

Giới thiệu Chồng trước có độc

Truyện Chồng Trước Có Độc của tác giả Khu Khu Nhất Nhật thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Vì yêu cô hy sinh tất cả để cô được nam thần của mình, và rồi họ đã thành vợ chồng sống chung một căn nhà. Anh mập mờ có người bên ngoài, còn cô lại vì say rượu mà ngã chết.

Số phận, định mệnh đã cho cô sống lại một lần nữa, lần này cô quyết tâm sống cho chính bản thân mình, nhưng lại gặp lại người chồng cũ không từ thủ đoạn để cô được thứ mình muốn.

Lần này, cô ấy sẽ sống hết mình, sống đúng với chính bản thân. Liệu cô ấy lại một lần nữa đánh mất mình vì một kẻ cặn bã hay không.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Một đời trước, cô điên cuồng theo đuổi anh, rốt cuộc cũng ôm được nam thần về nhà.

Anh mập mờ với người khác ở bên ngoài, còn cô lại vì say rượu mà ngã chết.

Sau khi sống lại, cô quyết tâm vì mình mà sống.

Nhưng, người đàn ông Bạch Ngôn Sơ đó lại bá đạo nói: “Tôi chẳng những phải làm tổng giám đốc của Hoa An, mà còn muốn biến em thành vật riêng của tôi!”

Về sau, anh lại nói: “Khi em như một con ngọc che chắn cho anh lúc cái điện thoại di động kia bay đến, lúc đó anh biết anh đã thua.”

Một câu nói: sau khi sống lại gặp gỡ chồng trước hung mãnh đột kích. Trốn hay không trốn? Lên hay không lên?

Nam chính ngụy cặn bã, nữ chính không nhu nhược, Tiểu Tam hung tàn, nam phụ cướp đoạt diễn trò!

Nam chính đã định, sẽ không sửa đổi, xin đừng đứng sai đội.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1: Sống lại (1)

Editor: Cẩm Tú

Tám giờ bốn mươi phút, sau khi tắm rửa xong ngơ ngẩn đứng trước gương.

Chăm chú nhìn mình trong tấm gương, cô vẫn không có cách nào giải thích được: Rốt cuộc cô có điểm nào không bằng con tiện nhân kia?

Cô là thiên kim tiểu thư của Đường gia, được người ta gọi là “Hoa hồng Hương thành”, là đại mỹ nhân của giới thương nhân. Muốn diện mạo có diện mạo, muốn thân hình có thân hình, muốn khí chất có khí chất. Hội tụ đầy đủ về đẹp và trí tuệ, vừa gọi cảm vừa cao quý!

Nhưng, con tiện nhân kia thì có cái gì?

Ngoài đứa bé trong bụng! Đúng, một đứa bé!

Trưa hôm nay, con tiện nhân đó chỉ thẳng vào mặt cô mà nói: “Đường Du Du, tại sao cô lại cưới được anh ấy? Cô thật đáng ghét! Loại phụ nữ như cô sao không chết đi chứ!”

Không đợi cô phản ứng kịp, tiện nhân kia liền chỉ xuống dưới bụng của mình, kiêu ngạo giống như là đang khoe khoang chiến lợi phẩm vậy: “Ngôn Sơ nói, anh ấy sẽ đối xử tốt với tôi và đứa bé trong bụng tôi! Anh ấy sẽ phụ trách! Anh ấy sẽ!”

Dứt lời, cô kiên cường xoay người đi ra ngoài.

Ngây người một lúc, đột nhiên phóng ô tô chạy như điên về nhà. Cảm ơn trời đất, không có xảy ra tai nạn xe cộ. Sau khi về đến nhà, cô liên tục gọi điện cho chồng mình Bạch Ngôn Sơ, nhưng đầu dây bên kia lại không có ai nhận điện.

Cô tuyệt vọng, sau đó tự rót cho mình một ly Brandy lớn. Rồi sau đó, cô ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại, cô mệt mỏi đi tắm.

Tắm xong không đến mười phút, chồng cô Bạch Ngôn Sơ đã trở về.

Dáng người cao lớn Thon dài, cộng thêm gương mặt vừa cao quý lại vừa anh tuấn, mày lược kiếm như dùng bút vẽ nên cùng với đường nét khuôn mặt như pho tượng thần Hy Lạp, thật khó để có thể nhìn anh mà không bị hút hồn, chỉ số lý trí trong phút chốc đã rơi xuống số âm.

Thật sự, người đàn ông này, chỉ với vẻ bề ngoài của mình, đã đủ để giết người rồi.

Cho nên, cô liền mặt dày điên cuồng theo đuổi anh, tóm lấy anh lại ở bên cạnh mình.

Cô yêu anh, cho nên phải đến với anh. Đó chính là tín ngưỡng của cô.

Nhưng, anh lại không yêu cô. Bởi vì không yêu, nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Bạch Ngôn Sơ ngồi xuống, hỏi: “Gấp gấp gọi điện cho tôi làm gì vậy?”

Cô chăm chú nhìn anh, ra sức hỏi: “Giang Tâm Di mang thai, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Tiểu Tam cũng đã ưỡn bụng tới tận cửa nhà mắng chửi cô! Tất cả là do anh ban tặng!

Không ngờ, Bạch Ngôn Sơ chỉ lạnh nhạt nói: “Tôi muốn như thế nào, không liên quan gì tới cô!”

A, như vậy sao? Tốt!

Cô giận dữ hét lên: “Ly hôn đi! Bạch Ngôn Sơ!”

Đây là lần thứ 101 cô nói ly hôn. Nhưng đây cũng là ý nguyện chân thành của cô.

Bởi vì, cô thật sự rất mệt mỏi.

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Cô điên rồi.”

Sau đó chính là một cuộc cãi vã kịch liệt. Cô chất vấn anh tại sao đây đưa với bạn gái trước lại làm cho cô ta dính bầu? Anh liền quở trách cô điều ngoa tùy hứng không đủ dịu dàng. Dù sao, Thiên Lôì ằm ằm, không thể ngăn cản.

Sau khi Bạch Ngôn Sơ cãi nhau với cô xong liền rời đi. Cô điên cuồng uống rượu, uống rượu.

Đã say khướt, cô muốn đi tìm Bạch Ngôn Sơ.

Cô chỉ muốn hỏi anh, con bà nó, sao anh lại độc ác như vậy? Anh dám?

Nhưng, trượt chân, cô té ngã xuống đất.

Nhớ rất rõ, thời gian là chín giờ mười lăm phút tối.

Khi những ngôi sao vụt qua bầu trời đêm, khi một con tàu lớn chở khách chậm rãi xuất cảng, nơi mà hành khách cuối cùng vội vàng nhảy lên bậc thềm của tàu trước khi cửa đóng lại, miệng cống đóng thì, cô hai mươi lăm tuổi lại trượt chân trên nền đá hoa viên ở nhà mình ngã xuống cầu thang.

Không, nói chính xác, phải là lăn xuống.

Rầm—— cứ như vậy thanh âm vang lên, thân thể mềm mại nằm trên nền đá cẩm thạch bóng loáng nhưng lạnh lẽo. Khóm hoa hồng ở ngoài cửa sổ chứng kiến thấy tất cả, cũng ảm đạm phai mờ đi.

Hoa hồng của Hương thành, đại tiểu thư đa tài của Đường gia, có thể so sánh với tiên nữ, cứ như vậy nằm yên lặng trên vũng máu đỏ tươi.

Cô cố gắng mở to mắt, thế nhưng làm thế nào cũng không mở ra được, trước mắt càng ngày càng tối đen, cuối cùng cô không thể nhìn thấy cái gì được nữa.

Sau ót có chất lỏng lạnh lẽo chảy ra, cô cảm thấy hơi thở của mình càng ngày càng yếu đi, sau cùng không còn cảm nhận được gì nữa. . . . .

Nhưng, cô không cam lòng. Không cam lòng cứ như vậy đi đến một thế giới khác.

Trong bóng tối vô hạn, hiện lên một khuôn mặt anh tuấn, lạnh lùng như băng lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng trước mắt cô chìm vào màn đêm.

Bạch Ngôn Sơ.

Gọi cái tên này một lần cuối cùng, ở đáy lòng cô đau đến rơi lệ.

Một lần cuối cùng!

Truyền đến bên tai là giọng nói điêu ngoa ấy: “Đường Du Du, tại sao cô lại cười được anh ấy? Cô thật đáng ghét! Loại phụ nữ như cô sao không chết đi chứ!”

Chậm rãi cười trong vô lực, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại.

Thân thể càng ngày càng nhẹ, giống như lông vũ, không còn quan hệ gì với thế giới này nữa. . . . . Lúc Đường Du Du mất đi hô hấp, từ nơi nào đó trong vườn hoa truyền đến tiếng thét chói tai đầy hoang mang sợ hãi: “Đại tiểu thư! Đại tiểu thư! Có ai không! Có chuyện rồi!”

Nhưng, cô không thể nghe được nữa.

Có lẽ, tiêu đề các báo ngày mai sẽ là « Thiên kim tiểu thư của Đường gia ngã chết trong vườn hoa » tin giật gân.

Cái chết của cô, là tác thành cho đôi câu nam nữ đó.

Trừ lần đó ra, Trái Đất vẫn quay như cũ.

Nhưng là, một vong hồn ở cuối chân trời thầm kín tức giận: Tôi không cam lòng! Tôi không cam lòng a. . . . .

=====

Trong hỗn độn, như đã trải qua một thế kỷ.

Từ từ mở mí mắt nặng nề, sau đó ra sức hít một hơi.

Tại sao mình lại ngủ lâu như vậy? Kỳ quái! Tại sao lại nằm ngủ trong bồn tắm?

A, không đúng!

Cô nhớ rõ rằng mình đêm đó uống rượu say sau đó trượt chân té ngã cầu thang ở vườn hoa, sau đó bể đầu chảy máu, mất mạng.

Chẳng lẽ nơi này là Thiên đường sao? Sao lại giống với phòng tắm nhà mình đến vậy!

Cô thở ra một hơi, vội vàng cầm khăn tắm một bên lên lau khô thân thể, nhấc chân ra khỏi bồn tắm được lát bằng đá cẩm thạch. Đứng ở cái gương lớn trước phòng tắm, cô chăm sóc thân thể mình rất kỹ, da bóng loáng trắng sáng như tuyết.

Không có bất kỳ vết thương nào, sau đầu cũng nhìn rồi, thật sự là không có.

Nói như vậy, mình không có chết?

Cô khoác áo choàng tắm chạy ra bên ngoài, vừa nhìn đồng hồ treo trên tường. Phía trên hiện lên ngày mùng một tháng chín năm xxxx, thời gian là tám giờ bốn mươi phút tối.

Không phải chính là đêm mình cãi nhau với Bạch Ngôn Sơ sau đó uống rượu say ngã cầu thang mà chết sao?

Toàn bộ chuyện này là sao? Rõ ràng mình đã ngã xuống, bây giờ cảm giác đau vẫn còn ngập tràn trong đầu cô.

Cô nhắm mắt suy nghĩ một chút. Có lẽ, cô quay lại trước thời điểm chết của mình 20 phút. Mặc kệ là do nguyên nhân nào, dù sao cô cũng đã trở lại!

Có lẽ là ông trời có mắt, có lẽ là Mạnh bà thương yêu, dù sao cô đã một lần nữa trở lại trước thời điểm chết của mình 20 phút!

Dù là nằm mơ, cô cũng muốn nghiêm túc chăm chỉ làm một lần. Bởi vì, có một số việc, cô quả thật phải thay đổi!

Kế tiếp, có lẽ Bạch Ngôn Sơ đã đi về rồi.

Cô hít thở sâu một hơi, khôi phục lại tư duy của mình.

Cô nghĩ rất nhiều.

Đã qua một năm, mặc kệ anh đối với mình lạnh nhạt như thế nào, cô đều cười hi hi khoác tay anh. Ngôn Sơ, Ngôn Sơ, yêu em sao! Tới đây tới đây!

Nhưng anh thậm chí còn không nhìn cô lâu, giống như trên người cô ẩn chứa gì đó làm cho anh không nhìn được.

Thậm chí khi ở trên giường, anh cũng không dụi dằm liếc nhìn cô lấy một cái, mỗi lần đều là ngồi trên người cô mạnh mẽ đâm tới, mưa to gió lớn một phen, sau đó liền kết thúc.

Cô tự nhận thấy mình rất tốt, liệu có biện pháp gì?

Bởi vì trong mắt cô chỉ có anh, mặc dù cô biết rõ, lúc cô theo đuổi anh, là lúc anh đang vui vẻ bên bạn gái Giang Tâm Di.

Thế nhưng đó không phải là vấn đề, cô là thiên hạ vô địch Đường Du Du, làm sao lại có thể để cho người đàn ông mình thích chạy thoát được?

Thế nhưng, cuối cùng cô mới biết, ném thứ quả đắng do mình trồng là như thế nào.

Anh vĩnh viễn sẽ không yêu mình. Anh kết hôn với cô, đơn giản là vì gia sản nhà cô sẽ cứu lấy gia tộc đang thoi thóp của anh.

Mình cũng chỉ là một loại công cụ mà thôi.

Soi gương, từ từ phối hợp nở nụ cười. Nụ cười này, cô biết mình đã thức tỉnh.

Yên tĩnh chừng mười phút đồng hồ, khóa cửa vang lên, sau đó cửa được mở ra.

Một hình bóng cao lớn bước vào, Bạch Ngôn Sơ hỏi: “Gấp gấp gọi điện cho tôi làm gì vậy?”

Cảnh tượng giống y hệt, lời nói đầu tiên cũng giống! Giống như là từ một khuôn đúc ra! Cô chậm rãi nuốt nước miếng.

Muốn thay đổi lời thoại sao?

Tiết kiệm một chút đi! Cô nói: “Bạch Ngôn Sơ, chúng ta ly hôn đi.”

Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, không có bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Làm lại một lần, cô không muốn phí sức cãi lộn với anh nữa.

Mặc dù hô hấp cô đang dồn dập, sắc mặt tái nhợt, cảm xúc yêu hận đan xen sôi trào trước ngực. Nhưng cô biết, nếu trời cao để cho cô làm lại một lần, cô nhất định phải học được —— tính nhẫn nại!

Do lần trước cô không nhẫn nại, đã gây ra chuyện xấu!

Cho nên nhất định cô phải rèn luyện!

Tối nay mình sẽ đăng thêm một chương nữa nhé

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2: Trùng sinh (2)

Editor: Nam Cung Nguyệt –

Beta-er: Cẩm Tú.

Bạch Ngôn Sơ kinh ngạc, sau đó nói: “Cô lại ồn ào cái gì?”

Du Du lạnh nhạt nói: “Tôi không có ồn ào, anh nhìn đi tôi vô cùng tỉnh táo! Bạch Ngôn Sơ, chuyện của anh và Giang Tâm Di, tôi cũng không muốn nhiều lời. Chỉ muốn nói đúng một câu, anh mang theo cô ta biến mất trước mặt tôi, cả đứa bé trong bụng của cô ta nữa. Nhưng, anh phải giao lại vị trí Tổng giám đốc của tập đoàn Hoa An, sau đó rời khỏi công ty!”

Lý trí, phải bắt đầu từ độc ác.

Bạch Ngôn Sơ kinh ngạc, ngay sau đó trầm giọng nói: “Chớ đại dốt, ly hôn sẽ mang đến hậu quả gì? Cô cũng biết.”

Hậu quả? Anh ta còn mặt dày vô si nói hậu quả?

Du Du đứng lên, hung hăng nói: “Hậu quả gì cũng không so được với việc hạnh phúc của tôi bị hủy ở trên tay của anh! Tôi lúc đầu theo đuổi anh bị anh coi thường, nhưng anh vì lợi ích gia tộc mà lấy tôi chính là anh ích kỷ! Được rồi, chúng ta nói chuyện thẳng thắn rồi, ly hôn đều tốt cho mọi người! ok?”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Ngày mai tôi sẽ nói chuyện lại với cô. Hiện tại tôi không muốn nói chuyện với một người dienvskjlfleuyfon phụ nữ chưa tỉnh ngủ thần chí mơ hồ.”

Chuyện cười! Anh ta dám nhạo báng cô?

Du Du chợt cầm ly rượu lên, choang một tiếng ném xuống sàn nhà, khom lưng nhặt lên một mảnh vỡ, đặt trên cổ tay trắng như tuyết của mình, cười nói: “Anh chắc chắn sẽ không ly hôn?”

Sống lại một lần nữa, cô nhất định phải chiếm đoạt lấy quyền chủ động!

Ánh mắt Bạch Ngôn Sơ dần âm trầm, vẻ sắc bén ban đầu cũng dần dần tiêu tán, nhỏ giọng nói: “Du Du, cô đặt nó xuống! Tôi . . . . Tôi đồng ý với cô!”

Du Du cười lạnh: “Vậy anh lập tức viết giấy thỏa thuận li hôn đi!”

Sau khi cưới một năm, đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc nói chuyện với anh ta như vậy dienvskjlfleuyfon.

Bạch Ngôn Sơ hình như bị cô dọa sợ, liền gạt đầu một cái: “Cô tỉnh táo lại đi, tôi sẽ viết.”

“Nếu tôi chết, ba của tôi sẽ không bỏ qua cho anh, anh cũng biết! Tôi không sợ chết, bởi vì thật ra thì tôi đã chết qua một lần rồi!” Du Du cười lạnh.

Cô nói thật ra thì, nhưng Bạch Ngôn Sơ có chút không hiểu lời nói của cô.

Cuối cùng, cô cười quyền rũ: “Cho nên, anh tuyệt đối sẽ đáp ứng tôi!”

Người phụ nữ mới tắm xong, khoác áo choàng tắm màu trắng. Lộ ra nửa bầu ngực, vai hơi lộ ra, tóc đen môi đỏ mọng, vẻ xinh đẹp động lòng người không thể diễn tả được. Du Du quyền rũ nhưng không có cảm giác thô tục, thật sự đã đạt đến cấp bậc cao nhất, dẫn dụ khơi gợi đàn ông có ý nghĩ không trong sáng nhưng lại không dám hành động

Tâm hồn của Bạch Ngôn Sơ hình như bị cái mỉm cười mê người này làm sợ hãi, liền khề thờ một hơi nói: “Được, cô để mảnh vỡ xuống trước đã, được không?”

Hiếm thấy nha! Anh ta thế nhưng cũng dùng giọng cầu khẩn nói với cô rồi! Đã ba trăm ngày rồi!

Thật đáng ăn mừng!

Cảm xúc trong lòng dâng trào. Chẳng biết tại sao, cảm giác được chinh Bạch Ngôn Sơ, thật tốt!

Trước nay đến giờ cô chưa từng cảm thấy nhẹ nhõm như vậy, có thể thấy một năm nay cô sống một mối như thế nào. Cái cảm giác không còn là chính mình, mất đi tự tôn tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thật sự đã hoàn toàn phá hủy con người cô.

Hôm nay cô mới biết, thật ra thì tình yêu không phải cô nghĩ muốn mà có được. Tình yêu, là phải xây dựng trên sự tôn trọng lẫn nhau.

Chỉ cần người đàn ông kia toàn tâm toàn ý đối với mình, đó mới là tình yêu đích thực.

Đời trước cô không hiểu, thế nhưng sau khi sống lại, cô đã hiểu ra.

Cho nên cô nên vì chính mình mà sống, nhất về những bản chất thực của mình.

Đứng đầu mũi sao chính là cái tên đàn ông thôi tha trước mắt này! Cô sẽ xử anh trước, sau đó sẽ bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Bạch Ngôn Sơ đi vào trong phòng ước chừng khoảng hai mươi phút sau đi ra, gợn ra một bản hợp đồng nói với cô: “Du Du, chúng ta có thể ly hôn! Nhưng, tôi sẽ không giao ra chức vụ Tổng giám đốc của Hoa An, nguyên nhân thì cô cũng rất rõ ràng! Ông cụ cần tôi, ông sẽ không để cho tôi rời đi. Tôi có thể cùng cô đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng, nhưng mà tôi sẽ không dứt quan hệ với Hoa An!”

Ngờ khi không chút khoan dung,

Du Du hít một hơi, nói: “Cũng được! Chỉ là, tôi khuyên anh nên sớm rời đi, nếu không, anh sẽ hối hận!”

Chịu đựng, trước chịu đựng. Từng bước một. Cô biết, chỉ cần dựa vào chính mình cố gắng, cô sẽ đuổi được anh ta đi.

Cô nhớ quán gia của mình Niên thúc đã từng âm thầm nhắc nhở mình nhiều lần: Du Du, không nên bị bề ngoài của tiểu tử Bạch Ngôn Sơ kia làm cho mê

hoặc. Đầu tiên nó mê hoặc con, sau đó lại mê hoặc cha con. Cha con mà cho nó xử lý toàn bộ chuyện của công ty thì ..., vài năm sau, nó chỉ ước cha con chết đi, nó liền thành thôi!

Khó trách những năm gần đây nhất, Bạch Ngôn Sơ thường xuyên chuyển tiền bạc đến mấy thành thị nội địa, dienvskjffleuyfon nói là xem trọng thị trường nội địa, thị trường thành phố Hương đã bị bão hòa. Có lẽ, anh ta đang di dời vốn của công ty, cố gắng lấy tiền của công ty!

Được rồi, coi như những thứ này cũng bỏ qua một bên không nói. Ban đầu anh ta vì cứu vãn lấy công ty của gia tộc mình, vì muốn cha anh ta chết có thể yên lòng nhắm mắt, anh ta liền bắt đất dĩ đồng ý thỉnh cầu của Đường Hạc Lễ: cưới con gái bảo bối của ông Đường Du Du.

Cứ như vậy, công ty nhà anh ta được rót tiền vào, cái tử hồi sinh. Mà không đến nửa năm, hần cũng thuận nước đẩy thuyền trở thành tổng giám đốc tập đoàn Hoa An. Phải biết rằng, Hoa An là giang sơn của Đường Hạc Lễ, là tâm huyết hơn nửa đời người của ông!

Cha lại có thể nhanh chóng tin tưởng người ngoài như vậy, bây giờ từ từ nhớ lại, quả thật rất kỳ quái. Có lẽ, Bạch Ngôn Sơ chính là muốn cướp lấy Hoa An, cho nên nhẫn nại, trước lừa gạt cô là đại tiểu thư của Đường gia, sau đó sẽ tùy thời cơ mà cướp đi Hoa An.

Anh ta thật là đáng sợ! Khó trách bạn thân cô Từ Thi Thi nói: Một người đàn ông vì giang sơn của mình chuyện gì cũng có thể làm được

Trong quá khứ Du Du không tin, hiện tại thật là chỉ muốn ôm bắp đùi của Từ Thi Thi mãnh liệt khóc một trận!

Chỉ là, nếu trời cao cho cô cơ hội sống lại, cô sẽ thay đổi. Cô không cần làm đại tiểu thư kiêu ngạo bốc đồng nữa.

Cô phải học được nhẫn nại, học được lý trí, học được đề ý quan sát, học được cách tự bảo vệ mình không để bị thương, không để bị lừa nữa!

Con người yêu bản thân mình trước, nhất quyết không được động tâm

Cô mở hộp đồng nhìn một chút, sau đó lắc đầu không hài lòng: “Phải cộng thêm một cái, sau khi ly hôn, Bạch Ngôn Sơ cùng Đường Du Du không can thiệp vào cuộc sống của nhau, hơn nữa hai người không nên có bất kỳ hình thức tiếp xúc nào!”

Nói xong cô liền ném hộp đồng lên bàn.

Sắc mặt của Bạch Ngôn Sơ càng ngày càng xanh mét: “Nhất định phải cụ thể như vậy sao?”

“Trong mắt của tôi, càng cụ thể càng tốt.” Du Du đã không muốn nhìn cái khuôn mặt từng để cho cô trầm luân kia nữa.

Chỉ sợ ngênh đón một lần là lại sụp đổ một lần dienvskjffleuyfon.

Bây giờ cô chỉ hận anh ta, hận anh ta. Hận không được thể rời khỏi anh ta.

“Như cô mong muốn.” Bạch Ngôn Sơ cầm bàn hộp đồng kia lên thay đổi.

=====

Sáng sớm hôm sau, Đường lão gia Đường Hạc Lễ đã biết chuyện con gái, con rể muốn ly hôn.

Khuôn mặt gầy gò tái nhợt, con ngươi trợn lên. Giọng nói lạnh lùng vang vọng trong phòng khách lớn: “Tại sao phải như vậy? Ly hôn là chuyện lớn đấy!”

Bạch Ngôn Sơ ngồi trên ghế sa lon, cũng không nói gì, thậm chí còn không có vẻ mặt cân nhắc.

Mà Du Du chỉ kiên định nhìn cha nói: “Con đã quyết định. Cha, cha cũng biết bọn con ban đầu không yêu nhau. Hiện tại, vẫn giống như lúc đầu, bọn con không có tình cảm với nhau.”

Cô vẫn yêu hay không còn yêu anh? Cô đã không muốn nghĩ tới nữa. Bởi vì cô cảm thấy, trước mắt việc cần phải làm nhất là yêu chính bản thân mình.

Đường Hạc Lễ trầm giọng hỏi: “Cái gì gọi là không có tình cảm? Nó đối với con tốt như vậy, con còn nói không có tình cảm?”

Ông đương nhiên cũng biết, con rể và con gái vì con bé nào đó mà cãi nhau không ít. Mỗi lần đại chiến thế giới, bảo bối của ông nước mắt lưng tròng chạy trở về nhào vào trong lòng ngực của ông, quở trách: Bạch Ngôn Sơ không phải là đàn ông!

Bạch Ngôn Sơ, mặc dù ít nói, nhưng là rất khôn khéo, phân phối sắp xếp công ty ngay ngắn. Cộng thêm tác phong nhanh nhẹn, dienvskjffleuyfon nổi bật hơn người, việc có người phụ nữ mê đắm cũng là rất bình thường?

Không phải vấn đề quá nghiêm trọng, có cái gì để nói? Tối thiểu lão gia ông cảm thấy như vậy. Con gái có phải là chuyện bé xé ra rồi hay không?

Đúng là, con bé đó có vẻ như thật sự có đứa bé của Bạch Ngôn Sơ. Ông cũng đã hỏi qua con rể, nhưng Bạch Ngôn Sơ luôn trả lời: Chuyện của con con sẽ tự mình xử lý tốt, tuyệt đối sẽ không để cho ba cùng với Hoa An phải hổ thẹn.

Đàn ông hiểu đàn ông hơn phụ nữ, Đường Hạc Lễ cũng tin tưởng, ông tin tưởng con rể tuyệt đối không phải là loại người dính vào mấy chuyện đó, sẽ không tùy tiện mà làm người khác dính bầu.

Cho dù thật sự có con hoang bên ngoài với người phụ nữ khác, chỉ cần cô ta không bước chân vào ngôi nhà này, không tranh quyền lợi, cũng có thể dễ dàng tha thứ bỏ qua. Gia đình giàu có, tất nhiên phải có được tính cách không câu nệ tiểu tiết như vậy.

Nhưng, người phụ nữ kia mang thai, lần đầu tiên thấy Bạch Ngôn Sơ lộ ra vẻ quan tâm, chắc không phải là giả!

Rất loạn, ông cũng biết là rất hỗn loạn. Nhưng, ông không muốn nhìn thấy con gái và con rể mình mỗi người một ngã

Điều quan trọng nhất là, tuổi tác ông đã cao, thân thể ốm yếu, nói không chừng qua mấy năm nữa bệnh nặng rồi sẽ quy tiên thôi. Con gái yêu quý không có ai chăm sóc thì phải làm thế nào?

Vợ của ông Đặng Thanh Vân đã sinh ra cho ông một đứa con gái bảo bối, ông rất trân trọng nhưng cũng không kém phần chiều chuộng, cho nên mới nuôi dưỡng ra cái tính khí kiêu ngạo, bốc đồng của một đại tiểu thư. Cho nên, Bạch Ngôn Sơ làm cho con gái ông rung động, ông quả thật phải cảm tạ Thượng Đế a!

Cho nên, một khi ly hôn, ai sẽ giúp ông trông nom chăm sóc đứa con gái bảo bối này đây?

Tình yêu thương của cha mẹ dành cho con cái. Ông với cương vị làm cha nên cũng rất lo lắng.

Hôm nay Du Du không còn làm nũng với cha nữa, mà chậm rãi nói rành mạch từng câu từng chữ: “Cha, con đã suy nghĩ thông suốt rồi. Cha để cho con được tự mình quyết định một lần đi.”

“A Sơ, con cũng cảm thấy như vậy?” Đường lão gia lại hỏi Bạch Ngôn Sơ im lặng từ đầu tới cuối không lên tiếng.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Con tôn trọng ý kiến của cô ấy, cô ấy vui vẻ là được rồi.”

Cái gì? Du Du thiếu chút nữa bật cười, cô vui vẻ là được rồi? Một năm nay, anh để cho cô được vui vẻ sao?

Đêm tân hôn cô ở trong căn phòng hoa lệ chờ anh tới bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng mới thấy anh say khướt đi vào, vừa tiến đến liền chỉ thẳng vào mặt cô nói: “Tôi sẽ không yêu cô!”

Cô giật mình, chưa kịp nói gì anh đã gục xuống.

Đau lòng từ lúc đó kia bắt đầu lan tràn, suốt cả một năm rồi.

Được rồi được rồi! Ban đầu không yêu, nhưng có một ngày sẽ yêu thôi? Cô lãng phí hết tâm tư chỉ vì muốn làm cho anh vui lòng, chỉ vì muốn anh quay lại nhìn mình, sớm yêu mình.

Ngôn Sơ, nhìn em! Nhìn em! Mắt của em đẹp không?

Ngôn Sơ, mệt không? Muốn em xoa bóp giúp anh không?

Ngôn Sơ, chúng ta nhiều cái buổi tối không làm việc đó rồi, anh không muốn em một chút nào sao?

Ngôn Sơ, Ngôn Sơ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3: Ly hôn

Editor: Cẩm Tú

Hồi tưởng lại, ngọn lửa trong đáy mắt lại càng bùng cháy mãnh liệt. Trước kia cô thậm chí còn vứt bỏ tôn nghiêm của chính mình!

Rất cuộc, cô quả thực đã từng chết một lần. Có lẽ, trời cao muốn cô thanh tỉnh lại một lần, mới để cho cô trượt chân xuống cầu thang chết thảm. Về sau nữa, lại từ bi để cô sống lại, tìm kiếm lại chính mình.

Bạch Ngôn Sơ nói xong lời này, tiếp tục giữ im lặng, lặng lẽ nhìn Du Du.

Du Du đứng lên, nhìn cha vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cha, chúng con cũng đã cẩn thận cân nhắc qua. Cha nên đồng ý để cho bọn con ly hôn đi!”

Bạch Ngôn Sơ lại bổ sung thêm một câu: “Con coi cha như cha ruột của con, chuyện của Hoa An con vẫn sẽ như trước đây giải quyết.”

Lúc này hai người lại ra về ăn ý mà trước nay chưa từng có.

Đường Hạc Lễ cũng không phải là loại người già đầu cổ chấp, liền thở dài nói: “Được rồi! Nếu bọn con đã quyết định, vậy thì cha tôn trọng các con. Nhưng, nếu như hối hận, tự hai con phải phụ trách cho hành vi của mình, về sau đừng quấy rầy ta nữa! Dù sao, hai đứa cũng không còn là trẻ con nữa.”

Dứt lời ông liền đi vào thư phòng.

Lúc này, quản gia Niên thúc nhẹ nhàng đi tới, dùng ánh mắt quái dị nhìn Bạch Ngôn Sơ một chút, cười nói: “Cậu chủ, không, nên đổi thành Bạch tiên sinh mới đúng. Rốt cuộc cậu cũng đã buông tha cho tiểu thư, thật là đại từ đại bi!”

Trong giọng nói đều là châm chọc. Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng liếc khuôn mặt đều là nếp nhăn kia, im lặng không nói.

Du Du đi tới bên cạnh anh, lạnh nhạt nói: “Bạch Ngôn Sơ, ngày mai hãy mời phóng viên tới! Tuyên bố việc chúng ta ly hôn.”

Bạch Ngôn Sơ khẽ gật đầu, tiếp nhận ánh mắt của cô: “Tôi sẽ đi thu xếp.”

“Cám ơn.” Du Du cười, không mang theo bất kỳ sắc thái nào khác.

“Không cần khách khí.”

Chỉ trong chớp lát, hai người như là hai bên buôn bán đàm phán xong, câu nói thật khách sáo.

Có chút xót xa. Có điều, có lẽ đây mới là bắt đầu.

=====

Buổi họp báo ngày hôm sau, Du Du tỉnh lại giữa một căn phòng tràn ngập ánh nắng.

Cảm giác thoải mái dễ chịu ngủ một giấc ngon lành, thật tốt! Đây là lần đầu tiên cô được ngủ thoải mái như vậy. Không cần lo lắng cái người kia sẽ vì con tiện nhân đó mà không trở về nhà, cũng không cần lo lắng ngày mai bọn họ sẽ lại cãi nhau vì chuyện gì. Dù sao, ly hôn vạn tuế! Hoan hô!

Chuẩn bị xong xuôi, một tay cầm điện thoại gọi điện.

Từ tiểu thư đang làm gì vậy?

Từ Thi Thi thật lâu sau mới trả lời lại: “Du Du! Chào buổi sáng!”

Từ Thi Thi không chỉ là bạn thân của cô, mà còn là chị dâu cô, vợ của anh họ Đặng Từ Mộ.

“Thi Thi, có rảnh không? Hôm nay hai ta cùng đi ra ngoài ăn mừng một chút đi! Tớ đã thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của bạch cốt tinh rồi, happy chết đi được, mười một giờ đến ‘lam sắc yêu cơ’ được không?”

Từ Thi Thi có chút mệt mỏi nói: “Tớ có chút không thoải mái, muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút!”

Du Du hiểu ra, liền vội vàng hỏi: “Có phải đã có rồi hay không?”

Từ Thi Thi ở bên kia ngượng ngùng cười một tiếng: “Có thể, tớ đi kiểm tra một chút.”

“Anh không đi với cậu sao?”

“Ừ, anh ấy đi Tokyo họp! Một mình tớ tự đi được, không sao cả.”

Du Du bắt đầu bắt bình dùm: “Không được, tớ đi với cậu! Rốt cuộc là anh ấy có chuyện gì? Cả ngày lẫn đêm cũng bận rộn như vậy, cũng không chăm sóc nhiều cho cậu!”

Từ Thi Thi giống như khéo hiểu lòng người: “Đàn ông trọng sự nghiệp là bình thường.”

Du Du nói: “Tớ đi với cậu! Cậu chờ tớ, nửa giờ sau tớ đến đón.”

=====

Bệnh viện tư nổi tiếng nhất thành phố Hương là “Đường Hòa”, khách hàng đều là con nhà quyền quý hoặc quan chức cấp cao.

Du Du cùng với Từ Thi Thi đi đến khoa phụ sản lâu ba để kiểm tra. Trong quá trình chờ đợi kết quả, hai người phụ nữ ngồi chờ ở trên băng ghế xanh diendankid được đặt ngoài hành lang.

Từ Thi Thi nhìn Du Du cười nói: “Nếu cậu không ly hôn, cậu cũng đã sớm có bầu rồi.” Lại ý thức được mình nói sai, “Thật xin lỗi, tớ không cố ý.”

Hốc mắt của Giang Tâm Di đỏ lên, dính khuôn mặt nhỏ nhắn vào vai Bạch Ngôn Sơ khóc thút thít: “Ngôn Sơ, cô ta rủa em! Cô ta thật đáng ghét!”

Du Du quả thật không thể nhìn nổi nữa, làm gì vậy? đóng phim TVB à? Muốn đi Đài Truyền Hình lấy cúp à?

Cô quay đầu ngồi xuống, không đáng để cô để ý.

Bên kia là thanh âm người đàn ông đó an ủi Giang Tâm Di: “Đừng khóc! Cô ta không có ý đồ. . . . .”

Lần sau còn chọc lão nương, nhất định sẽ ác độc hơn! Giang Tiểu Tam đề tiện, cô nhớ đó cho tôi!

Lúc này, Từ Thi Thi đi ra, về mặt cô đơn.

Du Du vội vàng hỏi: “Như thế nào? Thi Thi.”

Từ Thi Thi thở dài một cái: “Không có mang thai. Là do bên trong cơ thể rối loạn cân bằng nội tiết, cho nên kinh nguyệt mới bị rối loạn.”

Du Du vỗ vỗ bả vai của cô, diđanlqsd khuyên như: “Chuyện mang thai này không thể gấp gáp được, càng vội vàng càng không có bầu được. Từ từ đi, cậu chăm sóc thân thể cho tốt rồi nói sau.”

Từ Thi Thi cười nói: “Tớ biết, chúng ta trở về đi thôi!”

Lúc này, cô nhìn thấy Bạch Ngôn Sơ ở bên kia, sững sốt, quay lại nhìn Du Du bên cạnh.

Du Du cười khỏ: “Mới vừa rồi cậu đã bỏ lỡ một màn đặc sắc!”

Từ Thi Thi há hốc mồm: “Đánh nhau rồi hả? Ngất mất, nơi này là bệnh viện đó!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4: Rời đi trong đêm khuya.

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Du Du lại ngao nghể cười nói: “Minh là người không biết kiềm chế như vậy sao? Đánh cái loại tiện nhân đó quả thật làm bẩn tay của mình!”

“Đúng vậy! Cái loại tiện nhân kia không đáng để chúng ta tức giận!”

Du Du rất muốn rời khỏi nơi này: “Chúng ta rời khỏi cái nơi quỷ quái này! Đi ‘Lam Sắc Yêu Cơ’ ăn bò hầm đi!”

Từ Thi Thi đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: “Có kêu Tiểu Nam qua luôn không?”

Du Du nói: “Đúng vậy! Tiểu Nam đã rất lâu không có ra ngoài cùng chúng ta rồi!”

Tiểu Nam, chính là thanh mai trúc mã Kha Triết Nam của Du Du, nhỏ hơn cô một tuổi, cho nên từ nhỏ đến lớn cô vẫn luôn bắt nạt hắn, bắt hắn gọi mình là “Chị”.

Nói đến Kha gia, cũng là một trong những nhà quyền quý. Cha của Kha Triết Nam là Kha Đồng Hải, tổng giám đốc của tập đoàn Đồng Hải. Tập đoàn Đồng Hải cùng Hoa An của Đường gia vẫn là mối quan hệ docvgendanlequydon tế nhị, một bên là hợp tác, một bên là đối thủ.

Nhưng tiểu thư Du Du của Đường gia cùng nhị thiếu gia Triết Nam của Kha gia lại là một đôi bạn tốt, thân thiết với nhau như chị em ruột vậy.

Gọi điện thoại cho Kha Triết Nam, tên kia nói hắn đang bận làm việc, không thể tới được.

Từ Thi Thi nhìn mặt Du Du như đưa đám hỏi: “Cậu ấy bận rộn như vậy à?”

Kha Triết Nam chưa trở lại công ty của cha mình đảm nhiệm chức vụ, mà là tự mình mở một văn phòng thiết kế thời trang, chuyên thiết kế trang phục dạ hội, tên gọi là “Ký ức”. Hắn còn đi Paris và Milan bồi dưỡng ba năm, cầm giấy chứng nhận trở lại, toàn tâm toàn ý thực hiện ước mơ của mình.

Nửa năm sau, văn phòng của hắn càng ngày càng phát triển, nhóm phụ nhân tiểu thư trong thành phố đều thích tới chỗ của hắn để đặt trang phục dạ hội,

nên hần dần dần quen biết được rất nhiều người

Du Du cười cười: “Triết Nam là thanh niên có chí hướng!” Còn nói, “Ăn xong bỏ hằm chúng ta đến chỗ của nó đi!”

Từ Thi Thi cười nói: “Còn nhớ rõ cậu ấy luôn nói hai chúng ta là người mẫu đẹp nhất của cậu ấy không?”

Du Du gật đầu, lái xe đi trên đường: “Tên kia miệng vẫn ngọt như vậy! Chỉ là, tớ rất thích cái miệng của cậu ấy! Luôn hài hước vui vẻ như vậy.”

Từ Thi Thi cũng đồng ý: “Phụ nữ đều là động vật thính giác.”

Vào giờ phút này, trong lòng Du Du không khỏi ưu thương. Người kia, từ trước tới nay chưa từng nói với cô bất kỳ một câu ngọt ngào nào. Vẫn luôn không có.

Bởi vì, anh ta không yêu cô

Nhưng bây giờ tách ra rồi, không cần thiết vì anh ta mà thương tâm nữa.

Cô tự nhủ: Con đường ở phía trước! Ngươi phải kiên cường lên.

Văn phòng “Ký ức” của Tiểu Nam ở tầng hai mươi của cao ốc “Úy Lam” ở thành Nam. Ra khỏi thang máy, đi vào án chuông cửa, hiện ra trước mắt bọn cô là một đồng tập chí cùng với thùng giấy lộn xộn trên đất thiếu chút nữa làm bọn cô vấp ngã.

Cô kêu lên: “Tên Kha Triết Nam chết tiệt kia! Đi ra cho tôi!”

Từ trong phòng bước ra là một người với khuôn mặt anh tuấn, vóc dáng cao gầy, sống lưng thẳng, tóc dài màu nâu, cười nói: “Tur nhân cấm địa, không được làm ồn ào!”

Có lẽ là ở bên trong nhà lâu rồi chưa ra ngoài, nên da của hần rất trắng, hơn nữa lại sáng bóng, quả thật so với đứa bé còn mịn màng hơn. Khó trách Từ Thi Thi thường hỏi: Tiểu Nam cậu đắp mặt nạ à? Sao da của cậu so với bọn tôi còn đẹp hơn vậy?

Mỗi lần như vậy, Kha Triết Nam đều rất lúng túng.

Kha Triết Nam dùng chân đá đồ ra, ngượng ngùng nói: “Cuối tuần có một người đặt hàng, cho nên phải chuẩn bị.”

Du Du đến gần hần, một tay đẩy hần, cau mày nói: “Tớ ly hôn rồi.”

Kha Triết Nam nâng cằm của cô nhìn một chút, cười nói: “Ừ, tớ đã xem tin tức trên ti vi. Không có việc gì, cậu không phải là đã sớm không chịu nổi anh ta sao? Không phải là chuyện tốt sao?”

Du Du thở dài: “Lúc đầu mình nên sớm nên nghe các cậu, không cần kiên trì cùng anh ta kết hôn!”

Ban đầu cô nói muốn cùng Bạch Ngôn Sơ kết hôn, Từ Thi Thi, Kha Triết Nam cũng phản đối. Bởi vì ban đầu anh ta rõ ràng vì mục đích của mình mới cưới cô. Nếu không phải là Đường Hạc Lễ rót tiền bạc vào, công ty của Bạch gia sẽ hoàn toàn sụp đổ

Nói dễ nghe, là vì báo ân .Nói nghe một chút, chính là bán mình. Bán mình cho Đường gia, đổi lấy công ty của mình, không phải bán mình sao?

Kha Triết Nam từ trước đến giờ đều là học sinh ưu tú: “Tốt lắm tốt lắm, chuyện đã qua đừng nói nữa! Cậu sẽ có mùa xuân mới thôi!” Rồi sau đó bảo hai vị lễ tân bung cà phê lại.

Lúc này Du Du cười hỏi: “Tiểu Nam, gần đây cậu có thiết kế quần áo mới không?” Nói xong mắt nhìn qua trên tường.

Phía trên kia chính là “Tác phẩm” của Kha Triết Nam, các loại trang phục cũng ở phía trên. Hình như hần thích màu tím, màu đen, bởi vì theo lời của hần, đó là màu sắc biểu tượng cho sự thần bí cùng trí tưởng tượng vô hạn.

Từ Thi Thi trêu ghẹo hỏi: “Cậu còn coi chúng tớ như người mẫu đẹp nhất nữa không?”

Gương mặt tuấn tú của Kha Triết Nam nở nụ cười ấm áp: “Vĩnh viễn vẫn như vậy!”

Đúng lúc ấy, điện thoại bỗng reo lên. Cô lấy ra xem, là Bạch Ngôn Sơ!

Tại sao lại là anh ta? Không phải nói ly hôn xong sẽ không can thiệp vào cuộc sống của nhau sao?

Nhịp tim dần dần tăng lên, cô nhắm mắt lại, ném điện thoại vào trong túi. Không nhận.

“Sao lại không nhận điện thoại? Ai vậy?” Từ Thi Thi tò mò hỏi.

“Một tên điên thôi.” Du Du cười nói, uống một ngụm cà phê.

“Tớ chuẩn bị cho cậu cùng với Thi Thi một bộ lễ phục! Chủ đề là ‘Hi Vọng’! Cuối tuần sẽ gọi hai cậu lại xem thiết kế.” Kha Triết Nam tràn đầy mong đợi nói với hai người.

Từ Thi Thi cười nói, sau đó giơ ly cà phê lên: “Hi vọng! Chúng ta đều tràn đầy hi vọng!”

“Cheers!” Kha Triết Nam cùng cô chạm cốc.

Du Du cũng giơ ly lên của mình lên cùng ly với bọn họ: “Tớ rất hy vọng!”

Từ Thi Thi háng hái: “Buổi tối đi ăn thịt nướng chứ? Ăn xong lại đi uống! Tớ mời!”

Kha Triết Nam cau mày: “Chồng cậu cho phép cậu đi chơi sao?”

Mọi người đều biết, Từ Thi Thi là một cô gái ngoan ngoãn. Trước khi lấy chồng là học sinh giỏi, là con gái ngoan, sau khi lấy chồng cũng là vợ hiền.

Nhưng chẳng biết tại sao, Du Du cho tới nay có loại cảm giác mơ hồ, Từ Thi Thi không đủ hạnh phúc.

Từ Thi Thi cúi đầu, cười nhạt, nhưng Du Du lại nhìn ra được nét đau khổ trong đó.

Du Du vỗ mu bàn tay của Kha Triết Nam nói: “Tớ đi! Nam, cậu đi không? Cậu phải đi ra ngoài đi! Ngày ngày ở trong phòng, không mọc meo mới là lạ! Nói không chừng còn có thể theo đuổi mỹ nữ, làm người mẫu cho cậu!”

Kha Triết Nam mặt đỏ lên, nói: “Những cô gái kia tớ không cần!”

Hắn là người dễ xấu hổ, mỗi lần vừa nhắc tới tán gái, nói chuyện yêu thương giữa nam nữ, hắn sẽ đỏ mặt, như thiếu nữ mười tám tuổi ngượng ngùng.

Du Du liền cười nhạo hắn: “Có phải giới tính của cậu có vấn đề hay không? Thích đàn ông?”

Nhưng Tiểu Nam lắc đầu nguây nguây: “Tớ là trai thẳng! Không phải cái loại đó!”

Du Du thiếu chút nữa cười lạc giọng.

=====

Hơn tám giờ tối, Du Du, Từ Thi Thi sống chết kéo Kha Triết Nam đi tới quán bar “Hoàng tước” nổi tiếng trong thành phố. Màn đêm lạnh lẽ phù xuống, trong quán bar thần sắc nam nữ đều mơ hồ, tiếng cười nói phiêu đảng ở trong không gian

Rượu không say mà người đã tự say, hướng chỉ thời gian về đêm là vàng bạc.

Kha Triết Nam vừa đi vào đã cảm thấy khó thở: “Ai ui, nhiều người vậy!”

Du Du hung hăng trừng mắt với hắn: “Tuổi còn trẻ đừng làm trạch nam! Tránh cho nội tiết mất cân đối!” Dứt lời liền lôi kéo hắn đi về phía trước.

Từ Thi Thi thấy hai người lôi lôi kéo kéo giống như trẻ con, không nhịn được cười to, cùng đi lên.

Chọn một nơi yên tĩnh ngồi xuống, Từ Thi Thi cười hỏi: “Uống chút gì không?”

Du Du nói: “Hương vị kinh điển! Margaret Lam Sắc!”

Từ Thi Thi tiếp lời cô nói: “Tớ uống Baileys đi!”

Sau đó, hai người cùng nhau nhìn người đàn ông duy nhất: “Cậu thì sao?”

Thấy dáng vẻ chần chừ có chút khổ sở của hắn, Du Du cau mày nói: “Chẳng lẽ lại muốn uống nước ép cà chua?”

Mặt Kha Triết Nam khê ửng đỏ, nói: “Tớ không muốn uống rượu.”

Từ Thi Thi thờ dài nói: “Đàn ông như vậy thật là hiếm thấy trên thế gian! Người nào gả cho cậu thật là tam sinh hữu hạnh.”

“Tớ không cho là như vậy, người nào gả cho cậu ta sẽ phải làm mẹ hắn! Phải chăm sóc cậu ta!” Du Du lại không cho là đúng.

Kha Triết Nam có chút kích động: “Tớ kém cỏi như vậy sao? Dù nói thế nào, cũng được hơn cái đồ vong ân bội nghĩa Bạch Ngôn Sơ kia!”

Thời điểm hắn tức giận sắc mặt hồng hào tái nhợt đi, lông mi cụp xuống, hai mắt sáng như sao khê chớp. Du Du nhớ, hồi còn nhỏ hắn đáng yêu chết đi được, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mắt to sáng trong suốt, cái miệng hồng hồng nhỏ nhắn, hoàn toàn giống như búp bê. Lúc mười bốn mười lăm tuổi thì quả thật là một mỹ thiếu niên, có thể so với nam chính trong truyện manga của Nhật Bản.

Cô lúc sáu tuổi thì có một lần thừa dịp hấn không để ý thời điểm liền cúi đầu xuống cắn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn. Ông trời! Thật là thơm nha!

Cô thừa nhận khi mình còn nhỏ đã biết ăn đậu hũ của con trai, cho nên sau khi lớn lên cô vừa thấy được nam sinh xinh đẹp, liền dâng tất cả vốn liếng lên đùa giỡn một phen.

Nhưng, cô lại không dám đùa giỡn Bạch Ngôn Sơ.

Bởi vì chỉ cần Bạch Ngôn Sơ đứng ở trước mắt, cô liền cảm thấy trí thông minh của mình rơi xuống đất hóa thành tro bụi. Cho nên, đầu óc thông minh cũng tùy vào tình huống mới có thể sử dụng được.

Cái này gọi là: vô quyết dày có móng tay nhọn.

P\S: Thanks mn đã ủng hộ, yêu mn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5: Tỉnh táo

Editor: Cẩm Tú

Từ chương này xưng hô của Du Du với Từ Thi Thi sẽ chuyển thành cậu - tớ thay cho chị - em nhé, mấy chương trước mình sẽ beta lại.

Nếu dc nhiều thanks ngày mai sẽ có chương mới nhé mn

Bên ngoài “Hoàng tước”, một dãy xe Porsche dừng lại.

Trên đầu xe, một người đàn ông tóc húi cua thân hình vai u thịt bắp cao lớn nói với người đàn ông ngồi bên cạnh: “Bạch tiên sinh, đúng là tiểu thư.”

Người đàn ông gật đầu một cái, hình dáng anh tuấn ở trong màn đêm có chút thần bí. Anh trầm trầm nói: “Cái người mặt trắng thư sinh kia, chính là nhị thiếu của Kha gia phải không?”

Người kia vội vàng trả lời: “Đúng đúng! Người kia chính là Kha Triết Nam, là nhà thiết kế quần áo và trang sức.”

Thì ra là, nhị thiếu của Kha gia ở trong mắt Bạch Ngôn Sơ cũng chỉ là một tên mặt trắng thư sinh mà thôi.

Bạch Ngôn Sơ hạ lệnh: “Tiễn Cường, cậu lái xe sang bên cửa sau đi. Tôi xuống xe.”

Tiến Cường cau mày: “Ngài thật sự muốn đi vào bên trong? Tiểu thư chắc hẳn không muốn gặp lại ngài.”

Hấn không hiểu, Bạch Ngôn Sơ cần gì tự mình làm khổ mình như vậy? Cái cô đại tiểu thư Đường gia nổi danh kiêu kỳ đó, đã sớm nói qua sau khi ly hôn sẽ không muốn gặp mặt lại anh!

Bóng dáng cao lớn của Bạch Ngôn Sơ đã biến mất sau cánh cửa hình vòm hoa lệ.

“Cheers!”

Tiếng nhạc xập xình tứ phía, Du Du cụng ly cùng Từ Thi Thi, Kha Triết Nam cũng vì hai cô mà cao hứng hơn hẳn, cầm cốc nước ép cà chua lên cụng ly với bọn cô.

Du Du gần như muốn hoan hô: “Chúc mừng tôi trở lại hàng ngũ độc thân! Vạn tuế!”

Từ Thi Thi cười khúc khích nói: “Cậu thật sự vui mừng như vậy à?”

Kha Triết Nam lại nói một cách đầy ý vị sâu xa: “Gần đây chuyện ly hôn rất phổ biến! Cho nên, Du Du tớ ủng hộ cậu! Cậu thật sự rất thời thượng!”

Du Du đặt ly rượu xuống, kéo tay của hấn nói: “Đến đây! Theo tớ high một lúc!” Sau đó kéo hấn vào trong sàn nhảy.

Ánh đèn trong sàn nhảy làm thân chí con người ta mê muội. Theo tiết tấu của nhạc, Du Du giãn nở tứ chi, nhảy nhót. Kha Triết Nam đứng bên cạnh cô, cùng cô nhảy.

Một bên sàn nhảy, người đàn ông tầm 30 tuổi đứng đó. Hắn mặc áo t-shirt màu trắng, quần jean màu xanh dương đậm, duy trì tư thế đứng gần như không nhúc nhích, ánh mắt lại chăm chú nhìn cặp nam nữ đang nhiệt tình high.

Bên kia, kỹ thuật nhảy quyến rũ của Du Du đã thu hút rất nhiều đàn ông vây lại xem. Trong đó có một người đàn ông nước ngoài cao lớn, có vẻ rất hứng thú đi tới bên cạnh cô, cười mờ ám, còn khẽ huýt sáo một tiếng.

Du Du dĩ nhiên biết ý tứ của nụ cười này, giả bộ không thấy, tiếp tục uốn éo thân thể của mình. Mà bên cạnh cô, Kha Triết Nam cũng bị một người phụ nữ mặc quần áo bó sát màu đen chú ý tới.

Người phụ nữ với khuôn mặt dày cộm phấn son nghiêng người sang, đưa lưng tới gần Kha Triết Nam, cái mông gần như dán vào cánh tay của hắn, sau đó cũng không ngừng điên cuồng uốn éo. Tự nhiên có người bên cạnh, Kha Triết Nam không khỏi nhũn mày, theo bản năng lui về sau một bước.

Du Du đã nhìn thấy, liền tiến lên một bước, dùng thân thể khẽ đẩy người phụ nữ đó ra, đứng ngay ngắn ngay bên cạnh Kha Triết Nam, ghé sát vào tai hắn hỏi: “Đừng sợ!”

Mặt Kha Triết Nam đỏ lên, gật đầu một cái.

Tiết tấu nhạc càng ngày càng nhanh, làm cho máu con người sôi trào. Du Du nhắm mắt lại, hít thở sâu một hơi, lắc lắc phần hông đang lóe sáng dưới ánh đèn một cách nhiệt tình. Cái tên đàn ông ngoại quốc đó hình như không muốn buông tha, cứ tiếp tục dính vào, rất nhanh đã chen được vào giữa hai người, đứng ở ngay trước mặt cô.

Kha Triết Nam tình tường thấy bàn tay của tên ngoại quốc kia đặt ở trên vai cô, bắt đầu từ từ trượt xuống dưới.

“Sorry!” Hắn quát to một tiếng, lập tức đưa tay đẩy bàn tay của tên kia ra, sau đó liền lấy tốc độ nhanh nhất kéo cô qua một hàng người, bước ra khỏi sàn nhảy.

Kha Triết Nam thấy đã đi ra khỏi vùng nguy hiểm, nói: “Nơi này thật sự là lắm cảm thú!”

Du Du vỗ ngực cười than: “Yên tâm! Tớ không dễ dàng bị ăn vậy đâu!”

Hai người cùng nhau trở lại chỗ ngồi thì lại phát hiện có thêm một người. Xác thực mà nói, nhiều hơn một người đàn ông.

Khi thấy rõ là ai thì máu chảy toàn thân Du Du trở nên hỗn loạn, thậm chí còn muốn quay đầu rồi đi! Nhưng nghĩ lại: Tại sao phải đi? Chẳng lẽ mình sợ anh ta?

Nhưng tại sao anh ta lại xuất hiện ở chỗ này? Mới vừa rồi không có nhận điện thoại của anh ta, anh ta liền âm hồn bất tán cũng đi tới đây?

Đã ly hôn rồi, anh ta còn muốn náo loạn cái gì nữa?

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Ngôn Sơ cực nhanh quét qua người cô và Kha Triết Nam đứng bên cạnh, nhưng không nói gì. Mà về mặt Từ Thi Thi có chút lo lắng, cười cười: “Du Du, Ngôn Sơ vừa tới.”

Kha Triết Nam đi lên trước, ôn hoà nói: “Bạch tiên sinh cũng thấy hứng thú với nơi này sao? Chắc là nghĩ muốn câu cô em nào để thay đổi khẩu vị sao?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lẽo liếc hắn một cái, nhàn nhạt cười nói: “Khí sắc của Kha thiếu gia xem ra không tệ! Xem ra thật đúng là cần thường xuyên phải high, tránh cho thiếu hụt vận động mà khí huyết lại không thông!”

Du Du nghe anh ta nói ra những câu đầy châm chọc, liền cười lạnh nói: “Bạch tiên sinh, bên kia có một con bé phương Tây ngực to mông lớn, rất thích hợp với anh! Mời anh đi cho! Tránh cho đến lúc đó ngay cả cặn cũng không còn.”

Cô vừa dứt lời, thì có một bóng dáng xông ra kéo cô lại, không để cô phản kháng đã kéo cô ép vào cây cột bên cạnh.

Từ Thi Thi cùng Kha Triết Nam đều ngây dại.

“Anh làm gì đấy? Muốn giết người à?” Du Du ngẩng đầu hung hăng nói.

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống trầm giọng nói: “Bên kia có một tòa soạn báo, quan sát cô đã lâu rồi! Ngộ nhờ ngày mai cô được đưa lên tiêu đề, cha cô sẽ nghĩ như thế nào?”

Du Du cực kỳ tức giận: “Anh không cần động một chút là lấy cha ra dọa tôi!”

Cô muốn sống thế nào là quyền tự do của cô, anh dựa vào cái gì mà lấy cha ra làm lá chắn để can thiệp tới cuộc sống của cô?

Giọng nói âm u lạnh lẽo kia vẫn tiếp tục vang lên bên tai cô: “Tôi là vì mặt mũi của ông cụ, mới tốt bụng nhắc nhở cô. Chúng ta vừa li hôn, cô khiêm tốn một chút, không cần phải gấp gáp ra ngoài uống rượu!”

Du Du giận đến cả người đều muốn phát run, giọng nói cũng ngay lập tức thay đổi: “Bạch Ngôn Sơ, anh ít quản chuyện của tôi đi. Còn nữa, anh đã

không còn là người nhà của chúng tôi! Chuyện của cha tôi cũng không cần anh bận tâm!”

Thế nhưng anh lại coi như không nghe thấy lời của cô..., nói tiếp: “Hiện tại cô phải nghe tôi, từ nơi này đi thẳng ra cửa sau. Nơi đó đã có xe chờ sẵn, cô lên xe ngồi trước, tôi sẽ theo sau!”

Du Du đang muốn lên tiếng phản đối, lại bị hai tay anh kéo qua, thắt lưng của cô bị anh mạnh mẽ siết chặt có chút đau, liền hung dữ trừng mắt tỏ vẻ tức giận.

Anh dám đánh cô! Cô hận không thể đập anh một cước.

Thế nhưng anh lại nhếch môi cười, giống như đang nói: Đấu với tôi? Cô không sợ chết sao?

Anh đã thành công chế ngự cô, liền gắt gao dồn cô ép sát vào cây cột lạnh như băng. Cô không có cách nào nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại. Mặt của cô gần như chạm vào ngực anh, hơi thở nóng bỏng thần bí mang theo hương thơm của nước hoa xông tới, trong nháy mắt làm cho cô mê muội suy nghĩ rối loạn.

“Nghe tôi, nếu không tôi sẽ khiến cho cô càng đau!” Giọng nói vô tình của anh phát ra ở trên đỉnh đầu cô, bàn tay đặt ở thắt lưng cô, làm cho trong lòng cô khẽ run rẩy.

Du Du biết rất rõ, mặc dù thoát nhìn anh không phải rất vạm vỡ, nhưng những bắp thịt trên người lại hết sức cứng rắn tráng kiện, cái này là vì anh đã luyện Taekwondo một thời gian dài. Cho nên nói, sức lực của anh không nhẹ chút nào, nếu muốn đánh giá, hai người đàn ông trưởng thành cùng tiến lên cũng chỉ sợ không phải đối thủ của anh.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, hàm răng nghiến lại.

Tốt! Tôi nhìn anh một lần, họ Bạch!

Thấy cô không còn kháng cự, Bạch Ngôn Sơ hài lòng gật đầu một cái, cười nói: “Ngoan! Trở về đi thôi!” Rồi nói lỏng tay ra.

Du Du cắn môi, cúi đầu đi về hướng cửa sau.

Bạch Ngôn Sơ nhìn bóng lưng của cô đi xa, lúc này mới không chút hoang mang trở lại chỗ ngồi. Từ Thi Thi cùng Kha Triết Nam không nói gì.

Có lẽ bởi vì anh đột nhiên xuất hiện, khiến không khí trở nên quái dị.

“Du Du đi đâu?” Kha Triết Nam rốt cuộc không nhịn được hỏi.

Bạch Ngôn Sơ không trả lời, mà chỉ nhìn ly nước của hắn cười hỏi: “Nước cà chua? Còn cần không?”

Kha Triết Nam có chút không nhịn được rồi, đập lên bàn hỏi: “Tôi hỏi anh, Du Du đi đâu?”

Từ Thi Thi vội vàng kéo hắn lại: “Tiểu Nam, đừng như vậy! Có gì cứ bình tĩnh nói!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Bạch Ngôn Sơ lại một lần nữa rơi vào trên người hắn, chậm rãi nói: “Đi về.”

“Tại sao anh lại đuổi cô ấy đi? Tại sao anh lại muốn cản trở cuộc sống của cô ấy? Anh và cô ấy đã ly hôn!”

Giọng điệu thâm trầm của Bạch Ngôn Sơ vang lên: “Tĩnh táo lại chút đi, Kha thiếu! Phóng viên của tòa soạn ở ngay bên kia, quan sát chòng chọc. Bạn tốt lại muốn ngày mai cô ấy được lên đầu đề tạp chí hay sao?”

Từ Thi Thi thở dài. Lúc này, Bạch Ngôn Sơ mới nhìn cô nói: “Cô yên tâm, tôi sẽ không nói chuyện tối nay cho Đặng Từ Mộ biết.” Nói tiếp, “Cảm ơn cô vừa rồi đã nói cho tôi biết chân tướng.” Dứt lời liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía cửa sau.

Sau khi anh đi, Kha Triết Nam vội vàng hỏi Từ Thi Thi: “Chân tướng gì? Cô nói gì với hắn?”

Từ Thi Thi cúi đầu nói: “Ừ, anh ta hỏi tở chuyện Du Du xuất hiện tại bệnh viện hôm nay! Anh ta. . . . Anh ta cho là cậu ấy mang thai.”

Kha Triết Nam nghe xong, tức giận thoáng nhìn qua bên kia.

=====

Tiền Cường đứng sau xe, từ từ cúi đầu xoa xoa thắt lưng da của mình, cảm thấy đặc biệt phiền lòng nôn nóng.

Tiền Cường không dám hé răng nửa lời. Hắn đương nhiên biết, Đại tiểu thư của Đường gia tính khí cao ngạo cũng không hẳn là khó hầu hạ. Thế nhưng một khi không hợp, cô ấy sẽ phá hỏng bạn.

Cô nàng xinh đẹp này không thể dịu dàng một chút hay sao? Cũng khó trách Bạch Ngôn Sơ ly hôn với cô ta. Trong lòng hắn cảm thán.

Một bóng dáng từ bên kia đi tới, là Bạch Ngôn Sơ. Bạch Ngôn Sơ mở cửa ghế sau ra, ngồi xuống.

Cô không thèm liếc anh lấy một cái.

Bạch Ngôn Sơ ra lệnh: “Đi thôi! Đưa cô ấy về trước.”

Tiền Cường hỏi: “Về núi?”

Người giàu có ở Hương thành đa số nhà đều ở trên núi An Sơn. Mà Đường gia, cũng nằm ở phía nam của An Sơn.

Bạch Ngôn Sơ nói: “Trở về Hồng viên đi!”

Du Du lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6: Đại mỹ nhân

Editor: Cẩm Tú – ĐDLQĐ.

Hồng viên là nơi ở của hai bọn họ trước khi ký hôn, cũng là nơi lần trước Du Du ngã chết. Sau khi ly hôn, Bạch Ngôn Sơ liền rời khỏi nơi này, chuyển đến ở trong một căn hộ ở Thanh Hà.

Nghe nói, Giang Tâm Di cũng ở đó.

Thì ra là để dễ dàng chăm sóc cho người tình? Khó trách! Vậy dứt khoát ở cùng một chỗ thôi, cần gì tốn công tốn sức tìm chỗ khác làm gì? Du Du thầm cười khổ trong lòng.

Tiền Cường nghe vậy, đạp ga lái xe đi đến đó. Lúc này Du Du rút cuộc hỏi: “Hôm nay sao anh lại gọi điện thoại cho tôi?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh nhạt nói: “Không có gì. Bởi vì muốn biết một chuyện.”

Cô cười lạnh: “Anh cho rằng tôi có con của anh?”

Lúc nói ra những lời này chính cô cũng cảm thấy buồn cười.

Ba tháng cuối cùng trước khi ly hôn, bọn họ chiến tranh lạnh, ngay cả nói cũng rất kiệm lời, làm sao có thể nhiệt tình vận động trên giường được?

“Hiện tại liên không nghĩ như vậy.” Bạch Ngôn Sơ vẫn nhàn nhạt nói, anh vừa nói vừa quay đầu lại nhìn cô.

Du Du thật là hận không thể cho anh một cước. Anh đã có đứa con rồi đó, lại còn có thể trông chờ cô có con? Chẳng lẽ anh muốn toàn bộ phụ nữ trên thế giới này sinh con cho anh hay sao?

Cô nghĩ đi nghĩ lại, đầy ché giễu nói: “Anh rất nhanh sẽ được làm cha, quên chúc mừng anh!” Lại còn cố ý chen thêm vào một câu, “Đứa bé sau khi sinh, sẽ mang họ gì? Họ Bạch hay là họ Giang?”

Bạch Ngôn Sơ không trả lời, chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng về phía trước. Mà Tiền Cường ngồi ở phía trước khẽ thở dài một hơi.

Hồi lâu, Bạch Ngôn Sơ mới chậm rãi nói: “Không cần cô quan tâm.”

Du Du cười lạnh: “Đĩ nhiên! Con của hai người khẳng định không cần tôi quan tâm!”

Bạch Ngôn Sơ lại lạnh lùng nói: “Về sau đừng nữa đi nhữm nơi như thế nữa.”

Giọng nói cứng rắn không thể phản bác.

Du Du cố gắng kìm chế ý định nổi đóa trước mặt anh, không nói gì. Sống lại một lần, cô không muốn lãng phí nước bọt với anh. Cô nhất định phải nói cho anh biết, cô sẽ sống rất tốt, tốt hơn cuộc sống ở bên anh trước kia.

Xe vòng một vòng, lái về phía Hồng viên. Lúc này, Du Du đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng khiến cho người ta sợ hãi.

Đó là cảnh tượng cô trượt chân rơi xuống cầu thang.

Thật ra thì đến bây giờ, cô vẫn hoài nghi đó là một con ác mộng. Nhưng tất cả nói cho cô biết, đó không phải là nằm mơ. Cô đúng là đã sống lại một lần nữa.

Trong lúc bất chợt cô có chút bận tâm hỏi: “Đúng rồi, sẽ không nói chuyện Thi Thi vào quán bar cho Tử Mộ biết chứ?”

Bạch Ngôn Sơ ngắn gọn nói: “Không.”

Anh thật sự sẽ không? Du Duthò ra một hơi: “Coi như anh có lòng tốt.”

Bạch Ngôn Sơ lại hung hăng liếc cô một cái: “Sau này làm chuyện xấu đừng kéo những người khác theo.”

Du Du không phục: “Đi quán bar uống rượu không tính là chuyện xấu.” Nói xong lại phình môi ra.

Anh mím mím môi, không nói gì, cuối cùng còn khe khẽ cười.

Du Du lườm anh, tức giận hỏi: “Anh cười cái gì?”

Cô biết anh chỉ có cười nhạo cô. Kể từ lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô liền ý thức được bọn họ là hai thế giới riêng biệt, con người cao ngạo đó vĩnh viễn không nhìn vừa mắt với cô.

Bởi vì cô chính là cố tình gây sự, điều ngoa bocc đồng.

Anh giúp cô vén lại tóc mai bị rối sang hai bên, cười nói: “Cười cô tóc mai bị rối tung giống như người điên vậy.”

Du Du lập tức đẩy tay của anh ra: “Đừng chạm vào tôi!”

Thế nhưng mặt cô lại đỏ lên.

Tiền Cường đột nhiên dừng xe lại, nói một câu: “Tiểu thư, đến nơi rồi.”

Du Du nói: “Cám ơn.” Sau đó liền cầm lấy túi xách mở cửa xuống xe.

Sau khi xuống xe, không quên nói một câu với người đàn ông đó: “Tôi thay mặt Thi Thi cám ơn anh đã giúp cô ấy giữ bí mật.”

“Không cần khách khí. Ngủ ngon.” Bạch Ngôn Sơ trầm trầm nói.

Sáng sớm, Du Du nhận được điện thoại từ Tiểu Nam: “Có rảnh không? Hôm nay ra ngoài tớ dẫn cậu làm một cái image designe (hình mẫu thiết kế) mới nhất, như thế nào?”

Du Du kéo màn cửa sổ ra nói: “Đã lâu rồi chưa làm, không muốn đi!”

“Tớ có một người bạn đối với một mỹ nữ như cậu cảm thấy rất hứng thú, nói muốn gặp mặt cậu giúp cậu làm một lần! Cậu ta rất được hoan nghênh, bình thường xếp hàng cũng chưa chắc đã được! Ngồi sao lớn đều đi tìm cậu ta, như thế nào? Đi thả lỏng một chút chứ?”

Du Du không thể làm gì khác hơn là nói: “Được rồi!”

Sau khi ăn sáng xong, Kha Triết Nam lái xe tới đón cô. Lên xe của hắn, hắn mới thần bí cười nói: “Thật ra thì tối nay có một nơi rất mode, muốn gọi cậu đi cùng.”

Du Du hỏi: “Ở nơi nào?”

“Tầng ba trung tâm Kim Tọa! Nghe nói rất nhiều danh viện cùng với vài mỹ nữ ở trong làng giải trí cũng sẽ tới!”

“Sao tớ chưa từng nghe qua?” Du Du không khỏi cảm thán.

Kha Triết Nam lái xe cười nói: “Rất nhiều tin tức cậu đều không biết ! Tốt nhất cậu nên điều chỉnh lại tâm tình, quay đầu lại còn có rất nhiều chuyện vui chờ cậu đấy! Đúng rồi, có phải đã rất lâu rồi cậu không tới công ty làm việc có phải không?”

Nhắc tới công việc, Du Du không khỏi có chút bi thương. Thật ra thì cô vẫn tạm giữ chức phó phòng kế hoạch trong công ty, nhưng bởi vì cô là con gái của chủ tịch, mọi người tự nhiên sẽ không để cho cô phải mệt nhọc, cô trở thành phú quý nhân nhân. Thật ra thì, cô tuyệt không thích cuộc sống như thế, kể vô tích sự còn bị người ta nói thành bình hoa lớn. Nếu không phải vì nề mặt cha cô, có lẽ mọi người đã sớm hắt cô ra khỏi cửa rồi.

Cô không muốn sống mà lãng phí thời gian như vậy, nhưng lại không cách nào thuyết phục cha để cho mình đơn độc đi ra ngoài làm việc. Cô học về chuyên nghề thiết kế quảng cáo, cho nên vẫn rất muốn tìm công ty làm việc. Nhưng là, cha không muốn con gái bảo bối ra ngoài phải nhìn sắc mặt người khác mà làm việc, liền ép buộc cô làm việc trong công ty của ông.

Du Du thở dài nói: “Triết Nam, thật ra thì tớ rất

“Đồng ý đồng ý! Tớ tán thành! Quả thật cậu không thể tiếp tục làm ký sinh trùng nữa, cha cậu cũng sẽ già, ông ấy không thể nuôi cậu cả đời.”

Du Du nhủ mảy: “Nhưng là, vài năm gần đây tớ tiêu hoang quá, không tiết kiệm được bao nhiêu! Ai, cho nên, tớ muốn đi tìm việc.”

Sống lại một lần nữa, cô cảm thấy chính mình rất muốn tự lập, ít nhất về mặt kinh tế không phải dựa vào cha, như vậy mới không để cho ông vì mình mà lo lắng.

Cha là người thân yêu quý của cô, cô không muốn để cho ông phải đau lòng.

Kha Triết Nam cười nói: “Từ từ đi, tớ sẽ giúp cậu lưu ý. Cậu có thể tìm công ty quảng cáo tốt một chút, như vậy thì có thể kiếm được khá nhiều tiền! Hơn nữa, cậu lại có ô dù của cha cậu, không sợ không tìm được, chỉ sợ cậu không muốn đi.”

“Có thật không? Vậy cậu thay tớ hỏi thăm nhé!”

=====

Người bạn nhà thiết kế của Kha Triết Nam tên gọi A Đức, cũng là một người đẹp trai. A Đức trước hết để cho Du Du đi chăm sóc làn da, sau đó sẽ giúp cô tạo hình.

Ngồi ở bên trong phòng hóa trang, Mỹ Dung Sur ôn nhu giúp cô đắp mặt nạ. Du Du cầm tờ Fashion Magazine lật đi lật lại, rất nhanh đã cảm thấy mệt nhọc.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói của A Đức: “Hoan nghênh cô! Giang tiểu thư!”

Sau là một giọng nữ mềm mại vang lên: “A Đức, đã lâu không gặp! Tối nay tôi có khách, lại phải làm phiền anh rồi...!”

A Đức nở nụ cười: “Nói gì vậy? Đó là vinh hạnh của tôi!”

Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Thế nào tới chỗ nào cũng gặp con tiện nhân đó vậy!

Tiện nhân Giang đó nói trắng ra cũng chỉ là tiểu minh tinh của đài truyền hình mà thôi, chỉ là đóng vai nữ phụ trong mấy bộ phim truyền hình cầu diemdanlqd huyết, lấy được giải “Tân binh sáng giá” mà thôi, trừ lần đó ra có gì đặc biệt hơn người!

Nhất thời kích động, cô hận không thể tháo cái mặt nạ ra.

Nhưng sau khi nghĩ lại: Đường Du Du, sống lại một lần chính là muốn để cho mảy hiểu, mọi việc đều phải giữ bình tĩnh! Phải bình tĩnh!

Hít sâu một hơi, đổi sang một tư thế thoải mái tiếp tục nằm

Bên kia truyền đến giọng nói của tiểu thư Mỹ Dung Sur: “Phòng này có người rồi! Cô vào phòng khác đi!”

Sau đó là giọng nói nhẹ nhàng của Giang Tâm Di: “Cảm ơn!”

Du Du âm thầm tự nhủ: Hôm nay xem như là khóa học rèn luyện sự bình tĩnh đi! Đường Du Du, cố gắng lên!

20' trôi qua rất nhanh, Mỹ Dung Sur tiểu thư đi vào, giúp cô tháo mặt nạ, phủ lớp Cream ẩm ướt bảo vệ lên. Sau, cô liền đi ra bên ngoài.

Kha Triết Nam nghênh đón, nhỏ giọng nói: “Cái cô Giang Tâm Di đó đang ở bên kia!”

Du Du cười lạnh: “Tớ biết! Chẳng lẽ tớ sẽ sợ cô ta sao?”

“Ủng hộ cậu! Chỉ là nhớ giữ vững hình tượng, không đánh nhau là được.”

Du Du cười mắng: “Khốn kiếp!”

A Đức đi tới cười nói: “Đường tiểu thư, mời cô đi qua bên này!”

Từ từ liền theo hán ngồi xuống trước gương. A Đức cúi người xuống, cười nói: “Tối nay tôi sẽ biến Đường tiểu thư thành người phụ nữ xinh đẹp nhất tại bữa tiệc!” Sau đó liền vẫy tay gọi nữ phụ tá tới đây nói: “Lucy, cô trang điểm cho Đường tiểu thư đi, làm theo phương án A tôi nói lúc này! Chú ý màu sắc của bông mắt, biết không? Lát nữa tôi sẽ làm kiểm tóc.”

Nữ phụ tá tay chân rất nhanh nhẹn, rất nhanh đã trang điểm xong bộ mặt. Sau khi làm xong, Du Du nghe nữ phụ tá thở dài nói: “Đường tiểu thư, phương án A thật sự rất hợp với cô! Cô thật đẹp!”

Trong gương, một mỹ nhân cao quý thoát tục đẹp như đóa hoa hồng nở rộ. Nụ cười này, đủ để khiến tất cả ánh đèn đều có chút âm đạm.

Bởi vì tinh thần bị sa sút một thời gian dài, Du Du cũng cực kỳ ít đi ra ngoài tham gia các buổi tiệc, cho nên cũng rất ít đi trang điểm tí mĩ như vậy. Nhưng giờ phút này cô phát hiện, cô vẫn như xưa, vẫn xinh đẹp động lòng người như vậy.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một hồi tiếng vỗ tay nhẹ nhàng. Du Du vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Kha Triết Nam nhìn cô, hiểu ý cười.

Du Du cười đứng lên, hỏi: “Quần áo của tớ đâu?”

Kha Triết Nam nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, đưa tay chỉ bên cửa của một căn phòng: “Ồ đó, phụ tá Jim mới vừa đưa tới. Tớ vì cậu mà tí mĩ thiết kế bộ ‘Hi vọng’ có một không hai đấy!”

Du Du hận không thể lập tức ôm lấy hắn: “Cảm ơn, Tiểu Nam là tốt nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 7: Xuất chiêu

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú

Cả người Du Du đột nhiên cứng ngắc, giống như Lâm Đại Dịch, thu về cánh tay đang giã ra. Kha Triết Nam nháy mắt với cô, sau đó cười với người phụ nữ bên kia nói: “Giang tiểu thư, phụ tá Jim của tôi ở bên kia, cô trực tiếp tìm cậu ta lấy đồ là được.”

Giang Tâm Di trông thấy hắn, không khỏi có chút kinh ngạc: “A, đúng lúc như vậy, Kha nhị thiếu cũng ở đây?”

Kha Triết Nam mặt không biến sắc cười nói: “Lễ phục của cô chính là tôi thiết kế, tôi đương nhiên muốn tới rồi!”

Du Du không quay đầu lại. Cô thật không biết, một khi quay đầu lại sẽ có động đất cấp mấy đây?

Giang Tâm Di không hổ là Tiểu Hoa Đán của đài truyền hình, nghe vậy đến gần một bước, dùng ánh mắt đưa tình nhìn Kha Triết Nam dịu dàng nói: “Kha nhị thiếu thật là quá chu đáo! Váy của anh thiết kế tôi chắc chắn rất thích! Tôi có thể mặc váy mà anh thiết kế, thật sự rất vinh hạnh!”

Kha Triết Nam cười nói: “Thật mong đợi phim mới của cô!”

Giang Tâm Di lại thẹn thùng cười một tiếng: “Tôi đã chuẩn bị nghỉ phép! Tháng sau tôi chụp xong ảnh cho hai tạp chí rồi sẽ nghỉ ngơi, bởi vì thân thể của tôi không được tốt!”

“Hả? Thân thể khó chịu còn kiên trì làm việc! Thật hiếm thấy! Cô thật chăm chỉ!” Kha Triết Nam khẽ cười nói.

Du Du đột nhiên quay đầu lại, cười nói: “Giang tiểu thư, cô đang có thai còn kiên trì chụp hình tạp chí, tôi thật sự rất bội phục!”

Giang Tâm Di ngơ ngẩn, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt: “Cô? Cô cũng ở đây?”

Kha Triết Nam đi tới bên cạnh Du Du, nhìn cô nói: “Gay go rồi, Giang tiểu thư sao cô không nói là cô đang mang thai, chiếc váy kia tương đối bó sát ở phần bụng, không biết có ảnh hưởng tới thai nhi hay không? Đúng rồi, cô có mấy tháng rồi?”

Sắc mặt Giang Tâm Di vừa hồng vừa trắng, cắn môi nói: “Hơn hai tháng.”

Kha Triết Nam cau mày: “Vậy phải bảo vệ thật tốt! Ba tháng đầu là giai đoạn nguy hiểm!”

Du Du lại có ý nói: “Giang tiểu thư là Hoa Đán của đài truyền hình, chưa tới phút giây cuối cùng thì sao lại buông tay việc đóng phim được!”

Vài nhân viên xung quanh nghe được, cũng không dám lên tiếng. Dù sao, ở trong ngành giải trí, chuyện mang thai sinh con ... Bình thường có thể không công khai đều không công khai, miễn cho bị người khác quá chú ý.[diennaflequydon](#)

Giang Tâm Di cắn môi, sắc mặt trắng bệch. Cô ta xoa bụng của mình, nhủ mảy, một câu cũng không nói được.

Du Du tiếp tục cười lạnh: “Cô nên ở nhà nghỉ ngơi, không nên ra ngoài nhiều!”

Giang Tâm Di bước đến gần cô, hung hăng nói: “Cô là đang ghen tỵ với tôi! Cô không mang thai đứa bé của anh ấy, nhưng tôi lại có đứa bé! Cô chính là

đang ghen tỵ! Nhưng có ích sao?”

Lúc này, phía sau cô ta truyền tới một âm thanh không vui: “CeCe, không phải là tôi đã bảo cô khiêm tốn đi một chút sao?”

Sau đó một người phụ nữ đeo kính đi tới. Cô ấy là người đại diện của Giang Tâm

Sắc mặt Giang Tâm Di đột biến, cắn môi xoay người lại. Du Du lui một bước, đối diện với Kha Triết Nam nói: “Tiểu Nam, tớ muốn uống một chút gì đó!”

Kha Triết Nam cười nói: “Ừ, bên kia hình như có cà phê đá cùng trà chanh lạnh.”

Du Du đi theo hắn ra ngoài, Giang Tâm Di đã bị người đại diện nhỏ giọng trách mắng.

Du Du đi ra bên ngoài liền hỏi Kha Triết Nam: “Cậu còn giúp cô ta thiết kế lễ phục à?”

Hắn thay cô rót một cốc cà phê đá nói: “Có khách tìm tới nhất định phải làm! Cô ta cũng là một Tiểu Minh Tinh. Người đại diện cùng trợ lý của cô ta đều quen tớ, cho nên không từ chối được.”

Đưa cốc cho cô, hắn cười một tiếng: “Yên tâm! Tớ vĩnh viễn ủng hộ cậu!” Lại hỏi, “Đứa bé của cô ta là của . . . .”

Du Du bụng chén lên nhẹ nhàng uống một hớp, nói: “Bạch Ngôn Sơ.”

Trong ánh mắt của Kha Triết Nam thoáng qua vẻ kinh ngạc, sau đó cúi đầu cười khỏ: “Là như vậy sao.” Sau đó lại vỗ vai của cô, dịu dàng nói, “Đừng đau lòng!”

“Tớ sẽ không nhận thua!” Du Du nắm tay, bình tĩnh nói.

=====

Bóng đêm bao trùm, đã hơn chín giờ tối rồi. Một chiếc Porsche màu đen đang chạy trên đường cao tốc Thanh Hà.

Tiền Cường vừa lái xe vừa nhìn người phía sau báo cáo: “Bạch tiên sinh, tiểu thư vẫn ở trong phòng khách không ra ngoài. Đi vào đã hơn một tiếng.”

Bạch Ngôn Sơ “Ừ” một tiếng, không nói gì.

“Hình như Giang tiểu thư cũng ở đó.” Tiền Cường khó khăn nói, sau đó theo thói quen liếc về mặt của người đàn ông kia qua kính chiếu hậu.

Bạch Ngôn Sơ khẽ nhu chân mày một cái, nói: “Sẽ không có việc gì.”

Tiền Cường thở dài nói: “Bạch tiên sinh, ngài đã mệt mỏi rồi. Về nhà nghỉ ngơi một chút đi!”

Chiếc xe vòng lại, đi vào đường hầm sáng rực.

Đang lúc này, điện thoại của Bạch Ngôn Sơ đột nhiên vang lên, anh vội vàng cầm lên nghe: “Tâm Di, có chuyện gì sao?”

Bên kia là một âm thanh yếu điệu của phụ nữ, làm cho người ta nổi lòng thương tiếc: “Ngôn Sơ, em có chút không thoải mái, anh có thể tới đón em không?”

Bạch Ngôn Sơ hỏi: “Trương tiểu thư đâu?”

Anh đang nói tới người đại diện của cô Trương Lệ Đình.

“Em không muốn về cùng cô ấy! Em muốn anh tới đón em” Bên kia đã bắt đầu nũng nịu.

Bạch Ngôn Sơ biết, cô ta nhất định lại cãi nhau với người đại diện rồi.

Anh hạ lệnh: “Vòng lại, đi đón Giang tiểu thư!”

Nhận được chỉ thị, Tiền Cường gật đầu.

Bạch Ngôn Sơ để tay ở trên đầu gối, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Còn nhớ rõ, khi Giang Tâm Di còn là một thiếu nữ chất phác thì rất dịu dàng động lòng người. Nhưng kể từ cô đi vào con đường nghệ sĩ, thì tính tình cô trở nên rất nóng nảy.

Anh là mối tình đầu của cô, cô cũng thế. Bọn họ là đồng hương cũng cùng tuổi, đều là cùng cha mẹ đi đến Hương thành để kiếm sống. Từ lúc bọn họ mười lăm mười sáu tuổi liền bắt đầu làm bạn tốt, mãi cho đến khi hai mươi tuổi mới chính thức yêu nhau.

Anh lên đại học, nhưng cô bởi vì hoàn cảnh gia đình nên không đi học đại học, mà thi đậu ban diễn viên của đài truyền hình, làm một diễn viên. Bởi vì cạnh tranh kịch liệt, cô vẫn luôn không đứng lên được.

Sự thay đổi của cô bắt đầu vào lúc đó. Cô trở nên kiêu căng, không cam lòng làm một người bình thường, đây là điều mà anh không muốn nhìn thấy. Sau đó, khi anh đã bình tĩnh suy nghĩ lại, đưa ra quyết định đường ai nấy đi.

Sau khi Giang Tâm Di cùng anh chia tay, rất nhanh đã xảy ra xì căng đan với các thiếu gia nhiều tiền, hôm nay nghe nói cô theo thiếu gia nhà này đi ra ngoài uống rượu, ngày mai lại nghe nói cô theo thiếu gia nhà kia ra ngoài hóng gió.

Có một số việc, một khi thay đổi thì không cách nào quay lại được nữa. Giống như chuyện anh và Giang Tâm Di đã qua. Bây giờ cô hết sức lệ thuộc vào anh, luôn nói anh không thể bỏ cô. Nhưng bây giờ anh có thể cho cô bao nhiêu đây?

Thật ra anh cũng không biết.

=====

Buổi trưa thứ bảy, Du Du trở lại Đường gia ăn cơm trưa. Cô vừa vào cửa, mẹ kế Lâm Như Nguyệt liền nghênh đón cười nói: “Du Du, đã về rồi à?”

Du Du chào hỏi cô ta: “Di Nguyệt.”

Đối với người mẹ kế trẻ tuổi này, Du Du không thích cũng không chán ghét. Với lại, Lâm Như Nguyệt cũng là người phụ nữ thông minh, rất biết nhìn về mặt mà nói chuyện tiền lùi đúng lúc, không làm người khác chán ghét. Tuy nói cùng con gái của chồng chưa tới mức tình cảm như mẹ con, nhưng cũng sống yên ổn với nhau.

Người có thể treo vào gia đình Đại phú hào, không có chút tài năng sao được?

Đường Hạc Lễ đang xem báo trên ghế sofa ngẩng đầu lên nhìn con gái, cau mày nói: “Sắc mặt sao lại kém như thế?”

“Cha. . . .” Du Du lập tức giang hai tay, lao vào lồng ngực cha, như tiểu miêu ở trong lòng ông cọ cọ.

Cha mới là người yêu thương cô nhất, điểm này không cần hoài nghi.

Đường Hạc Lễ yêu thương sờ sờ cái ót của con gái bảo bối, thở dài nói: “Con hãy ở lại đây đi! Một người ở bên kia, cũng không biết ăn cái gì?”

Lâm Như Nguyệt ở một bên cười nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy. Như vậy Du Du có thể cả ngày ở bên cha của mình rồi!”

Du Du lại bĩu môi: “Con chỉ muốn ở một mình!” Liền ôm cổ cha của mình, dịu dàng nói, “Cha, con muốn sống tự lập! Cha đã chăm sóc con hơn hai mươi năm, con không muốn để cho cha bận tâm vì con nữa!”

Lúc này, Niên thúc đi lên nói: “Đúng thế, ở cạnh cha mẹ sẽ không trưởng thành được. Lão gia, người cũng nên yên lòng!”

Đường Hạc Lễ buông con gái ra, gật đầu một cái: “Ta vì lo lắng nó! Ông xem, thật vất vả gả cho người ta lại ly hôn, thật không dễ cho ta yên tâm. . . .”

Lâm Như Nguyệt thở dài nói: “Ông xã, cái này cũng không phải là lỗi của Du Du!”

Du Du thấy đề tài bắt đầu nghiêm trọng, vội vàng chuyển sang chuyện khác: “Tốt lắm tốt lắm! Di Nguyệt, Hải sâm hầm đậu đỏ đã làm xong chưa?”

Lâm Như Nguyệt cười cười: “Di lập tức đến phòng bếp coi ngay! Con chờ chút!” Sau đó liền ưu nhã bước vào phòng bếp.

Đường Hạc Lễ như nghĩ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, A Niên, A Sơ tại sao còn chưa đến?”

Niên thúc trả lời: “Có lẽ là kẹt xe, cũng có lẽ do có chuyện gì đó nên mới đến muộn.”

Du Du không hiểu: “Cha, làm sao cha còn mời Bạch Ngôn Sơ tới đây ăn cơm?”

Tại sao đã ly hôn rồi mà vẫn coi anh như con trai?

Đường Hạc Lễ dờ khóc dờ cười: “Ăn một bữa cơm thì có sao đâu? Chủ nhật tụ họp không phải rất bình thường sao? Con yên tâm, ta tuyệt đối không cầu nhàu chuyện của hai đứa con! Các con thích thế nào thì như thế đó, ta chỉ ăn cơm, ok?”

“Lần sau đừng có gọi anh ta tới nữa, có được không ạ?” Du Du lại bắt đầu cọ cọ vào trong ngực ông.

Đường Hạc Lễ đẩy ra cô ra, bắt đầu dĩ lắc đầu một cái: “Thật là càng ngày càng kỳ cục rồi!”

Lâm Như Nguyệt dịu dàng đi tới, cười nói: “Có thể ăn cơm được rồi!” Lại hỏi, “Tại sao Ngôn Sơ còn chưa đến?”

Trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Niên thúc lặng lẽ nhìn cô, lắc đầu một cái.

Đường Hạc Lễ đứng lên nói: “Không cần chờ, chúng ta ăn trước!”

Du Du hoan hô lên: “Con muốn ăn hải sâm!”

Đang lúc này, cửa mở ra. Niên thúc vội vàng kêu lên: “Bạch tiên sinh đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8: Tìm việc.

Editor: Cẩm Tú

Bạch Ngôn Sơ mang vẻ mặt mệt mỏi đi vào, chỉ là ánh mắt vẫn sáng quắc như cũ. Khi anh thấy Du DU đứng ở đó thì nhanh chóng liếc cô một cái.

Du Du cười ngạo nghễ, thậm chí còn lười không muốn chào hỏi anh.

“A Sơ, sao lại đến trễ như vậy?” Đường Hạc Lễ trầm giọng hỏi.

Bạch Ngôn Sơ điềm đạm nói: “Đoạn đường phía chân núi bị lút nghiêm trọng, cho nên đến chậm. Thật xin lỗi, lão gia tử (vì không biết nên để xưng hô như thế nào nên mình sẽ để nguyên như thế này nhé).” Sau đó ngoảnh sang Du Du khẽ cười, “Du Du, Chủ nhật không đi dạo sao?”

Du Du nói với vẻ xa cách: “Giúp cha ăn cơm, buổi tối sẽ đi.”

Đường Hạc Lễ không nhịn được nói: “Buổi tối còn có chuyện gì à? Con kiểm việc làm trong công ty ta là được rồi, đừng chạy lung tung khắp nơi như vậy!”

Du Du dậm chân: “Con không có chạy lung tung!”

Bạch Ngôn Sơ cười khẽ nói: “Du Du đã lâu rồi không tới công ty?”

Nhắc tới công việc của mình, Du Du có chút không vui: “Sao anh không nói thẳng ra là tôi lười luôn đi?”

Đường Hạc Lễ vỗ vỗ mu bàn tay của con gái, nói: “Ta không muốn nó chịu khổ cực, làm ở những công ty bên ngoài kia, còn phải xem sắc mặt người ta như thế nào!”

“Lão gia tử, con thấy thật ra, ngài có thể thả cô ấy ra thế giới bên ngoài một lần!” Bạch Ngôn Sơ lại không tán thành với ý kiến của ông.

Ah? Lúc nào thì anh ta lại trở nên hiểu mình như vậy? Du Du quay sang nhìn anh, lại vừa đúng lúc anh cũng nhìn sang cô.

Ánh mắt hai người giao nhau trong chớp lát, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, liền vội vàng cúi đầu xuống.

Đường Hạc Lễ có chút không vui: “Những chuyện này sau này hãy nói! Ăn cơm ăn cơm!”

Đến cạnh bàn ăn ngồi xuống, Bạch Ngôn Sơ còn nói thêm: “Đông Hải đã mua Thanh Điền, nghe nói muốn xây một khu biệt thự.”

Trong khu vực nội thành đã sắp bão hòa, cho nên rất nhiều công ty đất đai đã chuyển hướng sang vùng biển ngoại thành xa xôi. Thanh Điền cách nội thành năm mươi ki lô mét, có núi lớn bao bọc xung quanh, phía tây là biển rộng, đúng là một khu vực tốt.

“Ừ, con nghĩ thế nào?” Đường hạc lễ hỏi hần.

Du Du dùng toàn lực chú ý vào chén hải sâm kia, không có chút hứng thú đối với cuộc nói chuyện của hai người đàn ông.

Lâm Như Nguyệt nhẹ giọng hỏi cô: “Gần đây có hay đi Châu Âu shopping không?”

“Bên kia lại bắt đầu giảm giá rồi?” Du Du cười hỏi.

“Nghe nói Paris cùng Milan sẽ bán giảm giá một số hàng độc, đi muốn đi xem thử! Nếu như con muốn đi, đi sẽ đi đặt vé máy bay!”

Đường Hạc Lễ đột nhiên nói: “A Sơ, thu mua Thanh Điền! Thửa dịp này mau ra tay.”

Ngờ khí nghiêm túc của ông làm cho mọi người ngồi ở đây có chút rùng mình.

Bạch Ngôn Sơ mỉm cười: “Con sẽ cố gắng, không để cho ngài thất vọng.”

Đường Hạc Lễ nói: “Ta tin tưởng con! Kha Đông Hải đã giao chuyện đất đai này cho đứa con cả Kha Triết Khôn xử lý rồi. Cái tên này cũng không phải là quá xuất sắc! So với con còn thua xa!”

Du Du ăn hải sâm, yên lặng nghe cha nói.

Phụ thân đột nhiên chuyển hướng sang cô: “Đúng rồi, Du Du, không phải con chơi rất thân với nhị thiếu của Kha gia hay sao?”

Cô có chút không nhìn được mà nói: “Cha, hai người bàn chuyện, sao lại liên quan tới con? Con cùng Tiểu Nam không phải là bạn tốt từ lâu rồi sao? Với lại, cậu ấy không quan tâm tới việc của công ty, cha phản ứng mạnh như vậy làm gì?”

“Ta không có ý này, chỉ hỏi một chút. Ta vẫn cảm thấy thật ra thì nó là đứa ngoan ngoãn, đáng tiếc, có chút nhu nhược, giống như bé gái.” Đường Hạc Lễ dò xét nhìn con gái nói.

Du Du không phục: “Ai nói! Cậu ấy rất trượng nghĩa đấy. Mặc dù nhìn cậu ấy rất xinh đẹp, nhưng bên trong nội tâm là một nam tử hán!”

Ánh mắt Bạch Ngôn Sơ trở nên lạnh lẽo, cúi đầu dùng thìa chọc vào khối cá tuyết.

Lâm Như Nguyệt cũng gia nhập cuộc nói chuyện: “Vây ý của con là, con rất thích nó?”

Du Du ngẩn ra, sau đó lẩm bẩm nói: “Đương nhiên con thích cậu ta! Cậu ta là Tiểu Nam mà!”

Cô rất thích chơi với Tiểu Nam, bởi ở bên cạnh hắn không có gánh nặng, không cần phải lo lắng đề phòng, vô ưu vô tư.

Bạch Ngôn Sơ ngồi đối diện đột nhiên nói với dì Mai phục vụ đứng bên cạnh: “Tôi muốn chút nước chấm Nhật Bản, có không ạ?”

Dì Mai vội vàng nói: “Xin chờ một chút!” Sau đó liền xoay người đi vào phòng bếp lấy.

Lâm Như Nguyệt chế nhạo nói: “Xem ra, Du Du của chúng ta đã rất nhanh có mục tiêu mới rồi!” Dứt lời, bà cố ý nhìn sang Bạch Ngôn Sơ.

Trong nhà này, người ghét Bạch Ngôn Sơ, đương nhiên không chỉ một mình Niên thúc.

Người ngoài như Bạch Ngôn Sơ, có thể nhanh như vậy đã lấy được cảm tình của Đường lão gia, chiếm được toàn bộ tin tưởng của ông. Niên thúc thân là quản gia lâu năm cùng với Lâm Như Nguyệt thân là vợ sao có thể tâm phục khẩu phục được?

“Ăn cơm ăn cơm!” Đường Hạc Lễ chấm dứt cuộc nói chuyện này. Sau đó nói với Bạch Ngôn Sơ, “A Sơ, sau khi ăn xong con vào thư phòng, ta có mấy chuyện muốn hỏi con.”

Sau bữa cơm chiều, Bạch Ngôn Sơ đi theo Đường Hạc Lễ vào thư phòng. Căn phòng với phong cách thanh nhã, cổ kính, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

“A Sơ, gần đây vất vả cho con rồi. Sau khi con với Du Du ly hôn con vẫn xử lý chuyện ở công ty, bên ngoài truyền đến rất nhiều chuyện, ta đoán con cũng nghe đến rồi?”

Bạch Ngôn Sơ khẽ cười tỏ vẻ không quan tâm: “Lão gia tử, con không để ý đến những thứ này.”

Bên ngoài đều nói, anh đã ly hôn cùng với đại tiểu thư của Đường gia nhưng vẫn còn ngồi ở vị trí tổng giám đốc của tập đoàn Hoa An, điều này đã nói rõ thủ đoạn của anh.

Đường Hạc Lễ rất vui mừng gật đầu một cái: “Ta coi trọng con, không phải vì con là con rể của ta, mà bởi vì ta nhìn ra con có tư chất rất tốt! Ta cũng biết rõ, ban đầu con vì cứu vớt công ty cha con mới cưới con gái ta. Nhưng sau đó con lại kiên quyết giao công ty nhà mình cho chú mình xử lý, con lại qua công ty của ta, đây chính là dũng khí và quyết tâm của con! Ta đã chứng kiến được cách giải quyết công việc quyết đoán và cứng cỏi của con.”

Bạch Ngôn Sơ nhìn ông, thâm sâu nói: “Nếu không có con mắt tinh tường của ngài, có lẽ cả đời con cũng không có tiếng tăm gì.”

“Đúng rồi, chuyện của Du Du cùng với nhị thiếu của Kha gia, con biết bao nhiêu?”

Lần đầu tiên Bạch Ngôn Sơ giật mình, sau đó cười nói: “Biết được không nhiều. Bọn họ là thanh mai trúc mã, hay đi cạnh nhau cũng là bình thường.”

Đường Hạc Lễ hình như có chút lo lắng: “Du Du thật sự thích thằng bé kia?”

“Cái này ngài hỏi Du Du là rõ nhất.”

Đường Hạc Lễ nheo lại mắt lại hỏi Bạch Ngôn Sơ: “A Sơ, con nói thật đi, con. . . .Con thật sự không yêu Du Du?”

Ông đương nhiên biết chuyện ban đầu con gái mình quyết liệt theo đuổi thằng bé này.

“Cô ấy không yêu con.” Bạch Ngôn Sơ cẩn thận nói.

“Lúc đầu là con bé theo đuổi con!”

“Con nói là hiện tại.” Giọng nói của Bạch Ngôn Sơ dần trở nên rất thấp.

“Con thì sao? Con đã từng yêu nó chưa?”

Đang lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch Ngôn Sơ khẽ nhắm mắt lại, không nói.

Đường Hạc Lễ có chút không vui lớn tiếng nói: “Vào đi!”

“Cha!” Du Du đi vào, nhìn hai người bọn họ.

Đường Hạc Lễ liếc cô, “Chuyện gì?”

Bạch Ngôn Sơ nhìn Du Du, nói một câu: “Hai người nói chuyện đi, con về trước đây.”

Đường Hạc Lễ gật đầu một cái: “Mấy ngày gần đây con khổ cực nhiều rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”

Du Du cũng quay đầu lại nhìn bóng dáng Bạch Ngôn Sơ rồi đi một chút, sau đó nói với cha: “Cha, con muốn từ chức.”

“Con không muốn làm ở công ty?”

Du Du kéo cánh tay của cha, nói: “Con không muốn núp dưới đôi cánh của cha làm kẻ vô tích sự, con đã trưởng thành rồi, con muốn chính mình phấn đấu để đạt được hạnh phúc! Cha, con vẫn rất tùy hứng, cho rằng tất cả mọi thứ đều xoay quanh mình. Nhưng bây giờ con nghĩ, con muốn cố gắng, tạo ra cuộc sống của mình.”

“Con thật sự nghĩ như vậy? Thật sự không sợ chịu khổ? Không sợ nhìn sắc mặt của người ta? Bị ngăn cản sẽ chạy về khóc lóc?” Đường Hạc Lễ dùng ánh mắt khác thường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kiên quyết của con gái hỏi.

“Con sẽ cố gắng!” Du Du cười giống như đóa hoa rực rỡ.

“Tốt! Nếu bảo bố nhà ta đã kiên định như vậy, ta sẽ thả con đi ra ngoài!”

“Thật sao? Cha vạn tuế!” Du Du, hôn lên khuôn mặt đã trải qua bao nhiêu dãi gió dầm sương.

Đường Hạc Lễ thở dài nói: “Còn nữa, chuyện của mình cũng nên để ý đến, nhanh sinh ra một bé trai cho ta đi!”

“Tốt lắm tốt lắm, con mê người như thế, sao lại không kiếm được? Cha không tin con gái của mình à?” Du Du làm mặt quỷ.

Đường Hạc Lễ sờ đầu cô, mang theo một tia thương cảm nói: “Con gái, tìm được người đàn ông tốt toàn tâm toàn ý với con thật không dễ dàng. Hi vọng con có thể tìm được.”

Trong lòng Du Du là một hồi bi thương, sau đó liền tựa đầu vào trong ngực cha: “Cha, cha cứ yên tâm.”

=====

Ba ngày sau, Du Du đi vào một nơi tên là “Công ty thiết kế quảng cáo Nhạc Thái”. Đây chính là công ty quảng cáo mà Kha Triết Nam giới thiệu cho cô.

Sau khi tiến vào, trước tiên cô báo tên của mình. Quản lý dùng ánh mắt quét một lượt từ đầu đến chân cô, gật đầu một cái: “Là người Kha nhị thiếu giới thiệu?”

Du Du thân thiện mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Cô nhìn thấy bảng tên đặt trên mặt bàn viết tên tiếng Trung “Vương Gia Mẫn” cùng với tên Tiếng Anh “Bella Wong”.

Cô dĩ nhiên biết, nơi này không phải công ty của cha, cho nên cần phải để ý mọi thứ, lưu ý mọi chuyện. Đầu tiên, quan trọng nhất là học được cách mỉm cười, không được từ chối người khác.

Nữ quản lý khẽ kiêu ngạo ngẩng đầu lên, giống như một con thiên nga kiêu ngạo: “Tôi biết rồi! Nhưng, mọi việc phải đi theo trình tự, tôi sẽ đưa cho cô một chủ đề đơn giản, mười lăm phút sau cô phác thảo thiết kế trên một tờ giấy, sau đó sẽ trình bày đơn giản chủ đề của cô. ok?”

Du Du không ngừng gật đầu: “Không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9: Anh tới.

Editor: Cẩm Tú

Nữ quản lý nghiêm túc nói: “Gần đây yếu tố bảo vệ môi trường rất phổ biến! Cô hãy lấy ‘Làm việc với màu xanh’ làm chủ đề, trong vòng mười lăm phút viết ra một bản đề xuất và vẽ phác thảo ý tưởng của cô! Xong rồi thì tới tìm tôi!” Dứt lời, cô đưa bàn tay trắng như tuyết chỉ chỉ vào cái bàn trong.

Du Du cười nói: “Vâng! Cảm ơn!” Liền lấy bút cùng giấy trắng qua bên kia chuẩn bị.

Lúc cô học đại học ở Mỹ là học chuyên ngành thiết kế quảng cáo chuyên nghiệp, cho nên hiện tại cầm cái đề mục này cũng không thấy khiếp sợ. Cô hít vào một hơi, cầm bút viết về ý tưởng của cô.

Mười lăm phút trôi qua, Du Du đã viết xong bản đề xuất cùng với bản vẽ phác thảo, cảm thấy trán đã lấm tấm mồ hôi.

Cầm giấy tờ lên, đi tới bên trong phòng làm việc. Nữ giám đốc ngẩng đầu, dùng giọng nói lạnh băng hỏi: “Finish?”

Du Du cười đưa tờ giấy cho cô: “Xin hãy em qua, đây chính là ‘Làm việc với màu xanh’ đối với tôi, không nhất định chính xác.”

Nữ quản lý nhận lấy tờ giấy, cúi đầu nghiêm túc nhìn. mấy giây sau, nét mặt của cô dần dần nhu hòa hơn, thậm chí còn lộ ra nụ cười.

Du Du ban đầu còn thấp thỏm lo lâu đã thoải mái hơn một chút.

Nữ quản lý coi xong bản đề xuất cùng với bản vẽ của cô, cuối cùng cũng mỉm cười tán thưởng: “Khó trách Kha nhi thiếu nói, bạn của cậu ta có cách nghĩ rất giống bé gái! Hôm nay xem thành phẩm của cô, phát hiện rất khá! Chỉ là. . . . .”

Cô ấy thu lại nụ cười, “Cô là công chúa của tập đoàn Hoa An, tại sao còn muốn chạy đến đây chịu khổ?”

Du Du có chút bận tâm hỏi: “Vương tiểu thư, ý của cô là?”

Quản lý Vương thấy vẻ mặt cô trở nên khấn trương, không khỏi cười nói: “Đường tiểu thư không phải lo lắng, tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút! Thật ra thì, tôi cũng không sợ cái gọi là quyền y. Cô đã nguyện ý, vậy tôi cũng rất nguyện ý tiếp nhận nhân tài như cô tới đây làm việc! Hơn nữa, tôi sẽ không đối đãi với cô như là tiểu thư con nhà quyền quý đâu!”

“Thật sao? Ý của cô là, tôi được nhận?” Du Du cho là mình nghe lầm.

Quản lý Vương gật đầu một cái.

“Cảm ơn cô! Tôi sẽ cố gắng!” Du Du vội vàng cảm ơn.

Quản lý Vương cười nói, “Ngày mai chín giờ đứng đi làm! Cô chính thức được nhận!”

=====

“Cái gì? Cô ấy nhận cậu? Không tệ!”

Khi Kha Triết Nam nghe Du Du nói lại với mình, cô rất là mừng rỡ.

Du Du uống từng ngụm nước chanh lớn, sau đó nói: “Toàn bộ đều là công của cậu! Thật sự cảm ơn cậu”

“Cảm ơn thế nào? Lấy thân báo đáp?” Kha Triết Nam hí hóp mắt trêu chọc.

Du Du giả vờ giận, đưa tay vỗ đầu của hắn. Hắn vội vàng nói: “K iểu tóc mới, không nên đánh!”

Du Du tò mò hỏi: “Cậu định để tóc dài hơn à?”

“Dài như vậy thôi, dài hơn sẽ đi cắt”

Đột nhiên, chuông điện thoại di động reo lên. Kha Triết Nam cúi đầu quan sát, phát hiện là điện thoại di động của mình, liền cầm lên nghe máy: “Vâng, anh?”

Sau đó hần nhủ mày một cái, “Ừ, biết rồi. Bái bai.”

Du Du liếc mắt nói: “Anh trai cậu? Sao vậy?”

Giương mặt Kha Triết Nam có vẻ mất hứng: “Anh ấy nói buổi chiều có người quen cũ tới, gọi tớ tới ăn cơm tới! Ai, tớ còn vội thiết kế đồ!”

Anh ruột Kha Triết Khôn của Kha Triết Nam, lớn hơn hần bốn tuổi, là một nhân sĩ tinh anh của thương giới. Người cha Kha Đông Hải một lòng hi vọng hai đứa con trai cũng theo ông làm thương nhân, nhưng đứa con thứ không muốn buôn bán, mà lại si mê thiết kế thời trang. May mắn đứa con cả Kha Triết Khôn thừa kế tính cách của cha, lăn lộn trên thương giới rất khá. Hôm nay, Kha Đông Hải đã giao vụ đất đai cho Kha Triết Khôn xử lý.

Du Du lại cười nói: “Anh của cậu, nghiêm trang nhưng có chút ngờ nghệch, thật đúng là không nhìn ra lại là một tinh anh của thương giới!”

“Anh ấy gánh vác kỳ vọng rất lớn của cha, cho nên anh ấy cũng không dễ dàng gì!”

“Ừ, chẳng qua tớ cảm thấy anh ấy khá nhạt nhẽo!” Du Du vênh má nói.

“Cho dù nhạt nhẽo nhưng cũng rất nhiều phụ nữ theo đuổi! Cậu không biết, bao nhiêu phụ nữ ở Hương thành muốn được cưới anh tớ đâu!”

Du Du tiếp tục bát quái: “Đúng rồi, anh cậu định lúc nào thì đính hôn? Không phải định đính hôn với đại tiểu thư của Trình gia đó sao?”

Ai cũng biết, Kha đại thiếu gia chuẩn bị trở thành đại thương gia hải sản, được “Hoàng đế Bào ngư” “Trình gia kết thân, về phần lúc nào kéo cửa sổ hai nhà lại chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Kha Triết Nam gạt đầu một cái, cầm cây bút trên tay bắt đầu thay đổi kế hoạch: “Hình như vậy, nhưng lúc nào đính hôn vẫn chưa biết.”

Du Du thấy hần rộn không ngừng, nói: “Tớ đi trước, cậu làm việc đi! Lần sau dẫn cậu đi ăn ngon!”

Kha Triết Nam ngẩng đầu lên, xin lỗi cười một tiếng: “Giống như tớ đuổi cậu đi ấy.”

“Tốt lắm! Cậu cố gắng lên! Cố gắng lên!” Cô vỗ vỗ vai hần, rồi đi.

=====

Dù sao ngày mai cũng là ngày đi làm đầu tiên, cho nên tối nay phải nghỉ ngơi sớm.

Khi Du Du tắm xong đứng ở trước gương thì cô gần như muốn nhảy cẫng lên. Ngày mai đúng là một ngày mới, là ngày cô bước về phía tự do, không lệ thuộc. Ngày mai, cô sẽ dùng sự phấn đấu của mình để đổi lấy hạnh phúc.

Uống xong cốc sữa nóng, sau đó ngủ một giấc, ngày mai tinh thần toả sáng đi làm! Vì vậy, cô lái xe vào nhà, kêu một tiếng: “Chị Tiên, cho em một ly sữa nóng! Cảm ơn.”

Lầu dưới truyền đến tiếng của chị Tiên giúp việc: “Vâng, tiểu thư!”

Nhưng vài giây sau, chị Tiên lại nói câu: “Ai vậy? Thiếu gia?”

Thiếu gia?

Sao Bạch Ngôn Sơ lại đến đây? Du Du nắm chặt vạt áo ngủ, sau đó sải bước xuống cầu thang, lớn tiếng hỏi: “Chị Tiên, sao vậy?”

“Thiếu gia tới.” Chị Tiên bất đắc dĩ nói. Sau lưng không phải là Bạch Ngôn Sơ sao?

Người làm không quen thay đổi, cho nên vẫn là gọi anh là “Thiếu gia”. Nhưng Du Du không so đo những thứ này, mà là rất nghi hoặc: Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

Du Du cười lạnh: “Bạch tiên sinh, nơi này không phải Thanh Hà! Anh đi nhầm nơi rồi!”

Bạch Ngôn Sơ lại cười khẽ một tiếng: “Tôi cố ý tới đây.”

Chị Tiên đã lui xuống. Chuyện của chủ nhà, cô sẽ không hỏi gì.

Du Du giờ ngón tay chỉ ra cửa chính: “Anh về đi! Tôi muốn ngủ.”

“Cô ngủ sớm vậy? Thật hiếm thấy!” Bạch Ngôn Sơ vừa nói vừa nhìn đồng hồ, ý vị sâu xa cười nói.

Du Du đỏ mặt. Cô đương nhiên là biết anh cố ý cười nhạo cô. Bởi vì trong quá khứ cô luôn làm nũng, nếu không chơi trò chơi, lướt web, đọc tạp chí một chút, thì sẽ nấu cháo điện thoại, lúc ngủ đã là hơn mười một giờ rồi rồi.

“Bởi vì tôi là người đã có công việc.” Cô không keo kiệt nói cho anh biết.

“Hả? Tìm được rồi sao? Chúc mừng.”

“Công ty quảng cáo Nhạc Thái, hôm nay đi phỏng vấn, đối phương đã đồng ý nhận tôi.” Du Du nói đến đây cảm thấy rất tự hào.

Bạch Ngôn Sơ gật đầu mỉm cười, bày tỏ tán thưởng: “Không tệ! Để cho cô độc lập cũng được.”

Du Du cười lạnh: “Tôi sẽ coi như anh thật lòng khen tôi! Tốt lắm, tôi muốn ngủ! Anh tự tiện đến đây, tốt nhất là nên cút đi!”

Nói xong, cô liền đi tới cầu thang.

Lúc này, cô lại phát hiện người đàn ông phía sau còn nhanh hơn cô, đứng lên cầu thang.

“Này! Nơi này là nhà tôi, anh không thể đi lên!” Cô nóng nảy, kêu lên.

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Có một số việc tôi muốn bàn cùng với cô.”

Du Du tức giận vô cùng, gần như muốn hét lên: “Tôi không muốn nói chuyện với loại người như anh! Tôi không phải là Giang Tâm Dĩ, tôi với anh không có gì để nói hết!”

Nghe được ba chữ “Giang Tâm Dĩ”, Bạch Ngôn Sơ giận tái mặt, lạnh lùng nói: “Trừ cô ấy ra, cô nói đến cái khác có được không? Có phải là do trong lòng cô vẫn không buông tay được?”

Trong lòng Du Du cứng lại, trống ngực đập thành thịch. Anh tới đây để làm tổn thương cô hay sao?

Rốt cuộc cô thiếu nợ anh cái gì? Tất cả mọi chuyện của cô và anh, đã sớm theo cô kiếp trước bị té ngã xuống cầu thang mà chết biến mất rồi. Đời này cô không muốn lại vì anh mà sống, sao anh lại có thể tiếp tục làm tổn thương cô?

Cô rành mạch nói từng câu từng chữ: “Không buông được là việc của tôi! Nhưng anh nên nhớ, anh đã đồng ý là sẽ không quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, vậy sao tối nay anh lại có thể tự do ra vào trong nhà tôi?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Vậy cô cũng không thể mập mờ với tên Kha Triết Nam đó như vậy được, càng không thể đi cùng với cậu ta! Cô với cậu ta, không thể nào!”

“Hả? Anh ghen? Thật hiếm thấy!” Du Du cười lạnh.

Anh ghen? Đúng là nực cười.

Nhưng giây kế tiếp cô mới nhận ra mình đã chọc giận anh. Anh tiến lên một bước, ôm ngang cả người cô lên.

“A. . . . . Buông tay!” Du Du không nghĩ tới anh sẽ đột nhiên làm vậy, liền vùng tay loạn xạ, hai chân đạp loạn.

Bạch Ngôn Sơ cười gian đe dọa cô: “Chớ lộn xộn! Bằng không tôi sẽ cho cô té xuống cầu thang đấy.”

Du Du thấy vừa tức vừa thẹn, từ trước tới nay anh đối với cô chỉ có lạnh lùng, không có nhu tình. Cũng sẽ không dịu dàng nói với cô, càng sẽ không nhìn cô thâm tình. Thậm chí ở trên giường, anh phát tiết ở trên người cô xong sẽ liền tuyên cáo kết thúc.

Làm người phụ nữ vui vẻ, cô chưa bao giờ tự nghiệm thấy.

Cô càng nghĩ càng tức giận, liền ác độc mắng: “Bạch Ngôn Sơ, anh đúng là bị bệnh thần kinh! Sao anh không chết luôn đi!”

Nhưng Bạch Ngôn Sơ đã ôm cô đi vào gian phòng ngủ lớn, sau đó ném cô lên giường. Du Du vội vàng dậy, định đập anh một cước, lại bị anh nhanh chóng né tránh, cánh tay vững vàng nắm lấy đôi chân của cô.

“Biến thái chết tiệt! Buông tay!” Lúc này Du Du mới phát hiện ra mình không động đậy được, quát lên.

Bạch Ngôn Sơ nhếch môi cười, vẻ mặt y hệt một kẻ vô lại. Anh chậm rãi sờ mắt cá chân của cô, cười nói: “Xem ra em không muốn thỏa hiệp? Vậy cũng tốt. . . . .”

Dứt lời anh cúi người xuống, néo bắp chân cô. Du Du cảm thấy đau, cũng rất muốn dùng lực tránh thoát. Nhưng anh lại một đường đi lên, mập mờ vuốt ve.

Du Du cảm thấy máu trong người sôi trào, liền khẽ rên rỉ đôi câu, mắng: “Anh cút ngay! Tôi không muốn nói chuyện với anh! Chúng ta không có gì để nói!”

Bạch Ngôn Sơ vẫn tiếp tục động tác của anh, cười nói: “Muốn tôi dừng tay, nên đồng ý tôi không được lui tới với Kha Triết Nam.” Nói xong, tay của anh đã sờ đến bên trong bắp đùi của cô.

Chương 11: Chương 10: Đêm triền miên.

Editor: Cẩm Tú

Du Du cố gắng giữ cái chân còn lại lên, lại bị Bạch Ngôn Sơ đè cả người, anh dùng hai chân vững vàng kẹp chặt chân cô. Lần này thì hay rồi, cô hoàn toàn bị anh không chế.

Du Du mặt đỏ bừng lên tức giận lấy tay đâm vào nệm, dùng giọng đe dọa nói: “Anh mau cút xuống cho tôi! Nếu không, tôi sẽ gọi điện thoại gọi người phía dưới đi lên!”

Ý cô nói là vệ sĩ trong nhà cô A Sơn. Cha sợ cô gặp chuyện không may, nên thuê vệ sĩ tới bảo vệ cho cô. Nhưng cô chê hèn phiến, nên luôn không để hèn đi ra ngoài cùng mình.

Tay của Bạch Ngôn Sơ vẫn ở chỗ giữa hai đùi cô, khẽ nói: “Chờ tên vệ sĩ đàn độn đó đi lên, chúng ta cũng đã giải quyết xong chuyện rồi.”

Du Du cảm thấy mình dưới chân mình đột nhiên lạnh toát, sau đó anh cho một ngón tay vào chỗ sâu kín của cô, cũng nhẹ nhàng khuấy động. Du Du không ngờ được anh sẽ làm thế, trong nháy mắt tâm trí trống rỗng.

Vô liêm sỉ! Anh lại dám đánh lên!

Có lẽ đây là chiêu anh học được từ trên người con tiện nhân kia. Con tiện nhân đó chắc hẳn kỹ thuật lên giường rất thành thực, cho nên mới khiến cho anh không bỏ đi được.

Mà cô, chỉ là ngoài miệng mà thôi, trong thâm tâm đối với chuyện giường chiếu, tư thế cơ thể kỳ xảo chỉ là kiến thức nửa vời, thậm chí nói thẳng ra là hiểu biết có hạn!

Trong ấn tượng, đây là lần đầu tiên Bạch Ngôn Sơ dùng ngón tay. Nhưng, lần đầu tiên này lại làm cho cô rất vui sướng ý loạn tình mê. Cả người cô trở nên tê dại, trong đầu cũng như bị dính keo, chỉ cảm thấy nơi đó bị anh trêu chọc mà trở nên ẩm ướt ẩm nóng, nhiệt độ thân thể cũng nhanh chóng tăng lên.

Người đàn ông chết tiệt! Sao cô lại thua anh nhanh như vậy chứ?

Nghe được cô khẽ ưm một tiếng cùng với ánh mắt mê loạn, Bạch Ngôn Sơ tăng thêm lực độ đè ở trên người cô, cúi đầu xuống thì thầm ở bên tai cô: “Sau này đừng đi cùng với Kha Triết Nam, đồng ý với tôi! Nếu không tôi sẽ độc ác hơn đây.”

Trong nháy mắt tư duy của Du Du có chút thanh tỉnh hơn, nghe anh nói như vậy, liền nói: “Không thể nào!”

Giây kế tiếp cô liền thán thiết kêu lên. Anh lại có thể cắn lên cái cổ trắng như tuyết của cô, mặc dù không phải là rất dùng sức, nhưng cô cảm thấy khó chịu cùng với cảm giác vừa đau lại vừa nhột.

Cô tức giận đến muốn khóc, liền đưa tay véo một cái lên cánh tay anh: “Khốn kiếp! Tôi đi với ai không mượn anh xen vào! Cái tên biến thái này!”

Cánh tay của anh thực cứng cáp, cô véo anh cô đau, về mặt lại càng thêm đưa đám.

Tối nay cô quá kém rồi, nhanh như vậy liền thua trận, thậm chí còn có nguy cơ bị anh ăn sạch sẽ.

Bạch Ngôn Sơ tựa hồ như biết suy nghĩ trong lòng cô, liền cười cười: “Xem như em có chút lợi hại, là do em ép tôi đấy, Du Du.” Dứt lời liền vén áo ngủ màu trắng của cô lên.

Du Du thấy áo mình đã bị cởi, lại bị hù dọa làm cho ngáy người, quát lên: “Anh cút ngay!”

Nhưng đã trễ, anh cũng đã cởi quần áo của mình, còn hung hăng tách hai chân cô ra, ườn người hung hăng đi vào giữa hai chân cô.

Cô còn chưa kịp phản ứng, anh liền hung hăng đi vào trong cô. Giống như đang nói cho cô biết: Lần này có cảm giác chứ?

Du Du cảm thấy não mình như phình to ra, thần kinh cũng trở nên cứng ngắc, chỉ còn lại nơi sâu bên trong cơ thể trở nên nóng bỏng căng cứng, không tự chủ được mà co rút nhanh, dần dần mút chặt lấy nơi nóng rực của anh.

Thật ra cô không muốn tiếp nhận anh, nhưng đã xảy ra chuyện gì chứ? Cô lại có thể quán chặt lấy anh?

Hô hấp của Bạch Ngôn Sơ cũng trở nên gấp gáp, liền tăng nhanh tốc độ đâm vào. Theo sự va chạm mãnh liệt của anh, Du Du cảm thấy thân thể mình như bay lên, hơi sức cả người tất cả đều bị rút sạch.

Đau.

Tại sao mỗi một lần anh đều dữ dội như vậy? Có hận chết giải quyết xong lại khóc không ra nước mắt.

Anh tiếp tục cuồng nhiệt ra vào, làm cho cô dao động, cả người cũng bị mất ý thức. Cô chỉ muốn mình chết đi, liền đưa tay níu lấy ga giường thật chặt.

Có lẽ là khuất nhục, có lẽ là không cam lòng, có lẽ là đau đớn, khỏe mắt Du Du từ từ chảy xuống dòng nước mắt trong suốt. Bạch Ngôn Sơ dùng đầu lưỡi liếm lấy nước mắt của cô, thổi ra một hơi, đôi môi đặt lên môi cô, cuốn vào thật sâu, thất lấy đầu lưỡi mềm mại của cô cùng nhau xoay tròn.

Về sau động tác của anh hình như dịu dàng đi rất nhiều, ngưng mãnh liệt đụng nhau, mà là dọc theo tiểu huyết của cô ma sát có quy luật. Cô vẫn như cũ cảm thấy có dòng chất lỏng ấm nóng chảy ra từ giữa hai chân mình, cảm thấy vừa ngượng lại giật mình.

Trước khi cô và anh ly hôn âu yếm nhiều lần như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên có này loại hành động mất khống chế. Trước kia mỗi lần, cô từ đầu đến cuối đều khô, cho nên mỗi lần đều cảm thấy rất đau đau, không cảm thấy được chút vui vẻ và ngọt ngào nào.

Chẳng lẽ tối nay cô lên đỉnh rồi hả?

Môi lưỡi bị quần lấy kịch liệt ở bên trong, cô cảm thấy trong cơ thể mình lại có một loại phản ứng kỳ dị. Đáng chết! Tối nay cô không chống cự! Ai bảo tối nay Bạch Ngôn Sơ trở nên vô cùng quý dị, giống như biến thành một người khác, giống như bị quý ám.

Lại dịu dàng triển miên, anh rốt cuộc muốn chơi cái gì? Có phải định từ từ hành hạ cô hay không?

Anh thẳng người lên, vật cứng rắng nóng rực lần nữa đâm vào hoa tâm ướt át của cô, một lần nữa cảm nhận được sự rung động. Du Du liều mạng lắc đầu, trong miệng không ngừng ừm, cuối cùng run rẩy nói ra “Đủ rồi! Anh đủ rồi!”

Anh tiếp tục dùng lực, cười xấu xa ở bên tai cô, thờ hớn hể tuyên cáo sự tham lam của mình: “Còn chưa đủ.”

Đi sâu vào chỗ mẫn cảm nhất của cô thì anh rốt cuộc cũng bắn ra, ở bên trong cuồng ác đánh phá. Cô hét lên một tiếng, sau đó nhắm chặt mắt lại.

Hơi sức toàn thân như bị hút đi, cả người mềm nhũn ướt nhẹp, ngay cả hô hấp cũng trở nên mềm nhũn.

Bạch Ngôn Sơ đáng chết. Đáy lòng cô hung hăng mắng.

Bạch Ngôn Sơ dừng lại, cô cũng khóc sụi sụi. Anh lại hôn cô, sau đó từ từ rút ra khỏi người cô, đưa tay ôm lấy cô, thờ gấp nói: “Không đồng ý tôi sẽ mang lại hậu quả này!”

“Anh biến thái!” Mặc dù thân thể đã bị anh hành hạ đến kiệt sức, nhưng cô vẫn còn mạnh miệng.

Môi của anh đặt trên trán cô, khí nóng xông tới: “Ngủ đi.”

Cô đã hoàn toàn không còn khí lực.

=====

Hỗn loạn qua đi, cô cũng không biết mình đã ngủ bao lâu. Khi mở mắt ra, phát hiện xung quanh là một mảnh đen tối.

Khẽ cử động, cả người đều đau nhức, gân cốt vô lực giống như bị ai đó bẻ gãy. Cô khẽ gọi một tiếng, giùng giàng.

Lúc này mới nhìn đến người đàn ông đang nằm bên cạnh cô. Cô hít một hơi, bật đèn ngủ, xuống giường, chạy vào phòng tắm.

Du Du vừa dội nước nóng vừa mắng thảm: Tên đàn ông thói tha dám vào nhà hành hạ khí dễ cô, anh có còn biết đạo lý nữa không? Được rồi, Bạch Ngôn Sơ, lần này coi như số anh gặp may! Lần sau anh còn dám chọc bản tiểu thư, mình nhất định sẽ ăn miếng trả miếng!

Cô sẽ không nhận thua. Lần này, kệ anh một lần đi!

Bởi vì sự thú tính của Bạch Ngôn Sơ phát tác, tằm xong cô liền chạy sang một gian phòng ngủ khác. Ngày mai là ngày đầu tiên đi làm, cô nhớ mãi không quên.

Sau khi trời sáng, cô tỉnh dậy từ từ duỗi lưng một cái, nhưng vẫn cảm thấy đau nhức toàn thân.

Bạch Ngôn Sơ khốn kiếp! Cô lại hung hăng mắng trong lòng, sau đó xuống giường. Lúc này đột nhiên có người gõ cửa.

Cô đành phải đi mở cửa, Bạch Ngôn Sơ đã mặc áo quần chỉnh tề đứng ở cửa. Cùng với tên cầm thú tối hôm qua khác biệt hoàn toàn, sáng nay anh quần áo chỉnh tề, là dáng vẻ của một thân sĩ tao nhã.

Nhớ ngày đó, anh chính là đáng vẽ tao nhả ưu tú này làm cho cô si mê, quyết tâm theo đuổi anh.

Anh là bạn thời đại học của anh họ Đặng Từ Mộ. Lúc bọn họ lần đầu tiên gặp mặt là lúc Đặng Từ Mộ hẹn mấy người bạn đi liên hoan, nhàn rỗi nhằm chán đưa Du Du đi cùng.

Lúc ấy, Bạch Ngôn Sơ mặc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh dương đại, quần jean màu trắng, cả người có vẻ cao lớn phóng khoáng, và vẻ cao quý không thể xâm phạm. Khiến tiểu thư nhà giàu Du Du hay vênh vào hồng hách hai mắt tỏa sáng.

Trọng yếu nhất là, cái phong thái trầm tĩnh có chút ngai ngùng kia làm cho cô mê say. Cô vốn định mở miệng đi đùa giỡn anh, nhưng càng ngày cô càng thấy tim mình đập nhanh, miệng như bị dán chặt không mở ra được.

Nói nhất kiến chung tình mặc dù buồn nôn, nhưng điều đó đủ phủ xuống người cô rồi.

Cô bắt đầu kiên nhẫn theo đuổi anh. Mỗi ngày cô ăn mặc xinh đẹp, bung cháo gà hầm cách thủy, chè đến dưới công ty nhà anh, chờ anh ra liền tới gần. Anh rất phiền cô, lạnh lùng nói: “Cô đừng như vậy, vô dụng thôi”

“Em thích anh!” Cô lớn mật không sợ nói.

Bạch Ngôn Sơ thờ dãi nói: “Cám ơn cô! Thật sự tôi không hợp với cô, Đường tiểu thư.”

Cứ như vậy, mỗi lần anh đều để lại cho cô một bóng dáng kiên định.

“Bạch Ngôn Sơ! Em thích anh, em sẽ không từ bỏ!” Cô nhìn bóng lưng của anh hét lớn.

Cuối cùng cô cũng đạt được ý nguyện. Bởi vì công ty của Bạch gia phải đóng cửa, cha anh cũng bởi vì mệt mỏi quá độ mà chảy máu não chết trong phòng cấp cứu ở bệnh viện. Chỉ còn lại Bạch Ngôn Sơ cùng mẹ anh đối mặt với một cục diện rối rắm.

Ở thế nước sôi lửa bỏng, lão tổng tập đoàn Hoa An cũng chính là cha của Du Du Đường Hạc Lễ xuất hiện. Ông cùng mẹ con Bạch gia thương lượng, có thể mua 70% cổ phần của Bạch thị hay không? Bạch Ngôn Sơ đầu tiên không có đồng ý, nhưng qua ba ngày ba đêm suy tính, anh quyết định đồng ý.

Nhưng, Đường Hạc Lễ lại nói ra điều kiện: Cưới con gái của ta, ta sẽ đồng ý cậu, hơn nữa bảo đảm Bạch thị càng ngày càng phát triển.

Cuối cùng ông còn thêm một câu: Cưới con bé tôi sẽ không bạc đãi cậu, con bé rất thích cậu...cậu nhìn ra được mà.

Bạch Ngôn Sơ trầm tư hồi lâu, không thể làm gì khác hơn là đồng ý vụ hôn nhân này.

Mới vừa kết hôn trong vòng một tháng, mỗi đêm anh đều say rượu ở ngoài, cũng không về nhà cùng với vợ mới cưới. Tiểu thư Du Du của Đường gia đáng thương, một tháng cô quanh phòng không nhà trống.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11: Một ngày mới

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Một tháng sau vào một buổi tối nào đó, đột nhiên Bạch Ngôn Sơ trở về, đi vào phòng ngủ cứ thế đè Du Du ở trên giường

Bởi vì là lần đầu tiên, Du Du hoàn toàn không biết mình cần phải phối hợp như thế nào đối với người đàn ông đang muốn phát tiết này. Cô chỉ nhớ là rất đau. Thời điểm anh đi vào cô đau đến muốn rơi lệ, cả người phát run không dứt. Anh như đang bộc bạch tất cả mọi oán hận cùng bất mãn, điên cuồng ra vào ở trên người cô, căn bản không màng đến sống chết của cô

Đây là lần đầu tiên của cô, lại bị chồng của cô thô lỗ cưỡng đoạt.

Không có tình yêu mà chỉ chiếm đoạt, khác nào bị cưỡng bạo? Đêm đó sau khi anh đưa lưng về phía cô ngủ, cô khóc nức nở đến lúc trời sáng.

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, anh vẫn là người chồng lạnh lùng cao ngạo. Du Du biết, anh chỉ là cần giải quyết nhu cầu sinh lý của mình mà thôi, anh chỉ coi cô như công cụ phát tiết. Có lẽ, anh muốn thông qua việc giày vò thân thể của cô để biểu đạt việc anh không cam lòng.

Anh là vì gia tộc của mình mới cưới cô, cho nên sự oán hận của anh làm sao có thể nuốt trôi được?

Nhưng, cô vẫn nghĩ muốn níu kéo anh cả đời. Chỉ cần mỗi ngày có thể thấy anh, cô liền thỏa mãn. Cho đến khi cô nghe nói, anh cùng mối tình đầu của anh Giang Tâm Di vẫn qua lại với nhau

Khi cô tận mắt nhìn thấy anh cùng người phụ nữ kia ở trước cửa nhà hàng Tây thì cô mới hai mắt đầm lệ tim như bị đao cắt.

Con ác mộng bắt đầu ngay tại lúc đó. Về sau, quản gia Niên thúc lặng lẽ nói cho cô biết, Bạch Ngôn Sơ rất có thể đã có con cùng với người phụ nữ kia, bởi vì anh cứ một tuần lễ lại đưa cô ta đến bệnh viện khoa phụ sản hai lần để làm kiểm tra.

Du Du hận đến muốn ngất. Lần lượt tìm Bạch Ngôn Sơ chất vấn, anh đều nói là “Không liên quan đến cô.” Cô mỗi lần giận đến mức muốn tìm đến cái chết, anh đều làm như không thấy, nhiều nhất là than thở một cái.

Nhưng điểm chết người nhất chính là, Giang tiện nhân kia còn chạy đến cửa uy hiếp cô!

Đây chính là kiếp trước tràn ngập máu và nước mắt của cô. Nhớ lại, cả người Du Du phát run, thất thần đứng ở cửa.

Bạch Ngôn Sơ cắt đứt suy nghĩ của cô: “Em không phải đi làm sao? Nhanh lên một chút, tôi đưa em đi.”

Du Du hoàn hồn lại, lạnh lùng nói: “Không cần.”

Anh giơ tay lên để cho cô nhìn lên kim chỉ giờ trên đồng hồ: “Em xem một chút mấy giờ rồi? Ngày đầu tiên đi làm liền trễ, em thật đúng là không đáng tin cậy.”

Tám giờ đúng! Du Du trừng lớn mắt.

“Nhanh đi trang điểm một chút! Quần áo anh đã gọi chị Tiên chuẩn bị cho em, trứng chiên cùng sữa tươi đã đặt ở trên bàn! Em nhanh lên một chút ăn xong tôi đưa em đi còn kịp đến lúc chín giờ!”

Du Du tức giận dậm chân: “Còn không phải là tại anh tên khốn này tối hôm qua. . . .” Đi xuống cô không muốn nói nữa, chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai.

Bạch Ngôn Sơ cười cười: “Được rồi. Tối hôm qua là tôi không đúng.”

Thật là mặt dày vô sỉ! Du Du cười lạnh: “Không cần quan tâm, coi như tối hôm qua là bản tiểu thư chơi anh đi.” Sau đó lại cố ý đưa tay nói, “Ra giá đi? Tôi đi viết chi phiếu!”

Cô sẽ xem anh giận đến tím mặt.

Bạch Ngôn Sơ sững sờ một lúc, nhưng vẫn mỉm cười: “Vậy tôi không ngại chờ tới lần sau tính luôn một thể!”

“Tên biến thái!” Du Du hận đến nỗi đập lên bắp đùi của anh. Mày kiếm cau lại, anh nói, “Đừng làm rộn, phải đi làm rồi.”

“Anh cẩn thận một chút cho tôi!” Du Du hung hăng nói, hất đầu đi xuống cầu thang.

=====

May mà vẫn kịp chạy tới công ty lúc chín giờ. Đi vào Vương quản lý liền mỉm cười với cô: “Chào, Đường Du Du!” Sau đó lại phát tay với sáu nam nữ ở bên kia hồ, “Mọi người! Đây chính là đồng nghiệp mới của chúng ta, Đường Du Du! Về sau mọi người chính là một đội, phải hợp tác vui vẻ biết không?”

“Đường Du Du? Tên rất quen thuộc!”

“Là con gái của Đường Hạc Lễ sao?”

“Thật sự là đại tiểu thư của Đường gia ư?”

Mấy người nam nữ trẻ tuổi ồn ào bàn tán. Du Du có chút ngượng ngùng, nhìn Vương quản lý.

Vương quản lý ho khan một cái, nói: “Các vị! Cô ấy là Đường tiểu thư không sai, nhưng bây giờ cô ấy lấy thân phận đồng nghiệp mới của chúng ta làm việc ở đây, mọi người về sau phải nhớ kỹ cô ấy là Đường Du Du, không phải là đại tiểu thư của Đường gia.”

Du Du tươi cười rạng rỡ nói: “Các vị đồng nghiệp! Tôi là người mới, còn nhiều thiếu sót mong mọi người chỉ giáo! Con người của tôi thật ra thì rất dễ chung sống, có cái gì chưa được mọi người cứ nói ra, cảm ơn!”

Một cô gái tóc quăn bước lên trước tự giới thiệu mình: “Chào cô! Tôi tên là Cathy, rất hân hạnh được biết cô!”

“Tôi tên là Amine! Cũng có thể gọi tôi là Hà Mễ!” Một người đàn ông đẹp trai đeo mắt kính cười nói.

“Tôi tên là A Moon! Hoan nghênh gia nhập với chúng tôi!” Một cô gái mập hời hợt cũng chào hỏi.

Vương quản lý vỗ vỗ bả vai của cô nói: “Đội của chúng ta mọi người đều rất tốt. Không hiểu việc gì cứ hỏi bọn họ, cố gắng lên!” Sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Ngày thứ nhất công việc mặc dù bận rộn nhưng cũng rất phong phú. Lần đầu tiên Du Du được trải nghiệm qua sự vui vẻ trong công việc, mỗi phút mỗi giây đều là phong phú và phong phú, cả người tràn đầy năng lượng, không mệt mỏi. Mà mỗi người trong phòng làm việc cũng rất tốt, cũng sẽ kịp thời trợ giúp cho cô

Bận đến lúc tan tầm, vừa nhìn đã là sáu giờ rồi.

Thật không dễ dàng! Cô hoan hô ở trong đáy lòng. Ngày thứ nhất cô chính thức đi làm thì làm đến sáu giờ, hơn nữa giữa chừng cũng không có kêu mệt.

Đáng để ăn mừng. Cô nói trong lòng. Sau đó lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho cha.

“Như thế nào? Tiểu công chúa của ta? Mệt mỏi không?” Đường Hạc Lễ dịu dàng hỏi.

Du Du làm nũng nói: “Quốc vương bề hạ, con đói rồi! Nhưng không mệt!”

“Vậy nhanh lên tới chỗ của cha ăn cơm! Cha nói bọn họ làm đồ ăn ngon cho con.”

Du Du nói: “Không cần đâu, tự con đi ăn là được. Cha, cha phải chú ý thân thể!”

Cùng cha nói xong, cô lại gọi một cuộc điện thoại cho Kha Triết Nam.

Tên kia bây giờ còn đang làm việc sao?

“A lô? Cậu đang làm gì đó?” Khi bên kia bắt máy cô thấy đầu dây bên kia rất ồn ào.

Tiểu Nam ở bên kia nói: “Tớ đang chuẩn bị công việc ở hậu trường của một cuộc triển lãm! Tám giờ tối nay bắt đầu!”

Du Du nói: “Cậu lại bận rộn? Được cái, điều đó chứng minh danh tiếng của cậu càng lúc càng lớn rồi!”

“Ài, tháng sau có thể tớ lại phải đi Paris một chuyến, bên kia có một cuộc triển lãm.”

“Thật sao? Tớ cũng muốn đi, nhưng tớ không đi được, bởi vì bây giờ tớ đã đi làm!”

Kha Triết Nam vội vàng hỏi: “Đúng rồi, ngày đầu tiên đi làm cảm giác như thế nào?”

“Rất tốt! Vô cùng tốt! Tiểu Nam tớ thật sự phải cảm ơn cậu! Không có cậu nào có tớ hôm nay đây?” Du Du hưng phấn nói

Có thể kết bạn với người bạn thành tâm thành ý như vậy, thật đúng là tam sinh hữu hạnh của cô.

“Cảm ơn tớ làm cái gì? Cậu không phải là chị của tớ sao?” Hân ở bên kia cười cười.

“Ừ, cái người em trai này thật là tốt! Về sau ai dám khi dễ cậu, tớ sẽ đứng ra bảo vệ cậu!”

Kha Triết Nam nói: “Tớ đi làm việc, cúp máy đây. Bye bye!”

Bữa tối hôm nay, xem ra phải ăn một mình rồi. Cô hít vào một hơi, cất xống đồ đi ra ngoài. Đi tới bên ngoài phòng làm việc, cô chào tạm biệt mấy đồng nghiệp: “Bye bye! Đi trước!”

“Nghỉ ngơi sớm một chút! Bye bye!” Mấy người đồng nghiệp cười với cô nói.

Ra đến cửa công ty, mới phát hiện bụng của mình đang kêu rột rột. Cô thật sự rất muốn ăn no nê rồi mới lái xe trở về.

Lái xe chạy ra khỏi cao ốc, nhìn xung quanh một lượt, tự hỏi mình nên ăn cái gì?

Từ trước đến giờ cô toàn ăn sơn hào hải vị, nhìn các loại bảng hiệu của quán ăn vặt đầy rẫy trên đường có chút hoa mắt chóng mặt. Làm người Hương thành đã lâu như vậy, cô lại có thể chưa từng thử qua quán ăn vặt ven đường lấy một lần!

Từ nhỏ đến lớn, mọi người trong nhà đều không cho cô cùng bạn học đi ra ngoài mua đồ ăn vặt, nói là không sạch sẽ. Nhà người có tiền cũng có nhiều điều tiếc nuối mà nhà bình thường không nhận thức được, tỷ như không thể ăn những thứ kia.

Cô muốn ăn cái gì đây? Ngưu nhục phần (một món ăn của Trung Quốc) hay curry trứng cá?

Đang lúc này, đối diện truyền tới một tiếng la: “Bánh trứng gà non đây! Bánh trứng gà non mới ra lò đây! Mười đồng một phần!”

Trong bụng lại âm thầm kêu lên. Cô nhìn thấy bên phố đối diện có một bà cụ đang bán bánh trứng gà non, đang chăm chỉ kêu người đi đường đi mua bánh.

Mùi thơm hấp dẫn Du Du, thúc giục cô đi tới, nói lớn: “Bà, con muốn một cái.”

Bà cụ tầm sáu bảy mươi tuổi cười híp mắt gập đầu một cái, gấp lên cho cô một bánh trứng gà non. Du Du đưa tay vào trong túi xách lấy ví tiền ra, lấy cho bà 10 đồng.

Nói thật ra, cô rất ít khi dùng tiền. Bởi vì khi xuất ngoại đều dùng thẻ tín dụng.

Bà thỏa mãn nhận lấy tiền: “Cám ơn mỹ nữ!”

Bánh trứng gà non nóng hổi ở trên tay, làm cho Du Du hận không thể cắn một cái. Nhưng, điều này hình như không phù hợp với hình tượng của cô? Mẹ của cô từ nhỏ đã dạy cô: không được ăn cái gì ở trên đường, lúc ăn không được nói, lúc ăn không được phát ra âm thanh. . . . .

Nhưng bây giờ cô không muốn quản nhiều như vậy. Há mồm cắn một miếng lớn.

Thật là thơm, hơn nữa rất mềm dẻo. Giữa hàm răng tất cả đều là hương vị ngọt ngào của trứng gà và bột mì.

Thật thỏa mãn. Du Du vui sướng trong lòng.

Đang lúc này, cô nghe được một giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ trung niên truyền đến từ sau lưng: “Vậy tôi đi trước!”

Sau đó là giọng nói của một người đàn ông: “Bạch phu nhân, thất lưng của bà thật sự phải chú ý! Đừng nên đến chỗ có gió nhiều, khi nào đau thì hãy gọi cho tôi!”

Chẳng lẽ là?

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12: Bắt gian.

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Du Du vội vàng quay đầu lại, thấy bên kia đường có một người phụ nữ trung niên đội mũ. Lưng hơi gù, vóc dáng xinh xắn. Mặc dù như thế, nhưng quần áo lại rất sang trọng, khí chất thanh khiết.

Mà ở bên cạnh bà là một người phụ nữ tóc ngắn chừng ba mươi tuổi, hình như là bảo mẫu.

Người phụ nữ tóc ngắn đỡ người phụ nữ trung niên kia, lên một chiếc xe Mercedes màu trắng. Xe rất nhanh đã lái đi.

Du Du sững sờ nhìn xe đi xa, sau đó mới ngẩng đầu nhìn bánh hiệu của cửa tiệm sau lưng, trên đó viết “Tiệm mát xa Hàn Thế An”.

Vị kia chính là mẹ của Bạch Ngôn Sơ, cũng chính là mẹ chồng trước của cô.

Chu Tuyết Phi mẹ của Bạch Ngôn Sơ là một người phụ nữ thiện lương khiêm tốn. Cho dù con trai không thích Du Du, nhưng bà vẫn luôn rất ưa thích tính tình của Du Du, nói cô cởi mở thẳng thắn. Nhưng, bởi vì tình cảm vợ chồng nghèo nàn với Bạch Ngôn Sơ, cho nên cô cũng không hay gặp mặt bà.

Thậm chí sau khi cô kết hôn còn không có đi thăm bà lấy một lần.

Bánh trứng gà non ở trong tay đã nguội lạnh.

=====

Sau khi làm việc được một tuần lễ, năng lực của Du Du đã lấy được sự khen ngợi của mọi người. Mặt khác, cô cũng đã thân quen với đồng nghiệp. Tất cả mọi người đều thích cá tính của cô, cảm thấy cô vừa bình dị gần gũi vừa đáng yêu, đều thích đi cùng với cô.

Cuộc sống càng ngày càng tốt hơn. Trong lòng Du Du thầm nói.

Hôm nay sau khi hoàn thành một phương án, đang muốn tan việc, liền nhận được điện thoại của Từ Thi Thi gọi tới: “Du Du, tan làm chưa? Sau khi tan làm đến chỗ tớ được không?”

Du Du nghe thấy giọng nói của cô có cái gì đó không ổn, liền hỏi: “Sao vậy? Lại thấy không thoải mái sao?”

“Không có gì, chỉ là muốn tìm người nói chuyện một chút.” Từ Thi Thi cười cười.

Du Du nói: “Cậu đến ‘Rose-marry’ ở phố Lan Tâm chờ tớ! Tớ sẽ lập tức đến ngay.”

Sau khi đến Rosemarry, thấy Từ Thi Thi đã ngồi ở chỗ đó. Cô mặc một bộ đầm màu vàng nhạt pha thêm chút sắc Burberry, làm cho cô càng thêm thanh tú tao nhã

Nhưng, Du Du đến gần thì mới phát hiện khóe mắt của cô thâm quầng, hiển nhiên là thiếu ngủ.

“Cậu làm sao vậy? Tinh thần kém như vậy.” Du Du ngồi xuống nói.

Từ Thi Thi nhìn cốc cà phê đặt ở trên bàn một chút, nói: “ Du Du, tớ thấy tớ càng ngày không có lòng tin đối với cuộc sống này.”

Du Du vội vàng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Có lẽ tớ cũng nên học theo cậu, đi ra ngoài tìm việc làm, mà không phải cả ngày buồn bực ở nhà không có việc gì! Tớ cảm thấy tớ rất vô dụng!”

Nhìn bạn tốt của mình tâm tình không tốt, giọng điệu chậm chạp, trong lòng Du Du rất nóng nảy, nói: “ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho tớ biết, có phải anh họ đã đối xử không tốt với cậu phải không?”

Anh họ Đặng Từ Mộ của cô, là người khôn khéo giỏi giang, dáng dấp cũng tuấn tú lịch sự đẹp trai, nhưng tính cách lại không tốt lắm, rất thích tự do, không thích bị người khác trói buộc.

Từ Thi Thi ban đầu qua lại với hắn, là một lòng muốn cái người không chịu bị trói buộc kia quay trở về nơi bình yên. Nhìn hoàn cảnh trước mắt, có vẻ như không có bao nhiêu thành công.

Thiên kim tiểu thư gặp gỡ thiếu gia ngang ngược, thật không biết là câu chuyện ngược tâm cầu huyết xa xưa đến thế nào?

Từ Thi Thi cười thâm đạm: “ Du Du, có phải tớ thật đáng thương hại hay không? Tự nhiên than vãn? Tớ đã rất hạnh phúc phải không? Từ nhỏ đến lớn tớ sống an nhàn sung sướng, hiện tại đã làm phụ nhân, theo lý thuyết tớ không có gì thiếu thốn cả! Nhưng, cuối cùng tớ thấy như mình đã đánh mất đi thứ gì đó. Tớ. . . . .”

Du Du càng ngày càng gấp gáp, nói: “Rốt cuộc là sao? Thi Thi, cậu không nói thì tớ giúp cậu như thế nào?”

“Tớ hoài nghi. . . . . Anh ấy đang có người ở bên ngoài.” Từ Thi Thi rốt cuộc cũng nói ra, đôi mắt đẹp bắt đầu đỏ lên, một giọt nước mắt tràn ra ngoài.

Cái gì? Du Du nghe thấy, cả người cũng cứng đờ.

Anh họ của cô cũng có phụ nữ ở bên ngoài? Cái thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những người đàn ông này làm sao vậy chứ?

Khó trách cha nói: “Muốn tìm một người đàn ông toàn tâm toàn ý đối tốt với con thật không dễ dàng.”

Cô hâm mộ tình yêu của các bậc cha chú. Một đời một kiếp, nắm tay nhau cùng đi tới cuối con đường. Nhưng đến thế hệ của bọn họ, tình yêu tựa như thành Không Trung Lâu Các, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Tối cùng thì đã có sai lầm gì?

Từ Thi Thi khóc sùi sụt nói: “Tớ thật sự rất sợ! Bởi vì tớ này không biết chuyện này có ý nghĩa gì? Ngộ nhờ Từ Mộ nói ly hôn với tớ, tớ sẽ bị người nhà của tớ cười nhạo mất!”

Du Du suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: “Cậu không cần khóc! Bây giờ không phải là thời điểm để khóc, trước tiên cậu nói cho tớ biết, cậu chắc chắn anh ta có phụ nữ ở bên ngoài? Rốt cuộc là ai?”

Từ Thi Thi dừng khóc nói: “Thật ra thì mấy tháng này tớ đã hoài nghi, sau đó tớ cũng đã lén lút sai người đi thăm dò. Nghe nói là nữ thư ký của anh ấy, tên gọi Andy.”

“Sao cậu lại không nói cho tớ biết sớm hơn?” Du Du cau mày nói.

“Chính cậu cũng không dễ dàng gì, chuyện của tớ sao lại phiền tới cậu được?”

Du Du cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, phối hợp cười cười, sau đó nhìn thẳng vào mặt Từ Thi Thi nói: “Thi Thi, trước tiên cậu cứ trở về ăn một bữa cơm đã! Đừng nghĩ gì cả.”

“Cậu thì sao? Cậu không về sao?” Từ Thi Thi không hiểu hỏi.

“Cậu yên tâm về đi!” Du Du làm mặt quỷ với cô, sau đó đứng dậy nhẹ nhàng bước đi.

Từ Thi Thi ngạc nhiên ngồi đó.

Công ty của Đặng Từ Mộ ở trong Khu Kim Hoàn phía Tây của Hương thành, ở cao ốc A tầng 45.

Hương thành là trung tâm quốc tế tài chính, mà nơi này là một hệ thống cao ốc tài chính, ngân hàng quốc gia tập trung nhiều ở đây. Các tòa cao ốc nhan nhản như rừng rậm. Đập vào mặt là hơi thở của tài phú.

Du Du xoay vô lăng, lái vào tầng hầm để xe của tòa cao ốc

Hôm nay cô phải giúp Từ Thi chứng thật một chuyện.

Đi vào thang máy, cô bấm vào tầng 45. Sau khi ra khỏi thang máy, cô tạo nhã bước tới phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Ah? Đường tiểu thư? Sao cô lại tới đây?” Một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục vội vàng tiến lên chào hỏi.

“Tom, nơi này không có chuyện cậu. Cậu đi làm việc đi! Tôi tới tìm anh họ của tôi.” Du Du nhanh chóng liếc nhìn hẩn một cái, nói hẩn mau tránh ra.

Người đàn ông không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng lui ra, nhưng trên mặt lại là có chút nóng nảy.

Du Du đi tới phòng làm việc của Tổng giám đốc, không có lập tức gõ cửa, mà là tựa vào trước cửa nín thở lắng nghe. Bên kia một cô gái mặc đồ công sở cầm tài liệu đi tới, nhìn thấy cô đứng ở nơi đó, kinh ngạc giật mình.

Ánh mắt Du Du nghiêm nghị nhìn cô chằm chằm, sau đó dùng ngón tay chỉ phía bên kia, ý bảo cô ấy đừng tới đây.

Bên trong truyền đến tiếng trò chuyện, tiếng cười của một cặp nam nữ.

“Anh thật đáng ghét! Đồng ý dẫn người ta đi Tokyo ngắm hoa anh đào! Hiện tại ngay cả hoa anh đào cũng thật cảm tạ.” Giọng nữ nũng nịu vang lên.

“Bảo bối, không cần gấp như vậy! Chúng ta có nhiều thời gian! . . . . .” Giọng nói dịu dàng dỗ dành của đàn ông.

Sau đó là tiếng cười của cô gái: “Ha ha ha. . . . . Đáng ghét!”

Du Du nghe được mà cả người nóng lên, con tức giận xộc thẳng lên ót.

Thế giới này sao nhiều tiện nhân quá vậy? Một Giang Tâm Di còn chưa đủ, lại còn thêm một Andy nữa?

Thân đều là phụ nữ, sao lại khác biệt như vậy chứ?

Cô không nhịn được nữa, dùng sức đẩy cửa đi vào.

Đôi nam nữ đang ôm nhau bên trong giật nảy mình. Một người trẻ tuổi mặc váy áo Gucci màu xám nhạt lập tức từ trên đùi Đặng Từ Mộ đứng dậy.

“Du Du? Sao em lại tới đây?” Đặng Từ Mộ kinh ngạc giật mình rồi lại hết sức bất mãn nhìn em họ của mình

“Tôi...tôi đi ra ngoài trước!” Nữ thư ký trẻ tuổi xinh đẹp thở hổn hển nói.

Lúc cô ta đang vội vã đi ra ngoài thì Du Du lại xoay người lại, nâng bàn tay lên hướng về phía gò má dày cộm phấn son kia cho một tát.

Thật sáng khoái! Nếu cô ta là Giang Tâm Di thì càng sáng khoái hơn!

Cô gái sững sốt, vài giây sau mới sờ lên gò má nóng ran của mình.

Du Du hung hăng nhìn cô ta chằm chằm, cười lạnh: “Cô trang điểm dày quá, một người thư ký sao có thể trang điểm dày như vậy? Trừ phi cô muốn trở thành hồ ly tinh quyến rũ cấp trên!”

Đặng Từ Mộ đi tới, lập tức ôm cô gái bị đánh vào trong ngực, quát lên với em họ: “Em lại nổi cơn gì thế? Tới cửa đánh liền người? Andy là tới đây giúp anh!”

Du Du nhìn anh họ chòng chọc, chất vấn: “Anh họ! Sao anh lại biến thành như vậy? Anh làm như vậy không thấy phụ lòng Thi Thi sao? Cô ấy buồn bực ở nhà toàn tâm toàn ý hy vọng anh dành nhiều thời gian hơn cho cô ấy, anh biết không? Nếu anh không yêu cô ấy, vậy tại sao lúc đầu vẫn cưới cô ấy?”

Đặng Từ Mộ cười lạnh: “Chuyện nhà của anh không cần em quan tâm! Em quản tốt mình trước đi đi! Bạch Ngôn Sơ không phải là bị tiểu minh tinh đó mê hoặc sao? Em đừng động một tý lá tiểu thư lên nữa, em còn gây rối, anh sẽ nói cho đượng em giờ thói ngang ngược!”

Thấy hẩn nhắc tới Bạch Ngôn Sơ cùng Giang tiện nhân, trong lòng Du Du trầm xuống, cười lạnh: “Do em nhìn lầm, còn lâu em mới hi vọng bạn tốt của

mình cũng dầm lên vết xe đổ! Anh họ, đàn ông các anh nhất định phải tam thê tứ thiếp mới thấy vui vẻ sao? Chẳng lẽ các anh không biết ai mới là người quan trọng nhất?”

Nói tới chỗ này, lòng chua xót, nước mắt rơi xuống.

Đặng Tử Mộ vẫn không có chút ý tứ hối cải nào, lạnh lùng nói: “Anh đã chịu đựng người phụ nữ này đủ rồi! Cả ngày lẫn đêm đều trầm lặng, như một con mèo bệnh vậy. Nếu không phải ban đầu cha anh muốn anh cưới cô ta để dạy dỗ lại anh...còn lâu anh mới cưới cô ấy! Anh thích phụ nữ giống như Andy ấy, có năng lực cũng có phong tình, đây mới gọi là mùi vị!”

Du Du lệ rơi đầy mặt: “Anh họ, anh sao lại có thể nói Thi Thi như vậy! Cô ấy là vợ của anh!”

Đặng Tử Mộ lại vênh vác tự đắc nói: “Sao lại không được? Ngay trước mặt cha cô ta, anh cũng nói như vậy!”

Bên kia Cửa chính, một bóng dáng bước vào, ba người trong phòng lập tức nhìn.

Từ Thi Thi.

Du Du ngơ ngẩn, vội vàng kéo cô qua hỏi: “Thi Thi, sao cậu lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13: Lại gặp nhau

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Từ Thi Thi nhìn cô, cười cười, sau đó đi từng bước từng bước tiến lại gần đôi nam nữ kia.

Sắc mặt Đặng Tử Mộ tái xanh, hô hấp dồn dập

Cho dù như thế nào hần cũng không thể ngờ được vợ mình lại đột nhiên xuất hiện, cho nên nhất thời tay chân luống cuống. Mà sắc mặt của cô Andy đó càng thêm tái nhợt, khuôn mặt son phấn dày cộm giờ đã đáng sợ như Trinh Tử rồi.

“Thi Thi. . . . . Anh. . . . .” Đặng Tử Mộ lắp bắp, “Anh vừa rồi. . . . .”

Từ Thi Thi nhìn hần một chút, lại liếc nhìn Andy thu mình lại trong lòng của hần, thần nhiên cười.

Sau đó, cô nâng bàn tay lên, nặng nề cho một cái tát ở trên mặt của Đặng Tử Mộ.

Du Du ngây người, Andy cũng như vậy

Đặng Tử Mộ sững sờ vuốt gò má nóng ran của mình, ánh mắt trống rỗng nhìn người vợ từ trước đến giờ luôn điềm đạm hiền lành của mình.

Cô ấy cũng sẽ có sức lực lớn như thế để đánh người? Hơn nữa người cô ấy đánh là mình!

“Đặng Tử Mộ, chúng ta ly hôn!” Từ Thi Thi cười nhạt một tiếng, sau đó xoay người đi không hề quay đầu lại.

Du Du cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

Chuyện Đặng Tử Mộ cùng Từ Thi Thi ly hôn rất nhanh truyền khắp cả Hương thành. Các tờ báo lớn cùng tạp chí bát quái đều rí rít đăng tin toàn bộ quá trình hai người thỏa thuận ly hôn, thậm chí cá biệt còn có người “Dự đoán” vài nguyên nhân khiến hai người bọn họ ly hôn.

Mà mọi người đều nhận thức Từ Thi Thi từ xưa đến nay là cô thiên kim hiền lành ôn nhu mảnh mai bây giờ lại lớn mật nói muốn ly hôn mà cảm thấy kinh ngạc, thậm chí còn có người âm thầm nói cô tuyệt đối là đang bắt chước cách làm của Đường Du Du .

Khi Du Du nghe đến mấy cái tin tức này, hận không thể vỗ bàn một cái: “Phụ nữ chính là muốn vì mình mà sống, chẳng lẽ có lỗi sao?”

Kha Triết Nam ở một bên vội vàng lôi kéo cô nói: “Không nên kích động! Thật ra thì đó cũng chỉ là chuyện Thi Thi ly hôn là chuyện tốt.”

Lúc này hai người bọn họ ở “Rose-marry” uống nước.

“Cậu cảm thấy như vậy?” Du Du mỉm cười nhìn hần hỏi

Kha Triết Nam uống xong một hộp nước cà chua nói: “Dĩ nhiên, bởi vì vậy thì lại có thêm một người chị mĩ nhân có thể chăm sóc tớ.”

Du Du cười bóp cánh tay của hần: “Oa, lòng cậu thật xấu xa nha! Không phải người tốt!” Sau đó lại gio ly Kê Vĩ Từ lên, “Chúc cuộc hành trình đi Paris của cậu ngày mai thuận lợi hoàn mỹ!”

Kha Triết Nam cười nói: “Cám ơn, tớ sẽ cho người mang thêm nhiều nước hoa khi trở về.”

Sau khi hai người chạm cốc, hần lại hỏi, “Hai ngày nay Thi Thi như thế nào? Tâm tình có tốt không?”

Du Du cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động nói: “Tạm được! Chỉ là cha mẹ của cậu ấy hình như rất tức giận, nói cái vụ ly hôn này có chút qua loa.”

Kha Triết Nam thở dài nói: “Xem ra, hôn nhân thật đúng là không thể tùy tiện, kết hôn ly hôn quá nhiều!”

Du Du ngẩng đầu, vẻ không có ý tốt nhìn hần hỏi: “Cha cậu có bắt cậu xem mắt cả ngày hay không?”

Kha Triết Nam cười cứng nhắc: “Không có! Có lẽ là còn có anh của tớ làm lá chắn, còn chưa có tới phiên tớ.”

Đang ở thời điểm hai người chạm cốc lần nữa, Du Du đột nhiên liếc thấy hai bóng dáng rất quen thuộc đi vào cửa. Dẫn đầu là người đàn ông mặc bộ tây trang Armani màu xám thẫm, đôi chân dài thẳng tắp đẹp mắt, khuôn mặt anh tuấn.

Chết tiệt! Lại là hai người bọn họ?

“Sao vậy?” Kha Triết Nam thấy vẻ mặt của cô không đúng lắm, liền vội vàng hỏi

Du Du cười nói: “Không có việc gì, có con gián đi vào mà thôi.”

Kha Triết Nam cũng nhìn thấy Bạch Ngôn Sơ cùng Giang Tâm Di ở bên kia, vì vậy liền gật đầu cười một tiếng: “Oan gia ngõ hẹp.”

Có lẽ là Du Du mặc một cái áo len màu đỏ tương đối chói mắt, cho nên Giang Tâm Di ngồi bên kia đã liếc nhìn thấy cô.

Cô ta lập tức rời đi bên cạnh Bạch Ngôn Sơ, đi tới. Du Du lườm cô ta một cái, cũng không muốn ngẩng đầu, tiếp tục uống Kê Vĩ Từ.

“Ồ? Đường tiểu thư cùng Kha nhị thiếu nói chuyện thật vui vẻ nha? Tôi thật sự rất bội phục Đường tiểu thư, không những hôn nhân của mình thất bại, hơn nữa còn đem kinh nghiệm thâm này làm thành tài liệu đi khích lệ những người khác ly hôn, chẳng lẽ cô muốn làm một cuộc vận động giải phóng phụ nữ hay sao?”

Ngay tại lúc Giang Tâm Di cay nghiệt nói, lửa giận của Du Du lập tức bùng lên, đang muốn phản bác, tay lại bị một cái tay vững vàng kéo lại.

Kha Triết Nam khẽ mỉm cười: “Giang tiểu thư, Du Du chỉ là không muốn nhiều người con gái lương thiện bị tổn thương khi gặp phải cuộc hôn nhân thất bại, quan trọng nhất là cô ấy muốn thông báo cho những người phụ nữ khác biết: Bạch Nhãn Lang cùng với tiểu tam đều không có kết quả!”

Du Du nghe lời này trong lòng cảm thấy rất hả hê, không nhịn được cúi đầu cười trộm. Cái tên Tiểu Nam này thoạt nhìn có vẻ ít nói tuấn tú, ở thời điểm mấu chốt lại quả quyết sắc bén như vậy, thật là làm cho cô không thể không bội phục.

Giang Tâm Di lại cúi người xuống, lại gần Kha Triết Nam cười quyến rũ một tiếng: “Nhưng anh đã quên rồi sao? Làm vợ không có sức quyến rũ, cũng đừng trách đàn ông ngoại tình!”

Kha Triết Nam cười nhạt một tiếng: “Nhưng, khi làm người thứ ba sẽ thoái vị nhường cho những người khác nhanh thôi, đây là quy luật.”

Du Du hận không thể cho hần một tràng vỗ tay mãnh liệt.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng đi tới hỏi “Tâm Di, em làm sao vậy?”

Khi hần thấy Du Du đang cùng Kha Triết Nam ngồi chung một chỗ uống rượu thì ánh mắt thoáng chốc lạnh lẽo, sắc bén như dao.

“Đã lâu không gặp, Bạch tiên sinh.” Kha Triết Nam cười nói.

Du Du cũng chào hỏi theo: “Bạch tiên sinh gần đây thật là bận rộn nha! Vừa phải để ý Hoa An lại phải chăm sóc phụ nữ có thai.”

“Chúng ta nên uống thôi! Không nên quấy rầy người ta.” Kha Triết Nam nhìn cô cười nói

Du Du cười cười, sau đó cố ý đá lông nheo với Bạch Ngôn Sơ

Giang Tâm Di chỉ về phía cô, có chút kích động với Bạch Ngôn Sơ nói: “Ngôn Sơ, cô ta chỉ sợ thiên hạ không loạn! Lần trước cô ta ở phòng làm việc

của A Đức ở trước mặt rất nhiều người nói em mang thai, cô ta muốn hại em!”

“Đi thôi! Em đừng lớn tiếng như vậy.” Về mặt Bạch Ngôn Sơ thâm trầm kéo cô ta đi.

Nhưng Giang Tâm Di vừa đi vừa liến thoắng không ngừng: “Ngôn Sơ, tại sao mỗi lần nhắc tới cô ta anh liền rút lui? Anh phải cho em quyết định!”

“Ghê tởm! Tớ thấy buồn nôn.” Du Du hung ác nói.

Kha Triết Nam nhìn cô một chút, dịu dàng cười nói: “Vận số của cô ta đã hết rồi, cậu không nhìn ra sao? Hiện tại ngay cả Bạch Ngôn Sơ cũng không chịu được cô ta.”

“Chỗ nào vậy? Cô ta chính là bảo bối của anh ta!” Du Du cười lạnh.

Kha Triết Nam lẩm bẩm nói: “Vậy sao mình lại cảm giác, đáng vẻ Bạch Ngôn Sơ như là đang chất chứa tâm sự? Có lẽ do mình nghĩ nhiều quá rồi.”

Du Du cười lạnh: “Tâm sự của anh ta chính là giúp đưa con hoang của anh ta danh được lợi ích, sau đó làm thế nào để tranh thủ ngôi lên vị trí cao nhất của Hoa An!”

“Tại sao lại nói như vậy? Anh ta không phải vẫn rất trung thành với ba của cậu sao?”

Du Du nói: “Ai biết được? Bạch Ngôn Sơ không phải là một người đơn giản, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, cha của tớ một mực tin tưởng anh ta, thật ra thì rốt cuộc anh ta nghĩ cái gì, chỉ có chính anh ta biết.”

Đây cũng là điều Niên thúc luôn luôn nhắc nhở cô. Trước kia cô không hề hay biết, nhưng sau khi sống lại, cô cảm thấy cần thiết phải lưu tâm đến nhiều chuyện. Dù sao, cô là đời sau của Đường gia, không thể để cho gia tộc khổng lồ cùng công ty của mình bị người khác lấy, dù là người kia là người đàn ông mà cô đã từng yêu sâu đậm.

Vì bảo vệ sự nghiệp của gia tộc, cô cảm thấy mình cần phải dốc sức.

“Du Du, tớ phát hiện. . . . .” Con người Kha Triết Nam mở to ra nói, “Cậu càng ngày càng lý trí, cũng càng ngày càng chín chắn hơn rồi.”

Mặt Du Du đỏ lên, cười nói: “Có thật không? Có phải nguyên nhân là do tớ đi làm việc hay không?”

“Cậu không còn là một tiểu thư chỉ biết hưởng thụ, mặc kệ mọi chuyện xung quanh nữa rồi. Bây giờ cậu đã học được cách lưu tâm đến mọi chuyện, quan tâm người xung quanh, phân tích sự tình. . . . .”

“Stop!” Du Du hung hăng cắt đứt lời hắn, “Bị cậu nói như thế, trước kia hình như tớ là một nhân sĩ tàn tật phải hay không?”

“Ha ha, tớ nhưng không có ý tứ như vậy! Là cậu tự nói đấy!”

Du Du đưa tay véo vào hông của hắn: “Khốn kiếp! Phạt cậu uống thêm 3 ly nước cà chua!” Nói xong cũng phát tay gọi nước.

“Tha cho tớ! Đại tiểu thư! Không, chị!” Kha Triết Nam bị dọa sợ đến vội vàng cầu xin tha thứ.

Mà bên kia, Bạch Ngôn Sơ đang lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ, trong mắt chất chứa cảm xúc gì đó làm cho người khác cảm thấy run sợ.

Tầng 17 tòa nhà Bích Nhã vịnh Thanh Hà là chỗ ở của Giang Tâm Di.

Bạch Ngôn Sơ đi theo Giang Tâm Di vào cửa, trên mặt là vẻ mệt mỏi.

Phi Dung Tracie đi tới, cười nói: “Tiểu thư đã trở lại? Chào Bạch tiên sinh!”

Giang Tâm Di có chút phiền lòng nôn nóng phát tay lên, ném túi xách lên ghế salon, nói: “Đưa tổ yến tới đi!”

Tracie “Vâng” một tiếng sau đó liền lui xuống.

Bạch Ngôn Sơ châm điều thuốc lá, tựa vào tủ rượu, trầm giọng nói: “Tâm Di, về sau ít lộ diện ở nơi công cộng đi! Tốt nhất đừng nên đi làm.”

Giang Tâm Di đứng bật dậy, hỏi: “Bụng của em còn chưa lớn lắm!”

Bạch Ngôn Sơ nhả ra một vòng khói: “Em cứ như vậy không tốt cho thai nhi. Đến lúc đó nhờ xảy ra chuyện gì, anh không thể đi cứu em trước tiên.”

Giang Tâm Di hoàn toàn phiền não: “Anh rốt cuộc muốn sao? Anh sao lại lo sợ Đường Du Du? Anh căn bản không có mắc nợ gì nhà bọn họ, anh cũng vì Đường Hạc Lễ làm nhiều chuyện như vậy rồi! Anh đã ly hôn, không có quan hệ gì với cô ta nữa! Sao mỗi lần nhìn thấy cô ta, anh luôn có đáng vẻ tâm thần bất định!”
diennantrudobn

Bạch Ngôn Sơ yên lặng nghe xong những lời này, lạnh lùng nói: “Sau này em vẫn nên lộ diện ít thôi. Đối với em, đối với đứa bé đều tốt.” Nói xong, anh cúi đầu gạt gạt tro thuốc lá vào trong gạt tàn thủy tinh.

Lời người beta: Có ai đọc xong chương này mà tức con tiểu tam ko, đã ăn cướp lại còn la làng

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14: Nghi ngờ.

Editor: Cẩm Tú

Giang Tâm Di thấy Bạch Ngôn Sơ có vẻ tức giận, liền lập tức tiến lên ôm lưng của anh, thâm sâu nói: “Ngôn sơ, đừng nóng giận! Em chỉ là sợ anh bỏ mặc em, sợ anh bỏ mặc em và đứa bé trong bụng.”

Bạch Ngôn Sơ sững sốt trong chốc lát, sau đó dùng tay nhẹ nhàng đẩy vòng tay đang vòng quanh người mình ra, xoay người nhìn cô nói: “Tâm Di, anh sẽ không bỏ mặc em và đứa bé trong bụng em. Anh sẽ cố gắng hết sức, giúp em hoàn thành tâm nguyện.”

Giang Tâm Di cúi đầu sửa lại mái tóc rối, trên gương mặt xinh đẹp có chút lo lắng không yên, nói: “Em biết.”

“Em nghỉ ngơi đi. Hai ngày nữa anh sẽ qua thăm em.” Bạch Ngôn Sơ dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại, đặt nó ở trong gạt tàn thủy tinh.

Đang lúc này, Giang Tâm Di đột nhiên đưa tay kéo anh, sau đó cả người nhào vào trong lồng ngực của anh, nhón chân lên ôm cổ của anh, bờ môi dán vào môi anh.

Cô điên cuồng cạy môi anh ra, đầu lưỡi tùy ý thiêu động kích thích của anh.

Bạch Ngôn Sơ đầu tiên là ngăn người ra, ngay sau đó liền đẩy cô ra, trầm giọng nói: “Tâm Di, lần sau đừng như vậy nữa.”

Đôi mắt long lánh của Giang Tâm Di hiện lên tia buồn bã, cắn môi không lên tiếng.

“Chăm sóc mình cho tốt, nhất là thai nhi. Nếu không, chúng ta đều sẽ thất bại.” Bạch Ngôn Sơ nói xong câu này liền quay người rời đi.

Lúc này, Phi Dung bùng phát tổ yến nóng hổi đi lên trước nói: “Tiểu thư, tổ yến đã chuẩn bị xong.”

Giang Tâm Di nhìn cô chăm chăm, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Đi ra ngoài! Đừng làm phiền tôi!”

Nói rồi đưa tay cầm điều khiển TV lên hung hăng ném vào người Phi Dung. Phi Dung bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, liền làm đồ tổ yến hết cả xuống đất!

Giang Tâm Di hung tợn nói: “Stupid! Cầm đồ của cô rồi cút đi mau!”

Phi Dung mắt nhắm lệ chạy ra ngoài.

Sáng sớm chủ nhật, Du Du ngồi xe do vệ sĩ A Sơn lái đến khu biệt thự Liên Hoa. Nơi này cách trung tâm hương thành khá xa, thế nhưng không khí thanh bình yên tĩnh, thích hợp cho người già tĩnh dưỡng.

Cô thật sự không biết nên nói gì với người vệ sĩ tên A Sơn này, thật không biết sao cha lại chọn hắn làm vệ sĩ cho cô. Miệng dần thì cũng thôi đi, đã thế lại còn đa nghi như Tào Tháo, ngay cả con côn trùng như bé bay vào cũng không bỏ qua, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt.

Xuống xe, không quên dặn dò hắn: “Giúp tôi xách đồ vào đi, thấy phu nhân phải hỏi kỹ, hiểu không?”

Thật ra thì đáng đáp A Sơn cũng có chút đẹp trai, cười lên càng đẹp mắt hơn, là loại hình nữ sinh yêu thích. Nghe tiểu thư dặn dò, vội vàng gạt đầu: “Vâng” liền xách hai túi to đựng thuốc bổ đi theo Du Du về phía một căn nhà hai tầng màu trắng.

Ấn chuông cửa, bên trong một người phụ nữ tóc ngắn mở cửa, tầm ba mươi tuổi, thân hình cao lớn. Nhìn thấy Du Du cùng A Sơn đứng ở ngoài, vội vàng hỏi: “Xin hỏi là?”

Du Du cười nói: “Tôi tên là Đường Du Du. Xin chuyển lời lại cho Bạch Phu Nhân.”

Người phụ nữ kia ngăn người, liền xoay người đi vào. Vài giây sau ra ngoài, mở cửa cho bọn họ.

“Tôi tên là A Phân, phu nhân ở bên trong.” Người phụ nữ tự giới thiệu mình.

Du Du cười nói: “Thật ngại quá đã làm phiền hai người rồi.”

Đi vào, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói của một người phụ nữ trung niên: “Du Du, con đã đến rồi?” Trong giọng nói tràn đầy vẻ vui mừng.

Du Du thấy một người phụ nữ mặc sườn xám màu trắng ngồi trên ghế sofa. Tóc đã điểm bạc, mặt mũi thanh tú. Mặc dù đã lớn tuổi, nhưng từ vẻ đoan trang trên gương mặt có thể kết luận bà lúc trẻ là một người phụ nữ xinh đẹp.

Bà chính là mẹ của Bạch Ngôn Sơ, Chu Tuyết Phi.

“Bác gái, chào bác! Con thuận đường tới đây thăm bác một chút.” Du Du tươi cười rạng rỡ tiến lên chào hỏi.

Ly hôn rồi, gọi mẹ chồng không còn thích hợp nữa.

Cô hoài nghi đối phương nhất định cảm thấy mình hết sức kì quái: Lúc kết hôn thì chưa một lần ghé qua, sau khi ly hôn thì ngược lại lại đến hỏi thăm.

Biểu hiện của A Sơn cũng không tệ lắm, cười chào hỏi, còn đưa bao thuốc cho A Phân, sau đó liền tự động lui ra ngoài.

Chu Tuyết Phi không che giấu được nội tâm vui sướng, nói: “Con nhanh ngồi xuống đi, một bà già như ta cũng không có gì để cho con xem, ai!”

Du Du có chút áy náy, bởi vì dù sao kể từ sau hôn lễ lại cũng chưa từng gặp lại, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

“Thân thể bác không khỏe sao ạ?” Cô ngồi thấy trong phòng tràn ngập mùi thuốc bắc, liền hỏi.

Chu Tuyết Phi cúi đầu thở dài nói: “Ai, bệnh cũ ấy mà, thắt lưng có chút vấn đề, quá nửa đêm sẽ bị đau, có lúc mệt mỏi là không ngồi thẳng được. Còn lại không có vấn đề gì.”

Du Du cau mày nói: “Vâng, bác nên tìm thợ xoa bóp giúp mình. Hoặc là, đi bệnh viện lớn kiểm tra một chút.”

Nghe thăm: cái tên Bạch Ngôn Sơ chết tiệt, toàn bộ chú ý đều đặt ở trên người tiểu tam, không chú ý chăm sóc cho mẹ mình! Thật đáng bị trời phạt!

“Ai, đều giống nhau. Bệnh này của bác, không thể trị tận gốc, với lại bác cũng đã già rồi, cũng không muốn gây thêm phiền toái cho người khác.”

“Cái đó. . . . . Bạch Ngôn Sơ có thường tới đây thăm bác hay không?” Mặc dù rất không muốn nhắc tới người kia, nhưng vẫn là không nhịn được hỏi.

Chu Tuyết Phi cười nói: “A, nó rất bận, thỉnh thoảng có tới đây được một lúc! Thật ra thì trong lòng nó vẫn còn nhớ bác đấy.” Sau đó lại khẽ than thở, “Con và nó ly hôn, bác cảm thấy thật đáng tiếc! Điều là do con bác không tốt, đã phụ tấm lòng của nhà con! Thật ra thì ban đầu nếu không phải do Đường gia, công ty chúng ta cũng sẽ không có ngày nổi danh! Đáng tiếc, A Sơ nó không xứng với tình cảm của con.”

Nghe mẹ chồng tiền nhiệm nói như vậy, Du Du cảm thấy trong lòng chấn động, có chút không tự nhiên cười nói: “Đều đã qua rồi! Hai người không thích hợp, cố gắng níu kéo cũng không có ích lợi gì.” Lại nửa đùa nói, “Dù sao rất nhanh bác cũng sẽ có con dâu mới rồi!”

Sắc mặt Chu Tuyết Phi trầm xuống, nói: “Giang tiểu thư? Không, hai người bọn nó sẽ không kết hôn.”

“Tại sao?” Du Du không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Đã làm người ta lớn bụng rồi, còn không kết hôn? Bạch Ngôn Sơ có bệnh à?

“Nếu như muốn kết hôn, thì bọn nó đã sớm kết hôn từ nhiều năm trước rồi. A Sơ cùng Tâm Di cũng nhận thức được, cũng nói qua lời yêu, nhưng, kể từ khi Tâm Di làm minh tinh, bọn nó cũng không có lui tới cùng nhau nữa. Ta nhớ được A Sơ đã từng nói qua, tính tình bọn họ không quá thích hợp. Cho nên, bác thấy hai người bọn nó chắc chắn sẽ không kết hôn.”

“Vậy. . . . .Nhưng bọn họ đã có con!” Du Du cảm thấy chuyện này rất lạ.

Chu Tuyết Phi “A” lên một tiếng: “Thật? Đã có con rồi?”

Du Du cảm thấy bị ai. Cái tên chết tiệt Bạch Ngôn Sơ đó, người tình có đứa bé lại không nói cho mẹ ruột biết.

Cô thở dài nói: “Bác gái, Giang Tâm Di có bầu hai tháng rồi, anh ta không có nói cho bác biết sao?”

“Nó quả thật không hề nhắc đến chuyện đó với ta. Ai, đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy cũng không nói với ta, có đứa bé rồi đây cũng không còn là chuyện đùa nữa, làm sao để không phụ lòng người ta đây?” Chu Tuyết Phi nhàu mày.

Du Du cảm thấy có chút hối hận: “Thật xin lỗi, bác gái, con không nên nói với bác chuyện này.”

“Không có việc gì!” Chu Tuyết Phi cười nói.

Du Du lại cười nói: “Vậy bác nghỉ ngơi trước đi! Con đi trước, hôm khác sẽ lại tới thăm bác.”

Cô cảm thấy mình không nên ở lại đây lâu, dù sao thăm một lần kết thúc tâm ý là tốt rồi.

Chu Tuyết Phi đột nhiên hỏi: “Du Du, con đã hỏi nó, đứa bé kia thật sự là của nó chưa?”

Cả người Du Du cứng đờ, nói: “Con đã hỏi!”

“Nó nói như thế nào?”

“Anh ấy nói không liên quan tới con, nói con đừng quan tâm.” Du Du nhớ tới chuyện này, trong lòng lập tức đau nhói.

Tại sao lại muốn cô nhớ lại kinh nghiệm thâm sâu của đời trước.

Chu Tuyết Phi trầm tư mấy giây rồi nói: “A, thật sao? Nhưng, bác cho là A Sơ không phải là loại người đó. Những người khác không hiểu diendanlqsdf biết nó, bác đây là mẹ nó bác hiểu. Bác cho là, đứa bé trong bụng Tâm Di không phải là của A Sơ!”

Sì poi chương 15, tình cảm hai người bắt đầu có chút tiến triển rồi, là do anh Sơ ra ám hiệu đầu tiên ^6^

Đừng quên nhấn Thanks cho mình nhé. Yêu!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 15: Chơi trò mập mờ.

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú

Du Du tròn to hai mắt. Nói đùa? Không phải của anh ta thì là của ai? Nếu không, làm sao Giang Tâm Di có thể hùng hồn đến tìm mình cãi nhau? Thậm chí còn chỉ thẳng vào mũi cô mà mắng?

Nếu không phải là ý vào việc trong bụng có con của Bạch Ngôn Sơ, cô ta chắc hẳn không dám làm như vậy?

“Du Du, bác nhất thời cũng không cách nào nói rõ với con! Nhưng, bác tin tưởng con trai của bác. Bác cảm thấy được nó sẽ không làm những chuyện này. Với lại, Tâm Di cũng là một mình tính, rất nhiều công tử đại gia qua lại với cô ấy, nói không chừng. . . . .” Con người Chu Tuyết Phi lấp lánh nói.

Lúc này, A Phân bụng một chén thuốc đi tới nói: “Tới giờ uống thuốc rồi! Phu nhân!

Du Du ngăn người, sau đó cười nói: “Bác gái, bác uống thuốc đi! Con đi trước.”

Chu Tuyết Phi có chút tiếc nuối cúi đầu, mỉm cười nói: “Cám ơn con hôm nay tới thăm bác, đi đường cẩn thận.”

Du Du gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Trong đầu cô tràn ngập nghi vấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Chu Tuyết Phi lại một mực cho rằng đứa bé trong bụng của Giang Tâm Di không phải là của Bạch Ngôn Sơ?

Tỉ mỉ suy nghĩ, Bạch Ngôn Sơ chưa hề chính miệng thừa nhận đứa con của tiện nhân kia – là đứa bé của mình. Cho tới nay cũng chỉ là Giang Tâm Di luôn nói như vậy mà thôi.

Chẳng lẽ là Giang Tâm Di nhớ nhầm? Cùng nhiều người đàn ông lên giường còn tính nợ lên đầu anh?

Hay là Bạch Ngôn Sơ quỵt nợ không nhận? Nhưng nếu như thế anh cần gì phải quan tâm đứa bé trong bụng của Giang Tâm Di như vậy?

Càng ngày càng rối loạn. Nhưng dù có thế nào, có thể khẳng định một điều là: Bạch Ngôn Sơ rất thích Giang Tâm Di.

Lúc này, A Sơn lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô: “Tiểu thư, nhanh như vậy sao?”

Du Du trừng mắt với hắn: “Mắc mớ gì tới cậu? Nhanh lên một chút, lái xe đi.”

A Son cười cười, đi mở cửa chuẩn bị lái xe.

Hơn hai tháng trôi qua.

Du Du vẫn trải qua cuộc sống bận rộn mà phong phú như cũ, công ty còn tổ chức cho bọn họ đi Hokkaido ở Nhật Bản du lịch một lần. Mặc dù Du Du đã sớm đi đến đó, nhưng cùng nhiều người đi như vậy là lần đầu, cảm thấy rất là vui vẻ.

Sau khi từ Hokkaido trở về, Từ Thi Thi nói cho cô biết: kinh nguyệt của cô ấy vẫn chưa đến, vẫn còn tìm bác sĩ điều trị.

Du Du thở dài nói: “Tớ đi kiểm tra với cậu một chút, hỏi rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Thi Thi lại nói: “Lần trước bác sĩ kia nói bệnh của tớ không vội vàng được, cần tĩnh dưỡng thật tốt, có lẽ phải chờ nửa năm nữa mới có thể hoàn toàn tốt lên!”

Du Du cười nói: “Ngày mai tớ sẽ đi với cậu, giới thiệu cho cậu một bác sĩ tốt hơn.”

Sáng sớm hôm sau, Du Du đi cùng Từ Thi Thi đi khám bệnh. Không biết vì sao, lúc bọn cô đang khám thì lại đụng phải Giang Tâm Di đang chuẩn bị khám.

Thật đúng là xúi quẩy, khi cô đưa Từ Thi Thi vào phòng khám của bác sĩ, liền thấy Giang Tâm Di bụng to đứng ở bên kia, đi theo phía sau là một người phụ nữ, thoạt nhìn thì có vẻ như là bảo mẫu.

Phụ nữ có thai hơn bốn tháng, gương mặt có chút sưng vù. Gương mặt hồ ly tinh của Giang Tâm Di, cuối cùng cũng xấu không ít.

Bên kia Giang Tâm Di đột nhiên khẽ nói với bảo mẫu điều gì đó, xem ra là muốn đi toilet.

Du Du trong lúc bất chợt nảy ra một ý tưởng ác độc, liền cầm điện thoại di động lên gọi một cuộc điện thoại.

“A lô ?” Bên kia giọng nói của Bạch Ngôn Sơ truyền đến.

Du Du cố ý dịu dàng nói: “Bạch tiên sinh, làm sao anh có thể yên tâm để cho Giang Tâm Di đi khám thai một mình? Không sợ có cái gì sơ suất sao? Người cha như anh sao lại không chu đáo như vậy?”

Bạch Ngôn Sơ lại đổi đề tài: “Tại sao em không chịu nhận điện thoại của tôi?”

Gần đây anh ta luôn gọi điện thoại cho cô. Nhưng cô một cuộc cũng không nhận, dù thế nào đi nữa anh cũng không có ý tốt. Trừ không cho cô cùng Tiểu Nam chơi chung, sẽ không có ý khác.

Du Du cười lạnh: “Tôi không có quyền lợi và nghĩa vụ nhận điện thoại của anh! Tôi cũng rất bận!” Sau đó lại cố ý như bưng tỉnh hiểu ra nói, “Chỉ là anh so với tôi bận rộn hơn nha! Lại phải chăm sóc phụ nữ có thai, lại phải giải quyết chuyện của công ty! Đứng rồi, công ty như thế nào? Mảnh đất Thanh Điền kia anh lấy được chưa? Đã bại dưới tay tên ngốc Kha Triết Khôn đó rồi sao?”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Em đã nói cậu ta là tên ngốc rồi, như vậy tôi lại có thể thua cậu ta sao?”

Du Du cố ý nói: “Thật có lòng tin a! Bội phục!”

Bên kia anh đột nhiên hỏi: “Ừ, thân thể của em gần đây như thế nào?”

Du Du đầu tiên là ngẩn ra, cuối cùng mới phản ứng được: Anh ta nhất định là lo lắng đêm đó bọn họ sẽ để lại hậu quả gì?

Vì vậy, cô ngao ngễ nói: “Yên tâm, tôi sẽ không giống Giang tiểu thư, lưu lại dấu vết. Không phải tôi đã nói sao? Lần đó là tôi chơi anh, cho nên làm sao có thể để lại hậu quả được? Tôi còn phải cảm tạ anh đã làm cho bản tiểu thư thỏa mãn như vậy!

Bạch Ngôn Sơ trầm mặc mấy giây, sau đó nói: “Vậy thì tốt.”

Anh đột nhiên trầm giọng xuống hỏi “ Du Du, lúc trước có phải em đến thăm mẹ của tôi hay không?”

Du Du sững sờ, cười lạnh: “Đúng thì sao? Tôi đến thăm mẹ của anh là vì tình cảm, không liên quan gì tới anh!”

Bạch Ngôn Sơ cười cười, “Khó trách được, khoảng thời gian này mẹ của anh luôn miệng khen em.”

Mặt Du Du đỏ lên, nói: “Dĩ nhiên, tôi là một người tốt như vậy, ai cũng khen tôi!” Trong lòng hung hăng nói: không như cái tên khốn kiếp này không cảm nhận được? Hừ!

Bạch Ngôn Sơ nói tiếp: “Xem ra, tôi thật sự muốn tìm hiểu về em thêm một lần nữa! Để cho anh suy nghĩ một chút, bắt đầu từ đâu thì tốt nhỉ?”

Du Du nghe được ra giọng nói của anh càng ngày càng mập mờ, liền lập tức cúp điện thoại.

Anh nghĩ muốn cùng cô chơi trò mập mờ? Anh cũng muốn?

Nếu anh nhất định chơi, như vậy sau khi cô trùng sinh, không ngại cùng anh chơi một lần. Về phần chơi như thế nào, cô còn chưa nghĩ ra.

Cô cười lạnh trong lòng: Bạch Ngôn Sơ, nếu như anh là người một chân đạp mấy thuyền. Nếu anh không buông tha cho Giang Tiệp nhân kia mà lại muốn chơi tôi...tôi nhất định khiến anh chết không nơi chôn thân.

Mười phút sau, cô rút cuộc thấy được Từ Thi Thi đi ra, liền vội vàng tiến lên kéo cô hỏi: “Như thế nào? Bác sĩ Chung nói thế nào?”

Về mặt tái nhợt của Từ Thi Thi rút cuộc cũng hồng hào trở lại, có chút ngượng ngùng cười nói: “Anh ấy nói bệnh tình của tớ đã có chuyển biến tốt. Lúc trước tớ không được nghỉ ngơi, khí huyết chưa đủ, dẫn đến hao tổn sức lực. Anh ấy nói, chỉ cần kiên trì uống mấy thang thuốc bắc, là sẽ tốt lại ngay.”

“Vậy thì tốt! Bác sĩ Chung đúng là giỏi. Vậy cậu an tâm uống thuốc đi, chú ý thả lỏng tâm trạng.”

Vành mắt Từ Thi Thi đỏ lên, nói: “Du Du, cậu đối với tớ thật sự quá tốt. Không có cậu, chắc tớ đã sớm sụp đổ rồi.”

Du Du ôm vai của cô nói: “Chúng ta đều lận đận như nhau, đều bị đàn ông tổn thương. Nhưng, tớ tin tưởng, không có đàn ông chúng ta cũng sẽ vui vẻ. Chúng ta sẽ tìm được người thật lòng đối tốt với chúng ta!”

Từ Thi Thi nói tiếp: “Du Du, tháng sau tớ định đến nhà bác tớ ở New Zealand một thời gian, thuận tiện để tĩnh dưỡng thân thể.”

Du Du thở dài nói: “Cậu đi rồi, tớ lại phải chiến đấu một mình.”

“Còn Tiểu Nam ở với cậu mà! Ha ha, đúng rồi. . . . .” Từ Thi Thi đột nhiên nhận ra, “Tiểu Nam không phải là đàn ông tốt sao?

Cậu. . . . .”

Cô vừa quay đầu thì người bên cạnh đã biến mất!

“Này này, cậu ở đâu? Đường Du Du! Ở đâu rồi?” Cô gấp đến độ đầu óc choáng váng, liếc nhìn xung quanh tìm người.

Du Du núp ở khúc quanh sau tường, nghe cô kêu mới nhảy ra nói: “Tờ đại mỹ nữ, cầu xin cậu không cần nghĩ tới phương diện kia có được hay không? Tiểu Nam là em của tớ, hiểu không?”

Từ Thi Thi nhảy mất mấy cái, giả hoạt cười một tiếng: “Biết biết! Nhưng là gần đây lưu hành tình chị em. . . . .”

“Cậu muốn chết? Lại nói tớ như vậy!” Du Du hung hăng cầm ví da lên ra vẻ muốn đánh.

Từ Thi Thi che miệng cười rồi chạy, Du Du đuổi theo kéo cô lại, cùng nhau rời đi.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 15: Chơi trò mập mờ.

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú

Du Du tròn to hai mắt. Nói đùa? Không phải của anh ta thì là của ai? Nếu không, làm sao Giang Tâm Di có thể hùng hồn đến tìm mình cãi nhau? Thậm chí còn chỉ thẳng vào mũi cô mà mắng?

Nếu không phải là ý vào việc trong bụng có con của Bạch Ngôn Sơ, cô ta chắc hẳn không dám làm như vậy?

“Du Du, bác nhất thời cũng không cách nào nói rõ với con! Nhưng, bác tin tưởng con trai của bác. Bác cảm thấy được nó sẽ không làm những chuyện này. Với lại, Tâm Di cũng là một minh tinh, rất nhiều công tử đại gia qua lại với cô ấy, nói không chừng. . . . .” Con người Chu Tuyết Phi lấp lánh nói.

Lúc này, A Phấn bưng một chén thuốc đi tới nói: “Tới giờ uống thuốc rồi! Phu nhân!”

Du Du ngăn người, sau đó cười nói: “Bác gái, bác uống thuốc đi! Con đi trước.”

Chu Tuyết Phi có chút tiếc nuối cúi đầu, mỉm cười nói: “Cám ơn con hôm nay tới thăm bác, đi đường cẩn thận.”

Du Du gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Trong đầu cô tràn ngập nghi vấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Chu Tuyết Phi lại một mực cho rằng đứa bé trong bụng của Giang Tâm Di không phải là của Bạch Ngôn Sơ?

Tỉ mỉ suy nghĩ, Bạch Ngôn Sơ chưa hề chính miệng thừa nhận đứa con của tiện nhân kia – là đứa bé của mình. Cho tới nay cũng chỉ là Giang Tâm Di luôn nói như vậy mà thôi.

Chẳng lẽ là Giang Tâm Di nhớ nhầm? Cùng nhiều người đàn ông lên giường còn tính nợ lên đầu anh?

Hay là Bạch Ngôn Sơ quyết nợ không nhận? Nhưng nếu như thế anh cần gì phải quan tâm đứa bé trong bụng của Giang Tâm Di như vậy?

Càng ngày càng rối loạn. Nhưng dù có thế nào, có thể khẳng định một điều là: Bạch Ngôn Sơ rất thích Giang Tâm Di.

Lúc này, A Son lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô: “Tiểu thư, nhanh như vậy sao?”

Du Du trừng mắt với hắn: “Mắc mớ gì tới cậu? Nhanh lên một chút, lái xe đi.”

A Son cười cười, đi mở cửa chuẩn bị lái xe.

=====

Hơn hai tháng trôi qua.

Du Du vẫn trải qua cuộc sống bận rộn mà phong phú như cũ, công ty còn tổ chức cho bọn họ đi Hokkaido ở Nhật Bản du lịch một lần. Mặc dù Du Du đã sớm đi đến đó, nhưng cùng nhiều người đi như vậy là lần đầu, cảm thấy rất là vui vẻ.

Sau khi từ Hokkaido trở về, Từ Thi Thi nói cho cô biết: kinh nguyệt của cô ấy vẫn chưa đến, vẫn còn tìm bác sĩ điều trị.

Du Du thở dài nói: “Tớ đi kiểm tra với cậu một chút, hỏi rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Thi Thi lại nói: “Lần trước bác sĩ kia nói bệnh của tớ không vội vàng được, cần tĩnh dưỡng thật tốt, có lẽ phải chờ nửa năm nữa mới có thể hoàn toàn tốt lên!”

Du Du cười nói: “Ngày mai tớ sẽ đi với cậu, giới thiệu cho cậu một bác sĩ tốt hơn.”

Sáng sớm hôm sau, Du Du đi cùng Từ Thi Thi đi khám bệnh. Không biết vì sao, lúc bọn cô đang khám thì lại đụng phải Giang Tâm Di đang chuẩn bị khám.

Thật đúng là xúi quẩy, khi cô đưa Từ Thi Thi vào phòng khám của bác sĩ, liền thấy Giang Tâm Di bụng to đứng ở bên kia, đi theo phía sau là một người phụ nữ, thoạt nhìn thì có vẻ như là bảo mẫu.

Phụ nữ có thai hơn bốn tháng, gương mặt có chút sưng vù. Gương mặt hồ ly tinh của Giang Tâm Di, cuối cùng cũng xấu không ít.

Bên kia Giang Tâm Di đột nhiên khẽ nói với bảo mẫu điều gì đó, xem ra là muốn đi toilet

Du Du trong lúc bất chợt nảy ra một ý tưởng ác độc, liền cầm điện thoại đi động lên gọi một cuộc điện thoại.

“A lô ?” Bên kia giọng nói của Bạch Ngôn Sơ truyền đến.

Du Du cố ý dằng dặc nói: “Bạch tiên sinh, làm sao anh có thể yên tâm để cho Giang Tâm Di đi khám thai một mình? Không sợ có cái gì sơ suất sao? Người cha như anh sao lại không chu đáo như vậy?”

Bạch Ngôn Sơ lại đổi đề tài: “Tại sao em không chịu nhận điện thoại của tôi?”

Gần đây anh ta luôn gọi điện thoại cho cô. Nhưng cô một cuộc cũng không nhận, dù thế nào đi nữa anh cũng không có ý tốt. Trừ không cho cô cùng Tiểu Nam chơi chung, sẽ không có ý khác.

Du Du cười lạnh: “Tôi không có quyền lợi và nghĩa vụ nhận điện thoại của anh! Tôi cũng rất bận!” Sau đó lại cố ý như bưng bình hiểu ra nói, “Chỉ là anh so với tôi bận rộn hơn nha! Lại phải chăm sóc phụ nữ có thai, lại phải giải quyết chuyện của công ty! Đúng rồi, công ty như thế nào? Mảnh đất Thanh Điền kia anh lấy được chưa? Đã bại dưới tay tên ngốc Kha Triết Khôn đó rồi sao?”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Em đã nói cậu ta là tên ngốc rồi, như vậy tôi lại có thể thua cậu ta sao?”

Du Du cố ý nói: “Thật có lòng tin a! Bội phục!”

Bên kia anh đột nhiên hỏi: “Ừ, thân thể của em gần đây như thế nào?”

Du Du đầu tiên là ngần ra, cuối cùng mới phản ứng được: Anh ta nhất định là lo lắng đêm đó bọn họ sẽ để lại hậu quả gì?

Vì vậy, cô ngao nghệ nói: “Yên tâm, tôi sẽ không giống Giang tiểu thư, lưu lại dấu vết. Không phải tôi đã nói sao? Lần đó là tôi chơi anh, cho nên làm sao có thể để lại hậu quả được? Tôi còn phải cảm tạ anh đã làm cho bản tiểu thư thỏa mãn như vậy!”

Bạch Ngôn Sơ trầm mặc mấy giây, sau đó nói: “Vậy thì tốt.”

Anh đột nhiên trầm giọng xuống hỏi “Du Du, lúc trước có phải em đến thăm mẹ của tôi hay không?”

Du Du sững sờ, cười lạnh: “Đúng thì sao? Tôi đến thăm mẹ của anh là vì tình cảm, không liên quan gì tới anh!”

Bạch Ngôn Sơ cười cười, “Khó trách được, khoảng thời gian này mẹ của anh luôn miệng khen em.”

Mặt Du Du đỏ lên, nói: “Dĩ nhiên, tôi là một người tốt như vậy, ai cũng khen tôi!” Trong lòng hung hăng nói: không như cái tên khốn kiếp này không cảm nhận được? Hừ!

Bạch Ngôn Sơ nói tiếp: “Xem ra, tôi thật sự muốn tìm hiểu về em thêm một lần nữa! Để cho anh suy nghĩ một chút, bắt đầu từ đâu thì tốt nhỉ?”

Du Du nghe được ra giọng nói của anh càng ngày càng mập mờ, liền lập tức cúp điện thoại.

Anh nghĩ muốn cùng cô chơi trò mập mờ? Anh cũng muốn?

Nếu anh nhất định chơi, như vậy sau khi cô trùng sinh, không ngại cùng anh chơi một lần. Về phần chơi như thế nào, cô còn chưa nghĩ ra.

Cô cười lạnh trong lòng: Bạch Ngôn Sơ, nếu như anh là người một chân đạp mấy thuyền. Nếu anh không buông tha cho Giang tiện nhân kia mà lại muốn chơi tôi...tôi nhất định khiến anh chết không nơi chôn thân.
diénadmleuydon

Mười phút sau, cô rút cuộc thấy được Từ Thi Thi đi ra, liền vội vàng tiến lên kéo cô hỏi: “Như thế nào? Bác sĩ Chung nói thế nào?”

Về mặt tái nhợt của Từ Thi Thi rút cuộc cũng hồng hào trở lại, có chút ngượng ngùng cười nói: “Anh ấy nói bệnh tình của tớ đã có chuyển biến tốt. Lúc trước tớ không được nghỉ ngơi, khí huyết chưa đủ, dẫn đến hao tổn sức lực. Anh ấy nói, chỉ cần kiên trì uống mấy thang thuốc bắc, là sẽ tốt lại ngay.”

“Vậy thì tốt! Bác sĩ Chung đúng là giỏi. Vậy cậu an tâm uống thuốc đi, chú ý thả lỏng tâm trạng.”

Vành mắt Từ Thi Thi đỏ lên, nói: “Du Du, cậu đối với tớ thật sự quá tốt. Không có cậu, chắc tớ đã sớm sụp đổ rồi.”

Du Du ôm vai của cô nói: “Chúng ta đều lận đận như nhau, đều bị đàn ông tổn thương. Nhưng, tớ tin tưởng, không có đàn ông chúng ta cũng sẽ vui vẻ. Chúng ta sẽ tìm được người thật lòng đối tốt với chúng ta!”

Từ Thi Thi nói tiếp: “Du Du, tháng sau tớ định đến nhà bác tớ ở New Zealand một thời gian, thuận tiện để tĩnh dưỡng thân thể.”

Du Du thở dài nói: “Cậu đi rồi, tớ lại phải chiến đấu một mình.”

“Còn Tiểu Nam ở với cậu mà! Ha ha, đúng rồi. . . . .” Từ Thi Thi đột nhiên nhận ra, “Tiểu Nam không phải là đàn ông tốt sao?

Cậu. . . . .”

Cô vừa quay đầu thì người bên cạnh đã biến mất!

“Này này, cậu ở đâu? Đường Du Du! Ở đâu rồi?” Cô gấp đến độ đầu óc choáng váng, liếc nhìn xung quanh tìm người.

Du Du núp ở khúc quanh sau tường, nghe cô kêu mới nhảy ra nói: “Tờ đại mỹ nữ, cầu xin cậu không cần nghĩ tới phương diện kia có được hay không? Tiểu Nam là em của tớ, hiểu không?”
diénadmleuydon

Từ Thi Thi nháy mắt mấy cái, giả hoạt cười một tiếng: “Biết biết! Nhưng là gần đây lưu hành tình chị em. . . . .”

“Cậu muốn chết? Lại nói tớ như vậy!” Du Du hung hăng cầm ví da lên ra vẻ muốn đánh.

Từ Thi Thi che miệng cười rồi chạy, Du Du đuổi theo kéo cô lại, cùng nhau rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 16: Không thể nhịn (1)

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú

Ngày hôm nay sau khi hết giờ làm, Kha Triết Nam hẹn Du Du đi ăn cơm tây, bảo là muốn mời cô sau hơn hai tháng vất vả càn cù lao động của cô.

Trong phòng ăn ưu mỹ thư thái mang phong cách Italya, Du Du vô cùng thỏa mãn ăn salad cá hồi, nói: “Ài, cậu so với boss của tớ tốt hơn nhiều! Mời tớ ăn cả bữa tiệc lớn thế này.”

“Ừ, dĩ nhiên! Tớ biết rõ sau khi Thi Thi đi cậu cô đơn hơn nhiều, cho nên tớ sẽ cùng cậu giải sầu!

Du Du đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhỏ giọng hỏi: “Này, trong khoảng thời gian này cậu có nhận được thư đe dọa hay không? Hoặc là bị người khác theo dõi?”

Cô lo lắng cái tên biến thái Bạch Ngôn Sơ kia sẽ phái người đi hù dọa Tiểu Nam.

“Cậu nói tớ?” Kha Triết Nam sững sờ hỏi.

“Đúng a! Có không?”

Hắn không rõ nội tình cười một tiếng: “Cậu cho rằng có người theo dõi tớ. Mặc dù tớ rất đẹp trai, nhưng hiện tại bây giờ không có nữ sắc lang nào theo dõi tớ đâu, ha ha.”

Du Du che trán, giả bộ té xỉu nói: “Ngất mất. Đợi đến lúc có nữ sắc lang nào nhào lên, cậu ngay cả cận cũng đều không còn rồi.”

Bên kia đột nhiên truyền đến một giọng nam dịu dàng êm tai: “Ah? Triết Nam? Đúng lúc như vậy?”

Du Du ngẩng đầu, cư nhiên thấy anh của Kha Triết Nam là Kha Triết Khôn đang kéo một người vóc dáng cao gầy, mỹ nhân cao nhả thanh lệ đứng ở trước bàn hắn.

Kha Triết Khôn hắng giọng chào hỏi Du Du: “A, còn có Du Du à? Hi, đã lâu không gặp!” Sau đó lại mỉm cười giới thiệu mỹ nhân bên cạnh, “Đây là Lệ Châu, Hellen. Bạn gái của tôi.

Thì ra đây chính là thiên kim tiểu thư của Trình gia được mệnh danh là “Hoàng đế bào ngư “ của Hương thành, Trình Lệ Châu. Du Du vội vàng thân nhiên cười chào hỏi: “Hi, tôi tên là Đường Du Du, Yoyo.”

Trình Lệ Châu thanh tao lịch sự bắt tay cùng với cô: “Rất vinh hạnh!”

Kha Triết Nam có vẻ không vui sướng gì với sự xuất hiện của anh trai: “Anh, anh cứ đứng ở chỗ này thì em ăn cơm thế nào?”

Kha Triết Khôn có chút xấu hổ, cúi đầu oán trách nói: “Anh gây vướng víu cho em sao? Thật là! Không biết lễ độ gì cả.”

Du Du cười nói: “Kha đại thiếu, Trình tiểu thư đẹp như thế, anh ôm được mỹ nhân về, điềm phúc không phải ít.”

Trình Lệ Châu xấu hổ cười: “Nghe mỹ danh Đường tiểu thư đã lâu, tối nay may mắn được gặp mặt, thật là danh bất hư truyền! Thật sự là tiểu thư khuê các, xinh đẹp xuất sắc!

Kha Triết Khôn cười vỗ mu bàn tay cô, nói: “Vây, mỹ nhân số một và số hai của Hương thành đều đã tề tựu lại nơi này, ha ha!”

Lúc này, hắn đột nhiên móc điện thoại di động từ trong túi áo, vừa nhìn số gọi đến, vẻ mặt đột nhiên trở nên u ám.

“Tôi xin phép! Tôi đi nhận điện thoại một lát!” Hắn cười với mỹ nhân đứng bên cạnh, sau đó cầm điện thoại di động dựa vào cây cột sau lưng nghe điện thoại. Mà lúc đó một nhân viên phục vụ cũng dẫn Trình Lệ Châu lại bàn ngồi.

“Ồi? Anh cậu nhận điện thoại cũng thần bí như vậy à?” Du Du không khỏi tò mò hỏi Kha Triết Nam

Nhưng người đàn ông đối diện trong lòng có chút không yên: “Làm sao tớ biết?”

Du Du tức giận: “Ài nha, cậu đang nghĩ cái gì? Tư xuân sao?”

“Tớ cũng không biết tại sao, chỉ cần anh tớ ở chỗ này, tớ liền cảm thấy tim đập loạn cả lên! Ài, tớ không chịu nổi anh ấy cả ngày muốn xen vào việc của tớ, phiền chết được! Cha tớ mặc kệ tớ, anh ấy sẽ tới trông nom tớ!” Kha Triết Nam khó chịu nói, như bệnh loét dạ dày phát tác.

Nhưng Du Du vẫn quay đầu lại nhìn người đàn ông tựa vào cây cột gọi điện thoại.

Sớm nghe người ngoài nói, Kha đại thiếu vẫn đang âm thầm qua lại với người nào đó, thậm chí còn có giao dịch tiền bạc, không biết là thật hay giả đây?

=====

Bên trong phòng làm việc sang trọng của tổng giám đốc Hoa An, Bạch Ngôn Sơ chậm rãi đặt điện thoại xuống, trên mặt tràn ngập ý cười, con ngươi màu đen cũng lấp lánh.

Tiền Cường đứng một bên vội vàng hỏi, “Bạch tiên sinh, Kha Triết Khôn đồng ý tới mai đi đến nơi hẹn sao?”

Bạch Ngôn Sơ mỉm môi cười nhạt, sau đó nói: “Anh ta phải đi.” Lại khẽ nói với người đứng bên cạnh, “Chúng ta có quân bài chủ chốt.”

Tiền Cường không thể không bội phục mà cười nói: “Bạch tiên sinh, ngài thật thông minh! Cứ như vậy, mảnh đất Thanh Điền kia sẽ là của chúng ta!”

Bạch Ngôn Sơ lại lạnh lùng nói: “Ừ, Tiền Cường, chuyện này không được nói cho bất kì người nào biết, kể cả lão gia tử, biết không?”

Tiền Cường vội vàng gật đầu: “Tôi đã hiểu!” Sau đó lại cẩn thận hỏi: “A, đúng rồi, ngài không tới trung tâm nghệ thuật sao?”

Bạch Ngôn Sơ chau mày, nói: “Thiếu chút nữa đã quên mất! Đi thôi!”

Tiền Cường gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu tiểu thư vẫn không muốn gặp ngài thì sao? Ngài tính như thế nào?”

Bạch Ngôn Sơ lại cười lạnh một tiếng: “Tôi sẽ để cô ấy ném một chút đau khổ, cô ấy sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi.”

“Ngài là đang trả thù việc tiểu thư ly hôn với ngài?”

Con ngươi Bạch Ngôn Sơ sáng tối bất định, trầm giọng nói: “A Cường, có một số việc, tôi không cách nào lập tức nói rõ ràng với cậu. Nhưng, khi trong cuộc đời xuất hiện một người khiến cho cậu không biết làm thế nào, cậu không thể không muốn lại tìm hiểu cô ấy thêm một lần nữa.”

Tiền Cường cười nói: “Tôi nghĩ tôi đã hiểu.”

Bạch Ngôn Sơ lại đột nhiên nói, “A Cường! Sau này cậu hãy cho người để tâm đến nhị thiếu gia của Kha gia, Kha Triết Nam!”

=====

Tám giờ rưỡi đêm, trước cửa lớn của trung tâm nghệ thuật.

Du Du tò mò nhìn tấm vé trên tay nói: “Trổng Châu Phi? Thật sự dễ nghe như vậy? Sẽ không tàn phá màng nhĩ người khác chứ?”

Kha Triết Nam than thở: “Cậu thì biết cái gì? Đây chính là cái gọi là thiếu hụt tế bào nghệ thuật! Cậu cho rằng Swan Lake (Hồ thiên nga) hay Phú Tư Cơ mới được gọi là nghệ thuật à? Cái này cũng là nghệ thuật được không? Là loại âm nhạc đến từ khu rừng rậm nhiệt đới hoang sơ Châu Phi!”

Du Du lấy cùi chỏ nhẹ nhàng huých vào lồng ngực của hắn, thấy cứng cứng, không khỏi cười nói: “Wow! Không tệ nha, cơ ngực càng ngày càng phát triển rồi đó!”

Mặt Kha Triết Nam đỏ lên, dùng ngón tay sờ sờ chóp mũi, không lên tiếng.

Du Du “Chặc chặc” mấy tiếng, cười nói: “Đỏ mặt à nha? Ôi trời, Tiểu Nam à! Cậu thật sự là mắc cười mà!”

Để che giấu sự ngượng ngùng của mình, Kha Triết Nam cầm điện thoại di động lên, nói: “Được rồi! Tớ giúp cậu chụp hình! Đứng ngay ngắn đi!”

Du Du cố ý làm ra các loại tư thế cùng vẻ mặt làm nũng của nữ chính trong hoạt hình Nhật Bản, làm cho hắn không ngừng cau mày.

Cuối cùng cũng hết cách, nói: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Còn già vờ đáng yêu?”

Du Du giả vờ giận, đưa tay ra vờ muốn đánh hắn: “Như vậy không phải là giả vờ đáng yêu? Đây là 《công phu》 của Bao Tô Bà!”

Kha Triết Nam cười chạy đi, Du Du đuổi theo hắn. Giống như khi còn bé ở trong đại hoa viên Đường gia, cô luôn là người đuổi theo bắt nạt hắn.

Khi đó, hắn khóc rất thảm thiết nha!

Đang ở thời điểm Du Du suyết chút nữa thì đuổi kịp Kha Triết Nam, đột nhiên cảm thấy có một cánh tay đặt ở bên hông của mình thật chặt, sau đó cả người cô cũng bị nâng lên.

Cô bị dọa sợ, thét chói tai: “Lưu manh a! Tiểu Nam cậu đang ở đâu?”

Kha Triết Nam nghe cô gào thét, vội vàng quay đầu lại.

Người đàn ông đang ôm cô không phải là Bạch Ngôn Sơ sao?

“Tại sao lại là anh?” Sau khi Du Du thấy rõ người đàn ông đang ôm là mình ai, hung hăng tránh thoát, vuột vuột cánh tay của mình.

Bạch Ngôn Sơ đặt Du Du xuống, lạnh lùng ra lệnh với Kha Triết Nam: “Kha nhị thiếu, cậu nên đến chỗ khác đi! Về sau đừng đến gần cô ấy.”

Kha Triết Nam cố ý hỏi: “Bạch tiên sinh, anh chắc chắn anh đã cùng Du Du ly hôn?” Sau đó lại hỏi Du Du, “Xác định sao?”

Du Du nhắm hai mắt tức giận nói: “Xác định mười vạn lần!”

Kha Triết Nam lộ ra vẻ mặt châm chọc mỉm cười: “Nếu đã ly hôn, vậy anh có tư cách gì quản cô ấy ở chung một chỗ với ai?”

Bạch Ngôn Sơ cũng không nhanh không chậm lạnh lùng nói: “Tôi không để cho cô ấy đi cùng với cậu cùng với chuyện tôi đã ly hôn cùng cô ấy là hai chuyện khác nhau.”

Kha Triết Nam châm chọc nói, “Xem ra phương thức tư duy của Bạch tiên sinh có chút khác so với người thường! Anh vừa phải quản lý công ty, lại phải chăm sóc phụ nữ có thai, còn phải giám sát vợ trước, có lẽ ngay cả quan lớn hành chính cũng không bận rộn như anh!”

Du Du cũng không nhịn được phụ họa nói: “Tôi cũng biết, Bạch tiên sinh bận rộn như vậy, cần thận lao lực mà.....”

Cô thừa nhận mình đã nói ra câu vô cùng độc ác.

Bạch Ngôn Sơ lại đe dọa nhìn Kha Triết Nam: “Kha Triết Nam, tôi cảnh cáo cậu, không được đi với Du Du. Kha gia các người đều không được đến gần cô ấy!”

“Bạch tiên sinh.” Kha Triết Nam đột nhiên đi tới bên cạnh Du Du ôm lấy vai của cô, dùng giọng điệu ôn hòa nói, “Du Du cùng tôi là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, vẫn luôn bị cho rằng là một đôi kim đồng ngọc nữ!”

Du Du kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hắn, lại vừa đúng lúc hắn chớp mắt vài cái với cô, ý nói: Phối hợp với tớ!

Cô hiểu ngầm trong lòng, nhin cười. Chỉ nghe được Kha Triết Nam tiếp tục nói: “Đáng tiếc, sau này cô ấy lại thích anh! Thật ra thì, tôi có thể cho là đây chẳng qua là một loại si mê tạm thời! Bạch tiên sinh anh là Nhân Trung Long Phụng, là sát thủ đối với thiếu nữ, Du Du si mê cũng là bình thường! Nhưng, một khi cô ấy tỉnh táo lại, rời khỏi anh là chuyện sớm hay muộn mà thôi! Mà tôi, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này rồi.”

Hắn nói xong, cúi đầu dịu dàng nâng cằm của cô gái bên cạnh lên, đưa mắt nhìn mặt của cô thật sâu, nhẹ nhàng nói: “Du Du, em đã trở lại.”

Du Du cũng khẽ tựa đầu vào trước ngực hắn, nhắm mắt lại ra vẻ si mê.

Giống như một đôi tình nhân ngọt ngào.

Bạch Ngôn Sơ nắm chặt quả đấm, các khớp xương kêu rắc rắc. Một giây kế tiếp, anh giống như mũi tên rời cung xông lên phía trước, lập tức kéo cổ áo của Kha Triết Nam lên, hung hăng đẩy hắn sang một bên.

p/s:Có bạn nào nghĩ Kha Triết Nam là nam phụ giống mình không !!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17: Không thể nhịn (2)

Editor: Cẩm Tú

Du Du hét lên một tiếng, sau đó quát lên: “Bạch Ngôn Sơ! Anh không nhìn những người xung quanh mà sao có thể động thủ như vậy!”

Có phải là đùa hơi quá rồi không?

Nắm tay phải của Bạch Ngôn Sơ dừng ngay giữa không trung, run rẩy, hiển nhiên anh đang do dự rằng có nên xuống tay hay không. Kha Triết Nam lại thân nhiên nhìn anh, tựa hồ như đang chờ đợi anh xuống tay.

Sắc mặt của Bạch Ngôn Sơ xanh mét, thậm chí bắt đầu trở nên méo mó. Hai con ngươi sắc bén giống như lưỡi kiếm, tùy thời cơ có thể giết chết người bất cứ lúc nào.

Du Du thở hổn hển, lo lắng khuyên can cái người đàn ông đang nổi giận đùng đùng này: “Bạch Ngôn Sơ, anh. . . .Anh bình tĩnh lại đi! Đánh người là phạm pháp đó, với lại, ngộ nhỡ đâm chó săn ở đây, anh sẽ phải lên đầu đề đấy! Buông cậu ấy ra! Ngay lập tức!”

Cánh tay nứ lấy cổ áo sơ mi của Kha Triết Nam dần dần buông lỏng ra.

Du Du vội vàng kéo hẳn lại, ân cần hỏi: “Không sao chứ?” Sau đó lại nhìn Bạch Ngôn Sơ như chỉ còn chút lý trí ở bên kia, anh vẫn còn nhìn chăm chăm Kha Triết Nam, toàn thân tản ra một vẻ lạnh lẽo kinh người.

Đây không phải là Bạch Ngôn Sơ mà cô biết.

Anh ban đầu, là người hào hoa phong nhã thậm chí có chút ngại ngùng. Nhưng Bạch Ngôn Sơ bây giờ, cả người tràn ngập sự lạnh lẽo, làm cho người ta run sợ đến thấu tâm can.

Cô càng nghĩ càng sợ. Có lẽ, về sau không nên đối chọi với anh nữa. Bởi vì cô cũng nghe Niên thúc nói qua, lúc anh kiên quyết đồng ý buông thả việc quản lý công ty của gia tộc mà đến Hoa An làm tổng giám đốc, đó là bởi vì anh có người chống lưng. Mà phía sau người chống lưng đó là cả một xã đoàn (đoạn này không biết nên đề từ nào cho hợp, ai góp ý cho mình với).

Cái này đã nói lên việc anh có dính líu đến hắc bang, cho nên cái này còn chưa đủ dọa người sao?

Cô kéo Kha Triết Nam vội vàng đi về bên kia, còn nói: “Chúng ta không cần coi cái Trống Châu Phi kia nữa! Bây giờ chạy quan trọng hơn!”

Kha Triết Nam lại cười cười: “Sao cậu lại phải sợ anh ta?”

Du Du thở dài: “Bạch Ngôn Sơ chỉ với một năm ngắn ngủi ở Hoa An lại có thể thâm tóm nhiều mảnh đất như vậy, xây nhiều cao ốc như vậy, bến tàu cũng tăng thêm vài cái! Ngay cả cha tớ cũng khen anh ta ra tay quả quyết, chỉ là vì anh ta có chỗ hơn người! Nếu không nữa thì, chính là vì anh ta cực kỳ biết cách sử dụng thủ đoạn! Cho nên, tớ cảm thấy được anh ta thật ra không hề đơn giản.”

“Cái tên chồng trước này, nếu không thể khống chế được, nhất định là sẽ cầm một liều cô độc vào Đường gia bọn cậu!” Kha Triết Nam nói xong, kéo Du Du đi dịu dàng cười nói, “Yên tâm, về sau tớ không chọc giận anh ta là được.”

=====

Lại đến chủ nhật. Đường Hạc Lễ ra quy định cho Du Du: mỗi tuần phải trở về nhà ăn cơm một lần, Du Du chỉ có thể nhận lệnh.

Về đến nhà vừa đẩy cửa vào, liền nhìn thấy Lâm Như Nguyệt mỉm cười đi về phía cô, nhỏ giọng nói: “Ngôn Sơ cũng ở đây.”

Hay là đi thôi? Du Du nghĩ thầm.

Nhưng nghĩ lại: không thể để cho anh biết mình sợ anh, mặc dù mình là có chút sợ anh. Vì vậy, cô nhẹ nhàng bước chân đi vào phòng khách lớn.

Đường Hạc Lễ và Bạch Ngôn Sơ đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện với nhau.

Cha ngẩng đầu lên nhìn cô, vô cùng vui vẻ: “Du Du, về rồi à? Ừ, lần này sắc mặt tốt hơn rồi đấy!”

Du Du không nhìn đến người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh dương nhạt kia, mà là tiến đến nhào thẳng vào trong lòng cha.

Bạch Ngôn Sơ hứng thú mỉm cười: “Du Du thật giống như một cô gái nhỏ chưa trưởng thành.”

Đường Hạc Lễ nghe thấy lời này, cười lạnh: “Không phải con cũng giống nó sao? Đừng nhìn con ở trong công việc thì xuất sắc như vậy, ở chuyện tình cảm riêng tư thì lại như một đứa trẻ dần dện!”

Bạch Ngôn Sơ nghe xong cảm thấy rất lúng túng, chỉ biết cười: “Ngài nói đúng. Có lẽ chỉ có chút chuyện không phải muốn như thế nào liền như thế ấy!”

Du Du lại châm chọc khiêu khích: “Cha, bây giờ Bạch tổng cả sự nghiệp và mỹ nhân đều không thiếu, còn có cả con nữa! Cha xem,

Vừa có cơ hội cô liền nói lời độc ác với Bạch Ngôn Sơ, bởi vì cảm giác thật thoải mái.

Tại sao anh lại nghĩ như thế nào thì được như thế đó? Tim đúng thời cơ để làm cho anh cảm thấy khó chịu, là sở thích trước mắt của cô.

Đường Hạc Lễ nhìn Bạch Ngôn Sơ hỏi: “A Sơ, con cùng tiểu minh tinh đó thật sự không có gì sao? Tại sao mỗi lần nói đến chỗ này con đều ngập ngừng?”

Bạch Ngôn Sơ điềm đạm nói: “Lão gia tử, bây giờ con với Tâm Di chỉ là bạn tốt.”

Du Du cười khỏ trong lòng: Bạn tốt? Thật là tốt quá! Thuận tiện lên giường rồi có con luôn!

Mua một tặng một, thật tốt!

Đường Hạc Lễ lại quay trở lại đề tài này: “Như vậy đứa bé trong bụng của con bé kia là sao? Bọn họ đều nói là của con!”

Sắc mặt Bạch Ngôn Sơ biến đổi trong giây lát, sau đó lại cười nói: “Lão gia tử, hôm nay con sẽ nói rõ, đứa bé kia không phải của con.”

Đường Hạc Lễ kinh ngạc nói: “Không phải của con vậy con còn quan tâm tới con bé kia làm gì?”

Trong lòng Du Du chấn động ầm ầm. Không phải của anh? Trước khi ly hôn chưa thấy anh nói đến bao giờ! Hiện tại mới nói, không biết có mấy phần thật đây?

Nếu như anh có cam đảm, dám chờ đứa bé kia sau khi sinh ra dẫn đi xét nghiệm ADN?

“Ăn cơm đi!” Lâm Như Nguyệt nhẹ nhàng đi tới nói.

Du Du kéo cánh tay cha đứng lên, sau đó không nhìn được liếc nhìn người đàn ông ở bên kia. Anh cũng yên lặng nhìn cô, cảm xúc trong con mắt bị che giấu làm cô không thể nhìn thấu được.

Trên bàn ăn, tâm tình của Đường Hạc Lễ có vẻ không tệ, không ngừng kêu con gái nói chuyện với Bạch Ngôn Sơ.

Bạch Ngôn Sơ lại yên lặng bóc tôm, sau đó lặng lẽ thả tôm đã bóc vỏ vào trong bát của cô. Du Du cúi đầu nhìn thấy, cảm thấy không được tự nhiên, nói: “Anh cứ ăn đi, không cần bóc cho tôi.”

Bây giờ anh lại muốn diễn trò trước mặt cha? Trước kia cô với anh, đừng mơ tưởng cô sẽ quên.

Đường Hạc Lễ hỏi: “A Sơ, mảnh đất Thanh Điền kia, con đã thật sự nắm chặt được chưa?”

Bạch Ngôn Sơ tràn đầy tự tin cười nói: “Ngày mai con sẽ đưa hợp đồng cho ngài xem.”

Du Du không khỏi liếc anh một cái.

Bạch Ngôn Sơ lại gấp cá vào trong bát cô.

Đường Hạc Lễ hài lòng gật đầu một cái, “Vây thì tốt! Ta nghĩ, lần này cha con Kha Đông Hải sẽ tức giận đến mức ngồi trên ghế cũng bị chuột rút luôn ấy chứ.”

Du Du nghe xong đoạn đối thoại này không khỏi nghĩ: Bạch Ngôn Sơ dùng phương pháp gì lấy được mảnh đất kia? Tập đoàn Đông Hải nhảy bén làm sao sẽ cho phép chuyện như vậy xảy ra đây?

Người phụ trách chủ yếu Kha Triết Khôn chẳng lẽ không chịu nổi kích động? Đối đầu với Bạch Ngôn Sơ?

Cúi đầu thấy trong bát mình lại thêm một miếng cá, cau mày nói: “Này, đừng gấp thức ăn cho tôi nữa! Bạch tổng gấp thức ăn cho tôi, làm tôi thấy áp lực rất lớn ăn không vô!” Cô vừa nói vừa dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn người đàn ông bên cạnh.

Đường Hạc Lễ lại nhẹ giọng trách cứ: “Du Du! Nói cái gì đó? A Sơ quan tâm chăm sóc con như vậy, con ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói.”

Du Du cảm thấy thật oan ức. Rõ ràng là anh diễn trò, cha không thấy như vậy lại còn nói cô bất thường?

Bạch Ngôn Sơ thật sự có thể đến đài truyền hình thi thị để rồi, tốt nhất là cùng đùa giỡn với Giang Tâm Di, diễn xuất rất hợp với mấy bộ phim tình yêu cầu huyết.

Tâm sự của editor: Hôm nay là một ngày buồn, nhóm nhạc tôi thích hôm nay đã tan rã, việc thích họ cũng như việc mình mới ở điểm xuất phát đã nhìn thấy đích đến. Họ chỉ là một nhóm nhạc dự án, sau 1 năm sẽ tan rã, tôi biết nhưng tôi vẫn không thể không thích họ được. Hôm nay họ đã tổ chức concert cuối cùng, nhìn 11 cô gái ấy vừa hát vừa khóc mà tôi cũng rơi nước mắt. Bây giờ tôi chỉ muốn cảm ơn họ vì đã cho tôi một năm tuyệt vời như vậy. Tạm biệt các cậu, mong 5 năm sau sẽ được nhìn thấy các cậu đến bên cạnh nhau. Các bn ai có thể bớt chút thời gian để lắng nghe bài hát cuối cùng của họ cùng với tôi TT

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 18: Tâm tình hỗn loạn.

Editor: Cẩm Tú

“Lão gia tử, xem ra Du Du đúng là cần một người ở bên cạnh chăm sóc.” Bạch Ngôn Sơ đột nhiên nói.

Du Du kinh ngạc, bàn tay cầm thìa khựng lại.

“Ta cũng thấy vậy! Nó vẫn giống như con nít làm cho ta thấy không yên tâm! Nhưng, hiện tại nó đã đi làm, cảm giác được tinh thần nó đã khá hơn nhiều.” Đường Hạc Lễ bày tỏ sự đồng ý đối với lời nói của Bạch Ngôn Sơ.

Du Du cảm thấy bữa cơm này mình ăn không vô nữa. Cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng cô sẽ mất đi đồng minh cuối cùng – cha đại nhân.

Tên Bạch Ngôn Sơ khốn kiếp này, lại có thể dụ dỗ cha, thậm chí địa vị của anh ở trong mắt cha còn vượt hơn cả cô.

Bạch Ngôn Sơ thông thả ung dung tiếp tục nói: “Lão gia tử, tuy con và Du Du đã ly hôn, nhưng con vẫn sẽ quan tâm chăm sóc cô ấy như em gái! Trước kia bởi vì công việc quá bận rộn, hơn nữa tính khí cũng không được khá lắm, liền bỏ quên cảm nhận của cô ấy. Nhưng, về sau con sẽ dành nhiều thời gian hơn để chăm sóc Du Du, tối thiểu sẽ không để cho cô ấy bị những người khác lừa gạt đi mất.”

Đây là tiếng người sao? Du Du giận đến ngen chết mất. Nhưng Đường Hạc Lễ rất hài lòng cười nói: “A Sơ, con có phần tâm này ta rất yên tâm! Đúng vậy, có thời gian nhớ để ý đến con bé giúp ta! Bên ngoài quá phức tạp, ta rất lo lắng!”

Lâm Như Nguyệt cũng không thể không phụ họa nói: “Di cũng thấy vậy, Du Du của chúng xinh đẹp như thế, lại càng đưa tới thêm nhiều nguy hiểm!”

Du Du rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: “Về sau mỗi lần ăn cơm nếu mọi người còn nói đến chuyện này, con sẽ không về nữa!” Dứt lời, liền xoay người rời khỏi phòng ăn, cầm túi xách lên.

Đường Hạc Lễ giận đến tái mặt: “Con xem . . . . Ta thật sự . . . . bị nó chọc tức đến chết mất!”

“Du Du! Du Du. . . .” Lâm Như Nguyệt vội vàng kêu lên, cố gắng gọi Du Du đang giận ngất trời quay trở lại.

Bạch Ngôn Sơ lại nói: “Con đi xem một chút.” Liền lập tức đứng dậy đuổi theo.

=====

Bên ngoài, Du Du đứng ở trong gió khóc thút thít.

Không biết vì sao, đột nhiên lại muốn khóc, cảm thấy trong lòng rất buồn bực, cần phải bộc lộ ra.

Bạch Ngôn Sơ từ phía sau nhẹ nhàng đi tới, cúi đầu nhìn cô một chút, cười than (cười khen ngợi).

Bộ dạng khi khóc của cô, đặc biệt xinh đẹp động lòng người, quả thật làm cho người ta cảm thấy đau lòng. Anh thờ dài, giang tay ra ôm lấy cô.

“Tránh ra.” Du Du đưa tay đẩy anh ra. Lực độ cũng không lớn.

Vội vàng lau nước mắt, khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh.

Bạch Ngôn Sơ nhìn cô hỏi: “Du Du, anh thật sự là Thập Ác Bất Xá (tội ác tày trời) như thế sao?” Trong giọng nói ẩn chứa vẻ bi thương.

Du Du cười lạnh: “Không phải anh Thập Ác Bất Xá, mà là do tôi ngu xuẩn. Là do lúc đầu tôi ngu ngốc theo đuổi anh, còn tự mãn cho rằng anh sẽ yêu tôi, sẽ coi trọng tôi! Nhưng cuối cùng tôi mới phát hiện ra tôi là người phụ nữ ngu ngốc nhất trên thế giới này! Cho nên tôi không muốn cả đời này lại tiếp tục ngu ngốc như vậy nữa, tôi muốn rời khỏi anh. Nhưng, tại sao bây giờ anh lại tìm mọi cách để can thiệp vào cuộc sống của tôi? Nếu như ngay từ lúc bắt đầu anh đã không có hứng thú đối với tôi, vậy thì cả đời này tốt nhất cũng đừng nên có hứng thú đối với tôi!”

Rốt cuộc anh nghĩ gì, lại luôn luôn can thiệp vào cuộc sống mới của cô?

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Em vì Giang Tâm Di nên mới hận anh?”

Kiếp trước, cô vì người phụ nữ đó mà đã cãi nhau và chiến tranh lạnh với anh vô số lần. Dù sao cái gì nên cãi cũng đã cãi rồi, thế nhưng anh lại chưa lần nào thừa nhận mình có quan hệ thân mật với con tiện nhân đó.

Du Du cười lạnh: “Không quan trọng! Anh thích như thế nào thì như thế đó, nhưng đừng nên can thiệp vào cuộc sống của tôi! Nếu không, tôi sẽ không khách khí đối với anh!” Nói qua cô xoay người tránh ra, lại bị anh nắm tay kéo lại.

“Du Du, giữa vợ chồng quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau. Ban đầu em căn bản không tin anh và Giang Tâm Di trong sạch, cho nên anh mới lười tiếp tục giải thích với em! Em đề nghị ly hôn, anh đồng ý với em bởi vì anh cảm thấy rất mệt mỏi, để cho nhau bình tĩnh lại cũng tốt. Nhưng em lại hành hạ bản thân mình như vậy, có ích gì không?” Anh gắng nói hết câu nói này.

Du Du giận đến nổi chỉ biết nở nụ cười: “Tôi hành hạ bản thân mình? Con mắt anh đúng là tinh tường!” Sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Còn nữa, tôi không tin đứa bé kia không phải của anh! Anh lừa được cha tôi, nhưng không lừa được tôi đâu.”

Bạch Ngôn Sơ nói chắc như đinh đóng cột: “Nếu cần, anh sẽ làm cha của đứa bé kia. Nhưng, anh không phải là cha của đứa bé kia trên phương diện sinh lý.”

Anh nói dối thật có bài bản, ngay cả giọt nước cũng không chui lọt. Trong lòng Du Du bây giờ bị thương đến cực độ.

Sau đó anh kéo người cô đến trước mặt anh, một lần nữa dùng sức ôm lấy cô, khẽ thì thầm ở bên tai cô: “Có mấy lời anh chỉ nói một lần, sẽ không nói lại lần thứ hai. Những chuyện khác, em không cần truy hỏi anh nữa.”

Ở trong vòng tay ấm áp của anh làm cho lòng cô khẽ run lên, suy nghĩ mê loạn.

Cô đã từng khát vọng nhiệt độ ấm áp ở trên cơ thể anh, giống như con ong mật khát mật hoa. Nhưng, anh lại keo kiệt không muốn cho cô.

Khi cô phục hồi lại tinh thần, anh đã xoay người rời đi.

Du Du đứng ở trong gió, cảm thấy đầu óc hỗn độn.

Anh nói đứa bé đó không phải của anh? Như vậy là của người nào?

Chu Tuyết Phi cũng từng nói với cô, đứa bé kia chưa chắc đã là của Bạch Ngôn Sơ.

Nhưng, lời của bọn họ có tin được không?

Trong sự hoảng hốt, cô cầm điện thoại di động lên, gọi một cú điện thoại.

Đầu dây bên kia Kha Triết Nam có vẻ như đang ăn gì đó: “A lô ? Sao vậy? Tớ đang ăn pizza!”

Du Du cảm thấy trong lòng vui mừng khôn xiết. rối loạn nói: “Tiểu Nam, anh ta nói. . . . Anh ta nói đứa bé kia không phải là của anh ta.”

“A? Đứa bé nào? A, Bạch. . . . Cái gì? Anh ta nói đứa bé kia không phải của anh ta?”

“Đây là lần đầu tiên anh ta nói như thế.” Du Du có thể cảm nhận được âm thanh run rẩy của mình.

Kha Triết Nam cười nói: “Du Du, có phải cậu vẫn còn thích anh ta không?”

Du Du cười nói: “Tớ. . . . Tớ không yêu anh ta. Nhưng, điều này không có nghĩa là tớ không muốn làm rõ ràng một chuyện.”

Cô rốt cuộc có thể坦然 nhiên đến mức nào? Cô cũng không biết.

“Chỉ là, đứng ở góc độ đàn ông, tớ tin anh ta! Bạch Ngôn Sơ không phải người ngốc, anh ta sẽ không để cho người tình mang thai! Nếu đứa bé là của anh ta, anh ta tuyệt đối sẽ giết cô ta, bởi vì quá rõ ràng rồi.”

Du Du gầm nhẹ: “Này, sao lúc đầu cậu không phân tích như vậy cho tớ?”

“Ài? Không phải là cậu không yêu anh ta sao? Sao vậy? Có vẻ cậu rất hối hận khi đã ly hôn với anh ta?”

Du Du cảm thấy mặt mình nóng lên: “Không thèm nghe cậu nói nữa! Phiền chết đi được!”

Cô thật sự hối hận? Không nên! Anh là nguyên nhân gây nên sự đau khổ cho cô ở kiếp trước, đời này cô phải thoát khỏi sự hành hạ của anh, tự lập với cuộc sống của chính mình.

Nhưng, cô không muốn sống hồ đồ như vậy. Kiếp trước không biết rõ chuyện, đời này cô phải biết rõ, việc này tất nhiên không liên quan gì đến việc yêu hay không yêu Bạch Ngôn Sơ.

“Nhưng, nếu không phải của anh ta, tại sao anh ta lại quan tâm đến Giang Tâm Di như vậy? Hơn nữa còn mặc kệ người ngoài hiểu lầm anh ta chính là cha ruột của đứa bé! Điểm này cần cân nhắc!” Kha Triết Nam ở bên kia nói.

“Tiểu Nam, cậu không cần chê tớ nhiều chuyện! Tớ rất muốn biết đứa bé trong bụng tiện nhân kia là của ai. Cậu đừng hiểu lầm, tớ sẽ không gây rắc rối cho Bạch Ngôn Sơ, tớ chỉ muốn biết được chân tướng sự việc. Tớ mơ hồ cảm thấy, mục đích của đứa trẻ kia sẽ không đơn giản như vậy.”

Kha Triết Nam ha ha cười to: “Oa, cậu muốn làm nữ thần phá án à? Tốt, thời điểm thích hợp tớ sẽ giúp cậu, thế nhưng chuyện này thật là khó nha! Ai là cha đẻ của đứa bé chỉ có mình cô ta biết rõ nhất!”

“Vậy thì cậu giúp tớ nghĩ biện pháp đi!” Du Du cười nói.

“Ừ, tốt tốt! Tớ ăn pizza trước đã, hai ngày nữa tới chỗ tớ, giúp tớ thử vậy!”

Du Du cười xấu xa: “Tiền thù 50 vạn!” Sau đó cúp điện thoại.

=====

Rất nhanh đã tới cuối năm.

Giang Tâm Di sinh con gái, bao nhiêu tờ báo và tạp chí giải trí lớn nhỏ đều đăng tải tin tức này. Nữ minh tinh chưa kết hôn mà có con không phải là chuyện mới, nhưng cha ruột của đứa bé là ai, vẫn còn là một ẩn số.

Rất tự nhiên, Bạch Ngôn Sơ bị đưa vào vòng tình nghi.

Gần đây rất nhiều ký giả truyền thông tới tìm anh, nhưng đều bị Tiễn Cường đuổi đi.

Bạch Ngôn Sơ vén tấm rèm cửa sổ lên nhìn xuống dưới, thờ dài nói: “Tất cả đều điên rồi.”

Lúc này, điện thoại di động của anh vang lên, trên màn hình là số điện thoại của Giang Tâm Di.

Edit chương này cảm thấy vui vui vì 2 ac rớt cuộc cũng thấy có chút biểu hiện rồi

Đừng quên thanks cho mình nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19: Không bình tĩnh (1)

Editor: Cẩm Tú

Bên kia Giang Tâm Di lo lắng nói “Này, Ngôn Sơ! Bảo bảo không chịu ngủ, còn luôn khóc! Có phải nó cảm thấy không thoải mái hay không?”

“Ừ, gọi bác sĩ tới chưa?” Bạch Ngôn Sơ hỏi.

“Gọi rồi, đang trên đường tới! Ai, bảo bảo cả ngày lẫn đêm đều khóc, con bé ầm ĩ chết mất...”

“Đứa bé khóc là chuyện rất bình thường. Đúng rồi, trong khoảng thời gian này em tạm thời đừng bước ra khỏi cửa! Cần gì anh sẽ sai người đưa cho em!”

Giang Tâm Di đồng ý: “Em biết, anh suy nghĩ rất chu đáo!” Sau đó lại nũng nịu nói, “Em với bảo bảo đều rất nhớ anh! Tới nay đến đây đi, em và A Mẫn làm đồ ăn ngon chờ anh!”

Bạch Ngôn Sơ trầm giọng nói: “Tới nay không được, hôm khác đi! Chăm sóc bản thân mình cho tốt, và cả bảo bảo nữa!”

“Được rồi!” Giang Tâm Di có chút thất vọng.

Sau đó cô như nghĩ tới cái gì đó, nói: “Đúng rồi, anh không phải là nói muốn đặt tên cho bảo bảo sao? Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Anh thấy vẫn nên giao lại quyền lợi này cho cha đẻ của nó thì hơn.”

Giang Tâm Di thất vọng nói: “Trước đó, anh chính là cha con bé! Đặt tên cho con gái cũng không được sao?”

Bạch Ngôn Sơ chỉ cười cười: “Việc như vậy không thể làm thay được.”

Đợi anh cúp điện thoại, Tiễn Cường nhỏ giọng hỏi: “Bạch tiên sinh, trước mắt dư luận đối với ngài rất là bất lợi, nói ngài ban đầu có lỗi với Đường tiểu thư, sau khi ly hôn còn nương nhờ Đường gia, thậm chí còn lừa gạt tin tưởng của Đường lão gia. Còn nữa, hiện tại con riêng ra đời cũng không có ý định phụ trách.”

Hắn mới vừa nói xong, Bạch Ngôn Sơ liền nở nụ cười.

Tiến Cường có chút xấu hổ, nói: “Thật xin lỗi, Bạch tiên sinh, đây đều là tin đồn tôi nghe được từ bên ngoài.”

Bạch Ngôn Sơ phát tay gọi hắn lại gần, sau đó ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói mấy câu.

=====

Hôm nay, Từ Thi Thi sẽ từ New Zealand trở về. Có lẽ là do nghỉ ngơi tốt, cô tươi cười rạng rỡ, so với trước đây lại càng thêm xinh đẹp hơn.

Du Du đến đón cô vui mừng không dứt, trêu chọc cô: “Có phải có niềm vui mới rồi hay không? Mặt ửng hồng như hoa đào rồi.”

“Đúng rồi đấy, đang có mỹ nam tóc vàng theo đuổi tớ đấy! Chỉ là, tớ cảm thấy Du Du nhà tớ vẫn là tốt nhất!” Từ Thi Thi giờ cũng biết nói giỡn rồi.

Du Du từ nháy mắt mấy cái, véo véo mặt cô nói: “Stop! Giới tính của tớ không có vấn đề, nhưng nếu cậu đi làm phẫu thuật chuyển giới, tớ sẽ suy tính lại!”

Đột nhiên, một cô gái trẻ tuổi chạy đến, vọt tới trước mặt bọn họ liền hỏi Du Du: “Xin hỏi Đường tiểu thư, bây giờ Bạch Tiên Sinh và Giang Tâm Di tiểu thư vẫn chưa kết hôn, xin hỏi chuyện này có quan hệ gì tới cô không ạ?”

Lúc này, một người đàn ông đeo kính cũng chạy lại hỏi: “Xin hỏi Đường tiểu thư, sau khi ly hôn cô và Bạch tiên sinh có còn giữ liên lạc không? Có nghĩ tới chuyện tái hợp lại không?”

Thật may là có vệ sĩ A Son canh chừng một bên, giơ tay lên, ngăn ký giả lại.

Du Du khẽ cắn răng, lôi kéo từ Thi Thi chạy đi. Bởi vì dưới chân đi giày cao gót, hai người mới chạy được mấy bước đã thấm mệt, không nhịn được nện một tiếng “Fuck”.

Thấy mấy người đó chạy lại, Du Du không thể làm gì khác hơn là tiếp tục kéo Từ Thi Thi chạy đi. A Son liền đưa tay chặn những vị ký giả kia lại, nói lớn tiếng: “Ngại quá! Tiểu thư của tôi không chấp nhận bất kỳ hình thức phỏng vấn nào!”

Du Du cùng Từ Thi Thi cuối cùng cũng bình an vô sự chạy lên xe. Mà A Son cũng rất nhanh đi tới, lái xe rời đi.

Từ Thi Thi nhìn khung cảnh phía sau sẽ, thở dài nói: “Những ký giả kia thật là đáng sợ! Chẳng qua tớ cảm thấy kỳ quái, tại sao hai người ly hôn đã lâu như vậy, bọn họ vẫn bắt lấy cậu không rời?”

Du Du mở hộp phấn ra, soi gương sửa sang lại tóc, giận dữ nói: “Những người đó đều rảnh rồi không có chuyện gì làm đấy mà!”

Từ Thi Thi trầm tư một lát, nói: “Bạch Ngôn Sơ vẫn chưa kết hôn với Giang Tâm Di, đúng thật là có điểm kỳ quái đấy.”

“Đó là chuyện của bọn họ, tớ không có hứng thú.” Du Du cười lạnh.

“Du Du, thật ra thì có chuyện tớ cảm thấy rất buồn bực. Chính là chuyện tại sao cậu lại khẳng định chắc chắn đứa bé kia là của Bạch Ngôn Sơ? Anh ta đã thừa nhận sao?”

Nghe Từ Thi Thi nói vậy, Du Du kéo tay của cô hỏi: “Cậu cũng cảm thấy đứa bé kia không phải con của Bạch Ngôn Sơ sao?”

Từ Thi Thi gật đầu một cái: “Tớ đúng là đang nghĩ vậy, Bạch Ngôn Sơ không phải là người sẽ để cho người tình mang thai, anh ta làm việc cẩn thận vậy cơ mà.”

Mặc dù trong lòng Du Du rất đồng ý với lời nói của cô..., nhưng ngoài miệng lại nói: “Cậu không nghĩ là người phụ nữ kia mang thai vụng trộm? Sau đó cũng không kịp phá, cứ như vậy! Cái này gọi là bách mật tất hữu nhất sơ!”

“Cũng có khả năng.” Từ Thi Thi cười cười.

Du Du hung hăng nói: “Không nói chuyện này nữa.” Lại hỏi, “Đúng rồi, lần này trở về cậu định nói chuyện đó cho cha mẹ cậu sao?”

Từ Thi Thi cười khò: “Không có! Tớ định để mấy ngày nữa.”

Bởi vì cô đột nhiên đề nghị Đặng Từ Mộ ly hôn, vấp phải sự phản đối của gia tộc. Dù sao, nhà người có tiền ly hôn là chuyện lớn, có thể khoan dung dễ dàng tha thứ, chỉ cần không làm khó nhau trước mặt người ngoài là được. Nhưng, Từ Thi Thi dịu dàng nhã nhặn lịch sự lại kiên trì muốn ly hôn, quả thật làm cho trưởng bối hai nhà hết sức khiếp sợ.

Hai vị trưởng bối của Từ gia chê con gái quá tắc trách, nói là cái gì không cho Đặng Từ Mộ chút thời gian để xử lý tốt chuyện với con hồ ly tinh đó? Nhưng Từ Thi Thi lại cho là, sợi dây đã đứt sao có thể gắn lại?” Bốn chữ “Giương võ khó lành” tại sao mọi người lại không hiểu được?

Cô cần gì phải im hơi lặng tiếng ngoan ngoãn làm thỏ con? Làm 25 năm, đã đủ lắm rồi.

Du Du cười nói: “Không sao! Trước tiên cậu cứ đến nhà tớ ở, muốn ở bao lâu cũng được!”

=====

Đến trong sân biệt thự, Du Du liền nhìn thấy một chiếc xe Bentley quen thuộc đậu ở trong sân.

Trong lòng lại bắt đầu không bình tĩnh rồi. Cô không sao hiểu được, Bạch Ngôn Sơ mỗi lần đều không mời mà đến lại đến đây? Còn nhanh hơn cả tưởng tượng của cô?

Từ Thi Thi lưu ý đến biểu tình biến hóa của cô, cười nói: “Bạch Ngôn Sơ sao lại thế này? Trú dài hạn ở nhà cậu rồi hả?”

Du Du quay đầu lại lại nói với cô: “Lúc vào nhà nhớ đuổi anh ta với tớ, biết không?”

Từ Thi Thi cười nói: “Tuân lệnh!”

Sau khi hai người bước vào nhà, chị Tiên giúp việc cười xấu hổ tiến lên đón: “Tiểu thư, Từ tiểu thư, các cô đã trở về? Bạch tiên sinh đã tới rất lâu rồi.”

Nói xong liền đi đến cầm lấy vali hành lý to của Từ Thi Thi.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa nhìn hai người phụ nữ, sau đó mỉm cười: “Thi Thi đã về rồi sao?”

Từ Thi Thi ưu nhã mỉm cười: “Bạch tiên sinh không ở công ty, sao lại tới nơi này?”

Du Du cố ý không nói lời nào, xoay người đi nhìn trước cửa có đặt một chậu Lan Hồ Điệp.

“Tôi thăm Du Du một chút, gần đây tương đối bận rộn, không có thời gian đến thăm cô ấy.”

“Ly hôn rồi mà vẫn còn quan tâm tới vợ trước như vậy, xem ra Bạch tiên sinh thật sự là người hữu tình hữu nghĩa.” Từ Thi Thi dùng giọng điệu châm chọc cười nói.

Mn thấy thế nào sau khi đọc xong C19?? Hãy ns cho Tú bk nào, đừng quên nhấn thanks nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 20: Không bình tĩnh (2)

Editor: Cẩm Tú

Du Du tiến lên nhìn người đàn ông kia cười lạnh nói: “Bạch tiên sinh, anh cứ chuyên tâm làm việc của anh đi! Không cần không mời mà đến, miễn cho việc bị đám chó săn bám đuôi, ngộ nhận là tôi và anh còn có quan hệ! Tôi còn muốn tìm bạn trai!”

Bạch Ngôn Sơ lại ôn hòa cười nói: “Anh cho dù vội vàng, cũng sẽ dành ra chút thời gian đến thăm em, bởi vì đây là trách nhiệm mà cha em giao cho anh.”

Thấy anh lại đưa cha của mình ra, lửa giận của Du Du lại càng thêm lớn, liền chỉ tay về phía cửa nói to: “Mời đi cho! Nơi này không hoan nghênh diệnanlsqd anh!”

Từ Thi Thi cũng đi theo nói: “Tôi nghĩ Bạch tiên sinh nên để cho Du Du có một chút tự do chứ? Ly hôn là trả lại tự do cho đối phương mà!”

Bạch Ngôn Sơ lại nhìn sang cô, nói: “Thi Thi, lần này về nước tại sao cô lại không về nhà?”

Du Du cười lạnh: “Sao chuyện gì anh cũng quản cả vậy?”

Từ Thi Thi mặt không biến sắc nói: “Tôi muốn ở đây chăm sóc cho Du Du, tránh việc cô ấy luôn bị người khác tới cửa làm phiền mà không có ai phối hợp!”

Du Du hận không thể cho cô một tràng pháo tay: Đồng minh của cô thật sự là rất tốt nha! Tiểu Nam và Thi Thi, vào thời điểm mấu chốt quả thật làm cho cô vững mặt lên!

Bạch Ngôn Sơ quả nhiên có chút ngập ngừng, liền cười âm đạm: “Vậy tôi không quấy rầy nữa, lần sau tán gẫu tiếp!”

Du Du nghĩ thầm, ở trong tình huống cực kỳ lung tung như thế này mà anh vẫn duy trì vẻ phong độ khiến tốn, cũng coi như công lực của anh thâm hậu.

Sau khi anh rời đi, Từ Thi Thi ôm ôm gối cười hỏi: “Du Du, lần nào cậu cũng đều dừ dừ với anh ta như vậy sao?”

Du Du cười lạnh: “Đây gọi là khách khí!”

Từ Thi Thi cúi đầu nói: “Thật ra thì cậu chẳng cần thiết phải tức giận với anh ta như vậy. Cứ như vậy có lẽ là do cậu chưa quên được quá khứ với anh ta.”

Mặt Du Du đỏ lên: “Thật sao?”

Tại sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ tại trong lòng cô, vẫn còn có chút khúc mắc không đặt xuống được? Thái độ cứng rắn đối với Bạch Ngôn Sơ cũng là một loại hành vi che giấu sao?

Từ Thi Thi ôn hòa cười cười: “Du Du, thật ra thì lúc đối diện với những người đàn ông kia bình tĩnh nói chuyện, hiệu quả sẽ tốt hơn. Bọn họ đã thuộc về quá khứ của chúng ta, chúng ta thì coi bọn họ như một gốc cây hay một cái bàn là được.”

Du Du nghe lời nói này, không khỏi có chút giật mình nhìn cô.

Từ Thi Thi thờ dài, cười nói: “Trong đoạn thời gian ở New Zealand tớ đã suy nghĩ rất nhiều, tuy nói Đặng Tử Mộ tìm phụ nữ bên ngoài là hẳn không đúng, nhưng cần thân suy nghĩ lại, ban đầu là do tớ tưởng tượng về cuộc sống hôn nhân quá tốt đẹp, cho là mình có thể cải tạo lại người đàn ông đó. Bây giờ quay đầu suy nghĩ lại, suy nghĩ của tớ chỉ là từ một phía. Tớ chưa bao giờ nghĩ tới việc vì mình mà sống, cho nên mới để cho Tử Mộ khinh thường tớ. Nếu tớ đặt mình lên đầu mà nói, nói không chừng tớ sẽ chịu ít khổ sở hơn. Hiện tại tớ không còn hận diệnansqd Tử Mộ nữa, dù sao ở trong mắt anh ấy, tớ cũng không phải người phụ nữ lý tưởng. Cho nên, tớ khuyên cậu không cần hận Bạch Ngôn Sơ, hận cũng là một loại tình cảm nồng nàn, sẽ tổn hại đến sức khỏe.”

Du Du cười nói: “Oa, xem ra chuyến đi New Zealand lần này cậu có thu hoạch rất lớn nha!”

Chẳng lẽ mình còn hận Bạch Ngôn Sơ thật sao? Hận, có phải là một loại phương thức biểu đạt khác của yêu hay không?

Từ Thi Thi khoác một tay lên vai cô nói, “Du Du, thật ra thì cậu có thể không cần làm căng với Bạch Ngôn Sơ đến vậy, cứ đối đãi với anh ta như một người bình thường, có lẽ cậu sẽ có cái nhìn thoáng hơn, dễ dàng buông xuống hơn.”

Du Du cắn môi, suy nghĩ lại bay vào hư vô.

=====

Ban ngày Du Du đi làm, buổi tối trở về nhà cùng Từ Thi Thi ăn cơm, đi dạo phố. Gần đây Kha Triết Nam rất là bận rộn, luôn luôn Thần Long Bất Kiến Thủ, nghe nói hẳn mới mở một cuộc triển lãm ở Thượng Hải.

Thế nhưng hôm nay, hẳn lại nói muốn mời hai cô ăn cơm.

Đi đến nhà hàng Tây đã hẹn trước, Du Du thấy Kha Triết Nam vẻ mặt chán nản ngồi bất động, cốc nước ép cà chua đặt ở trước mặt cũng không uống lấy một ngụm.

Từ Thi Thi ngồi xuống cười hỏi: “Tiểu Nam có tâm sự hả? Thất tình sao?”

Du Du trợn mắt: “Cậu ta làm sao có thời gian để thất tình? Cả ngày cùng lễ phục dạ hội nói yêu thương còn chưa đủ nữa là!”

Kha Triết Nam nâng má, bộ dạng lười biếng làm cho người khác yêu thương, nhất định chính là tấm gương mỹ nam u buồn điển hình.

Du Du gõ bàn một cái nói, hỏi: “Còn nói mời chúng ta ăn cơm, sao lại mang vẻ mặt đau khổ vậy? Không mang tiền thì cứ hét to lên!”

Từ Thi Thi nở nụ cười.

“Tờ cãi nhau với anh!” Kha Triết Nam thờ dài nói.

Du Du bắt đầu bắt bình dìm: “Anh cậu? À, nhìn bộ dạng ngờ nghệch của anh cậu, sao lại cãi nhau?”

“Anh ấy không đồng ý tớ tiếp tục công việc, không tán thành việc tớ tiếp tục thiết kế trang phục, muốn tớ trong vòng hai năm nhất định phải trở lại công ty làm việc!”

“Anh ấy không biết ước mơ của cậu sao?” Từ Thi Thi tò mò hỏi.

Kha Triết Nam giống như quả bóng bị xì hơi, càng ngày càng phờ phạc rã rượi: “Anh ấy nói, thân là người của Kha gia, nhất định phải gắng sức vì Kha gia, khi tất yếu thì phải hi sinh!”

Du Du cười lạnh nói: “Ngày nào đó anh ấy rảnh rỗi, tớ đi tìm anh ấy nói chuyện một chút.”

“Anh ấy nói đây là ý của cha!” Kha Triết Nam thờ dài nói.

Từ Thi Thi hỏi: “Không phải ba cậu ở Mỹ sao?”

Kha Triết Nam nói: “Có vẻ như tháng sau sẽ trở về! À, ông ấy trở về tớ liền thấy phiền, không chỉ mình tớ mà cả anh tớ nữa.”

Từ Thi Thi lại hỏi: “Anh ngơoi sao còn chưa kết hôn? Không phải đã sớm quyết định rồi sao?”

“Làm sao tớ biết? Mau lên!” Về mặt Kha Triết Nam không có chút hứng thú.

Du Du cười nói: “Chỉ có điều, người kia quả là đúng chuẩn chị dâu! Vừa nhìn liền biết thấu tình đạt lý hơn anh trai khô khan của cậu!” Sau đó liền cầm cốc nước diệnansqd ép cà chua lên trước mặt hẳn, “Uống nhanh đi!”

Đồ ăn rất nhanh được bưng ra, họ bắt đầu ăn. Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, đề tài đa số đều là về chuyện của Từ Thi Thi ở New Zealand.

“Có điểm ngộ (tình yêu) sao?” Kha Triết Nam cười hỏi, như đây mới là đề tài mà hẳn quan tâm nhất.

Từ Thi Thi cười đùa nói: “Thật là có nha. Chẳng qua tớ cảm thấy không tốt bằng Tiểu Nam đâu!”

Du Du có ý bất mãn đăm đăm cô: “Sao giống lời cậu nói với tớ vậy! Thì ra cậu là người trắng hoa!”

“Thật sao? Tớ nói rồi sao?” Từ Thi Thi có ý không nhận, còn nghịch ngợm lè lưỡi.

Ba người cười lẫn cười lộn.

Trong thời khắc vui vẻ này, một bóng đen giống như linh hồn đột nhiên vọt đến bên cạnh bàn bọn họ, dùng giọng trầm thấp nói: “Tiểu thư, chừng nào thì cô trở về Hương thành?”

Ba người giống như đồ chơi chạy bằng điện bị bấm nút dừng lại ngưng cười, ngẩng đầu sững sờ nhìn người đàn ông kia.

Một người đàn ông cao lớn râu quai nón đang khí phách nhìn xuống ba bọn họ. Từ Thi Thi giật tái mặt, nói: “Sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông kia nở nụ cười không được tự nhiên, nói: “Tôi sợ tiểu thư gặp nguy hiểm, cho nên mới chạy theo tới đây.”

Từ Thi Thi lạnh lùng nói: “Không thấy là tôi đang ăn cơm sao?”

Du Du cũng nói với người đàn ông kia: “Nếu bữa cơm này bởi vì anh mà bọn tôi ăn không vô, tiền cơm sẽ do anh thanh toán toàn bộ!”

“Còn không mau đi đi?” Từ Thi Thi ngay cả diện mạo nhìn cũng không muốn nhìn người đàn ông kia.

Người đàn ông kia lại nói: “Chúng tôi sẽ ở bên kia chờ tiểu thư ăn xong, sau đó sẽ đưa tiểu thư về nhà.” Liền xoay người rời đi.

Đặng chương mới hơi muộn, sr mọi người nhé do vừa mới đi chơi về ấy mà. Đừng quên nhấn thanks cho mình nhé

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 21: Anh có độc.

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Từ Thi Thi để dao nĩa xuống, có vẻ rất chán nản

Du Du hỏi: “Vệ sĩ trong nhà của cậu làm sao lại biết cậu đã trở về nước? Còn nhanh như vậy đã đến giám sát cậu?”

“Không biết.”

Du Du lại hỏi, “Có phải là thân tích của cậu ở New Zealand lên nói cho cha mẹ của cậu biết hay không?”

“Sẽ không, cô ấy không phải là loại thích bán đứng người khác.”

Đáy lòng Du Du trầm xuống: Có phải Bạch Ngôn Sơ đã mật báo hay không? Bởi vì anh biết ngày Từ Thi Thi trở lại!

Từ Thi Thi lo lắng hỏi: “Bọn họ đang canh giữ ở cửa ra vào, các cậu có biện pháp gì không?”

Kha Triết Nam chớp chớp con ngươi đen, đưa ra đề nghị: “Nơi này hình như có cửa sau thì phải?”

=====

Khi ba người từ ở cửa sau của phòng bếp trong nhà hàng Tây thuận lợi đi ra ngoài, không khỏi cảm thán: nhà hàng có cửa sau là nhà hàng tốt.

Nhưng mà, xe của bọn họ tạm thời không thể đi lấy. Bởi vì có vệ sĩ vạm vỡ đang gắt gao canh giữ ở cửa.

Kha Triết Nam một tay ngăn một chiếc xe taxi lại, nói: “Chúng ta rời khỏi nơi này rồi nói sau, ngộ nhỡ bị phát hiện liền có phiền phức lớn.”

Sau khi lên xe, tài xế hỏi: “Ba vị, đi nơi nào?”

Du Du suy nghĩ một chút nói: “Đi tới Kim Thủy.”

Đó là nơi biệt thự Hồng Viên của cô được xây.

Kha Triết Nam lại cau mày nói: “Bọn họ hình như đã biết Thi Thi ở chỗ của cậu, không thể đi đến đó.”

“Vậy đi đâu đây? Nhà cậu thì càng không thể đi rồi, anh cậu với bộ dạng đức hạnh kia (thường mang nghĩa xấu), tuyệt đối sẽ trục xuất Thi Thi về nhà.”

Kha Triết Nam bắt đầu nói: “Vậy hay là cứ tới chỗ của cậu rồi nghĩ biện pháp tiếp! Tài xế, phiền ông lái tới Kim Thủy!”

=====

Đến Hồng Viên, Du Du gọi A Sơn tới, trình trọng dặn dò: “Hai ngày nay nhất định phải lưu ý xem có người nào khả nghi đến gần biệt thự hay không, biết chưa?”

A Sơn gật đầu một cái: “Vâng!”

Từ Thi Thi trầm mặc suốt đường đi từ này đến giờ đột nhiên thở dài nói: “Du Du, thật ra thì phiền toái cậu như vậy cũng không tốt! Tớ nên về nhà thôi! Dù sao cũng không tránh khỏi.”

Du Du lại lo lắng hỏi: “Về nhà nghe ba mẹ của cậu cầu nhau...cậu thật sự chịu được?”

Kha Triết Nam nhìn Từ Thi Thi, cảm động nói: “Đây chính là tương đối bi thảm!”

“Mà dù sao tớ cũng không thể tránh bọn họ cả đời! Tớ nên về nhà thôi!” Từ Thi Thi cười nói

Du Du thở dài nói: “Được rồi! Tớ sẽ đi lên sắp xếp đồ đạc với cậu!”

Sau đó không quên nói với người đàn ông phía sau, “Cậu cứ tự nhiên! Muốn uống nước cà chua thì gọi chị Tiên.”

Kha Triết Nam nửa đùa nửa thật nói: “Du Du, nếu không tớ cũng ở lại nhà cậu vài ngày có được không?”

Du Du gật đầu một cái, cười nói: “Một ngày 5000 đồng!” Nói xong qua kéo Từ Thi Thi lên lầu.

Nửa giờ sau, Từ Thi Thi dọn dẹp hành lý xong, Du Du đi xuống lầu cùng với cô. Sau khi xuống lầu, thấy chị Tiên về mặt hốt hoảng đi tới nói: “Tiểu thư, Bạch tiên sinh lại tới!”

Sắc mặt Du Du đại biến: “Lại xảy ra chuyện gì? Phiền chết đi được!”

Từ Thi Thi một tay kéo cô, cười nhỏ giọng nhắc nhở: “Tĩnh táo một chút, cậu ít để ý đến anh ta, coi anh ta là khách bình thường mà đối đãi là được.”

Du Du “Ừ” một tiếng

Bạch Ngôn Sơ đi vào, đã thấy Kha Triết Nam đang ở trên ghế sofa chơi điện thoại di động. Anh lạnh lùng chào hỏi: “Kha nhị thiếu tại sao lại ở đây?”

“Bạch tiên sinh đây mà? Sao anh lại tới đây?” Kha Triết Nam vội vàng ngồi thẳng người cười lạnh.

Du Du tiến lên, cười híp mắt hỏi: “Bạch tiên sinh muốn mời chúng tôi ăn khuya sao?”

Nhìn thấy thái độ của cô không có sự lạnh nhạt như trước kia, Bạch Ngôn Sơ có chút giật mình, nói: “Có thể! Chỉ là, tôi chỉ mời hai vị tiểu thư.”

Kha Triết Nam lại nói: “Muốn đi thì cùng đi!”

Bạch Ngôn Sơ không nhìn hắn, mà cầm điện thoại gọi một dãy số, sau đó nhàn nhạt nói: “Kha đại thiếu? Chào anh!”

Cả ba người đều ngạc nhiên.

“Em trai của anh hiện đang ở trong nhà vợ trước của tôi, bây giờ là hơn chín giờ tối rồi, vì không để cho Kha nhị thiếu làm phiền Du Du nghỉ ngơi, anh có muốn khuyên cậu ấy về nhà không? Nếu không, tôi sẽ chịu khổ một chút đưa cậu ấy trở về?”

Sau khi anh để điện thoại di động xuống, Kha Triết Nam hung hăng gầm nhẹ: “Bạch Ngôn Sơ!”

Du Du vội vàng kéo hắn lại, ý bảo hắn đừng xúc động. Cô nhớ lại rõ ràng đêm kia ở cửa trung tâm nghệ thuật, dáng vẻ lạnh lùng bức người đó của Bạch Ngôn Sơ. Nhớ tới ánh mắt lạnh lùng sắc như dao lúc đó của anh, trong lòng cô vẫn đang còn sợ hãi.

Kha Triết Nam không phải lúc nào cũng may mắn như vậy.

Cô lại gần hắn khẽ nói: “Trước tiên cậu trở về đi! Còn nữa, về nhà đừng gây sự với anh cậu.”

Kha Triết Nam không thể làm gì khác hơn là than thở: “Tốt!” Sau đó đi ra cửa, lại đột nhiên quay đầu lại ngạo mạn liếc Bạch Ngôn Sơ, nói: “Đừng có quá phận!”

Nhìn bóng dáng hần biến mất ở sau cánh cửa, Bạch Ngôn Sơ mới cười lạnh: “Đêm không về ngủ, người bạn nhỏ thật là khiến người ta lo lắng!”

Du Du ức chế muốn hét to vào mặt anh, cắn môi ở trên ghế sofa ngồi xuống.

Bạch Ngôn Sơ chính là loại người. Bề ngoài là người lịch sự nhã nhặn, thế nhưng nói chuyện lại rất ác độc. Nhất là thời điểm cùng anh cãi nhau, chỉ với một câu nói, anh gần như đã bóp chết người khác.

Gặp phải loại đàn ông này, lời nói độc ác của cô cũng không làm được gì.

Cả đời này, cô thật sự rất muốn dùng ngôn ngữ ác độc để hành hạ anh, phá hủy anh. Nhưng, Từ Thi Thi lại khuyên cô: Coi như không có mới là biện pháp tốt nhất.

Từ Thi Thi tương đối lão luyện, cười nói: “Cám ơn Ngôn Sơ nhắc nhở Triết Nam! Ba người chúng tôi tối nay chơi có chút high.”

Bạch Ngôn Sơ nghe lời này, cực nhanh liếc nhìn Du Du cười nói: “Thi Thi định ở lại bao lâu?”

Từ Thi Thi dịu dàng cười một tiếng: “Tôi đi ngay bây giờ! Anh nhìn xem, cái gì cũng cầm về cả rồi. Luôn quấy rầy Du Du cũng không tiện!”

Bạch Ngôn Sơ cũng gật đầu một cái: “Khiến bác trai bác gái lo lắng quả thật cũng không tốt.” Còn nói, “Cần tôi tiễn cô đi không?”

Từ Thi Thi lại nói: “Không cần làm phiền tới anh! Tôi gọi điện thoại cho người nhà tới đón là được.”

Bạch Ngôn Sơ có chút ngạc nhiên nói: “Trước cửa có chiếc xe ở đó, đoán chừng là tới đón cô?”

Từ Thi Thi cùng Du Du đều sững sốt. Du Du nghĩ thầm: tám phần là người này mật báo cho Từ gia, nếu không không thể nào có người theo dõi Thi Thi được nhanh như vậy?

Tên không có lòng tốt này!

Từ Thi Thi không thể làm gì khác hơn là kéo hành lý đi, nói: “A, thật sao? Vậy tôi đi trước, thời gian đã không còn sớm.”

Du Du lại đi tới bên người cô, thâm sâu nói: “Bảo trọng. Có chuyện gì thì tới tìm tôi.”

Từ Thi Thi gật đầu một cái: “Đã biết. Cậu cũng thế.” Liền kéo theo hành lý đi ra khỏi cửa chính.

Cô vừa đi, Du Du vội vàng xoay người nhìn Bạch Ngôn Sơ. Anh hình như đoán được cô muốn nói gì, liền vượt lên trước cô mở miệng cười nói: “Chuyện không liên quan đến anh, không phải là anh mật báo.”

Du Du không nhịn được nói: “Bạch Ngôn Sơ, rốt cuộc anh muốn như thế nào? Anh có thể bỏ qua cho tôi được không?” Thật ra thì cô rất muốn nói, anh không yêu tôi thì hãy bỏ qua cho tôi.

“Du Du, anh nghe nói qua, ly hôn thật ra là một loại bắt đầu! Có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội hiểu rõ đối phương lần nữa, em cần gì hận anh thấu xương như vậy? Chẳng lẽ anh ngay cả tư cách làm bạn bè của em cũng không có sao?”

Nghe anh nói lời như vậy, trong lòng Du Du ngũ vị tạp trần (gồm 5 vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn). Cụ thể đây là tư vị gì? Cô cũng không ném ra được.

Kiếp trước ly hôn, anh có lẽ không muốn “Hiểu rõ nhau lần nữa.”

Chẳng lẽ, anh đã chán ghét Giang Tiệp nhân đó, muốn thay đổi khẩu vị, tìm cô để đổi mới?

Cô cười cười, nhưng hốc mắt đã ươn ướt: “Bạch Ngôn Sơ, những lời nói suông này đừng nên nói ra, nếu như tất cả đều đơn giản như vậy, cũng sẽ không có ngày hôm nay rồi.” Sau đó liền xoay người đi lên lầu.

Bạch Ngôn Sơ khẽ nhếch môi, cười thần bí quỷ dị. Đưa mắt nhìn cô gái kia đi lên lầu, thế nhưng anh lại không nhanh không chậm đi tới trước sô pha ngồi xuống hút thuốc.

Nửa giờ sau, tắm xong Du Du từ phòng tắm đi ra ngoài. Đứng ở trước gương, cô đột nhiên nghe được tiếng vang ở lầu dưới.

Anh còn chưa đi? Trong lòng cô một hồi sốt ruột, liền xoay người xuống lầu. Quả nhiên, Bạch Ngôn Sơ đang lười biếng ngồi trên ghế sa lon xem bóng đá!

“Tắt TV đi! Tôi muốn đi ngủ!” Du Du lạnh nhạt nói.

Thế nhưng anh lại cười đều đều chỉnh âm lượng còn lớn hơn, giống như muốn khiêu chiến sức chịu đựng của cô.

Anh sinh ra là vì muốn trêu tức cô phải không? Từ Thi Thi nói cô phải học được cách lạnh nhạt, học được cách coi người đàn ông này như một gốc cây. Nhưng, gốc cây nào lại chọc cho người khác nổi trận lôi đình như thế này?

Đó chính là một gốc cây có độc!

Cô quả thật không nhịn được, liền nhào tới cướp điều khiển ti vi trong tay anh. Bởi vì cô nghiêng người tới phía trước, cho nên cả người gần như đè ở trên người anh. Áo choàng tẩm lộ ra nửa ngực, làm cho cánh xuân vô hạn hiện ra.

Bạch Ngôn Sơ cười mờ ám: “Tắm xong em luôn giống như lang sói vậy à?”

Du Du vừa tức vừa ngượng, liền nắm lấy tay anh hung hăng cắn.

Cô thừa nhận lực độ của mình không nhẹ, thời điểm cô cắn cả hàm răng đều có cảm giác.

Bởi vì không ngờ tới cô sẽ đột kích, Bạch Ngôn Sơ khẽ rên rỉ, điều khiển ti vi trong tay rơi xuống mặt đất. Anh cúi đầu nhìn tay của mình, phía trên hiện lên vết rang đỏ hồng.

May không có chảy máu. Anh thầm nói trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22: Sóng gió nổi lên (1)

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Cô cho là anh nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nhưng anh chỉ cười nhẹ. Cô sùng sốt, hỏi: “Anh cười cái gì?”

Bị cắn còn cười được, anh thật đúng là không bình thường.

Bạch Ngôn Sơ chỉ ngón tay hướng lên trên lầu: “Em nên đi ngủ rồi, đi đi!”

Du Du lại tức giận nói: “Anh không đi tôi làm sao dám đi ngủ? Mau cút đi!”

Anh nhìn cô chăm chăm, trong vẻ tươi cười đó lại có chút gì đó nguy hiểm làm cô không dám nhìn thẳng: “Em có ý gì?”

Cô đỏ mặt quát: “Anh khôn kiếp! Anh còn dám làm loạn, tôi nhất định không khách khí với anh!” Nói xong, đá một cước trên đùi phải của anh.

Cô cảm thấy mình lại muốn thua rồi, trong lòng không khỏi buồn bực phiền não. Cùng anh cứng đối cứng là không thể nào, bởi vì một khi anh thật sự tức giận, cô có làm thế nào cũng vô ích. Nhớ tới đêm kia anh mạnh mẽ áp đảo mình, cô thật sự cảm thấy sợ anh.

Nhưng anh lại không chịu đi, cô nên làm sao bây giờ?

Được, nhịn anh thêm một lần nữa, cùng lắm là cô khóa chặt cửa, không để cho tên lang sói đi vào. Cô khẽ cắn răng, lết thân đi lên lầu.

Bạch Ngôn Sơ lại còn nhắc nhở: “Nhớ khóa cửa cho chặt!”

Vào trong phòng ngủ, Du Du không quên khóa trái cửa. Bạch Ngôn Sơ trước mắt đối với cô mà nói, chính là một con sói nguy hiểm, cho nên không được qua loa.

Cô thật sự rất mệt mỏi, nằm xuống đi ngủ.

Chẳng biết tại sao, sau khi nằm xuống lại cảm thấy không buồn ngủ, trở mình mấy lần. Bạch Ngôn Sơ, tối nay rốt cuộc anh có rời đi hay không?

Anh lại xuất hiện ở trước mắt mình, rốt cuộc là vì cái gì?

Anh vẫn không kết hôn cùng Giang Tâm Di, là vì cái gì?

Càng nghĩ càng loạn, trong đầu như có hàng ngàn sợi dây đan xen rối loạn chẳng chút. Cô ngồi dậy bật đèn, gãi gãi đầu.

Cái giường này, anh và cô từng lăn lộn trên này vô số lần. Nhưng cô quên mất bắt đầu từ khi nào, anh càng ngày càng ít ngủ ở trên chiếc giường này, cô cũng càng ngày càng thường xuyên ngủ một mình.

Đêm dài không tiếng động, cô lại nghe thấy tiếng nhịp tim của mình.

Sau khi cô trùng sinh chính là vì để cho mình vui vẻ hơn, thế nhưng sẽ có lúc đột nhiên cô cảm thấy có chút hoảng hốt: Tiếp tục như vậy có vui vẻ hơn không? Tránh né anh sẽ vui vẻ sao? Đối địch với anh sẽ vui vẻ sao?

Tại sao mỗi lần anh xuất hiện, cô luôn cảm thấy tim mình đập mạnh liệt?

Cô vẫn thích anh?

Cô bị cái ý niệm này ép cho nổi điên, trong cơn tức giận lại tiếp tục nằm xuống giường.

=====

Hôm sau tỉnh lại, Du Du mới phát hiện ra mình bình an vượt qua cả đêm. Không có người đàn ông xấu xa cạy khóa cửa vào phòng.

Tối hôm qua Bạch Ngôn Sơ đã đi hay là vẫn ở lại đây?

Sửa sang lại mái tóc rồi, xuống giường mở cửa. Bên ngoài, chị Tiên đang đứng lau khung ảnh lồng kính ở trên tường, nghe tiếng động xoay người lại cười nói: “Tiểu thư, cô đã tỉnh?”

“Ừ, cái đó, Bạch Ngôn Sơ đâu?” Du Du hơi đắn đo một lát, rồi cuộc vẫn hỏi.

Chị Tiên “A” một tiếng, sau đó nói: “Tôi cũng không rõ lắm.” Sau đó lại dời ánh mắt xuống dưới chân của cô kêu lên, “Dưới chân của cô có gì kia!”

Du Du bị chị Tiên làm hoảng sợ, liền vội vàng cúi đầu. Bên cạnh đôi dép lê xinh xắn, có đặt một hộp trang sức màu xanh đậm.

Trong sự kinh ngạc, cô vội vàng khom lưng cầm cái hộp lên, thì ra là đá quý Tiffany. Đáy lòng phát run, vội vàng mở ra, bên trong hộp được bọc nhung đỏ, giữa đó là một cái lắc tay nạm kim cương

Cái lắc tay này cô rất quen thuộc. Ba tháng trước thời điểm cô còn chưa trùng sinh có nhìn thấy trên tạp chí Fashion Magazine, chạy đi hỏi Bạch Ngôn Sơ khi đó vẫn là chồng của cô: “Đẹp không?”

Anh nhanh chóng liếc qua, nhanh chóng trả lời: “Tạm được.”

Nhưng thời điểm đó cái lắc tay này ở Hương thành vẫn chưa bán. Đời trước cô vẫn luôn lưu ý tin về cái lắc tay này, nhưng mãi vẫn chưa thấy nó được đưa ra thị trường.

Quá nhiều nghi vấn mơ hồ mắc kẹt lại trong đầu cô, làm cho cô không thể suy nghĩ thêm được gì nữa.

Chị Tiên nhìn sang, cười nói: “Vật này không tệ a! Là Bạch tiên sinh tặng đấy!”

Không thể tiếp thu được từ Bạch Ngôn Sơ! Du Du rốt cuộc cũng khôi phục lại ý thức tỉnh táo.

Anh làm cái này gọi là lấy lòng? Muốn chơi trò mập mờ? Nghĩ muốn đổi khẩu vị? Lại còn định làm theo câu nói cũ rich kia”Mất đi mới biết quý trọng”

Không thể bị lung lay. Đời này cô sống tỉnh táo và khôn ngoan hơn, không thể dấn vào vết xe đổ ở kiếp trước. Viên đạn bọc đường và con dao bọc hoa hồng sắc bén này, cô phải tránh né mới được.

Cô quyết định nhận lấy lễ vật này, chống mắt lên nhìn tiếp theo Bạch Ngôn Sơ sẽ làm gì?

Đời này, cô sẽ cùng anh chơi chiến tranh tâm lý một lần!

=====

Hôm nay là thứ bảy, cho nên không cần đi làm. Cô rửa mặt xong, đột nhiên nghĩ tới Từ Thi Thi, liền vội vàng cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho cô ấy.

Từ Thi Thi nói: “Không cần lo lắng cho tớ, tớ không sao.”

“Tên Bạch Ngôn Sơ kia luôn xen vào việc của người khác, ngay cả chuyện cậu trở về cũng muốn nói cho cha mẹ của cậu biết.”

Từ Thi Thi chỉ cười cười: “Tớ cho là không phải Bạch Ngôn Sơ làm. Anh ta làm như vậy cũng không có lợi gì, hơn nữa, anh ta không có quan hệ gì với cha mẹ của tớ!”

“Vậy đã xảy ra chuyện gì?”

“Ba tớ có nhiều thuốc hạ như vậy, làm sao ngay cả tớ cũng không trông nổi? Bọn họ nhất định là đã sớm cho người đi theo tớ tới New Zealand rồi! Nhất cử nhất động của tớ có lẽ họ đã sớm nắm trong lòng bàn tay rồi! Dù sao hiện tại tớ cũng đã về nhà, sống ở đâu thì yên ở đấy thôi!”

Du Du không thể làm gì khác hơn là nói: “Được rồi! Vậy cậu bảo trọng.”

Hôm nay thật là bận rộn. Du Du lên hai kế hoạch sau đó lại viết hai phương án, sau khi hết bận đã hơn sáu giờ.

Nhân duyên của Du Du tại công ty rất tốt, tất cả mọi người đều thích chơi cùng cô. Mấy ngày trước cô còn mời mấy người đồng nghiệp trở về nhà cô ăn lẩu.

Đã là cuối mùa thu, trời tối rất nhanh, nhiệt độ giảm đi rất nhiều so ban ngày. Du Du lái xe thì cảm thấy cả người phát rét.

Chẳng lẽ hôm nay mặc ít quá? Hay là cô bị cảm lạnh rồi?

Sáng sớm hôm nay sau khi rời giường lúc rửa mặt có hắt xì mấy cái, khi đi đến công ty giọng nói cũng có chút khàn khàn. Có lẽ, cô thật sự bị cảm rồi.

Sau khi về đến nhà, cảm thấy cả người như nhũn ra, hoa cả mắt, ngay cả cơm tối cũng không muốn ăn liền lên giường ngủ. Chị Tiên cũng không biết rốt cuộc cô bị sao, cũng không dám quấy rầy cô, đi vào phòng bếp chuẩn bị những thứ khác đợi cô ngủ dậy rồi xuống ăn.

Du Du nằm ở trên giường, cảm thấy lúc lạnh lúc nóng, toàn thân cũng không có một chút sức nào. Sau khi nhắm mắt, cảm thấy bắt đầu đau đầu, cổ họng cũng đau. Thật sự rất khó chịu, cô đứng dậy xuống giường uống nước.

Đang lúc này, có người gõ cửa, cô đặt cốc nước xuống, vô lực kêu lên: “Vào đi!”

Chị Tiên có phải cảm thấy gì lên cho cô ăn hay không?

Thế nhưng không phải là chị Tiên, mà là giọng nói của Kha Triết Nam: “Ê? Cậu làm sao vậy? Về nhà liền vào phòng ngủ?”

“Cậu không có nhìn ra tớ không thoải mái sao?” Du Du tức giận nói, sau đó liền vén chăn lên chui vào bên trong nằm.

Kha Triết Nam ngẩn người, liền tiến lên phía trước cúi người xuống nhìn cô một chút, sau đó lại sờ lên trán của cô nói: “Không phải chứ? Sốt thật rồi hả? Có hơi nóng!”

Du Du cười khỏ: “Thật sao?” Sau đó cũng để tay lên trán của mình. Quả nhiên, nóng hơn một chút so với bình thường.

Kha Triết Nam thay cô sửa lại chăn một chút nói: “Tớ đi nhờ chị Tiên làm cháo trắng cho cậu, ăn xong uống thuốc rồi ngủ một giấc chắc sẽ đỡ hơn.”

Du Du ho khan mấy tiếng, nói: “Cổ họng của tớ rất đau!”

“Uống nhiều nước!” Hắn rót cho cô nửa ly nước ấm, đưa cho cô.

Du Du mềm nhũn hỏi: “Tiểu Nam, làm sao cậu biết mà tới đây?”

Hắn thần bí cười nói: “A, tớ chỉ muốn xem Bạch Ngôn Sơ có tới quấy rầy cậu hay không?”

Du Du đột nhiên cảm thấy trước mắt bắt đầu mờ hồ, sợ hãi vội vàng nắm lấy tay áo của hắn nói: “Hóng bét! Tớ không nhìn thấy gì cả. . . . .”

Cái ly cũng rơi xuống đất. Cô chỉ cảm thấy đầu nặng nề, thật choáng váng, trước mắt mờ hồ không nhìn thấy gì cả, sau đó vô lực nhắm mắt lại.

Kha Triết Nam lo lắng vỗ nhẹ mặt của cô, tự nhủ: “Nóng đến ngất đi? Chết rồi!” Sau đó liền nhanh chóng mở cửa đi gọi chị Tiên.

Lúc Du Du đang mê man ngủ, tỉnh dậy thì phát hiện mình vẫn nằm ở trên giường, mà tay phải lại có chút đau. Quay đầu nhìn, thì ra là đang truyền dịch. Ngẩng đầu lên, một cái bình chứa dịch đang đơn điệu nhỏ từng giọt nước xuống cái ống trong suốt.

Thật là một ngày xui xẻo! Cô còn nhớ ngày mai còn có một phần kế hoạch chưa có viết!

Nhưng tình huống như vậy, đoán chừng cũng chỉ có thể xin nghỉ việc.

Bên ngoài lại có tiếng nói chuyện, cẩn thận lắng nghe, có vẻ như đang cãi vã.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kha Triết Nam không phải vừa nãy vẫn còn ở đây sao? Hiện giờ ở đâu rồi?

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên hói đầu mỉm cười đi tới, nhẹ giọng hỏi: “Du Du, con cảm thấy thế nào?”

Đây là bác sĩ gia đình của Đường gia, bác sĩ Tạ. Xem ra, mình thật sự bị cảm, ông ấy cũng phải qua đây.

Du Du cảm thấy mình vẫn đang rất yếu, nói: “Con cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cổ họng có chút đau.”

Bác sĩ Tạ nói: “Con bị trúng gió, cộng thêm gần đây không có nghỉ ngơi tốt, nên mới bị cảm. Nhưng không có việc gì, bác sẽ cho con đơn thuốc, con uống mấy ngày là khỏe. Chú ý nghỉ ngơi nhiều. Uống nhiều nước!”

Du Du gật đầu một cái, cười nói: “Lại phải làm phiền bác!”

Lúc này, cô nhìn thấy trước cửa có hai người đàn ông lại gần. Đi đầu là Bạch Ngôn Sơ, phía sau là Kha Triết Nam vẻ mặt không phục.

Rất rõ ràng, Bạch Ngôn Sơ vừa hù dọa Tiểu Nam.

“Du Du, hiện tại em thấy như thế nào?” Người đàn ông tiến vào trước trầm giọng hỏi.

Du Du nhắm mắt lại, miễn cưỡng nói: “Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi không chết được.”

Mình đã trùng sinh, bệnh cảm vặt này thì làm sao hành hạ được mình?

Kha Triết Nam cuối cùng đi tới trước mặt Bạch Ngôn Sơ, lạnh lùng nói: “Du Du cần nghỉ ngơi, anh còn không mau đi ra ngoài!”

Bạch Ngôn Sơ lại tràn đầy khinh thường liếc xéo hắn, thốt ra một câu lạnh lẽo: “Biết như thế còn không mau rời đi?”

“Tôi nói anh rời đi! Bạch Ngôn Sơ, anh không có tư cách ở chỗ này quấy rầy Du Du!” Kha Triết Nam tức giận, cổ cũng nổi lên gân xanh.

“Chẳng lẽ cậu lại có tư cách?” Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ lại bắt đầu lạnh lẽo rồi, tương đối dọa người.

Bác sĩ Tạ rút cuộc nói: “Hai vị tiên sinh! Hai vị nhường nhau một bước đi! Du Du cần nghỉ ngơi! Tất cả hãy ra ngoài đi!”

Nói xong, ông đưa hai người đàn ông đang cãi nhau này đi ra ngoài.

Du Du phiền lòng nằm ở trên giường. Tại sao bị bệnh cũng không yên? Tại sao Bạch Ngôn Sơ lại tới? Còn nữa, anh sẽ đối xử với Tiểu Nam như thế nào?

Đáng tiếc bây giờ thân thể cô yếu ớt, không có biện pháp đứng dậy để ý tới những chuyện kia.

Sau khi nhắm mắt lại, cô liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23: Sóng gió nổi lên (2)

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Ở dưới lầu, Kha Triết Nam vẫn còn canh cánh trong lòng nói với Bạch Ngôn Sơ: “Tại sao anh luôn quấy rầy cô ấy? Anh đã ly hôn với cô ấy!”

“Đó là việc của tôi, tôi thích làm như thế nào thì làm thế ấy.” Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói

“Tôi sẽ không để cho anh làm đau lòng cô ấy! Anh trước kia đối với cô ấy như thế nào, trong lòng chắc hẳn anh biết rất rõ!”

“Kha nhị thiếu, cậu nên về nhà! Trở về quá muộn, anh của cậu sẽ lo lắng.”

Kha Triết Nam nghe xong lời này, hận không thể hét lên: “Anh đừng lấy anh của tôi ra dọa tôi! Tối nay tôi muốn ở lại chăm sóc cho Du Du!”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh một tiếng, sau đó xoay người đi tới ghế sofa ngồi xuống, bắt chéo chân nhìn đồng hồ đeo tay

Kha Triết Nam còn chưa buông tha, tiếp tục đi tới trước mặt anh hung hăng nói: “Bạch Ngôn Sơ! Anh còn không đi Du Du sẽ nổi giận! Bây giờ cô ấy bị bệnh, chẳng lẽ anh ngay cả bệnh nhân cũng không bỏ qua sao?”

Bạch Ngôn Sơ thậm chí còn không thèm ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ cười lạnh nói: “Ba mẹ của cậu không có dạy cậu, nói quá nhiều sẽ rước họa vào thân sao? Xem ra, giáo dục của nhà cậu rất có vấn đề!”

Mặc dù giọng nói của anh rất nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng vẻ mặt lại hoàn toàn cứng rắn. Một giây kế tiếp sắp sửa xảy ra cái gì, không ai sẽ biết.

Nhưng, Kha Triết Nam đã bị lời nói sắc bén của anh chọc giận, liền tiến lên một bước nắm lấy cổ áo của anh, quát: “Anh chửi tôi là được, lại dám chửi nhà tôi!”

Bạch Ngôn Sơ không nhanh không chậm nhìn Kha Triết Nam đang tức giận đùng đùng, cười nói: “Trước tiên cậu buông tay ra đã! Tôi không thích bắt nạt trẻ con!”

Kha Triết Nam then quá hoá giận, liền nắm tay trái lại thành quả đấm hướng tới mặt anh. Bạch Ngôn Sơ mặt không đổi sắc nhanh nhẹn đưa tay lên, nắm cổ tay trái hắn thật chặt.

Anh hơi mím môi, nụ cười âm u lạnh lẽo, làm cho người ta không rét mà run. Kha Triết Nam cảm thấy cánh tay trái của mình đau nhức, liền nhỏ giọng rên rỉ

Bạch Ngôn Sơ vẫn không có rời lỏng tay, thậm chí còn âm trầm cười một tiếng: “Cánh tay của Kha nhị thiếu thật mềm mại, quả nhiên là cánh tay của nghệ thuật gia a!”

Kha Triết Nam khổ sở nhắm mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ thất bại.

Đột nhiên ánh mắt Bạch Ngôn Sơ trở nên rét lạnh, giữ chặt tay của Kha Triết Nam, sau đó dùng lực hất đẩy ra ngoài. Kha Triết Nam bị đẩy ra, gần như nằm sấp ở trên thảm.

“Trẻ con không nên đánh nhau! Rất nguy hiểm!” Bạch Ngôn Sơ quơ quơ cánh tay của mình, lạnh lùng nói.

Kha Triết Nam gất gao cắn môi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rơi đầy trên mặt hắn. Hắn hung hăng đá lên mặt đất, bò dậy, phui bụi bặm dính trên quần .

Bạch Ngôn Sơ cũng không nhìn hắn, mà là cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay của mình nói: “Không tiễn!”

Kha Triết Nam cúi thấp đầu đi ra cửa chính, Tiễn Cường đứng ở một bên giống như một pho tượng điêu khắc không nhúc nhích.

“Bạch tiên sinh, ngài. . . . .” Đợi sau khi người đi, hắn rút cuộc cẩn thận hỏi người đàn ông ngạo mạn đang ngồi trên ghế sa lon, “Tối nay ngài không đi sao?”

Bạch Ngôn Sơ ngẩng đầu, nhàn nhạt trả lời: “Đúng.”

=====

Khi Du Du tỉnh lại lần nữa, cảm thấy rất khát nước, vô thức liếm đôi môi khô khốc. Lúc này, đột nhiên một giọng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu vang lên: “Đã tỉnh rồi hả? Uống nước đi!”

Anh? Anh vẫn còn ở đây?

Du Du cố gắng mở mắt, liền nhìn thấy đôi con ngươi tinh mịch. Nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhưng đôi con ngươi với vẻ lạnh lẽo dọa người, bất chợt hiện lên trong đầu cô, làm cho cả người cô run lên.

Cô được anh đỡ ngồi dậy, sợ hãi hỏi, “Anh? Anh vẫn còn chưa đi?”

Cô đã hết sốt rồi, nhưng cả người cô vẫn không có sức. Mả kim truyền dịch trên tay cũng đã bị rút ra.

Anh thấy cô không lạnh nhạt nói với mình, liền ôn hòa cười nói: “Hiện tại thấy thoải mái hơn chưa?”

Cô cúi đầu: “Ừ” .

Thứ nhất là cô ngã bệnh đã không còn sức, thứ hai là cô quả thật có chút sợ anh.

Có lẽ, đối với anh, cô vẫn có quá nhiều chuyện muốn biết, quá nhiều bí ẩn cần được tháo gỡ. Càng như vậy, sự sợ hãi của cô đối với anh càng tăng thêm.

“Uống nước đi! Nhanh nào.” Bạch Ngôn Sơ cầm cái cốc hình thỏ con của cô lên, giơ lên đến bên miệng cô.

Cô không có thói quen để anh chăm sóc cô, liền cười xấu hổ nói: “Tôi tự mình uống.” Liền bung cốc lên uống.

Uống hết nước xong, Bạch Ngôn Sơ lại bung lên một bát cháo trắng nhiệt độ vừa vặn vịn lên mép giường, dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều, nói: “Du Du ăn đi!”

Du Du nhìn bát cháo trắng một cái, cau mày: “Nhạt nhèo như thế thì làm sao ăn?”

Trong quá khứ cô rất ít khi ăn cháo, trừ phi bị cảm. Nhưng lần này đúng là bị cảm rồi, không ăn không được.

Bạch Ngôn Sơ rất tự giác nói: “Phía dưới có thức ăn nguội, tôi cầm một đĩa lên cho em.”

Du Du thấy anh cẩn thận chăm sóc hiếm thấy, có cảm giác thấp thỏm bất an. Trong lúc bất chợt liền nghĩ tới số tiền của cái lác tay kia, trên mặt có chút ửng hồng.

Lòng của phụ nữ luôn dễ dàng bị đánh trúng.

Bạch Ngôn Sơ đi xuống sau một phút lại đi lên, bưng một đĩa dưa chua xào nhỏ, cười nói: “Ăn đi! Cái này đậm vị hơn.”

“Đúng rồi, Tiểu Nam đâu? Đi rồi sao?” Du Du nhỏ giọng hỏi, mắt không nhìn anh.

Bạch Ngôn Sơ nghe như thế, mày kiếm nhú lại, lạnh lùng nói: “Bị anh đuổi đi rồi.”

Du Du nghe xong, bị dọa sợ đến gần như nhảy dựng lên: “Anh đánh cậu ấy phải không?”

Cái gì mà “Đuổi”? Rõ ràng trọng điểm là “Đánh” mà không phải là “Đuổi”? Anh rõ ràng đã động tay động chân? Sao anh lại có thể hèn hạ như vậy!

Bạch Ngôn Sơ cầm thìa múc cháo lên, đưa đến bên miệng cô nói: “Không phải chuyện của em. Ăn đi!”

“Tôi không ăn! Anh nói cho tôi biết Tiểu Nam có phải bị anh đánh hay không?” Du Du nhất quyết không buông.

Lúc nào thì anh trở nên thô bạo như vậy? Trước kia anh là người đàn ông lịch sự, nhưng kể từ khi làm Tổng giám đốc công ty, anh càng ngày càng có khí thế hơn, dần dần anh hình như anh không đặt bất cứ kẻ nào ở trong mắt.

Cha càng khen anh, càng tin tưởng anh, anh hình như lại càng ngang ngược, thậm chí còn có khuynh hướng độc tài.

“Cậu ta đáng giá để em phải như vậy sao?” Bạch Ngôn Sơ cũng không vui, đặt bát cháo trắng xuống.

Du Du nhìn anh, hốc mắt lại bắt đầu ươn ướt. Có lẽ là người bệnh nên cảm xúc yếu ớt, cô định khóc, xoay người lại không để ý tới anh.

Bạch Ngôn Sơ sửa lại chăn cho cô, tận lực dùng giọng dỗ dành nói: “Này, đừng khóc! Anh không có đánh cậu ta.”

Cô vẫn khóc, còn dùng chăn che mặt lại.

Dáng vẻ cô như vậy, có vẻ càng thêm khả ái và dịu dàng. Hoa lê đẫm mưa, vừa thấy đã thương. trong lòng Bạch Ngôn Sơ chấn động, liền không nhịn được vén chăn lên, khẽ nói: “Ngốc nghếch, em khóc cái gì? Không phải anh không đánh nhau cùng với bạn nhỏ của em sao?”

Du Du kêu lên: “Không cho anh gọi cậu ấy là bạn nhỏ!”

“Em bảo vệ cho cậu ta như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Em thích cậu ta?” Bạch Ngôn Sơ buông cô ra, anh dùng ánh mắt lạnh lùng đe dọa nhìn cô hỏi.

Du Du nổi giận, nhưng lại khổ nỗi không còn sức tức giận, không thể làm gì khác hơn là cười khổ: “Anh buông tay, tôi thích người nào không có quan hệ gì với anh! Dù sao chúng ta đã ly hôn!”

Ai ngờ anh lại hung hăng bóp tay cô một cái, giống như cái kềm kềm chặt cánh tay cô, rất đau làm cô phải hô to một tiếng: “Bạch Ngôn Sơ khốn kiếp!”

Anh buông cô ra, cười xấu xa: “Xem ở em bị sốt cao, thật không ngoan. Chỉ là về sau không được nói về tên tiểu tử kia nữa, nghe tên của cậu ta làm anh thấy tức giận.”

“Này, anh đang ghen?” Du Du nằm xuống, cười cười với anh.

Anh gạt đầu, cười nhẹ: “Được rồi! Coi như là anh ghen. Dù sao, bất kỳ người đàn ông nào bên cạnh em, anh sẽ dọn dẹp sạch sẽ.”

Dọn dẹp? Du Du lại hung hăng nói: “Anh không có tư cách ghen! Biến, tôi muốn đi ngủ!”

Bạch Ngôn Sơ lại bắt đầu ra lệnh: “Em còn chưa có ăn xong cháo trắng. Ngồi đây!”

“Phiền chết! Tôi không ăn!” Du Du lại bắt đầu tức giận.

Đối mặt với bệnh nhân, dịu dàng một chút không được sao? Nếu là Kha Triết Nam ở lại thì tốt rồi, hần nhất định sẽ cười hi hi dụ dỗ cô ăn.

Bạch Ngôn Sơ cho tới bây giờ cũng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt đối với cô, thậm chí ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng không có chút dịu dàng.

Bởi vì anh không yêu cô

Lòng lại cảm thấy chua xót, cô lại muốn chảy nước mắt, nhưng cổ cắn môi nhẫn nhịn. Bạch Ngôn Sơ thấy cô lại muốn khóc, tay cầm bát cháo trắng, nhỏ giọng nói: “Ăn đi, chịu chút nữa ăn dưa chua, khẩu vị sẽ tốt hơn một chút.”

Du Du đột nhiên nảy ra một ý, chầm chọc hỏi: “Bạch Ngôn Sơ, thời điểm anh chăm sóc phụ nữ có thai cũng như vậy hay sao?”

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên trầm mặt xuống, đặt bát cháo xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Tên biến thái chết tiệt! Du Du thầm mắng trong lòng. Vừa nhắc tới người phụ nữ kia về mặt liền thay đổi, đúng là trong lòng có quỷ mà! Còn nói ghen, đúng là bịa đặt lung tung!

Đường Du Du, trận chiến này thật căng thẳng, người phải cố gắng chịu đựng! Cô thầm nói ở trong lòng.

Cô nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt, tranh thủ hồi phục sớm một chút để có tinh thần đấu với tiện nhân, đấu với Bạch Ngôn Sơ!

=====

Ăn cháo trắng, uống thuốc xong, Du Du mồ hôi chảy khắp người. Ra mồ hôi xong cô cảm thấy thân thể dính dính nhót nhót, liền bò xuống giường muốn đi tắm.

Nhưng vừa xuống giường lập tức cảm thấy hoa mắt, phải đỡ vào mép giường đứng yên mấy giây mới bình thường trở lại.

Lúc này, cửa mở ra. Bạch Ngôn Sơ lại đi vào.

“Sao lại xuống giường?” Anh vẫn dùng giọng điệu không có chút tình cảm hỏi.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh: “Đi tắm! Ra mồ hôi không cần đi tắm ư?”

Anh tiến lên, đỡ cô nói: “Anh giúp em.”

Mặt cô đỏ lên, hất tay ra nói: “Anh giúp tôi cái gì?”

“Giúp em cởi quần áo, hoặc cũng có thể là giúp em lau người!” Anh lại gần cô, đưa tay khoác lên trên vai cô mờ ám cười nói.

Mặt cô nóng lên, tim đập rộn ràng, liền quay đầu lại khế nói: “Anh chỉ biết bày trò! Tôi nay tôi bị bệnh, nếu như anh dám làm loạn thì anh còn không bằng cầm thú!”

Cô thực sự muốn cầu xin anh nhanh đi đi! Tôi nay cô thật sự không còn sức cùng anh đây nữa.

Thế nhưng anh lại lôi cô đi tới phòng tắm, nói: “Sao em lại sợ tôi như vậy? Cái nên nhìn tôi đều nhìn rồi, nên sờ vào tôi cũng sờ qua rồi.”

Cô hất tay anh lần nữa, kêu lên: “Tôi không cho phép anh nói lung tung!” Vừa chỉ chỉ bên kia, “Đi mở nước.”

Anh cười cười, liền đi qua mở nước thay cô. Nghe tiếng nước xả trong bồn tắm, Du Du cảm thấy có chút khản trương, liền nín chặt cổ áo ngủ của mình.

Anh nhìn cô cười cười. Cô căn bản đoán không ra anh cười cái gì, liền phiền não: “Cười cái gì? Đồ vô lại không có lương tâm, tôi bị bệnh lại còn cười?” Nói xong, cô lại cảm thấy đau họng, liền ho khù khụ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 24: Lửa tình trời dậy (1)

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Bạch Ngôn Sơ dừng cười, nói: “Nhanh đi tắm đi, sau đó lên giường nằm nghỉ ngơi, ngày mai có lẽ sẽ khỏi.”

“Anh mau đi ra!” Cô che ngực lại nói.

“Thật sự không cần anh phục vụ?” Thế nhưng anh lại dùng giọng rất nghiêm túc để hỏi, mặc dù cô nhìn ra trong mắt của anh vệt qua tia xấu xa.

Cô lại bắt đầu chọc anh rồi, “Xem ra anh phục vụ Giang Tâm Di không tệ lắm!”

Bạch Ngôn Sơ đưa tay cởi áo ngủ của cô ra, nói: “Nước được rồi, đi đi!”

Áo ngủ tơ tằm màu tím được cởi ra. Anh lại đặt một tay lên vai trắng như tuyết của cô hỏi: “Cái này cũng muốn anh cởi sao?” Sau đó nhếch môi cười.

Mặt cô đỏ lên, muốn mắng chửi nhưng lại cảm thấy không có sức.

Anh cười một tiếng, rồi giúp cô cởi váy ngủ ra. . . . .

Cô nhắm mắt thật chặt, tăng tốc độ hít thở gần như muốn hít thở không thông. Ngón tay hơi lạnh của anh chạm qua da thịt trơn bóng trắng muốt của cô, giống như mang theo dòng điện, ma sát làm cho cô run rẩy.

Không khí trong phòng tắm, phút chốc trở nên mập mờ.

Anh cầm váy ngủ của cô, ở sau cổ của cô nói: “Tốt lắm, anh sẽ đợi ở bên ngoài, em đi tắm đi!”

Hơi thở nóng rực của anh cứ phả ở sau cổ cô, làm cho nhịp tim của cô đập kịch liệt, có chút choáng váng, không nhận được nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nhưng anh đã đi ra ngoài, cũng đóng cửa lại.

=====

Tắm nước nóng xong, cô cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều. Du Du đi ra khỏi phòng tắm, thấy Bạch Ngôn Sơ cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi, ngồi ở trên mép giường nói chuyện điện thoại. Khẽ nhíu mày, giọng điệu lạnh lùng, có vài phần không vui.

Cuối cùng anh là nói như vậy, “Em mau ngủ đi, thời gian cũng không sớm, hai ngày nữa rảnh anh sẽ tới thăm em.” Liền ngắt điện thoại.

Du Du đoán được anh gọi điện thoại cho Giang Tâm Di, liền tiến lên phía trước cười lạnh: “Bảo bảo nhớ cha à? Lúc này anh vẫn còn ở chỗ tôi, cô ta có tới tìm người hay không? Hôm nay tôi bị bệnh, không còn sức cùng cô ta đấu khẩu đầu, tôi khuyên Bạch tiên sinh trước tiên trở về chăm sóc cô ta đi!”

Bạch Ngôn Sơ để điện thoại di động xuống, đưa tay phải lên cởi nút cài của áo sơ mi, nói: “Anh cũng đi tắm.” Trong khi nói chuyện đã cởi áo sơ mi ra, rất tiêu sái ném lên giường.

Dáng người của anh rất khá, mặc dù bình thường mặc quần áo vào nhìn tương đối thon gầy, nhưng bắp thịt tương đối kiên cố. Trước kia khi tức giận cô thường bóp cánh tay của anh, thường thường éo một lúc mới thấy đau.

Nghe A Son nói, Taekwondo của Bạch Ngôn Sơ rất lợi hại, hơn nữa anh đã từng đánh nhau.

Dáng vẻ của Bạch Ngôn Sơ khi đánh nhau như thế nào? Du Du vẫn rất khó để tưởng tượng ra.

Nghe được tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, cô hoảng hốt, quần chân thật chặt che thân thể lại.

=====

Bạch Ngôn Sơ khoác áo choàng tắm màu trắng đi ra, cả người tản mát mùi tinh dầu hoa oải hương, tóc vừa mới được sấy khô, khối bắp thịt trước ngực lộ ra, làm cho người tim đập rộn lên. Phụ nữ và đàn ông sau khi tắm, đều mang về dụ hoặc lớn nhất.

Thấy anh đến gần, Du Du đỏ mặt khăn trương, liền ngồi dậy, hỏi: “Anh thật sự không đi à?”

“Tới đây ——” Anh cười vươn tay ra, không để ý tới phản kháng sờ lên trán của cô. Phát hiện đã không còn nóng nữa, anh mới gạt đầu một cái, “Tốt lắm.”

Du Du đỏ mặt nói: “Cái gì tốt? Tôi còn là bệnh nhân đó!”

Bạch Ngôn Sơ cũng vén chăn lên giường, nói: “Còn có tinh thần mắng chửi người, em lừa ai vậy?” Nói xong cũng nằm xuống giường.

Du Du cảm thấy phiền não. Cô hận anh, muốn đuổi anh đi, thật ra là bởi vì cô không cách nào thân nhiên đối mặt với anh.

Bạch Ngôn Sơ lật người, cái giường cũng khẽ lung lay. Du Du nói lớn tiếng: “Anh đừng lộn xộn! Đầu tôi bị đau!”

Anh lại gần, bàn tay để trên đầu cô, cười nói: “Ừ, thật sao? Vậy tôi giúp em xoa bóp đầu!”

Ngón tay của anh xoa bóp có quy luật, cô cảm thấy máu trên cơ thể mình được lưu thông thông thuận, hô hấp càng thêm thoải mái.

Thật đúng là không nhìn ra anh còn có thể phục vụ cái này, liền không nhận được nói châm chọc: “Lúc này anh nên ôm Giang tiểu thư ở trên giường ngọt ngào chứ? Sao lại chạy đến nơi này, làm tôi cảm thấy mình mang tội nghiệt nặng nề vậy?”

Bạch Ngôn Sơ hình như bắt đầu tức giận, liền hung hăng nhấn mạnh vào huyết thái dương của cô, làm cô đau đến thất thanh hô lên: “Tên biến thái chết tiệt!”

Tại sao mỗi một lần nhắc tới tên của người phụ nữ kia anh liền nổi giận? Không cần phải nói cũng biết, chính là vì đâm đúng chỗ đau của anh!

Cô vội vàng dịch sang bên kia, “Tôi muốn ngủ! Thật sự rất mệt mỏi!”

Cô có chút sợ anh rồi. Một giây trước còn là ôn hòa như mưa phùn gió xuân, một giây kế tiếp liền lãnh khốc như mưa to gió gập.

Anh thấy cô có chút hốt hoảng, liền nhếch môi cười: “Sao em lại sợ tôi như vậy?”

Miệng cô cứng rắn: “Tôi không để ý đến anh!”

Thế nhưng anh lại theo Logic của mình nói, “Em sợ tôi! Nhưng cũng tốt thôi, sợ dù sao cũng tốt hơn là không có cảm giác gì.” Nói xong lật người về bên kia

Du Du thấy tạm thời yên tĩnh, mới an tâm nhắm mắt. Dù sao cũng là bệnh nhân nên thể lực suy yếu, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Nhưng thời điểm cô đang mơ màng ngủ, lại bị người khác lay tỉnh.

Cô vừa mở mắt liền vô cùng nóng nảy: “Bạch Ngôn Sơ anh thành tâm muốn tôi chết phải không?”

Người đàn ông kia lại nói: “Trước lúc đi ngủ em quên uống thuốc!” Sau đó đưa một ly nước ấm cùng mấy viên thuốc cho cô.

Du Du cau mày: “Tôi đã khỏe hơn rồi, không muốn uống thuốc.”

Bạch Ngôn Sơ lại cố nén cười nói: “Mới vừa rồi ai đã nói mình là một bệnh nhân?”

Lúc này Du Du mới ý thức được mình trúng bẫy của anh, liền hung hăng trừng mắt nhìn anh, dùng chân đá anh ở trong chăn. Anh cười một tiếng, nói: “Nhanh lên một chút! Ngày mai nếu như không tái phát thì có thể dừng thuốc.”

Cô đành âm ức uống thuốc, uống nước. Anh cầm lấy cái ly, cất xong, hai người nằm xuống.

Ngủ say sưa không biết bao lâu, Du Du chìm vào trong một cơn ác mộng. Trong mộng, Giang Tâm Di lôi kéo Bạch Ngôn Sơ đi tới trước mặt cô, chỉ về phía chớp mũi của cô, dùng lời nói chanh chua ác độc nhất thế gian hung hăng mắng cô

Du Du rất muốn nói lại, nhưng một chữ cũng nói không ra được. Ngược lại dùng ánh mắt phẫn hận cùng không cam lòng nhìn Bạch Ngôn Sơ, thế nhưng anh lại bình thản, giống như tất cả mọi chuyện không hề liên quan tới anh.

Ánh mắt ác độc của Giang Tâm Di giống như cái bàn là nóng rực rơi trên mặt cô, cũng in ở trong lòng cô: “Đường Du Du, tại sao cô lại có được tất cả? Loại người như cô thật đáng chết! Đáng chết!”

Du Du bịt tai lại, tuyệt vọng xoay người đi, dưới chân lại trơn trượt, cô té xuống bậc thang cẩm thạch.

Trong phút chốc lúc ngã xuống đất, cô vỡ đầu chảy máu dùng hết sức lực hét lên: “Chờ đó! Tôi sẽ quay trở về tìm các người!”

Đột nhiên cô giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh dậy phát hiện đôi tay của mình bị người ta nắm lấy rồi.

Ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ ngọn đèn màu da cam chiếu sáng, lúc này Du Du mới thấy rõ tay của mình bị Bạch Ngôn Sơ nắm lấy.

Anh hỏi: “Sao vậy? Em gặp ác mộng sao?” Nói xong mới dần dần buông lỏng cánh tay đang cầm tay của cô.

Dưới ánh đèn, cô thất thần nhìn gương mặt tuần nhã kia, Du Du lại nhớ lại đến Bạch Ngôn Sơ ở trong mộng, không khỏi rét lạnh trong lòng, liền vội vàng nhắm mắt lại.

Bạch Ngôn Sơ nhìn ra cô còn đắm chìm trong nỗi khiếp sợ của cơn ác mộng, liền đưa tay lên ôm lấy cô vào trong ngực, khẽ nói: “Không có chuyện gì! Mơ thấy cái gì mà sợ hãi như vậy?”

Du Du hít một hơi thật sâu, không lên tiếng. Cô dĩ nhiên sẽ không nói cho anh biết, cô vừa mơ thấy kiếp trước mình chết như thế nào. Càng sẽ không nói cho anh biết, lần trước cô chết cũng là bởi vì anh và con tiện nhân đó.

Anh đương nhiên không biết chút nào, Đường Du Du đang ở trong ngực anh lúc này, thật ra thì không còn là Đường Du Du của trước kia nữa, mà là một Đường Du Du khác, là Đường Du Du đã trùng sinh.

Cô rút bả vai lại, không thể làm gì khác hơn là nói dối, “Tôi mơ thấy mình bị người ta giết chết, thật là sợ.”

Lòng ngực kiên cố mà trơn bóng của anh quả thật làm cho cô cảm thấy rất thoải mái. Hơi thở kiên cường đặc trưng của đàn ông cùng với mùi đặc biệt từ cơ thể anh tỏa ra, làm cho tâm tình cô rối loạn.

Anh vỗ nhẹ trên lưng của cô, dịu dàng nói bên tai cô, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Cô nằm ở trước ngực anh, lấy tay nhẹ nhàng ấn trước ngực anh hỏi: “Bạch Ngôn Sơ, tại sao đột nhiên anh lại đối xử với tôi tốt hơn trước kia?”

Vì cái gì mà anh dò xét cô?

Có lẽ, anh chỉ là không bỏ được tài sản của Đường gia cùng mấy chục tỉ tài sản của Hoa An. Cho nên, anh mới giả vờ đối tốt với cô, sẽ không coi cô vợ trước này như người dưng, tối thiểu là không để cho Đường Hạc Lễ phải thất vọng.

Thậm chí, cô cũng biết rõ, cha thật ra không đồng ý hai người bọn họ ly dị.

Có lẽ là cảm nhận được động tác khê trêu chọc của cô, hô hấp của anh dần trở nên gấp gáp, “Du Du, không nên đi cùng người đàn ông khác, nhất là cái tên họ Kha kia.”

Du Du lại một lần nữa thất vọng. Anh còn không muốn trả lời vấn đề!

Cô rời khỏi lồng ngực anh, lạnh lùng nói: “Tôi muốn đi ngủ rồi.”

Nhưng, anh lại ôm cô, môi hung hăng đặt lên môi cô, điên cuồng mút má. Đầu lưỡi của anh bá đạo cuốn lấy cái lưỡi của cô, cắn mút liên tục, làm cho cô gần như mất đi hô hấp.

Khó có thể chịu được nghẹt thở, cô rốt cuộc không nhịn được giờ tay véo cánh tay của anh. Anh nói lỏng tay, cô mới có thể thuận tiện hít thở một cái.

“Đừng động vào tôi...tôi là bệnh nhân.” Cô thở một hơi nói.

Tay của anh cũng đã đưa vào trong áo ngủ của cô, khàn giọng nói ở bên tai cô: “Nhưng anh không nhịn được nữa.”

Nói xong, một tay anh dò vào hông của cô, lần nữa hôn môi của cô, cảm, cho đến cổ. Tối nay cô hình như đặc biệt nhạy cảm, cả người liền phát run, nhỏ giọng ưm a, tay cũng không kiềm chế được mà vòng qua cổ anh.

Quần của cô đã bị anh cởi xuống, thân thể trơn bóng mềm mại bị anh một tay ôm vào trong ngực. Anh cúi đầu xuống, dịu dàng liếm mút hai nụ hoa như hai hạt gạo vì bị kích thích mà dựng đứng lên của cô, cô không chịu nổi sự trêu đùa như vậy, liền phát ra một tiếng rên rỉ động tình mời gọi.

Bạch Ngôn Sơ một tay nâng nâng eo thon của cô, ở bên tai cô thờ dốc nói: “Thả lỏng một chút, sẽ thoải mái hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 25: Lửa tình trời dậy (2)

Editor: Cẩm Tú

Cô bối vì động tình mà ánh mắt ngấn nước, đôi con ngươi trong veo dịu dàng như nước, càng lộ ra vẻ quyến rũ mê người. Chỗ sâu thẳm của thân thể cũng dần dần có phản ứng, bắt đầu ẩm ướt nóng ran. Cả người dần trở nên tê dại, mặc cho anh điên cuồng tiếp tục khê hôn vuốt ve. Anh tiếp tục nâng hông của cô lên, sau đó đưa vật đã sớm trở nên cứng rắn nóng rực kia vào tiểu huyết của cô. . . . .

Một lần tiến vào –rút ra cô lại kêu lên, liền lập tức cảm nhận được nơi nóng rực của anh mạnh mẽ luận động sâu trong cơ thể cô. Cô nhắm mắt lại, khê rên rỉ, mái tóc dài tán loạn. Cô động tình hoàn toàn mất đi lý trí, trong đầu chỉ là một mảnh trống rỗng, cả người giống được đưa lên tận chín tầng mây.

Thân thể của cô không bị cô khống chế, cô cũng không có cách nào khác.

Bạch Ngôn Sơ tăng thêm lực đạo đè xuống, để cho mình cùng với cô càng dán chặt hơn. Lúc lên lúc xuống, cô càng ngày càng ẩm ướt hút chặt lấy anh làm anh mừng như điên, cũng làm cho anh rên rỉ.

Trên chiếc giường lớn không ngừng đưa kịch liệt, ánh đèn mờ ảo chiếu sáng khung cảnh, hai cơ thể trẻ tuổi đẹp đẽ khỏa thân đang quấn lấy nhau, trong không khí ngập tràn mùi vị tình dục mãnh liệt.

Chìm trong kích thích, Du Du cũng không biết người đàn ông này sẽ ra vào trong cơ thể cô bao lâu, chỉ cảm thấy nơi ấm nóng sâu thẳm kia có từng đợt sóng nhiệt dâng trào, đau đớn và khoái cảm đan xen vào nhau.

Mồ hôi từng giọt từng giọt một từ ấn đường cô chảy xuống, gò má bởi vì cơn sóng triều kích thích mà trở nên ửng đỏ.

Lúc đó đột nhiên anh hung hăng đâm vào, cô cảm thấy thân thể bị anh bá đạo xuyên qua, năng lượng trong phút chốc được giải phóng, cả người trở nên mềm nhũn, liền hét to tên của anh rồi ngất đi.

Kế tiếp sau đó không biết qua bao lâu, cô mới loáng thoáng cảm thấy có người dịu dàng vuốt trán và sau gáy cô, sau đó cái loại cảm giác êm dịu đó lan tỏa toàn thân. Rồi sau đó, cô chìm vào trong giấc ngủ say.

Cuối cùng cô bị người khác lay tỉnh.

Vừa mở mắt, liền bị ánh nắng mặt trời chói mắt chiếu vào nên khó có thể mở mắt được, bên tai là tiếng cười không có chút thiện chí của Bạch Ngôn Sơ: “Ngủ giống như heo vậy.”

Du Du dụi mắt, phát hiện mình đã mặc quần áo ngủ vào rồi. Chửi thầm trong lòng: Tên khốn này, làm xong chuyện xấu còn mặc quần áo vào cho người khác!

Nhưng cả người vẫn còn yếu ớt vô lực, vốn là bị cảm, rồi lại bị anh hung hăng giằng co. Nhớ tới liền tức giận, trợn mắt nói: “Anh đúng là biến thái, đối với bệnh nhân vẫn không buông tha.”

Nhưng, anh lại làm tình với mình dưới tình trạng mình chưa khỏi bệnh hoàn toàn, chẳng lẽ anh không sợ lây bệnh hay sao?

Thế nhưng anh lại hùng hồn nói: “Không phải do em dụ dỗ anh sao? Giờ tay sờ loạn trên người anh, em không biết là không được sờ lung tung trên thân thể đàn ông sao?”

Rồi sau đó lại bùng tới cho cô một ly sữa nóng, nói: “Uống sữa bổ sung thể lực đi!” Sau đó lại cúi đầu nhìn cô nói, “Tôi hôm qua anh cũng rất biết điều, biết em ngã bệnh liền thông cảm cho em!”

Du Du tức giận, thuận tay cầm cái gối lên ném về phía anh: “Cút!”

Bạch Ngôn Sơ cười tránh đi, nói: “Em nhanh uống sữa đi, anh đi nhờ chị Tiên chuẩn bị cho em chút đồ ăn nhẹ.” Nói qua rồi rời khỏi phòng ngủ.

Du Du ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy trong lồng ngực như nổ tung.

Cô không thể mặc cho anh khí dễ như vậy. Cho dù cơ thể bị anh chiếm đoạt, nhưng tâm trí cô không thể kiểm chế được.

Ôm lấy cái gối, cô khóc.

Cô thề nhất định phải học cách thoát khỏi anh và nắm lấy anh trong lòng bàn tay.

Sáu giờ rưỡi chiều, Bạch Ngôn Sơ và Tiền Cường đi tới cao ốc Hoa An. Mới vừa bước được mấy bước thì thấy đối diện là một chiếc Bentley màu nâu sẫm, đứng trước xe là một người đàn ông cao gầy. Hắn ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, đeo mắt kiếng gọng vàng, cho dù không nói gì nhưng khóe miệng vẫn cong lên, cho người ta có cảm giác hắn là một người dễ gần.

Tiền Cường đến gần Bạch Ngôn Sơ, ghé vào lỗ tai anh khẽ nói: “sư gia Chu Tiểu Thanh của ‘Đông Hưng’.” (sẽ giải thích ở dưới, ở đây mình nghĩ nên để nguyên)

Bạch Ngôn Sơ đứng thẳng người, lạnh nhạt nhìn người đàn ông kia.

“Đông Hưng” là một trong ba tổ chức lớn nhất của Hương thành, cùng với “Vinh Thịnh”, “Long Phong” được gọi là tam đại tổ chức của Hương thành. “Đông Hưng” với gần mười năm phát triển rất lớn mạnh, ban đầu mạnh mẽ thu hút mấy chục tiểu bang hội ở bến tàu, còn mở vài chỗ ăn chơi và các sông bãi lớn, còn chiêu mộ số lượng lớn nhân lực. Trong lúc nhất thời, “Vinh Thịnh” cùng “Long Phong” cũng khó có thể đuổi kịp.

Người đảm nhiệm đời trước của “Đông Hưng” lão đại Lý Diệu Long mắc bệnh chết, trợ thủ đắc lực Trần Hồ với ưu thế chiến thắng tuyệt đối, đi thẳng lên ghế lão đại.

Trần Hồ hay còn gọi là “Tiểu Diện Hồ”, mặc dù mới bốn mươi mấy tuổi, lại bị người đời gọi là “Hồ Gia”. Người này bề ngoài ôn hòa, kì thực nội tâm ác độc, chuyên xử lý chuyện với thủ đoạn cực kỳ tàn ác.

Mà Chu tiểu Thanh, chính là sư phụ của Trần Hồ.

Bạch Ngôn Sơ nhìn Chu Tiểu Thanh đi vào, khóe môi khẽ nhếch lên, hỏi: “Chu sư gia, sao lại có thời gian rảnh rồi chạy tới chỗ chúng tôi vậy?”

Chu Tiểu Thanh nâng mắt kiếng lên, ôn hòa cười nói: “Bạch tiên sinh, ngày mai Hồ Gia muốn mời cậu uống trà! Có một số việc muốn mời cậu giúp.”

Bạch Ngôn Sơ không nói gì, chỉ mỉm cười. Sóng mắt sâu thẳm, loại cảm xúc làm cho người ta không thể nhìn thấu được.

Sau lưng anh Tiền Cường cười nói: “Chu tiên sinh, nghe nói ‘Đông Hưng’ gần đây mới nhập một lô hàng mới từ Đông Nam Á, có phải bên ngài định mượn đường của chúng tôi?”

Về mặt Chu Tiểu Thanh thay đổi, nhưng vẫn cười nói: “Chúng tôi luôn luôn đối tốt với bằng hữu, không là chuyện có lợi cho cả hai bên chúng tôi sẽ không làm. Nhìn thấy Hồ Gia, mọi chuyện dễ thương lượng.”

Bạch Ngôn Sơ lại lạnh nhạt nói: “Thật xin lỗi, tôi không cảm thấy quá hứng thú đối với chuyện của ‘ Đông Hưng ’.”

Chu Tiểu Thanh thấy vẻ mặt kiêu ngạo lạnh lùng của anh, dĩ nhiên không phục, nhưng vẫn là cố nhịn, cười nói: “Vậy chúng tôi sẽ đi tìm Đường lão gia nói chuyện.”

“Hắn không rảnh.” Bạch nói sơ giọng nói càng thêm lạnh lẽo.

Sắc mặt Chu Tiểu Thanh chuyển đen, liền khế gật đầu cười lạnh: “Bạch tiên sinh, cậu có lẽ là do còn quá trẻ tuổi. ‘ Đông Hưng ’ chúng tôi từ trước đến giờ có quan hệ mật thiết với Đường lão gia, ở thời điểm Long ca lại càng thân thiết! Hiện tại Hồ Gia rất chú trọng trao đổi với các vị, mọi người đều biết có cơ hội hợp tác là chuyện khó cỡ nào! Mặc dù nói Bạch tiên sinh là tổng giám đốc của Hoa An, nhưng nói đến chuyện lớn, chắc hẳn cậu vẫn phải hỏi ý kiến của Đường lão gia chứ ?”

Câu nói cuối cùng kia rõ ràng là châm chọc.

Bạch Ngôn Sơ không nhìn hắn, chỉ lạnh nhạt nói: “Chu tiên sinh, ‘ Đông Hưng ’ muốn kết giao bằng hữu với ai tôi không biết, tôi chỉ biết, muốn mượn đồ của tôi không dễ dàng như vậy, bởi vì tôi muốn chứng kiến xem người mượn là sói hay là chó.”

Sắc mặt của Chu Tiểu Thanh càng thêm khó coi, cuối cùng hắn nặng nề “Hừ” một tiếng, nói: “Người trẻ tuổi, còn phải học hỏi!” Dứt lời xoay người đi về chiếc xe Bentley của hắn.

Đợi đến khi chiếc xe rời đi, Tiền Cường mới nhỏ giọng nói với Bạch Ngôn Sơ: “Nghe nói ‘ Đông Hưng ’ gần đây mới nhập một nguồn băng phiến lớn từ Đông Nam Á, chuẩn bị lạng lẹ di chuyển đến nội địa. Nhưng bến tàu bên hắn đã bị cảnh sát đảo bao vây, không dám hành động thiếu suy nghĩ, liền muốn nhận nguồn hàng đó từ người khác. Lần này, hắn nhất định là rất coi trọng chúng ta, mới muốn mượn bến tàu của chúng ta để vận chuyển nguồn băng phiến đó về nội địa.”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái, trầm giọng nói: “Trần Hồ chính là một lão hồ ly, bị hắn để mắt tới nhất định không có chuyện tốt. Tôi tuyệt đối sẽ không để chúng mượn bến tàu của bên ta làm chuyện đó!”

Tiền Cường cười lớn nói: “Đó là đương nhiên! Nhưng, ngài cảm thấy nên làm cái gì? Lúc Chu Tiểu Thanh rời đi có vẻ rất tức giận! Young and Dangerous, tôi lo lắng . . . . .”

Bạch Ngôn Sơ cau mày làm hắn không dám nói tiếp, cười nói: “Lo lắng tôi gặp phiền toái phải không?”

Tiền Cường miễn cưỡng cười cười, trong nụ cười có biểu lộ vẻ lo âu.

Bạch Ngôn Sơ lại không cho là đúng mà than nhẹ: “Mạng của tôi đã giao cho Đường lão gia rồi, nếu có thể vì ông ấy mà chết, cũng không uổng phí cuộc đời này.”

Tiền Cường đột nhiên cười hỏi: “Bạch tiên sinh vẫn thích Đường tiểu thư?”

Bạch Ngôn Sơ trừng mắt với hắn: “Lúc nào thì cậu trở nên nhiều chuyện như vậy?”

Tiền Cường gãi gãi đầu, cười khờ khạo: “Thật xin lỗi, tôi nhiều chuyện.”

Bạch Ngôn Sơ xoay người nói: “Đi thôi!”

=====

Tối hôm đó Du Du mời Kha Triết Nam ra ngoài ăn cơm tối. Từ Thi Thi nói muốn đi đánh golf với cha mẹ, không đi được.

Du Du và Kha Triết Nam ngồi ở trong phòng ăn xoay tròn tầng 58 của tòa cao ốc Hải Thiên. Cô từ tốn ăn salad gan ngỗng, mà kha triết nam lại tâm tình mơ hồ, vẫn ít nói kiệm lời.

Ăn xong đồ ăn, cô hỏi Kha Triết Nam ngồi đối diện: “Cậu nói cho tớ biết, ngày tớ bị bệnh ấy, Bạch Ngôn Sơ có gây khó dễ cho cậu không?”

Gò má của Kha triết nam có chút ửng đỏ, nói: “Tớ không nói, cậu không cần quan tâm.”

Du Du đặt dao nĩa xuống nói: “Cậu không nói, vậy thì nhất định là anh ta đã gây khó dễ với cậu .” Nói xong liền cầm lên điện thoại di động của mình .

“Này!” Kha triết nam vội vàng đề bàn tay đang muốn nhấn điện thoại của cô.

Du Du lại lễ thắng khí hùng nói: Sao vậy? Cậu bị khí dễ, tớ chỉ muốn thay cậu xả giận thôi mà!”

Kha Triết Nam cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Chuyện của đàn ông, cậu không cần quan tâm.”

Du Du không thể làm gì khác hơn là để điện thoại di động xuống, nghiêm túc nhìn hắn nói: “Tiểu Nam, đừng chấp nhặt với người như Bạch Ngôn Sơ! Cái tên quái dị kia, cậu mạnh bạo với anh ta cũng không được, mềm mỏng cũng không được! Dù thế nào đi nữa anh ta là tên biến thái, chúng ta không cần

để ý tới anh ta.”

Kha Triết Nam lại nói: “Nhưng, anh ta muốn quấy rầy cậu thì sao? Nhất định muốn không chế cậu thì sao?”

Du Du thấy giọng nói hần có chút gấp rút, liền cười nói: “Chúng ta không cần thảo luận về người này! Ăn com đi!”

Kha Triết Nam lại vô cùng không phục: “Anh ta quấy rầy cậu như vậy...cậu vẫn còn có thể chịu được, chẳng lẽ cậu còn muốn làm lại từ đầu với anh ta?”

“Ai nói muốn cùng anh ta làm lại từ đầu hả?” Du Du cười khỏ.

“Vậy tại sao cậu không dứt khoát cự tuyệt anh ta?”

Du Du lần đầu phát hiện Kha Triết Nam bởi vì chuyện của mình mà vô cùng lo lắng và kích động, không khỏi có chút kỳ quái: “Không phải tớ đã nói rồi sao? Người kia chính là tên biến thái! Cậu không cần kích động đến thế!”

Nói xong vỗ vỗ mu bàn tay hần, dịu dàng cười: “Cậu quan tâm tớ như thế...tớ rất cảm động. Nhưng, lần sau cậu không cần đối đầu với Bạch Ngôn Sơ, không đáng.”

Tình hình là mình đã edit đến C29 rồi nhưng mà lúc đọc lướt bản convert thì thấy C31, C32 và C33 có ba ngoại truyện về anh Sơ, có thể đọc xong 3 chương đó các bạn sẽ cảm thấy bớt ghét anh Sơ và thông cảm cho anh ấy hơn và các chương đó sẽ đi sâu vào miêu tả nội tâm của anh ấy, và vấn đề các bạn đang thắc mắc nhất về Ngôn Sơ và Giang Tâm Di cũng sẽ được giải đáp phần nào. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ hơn.

Nếu chương này được nhiều thanks thì mai mình sẽ đăng 2 chương liền. Yêu^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 26: Bị bắt cóc (1)

Editor: Cẩm Tú

Kha triết nam ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn Du Du, nắm lấy một tay của cô, nói: “Du Du, tớ sẽ không để cho anh ta khi dễ cậu!”

Có lẽ là ảo giác, Du Du đột nhiên cảm thấy trong ánh mắt của hần có chút kì lạ. Ánh mắt này trước đây cô chưa từng nhìn thấy.

Hôm nay hần làm sao vậy? Cho dù bạn bè giúp nhau không tiếc cả mạng sống cũng không cần tập trung tinh thần như vậy chứ?

Nhịp tim đập kịch liệt, lại không dám phỏng đoán.

Trong lúc nhất thời, hai người đều trầm mặc. Trong con lúng túng, Kha Triết Nam nói lòng tay của mình ra, cười nói: “Chúng ta ăn xong đi tới văn phòng của tớ một chút đi! Thuận tiện để cho cậu thử bộ váy mới!”

== =====

Khi ra khỏi cửa thang máy ở tòa cao ốc nơi đặt văn phòng của Kha Triết Nam thì hần đột nhiên thần kinh nói: “Sao tớ cảm thấy nơi này có cái gì đó kì lạ?” Khi đang nói chuyện, hần nhìn về phía hành lang.

Ánh đèn không sáng lắm, cộng thêm việc lúc này là buổi tối, cho nên có vẻ cực kỳ yên tĩnh. Tầng lầu này trừ văn phòng của hần ra, thì không có thêm bất kỳ công ty nào khác.

Du Du vừa nghe hần nói như vậy, cảm thấy cả người sợ hãi, dùng cùi chỏ huých vào hần nói: “Đừng có dọa người! Đây cũng không phải là phim ma!”

Kha Triết Nam xấu hổ cười nói: “Tớ đi mở cửa! Đợi chút.” Liền giờ chìa khóa lên chuẩn bị mở cửa.

Đang lúc này, phía sau bọn họ đột nhiên lao ra hai cái bóng đen, giữ chặt lấy bọn họ.

Du Du hét to: “Cứu với!” Nhưng tên đàn ông đang khống chế cô rất nhanh đã dùng một cái khăn tẩm thuốc mê bịt vào miệng và mũi cô.

Trước mặt bỗng dưng tối sầm lại, Du Du mất đi ý thức ngất đi.

== =====

Bạch Ngôn Sơ hiện tại đang ngồi trong văn phòng hoa lệ đọc tài liệu.

Anh luôn làm việc đến tận đêm khuya, sau đó mới trở về nhà tắm rửa nghỉ ngơi. Đúng lúc anh đang hết sức tập trung, đột nhiên bị một hồi chuông điện thoại reo lên làm cho giật mình.

Cầm lên nghe, bên kia truyền tới giọng nói khàn khàn có vẻ vô cùng lo lắng của đàn ông : “Bạch Ngôn Sơ! Bây giờ anh phải nghiêm túc nghe tôi nói! Du Du cô ấy. . . . . Cô ấy bị người khác bắt đi rồi!”

Trong lòng Bạch Ngôn Sơ chấn động, trầm giọng hỏi: “Cậu là Kha nhị thiếu? Nói! Làm sao cậu biết Du Du bị bắt đi?”

Kha Triết Nam vừa thở dốc vừa nói: “Tôi nay tôi mời Du Du ăn cơm, khi trở về tôi đưa cô ấy đến văn phòng của tôi để thử đồ, sau đó liền bị bọn người nào đó tập kích. Bọn họ dùng thuốc mê, làm cho chúng tôi ngất đi, đợi đến khi tôi tỉnh lại thì đã không thấy Du Du nữa!”

“Tôi biết rồi!” Bạch Ngôn Sơ sau khi nghe xong, đáp một tiếng rồi cúp máy.

Có người lại dám bắt cóc con gái của Đường Hạc Lễ? Kẻ nào mà lại có lá gan lớn như thế?

Anh vội vàng nhấn vào điện thoại nội bộ: “Vào đi! Có chuyện!”

Lập tức liền có người đẩy cửa đi vào, hỏi: “Bạch tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngôn Sơ đứng lên, giọng nói bắt đầu trở nên gấp gáp: “Du Du bị bắt cóc rồi.”

Thần sắc Tiễn Cường có chút thay đổi, hỏi: “Là Trần Hổ sao?”

Bởi vì từ chối cuộc gặp mặt với Trần Hổ cùng với chuyện cho mượn bến tàu, cho nên Trần Hổ mới nghĩ đến cái này làm phương thức để uy hiếp Bạch Ngôn Sơ và Đường Hạc Lễ?

Bạch Ngôn Sơ gờ tay lên ra hiệu, nói: “Về biệt thự trên núi trước đi, phải thông báo chuyện này cho lão gia từ.”

=====

Sau khi tỉnh lại khỏi giấc ngủ mê man Du Du cảm thấy đầu mình ngửa ran, găng sức mở mắt ra.

Đây là đâu? Hình như là một căn phòng cũ, hơn nữa ngoài cửa sổ đen thui lù, nên chắc có lẽ không ở trong nội thành, mà là ở vùng ngoại ô!

Mà tay của cô cũng bị sợi dây lớn buộc chặt, không thể nhúc nhích được, vừa động đậy là da thịt đã chà xát vào dây làm cô cảm thấy đau đớn!

Cô bị bắt cóc. Lần này cô đã xác định được chính xác tình cảnh của mình hiện tại.

Con khủng hoảng đã chèn ép cô.

Người nào đã bắt cóc mình? Tuy nói thân phận của cô là tiểu thư cao quý của Đường gia, nhưng Đường gia xưa nay khiêm tốn, cha cũng không thích đắc tội với người nào, làm sao lại đến phiên cô bị bắt cóc?

Không nên hốt hoảng, không phải sợ. Có lẽ những người đó chỉ muốn chút tiền thôi, sẽ không làm hại đến cô! Cô tự an ủi bản thân.

Hít thở sâu một hơi, cô xê dịch cái mông của mình, để cho bắp đùi đã tê rần được thoải mái hơn.

Đang lúc này, bên kia truyền đến tiếng gõ cửa, đèn trong phòng cũng được bật sáng choang.

Có hai người đàn ông đi tới, một người vóc dáng cao lớn, bộ mặt lạnh lùng, một người khác vóc dáng gầy hơn, còn tết tóc đuôi ngựa.

Người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng liếc nhìn Du Du, tựa hồ đang xác nhận cô có phải là mục tiêu của hắn hay không. Du Du bị ánh mắt lạnh lẽo của hắn dọa sợ, liền cắn cắn môi.

Cũng may, bọn họ không có dán băng dính hay nhét gì đó vào miệng cô. Nếu không, thật là ghê tởm chết cô mất thôi.

Mà cái người cao gầy buộc tóc đuôi ngựa cũng cả lờ phật phơ đi tới đây, khom lưng lại gần quan sát Du Du. Du Du vô cùng chán ghét cái khuôn mặt gầy khô kia, liền quay đầu đi nhắm mắt lại.

Tóc đuôi ngựa ngồi thẳng lên, nói với người đàn ông mặt lạnh: “Đường Du Du! Không sai!”

Du Du mở mắt ra, vội vàng nói: “Các anh nếu đã biết tôi là ai, thì hãy sớm thả tôi ra! Tôi biết các anh chỉ cần tiền mà thôi, cha tôi sẽ cho các anh! Nhưng nếu các anh làm khó tôi..., chỉ sợ thua thiệt là hai người thôi!”

Cô biết, lúc này không thể quá mức cứng rắn, nhưng cũng không thể quá sợ hãi.

Đuôi ngựa lại nhích tới gần một bước, lộ ra vẻ ham muốn, cười phóng túng nói: “Thật đúng là yểu điệu thục nữ, làn da trắng trẻo lại mềm mại. . . . .” Nói

xong đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Du Du.

Du Du nổi giận, liền quát to một tiếng: “Cút!”

Đuôi ngựa bị dọa, sau đó rống giận: “Chết tiệt, kêu la cái gì! Kêu nữa ông đây sẽ hăm hiếp mày, đập chết mày!”

Người mặt lạnh đột nhiên hét lên với với hân: “Mày tên gì? Đồ thần kinh! Phía trên đã ra chỉ thị, người phụ nữ này không thể đụng vào! Dừng để đàm phán một cuộc buôn bán lớn đấy!”

Dứt lời hân ngồi xổm người xuống nhìn Du Du, chậm rãi nói: “Cô đừng lộn xộn, cũng đừng nghĩ đến việc bỏ trốn! Sau khi phía trên thỏa thuận xong, chúng tôi sẽ thả cô đi!”

Du Du ngăn cả người.”Phía trên” rốt cuộc là ai? Kẻ đứng sau việc này là ai?

Cô dĩ nhiên biết cái này không thể hỏi bậy, một khi hỏi được làm hai người này nổi nóng, sẽ rước họa vào thân.

Cô gật đầu một cái, bày tỏ vẻ thuận theo.

Người đàn ông lạnh lùng đứng lên, cười khê một tiếng: “Không hổ là tiểu thư khuê các, rất rõ lý lẽ! Vậy thì tốt, cô tốt nhất cứ ở yên đó! Chúng tôi dưới tình huống bình thường sẽ không làm tổn thương cô!”

Sau đó hét lên với tên đuôi ngựa: “Đi thôi!” Liền mang theo tên kia đi ra ngoài, “Rầm” một tiếng, cửa đã được khóa chặt.

Du Du thấy hai người này đi ra ngoài, lập tức tuyệt vọng. Trong căn phòng tối rộng như vậy, chỉ còn lại một mình cô, cô độc, bất lực, sợ hãi giống như có một con rắn độc quấn lấy cô. Trong bầu không khí tĩnh lặng căn nước lấy cô, đôi môi khô khốc cũng làm cho cô khó có thể chịu được.

Cô chợt nghĩ đến cha. Ông sẽ gặp đến độ giậm chân mắt thôi, có phải vì vậy mà trái tim mới không chịu nổi hay không?

Từ nhỏ đến lớn, cho tới nay, lúc nào cũng phải để cho ông nhớ nhung và lo lắng cho cô, nhớ lại thật là thẹn với ông.

Nước mắt tĩnh lặng rơi xuống, trong lòng vẫn lảm bảm, cha.

Có người tới cứu cô không?

Tối nay Tú sẽ đăng C27 nhé. Đừng quên nhấn Thanks cho mình nhé, chúc các bn đọc truyện vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 27: Bị bắt cóc (2)

Editor: Cẩm Tú

Trên sườn núi đỉnh thụ Đường gia đèn đóm sáng trưng như ban ngày. Trong phòng khách lớn sang trọng, Đường Hạc Lễ chấp tay sau lưng đi tới đi lui, cả khuôn mặt cũng trở nên nhăn nhó.

Con gái bị bắt cóc, trong lòng ông cảm thấy khó chịu.

Bạch Ngôn Sơ không nói một lời ngồi trên ghế sa lon, ngón tay trái thỉnh thoảng gõ ở trên đầu gối.

Lâm Như Nguyệt vẫn cúi đầu cau mày, Niên thúc cũng vừa đứng vừa cúi đầu.

Đường Du Du bị bắt cóc, đối với Đường gia mà nói đây thật sự là sấm sét giữa trời quang. Mới vừa rồi Bạch Ngôn Sơ đã gọi điện tới “Đông Hưng”, thăm dò hỏi chuyện, Chu Tiểu Thanh lại nói không biết gì về chuyện này, còn nói nếu cần giúp nhất định sẽ vui lòng giúp đỡ.

“Khốn kiếp! Xã hội đen chết tiệt! Bắt cóc con gái của ta lại không thừa nhận! Ta thật muốn quăng bọn chúng xuống biển làm mồi cho cá!” Đường Hạc Lễ rốt cuộc không nhịn được nữa rồi, bắt đầu nổi giận.

Sau đó quay người lại, chỉ vào Bạch Ngôn Sơ nói, “Chúng ta báo cảnh sát, gọi Hoàng Cảnh Tư tới đây! Gọi cậu ta giúp một tay đi tìm người! Ta muốn gặp con gái ta ngay lập tức!”

Bạch Ngôn Sơ lại nói: “Hiện tại báo cảnh sát không phải thời điểm tốt! Lão gia tử, hay là chúng ta đi tìm Trần Hổ nói chuyện một chút!”

“Vậy Du Du thì sao? Để mặc cho con gái bảo bối của ta ở trong tay đám cận bã kia hay sao?”

Tiền Cường đứng một bên khẽ nói: “Lão gia, việc này rõ ràng là do ‘ Đông Hưng ’ làm! Nếu chúng ta báo cảnh sát, làm kinh động bọn chúng thì lại càng bất lợi cho tiểu thư! Trần Hồ không thừa nhận còn ra vẻ, là bởi vì hắn muốn chơi trò tâm lý với chúng ta, hắn muốn chúng ta nhượng bến tàu để cho hắn chuyển hàng, cho nên mới bắt cóc tiểu thư ép chúng ta đồng ý. Có lẽ, vì cứu tiểu thư, chúng ta chỉ có thể cùng hắn đi nói chuyện.”

Ánh mắt của Đường Hạc Lễ dừng lại ở trên người Bạch Ngôn Sơ, hỏi: “A Sơ, quyết định cuối cùng của con như thế nào?”

Bạch Ngôn Sơ khẽ vuốt mi tâm, nói: “Không bằng chúng ta chia nhau ra hành động? Một bên sẽ đi nói chuyện với Trần Hồ, bên kia đi cứu người!”

“Như vậy được không?” Đường Hạc Lễ hỏi.

“Chuyện đàm phán, ngài đi đi. Chuyện cứu người, cứ giao cho con! Con nhất định sẽ cứu Du Du!”

Giọng nói lạnh lùng trầm ngâm mà chắc chắn của Bạch Ngôn Sơ vang vọng cả phòng khách lớn hoa lệ, mỗi người đều nghe vô cùng rõ ràng.

Đường Hạc Lễ gật đầu một cái bày tỏ sự đồng ý: “Cũng đành phải như vậy.” Sau đó lại nhìn Bạch Ngôn Sơ, “Cẩn thận một chút!”

Bạch Ngôn Sơ nhìn Tiền Cường, nói: “Con và A Cường sẽ đi, mang thêm mấy vệ sĩ nữa, sẽ không có chuyện gì.”

Lúc này Lâm Như Nguyệt rốt cuộc không nhịn được run rẩy nói: “Hai người nhất định phải cứu được Du Du ra! Bây giờ con bé nhất định là bị dọa sợ. . . .” Nói xong liền gờ tay lên lau nước mắt.

Tĩnh Tĩnh Tĩnh——

Chuông điện thoại reo lên làm mọi người ở đây đều chấn động. Bạch Ngôn Sơ phản ứng nhanh đi tới cầm ống nghe, trầm giọng nói: “A lô?”

“A lô ? Là dinh thự Đường sao? Tôi là Trần Hồ!” Bên kia là giọng đàn ông, đoán chừng khoảng bốn mươi tuổi.

“Hồ Gia chứ? Tôi là Bạch Ngôn Sơ.”

Hồ Gia cười nói: “Bạch tổng sao? Tôi sẽ thông báo vị trí của Đường tiểu thư! Cách nội thành ở vùng ngoại ô phía Tây Nam tám mươi km ở trong một nhà dân nhỏ! Tạm thời người vẫn an toàn! Nếu cậu hoặc là Đường lão gia chịu tới đây nói chuyện, tôi đảm bảo rất nhanh Đường tiểu thư sẽ có thể bình an về nhà đoàn tụ với mọi người.”

Mặc dù giọng điệu ôn hòa, nhưng mỗi câu đều là uy hiếp cùng bức bách. Bạch Ngôn Sơ nắm chặt ống nghe, trao đổi ánh mắt với Đường Hạc Lễ, nói: “Đường lão gia sẽ nói chuyện với Hồ gia. Nhưng, phải bảo đảm người được an toàn, nếu như có chuyện không vui, chúng tôi sẽ mất hứng đấy.”

Trần Hồ lại cười nói: “Nói hay lắm! ‘ Đông Hưng ’ chúng tôi coi trọng nhất nghĩa khí, coi trọng nhất bằng hữu! Chỉ cần chúng ta hợp tác vui vẻ, mọi chuyện dễ bàn! Còn nữa, nếu hai người báo cảnh sát, Đường tiểu thư sẽ vĩnh viễn goodbye với mọi người! Cứ như vậy đi, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

“Chờ một chút! Tôi muốn nghe giọng của Đường Du Du một chút!”

Bên kia Trần Hồ hờn hờ đồng ý: “Bên kia sẽ an bài! Yên tâm”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Không nghe thấy giọng nói của cô ấy, chúng tôi sẽ không nói bất cứ chuyện hợp tác nào với các người!” Sau đó cúp điện thoại.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, lại tới một cú điện thoại. Bạch Ngôn Sơ vội vàng nhấn loa ngoài rồi cầm ống nghe lên: “A lô ?”

Bên kia yên lặng một lúc, mới có giọng nói của một người đàn ông vang lên: “A lô? Là người của Đường gia sao?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Tôi là Bạch Ngôn Sơ, tôi muốn nói chuyện với Đường Du Du.”

Bên kia truyền đến âm thanh sột soạt, sau đó là giọng nói run rẩy của phụ nữ vang lên: “A lô ?”

Bạch Ngôn Sơ lập tức hỏi: “Du Du?”

Giọng nói ở đầu dây bên kia vẫn còn run rẩy: “Bạch Ngôn Sơ sao? Tôi. . . .Tôi ở trong một căn nhà bỏ hoang ở ngoại ô! Mau tới cứu tôi!”

Đường Hạc Lễ nghe giọng nói của con gái bảo bối thì lòng đau như cắt, vội vàng nói: “Bảo bối, cha nhất định sẽ cứu con ra ngoài! Nhất định!”

Bên kia lại truyền tới giọng nam lạnh lùng: “Được rồi!” Giọng nói của Du Du rất nhanh đã biến mất, thay vào đó là giọng nói lạnh lùng của hắn, “Như thế nào? Giọng nói đã nghe được. Vậy các người cứ nói chuyện với phía trên đi!” Sau đó “Cộp” “một tiếng, điện thoại bị cắt đứt.

Đặt ống nghe xuống, Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Lão gia từ, ngài hãy đi đàm phán với Trần Hồ! Mang theo nhiều vệ sĩ, nếu không con không yên lòng.”

Đường Hạc Lễ ngẩng đầu lên, cười lạnh: “Ta mà sợ hấn? Một đám người cặn bã!”

Bạch Ngôn Sơ thờ dãi nói: “Chuyện bến tàu, nhất định phải đồng ý bọn chúng trước. Nếu không, Du Du sẽ gặp nguy hiểm.”

Đường Hạc Lễ tức giận nói: “Vì con gái, muốn giết ta cũng có thể! Huống chi chỉ là một bến tàu!” Sau đó ông lại đi tới chỗ góc phòng, hướng về phía di ảnh vợ Đặng Thanh Vân thì thầm, “A Vân, em nhất định phải phù hộ bọn anh thành công cứu Du Du của chúng ta! Ta sẽ dẫn con bé về nhà!”

Bạch Ngôn Sơ đứng lên, nói với Tiền Cường: “Chuẩn bị xong thì chúng ta đi!” Nói xong cùng Tiền Cường đi ra khỏi phòng khách của Đường gia.

Mơ màng màng màng ngủ không biết bao lâu, Du Du bị tiếng chim hót đánh thức. Mở mắt ra, thấy ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ. Trời đã sáng, một đêm trời qua.

Lúc này mới phát giác đầu mình nặng nề, cổ tay bị trói chặt và mắt cá chân cũng đã vô lực.

Cô quả thật muốn khóc rồi. Ngộ nhờ máu không lưu thông dẫn đến tàn phế thì làm thế nào! Liền giật giật thân thể, giật giật cánh tay, phát hiện căn bản là không nhúc nhích nổi! Vẫn còn rất đau!

Mà hai chân cũng đã vô lực.

Cửa đột nhiên bị mở ra, một bóng dáng cao lớn bước vào. Sau khi Du Du nhìn rõ, phát hiện là người đàn ông mặt lạnh tối hôm qua.

Người đó cầm một chai nước đã mở nắp, đến gần cô, không chút biểu tình nói: “Uống nước!” Sau đó dùng tay khác nâng đầu cô lên, unction chai nước cạy miệng cô ra nhét vào.

Đột nhiên uống nước, Du Du chút nữa là bị sặc, liền ho khan mấy tiếng. Người đàn ông buông ra, lui về phía sau nhìn cô nói: “Nhịn thêm một chút, có lẽ sắp được ra ngoài rồi!”

Sao đạo này vắng vẻ quá vậy, không thấy có ai phản hồi hay bình luận gì về truyện luôn ấy, các nàng bỏ quên ta rồi sao TT

Bạn đang đọc truyện *Chống trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 28: Cứu con tin

Editor: Cẩm Tú

Du Du chịu đựng sợ hãi, sợ hãi hỏi: “Đại ca, có thể nói lỏng dây trói ra một chút được không? Tôi...tay tôi tê rần như sắp gãy tới nơi rồi! Được không?”

Người đàn ông mặt không cảm xúc nhìn cô, tựa hồ như đang nhìn một pho tượng đá.

Thấy đối phương thờ ơ, cô rơi nước mắt, liền lắp bắp nói: “Các anh, các anh lấy được tiền thì sẽ thả tôi ra chứ? Các anh, các anh giết, giết chết tôi rồi cũng không tốt lành gì đâu? Phim truyền hình không phải đã nói rồi sao? Xã hội đen, làm chuyện xấu sớm muộn, sớm muộn cũng sẽ bị cảnh sát bắt!”

Đủ đáng thương chứ? Có thể nói lỏng dây trói cho cô chưa?

Người đàn ông lại cười: “Cô thật biết giả bộ đáng thương!”

Du Du bị hấn đoán được, buồn bực vô cùng, nói lớn tiếng: “Nhìn dáng vẻ anh có vẻ khá hơn tên cao gầy kia, sao cũng lại khôn khiếp như vậy!”

Người đàn ông không lên tiếng, mà là cực nhanh từ túi quần jean móc ra một con dao găm nhỏ, cực nhanh cúi xuống chỗ tay và mắt cá chân cô sọt soạt vài tiếng. Du Du không biết hấn định làm gì, lại bị hù phải nhắm mắt lại, toàn thân phát run.

Sau đó, cô phát hiện dây trói có vẻ đã lỏng ra hơn, cũng thoải mái hơn. Tối thiểu nơi bị trói cũng lỏng hơn, chân cũng có thể động một cái rồi.

Cô giật mình ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, không lên tiếng. Hấn vẫn thật sự nói lỏng dây trói cho cô sao? Tại sao hấn lại tốt bụng như vậy?

Người đàn ông tiêu sái cắt dao găm đi, nói: “Được rồi! Nếu chạy trốn tôi không thể bảo đảm cô sẽ không sao!” Dứt lời cũng nhanh chóng đóng cửa đi ra ngoài, giống như tối hôm qua khóa cửa thật chặt.

Du Du khóc.

Đột nhiên rất muốn nhào lên chiếc giường lớn êm ái để chịu ngủ một giấc; rất muốn ăn hải sâm, cũng rất muốn ăn canh nấm tuyết chị Nguyệt làm; rất muốn được tắm nước nóng, sau đó sơn móng tay, đắp mặt nạ dưỡng da. . . . . Còn muốn ở cùng với cha, cùng ông nghe ca khúc từ vùng Việt - Quảng Đông.

Nước mắt càng chảy càng nhiều, cuối cùng cô khóc đến không còn sức lực.

Tại sao không có người đến cứu cô? Bạch Ngôn Sơ làm sao còn chưa tới cứu mình?

Nhìn đến bản thân như vậy, anh sẽ gấp gấp sao? Sẽ khó chịu sao?

Nghĩ tới đây, cô lại sụt sùi khóc.

=====

Không thể đợi chết, phải nghĩ biện pháp chạy trốn. Du Du nghĩ.

Cô bình tĩnh lại quan sát căn nhà: chỉ có một cánh cửa sổ, chắc hẳn đã được khóa. Trong phòng là một đồng hồ loạn cùng với cái bàn và cái ghế đã bị gãy, còn có bình nước ngọt chỉ còn lại một ít. Chỉ là, ở một căn nhà bỏ hoang như nơi này, có một cái rương gỗ gây sự chú ý với cô.

Bên trong có công cụ nào hay không? Ví dụ như dao găm, cái dùi các loại? Chỉ cần là đồ sắc, sẽ có thể giúp cô cạy dây thừng!

Du Du khó khăn đứng lên, cố gắng đi di chuyển qua bên kia. Người đang trong tình cảnh tuyệt vọng, dục vọng muốn sống ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, chỉ cần có một tia cơ hội, cho dù có mong manh đến mức nào đi chăng nữa, cũng muốn tóm chặt lấy.

Đã bị trói lại một ngày một đêm, vừa đứng lên liền hoa mắt chóng mặt, cả người không còn chút sức lực nào. Mà hai chân như bị đổ chì nặng nề không cách nào nhúc nhích, chỉ còn cách cắn răng ngồi xuống, thở hổn hển mấy cái.

Cô tính toán thử lại một lần nữa. Cái rương cách cô khoảng năm, sáu mét, cố gắng đi qua đoán chừng cũng không khó. Cô lần nữa cố hết sức đứng lên, chịu đựng choáng váng lết tới bên kia. Bởi vì hai chân bị trói vào nhau, cho nên bước đi cảm giác lung la lung lay, cực kỳ khó khăn.

Một mét, hai mét. . . . . Du Du càng ngày càng mừng rỡ, cảm thấy hi vọng cách mình càng ngày càng gần.

Hi vọng trong rương sẽ có đồ cô cần! Trong lòng cô yên lặng cầu nguyện, tiếp tục bước đi.

Nhưng, chân thật sự quá đã tê rần, mới đi được mấy bước liền mềm nhũn. Cô kêu một tiếng, cả người quỵ xuống.

Nhưng cô không tức giận, mà là ngơ ngậy thân thể, giống như một con rắn hướng tới cái rương.

Hai mét, ba mét. . . . . Rất nhanh, đã đến.

Thở gấp bằng miệng, Du Du rút cuộc cũng đến được gần cái rương kia. Cái rương màu xanh đen đã bị rỉ, thoạt nhìn là thùng dụng cụ. Thật may là, cái rương không có bị khóa!

Trời cũng giúp mình! Du Du cực kỳ vui mừng.

Nhưng, cô làm sao giờ tay ra để mở rương đây? Cô lại tiếp tục mất tinh thần.

Suy nghĩ một lúc, cô chỉ đành từ từ ngồi chồm hồm lên, đưa lưng về phía cái rương, hai tay bị trói rờ tới cái rương.

Cô cố gắng hết sức để mở nắp rương lên. Sau đó đôi tay chặt vật mò xuống, cố gắng tìm xem trong rương có gì.

Cắn răng, hai tay của cô mò vào trong rương, đi tìm vật cần tìm. Bởi vì đưa lưng về phía cái rương, cô căn bản không cách nào nhìn thấy bên trong là cái gì?

Trái tim càng ngày càng đập nhanh, cả người mồ hôi ướt đẫm.

Vài giây sau, lòng của cô lạnh bất phân nửa. Bởi vì cô không sờ được bất cứ thứ gì, ngoại trừ thành rương cứng rắn lạnh lẽo.

Cảm thấy mất hết tinh thần, cô lại nức nở đứng lên. Chẳng lẽ mình chỉ có thể chờ chết? Bạch Ngôn Sơ chẳng lẽ không để ý tới sự sống chết của cô hay sao?

Lúc này, cửa đột nhiên phát ra một tiếng nổ, dọa cô giật mình, cả người gần như ngã xuống đất.

Giọng nói của một người đàn ông vang lên: “Tiểu thư ở bên trong!”

Du Du nhìn về phía cửa, không phải là Tiễn Cường sao? Thật sự là. . . . .Bạch Ngôn Sơ tới rồi sao?

Tiền Cường vội vàng chạy tới cời dây trói ở cổ tay cho cô. Dây trói được tháo ra, cô tiếp tục khóc.

Lấy lại tự do thật là tốt.

Bóng dáng của Bạch Ngôn Sơ bước vào. Sau khi đi vào, ánh mắt lạnh lẽo kia vẫn luôn nhìn Du Du đang còn tràn ngập khiếp sợ.

Trong nháy mắt ánh mắt lạnh lẽo đó xẹt qua tia lo lắng. Mặc dù, đó chỉ là thoáng qua không dễ bị người khác nhìn thấy. Nhưng Du Du lại cố chấp cho là, chính cô đã thấy được vẻ lo lắng chỉ thoáng qua chốc lát trong mắt anh.

Hi vọng đó không phải là ảo giác.

“Không sao.” Bạch Ngôn Sơ nhìn người phụ nữ ngồi trên mặt đất, nói một câu. Sau đó ngòai chồm hồm xuống nhanh chóng cời dây thừng buộc quanh chân cô ra, cũng bế cả cơ thể đã mềm nhũn của cô lên.

Tựa vào trên vai anh, cô mặc sức khóc. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, mặc kệ giữa hai người bọn họ yêu hận rồi rắm như thế nào, vào giờ phút này bờ vai của anh không chút nghi ngờ nào chính là chỗ dựa vững chắc của cô. Trong lồng ngực cùng với hơi thở của anh, trong nháy mắt xua tan đi nội tâm đang sợ hãi và lo lắng của cô.

Tiền Cường ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Đi mau! Bọn hấn tới rồi!”

Bên kia đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, những người đó chạy tới.

Bạch Ngôn Sơ ôm lấy Du Du, đi theo Tiền Cường đang yểm trợ nhanh chóng chạy ra ngoài. Du Du áp mặt vào trong ngực Bạch Ngôn Sơ, căn bản không dám nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng càng không cách nào tưởng tượng được một giây kế tiếp sẽ xảy ra cái gì.

Lại nói, hai người bọn họ làm sao lại tới được đây? Tại sao không ai phát hiện? Hôm nay có thể thuận lợi chạy trốn sao?

Ra đến bên ngoài, Du Du mới phát hiện đã là buổi tối.

Nhưng vào lúc này, một hồi âm thanh bén nhọn “Choang choang” đột nhiên vang lên từ phía cửa sổ, chói tai mà kinh người.

Mn hãy thanks cho mình vs nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Chống trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 29: Bị thương

Editor: Cẩm Tú

“A. . . . .” Du Du cực kỳ sợ hãi, vùi đầu vào trong ngực Bạch Ngôn Sơ. Anh hừ một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: “Đừng sợ!”

Mà Tiền Cường đã nhanh nhẹn xoay người lại, từ túi áo rút ra một khẩu súng, nòng súng hướng về phía cửa sổ bóp cò. Tiếng súng chói tai cùng với âm thanh thủy tinh bị vỡ tiếp tục vang lên, Du Du bị dọa sợ đến kêu lên mấy lần.

Ông trời ơi! Lần đầu tiên cô nghe thấy tiếng súng!

Bạch Ngôn Sơ ôm cô chạy ra khỏi căn nhà dân rách nát phía sau, vừa vượt qua một mảnh đất cỏ hoang. Tiếng gió ào ào ở bên tai Du Du xẹt qua, cô nhắm mắt lại thật chặt.

Dù có thế nào, anh đã tới, cô nghĩ đã an toàn.

Mà bên kia có một chiếc xe lái đến trước mặt bọn họ, chiếc xe phanh gấp lại.

Bạch Ngôn Sơ nhanh chóng đưa Du Du vào trong xe, hung hăng đóng cửa lại, hít một hơi thật sâu.

Lúc này, Tiền Cường rất nhanh đã chạy tới, hấn bằng tốc độ nhanh nhất nhảy lên ghế phụ lái, hô: “Lái xe! Mau!”

Phụ trách lái xe A Sơn đạp mạnh chân ga. Tốc độ xe không thua gì xe đua, chạy nhanh như điên, để lại mưa đạn ở phía sau.

Cả người Du Du phát run, nín chặt lấy ống tay áo của Bạch Ngôn Sơ, “Tôi sợ. . . . .”

Cánh tay của Bạch Ngôn Sơ cũng ôm chặt lấy cô, khẽ an ủi: “Không sao.” Sau đó trong miệng khẽ than nhẹ, hít vào một ngụm khí lạnh.

Tiền Cường ngồi trước đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Bạch tiên sinh, có phải ngài đã trúng đạn rồi không?”

Trong lòng Du Du trở nên căng thẳng: Mới vừa rồi mưa đạn như thế, đã bắn trúng anh rồi sao?

Bạch Ngôn Sơ cau mày cười nói: “Cánh tay thôi mà, không có việc gì, đi thôi!”

Du Du lúc này mới phát hiện ra cánh tay trái của người đàn ông ngồi bên cạnh đã rỉ máu, còn nhuộm đỏ ống tay áo. Cô trở nên luống cuống, liền vội vàng hỏi: “Bạch Ngôn Sơ, anh không sao chứ? Có phải rất là khó chịu hay không?”

Anh không phải là vừa rồi bé mình chạy thoát khỏi đó rồi bị trúng đạn đó chứ?

“Không chết được.” Bạch Ngôn Sơ nói xong mím môi thật chặt, xem ra đã thừa nhận đau đớn.

Du Du vội vàng nói với người lái xe: “A Sơn, tìm bệnh viện! Mau!”

Cô đã sợ đến tay chân có chút luống cuống, bởi vì đối với cái chuyện máu me này, cô thật sự không hề có kinh nghiệm.

A Sơn đồng ý: “Ngay bây giờ!”

Xe một đường chạy như điên trên con đường ngoại ô thành phố. Ven đường đều là rừng núi, từng cây từng cây tối om om ở ven đường như gương nanh múa vuốt, Du Du sau khi nhìn cảm thấy trong lòng đặc biệt sợ cùng nóng nảy.

Nơi hoang vu này, tìm đâu ra bệnh viện?

Bạch Ngôn Sơ đã nhắm mắt lại, nhưng máu đỏ tươi vẫn chảy xuống, trên đầu gối quần cũng ướt một phần nhỏ. Du Du càng ngày càng sợ, liền nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai của anh nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh chịu đựng một chút! Không nên ngủ gật!” Cuối cùng câu nói kia đã mang theo tiếng khóc nức nở rồi.

Nhìn thấy cô gấp gáp như vậy, Bạch Ngôn Sơ lại khẽ nhếch môi cười, trôi mờ mờ tối, trong nụ cười này mang một vẻ quý dị mê người.

Lúc này, Tiền Cường lại nói: “Xong đời! Có cảnh sát kiểm tra xe!”

Trong lòng Du Du chấn động: Lúc này kiểm tra xe?

Phía trước hơn 10m, quả thật có mấy người đứng, còn có cầm đèn pin trên tay.

Tiền Cường nhỏ giọng nói: “Hiện tại Bạch tiên sinh bị thương, nếu bị cảnh sát phát hiện, nhất định sẽ làm cho bọn họ đem lòng sinh nghi, sẽ kéo chúng ta đến đồn cảnh sát hỏi thăm!”

Du Du nhất thời không có chủ ý, hỏi: “Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

A Sơn cũng lo lắng nói: “Không thể bị bọn họ phát hiện ra Bạch tiên sinh bị thương!”

Phía sau giọng nói run rẩy nhưng kiên định của Bạch Ngôn Sơ vang lên: “Tôi có thể nhịn được! Mọi người đừng nói gì hết!”

Du Du quay đầu lại nhìn Bạch Ngôn Sơ sắc mặt đã trắng bệch, hỏi: “Thật sự anh có thể chịu được?”

Anh gật đầu một cái: “Chuyện em bị bắt cóc tạm thời tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài! Cho nên, chúng ta nhất định không được thừa nhận!”

Xe đột nhiên ngừng lại.

A Sơn dừng xe, chuẩn bị tiếp nhận sự kiểm tra của cảnh sát.

Tiền Cường trầm giọng giao phó: “Cậu đừng nói gì hết, cứ giao cho tôi!”

Chỉ thấy bên kia ba cảnh sát đi tới, một người cầm đầu là người mặc âu phục và khoác áo khoác màu xám tro, nữ cảnh sát tóc ngắn mặc quần tay, trước ngực đeo băng tên.

Cô ấy đi tới trước đầu xe khẽ khom lưng xuống, giơ băng tên trước ngực mình lên để chứng minh thân phận, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười lạnh ung của cảnh sát lành nghề: “Tôi là giám sát cao cấp của tổ trọng án ở Tây Thành Tôn Diệu Linh, xin xuống xe để cho chúng tôi kiểm tra một chút! Cảm ơn vì đã phối hợp!”

Trái tim đập nhanh, liền nín thở liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Ánh mắt của anh sang ngời, lấp loè ánh sang cảnh giác cao độ, giống như một con báo săn, tùy thời điểm chuẩn bị tìm cơ hội liền đột xuất vòng vây.

Tiền Cường ho một tiếng, cười nói: “Madam, đã xảy ra chuyện gì? Trẻ như vậy toàn bộ mọi người lại bị điều động?”

Nữ giám sát dùng giọng điệu cứng nhắc nói: “Có thôn dân báo cáo phía sau thôn 50 cây số có tiếng súng, cho nên chúng tôi tới đây kiểm tra một chút!”

Du Du bị hù dọa làm cho bối rối. Cô sợ mấy tên lưu manh xã hội đen kia, nhưng cũng sợ chị cảnh sát nghiêm túc này nha!

Ngộ nhờ bị đề ra nghi vấn đến vụ bắt cóc vừa rồi, nên nói như thế nào cho phải? Truyền thông sẽ viết như thế nào về mình?

Khó trách có người nói, cảnh sát chính là người ra ngoài phá hoại!

Tiền Cường vẫn bình tĩnh, cười nói: “Chúng tôi đương nhiên sẽ phối hợp.” Liền mở cửa xe ra, còn nói với mọi người trong xe, “Xuống xe đi!”

Làm thế nào? Thật sự muốn xuống xe sao? Xuống xe không phải là bị nữ giám sát phát hiện ra Bạch Ngôn Sơ bị thương sao? Tiền Cường đúng là tên đại ngu ngốc! Trong lòng Du Du hung hăng kêu lên.

Nữ giám sát hạ lệnh: “Xin xuống xe!”

Đội sau khi Tiền Cường và A Sơn xuống xe, Du Du không thể làm gì khác hơn là lôi kéo người đàn ông phía sau xuống xe. Bạch Ngôn Sơ xuống xe, nữ cảnh sát kia đột nhiên tỉnh mắt hỏi: “Tiền sinh, làm sao anh lại chảy máu? Anh bị thương sao?”

Du Du cắn chặt môi, trong đầu ong ong.

Cảnh sát chết tiệt, thấy người ta bị thương thì hỏi gì chứ? Còn không mau đưa người đi bệnh viện?

Bạch Ngôn Sơ cười khò: “Chuyện nhỏ, tự tôi làm mình bị thương đấy mà!”

Giọng nói của cảnh sát càng ngày càng nghiêm nghị: “Chúng minh thư, cảm ơn! Xin lấy ra!”

Tiền Cường móc chứng minh thư ra, đưa cho cảnh sát mặc cảnh phục một bên kiểm tra. Mà Du Du cũng lấy chứng minh thư ra, Bạch Ngôn Sơ cũng dùng cánh tay không bị thương lấy chứng minh thư từ trong túi áo ra.

Cảnh sát phụ trách kiểm tra ghi danh nhìn chứng minh thư của bọn họ, kinh ngạc nói: “Đường Du Du tiểu thư? Bạch Ngôn Sơ tiên sinh?”

Trong Hương thành thật đúng là không người nào không biết bọn họ.

Nữ cảnh sát dùng ánh mắt dò xét nhìn Bạch Ngôn Sơ: “Bạch tiên sinh, anh chắc chắn thương thế của anh là tự mình gây ra sao?”

Du Du rốt cuộc cũng đã bực mình, hét lên với nữ cảnh sát: “Cô hỏi cái gì mà hỏi? Cô không thấy người ta rất khó chịu sao? Cảnh sát các cô luôn miệng nói bảo vệ nhân dân, thật ra thì chính là gây thêm phiền phức! Nếu như tôi mà là cô, tôi sẽ đưa anh ấy tới bệnh viện ngay bây giờ!”

Thứ 3 sẽ đăng chương mới nha các bn, hãy nhấn thanks ủng hộ mình nào ^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 30: Đối chọi gay gắt

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Nữ cảnh sát ngẩn ra, sắc mặt trở nên khó coi, đang muốn phản bác thì bên kia truyền tới một giọng nam uy nghiêm: “Madam Tôn! Thu đội về!”

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên đi tới. Mặc âu phục màu xám, cài huy chương trên ngực. Vẻ mặt lạnh lùng, mặt mày uy nghiêm.

Nữ cảnh sát nhìn thấy cấp trên tới, vội vàng báo cáo: “Tổng sir! Vị này là Bạch tiên sinh của tập đoàn Hoa An, vị kia là Đường tiểu thư của Đường gia, lúc này bọn họ xuất hiện tại nơi này, tôi cảm thấy rất khả nghi!”

Tổng sir liếc nhìn ba người bên kia, sau đó dùng giọng điệu bình tĩnh lại kiên định hạ lệnh: “Phía trên thông báo, lập tức thu đội về!”

Nữ cảnh sát kinh ngạc hỏi: “Tại sao? Thu đội? Sir, tôi cần ngài giải thích!”

“This is an order (Đây là mệnh lệnh)!” Ngực khí của Tổng sir càng cao thêm.

Nữ cảnh sát hiểu ý tứ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Yes! Sir!” Sau đó ngoắc tay nói: “Thu đội về! Rút lui!”

Mà Tổng sir cũng không dừng lại lâu, rất nhanh xoay người đi. Bên kia một đội cảnh sát rất nhanh thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi

Du Du bị dọa sợ đến gần như ngã xuống, liền bắt lấy cánh tay Tiền Cường lắc mấy cái nói: “Cậu điên rồi! Cảnh sát giống như chó Nhật! Cậu không biết anh ấy bị thương sao?”

Tiền Cường cúi đầu nói: “Thật xin lỗi, tiểu thư!”

Bạch Ngôn Sơ lại cau mày nói: “Chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây! Có lẽ, cảnh sát đã biết một số chuyện!”

Tiền Cường gật đầu: “Nên nhanh chóng rời khỏi đây!”

Bốn người rất nhanh lên xe lần nữa.

Trải qua một đêm nguy hiểm, Bạch Ngôn Sơ rốt cuộc đã được đưa đến bệnh viện chữa trị. May mà bị thương không nghiêm trọng, chỉ là viên đạn bắn sượt qua da, chảy máu mà thôi.

Sau khi tỉnh lại, Bạch Ngôn Sơ nhìn Tiền Cường ngồi ở mép giường, hỏi: “Du Du đâu? Cô ấy không sao chứ?”

Khi tỉnh lại câu thứ nhất chính là hỏi cô, anh cũng cảm thấy kỳ quái.

Tiền Cường nói: “Đã về biệt thự trên núi, không sao. Lão gia cũng không có chuyện gì, tất cả mọi người đều bình an.”

Bạch Ngôn Sơ khẽ “Ừ” một tiếng, lúc này mới cảm giác vết thương trên cánh tay đã xử lý qua vẫn còn đau.

Tiền Cường đột nhiên nói: “Tiểu thư thật ra thì rất quan tâm ngài.” Khi nói chuyện, hần lưu ý về mặt của người đàn ông kia.

Bạch Ngôn Sơ chớp mắt mấy lần, ánh mắt sáng tối chập chờn, cũng không nói. Anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nhìn Tiền Cường hỏi: “Đúng rồi, cậu nói tại sao tối hôm qua những cảnh sát kia cứ như vậy thả chúng ta đi?”

Tiền Cường ở không nghĩ được anh sẽ hỏi cái này, liền cười khổ: “Cái này, tôi cũng không rõ ràng lắm. Có lẽ, cảnh sát làm việc đều có lý do của bọn họ thôi.”

Bạch Ngôn Sơ hé mí mắt nói: “Tôi đã chảy máu, người nữ cảnh sát kia cũng thấy được, nhưng cuối cùng khi cấp trên của cô ta tới, liền nói thu đội về. Tuy nói sẽ có trùng hợp, nhưng tôi vẫn là nghĩ không ra.”

Tiền Cường lại nói: “Không ra thì ngài đừng nghĩ nữa, thân thể quan trọng hơn.”

“Chuyện bến tàu, đã đồng ý với ‘Đông Hưng’ rồi sao?”

Tiền Cường than nhẹ: “Đúng vậy. Ai, hi vọng cảnh sát không tra được.”

Bị buộc đồng ý làm giao dịch cùng Trần Hổ, tuyệt đối không phải là ý của Đường Hạc Lễ. Nhưng là vì cứu con gái yêu, chỉ có thể bí quá hoá liều cùng Hắc bang hợp tác, cung cấp nơi cho bọn họ làm chuyện phi pháp. Nếu cảnh sát tra được, Đường Hạc Lễ ắt hẳn sẽ gặp phiền toái.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Nếu như có cơ hội, tôi thật sự vô cùng hi vọng sẽ tiêu diệt được Trần Hổ.”

Tiền Cường gật đầu phụ họa: “Hắn sẽ không gặp tốt lành gì đâu.”

Lúc này, cửa bị đẩy ra, một bóng dáng xinh đẹp đi vào. Hai người đồng thời nhìn sang, nhìn thấy khuôn mặt được trang điểm đơn giản của Giang Tâm Di.

Cô ta vừa vào liền vội vàng đến bên giường, nhào vào trong ngực Bạch Ngôn Sơ, như mưa rơi trên hoa lê nói: “Ngôn Sơ, anh làm em rất lo lắng đấy! Rốt cuộc là như thế nào? Làm sao anh lại bị thương?”

Tiền Cường rất thức thời đi ra ngoài, còn lại hai người bọn họ.

Bạch Ngôn Sơ nói: “Anh không sao! Em không cần phải lo lắng quá.” Lại hỏi, “Ny Ny sao rồi?”

Ny Ny chính là nhũ danh con gái của Giang Tâm Di, do Bạch Ngôn Sơ đặt cho.

Giang Tâm Di đưa tay dịu dàng vuốt ve gương mặt của anh, điều chỉnh hô hấp nói: “Nó rất tốt! Ngược lại anh, làm em sợ muốn chết, nếu anh có bất trắc gì, hai mẹ con em cũng không sống nổi.”

Bạch Ngôn Sơ bị tay của cô ta ôn nhu vuốt ve, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ quái. Đó là một loại cảm giác không được tự nhiên.

Cô ta ý thức được về mặt của anh không chuyên chú, liền hỏi: “Anh làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Bạch Ngôn Sơ khẽ gật đầu một cái nói: “Hơi mệt.”

Giang Tâm Di lại cắn giận nói: “Đường Du Du đó, chỉ biết hại người! Nếu không phải là bởi vì cô ta, anh sẽ bị như vậy sao? Nếu em gặp được cô ta, nhất định hung hăng mắng cô ta dừng lại! Người phụ nữ này chỉ biết hại người!”

“Tâm Di!” Bạch Ngôn Sơ đột nhiên nổi giận, “Sau này không nên vũ nhục Đường Du Du nữa!”

Sắc mặt Giang Tâm Di đột biến, hỏi: “Chẳng lẽ anh thật sự yêu cô ta?”

Bạch Ngôn Sơ nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Dù sao em cũng đừng hồ đồ nữa! Nếu không, anh sẽ không giúp em nữa!” Lại nói thêm một câu, “Em mau rời khỏi nơi này đi!”

“Tại sao? Em muốn ở chỗ này cùng anh! Chẳng lẽ ở cùng anh cũng không được sao?” Giang Tâm Di không chịu đi.

Mà ở cửa bệnh viện, hai cha con Đường Hạc Lễ cùng Du Du đang đi tới, đi theo ở đằng sau là hai người vệ sĩ to lớn.

Đường Hạc Lễ nắm chặt tay của con gái, canh chừng sắc mặt của cô hỏi: “Không khỏe sao?”

Du Du có chút không nhịn được nói: “Cha, đã là lần thứ ba cha hỏi rồi! Con đã nói rồi, con không sao.”

“Ừ, vậy thì tốt! Gặp lại A Sơ, nhất định không cần nghiêm mặt! Nó bởi vì cứu con mà bị thương, cho nên con nhất định phải quan tâm nó nhiều hơn! Hiểu không?”

Du Du nhún mày xinh đẹp lại nói: “Ai nha, cha, cha thật là so với Đường Tăng còn Đường Tăng hơn rồi!”

Đường Hạc Lễ nở nụ cười: “Được rồi được rồi! Nha đầu chết tiệt kia, nhiều lời lại làm ta mất hứng rồi!”

Đến cửa phòng bệnh của Bạch Ngôn Sơ, nhìn thấy Tiễn Cường đứng ở ngoài cửa. Du Du lạnh lùng liếc hán một cái, hỏi: “Ngu ngốc, Bạch Ngôn Sơ tỉnh rồi sao?”

Về mặt của Tiễn Cường có chút hoảng hốt, cùng Đường Hạc Lễ chào hỏi xong sau nói: “Đã tỉnh, chỉ là. . . . .”

Đường Hạc Lễ không hiểu: “Chỉ là sao?”

Du Du đã đẩy cửa ra. Sau khi mở ra, bên trong có một người phụ nữ đang ngồi ở trên giường của Bạch Ngôn Sơ nói gì đó. Đó không phải là Giang Tâm Di thì là ai?

Du Du khẽ quát: “Ai cho cô tới đây?”

Giang Tâm Di cũng đứng lên, lạnh lùng nhìn cô, cười lạnh: “Tôi tới thăm Ngôn Sơ, không cần cô lo! Còn nữa, tôi là tới tìm cô để chất vấn đây! Nếu không phải là vì cô, tại sao anh ấy lại bị thương?”

Mùi chiến tranh càng ngày càng đậm hơn, Bạch Ngôn Sơ quát Giang Tâm Di: “Em mau rời khỏi nơi này đi!”

Đường Hạc Lễ đã đi vào rồi hỏi: “Ai vậy?” Khi thấy Giang Tâm Di thì nhún mày, “Đó không phải là Giang tiểu thư của đài truyền hình sao?” Thế nhưng ánh mắt lạnh lẽo dọa người lại quét vào Bạch Ngôn Sơ.

Bạch Ngôn Sơ nói: “Cô ấy chỉ là tới thăm con mà thôi.”

Giang Tâm Di thấy là Đường Hạc Lễ, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, vội vàng cúi đầu lên tiếng chào: “Tạm biệt Đường tiên sinh!” Sau đó liền dùng tốc độ nhanh nhất đi về phía cửa, biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 31: Ngoại truyện về Bạch Ngôn Sơ (1)

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Anh muốn em được hạnh phúc, hãy để cho anh đảm nhận vai chính thật tình. Viết lại kịch tình, không nói gì phiêu bạc

——《Anh muốn em được hạnh phúc》

Đi ra khỏi cao ốc Hoa An, tôi cảm thấy bước chân có chút không thực. Giữa trưa mặt trời nắng gắt, chiếu lên tôi cơ hồ khó có thể mở mắt. Mồ hôi theo áo sơ mi trắng của tôi chảy xuống, thấm ra bên ngoài.

Tôi sẽ không quên lúc cha hấp hối nắm tay của tôi, dùng hết toàn lực nói ra một câu: “Bạch thị. . . . . Nhờ cả vào con!”

Công ty Bạch thị là tâm huyết cả đời của cha, nhưng bởi vì mấy năm qua buôn bán không khá, mới làm cho hao hụt tiền bạc, nhân viên lần lượt rời đi, cuối cùng gần như không thể hoạt động được nữa.

Tôi là con trai duy nhất của Bạch gia, cha dành cho tôi sự kỳ vọng rất cao. Nhưng, ông còn chưa kịp tự tay giao Bạch thị cho tôi, đã sớm buông tay ra đi

Vì Bạch thị, ông thật sự đã nỗ lực cả cuộc đời, thậm chí cả sinh mạng. Nhưng, bây giờ Bạch thị đang trên bờ vực thẳm, cũng suýt nữa bị người ác ý bên trong nội bộ thu mua.

Đang lúc tôi như bị mộng du đi xuống bậc thang thì giọng nói của một cô gái vang lên sau lưng tôi: “Bạch Ngôn Sơ! Đợi đã nào...!”

Lại là cô ấy? Đường Du Du?

Tôi đứng lại, cũng không quay đầu lại.

Rốt cuộc thì khi nào thì cô ấy mới có thể bỏ qua cho tôi?

Không nghe thấy tôi trả lời, cô ấy chạy đến trước mặt tôi, khuôn mặt tươi cười nói: “Bạch Ngôn Sơ, đừng đi! Sao anh tới đây cũng không gặp em một chút? Em đã chờ anh rất lâu!”

Thấy tôi cúi đầu không nói, cô lại nhún chân mày xinh đẹp lại: “Sao vậy? Lại không vui à? Làm sao anh có vẻ như luôn có tâm sự nặng nề vậy?”

Tôi không nói. Cô ấy và tôi là người của hai thế giới. Cô là công chúa bảo bối trong thành vô ưu vô tư, mà tôi chỉ là một con chim ưng không có cánh để bay lượn. Nếu như mà tôi còn có thể là chim ưng thì đã tốt.

Cha đã nói qua, người đàn ông phải làm điều hậu. Mặc dù sẽ gặp phải mưa gió bão táp, nhưng trên bầu trời sẽ lưu lại vết tích nó đã từng bay lượn.

Cô ấy kéo tay của tôi, hạ thấp giọng, khẩn cầu tôi: “Bạch Ngôn Sơ, đi theo em được không? Em nói là, đi theo em ăn cơm trưa được không?”

Cô thật sự rất đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tròn bóng mê người, mắt to xinh đẹp phảng phất nét cười mê người.

Người theo đuổi cô ấy đầy cả con đường. Nhưng cô ấy yêu tôi, lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy tôi liền yêu tôi. Đây là do cô ấy nói.

Tôi biết cô ấy là bởi vì cô là em họ của Đặng Tử Mộ, bạn học thời đại học của tôi. Chúng tôi biết nhau qua một lần tụ họp, từ lần đó về sau, cô liền bắt đầu không ngừng xuất hiện ở trước mặt tôi.

“Ghê nha, lão Bạch! Em họ của tôi coi trọng cậu rồi!” Thời điểm Đặng Tử Mộ biết, cười gian với.

Tôi lại cau mày nói: “Em họ của cậu nhưng tớ không giải quyết được!”

Tôi và cô ấy không phải là người của một thế giới. Nội tâm của tôi quá vụn vặt, đã không thể bao hàm được bất luận thứ gì tỏa sáng. Nhớ đã từng xem qua một quyển tiểu thuyết suy luận của Nhật Bản, bên trong nhân vật chính có nói một câu “Tôi giống như hành tẩu (nghĩa là đi lại, nhưng ở đây mình nghĩ nên để nguyên thì hay hơn) ở trong đêm trắng.

“

Kể từ sau khi cha qua đời, kể từ khi Bạch thị xảy ra vấn đề, kể từ khi thời điểm tôi ý thức được tôi không thể vì cha và Bạch thị làm cái gì, trong thế giới của tôi liền sẽ không có tiền đồ.

Mà cô gái này, thế giới của cô là quá sang ngời, sáng ngời đến nỗi tôi không có cách nào đối mặt. So sánh với cô ấy, tôi chỉ biết phóng đại sự thống khổ cùng bất lực vô hạn của tôi.

Cô ấy không buồn không lo, tôi sầu khổ đan xen; cô ấy tiếng nói tiếng cười, tôi trầm mặc không nói; cô ấy màu sắc sắc sỡ, tôi trắng bệch vô sắc. Đối lập mãnh liệt!

Những thứ cô ấy có tôi đều không có. Mà những thứ tôi có, cô ấy cũng không có.

Cô ấy lại còn gọi tôi theo cô? Tại sao cô ấy có thể quá đáng như vậy? Cô ấy không biết thế giới này chỉ có thối nát cùng bất đắc dĩ thôi ư?

Tôi cười lạnh. Ở chung với cô ấy, quả thực là lãng phí thời gian của tôi.

Vì vậy, tôi cự tuyệt: “Thật xin lỗi, Đường tiểu thư! Tôi không rảnh!”

“Vậy anh. . . . Anh ngày mai sẽ tới tìm cha em sao?” Cô ấy hiển nhiên không biết trong lòng tôi đang suy nghĩ gì, liền cẩn thận hỏi.

Cô ấy quan tâm là tôi sẽ không còn xuất hiện trước mặt cô.

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói, “Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh! Đợi đã nào...!”

Tôi vừa quay đầu lại, thấy là trợ lý Lưu Chí Á của Đường Hạc Lễ đi về phía tôi. Ông ta đi tới trước mặt của tôi, cười cười: “Bạch tiên sinh, Đường tiên sinh mời ngài đi lên. Mới vừa rồi ông ấy đang bận, không có lưu ý đến việc ngài tới!

Trong lòng tôi cười nhạt: Thật sao?

Mới vừa rồi tôi chờ hai tiếng đồng hồ, nhưng thư ký vẫn nói với tôi: Tổng giám đốc cả ngày đều không rảnh.

Chiều chi tắc lại huy chi tắc khứ, đây chính là tác phong của chủ tịch Đại Tập Đoàn sao?

Cô gái bên cạnh tôi vội vàng hỏi Lưu Chí Á: “Trợ lý Lưu, cha tôi có đáp ứng việc Ngôn Sơ ở lại Hoa An công tác hay không?”

Lưu Chí Á nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh, cười cười: “Ừ, có thể!”

“Thật tốt quá! Ngôn Sơ, anh rút cuộc có thể ở lại làm việc bên cạnh cha của em rồi!” Cô nhất thời vui mừng lại kéo tay của tôi, lắc lắc.

Thật ra thì tôi cũng không chán ghét cô gái này, nhiều hơn hết là tôi không biết làm sao để đối mặt với cô ấy. Cô ấy luôn làm cho tôi tay chân luống cuống, cô ấy sẽ hoàn toàn phá vỡ tiết tấu của tôi.

Lần trước cô ấy sống chết lôi kéo tôi đi tới một quán bar nào đó. Sau khi đi vào, tôi liền chưa thể thích ứng với tiếng nhạc ầm ĩ ở bên trong, liền tìm một góc ngồi xuống.

Du Du ngồi xuống cùng với tôi, vẫn hỏi tôi thế nào? Tôi không ngẩng đầu lên trả lời cô.

Lúc còn đi học tôi rất ít đi đến quán bar và mấy nơi tiêu khiển. Cha mẹ quản giáo tôi rất nghiêm, không cho phép tôi dính những vào những thói quen xấu kia. Tôi học hút thuốc lá cũng là từ khi biết công ty gặp vấn đề, sau đó cha lại ngã bệnh.

Vậy coi như đây là lần đầu tiên tôi với cô ấy hẹn hò phải không?

Du Du là loại không bao giờ buông tha. Cô ấy sẽ luôn luôn đuổi theo tôi, sau đó ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt tôi, nói to: “Bạch Ngôn Sơ, em thích anh!”

Tôi làm bộ không nghe thấy, cô sẽ nghiêng đầu nháy mắt mấy cái, cười hỏi: “Anh có nghe thấy không?”

Thường thường cuối cùng đều là một câu “Thật xin lỗi, tôi rất vội!” Mới có thể đổi lấy sự im lặng.

Nhưng sau đó tôi mới biết, khi đó mới là thời điểm cô cười vui vẻ nhất.

Trải qua ba ngày ba đêm suy tính, tôi cùng mẹ rút cuộc cũng thống nhất: Đồng ý cho Hoa An mua lại 70% cổ phần của Bạch thị, để cho Bạch thị sát nhập vào Hoa An

Mặc dù có chỗ không giống với nguyện vọng cuối cùng của cha, nhưng tôi đã không còn con đường khác để lựa chọn. Nhờ và Đường Hạc Lễ có lẽ là con đường tốt nhất đối với tôi.

Tối thiểu, ở tang lễ vắng ngắt của cha, ông ta đã mang theo thành ý tới đưa tiễn.

Nhưng, Đường Hạc Lễ có một điều kiện: Cưới con gái của ông ta, Đường Du Du.

Ông ta nói với tôi như vậy: “Cưới con gái của ta thì ta sẽ không bạc đãi cậu...cậu cũng nhìn ra được, nó vô cùng thích cậu. Chỉ cần cậu nguyện ý đối xử tốt với nó, ta liền cho cậu đi đến làm ở công ty của ta! Cậu có tài năng, có năng lực, ta đã nhìn ra!”

Hồi lâu tôi không nói tiếng nào, trong phòng làm việc hoa lệ của tổng giám đốc, một bầu không khí nặng nề bao trùm lên.

Giọng điệu của Đường Hạc Lễ đột nhiên nghiêm túc: “Ngôn Sơ, con gái của ta chẳng lẽ không bằng Tiểu Minh Tinh đó hay sao?”

Ông ta làm sao biết chuyện của tôi và Tâm Di?

Giảng Tâm Di là bạn gái cũ của tôi, tôi và cô ấy đã chia tay hai năm. Khi tôi mười lăm tuổi cùng cha mẹ chuyển tới Hương thành, ngẫu nhiên biết Tâm Di và họ hàng của cô ấy. Cha mẹ của cô ấy chết sớm, cô ấy cùng họ hàng sống với nhau.

Chúng tôi rất nhanh trở thành bạn tốt.

Trước đêm tôi đi học đại học ở nước Mỹ, cô ấy tới tìm tôi, tặng cho tôi một cái khăn quàng cổ mà cô ấy làm cho tôi. Sau đó, chúng tôi nắm tay nhau thật chặt. Chúng tôi cứ như vậy chính thức lui tới.

Thời điểm đó Tâm Di là một cô gái dịu dàng, đối với tôi cũng rất tốt. Chúng tôi nhất định giữ liên lạc bằng thư từ.

Khi được nghỉ Lễ Giáng Sinh, tôi trở về Hương thành một chuyến.

Ngày đó gần tới tôi đi trường đại học nghệ thuật mà Tâm Di đang học để đợi cô ấy, lại thấy cô mặc váy lộ ngực, trên mặt trang điểm xinh đẹp, cùng một người đàn ông đi giày Tây lên một chiếc Lamborghini.

Thời khắc kia tôi phát giác, Tâm Di để cho tôi một cảm giác rất xa lạ.

Tôi như người mất hồn trong hai ngày. Sau đó, cô ấy tới tìm tôi, nói: “Ngôn Sơ, em đã dự thi vào ban diễn ở đài truyền hình! Đã qua vòng đầu loại, cuối tuần có thể vào trận chung kết rồi!”

Thì ra là cô muốn vào Giới Giải Trí. Tôi không có phản đối, bởi vì tôi biết, cô ấy muốn được sống sung sướng.

Tâm Di càng ngày càng thường xuyên đi với những thiếu gia lái xe thể thao kia, mỗi lần đều say khướt trở về, có lúc thậm chí còn đi qua đêm. Những chuyện này đều là bạn học của cô ấy nói cho tôi biết.

Mà khi đó, công ty của cha tôi đã gặp phải nguy cơ càng ngày càng lớn. Tôi vừa muốn học xong, lại vừa muốn gánh vác cho công ty của cha. Mà chuyện của Tâm Di cũng khiến cho tôi cảm thấy rất phiền não.

Thời điểm trường học được nghỉ, tôi lại bay trở về Hương thành. Khi đó, Tâm Di đã vào lớp diễn dự bị của đài truyền hình, rất nhanh sẽ có thể chính thức đóng phim.

Tôi hẹn cô ấy ra ngoài, cô ấy trang điểm xinh đẹp. Tôi không thích phụ nữ trang điểm đậm như vậy.

“Ngôn Sơ, quần áo của em có đẹp không? Mua ở quảng trường Thái Cổ đấy! Đây là lần đầu tiên em mặc đồ đắt tiền như vậy!”

Nghe giọng điệu hào hứng của cô, tôi lại lạnh nhạt nói: “Tâm Di, em thay đổi rồi.”

“A?” Cô ấy sùng sốt

“Tâm Di, chúng ta có lẽ không thích hợp, chia tay đi!” Tôi không khỏi nhớ lại tình cảnh mùa đông năm ngoái khi tôi đưa cô ấy về nhà để ra mắt cha mẹ. Mẹ không quá thích Tâm Di, sau khi cô đi ra liền nói với tôi, “Ánh mắt của đứa bé này tương đối phức tạp.”

Tâm Di kinh ngạc nhìn tôi, sau đó cười lạnh: “Anh cũng chê em không sạch sẽ phải không? Anh cũng cảm thấy em làm chuyện không đúng đắn với những người đàn ông kia phải không? Bạch Ngôn Sơ, sao anh lại có thể nhìn em như vậy?”

Tôi chỉ nói một câu: “Tâm Di, hãy bảo trọng! Bảo vệ mình thật tốt!”

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên. Cô cầm lên nhìn, không có nhận.

“Anh đi trước!” Tôi đứng lên, rời khỏi chỗ ngồi bước ra khỏi quán bar.

“Giang Tâm Di! Cô thật lớn mật! Lại dám không nghe điện thoại tôi!” Tôi mới vừa bước đi, liền nghe được bên kia một người đàn ông thô lỗ kêu lên.

“Thật xin lỗi! Hoàng thiếu, tôi. . . .” Tâm Di bắt đầu giải thích.

Cái người gọi là Hoàng thiếu đột nhiên gọi tôi lại: “Người đàn ông kia là ai? Này! Mày không được đi! Khốn kiếp!” Lại quát lên, “Bắt hẩn lại!”

Tôi vội vàng gia tăng tốc độ đi ra đường phố đối diện. Nhưng, tôi không thành công liền bị hai người đàn ông trẻ tuổi hung hăng níu lại, đấm đá.

Tâm Di khóc cầu xin tha thứ: “Hoàng thiếu gia! Thả anh ấy đi! Anh ấy, chỉ là hàng xóm của tôi mà thôi! Bỏ qua cho anh ấy đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32: Ngoại truyện về Bạch Ngôn Sơ (2)

Editor: Cẩm Tú

Tôi bị đè xuống dưới sàn nhà lạnh như băng, bụng và ngực không ngừng bị đá nên hô hấp dần trở nên khó khăn, suy nghĩ cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Đang bị người đá vào bả vai một cước thì một tiếng gầm đầy giận dữ vang lên: “Đám ở phố của tao giương oai! Các người để mặt lão tử ở đâu hả!”

Đau đớn trên cơ thể tôi biến mất. Tôi dùng sức mở mắt ra, thấy một người đàn ông vóc dáng cao lớn dễ dàng túm lấy hai tên kia, đẩy ra. Một tiểu đệ sau lưng hắn tay chân nhanh nhạy, đá trúng ngực của một người trong đó.

Bên kia Hoàng thiếu gia đột nhiên kêu lên: “Này! Rút thôi! Đi mau!”

Tôi được đỡ dậy. Đứng lên quả thực là rất hoa mắt. Người đã cứu tôi cúi đầu nhìn tôi, cười cười: “Hình như đã gặp cậu ở đâu rồi! Cậu là người bên Long Phong sao?”

Tôi sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt. Ánh mắt của hắn sắc bén, da hơi đen, khí thế hơn người, nhưng ánh mắt hắn nhìn tôi lại có vẻ thân thiện.

Thật ra thì tôi không phải người của “Long phong”, tôi chỉ là trong lúc vô tình đã cứu được một mạng của vợ lão đại Long Phong Cảnh Nhạc Thiên là Mary. Mà lúc đó Mary vẫn chưa gả cho Cảnh lão đại, là nữ sát thủ từ Việt Nam vượt biên đến Hương thành. Cho nên, vợ chồng Cảnh Nhạc Thiên vẫn luôn đối đãi với tôi như ân nhân của họ.

Sau đó người đàn ông đó gọi thuộc hạ đưa tôi tới bệnh viện. Sau này tôi mới biết, hắn tên là Tiễn Cường, là người của “Đông Hưng”, quản ba con đường ở đoạn này.

Mà tôi cùng Tâm Di cứ như vậy hoàn toàn chia tay. Tôi không tiếp tục nghe ngóng tin tức của cô ấy, về sau lại nghe nói cô ấy cũng đã nhận được vài vai diễn, mặc dù đều là vai phụ, nhưng cuối cùng cũng được hiện mặt rồi. Dĩ nhiên, lời đồn đại về cô ấy cũng càng ngày càng nhiều.

Hôn lễ của tôi và Đường Du Du được cử hành trên du thuyền bên bờ biển. Đêm tân hôn, đúng ra tôi nên ở trong phòng tân hôn cùng cô vợ mới cưới của mình trải qua một đêm mặn nồng. Nhưng, đêm đó sau khi các vị khách mời ra về hết, một mình tôi ngồi ở trong phòng khách, một bước cũng không vào phòng tân hôn.

Du Du chưa hề đi ra hỏi thăm tôi, các người làm cũng không dám quấy rầy tôi. Sau đó, tôi ngủ quên trên ghế sofa.

Mở mắt ra, trước mắt là một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng như tuyết. Du Du cúi đầu xuống, có chút không vui mừng trề môi hỏi: “Sao anh lại ngủ ở đây?”

Tối hôm qua tôi lạnh nhạt cô ấy cả đêm. Cô ấy mất hứng là chuyện rất bình thường.

Nhưng, tôi không muốn ngủ cùng một người phụ nữ tôi không hiểu rõ, càng không muốn cùng cô ấy thân thiết. Mặc dù, tôi còn chưa làm loại chuyện đó với bất kỳ người phụ nữ nào.

Người đàn ông cả ngày chỉ nghĩ đến làm sao để chấn chỉnh lại công ty của gia tộc, làm sao để tâm suy nghĩ đến những chuyện mơ mơ màng màng kia?

Cô tôi gần, đưa tay ra ôm lấy tôi: “Ngôn Sơ, chúng ta. . . . . Chúng ta đi đâu hưởng tuần trăng mật đây?”

Nhìn khuôn mặt tràn đầy thẹn thùng và mong đợi của cô ấy, tôi lại lạnh lùng nói: “Thật xin lỗi, cha em giao rất nhiều việc cho anh! Sợ rằng anh không có thời gian đi tuần trăng mật.”

Sau ngày cưới một ngày, Đường Hạc Lễ đưa tôi đến công ty, nói: “Hôm nay con sẽ chính thức thay mặt ta làm tổng giám đốc Hoa An.”

Cái gì Ông ấy nói tôi thay mặt ông làm tổng giám đốc Hoa An?

Gừng càng già càng cay. Thật ra thì ông ấy chỉ đơn giản dò xét tôi có dụng tâm gì với ông ấy hay không. Bạch thị đã bị ông ấy thu mua, thật ra thì ông ấy mới là cổ đông lớn nhất của Bạch thị. Mà tôi, chẳng qua chỉ là một tùy tùng mặc ông ấy sai khiến mà thôi.

“Ta không có con gái, Du Du là phụ nữ, chuyện trên thương trường con bé không hiểu. Cho nên, con rể ta chính là người nối nghiệp tốt nhất! Ta cho con thời gian thử việc là ba tháng, nếu trong thời gian này con thuận lợi giúp ta giải quyết một chuyện, con có thể chính thức ngồi lên vị trí tổng giám đốc Hoa An!”

Nhiệm vụ mà ông ấy giao cho tôi, chính là đi đấu thầu ba bến tàu ở bờ Hồng Thạch phía Tây.

Có lẽ trời cũng muốn giúp tôi. Sau khi tìm hiểu rõ ràng, mới biết đối thủ lớn nhất là “Long Phong”, bọn họ cũng muốn mua ba bến tàu này. Chị Mary biết tình huống của tôi, không nói hai lời đã khiến cho chồng mình nhường lại bến tàu cho tôi.

Trong buổi đấu thầu, tôi đại diện cho Hoa An dễ dàng giành được bến tàu ở bờ Hồng Thạch, cũng đã lấy được chút tín nhiệm của Đường lão gia.

Khi tôi giao giấy trúng thầu cho Đường Hạc Lễ khi đó thì ông mới vui mừng gật đầu: “Người trẻ tuổi thật sự cũng giỏi lắm!” Sau đó ông ấy vỗ vỗ vào bả vai của tôi, “Con rất giống ta năm đó! Làm việc kiên quyết, cũng biết dùng đầu óc! Ta thích phong cách của con, hãy làm cho thật tốt nhé!”

Tôi thuận lợi ngồi lên vị trí tổng giám đốc Hoa An. Nhưng, mấy cổ đồng của Hoa An lại bắt đầu oán thán.

Bọn họ ghen ghét một người ngoài như tôi lại được ngồi lên vị trí cao nhất của Hoa An. Thứ nhất là tôi trẻ hơn, thứ hai là tôi lại dễ dàng được Đường Hạc Lễ ưu ái như vậy, bọn họ có chút không phục.

Tôi chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, nếu trời cao cho tôi cơ hội, sao tôi lại phải lùi bước? Một ngày nào đó, tôi sẽ làm tốt hơn cả Đường Hạc Lễ, tốt hơn cả cha tôi.

Cuối cùng tôi cũng tìm về được đôi cánh của chính mình, rốt cuộc tôi cũng có thể giương cánh bay cao trong phút chốc.

Tiền Cường cứ nhiên chạy đến Hoa An xin việc. Nhưng, người của bộ phận nhân sự sau khi biết hắn có dính líu tới hắc bang liền từ chối hắn. Hắn tới xin tôi cho hắn một cơ hội, làm vệ sĩ hoặc lái xe cũng được.

Tôi đã lưu lại người đàn ông đã từng cứu mình, để cho hắn làm lái xe của tôi, cũng thuận tiện giúp tôi xử lý một ít chuyện đơn giản. Tiền Cường là một người làm người ta cảm thấy yên tâm, cẩn thận ít lời, phản ứng nhanh nhẹn. Thật ra thì trong hắc đạo không có cái gọi là người tốt người xấu, chỉ có người ngoan độc và người không đủ ngoan độc.

Nhìn chung toàn bộ thế giới, kỳ thật đều như nhau.

Có một đêm, mấy vị cổ đồng mời tôi đi uống rượu, tôi có chút do dự nhưng vẫn đến. Sau khi tiến vào, phát hiện một trong số các đại cổ đồng của công ty Diệp Đồng ngồi ở đó, hắn nhìn thấy tôi đi vào, ôn hoà cười: “Mời ngồi, Bạch tổng.”

Tôi vừa nhìn vị trí của tôi. Hắn lại có thể bảo tôi ngồi bên cạnh thư ký của hắn?

Nếu tôi theo lời ngồi xuống, liền đại biểu cho việc tôi đã nhận thua.

Tôi cười nhạt: “Thật xin lỗi, mọi người cứ từ từ uống! Tôi đi trước, còn phải trở về xử lý một chút việc.”

Kể từ sau khi làm Tổng giám đốc, đêm nào tôi cũng làm việc đến khuya mới về. Trong đoạn thời gian đó, trừ công việc ra, tôi không cảm thấy hứng thú với bất kỳ chuyện gì khác.

Bao gồm cả phụ nữ.

Thời điểm tôi đang xoay người rời đi, Diệp Đồng hung hăng vỗ bàn một cái, quát lên: “Nơi này không phải công ty, cậu cho rằng cậu chính là Tổng giám đốc à? Lúc tôi bắt đầu lăn lộn trong thương trường, cậu vẫn còn ngâm bình sữa đấy! Cậu đi lên như thế nào, cho là chúng tôi không biết hả? Cười con gái của Đường Hạc Lễ, liền muốn bò lên trên đầu chúng tôi!”

Tôi cắn răng, không phản bác.

“Các anh xem đi, cậu ta bán mình có khác gì con vịt đầu chứ? Cậu ta bán chính mình, mới đổi lấy công ty của cha cậu ta bình an! Nếu không, công ty cha cậu ta đã sớm bị người khác thu mua rồi! Cũng may, con gái của Đường lão gia nguyện ý cho cậu ta lên, cậu ta mới có ngày hôm nay! Ha ha ha. . .”

Đám người kia cũng cười ha ha. Tiếng cười bén nhọn quanh quẩn ở bên tai tôi, giống như ma quỷ hung hăng ngang ngược.

Diệp Đồng phát tay một cái nói: “Chúng ta đi!” Sau đó liền dẫn một đám người rời khỏi phòng bao.

Tôi đã quên mất đêm đó mình trở về Hồng viên như thế nào. Sau khi kết hôn, tôi và Du Du sống ở nơi này, nghe nói đây là biệt thự mẹ cô ấy để lại cho cô ấy trước khi chết.

Sau khi về đến nhà, tôi gần như là loạng choạng đi lên cầu thang, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Sau khi cưới một tháng, tôi chưa bao giờ ngủ trong căn phòng này. Bởi vì tôi không muốn đối mặt với người phụ nữ kia, không biết làm sao mở miệng nói chuyện với cô, người phụ nữ gọi là vợ tôi đó.

Cô ấy mặc bộ váy ngủ tơ tằm màu tím, ngồi ở trên mép giường cắt tỉa tóc. Mái tóc dài đen bóng hơi xoắn khoác lên bờ vai sang bóng trắng muốt, váy ngủ bọc lại đường cong uyển chuyển là lướt của cô.

Cô ấy thật là đẹp, đẹp làm cho người ta không cách nào thờ nổi, giống như bức điêu khắc bằng thủy tinh. Lần đầu tiên tôi tỉ mỉ đánh giá cô ấy như vậy, trong đầu trì trệ.

Nhưng, cô ấy chỉ là xinh đẹp mà thôi. Tôi sẽ không yêu cô ấy, sẽ không.

Đều là vì người phụ nữ này, mới làm cho tôi bị người ngoài cho là bán mình để ngồi lên vị trí tổng giám đốc của Hoa An.

Đúng ra tôi nên hận cô ấy.

“Anh...Anh trở về?” Nhìn thấy người một tháng nay đêm không về nhà đột nhiên xuất hiện, Du Du rất kinh ngạc, liền đỏ mặt hỏi.

Tôi hít một hơi thật sâu, kế tiếp lần đầu tiên tôi làm chuyện điên cuồng thô bạo đó.

Tôi tiến lên một bước ấn cô ấy nằm xuống giường. Cô ấy “A” một tiếng, mặt đỏ giống như chảy máu, sau đó nhắm mắt lại thờ gấp gáp.

Cô ấy như vậy càng làm tôi mất đi lý trí. Tiếng cười châm chọc của đám người Diệp Đồng như vang vọng bên tai, tôi muốn tìm một cái gì đó để xua tan đi nội tâm phiền muộn bị khuất nhục (áp bức và lăng nhục) của tôi.

Người phụ nữ bị tôi giữ chặt thờ dốc liên tiếp, đôi môi hé mở, tựa hồ như đang mời mọc. Đầu óc của tôi là một mảnh trống không, tam hạ lưỡng hạ kéo vấy ngũ của cô ấy xuống.

Thân thể xinh đẹp mỹ lệ của phụ nữ được phơi bày hoàn toàn trước mắt tôi.

Máu trong người tôi ngưng lưu thông, chỉ cảm thấy trong cơ thể có một giọng nói tà ác đang kêu gọi tôi, làm cho tôi không cách nào tỉnh táo được.

Sâu trong thân thể có cảm giác muốn được phóng thích mãnh liệt, lần đầu tiên tôi có cảm giác nóng nảy khó nói này, mặt cũng có chút đỏ ửng.

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được dục vọng đàn ông đang tàn sát mãnh liệt trong cơ thể mình.

Người phụ nữ dưới người tôi, tôi muốn chiếm đoạt cô ấy!

Tôi không cách nào nhẫn nại mình, rốt cuộc cũng cởi uân áo của mình ra, để cho vật nóng rực tràn đầy dục vọng hung hang ra vào giữa hai chân cô ấy.

Thật ra thì lúc đi vào tôi cũng rất đau. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên tôi làm loại chuyện này. Trước kia lúc tôi và Tâm Di yêu nhau, giới hạn cũng chỉ tới ôm hôn. Thật ra thì khi đó tôi hôn cũng rất cứng nhắc.

Nhưng tôi biết người phụ nữ dưới người mình còn đau hơn tôi, bởi vì khi chúng tôi luận động chỗ đó khô khốc ma sát rất khó chịu. Mà tôi hoàn toàn không có lý trí, chỉ một lòng nghĩ buông thả dục vọng điên cuồng trong cơ thể. Tôi hung hăng dùng sức đâm vào, càng như vậy mặc dù tôi càng đau, mà dục vọng nóng rực ở bên trong lại dần dần được phóng thích. . . . .

Du Du kêu khóc “Đừng! Không cần”, ở dưới người tôi khổ sở vùng vẫy. Mà tôi dần dần đã không nghe được cô ấy đang gọi cái gì, bởi vì tôi cảm thấy cô ấy càng kêu khóc, nơi đó lại càng mát chát vật nóng rực của tôi.

Dần dần, tôi cảm thấy càng ngày càng hưng phấn, càng ngày càng có cảm giác sáng khoái.

Tôi vẫn như cũ không ngừng luận động trên cơ thể cô ấy, lần lượt ra vào tận sâu trong cơ thể cô. Cô ấy khóc khê cầu xin tha thứ, cuối cùng lại ôm chặt lưng tôi. Móng tay của cô ấy cào qua tấm lưng trần của tôi, tôi nhịn đau khê rên, một lần cuối cùng hung hăng đâm vào nơi mềm mại của cô.

Cô thảm thiết hét lên một tiếng, nhắm hai mắt lại. Tôi thờ gấp cô ấy rút lui khỏi người cô ấy, mới nhìn đến giữa hai chân cô thì thảm không nở nhìn, chất lỏng đỏ nhạt chảy xuống.

Máu. Tôi nhìn thấy trên ga giường có vết máu, màu đỏ nhạt giống như hoa đào.

Trong phút chốc, trong lòng tôi trào lên một loại tư vị phức tạp. Tôi không dám nhìn vết máu trên ga giường nữa, liền rời khỏi giường.

Cả người Du Du co quắp, trong miệng phát ra tiếng khóc yếu ớt.

Tôi vào phòng tắm nhanh chóng tắm rửa rồi trở lại, lên giường ngủ thiếp đi. Có lẽ là lần đầu tiên làm chuyện như vậy tôi không có kinh nghiệm, cảm thấy tiêu hao rất nhiều thể lực, liền ngủ thật say.

Người phụ nữ sau lưng dùng khóc thút thít từ lúc nào, tôi không biết.

Trong ba chương ngoại truyện cá nhân mình thk chương ngoại truyện 3 nhất, lý do vì sao thì các bn đọc sẽ bk nhé, hãy nhấn thanks để mình có thêm động lực edit truyện nhé, chúc các bn đọc truyện vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33: Ngoại truyện về Bạch Ngôn Sơ (3)

Editor: Cẩm Tú

Thật ra thì tôi vẫn luôn muốn nói câu xin lỗi với Du Du, nhưng tính cách cao ngạo lại làm cho tôi không có cách nào mở miệng. Sau lần đó, tôi càng ngày

càng có khát vọng chinh phục được thân thể cô ấy.

Làn da sang bóng cùng với cơ thể mềm mại của cô ấy, làm cho tôi chìm vào vực sâu của dục vọng. Tôi không biết tôi có yêu cô ấy hay không, mà tôi lại diệnanlqđ càng ngày càng thích chiếm đoạt lấy thân thể của cô ấy. Tôi biết rõ tâm lý của tôi có chút không bình thường, mà tôi cũng không cách nào để ức chế ý nghĩ của mình.

Mặc kệ cô ấy có nguyện ý hay không, trong lúc kích thích tôi sẽ luôn đè cô ấy dưới người tôi. Mặc kệ là ở trên bàn trong thư phòng, hay là đêm khuya trên ghế salon trong phòng khách không người, hoặc là ở trên mặt thảm phòng ngủ hay trong bồn tắm, tôi điên cuồng liên tục tiến vào thân thể của cô ấy.

Mà khi đó, Giang Tâm Di lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt tôi. Cô ấy trở nên quyến rũ hơn nhiều, hiển nhiên là do hiểu biết sâu rộng.

“Không tệ! Tổng giám đốc Hoa An, con rể của Đường Hạc Lễ! Bây giờ anh đúng là thành Đại Hồng Nhân rồi!” Cô ấy nhìn tôi yêu mị cười một tiếng.

Cô ấy nhất định là có chuyện mới đến tìm tôi.

Quả nhiên, cô ấy nói với tôi: “Ngôn Sơ, em mang thai! Anh phải giúp em!”

“Cha đứa bé là ai?” Tôi hỏi.

Cô ấy ghé vào tai tôi, khẽ nói ra một cái tên.

Là hần! Cả người tôi khẽ run.

Lúc đó tôi quả thật không nghĩ tới, đứa bé trong bụng Giang Tâm Di, sẽ ảnh hưởng như thế nào tới cuộc sống của tôi và cả hôn nhân của tôi với Du Du nữa?

“Vì sao tôi phải giúp cô?” Tôi cười hỏi.

Giang Tâm Di lấy ra một quyển nhật ký màu đen, đưa cho tôi: “Anh đọc quyển nhật lý mẹ em viết lúc còn sống đi! Anh nhất định phải giúp em, nếu không, em sẽ gây khó dễ cho anh.”

Tôi yên lặng đọc xong quyển nhật ký không tính là dày kia, cơ hồ sợ hết hồn hết vía.

Xem ra, tôi không đồng ý giúp cô ấy, là không thể nào.

Bởi vì tôi không thể để cho chuyện đó xảy ra.

Vì vậy, tôi và Tâm Di lập một hiệp nghị bí mật. Không diệnanlqđ có thêm một người thứ ba nào biết về bản hiệp nghị đó.

Đầu tiên, phải để cho đứa bé của cô ấy sinh ra thuận lợi.

Đường Hạc Lễ tựa hồ như đang khảo nghiệm tôi, những chuyện giao cho tôi cũng càng ngày càng có tính khiêu chiến. Cuối cùng tôi có thể xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, Đường Hạc Lễ càng ngày càng tin tưởng tôi, nhiều lần ở đại hội cổ đông khen ngợi tôi.

Nhưng ông ấy không ngờ điều đó sẽ như ném vào người tôi một quả bom.

Có một đêm, nội bộ công ty tổ chức tiệc rượu. Tôi và Du Du cùng nhau xuất hiện.

Tình cảm giữa tôi với cô ấy vẫn không phải ở trạng thái tốt. Trừ ở trên giường, tôi với cô ấy gần như không có nói chuyện. Đêm đó là lần đầu tiên hai chúng tôi xuất hiện cùng nhau trước mặt công chúng.

Gần đây cô ấy càng ngày càng e ngại tôi, cũng càng ngày càng không nỡ nụ cười với tôi. Với lại, chuyện tôi thi thoảng gặp mặt Giang Tâm Di, làm cho cô ấy bộc phát cơn ghen. Đêm nào cô ấy cũng cãi nhau với tôi, còn khóc nháo qua mấy lần. Tôi vẫn chịu đựng, lười giải thích với cô ấy.

Tôi phải giải thích thế nào? Tôi và Giang Tâm Di có một hiệp nghị bí mật, cái này có thể giải thích với cô ấy sao? Cô ấy có tin hay không?

Tiệc rượu tiến hành được một nửa thì tôi gặp được Diệp Đồng đang đi tới. Tôi thấy tia cười lạnh trên mặt hần, liền cố ý làm bộ như không thấy hần.

Diệp Đồng nói với Du Du: “Du Du! Cháu càng ngày càng xinh đẹp! Xem ra, Bạch tổng rất biết chăm sóc cháu!”

Mặt Du Du biến sắc, miễn cưỡng cười nói: “Cảm ơn bác Diệp!”

Diệp đồng cuối cùng cũng chuyển hướng về phía tôi, đi tới giờ ly rượu lên nói: “Người trẻ tuổi, làm rất tốt! Nếu trước khi lên thuyền mua vé bổ sung, vậy thì phải càng thêm quý trọng cơ hội không dễ có này! Không cần luôn luôn phải tỏ vẻ cao cao tại thượng như thế! Đã làm rồi, lại còn muốn lập đền thờ, cần gì chứ?”

Bên cạnh sắc mặt Du Du đã tái xanh, sợ hãi nói: “Bác Diệp, ngài đang nói gì đấy?”

Tôi kéo cô ấy sang một bên, cuối cùng xoay người nhìn lão già tán tận lương tâm đó nói: “Tôi muốn lập đền thờ của tôi, ngài quản được sao?”

“Ha ha, vậy là thừa nhận?” Diệp Đồng hả hê nở nụ cười.

Tôi cười lạnh: “Chẳng qua tôi cho là, ngài già rồi, cũng nên vào núi rừng mà ẩn cư đi thôi! Nơi đó có vẻ thích hợp với ngài, bởi vì ngài không có cách nào khai thông cùng với nhân loại.”

Diệp Đồng nghe xong, mắng một câu “Khốn kiếp”, dưới tình thế cấp bách liền giơ điện thoại di động lên ném về phía tôi.

Thời điểm điện thoại di động đáng lẽ sẽ trúng vào tôi, tôi thấy được bóng hình ở bên cạnh lập tức lao lên che chắn trước mặt tôi.

Điện thoại di động “Cộp” một tiếng nện vào trán của cô ấy, cô ấy kêu lên một tiếng, sau đó đầu tựa vào trên vai tôi.

Tôi hoàn toàn run sợ. Không ngờ người kia sẽ động thủ thật, càng không có nghĩ tới việc Du Du sẽ che chắn cho tôi.

Người xung quang tiến lại hỏi thăm: “Đường tiểu thư! Cô không sao chứ?”

Du Du ấn tay lên trán, nói: “Hơi chóng mặt.”

Tôi cắn răng, hít thở sâu một hơi, lập tức đưa tay bế ngang cô lên, sai bước rời khỏi tiệc rượu.

Đêm đó, Du Du bị thương ngủ say sưa, tôi lại cả đêm không ngủ. Ngồi ở mép giường, tôi ngắm nhìn người phụ nữ đang diệnanlqđ ngủ say.

Lúc ngủ yên tĩnh như trẻ con, làm cho đáy lòng tôi nổi lên một đợt sóng.

Thật xin lỗi. Cảm ơn em.

Trong lòng tôi nói.

Không kìm hãm được, tôi cúi người xuống, dịu dàng hôn lên bờ môi mềm mại của cô ấy.

Đây là lần đầu tiên tôi hôn cô ấy dịu dàng như vậy. Có lẽ cô ấy đang mơ một giấc mộng đẹp phải không? Nếu không sao có thể ngủ một cách xinh đẹp như vậy?

Có lẽ, ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã thiếu nợ cô ấy rất nhiều, cảm thấy hổ thẹn với cô ấy rất nhiều. Tâm tư của tôi luôn nghĩ về chuyện khác, cho nên chưa bao giờ từng nghiêm túc suy nghĩ đến cảm thụ của cô ấy.

Thật ra thì cô ấy đã sớm lặng lẽ chiếm một vị trí trong lòng tôi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi cô ấy tỉnh lại, tôi nói với cô ấy một câu: “Cảm ơn em.”

Mặt cô ấy đỏ lên, nhưng không có nói gì.

Trong lúc bắt chợt tôi rất muốn ôm chặt cô ấy. Nhưng, sau vài giây đắn đo, cuối cùng tôi cũng không làm chuyện đó.

=====

Tôi không hề nghĩ tới, chuyện sẽ càng ngày càng không phát triển theo ý muốn.

Tâm Di cư nhiên nhện không được nội tâm nóng nảy, sau lưng tôi đi tìm Du Du. Nghe nói, cô ấy còn chỉ thẳng vào mặt Du Du mà mắng, mắng vô cùng khó nghe.

Du Du rốt cuộc cũng biết chuyện Tâm Di mang thai.

Cho nên, đêm đó cô ấy gấp rút gọi tôi về nhà, nói muốn ly hôn.

Một đêm kia, tôi cảm thấy như cô ấy đã thay đổi thành một người khác. Thật ra thì cho tới bây giờ, tôi vẫn cảm thấy nghi ngờ không hiểu: đến tận cùng là nguyên nhân gì, làm cho cô ấy thay đổi đến như vậy? Giống như cô ấy đã biến đổi linh hồn vậy.

Lần đầu tiên cô ấy dùng vẻ mặt kiêu ngạo nói chuyện với tôi, đây là lần đầu tiên dám kiên quyết phản bác tôi, đây là lần đầu tiên nói “Không” với tôi.

Cô ấy không còn là người muốn nhìn tôi vui vẻ, sợ tôi tức giận nữa rồi. Cô ấy lại có thể dùng biện pháp ép bức tôi ly hôn, cầm mảnh thủy tinh vỡ lên cố gắng cắt cổ tay. Tôi không thể để cho cô ấy làm chuyện điên rồ đó, cuối cùng không thể làm gì diệnanlqđ khác hơn là đồng ý.

Nếu tôi nợ cô ấy một phần ân tình, như vậy có thể coi như là tôi tạm thời trả lại cho cô ấy tự do? Đồng ý ly hôn, coi như là một chút bồi thường đối với cô ấy.

Tôi nhất định muốn cô ấy trở lại.

Đêm làm xong thủ tục ly dị, tôi ngồi ở trong phòng làm việc hút thuốc lá. Đây là buổi tối đầu tiên tôi cho cô ấy tự do.

Khỏi tất, tôi cũng vậy dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Tôi nằm mơ. Mơ thấy tôi cùng Du Du cùng nhau tản bộ dưới bầu trời đầy sao, hai chúng tôi tay trong tay, nhỏ giọng cười nói.

Tôi cúi đầu, hôn lên môi cô ấy, rất lâu. Chỉ trong chớp mắt, chúng tôi đều đã tóc bạc đầu đầy.

Mặc dù, đây là một giấc mộng đẹp ở kiếp này của tôi. Nhưng tôi sẽ dùng khoảng thời gian còn lại, đi bắt chặt tia sáng còn sót lại này.

Du Du, em là của anh.

Vậy là hết 3 chương ngoại truyện về n9 rồi, các bạn thấy thế nào, à nếu các bạn thấy truyện hay thì hãy để lại 1 thanks hay comt để cho mình có thêm động lực nhé, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34: Tình cảm biến đổi bất ngờ.

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Du Du đứng ở một bên, cái gì cũng không nói. Thời điểm anh bắt chấp tất cả cứu cô, thời điểm anh lộ ra vẻ ân cần khi thấy cô bị trói, thời điểm anh bị phát súng kia làm cho bị thương, nội tâm của cô quay cuồng không ngừng. Anh vẫn rất có sức ảnh hưởng với cô

Nhưng vì cái gì khi quay người lại, người phụ nữ kia lại tới?

Lúc này cô mới hoàn toàn hiểu được: thế giới của anh và cô, vĩnh viễn có một hòn ma gạt không ra. Mà cái hòn ma ghê tởm chỗ nào cũng nhúng tay đó, chính là nữ quỷ Giang Tâm Di.

Đường Hạc Lễ nhìn Bạch Ngôn Sơ, giọng điệu rất không vui: “A Sơ, tại sao con còn gặp mặt cô ta?”

Bạch Ngôn Sơ đổi một tư thế ngồi thoải mái, nói: “Cô ta chỉ tới thăm con! Ngài yên tâm, sau này con sẽ không gặp lại cô ta!”

Du Du không nhịn được lại châm chọc nói: “Quá lâu không gặp, rất nhớ cô ta đúng không? Cô ta nhất định là khóc cả ngày lẫn đêm đi, còn định muốn đòi mạng của tôi phải không?”

Bạch Ngôn Sơ khẽ liếc cô một cái, cười hỏi: “Ghen?”

Đường Hạc Lễ càng ngày càng mất hứng: “Đứa bé của cô ta thật sự không phải là của con?”

Bạch Ngôn Sơ qua mấy giây mới nói: “Quả thật không phải của con. Nếu như là con làm chuyện đó, con sẽ không phủ nhận.”

“Vậy nếu như thế, vì cái gì cô ta phải quần quít con không buông? Tiếp tục như vậy nữa, người khác đều nói con là ba của đứa bé! Ta thật ra không chịu nổi như thế!”

“Lão gia tử, xin ngài tin tưởng con! Mặc kệ bên ngoài là những bình luận ngờ vực vô căn cứ như thế nào, chân tướng chỉ có một, chính là con không phải là ba của đứa bé!”

“Vậy là ai?” Đường Hạc Lễ trầm giọng hỏi.

Bạch Ngôn Sơ kiên quyết nói: “Lão gia tử, xin lỗi ngài hiện tại con không thể nói.”

Du Du không nhịn được xen vào nói: “Cha, cha cần gì hỏi tới một người vĩnh viễn cất giấu bí mật đây? Anh ta có bao nhiêu chuyện gạt chúng ta, cha có biết không?”

Nói ra những lời này xong, cô quay đầu đi ra bên ngoài. Cô thật sự có chút không chịu nổi, trong lòng một hồi đau đớn lan tràn.

Anh không chịu nói với cô thì cũng thôi đi, thế nào ngay cả cha cũng muốn giat? Anh rút cuộc còn có bao nhiêu bí mật? Cô rút cuộc phải làm sao mới có thể để anh mở miệng?

Quan hệ của anh cùng Giang Tâm Di đây đưa nhập nhằng, liệu anh có phải cha đẻ của đứa bé kia không, anh có dụng tâm với Hoa An không? Tất cả các vấn đề giống như trận mưa đá không lồ, đập vào trong lòng của cô.

Cô phải tìm hiểu rõ ràng những việc này, nếu không, cả đời trùng sinh này của cô liền uổng phí rồi.

Mà ở trong phòng bệnh, Đường Hạc Lễ than nhẹ mấy giây, sau đó nói với Bạch Ngôn Sơ: “A Sơ, con gái của ta thì ta biết rõ hơn ai hết! Mặc dù trong miệng nó không nói, nhưng nó vẫn còn cảm xúc với con! Ly hôn với con là do nó nhất thời tức giận, là bởi vì bị con bức bách.”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu, trong mắt nhất thời là cảm xúc phức tạp. Một hồi lâu, anh nói: “Giữa con cùng Du Du, còn rất nhiều việc cần phải giải quyết.”

“Con có tình cảm với nó hay không? Nếu như có, vì sao không cho mình cơ hội? Làm đàn ông quan trọng nhất chính là đừng làm cho mình hối hận vì quyết định của mình!”

“Con có lỗi với cô ấy! Những gì con thiếu của cô ấy, con nhất định sẽ trả lại hết.”

Đường Hạc Lễ lại giao phó: “Đúng rồi, còn nữa, chân tướng Du Du bị bắt cóc, tuyệt đối không thể tiết lộ với nó! Ta không muốn cho nó biết, nó có một người cha hợp tác với hắc bang.”

Bạch Ngôn Sơ nhìn ông nói: “Nhưng ngài là bị ép buộc. Chúng ta đều là bị buộc.”

Đường Hạc Lễ không sợ mà cười nói: “Cuộc đời của ta chính là muốn thấy được con gái của ta vui vẻ. Chỉ cần nó hạnh phúc bình an, ta đây phạm làm cha chết một trăm lần, cả đời ở tù chung thân đều nguyện ý!”

Chủ nhật hôm nay, ba người Du Du, Từ Thi Thi, Kha Triết Nam hẹn gặp nhau.

Kha Triết Nam trêu ghẹo nói: “Thi Thi nên đi xem mắt, nhanh chóng tìm một chàng trai mới nói yêu đương đi!”

Từ Thi Thi uống cà phê, cười nói: “Gấp cái gì? Tôi muốn chọn thật cẩn thận!”

Du Du nâng cằm lên thờ dài nói: “Các cậu cũng không biết lần đó làm sao tôi lại tìm được đường sống trong chỗ chết? Ai!”

Kha Triết Nam vỗ nhẹ lưng của cô nói: “Không có việc gì là tốt rồi! Chỉ là, cậu có nghĩ tới, người bắt cóc cậu sẽ là ai?”

“Tôi cũng không biết! Tôi đã hỏi cha, nhưng ông ấy lại không chịu nói!”

Từ Thi Thi cho cô đề nghị: “Bạch Ngôn Sơ chắc sẽ biết được.”

Nhắc tới cái tên này, trái tim của Du Du lại đau nhói, nói: “Đừng nhắc đến cái tên này nữa! Nói chuyện của Tiểu Nam một chút đi?”

“Tôi? Tôi thì có chuyện gì?” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Kha Triết Nam tràn đầy vẻ mờ mịt.

Du Du trừng mắt: “Tôi đề nghị cậu đổi một văn phòng lớn hơn, đẹp hơn, thế mới quý phái!”

Từ Thi Thi cũng nói: “Cậu nên đổi một văn phòng lớn hơn, làm việc sẽ thoải mái một chút!”

“Nhưng mà anh của tôi sẽ không đáp ứng!” Kha Triết Nam cúi đầu, cầm cái ly nói.

Du Du phẫn nộ nói: “Làm sao cậu lại nói anh của cậu rồi hả? Lấy điện thoại ra, tôi sẽ nói với anh ấy!” Nói xong nhân tiện lấy điện thoại của hắn ra.

Kha Triết Nam vội vàng bắt được tay của cô nói: “Cậu đừng làm loạn! Hôm nay anh ấy làm thêm giờ!”

Lúc này, Từ Thi Thi đang dùng điện thoại di động lên mạng xem tin tức đột nhiên sợ hãi kêu lên: “Không phải chứ? Wey wey Wey! Tin tức lớn nha!”

Du Du vội vàng quay đầu lại đi tới, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trên màn hình điện thoại di động, hiện ra một cái tin ——《Trình Thiên Kim khóc đến sưng cả mắt, cãi nhau cùng Kha đại thiếu》.

Du Du xem nội dung của tin tức một chút, đại khái nói Trình Lệ Châu cãi nhau cùng Kha Triết Khôn, tranh cãi ầm ĩ một trận rồi sau đó đau lòng rồi đi, bị ký giả chụp được.

“Cái gì? Thấy cái gì mà như mất hồn vậy?” Kha Triết Nam chất vấn hai người phụ nữ trước mặt.

Từ Thi Thi có chút xấu hổ nhìn hắn, nói: “Anh cậu chẳng lẽ không có xem tin tức sao?”

Du Du cười lạnh: “Anh của cậu ấy bận rộn như vậy, sẽ có trên thời gian lên mạng sao?”

Kha Triết Nam có chút khản trương, hỏi: “Tin tức của anh tớ là gì vậy?”

Du Du giờ điện thoại của Từ Thi Thi lên trước mặt hắn, nói: “Anh của cậu cãi nhau cùng chị dâu của cậu rồi ! Anh của cậu còn làm chị dâu của cậu tức đến phát khóc!”

Kha Triết Nam chăm chú đọc tin tức, cau mày nói: “Sao lại có chuyện này? Không phải vẫn rất tốt sao?”

Du Du than nhẹ: “Xem ra, Kha đại thiếu từ trước đến giờ trung hậu đảng hoàng cũng đi trên con đường với các em gái chân dài rồi.”

Từ Thi Thi vội vàng đập cô một cái nhắc cô chớ nói lung tung.

Kha Triết Nam để điện thoại của xuống Từ Thi Thi, thờ dài nói: “Nếu là anh của tớ không đúng, tớ nhất định sẽ mắng anh ấy! Trình tiểu thư tốt như vậy, anh ấy không có lý do gì để không thương cô ấy mà đi yêu những người phụ nữ khác!”

Du Du lại nói: “Bằng trực giác của phụ nữ, anh của cậu tuyệt đối có người khác.”

Đàn ông trên đời này, có người nào là chân chính an phận đảng hoàng? Thiên trường địa cửu gì chứ, cái gì chàng chàng thiếp thiếp, kết quả đều là anh nhìn tôi phiền, tôi thấy anh ghét, không hơn.

Kha Triết Nam trừng cô, nhưng không có lên tiếng. Chuyện của anh trai, hắn làm sao có thể biết nhiều như vậy?

=====

Trên xe của Kha Triết Nam, Du Du cầm hộp phấn lên trang điểm lại, hỏi người đàn ông đang lái xe: “Tiểu Nam, anh của cậu một lát nữa nhìn thấy tớ, sẽ không cao hứng đúng không?”

Nghĩ tới Kha Triết Khôn giống như tượng binh mã không có tinh thần, mặt cứng đờ, cô liền muốn “Phụt “ cười một tiếng.

Kha Triết Nam cau mày nói: “Cậu không nói nhiều lời thì anh ấy cũng sẽ không.”

“Tớ là có lòng tốt đi giúp cậu được không?” Du Du bỏ hộp phấn vào ví da.

Dinh thự của Kha gia ở cạnh hồ Tiên Nữ phía nam Sơn Trang. Đại kiến trúc màu ngà thấp thoáng sau rừng cây um tùm, xe còn chưa tới đó thì đã có thể thấy cánh cổng sắt lớn được chạm trổ hoa văn màu nâu sẫm.

Lão gia Kha gia Kha Đông Hải hàng năm không ở nhà, vẫn cư trú cùng vợ thứ hai ở nước Mỹ. Cho nên trong căn nhà to như vậy, hàng năm chỉ có hai anh em Kha gia. Bởi vì chuyện tình cảm của Kha Triết Khôn, cho nên lão nhân gia liền từ bên kia trở về.

Khi Kha Triết Nam mang theo Du Du vào cổng lớn của Kha gia thì người giúp việc đi Phụng đi tới chào hỏi: “Nhị thiếu, Đường tiểu thư!”

Du Du nhìn Kha Triết Nam bên cạnh cười nói: “Tớ đã hai năm không có tới nhà của cậu đúng không?”

Lúc này, trên cầu thang truyền tới một giọng nam trầm ấm: “Ah, Du Du tới?”

Thì ra là Kha Triết Khôn xuống. Anh ta mặc áo len màu tím nhạt, xem ra so với trang phục chính chu thường ngày thì bây giờ đẹp trai hơn không ít.

Cho nên, Du Du liền nhạo báng anh ta: “Ồ, Kha đại thiếu rất giống nam tài tử Hàn Quốc!”

Kha Triết Khôn lộ ra nụ cười cứng nhắc: “Du Du, ngồi đi! Thế nào? Có phải Triết Nam lại rước lấy phiền phức cho em không?”

Kha Triết Nam nghe lời này khế tường mắt liếc hắn một cái, cũng may hắn không có cảm thấy.

Du Du ưu nhã ngồi xuống, cười nói: “Kha đại thiếu, trước tiên em hỏi anh...anh có thương em trai của anh không?”

Kha Triết Nam lặng lẽ nghiêng mắt nhìn cô, không hiểu cô đang nói gì.

“Đó là điều đương nhiên!” Kha Triết Khôn có chút không nhịn được.

“Yêu em trai thật là một người anh trai tốt! Như vậy, mỗi một việc mà cậu ấy làm anh đều sẽ ủng hộ chứ?”

Kha Triết Khôn cau mày, đôi chân dài vắt chéo lại, nói: “Du Du, em có ý gì?”

Du Du thừa dịp nói: “Tiểu Nam muốn có một văn phòng lớn hơn, anh cũng sẽ ủng hộ chứ?”

Kha Triết Nam muốn mở miệng, lại bị cô liếc nhìn.

Ánh mắt Kha Triết Khôn rét lạnh, vẻ mặt càng thêm cứng ngắt, nói: “Thì ra là giúp em trai của anh làm thuyết khách? Hai em đúng thật là hai người bạn tốt!”

Kha Triết Nam rút cuộc không nhịn được: “Anh, đó là mơ ước của em! Tại sao anh luôn phản đối chuyện em làm thiết kế như vậy?”

Kha Triết Khôn hình như thật sự tức giận, một tay chống nạnh đứng lên cứng rắn nói: “Cha hi vọng em có thể trở về công ty giúp anh, em có thể ở trong lòng sao? Cái gọi là anh em một lòng, em chỉ luôn nghĩ cho mơ ước của em! Một mình anh ở trong công ty liều sống liều chết, em ngày ngày vui trong công việc của em ở trong phòng cả ngày không thấy mặt trời, như thế này công bằng sao? Đã có người nói, anh có một người em trai nói chuyện không đầu, anh nghe liền thấy khó chịu!”

Du Du nghe lời này, cũng đứng lên nói: “Lời này của anh có ý tứ gì? Chẳng lẽ nói Tiểu Nam ném mặt mũi cả nhà đi? Ai nói làm thiết kế thời trang thì không phải là chuyện đúng đắn hả? Nhất định phải ở trong công ty với anh phải dậy sớm mò mẫm mới tính là thành tựu sao? Anh là cái loại đầu gỗ gì vậy? Loại người như anh, rốt cuộc làm thế nào để quản lý công ty của nhà anh vậy?” (đoạn này beta thực sự hơi bức xúc vs nu9, cho dù có ns cho Triết Nam nhưng Triết Khôn cũng có cái lý của anh ấy chứ, chị ấy nói thế này có chút không đúng rồi)

Nói xong lời nói này, không chỉ có Kha Triết Khôn kinh ngạc ngẩn người tại đó, Kha Triết Nam càng thêm ngạc nhiên, cũng không nhúc nhích.

Nói gì đây? Du Du hít một hơi, mặt hơi đỏ lên, liền cười cười: “Tôi nói không đúng sự thật sao?” Sau đó lại ngồi xuống đổi một đề tài khác, “Nhà của anh cũng không mời khách uống trà sao? Tôi muốn uống cà phê nóng, có không?”

Kha Triết Nam đã phục hồi lại tinh thần, liền ngồi xuống gần cô, nhìn anh trai của nói mình: “Anh, em đã quyết định, tối thiểu trong vòng mười năm em sẽ không trở về công ty, trong vòng mười năm nếu em vẫn không nổi danh, liền nhất định trở về công ty với anh!”

sắc mặt Kha Triết Khôn đã biến thành màu trắng xanh, nhìn qua chút dọa người. Du Du cúi đầu, rất muốn cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 35: Nhu tình của hấn cũng bắt đầu.

Editor: Cẩm Tú

Yên lặng sau vài giây, Kha Triết Khôn chậm rãi nói: “Chuyện này muốn thương lượng với cha! Anh có thể chờ em mười năm, nhưng cha không chờ nổi!”

Kha Triết Nam nhìn mặt của anh trai, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Còn nữa, anh, còn một chuyện em muốn hỏi anh! Anh với chị Lệ Châu rốt cuộc. . . . . Rốt cuộc thế nào?”

“Em đã xem những tạp chí nhảm chán kia? Không có việc gì! Chuyện gì cũng không có! Tình cảm của anh với Lệ Châu vẫn ổn, không có chuyện gì!”

Du Du thấy Kha Triết Khôn không thừa nhận, nói: “Xem ra là giới truyền thông phí công rồi.”

Kha Triết Khôn nhìn cô, nghiêm túc nói: “Du Du, chuyện của nhà bọn anh em không cần hỏi quá nhiều! Còn nữa, diệnanlqđ về sau xin em đừng gặp Triết Nam quá nhiều, như vậy sẽ có người mất hứng! Với lại, anh cũng không chọc nổi người kia.”

Câu nói cuối cùng kia khiến cho trái tim Du Du có chút rung động, cô muốn hỏi điều gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Người kia? Là Bạch Ngôn Sơ sao?

Kha Triết Khôn lại dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn em trai, nói: “Lần này cha trở về, là chuẩn bị sau khi anh kết hôn sẽ sắp xếp cho em đi xem mắt! Chuyện đã định, về sau em nên hiểu chuyện một chút đi!” Dứt lời, hấn nhanh chóng rời khỏi phòng khách, không để ý đến hai người kia.

Du Du hồi phục lại tinh thần lại, tiến tới khẽ hỏi Kha Triết Nam: “Cha cậu ép cậu đi xem mắt?”

Kha Triết Nam cúi đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ chán nản: “Thật muốn hủy diệt thế giới này mà.”

Lòng Du Du chua xót, liền đưa tay ôm vai hấn, dịu dàng khuyên bảo: “Không sao! Cho dù xảy ra chuyện gì, tớ đều đứng về phía cậu.”

Hấn đột nhiên xoay người lại, dùng tốc độ nhanh nhất và lực độ lớn diệnanlqđnhất ôm lấy cô, rung rẩy hỏi: “Du Du. . . . .Có phải tớ rất vô dụng hay không?”

Cô bị dọa sợ, lời nói có chút không mạch lạc: “Không sao, không sao, cậu đừng đau lòng.”

Thế nhưng hắn lại càng ôm chặt cô hơn, từ lỗ mũi phát ra âm thanh nức nở, cả người cũng phát run. Du Du ý thức được hắn rất đau lòng, liền nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn, dịu dàng nói: “Tiểu Nam, không sao! Có tớ đây! Có tớ ở đây!”

“Du Du, ôm tớ đi, giữ như vậy chỉ một lát thôi!” Hắn vùi mặt vào trong mái tóc dài mềm mại của cô, giống như một đứa trẻ bị dọa sợ đang tìm kiếm sự che chở.

Cô ôm chặt hắn, để cho độ ẩm thân thể của mình xua đi nội tâm nóng bỏng bất an giờ này của hắn.

=====

Nửa giờ sau, Kha Triết Nam lái xe chở Du Du rời khỏi dinh thự Kha gia.

Ánh trăng chiếu xuống, màu bạc đẹp đẽ phủ kín cả vùng đất. Hắn lái xe với tốc độ rất chậm, có lẽ là bởi vì tâm sự chưa hoàn toàn bình tĩnh, trên gương mặt xinh đẹp vẫn không có lấy chút biểu cảm.

Cô nghiêng đầu đề nghị: “Chúng ta xuống xe đi dạo một lúc đi?”

Đoạn đường này xuống núi còn cách một đoạn, nếu ngừng xe ở ven đường tản bộ, đoán chừng sẽ là một lựa chọn không tồi.

Kha Triết Nam nói một câu: “Được rồi!” Liền tắt xe vào ven đường.

Sau khi khóa xe, Du Du tiến lên vỗ vai hắn một cái, cười nói: “Đừng như vậy! Anh cậu cố chấp như thế, cậu tìm dịp nào đó bình tĩnh nói chuyện với anh ấy là được.”

Đột nhiên cảm thấy áy náy, liền thâm sâu nhìn hắn nói, “Tớ không đến giúp cậu, rất xin lỗi.”

Kha Triết Nam cúi đầu vênh mồm cười một tiếng: “Cậu đã giúp tớ rất nhiều. Lời nói của cậu mới vừa rồi, đều là những câu tớ muốn nói nhưng không có dũng khí nói ra.”

Du Du hất tóc, nói: “Đây cũng là lời nói phát ra từ đáy lòng của tớ, thật không nghĩ đến việc sẽ chọc giận anh trai cậu.”

Kha Triết Nam nhìn về phía rừng cây bên kia, con người đen như nước sơn lóe sáng, cười nói: “Du Du, còn nhớ rõ khi còn bé chúng ta ở trong hoa viên chơi trò chơi không? Khi đó chúng ta quy định, người nào thua sẽ phải công người còn lại. Khi đó, tớ thường thua, cho nên luôn luôn phải công cậu.”

Du Du theo lời nói của hắn hồi tưởng lại kí ức, gật đầu mỉm cười: “Nhớ chứ! Khi đó cậu không công nổi tớ, còn len lén khóc! Ài, sao lúc đó cậu lại thích khóc như vậy chứ? Cậu thật giống một bé gái mà!”

Đột nhiên hắn ngồi xổm xuống, kêu lên: “Tớ công cậu! Bây giờ chắc chắn tớ có thể công được cậu!”

Thấy hắn đưa lưng gù hai tay ra sau Du Du cảm thấy buồn cười, liền cười nói: “Cậu làm gì thế? Định làm thật sao?”

“Mau lên đây! Tớ công cậu!” Trên mặt Kha Triết Nam hiện lên vẻ mong chờ.

Du Du cười nhảy lên lưng hắn, hắn công cô lên.

Hắn không che giấu chút nào nói: “Oa, vẫn rất nặng nha! Nên giảm cân đi thôi!”

Du Du có chút không vui, dùng tay hung hăng bóp vai hắn: “Cậu nói lung tung gì đó? Nói lại coi! Nói lại!”

Lúc này vừa dùng lực, làm cho giày cao gót bên chân trái của cô rơi xuống đất.

“À! Giày của tớ! Tiểu Nam, giày của tớ!” Cô kêu lên.

Nhưng hắn đã công cô chạy đi, hô: “Cần gì giày? Có tớ công cậu không cần đi bộ nữa!”

“Cái tên bại hoại này! Đừng chạy! Thả tớ xuống. . . . .” Du Du kêu lên, âm thanh bay đi trong gió đêm.

Theo nhịp chạy của hắn, thứ mềm mại trước ngực cô thỉnh thoảng đè ép phần lưng của hắn, ma sát theo tiết tấu, mang theo hơi thở và hương thơm tản mát từ trên cơ thể cô, đồng thời phát ra cuốn sạch lấy hắn.

Mặt hắn đỏ lên. Loại cảm giác kỳ diệu đó, làm cho nhịp tim hắn đập kịch liệt, hô hấp dồn dập.

Cô bắt đầu hạ lệnh: “Này, cậu thả tớ xuống đi! Tiểu Nam, cái tên Tiểu Nam ngốc nghếch này!”

Lúc này Kha Triết Nam mới hồi hồn, chậm chậm dừng chân, đặt cô xuống.

Du Du chỉ tay về phía bên kia: “Giày! Giày của tớ!”

Bên kia trên đường một chiếc giày cao gót đen nằm đó.

Kha Triết Nam cười, xoay người lại: “Tớ lấy giúp cậu, cậu dựa vào cây đi, để cho khỏi té!”

Cô dựa vào một gốc cây nhỏ, vừa đứng nghỉ ngơi vừa chờ hắn. Khi nhìn hắn cầm giày của mình dưới ánh trăng từng bước một trở lại thì đáy lòng cô lại dâng lên một tư vị phức tạp.

Tại sao? Chuyện như vậy, sao cô không phải là làm cùng với một người khác?

Cô và anh, chưa từng làm chuyện âm áp như thế này?

Chưa từng có.

Chẳng lẽ mình còn lưu lại một tia hy vọng xa vời buồn cười như thế sao? Chẳng lẽ mình vẫn chưa dứt bỏ được quá khứ?

Mất như bị đâm, gió lạnh lẽo phát qua. Kha Triết Nam đi tới cạnh cô, ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn chân trần của cô, đi giày cao gót vào.

Đợi Du Du chỉnh lại giày xong, Kha Triết Nam ngẩng đầu lên ngắm nhìn cô, ánh mắt dịu dàng trong suốt, làm cho cô bình tâm trở lại.

“Không thể quên được Bạch Ngôn Sơ sao?” Hắn hỏi cô, âm thanh nhỏ đến mức cô gần như không nghe được.

Trong lòng Du Du chấn động, nói: “Tớ đã không có quan hệ gì với anh ta nữa.”

“Nhưng cậu vẫn yêu anh ta.” Kha Triết Nam có chút gấp gáp nói.

Du Du nuốt nước miếng một cái nói, “Tớ không yêu anh ta.” Thế nhưng trong lòng lại rối loạn, không dám nhìn thẳng vào con người xanh đen xinh đẹp của hắn.

Kha Triết Nam thở dài một cái, sau đó giơ tay ra nắm chặt lấy cô, mặt dán vào cẳng cổ sáng bóng của cô. Du Du ngẩn người, theo bản năng muốn tránh ra, lại không thể nào tránh được.

Cảm thấy hơi thở nóng rực của hắn quanh quẩn sau tai, cô có một loại cảm giác không rõ ràng. Gió càng ngày càng lạnh, áo khoác của cô hình như không thể ngăn nổi gió đêm lạnh thấu xương. Nhưng sự âm áp đến từ thân thể hắn rất nhanh đã xua đuổi đi sự lạnh lẽo này.

Gắn sát vào nhau, tóc hắn có mùi cam thật dễ chịu.

Tối nay Kha Triết Nam làm sao vậy? Trong ấn tượng của cô, Tiểu Nam từ nhỏ đến lớn, không giống tối nay.

Đây là lần đầu tiên hắn ôm cô như vậy.

Hắn lẩm bẩm ở bên tai cô: “Nếu như anh ta trở lại quấy rầy cậu, tớ sẽ có cách đuổi anh ta đi! Tớ không muốn nhìn thấy anh ta xuất hiện trước mặt cậu.”

Nhịp tim Du Du đập như sấm, liền hết sức tránh thoát hắn, cười nói: “Chúng ta đi nhanh đi! Đã không còn sớm nữa.” Liền dẫn đầu đi về phía trước.

Kha Triết Nam cúi đầu, trên gương mặt tuấn mỹ là vẻ chờ mong bị bóp nát hóa thành lo lắng.

Sau khi lên xe, cô thấy vẻ mặt đa cảm của hắn, cũng có chút lúng túng.

Đây không phải là hình ảnh cô muốn nhìn thấy. Hắn vĩnh viễn là bạn tốt của cô, em trai tốt, cái này là đủ rồi. Chuyện này không liên quan đến Bạch Ngôn Sơ, không liên quan những người khác, những chuyện khác. Bởi vì, cô không muốn làm cho hắn yêu mình. Mặc kệ xuất phát từ lý do gì, diện mạo cô đều không muốn.

Cô hi vọng hắn mãi mãi là Tiểu Nam của cô.

Dưới sự bức bách của Đường Hạc Lễ, ngày này Du Du đều đến bệnh viện đưa cháo gà cho Bạch Ngôn Sơ.

Sau khi đặt xuống, anh cười hỏi: “Em làm sao? Có độc không?”

Du Du lạnh mặt nói: “Nhất định là có! Phải thử một chút?”

Mỗi lần miệng lưỡi đều ác độc như vậy, đây chính là phong cách của anh. Ai sợ ả? Dưới sự bồi luyện siêu cấp của anh, miệng lưỡi độc ác của cô cũng đã tăng vọt.

Cô lại cố ý cười hỏi: “Giang tiểu thư không tới à? Vội vàng cho con bú sữa sao?”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Sao em lại quan tâm tới cô ấy như vậy? Không bằng quan tâm tới việc thị trường Milan hay Paris thích hợp để đưa sản phẩm mới hơn?”

Du Du lắc lắc ngón tay nói: “Tôi quên nhắc nhở anh, anh đừng tưởng anh vì cứu tôi mà bị thương, tôi liền nợ anh một phần nhân tình! Cuối cùng anh vẫn không quên mình thay tôi đỡ đạn!”

Anh cũng không cam chịu yếu thế, ngửi mùi thơm của cháo gà cười nói: “Ngươi cho rằng anh là 007 sao? Vì em đỡ đạn? Em cho rằng em thật sự đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành, muốn một người đàn ông bị em vứt bỏ vì em mà quên mình liều chết sao?”

Du Du nói, cô vứt bỏ anh.

Du Du bị nghẹn lời, liền hung hăng nói: “Ăn từ từ thôi! Không bỗng chết đấy!” Liền xoay người đi về phía cửa phòng.

Lúc này, anh lại hô lên: “Này, em đi thật à?”

Du Du cười lạnh: “Tôi ở lại chỗ này làm gì? Ở lại để bị anh làm cho tức chết à?”

Phiền chết được!

“Dù gì anh cũng coi như đã cứu mạng của em, sao em lại lạnh lùng như vậy? Sớm biết như vậy, lần đó anh sẽ không đi cứu em, mặc cho em bị những tên ác ôn đó tiền đâm hậu sát vứt xác trong rừng!” Bạch Ngôn Sơ cố ý nói to lên, nghe rét lạnh hết sức dọa người.

Du Du giận đến mặt đỏ rần, gần như là sập cửa rồi đi.

Con người sâu thẳm của Bạch Ngôn Sơ nhìn bóng cô rời xa, khe khẽ thở dài một hơi.

Lần nào cũng như vậy, nói chuyện của bọn họ không hề vui vẻ. Ngoại trừ chê cười ra, thì chính là cãi vã.

Rời khỏi phòng bệnh đáng chết, Du Du cảm thấy tâm tình nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, liền cầm điện thoại đi động lên nhấn số của Thi Thi.

Các bn hãy nhấn thanks ủng hộ mình nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 36: Lòng nghi ngờ nặng nề

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú

Đường Hạc Lễ vẫn không tiết lộ với con gái một chút nào về chân tướng cô bị bắt cóc. Mặc dù cô vừa có cơ hội liên hỏi ông, nhưng ông luôn nói năng thận trọng.

Mà Bạch Ngôn Sơ cũng rất nhanh xuất viện. Vết thương của anh hồi phục rất tốt, sau khi xuất viện nghỉ ngơi thêm mấy ngày lại trở lại công ty.

Đêm nay, Du Du lại về nhà ăn cơm tối, lúc đi vào nhà Lâm Như Nguyệt nói với cô: “Cha con đang cùng Ngôn Sơ ở trong thư phòng nói chuyện đấy.”

Du Du gật đầu một cái, đang muốn đi lên lầu, thấy Tiền Cường đang đi xuống cầu thang. Cô dừng lại, gọi hắn lại: “Chờ một chút.”

Hắn đứng lại, mang theo nụ cười đi tới: “Tiểu thư, cô kêu tôi có chuyện gì sao?”

Du Du cười duyên rũ một tiếng, kêu hắn đến bên cạnh bồn hoa màu xanh lá cây: “Làm phiền cậu hai ba phút.”

“Tiểu thư, cô có chuyện gì cứ việc nói.” Tiền Cường hình như rất lúng túng.

“Cậu hãy thành thật nói cho tôi biết, lần trước người bắt cóc tôi rốt cuộc là ai?” Cô đi thẳng vào vấn đề.

Tiền Cường biến sắc, ngay sau đó cười nói: “A, thật ra thì chính là mấy tên côn đồ không biết trời cao đất rộng, nghĩ bắt cóc con tin một lần để tìm vận may mà thôi!”

Du Du rất không hài lòng về câu trả lời của hắn, hỏi tiếp: “Là tổ chức hắc bang sao? Là tổ chức hắc bang nào? Có phải liên quan đến việc buôn bán của cha tôi hay không?”

Chính mình là một người phụ nữ ở nhà, sao lại có thể chọc tới người không đứng đắn kia ở bên ngoài? Trừ phi là cha của cô hoặc là Bạch Ngôn Sơ. Hai người bọn họ có đặc tội hắc đạo nào đó khi buôn bán hay không, làm cho những người đó ra tay bắt cóc mình?

Cô càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng lo lắng.

Tiền Cường nghe được sự nghi ngờ trong giọng nói của cô, liền cười xấu hổ nói: “Tiểu thư, cô không phải lo lắng! Lần sau sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa đâu!”

Du Du biết, thân là trợ thủ đắc lực của Bạch Ngôn Sơ, Tiền Cường là một người khôn khéo cẩn thận dè dặt, có thể không nói nhiều hấn tuyệt đối sẽ không nhiều lời.

Lúc này, lầu hai truyền đến giọng nói hơi khàn khàn của Đường Hạc Lễ: “Du Du, con cùng A Cường đang nói chuyện gì vậy?”

Du Du ngược đầu nhìn lên, cười duyên: “Không có việc gì, chỉ là tán gẫu mà thôi!” Nói xong cũng nhanh nhẹn bước lên lầu, đưa cánh tay ra ôm lấy cha, “Cha, mấy ngày nay con thật nhớ cha!”

Đường Hạc Lễ lại nhẹ nhàng gõ vào chóp mũi của cô, cười than: “Nghĩ tới ta? Ha ha? Đừng dỗ ta, bận rộn công việc mà ngay cả cha mình là ai cũng không biết, còn nhớ ta ư?”

Bạch Ngôn Sơ ở một bên yên lặng nhìn hai người, mỉm cười.

Đường Hạc Lễ lôi kéo tay của con gái đi xuống lầu, nói: “Đúng rồi, gần đây công việc của con như thế nào? Thuận lợi không? Không nên thức đêm!”

Du Du cau mày nói: “Rất tốt rất tốt! Cha không cần lo lắng!”

Bạch Ngôn Sơ lúc này chen vào một câu: “Kể từ khi Du Du đi làm, đã thay đổi rất nhiều! Càng trở nên thành thực hiểu chuyện hơn.”

Du Du quay đầu lại trừng anh: “Lời này của anh là có ý gì?”

Bạch Ngôn Sơ chỉ khẽ cười.

“Tốt lắm! Chỉ cần các con thật vui vẻ, ta liền yên tâm!” Đường Hạc Lễ cau mày nói, hiển nhiên đối với biểu hiện của con gái, ông không hài lòng lắm.

Bạch Ngôn Sơ lúc này lại nói: “Lão gia tử, tối nay con không dùng cơm ở nơi này được, con có việc phải đi trước.”

Du Du nghe lời này, theo bản năng lạnh lẽo liếc anh một cái.

Có chuyện gì sao? Có lẽ là chuyện của con tiện nhân đó?

Đường Hạc Lễ có chút không vui: “Ừ, cả ngày lẫn đêm bận rộn như vậy, ngay cả bữa cơm cũng không thể ăn? Có chuyện gì à? Có phải là chuyện của Tiểu minh tinh của Đài Truyền Hình không?”

Bạch Ngôn Sơ không có trả lời: “Một chút chuyện nhỏ mà thôi, rất nhanh sẽ xử lý tốt! Tối mai con nhất định sẽ đến thăm ngài!” Nói xong liền xoay người đi ra, Tiền Cường đã theo sát phía sau.

Du Du cắn môi. Cô không thấy bóng dáng anh rồi đi.

Đường Hạc Lễ thờ dãi nói: “Ài, thật là một chút cũng không bớt lo!” Ngay sau đó liếc mắt một cái nhìn con gái có chút dờ dẫm, hỏi: “Làm sao vậy?”

Du Du cười nói: “Không có việc gì! Con đang nghĩ tới kế hoạch ngày mai phải làm.”

“Thật ra thì ta muốn nói, việc các con ly hôn thật ra thì chính là một sai lầm! Lúc trước con đã hành động theo cảm tính, một chút cũng không suy nghĩ! Một khi con đã nói ly hôn, không phải là tiện nghi cho Tiểu Minh Tinh đó quá sao? Con gái ngốc, điểm này con không nghĩ tới sao?”

Du Du có chút không nhịn được, liền xoay người ngồi vào trên ghế sa lon nói: “Ly hôn có cái gì không tốt? Đổi lấy tự do, muốn cùng người nào đi ra ngoài hẹn hò cũng được!”

Đường Hạc Lễ vội vàng hỏi: “Con nói là Kha nhị thiếu? Con còn cùng nó lui tới à?”

“Cha, con với cậu ấy vẫn là bạn tốt! Cha cũng đã chứng kiến quá trình trưởng thành của cậu ấy, làm sao vậy?”

Về mặt Đường Hạc Lễ trở nên nghiêm túc rồi đứng lên: “Tuy là như thế, nhưng con không thể quá thân thiết với nó! Dù sao cũng là người của Kha gia, con đều không nên quá thân thiết.”

“Hai nhà không phải là có giao tình sao? Cha cùng bác Kha không phải bạn tốt sao?” Du Du có chút không rõ.

Kha gia cùng Đường gia xưa nay là bạn trên thương trường, ngay cả Kha Đông Hải cùng Đường Hạc Lễ vẫn thường qua lại mật thiết. Những điều này mặc dù đã giảm bớt, nhưng cũng coi như là người quen. Nhưng hôm nay nghe được Đường Hạc Lễ nói không đồng ý mình cùng Kha gia trở nên thân thiết, Du Du quả thật có chút không hiểu.

Đường Hạc Lễ nhẹ nhàng vuốt đầu của con gái, dịu dàng nói: “Có một số việc, con không nên biết. Nhưng thế giới bên ngoài không đơn giản, ta muốn nói với con, với bất kỳ người nào con cũng phải có phòng bị.”

Du Du nhìn mặt của cha, gật đầu một cái: “Cha, con đã hiểu.”

Nhưng lại nhớ ra điều đó, liền hỏi, “Cha, vậy còn cha? Cha đối với người bên cạnh, đều có phòng bị sao?”

“Con nói cái gì?” Cha hỏi.

Du Du cẩn thận hỏi: “Cha, cha cảm thấy Bạch Ngôn Sơ có thể tin được không?”

Sắc mặt Đường Hạc Lễ biến đổi: “Con có ý gì?”

“Cha, cha giao tất cả chuyện lớn nhỏ của công ty cho anh ta, cha không sợ một ngày nào đó anh ta sẽ phản bội cha sao?”

Bí mật của người kia thật sự quá nhiều, quá nhiều làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Đường Hạc Lễ trầm giọng nói: “Con đừng đoán mò, đây không phải là chuyện của con! Con đừng quên, nó từng là chồng của con!”

Du Du không nói thêm gì nữa.

Sự tin tưởng của cha đối với Bạch Ngôn Sơ, hình như vượt xa tưởng tượng của cô. Bình thường có hai nguyên nhân tạo thành tình huống như thế: Một là Bạch Ngôn Sơ che giấu quá sâu, không lưu lại một chút kẽ hở, hoàn toàn nắm chắc sự tin tưởng của cha trong tay; Hai chính là anh ta quả thật trung thành với cha, đã sớm lật tẩy quân bài cho cha xem, cho nên cha mới yên tâm giao tất cả cho anh ta.

Rốt cuộc là trường hợp nào đây? Cô rơi vào trong trầm tư.

=====

Trong căn hộ của Giang Tâm Di, Bạch Ngôn Sơ ngồi ở trên sofa dài trong phòng khách hút thuốc lá. Trong phòng bếp, dì của Giang Tâm Di cùng người giúp việc mới thuê tới đang nấu cơm.

Dì của cô ngày hôm qua mới từ nội thành tới đây, mục đích là giúp cô chăm sóc con gái Ny Ny.

Trên khay trà, Cafe Trắng của Malaysia bốc hơi nóng. Giang Tâm Di đọc xong một quyển tạp chí thời trang Paris, nhìn người đàn ông trên ghế sofa lon lon hỏi: “Ngôn Sơ, mỗi ngày anh đều ở Đường gia ăn cơm sao?”

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng gõ tro thuốc lá nói: “Không hẳn. Một tuần đi hai ba lần.”

Giang Tâm Di bưng ly cà phê lên nhẹ nhàng uống một hớp nói: “Em vừa nghĩ tới Đường Du Du ở gần anh như vậy, trong lòng liền buồn chán.”

Bạch Ngôn Sơ ôn hoà nói: “Tâm Di, hiện tại tất cả theo ý nguyện của em mà tiến hành, em nên vừa lòng đi! Mục tiêu của em, không phải là Đường Du Du.”

“Nhưng là, em sớm muộn gì cũng phải. . . . .” Giang Tâm Di có chút kích động.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng cắt ngang lời cô: “Tốt lắm! Những chuyện kia anh sẽ an bài, đồng ý với anh, em không thể hành động thiếu suy nghĩ! Nếu không, người thua thiệt sẽ là em!”

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng khóc của con nít. Tiếng trẻ con khóc rất nhanh đã vang cả căn hộ.

Dì của Giang Tâm Di vội vàng từ trong phòng bếp đi ra, cầm một bình sữa đã hâm nóng nói: “Ny Ny đã tỉnh! Tội cho đi nó bú sữa.”

Bạch Ngôn Sơ nhìn bà một cái, sau đó nhỏ giọng nói với Giang Tâm Di: “Có rãnh rồi thì mang dì của em ra ngoài đi dạo nhiều vào, trừ bảo bảo ra, bây giờ bà là người thân duy nhất của em.”

Giang Tâm Di lại phì cười một tiếng: “Người thân? Em đã sớm không có. Em nhất định là người bị vứt bỏ.” Sau đó vành mắt đỏ lên, đưa tay lên nắm tay của Bạch Ngôn Sơ, áp vào trên mặt của mình thật nói, “Hoàn hảo khi có anh, Ngôn Sơ! Không có anh, em. . . . . em liền. . . . .”

Nước mắt rất nhanh lăn xuống, hô hấp cũng co quắp, cực kỳ làm người khác muốn thương yêu.

Bạch Ngôn Sơ rút tay về, “Yên tâm, anh sẽ nghĩ biện pháp. Em nên khiêm tốn một chút, không nên chọc quá nhiều thị phi.”

“Em hiểu rồi. Nghe theo lời của anh.” Giang Tâm Di lau lau nước mắt nói.

Mẹ của cô Giang Thái Bình là một vũ nữ, trước khi kết hôn, có rất nhiều công tử có tiền theo đuổi. Sau đó lại ngoài ý muốn gả cho một thủy thủ, rồi đi cuộc sống phong phú trên vũ đài. thời điểm thi ban giải trí của Đài Truyền Hình, Giang Tâm Di che giấu đoạn xuất thân này, nói mình là con gái nhỏ của giáo viên.

Sau đó cô cũng vẫn giấu giếm xuất thân của chính mình.

Thân phận thật của cô, trước mắt trừ di của cô, cũng chỉ có Bạch Ngôn Sơ biết.

Bạch Ngôn Sơ dặn dò lần nữa: “Tâm Di, không cần đi tìm phiền toái. Cái này em nhất định phải nhớ.”

Giang Tâm Di cau mày, đồng ý nói: “Vâng! Em sẽ chăm sóc cho bà ấy thật tốt!”

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên. Cô vừa cúi đầu nhìn, sắc mặt nhất thời tái nhợt, do dự không biết có nên nhận hay không.

“Sao vậy?” Bạch Ngôn Sơ hỏi.

“Hắn. . . . . Hắn gọi tôi, có nên nhận không?” Giọng nói của Giang Tâm Di cũng có chút phát run.

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng vênh môi lên: “Tại sao không?”

Giọng nói của Giang Tâm Di càng ngày càng trở nên yếu ớt: “Phải cùng hắn nói gì? Hắn, hắn rất ít gọi điện thoại cho em! Em sợ!”

Bạch Ngôn Sơ đứng lên: “Em hỏi hắn, hắn cùng người nhà phải tranh thủ làm sao?”

Một ngụm cà phê anh cũng không có uống. Giang Tâm Di cầm điện thoại di động lên.

=====

Nghe Kha Triết Nam nói, rốt cuộc hắn đã lấy được sự đồng ý của Kha Triết Khôn, có thể đổi một văn phòng lớn hơn.

Hai người hẹn nhau thời gian ăn bữa tối, Du Du không khỏi hỏi: “Sao anh ta lại đồng ý với cậu?”

Kha Triết Nam cười có chút giảo hoạt: “Bởi vì tớ đánh động cho cha tớ, ha ha. Gần đây anh ấy bị quấy rầy về chuyện của Trình Lệ Châu, sẽ không rảnh để nhìn tớ. Cha cũng nói anh ấy, nói anh ấy không nên buông tha cho Trình tiểu thư.

Du Du càng tò mò: “À, anh cậu rốt cuộc thừa nhận mối quan hệ với Trình tiểu thư có vấn đề à? Anh ta không phải là có phụ nữ ở bên ngoài chứ?”

Cô thừa nhận mình vô cùng thích bát quái.

“Hình như là thế.” Kha Triết Nam có chút chán nản nói.

Du Du phẫn nộ nói: “Anh cậu cũng thật là quá đáng! Trình tiểu thư tốt như vậy mà không cần, còn muốn đi bên ngoài tìm người khác!”

Thật không nhìn ra Kha Triết Khôn nghiêm túc đảng hoàng thế, thế nhưng cũng có lúc cướp cò bên ngoài. Đàn ông ở cái thế giới này, một tên tiếp theo một tên bản thủ lần lượt đi lên, quả thật làm cho cô cảm thấy thất vọng đau khổ.

“Tiểu Nam, về sau cậu sẽ không làm chuyện như vậy chứ?” Cô liếc Kha Triết Nam, cười nói.

Mặt Kha Triết Nam đỏ lên, nói: “Tớ đương nhiên sẽ không như vậy! Tớ sẽ không làm chuyện không có lương tâm như vậy!”

Du Du cười dịu dàng nói: “Ngoan! Tớ tin cậu!”

Lại nhìn đồng hồ một chút nói, “Nếu không có chuyện đưa tớ đến văn phòng của cậu trước đi! Buổi tối tớ còn muốn làm một phần kế hoạch.”

Kha Triết Nam gạt đầu một cái, dùng khăn giấy ưu nhã lau khô miệng một cái, “Được.”

=====

Hai người đến văn phòng của Kha Triết Nam, lại phát hiện một bóng đèn không sáng. Du Du cau mày nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Kha Triết Nam không để ý cười cười, “Bóng đèn hư! Ai, không biết có phải chỗ này biết tớ muốn rời đi, cảm thấy không bỏ được, cho nên không sáng đèn?” Cuối cùng giọng nói có chút thương cảm.

Du Du cười nói: “Có thể! Dù sao nơi này là nơi mà cậu đã phấn đấu hai năm. Mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng cái này là nơi bắt đầu ước mơ của cậu.”

Kha Triết Nam còn nói, “Ngày mai sẽ là thời gian kí hợp đồng định kf. Chỉ là chủ nhà rất tốt bụng, không có thúc giục tớ rời đi, mà nói tớ cứ dọn dẹp từ từ.”

Du Du giúp hắn dọn dẹp áp-phích cũ, nói: “Trai đẹp chính là không giống nhau! Người gặp người thích!”

Kha Triết Nam nhìn một bên mặt của cô, thật sâu nói: “Du Du, cảm ơn cậu! Cậu ủng hộ tớ như vậy, tớ rất vui.”

Kể từ đêm hán công cô đi bộ, cô cảm giác hán có chút thay đổi, cho nên nói chuyện liền cẩn thận một chút, không dám nói vượt quá đề tài.

Cô có một lần rất muốn tránh hán. Nhưng, cuối cùng đó không phải là biện pháp hay. Cô cần đối mặt với hán, cũng hi vọng sẽ nói cảm tưởng chân thật nhất của mình cho hán biết. Tình cảm giữa nam nữ rất tế nhị và yếu ớt, nhiều một phần ít một chút cũng sẽ sinh ra son băng địa liệt khác nhau.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô không muốn nhìn thấy hán bị tổn thương.

Du Du đến gần một bước nói: “Cậu đừng khách khí như thế, chúng ta là bạn bè tốt, vĩnh viễn không thay đổi.”

Cô cố ý nói to bốn chữ cuối cùng.

Kha Triết Nam cúi đầu, động tác trên tay ngưng lại, nhưng không có lên tiếng.

Du Du quả thật không dám nhìn về mặt trên khuôn mặt tuấn mỹ của hán. Đúng lúc này, chuông cửa reo lên.

Hai người cũng trong lúc đó đồng thanh nói: “Tớ đi mở cửa!”

Sau đó nhìn nhau cười lúng túng một tiếng.

Kha Triết Nam hơi đỏ mặt nói: “Hay là tớ đi!” Nhưng cửa đã được mở ra.

Vừa mở cửa ra, hán liền kêu lên: “Sao anh lại tới đây?”

Sau đó là giọng nói lạnh lùng của Bạch Ngôn Sơ: “Văn phòng của Kha nhị thiếu thật đúng là không tệ! Nhưng có chút nhỏ bé, làm cho người ta có cảm giác bị đè nén!”

Du Du vội vàng quay đầu lại, nhìn anh nói: “Làm sao ngay cả nơi này anh cũng làm phiền tôi vậy?”

Bạch Ngôn Sơ tới một mình, sau lưng không có bóng dáng của trợ lý. Anh đi vào, cười nói: “Em thật giống như không hề đặt lời nói của cha em và anh vào lòng!”

Kha Triết Nam chỉ vào cửa lạnh lùng nói: “Bạch Ngôn Sơ! Chuyện của tôi cùng Du Du không cần anh quan tâm! Anh hãy đi đi!”

Bạch Ngôn Sơ xoay người, dùng ánh mắt lạnh lùng ghê người nghiêm nghị nhìn hán, nói: “Lại muốn tôi gọi điện thoại kêu anh của cậu phái người tới đón cậu về nhà sao? Anh bạn nhỏ?”

Du Du thấy lời này quá hung hăng liền nói: “Bạch Ngôn Sơ! Anh rốt cuộc muốn thế nào? Anh can thiệp vào chuyện của tôi cùng Tiểu Nam, tôi thật sự không muốn khách khí với anh nữa!”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nhìn cô: “Em và hán có chuyện gì? Các người vẫn đang gặp gỡ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 37: Kế hoạch sắc dụ (1)

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Sắc mặt Bạch Ngôn Sơ trở nên lạnh lẽo, không nói tiếng nào, mà quay đầu tiếp tục đe dọa Kha Triết Nam, nói từng câu từng chữ, “Kha Triết Nam, đây là lần cuối cùng! Lần sau mà tôi nhìn thấy cậu đến gần cô ấy lần nữa, tôi sẽ khiến cho phòng làm việc mới của cậu không mở được!”

Từng câu từng chữ giống như đạn bắn vào kim loại vừa rõ ràng lại cứng rắn, rất có lực uy hiếp. Kha Triết Nam cũng kích động, gầm nhẹ với anh: “Tại sao anh lại uy hiếp tôi? Lần này tôi sẽ không sợ anh nữa đâu! Anh chỉ biết dùng thủ đoạn đê hèn, đồ vô sỉ!”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Xem ra cậu rất muốn đánh nhau? Chẳng qua tôi khuyên cậu đừng nên xúc động quá.”

Đúng lúc này, Du Du kéo mạnh cánh tay của anh bước nhanh ra ngoài, còn về mặt Kha Triết Nam trở nên hoảng sợ ngơ ngác nhìn bóng dáng hai người rời đi.

Du Du lôi Bạch Ngôn Sơ vào thang máy, sau đó khẽ thở một hơi nói: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Bạch Ngôn Sơ nhìn cô, trong giọng nói không cho phần bác: “Du Du, chúng ta tái hôn đi!”

Chuyện cười? Anh muốn tái hôn? Chẳng lẽ trên đời này chỉ có anh là đàn ông sao?

Du Du cười lạnh: “Bây giờ không phải là thời gian nói đùa!”

“Anh thật sự rất nghiêm túc! Bởi vì, khi chúng ta tái hôn, đối với Đường gia, đối với em, đối với Hoa An đều là chuyện cực kỳ tốt!”

A, thì ra là cái lý do rách nát này à? Thua thiệt anh có thể nói ra được.

Du Du cười lạnh: “Cái tốt nhất chính là bị anh hành hạ, đúng không?”

Thang máy đến gara ở tầng một, cô nhấn nút mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Ngôn Sơ đi ra theo nói: “Chuyện chúng ta tái hôn, cha em cũng muốn nhìn thấy, em nhất định phải nghiêm túc suy nghĩ!”

Du Du không quay đầu lại nhìn anh, mà là lập tức đi về phía trước nói: “Anh có lấy cha của tôi ra thì cũng vô dụng thôi! Còn có. . . .” Cô xoay người chỉ vào anh cười hỏi, “Anh chuẩn bị đưa tôi trở về?” Nói xong, cố ý lộ ra một nụ cười quyến rũ giống như mèo.

Không đợi anh mở miệng, cô cũng rất bá đạo nói trước, “Tôi nói! Không cần uống phí tâm cơ!” Cũng nhanh bước đi về phía trước, đi tìm xe của cô.

Cùng người đàn ông này so chiều, ra chiều tốc độ nhất định là phải chạy. Nếu không, rất khó chiếm ưu thế.

Bạch Ngôn Sơ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, liền theo sát, đưa tay phải đi cướp chìa khóa xe trên tay cô. Anh ra tay lưu loát làm cô không thể lường trước được, vì vậy dễ dàng bị anh đoạt lấy chìa khóa xe.

Du Du hoa dung thất sắc, hô: “Trả cho tôi!”

Bạch Ngôn Sơ lộ ra vẻ mặt đầy ý cười: “Đi theo anh đi!” Nói xong liền dắt lấy tay của cô đi về phía trước.

Cô cười lạnh nói: “Đừng nhìn Bạch tiên sinh bộ dạng tuấn tú lịch sự, thì ra là cái tay cũng lợi hại như vậy!” Liền cố hết sức thoát khỏi anh. Nhưng anh giống như cố ý ngằm đầu đá cùng cô, cô càng dùng sức, anh lại càng dùng sức kéo cô thật chặt, cuối cùng làm cho tay của cô cũng đau đớn.

Giương mặt của cô bởi vì dùng sức mà đỏ ửng lên, lộ vẻ kiêu diễm động lòng người. Đôi môi mềm mại đỏ mọng bởi vì thở mà khê mở ra, nhìn giống như đòi hôn.

Trong lòng anh dâng lên một đợt sóng, liền trở tay ôm cô, tham lam áp lên đôi môi mềm mại đỏ mọng đó, tùy ý mút gặm đòi lấy.

Du Du bị công kích bất ngờ nên không có phản ứng, hai tay vô lực rũ xuống ở giữa hai đùi, mặc anh hôn sâu. Đầu lưỡi của anh quán quít lấy đầu lưỡi của cii, để cho cô không cách nào thở nổi.

Đột nhiên, cô nhắm mắt, hàm răng khê áp xuống dưới. Cắn ——

Bạch Ngôn Sơ cảm nhận được đầu lưỡi đau đớn, liền vội vàng buông cô ra, cau mày nói: “Sao lại cắn anh?”

Cô ngao ngễ cười nói, “Đã có sắc lang, tại sao không thể có chó săn?” Rất nhanh sau đó từ trong túi áo của anh móc ra chìa khóa xe của mình, cười đắc ý, “Bạch tiên sinh, muốn cùng tôi tái hôn không phải một chuyện đơn giản! Nếu như khi cưới là tôi đưa ra quyết định, như vậy muốn kết hôn cũng phải làm cho tôi vui mừng mới được! Anh bây giờ, không có tư cách!”

Nói xong xoay người đi, không có quay đầu lại.

=====

Khi Du Du nói chuyện Bạch Ngôn Sơ đề xuất muốn tái hôn cho Từ Thi Thi thì làm hại cô thiếu chút nữa từ trên nệm yoga nằm xuống, nói: “Anh ta nói thật?”

Du Du cười lạnh: “Lý do của anh ta rất đường hoàng, nói là vì gia tộc, vì công ty, cũng vì tở, tái hôn là lựa chọn tốt nhất!”

Từ Thi Thi cười than: “Cái này gọi là cầu hôn à? Không có hoa hồng cũng không có nhẫn kim cương, càng không có bữa tối dưới nến! Tở nói này, Bạch Ngôn Sơ cũng thật là một bông hoa tuyệt thế! Đáng đáp của anh ta tốt như vậy, thế nào trong lòng lại quái dị như vậy? Tở cảm thấy được anh ta hoàn toàn không hiểu lòng của phụ nữ a!”

Du Du tức giận nói: “Lúc trước anh ta chưa từng nói với tở một câu dịu dàng, chứ đừng nói đến lời âu yếm! Tở hiểu rõ ban đầu là tở không có lòng tự trọng, mới một lòng muốn gả cho anh ta. Tở của kiếp trước thật là quá ngu rồi!”

Từ Thi Thi nghe lời này, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Kiếp trước? Cậu nói cái gì?”

Du Du thế này mới ý thức được mình lỡ lời. Minh té xuống sau đó mới trùng sinh một lần nữa, cô chưa bao giờ nói qua với bất kỳ ai, bao gồm cả cha.

Cô vội vàng cười nói: “Không có gì, tớ nói nhầm, ha ha.”

Từ Thi Thi gật đầu một cái: “Hay là thế này đi, nếu cậu còn có một chút tình cảm với anh ta, cũng có thể đồng ý với anh ta.”

“Tớ đâu bị điên?” Du Du cười lạnh, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm bạn tốt của mình, “Vậy tại sao cậu không cùng anh họ của tớ tái hôn?”

“Tình huống của tớ với cậu khác nhau! Đặng Từ Mộ rõ ràng cũng không có gì đáng giá để tớ lưu luyến, người phụ nữ kia đã có thai với anh ta, mà anh ta vẫn chưa muốn cùng người ta kết hôn đây! Tớ bây giờ hoài nghi, anh ta đối với cô Andy đó cũng không phải là thật lòng!”

Du Du giật mình. Cô vẫn thật không nghĩ tới anh họ của mình là một người như vậy.

Con người Từ Thi Thi chợt lóe sáng, lại gần bên tai cô nói: “Thật ra thì, tớ cảm thấy được cậu đối với Bạch Ngôn Sơ có chút mẫn cảm quá mức rồi!”

“Cậu có ý gì?” Du Du cười lạnh.

“Thật ra thì, Bạch Ngôn Sơ cùng Đặng Từ Mộ không phải cùng một loại người, anh ta hẳn là không phải cái loại người không hề có nguyên tắc đó! Bí mật của Bạch Ngôn Sơ rất nhiều, nhưng điều này không có nghĩa anh ta hoàn toàn không có tình cảm với cậu! Đến bây giờ anh ta cũng không kết hôn cùng Giang Tâm Di, nguyên nhân là gì cậu không nghĩ tới sao? Còn nữa, cậu cứ như vậy nhận định bây giờ anh ta cùng Giang Tâm Di là quan hệ người tình sao? Cậu đã hỏi người bên cạnh anh ta chứng thật qua sao? Với lại . . . . .”

Du Du híp mắt chỉ tay về khuôn mặt xinh đẹp của cô, cắt đứt nói: “Còn với lại nữa à? Cậu . . . . . Cậu là thuyết khách mà Bạch Ngôn Sơ phải tới?”

Từ Thi Thi giả vờ giận: “Tớ là đang thay cậu phân tích, cậu không nghe thì thôi!”

Du Du dĩ nhiên rất muốn nghe tiếp, liền làm nũng nói: “Vậy cậu nói tiếp đi, bảo bối.”

“Cha cậu tin tưởng anh ta như vậy, có thể thấy được anh ta thật sự chinh phục được cha của cậu. Một điểm này, cậu có thể nói anh ta che giấu rất đúng chỗ, cũng có thể nói anh ta đối với cha của cậu là trung thành. Nhưng, trước mắt, cha của cậu vẫn sẽ rất đồng ý cho cậu tái hôn đây! Bởi vì, cha của cậu sẽ không giao con gái của mình trên tay một người mà ông ấy không tin.”

Du Du ngẩng đầu nhìn Từ Thi Thi, nói: “Vậy phải thế nào mới có thể nhìn ra anh ta đối với cha của tớ, đối với công ty là trung thành, không có ý tưởng ích kỷ?”

Từ Thi Thi cười cười: “ Ớ muốn cậu tự mình nghĩ biện pháp đi dò xét, hơn nữa phải dùng não, còn phải dụng tâm!”

“Dùng não? Dụng tâm?”

“Cậu nếu rất muốn tìm hiểu, thì không thể đùa giỡn với anh ta. Nếu không, anh ta sẽ chỉ xem cậu như một đại tiểu thư, chỉ cần cậu cũng nghiêm túc thử dò xét anh ta, có lẽ anh ta sẽ lộ ra bộ mặt thật, bao gồm cả quan hệ của anh ta cùng Giang Tâm Di!”

Du Du không thể không bội phục tài nghệ phân tích của Từ Thi Thi, liền vui vẻ ôm cô nói: “Thì ra là cậu thông minh như vậy! Làm sao tớ lại không nghĩ như vậy?”

Từ Thi Thi than nhẹ: “Tớ kết hôn cùng Từ Mộ không có suy nghĩ cặn kẽ, cũng không cần biết chính xác tâm của một người đàn ông liền gả qua. Thật ra thì, giữa đàn ông và phụ nữ, không thể chỉ dựa vào cảm động và bị cảm động, yêu và bị yêu. Có một số việc, cần chúng ta tự mình phân tích, mới có thể bảo vệ mình tốt hơn, cũng không làm tổn thương người khác.”

Du Du ngừng gật đầu. Dù có thế nào, cô cũng muốn nhìn thấu con người của Bạch Ngôn Sơ.

=====

Ở quảng trường Thế Kỷ, các cửa hàng tầm cỡ thế giới chính thức khai trương chào đón các thượng đế, những nhân viên cửa hàng chuyên nghiệp nở nụ cười khiến cho bọn họ nhìn thấy phải chết lặng. Chọn xong khăn lụa Du Du đi ra cửa hàng, chuẩn bị đi toilet.

Đều do trước khi ra cửa uống hơi nhiều cà phê.

Cô dĩ nhiên không có chú ý đến, đang lúc cô đi vào phòng vệ sinh, có một người phụ nữ đeo kính mát, mặc áo len xám tro chăm chú nhìn bóng lưng của cô.

Thời điểm đang rửa tay trước vòi nước, Du Du nghe âm thanh cửa phòng bị đẩy ra. Ngẩng đầu nhìn lên, một bóng dáng mặc áo len xám tro rào bước đi vào.

Du Du mới đầu cũng không để ý người tiến vào là ai, dù sao nơi này là nơi công cộng, có người đi vào là bình thường. Khi người phụ nữ kia tháo kính mát xuống, Du Du mới quay đầu nhìn cô ta.

Giang Tâm Di.

Có lẽ là gần đây sinh con quá mệt nhọc, sắc mặt của cô ta so với trước kia tái nhợt hơn rất nhiều.

Du Du lạnh lùng nói: “Sao lại rảnh rỗi ra ngoài đi dạo như vậy? Đứa trẻ tốt chứ?”

Giang Tâm Di như linh hồn tới gần cô, hung hăng nói: “Đường Du Du, nếu như không phải là bởi vì cô, Ngôn Sơ cũng sẽ không bị thương! Nếu như không phải là bởi vì cô, anh ấy sẽ có nhiều thời gian đi theo tôi cùng Ny Ny hơn. Đều là cô! Cái người phụ nữ này sinh ra sẽ gieo họa người khác! Sinh ra sẽ cướp đi đồ của người khác!”

Du Du cắn bản không để ý tới, sửa lại tóc một chút chuẩn bị đi ra ngoài: “Có bệnh thì đi uống thuốc hoặc là gặp bác sĩ đi, đừng chạy đi ra bên ngoài dọa người!”

Nhưng Giang Tâm Di bước nhanh lên phía trước dùng sức níu tay của cô lại, cười lạnh nói: “Muốn đi? Tôi hôm nay sẽ làm cho cô nói với tôi một tiếng thật xin lỗi!”

Nói với cô ta thật xin lỗi? Cái cô Giang Tâm Di này thật là hoàn toàn điên rồi! Ban đầu là người nào làm hại hôn nhân của cô ta ư?

Du Du cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, “Bệnh của cô cũng không nhẹ! Loại người như cô làm sao có thể nuôi dưỡng con cái được đây, không cẩn thận không khéo lại bồi dưỡng thành một người điên nữa!”

Ở thời điểm cô muốn hát ra tay, Giang Tâm Di cũng đã mất trí đẩy cô vào góc tường, trong miệng kêu lên thất thanh: “Tôi hận cô! Tôi hận cả nhà cô! Cả nhà cô đều không phải người tốt!”

Du Du vừa giãy giụa vừa nhìn dưới chân một chút, nói: “Cô buông tay! Cái người điên này! Biến thái!”

Cô rất nhanh bị đẩy đến góc tường, phần lưng đụng phải rất đau. Vóc dáng Giang Tâm Di không lớn, nhưng sức lực lại rất lớn, chỉ có thể lý giải là do bây giờ cô ta đang mất lý trí.

Du Du rất muốn đẩy cô ta ra, nhưng một cái tay của cô ta đã hung hăng đặt lên cằm của cô. Du Du không muốn khuất phục, liền cố hết sức lắc lư mặt của mình.

Lúc này tại sao không ai đi vào toilet? Phải chết ư!

Giang Tâm Di dùng thêm sức, lấy tay cố định cằm của Du Du, mặt tiến đến gần mặt cô cắn răng nghiến lợi nói: “Nghe cho kỹ, cô có thứ gì thì tôi cũng phải có! Sẽ có một ngày tôi đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về tôi! Cả nhà cô cũng cẩn thận một chút!”

Du Du bị dồn vào đường cùng, liền nâng đầu gối trái của mình lên, đá vào chỗ hiểm của cô ta.

Cô đã sớm muốn làm như thế, hôm nay rốt cuộc cũng thực hiện được!

Cô rút cuộc cũng đánh trúng vị trí đó của con tiện nhân! Thật thoải mái!

Giang Tâm Di bị công kích đau đến sắc mặt trắng bệch, lập tức buông lỏng tay, ngồi xồm xuống rên rỉ.

Du Du lạnh lùng quát khê: “Chớ chọc tôi! Nếu không cô sẽ hối hận!”

Giang Tâm Di chậm rãi đứng lên, cắn răng thật chặt, cực nhanh xoay người mở cửa rồi biến mất, tựa như ma quỷ.

Du Du mãnh liệt vỗ ngực thở gấp, sau đó chống tay vào bồn rửa ho khan. Khóe mắt nóng lên, trong đầu cũng ong ong.

Giang Tâm Di lại dám theo đuôi mình, lại dám động thủ với mình! Cái này làm sao cô có thể dễ dàng tha thứ?

Cô Đường Du Du trừng sinh một lần, sao lại có thể bị vũ nhục như vậy?

Toàn thân phát run, cô cầm điện thoại di động lên, hung hăng nhấn một dãy số.

Bên kia người đàn ông trầm giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Du Du đè nén xúc động muốn khóc, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Bạch Ngôn Sơ, tôi cảnh cáo anh, nói Giang Tâm Di không cần làm chuyện khiến cho người khác chán ghét. Nếu không, tôi muốn cô ta đi gặp quỷ đi!”

Không đợi người đàn ông bên kia trả lời, liền “Cộp” một tiếng cúp điện thoại.

Sửa lại tóc mai một chút, cô ngẩng đầu lên ưỡn thẳng lưng đi ra ngoài.

Đi vài bước, trong đầu cô vang vọng những lời mà Giang Tâm Di vừa mới nói. Cô ta nói “Hận cả nhà cô”, “Cả nhà cô nên cẩn thận một chút” là có ý gì?

Chẳng lẽ cô ta thật sự bị bệnh tâm thần?

=====

Ba giờ chiều, khi Du Du mỉm cười, bước chân đi vào trụ sở chính của Hoa An thì tất cả mọi người tranh nhau chào hỏi cùng cô.

Hôm nay Đường Hạc Lễ gần như đi một vòng trong công ty, với lại hôm nay là đại hội cổ đông mỗi tháng tổ chức một lần nên ông phải có mặt.

Du Du trực tiếp đi về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc, gõ cửa. Bên trong truyền tới một giọng đàn ông: “Vào đi.”

Sau khi đẩy cửa tiến vào, cô cười tươi rạng rỡ: “Bạch tiên sinh, quấy rầy! Ảnh hưởng tới công việc của anh thật là ngại quá.”

Trước đó Cô không có gọi điện thoại tới.

Bạch Ngôn Sơ chậm rãi buông cây bút máy trên tay, trên mặt hiện lên kinh ngạc, sau đó mới khẽ nhếch môi mỉm cười: “Đường tiểu thư, nếu là tôi thay mặt tổng giám đốc thị sát công việc, tôi vô cùng hoan nghênh.”

Sóng mắt Du Du lóe lên, vẫn cười đến mê người như cũ: “Bạch tiên sinh thật là một ngày kiếm tỷ bạc a, thời điểm thích hợp cũng muốn thả lỏng một chút a!”

Dứt lời, cô định ngồi ở một góc trên bàn làm việc của anh. Cái tư thế này, mang theo vẻ hấp dẫn mơ hồ.

“Du Du.” Bạch Ngôn Sơ rốt cuộc đứng dậy, cúi đầu nhìn cô dịu dàng hỏi, “Em có chuyện tìm anh?”

Theo góc độ như vậy nhìn xuống, cái cổ trắng muốt của cô đều thu hết vào mắt anh, nếu anh lại gần một chút, chóp mũi sẽ chạm phải tai của cô, thậm chí có thể hôn cô.

Nhưng Du Du vẫn không đi chuyển, mà là luôn cùng anh duy trì cái tư thế có chút mập mờ này, ngẩng đầu đón ánh mắt của anh, nhẹ giọng nói: “Tôi muốn mời Bạch tiên sinh tối mai tám giờ ở Rose-marry cùng đi ăn tối, có thể không?”

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 37: Kế hoạch sắc dụ (1)

Editor: Nam Cung Nguyệt –

Beta-er: Cẩm Tú.

Sắc mặt Bạch Ngôn Sơ trở nên lạnh lẽo, không nói tiếng nào, mà quay đầu tiếp tục đe dọa Kha Triết Nam, nói từng câu từng chữ, “Kha Triết Nam, đây là lần cuối cùng! Lần sau mà tôi nhìn thấy cậu đến gần cô ấy lần nữa, tôi sẽ khiến cho phòng làm việc mới của cậu không mở được!”

Từng câu từng chữ giống như đạn bắn vào kim loại vừa rõ ràng lại cứng rắn, rất có lực uy hiếp. Kha Triết Nam cũng kích động, găm nhẹ với anh: “Tại sao anh lại uy hiếp tôi? Lần này tôi sẽ không sợ anh nữa đâu! Anh chỉ biết dùng thủ đoạn đê hèn, đồ vô sỉ!”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Xem ra cậu rất muốn đánh nhau? Chẳng qua tôi khuyên cậu đừng nên xúc động quá.”

Đúng lúc này, Du Du kéo mạnh cánh tay của anh bước nhanh ra ngoài, còn vẻ mặt Kha Triết Nam trở nên hoảng sợ ngơ ngác nhìn bóng dáng hai người rời đi.

Du Du lôi Bạch Ngôn Sơ vào thang máy, sau đó khẽ thở một hơi nói: “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Cho tới nay, anh rốt cuộc muốn như thế nào?

Bạch Ngôn Sơ nhìn cô, trong giọng nói không cho phản bác: “Du Du, chúng ta tái hôn đi!”

Chuyện cười? Anh muốn tái hôn? Chẳng lẽ trên đời này chỉ có anh là đàn ông sao?

Du Du cười lạnh: “Bây giờ không phải là thời gian nói đùa!”

“Anh thật sự rất nghiêm túc! Bởi vì, khi chúng ta tái hôn, đối với Đường gia, đối với em, đối với Hoa An đều là chuyện cực kỳ tốt!”

A, thì ra là cái lý do rách nát này à? Thua thiệt anh có thể nói ra được.

Du Du cười lạnh: “Cái tốt nhất chính là bị anh hành hạ, đúng không?”

Thang máy đến gara ở tầng một, cô nhấn nút mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Ngôn Sơ đi ra theo nói: “Chuyện chúng ta tái hôn, cha em cũng muốn nhìn thấy, em nhất định phải nghiêm túc suy nghĩ!”

Du Du không quay đầu lại nhìn anh, mà là lập tức đi về phía trước nói: “Anh có lấy cha của tôi ra thì cũng vô dụng thôi! Còn có. . . .” Cô xoay người chỉ vào anh cười hỏi, “Anh chuẩn bị đưa tôi trở về?” Nói xong, cố ý lộ ra một nụ cười quyến rũ giống như mèo.

Không đợi anh mở miệng, cô cũng rất bá đạo nói trước, “Tôi nói! Không cần uống phí tâm cơ!” Cũng nhanh bước đi về phía trước, đi tìm xe của cô.

Cùng người đàn ông này so chiêu, ra chiêu tốc độ nhất định là phải chạy. Nếu không, rất khó chiếm ưu thế.

Bạch Ngôn Sơ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, liền theo sát, đưa tay phải đi cướp chìa khóa xe trên tay cô. Anh ra tay lưu loát làm cô không thể lường trước được, vì vậy dễ dàng bị anh đoạt lấy chìa khóa xe.

Du Du hoa dung thất sắc, hô: “Trả cho tôi!”

Bạch Ngôn Sơ lộ ra vẻ mặt đầy ý cười: “Đi theo anh đi!” Nói xong liền dắt lấy tay của cô đi về phía trước.

Cô cười lạnh nói: “Đừng nhìn Bạch tiên sinh bộ dạng tuấn tú lịch sự, thì ra là cái tay cũng lợi hại như vậy!” Liền cố hết sức thoát khỏi anh. Nhưng anh giống như cố ý ngằm đầu đá cùng cô, cô càng dùng sức, anh lại càng dùng sức kéo cô thật chặt, cuối cùng làm cho tay của cô cũng đau đớn.

Gương mặt của cô bởi vì dùng sức mà đỏ ửng lên, lộ vẻ kiêu diễm động lòng người. Đôi môi mềm mại đỏ mọng bởi vì thở mà khê mở ra, nhìn giống như đòi hôn.

Trong lòng anh dâng lên một đợt sóng, liền trừ tay ôm cô, tham lam áp lên đôi môi mềm mại đỏ mọng đó, tùy ý mút gặm đòi lấy.

Du Du bị công kích bất ngờ nên không có phản ứng, hai tay vô lực rũ xuống ở giữa hai đùi, mặc anh hôn sâu. Đầu lưỡi của anh quấn quýt lấy đầu lưỡi của cô, để cho cô không cách nào thở nổi.

Đột nhiên, cô nhắm mắt, hàm răng khê áp xuống dưới. Cấn ——

Bạch Ngôn Sơ cảm nhận được đầu lưỡi đau đớn, liền vội vàng buông cô ra, cau mày nói: “Sao lại cấn anh?”

Cô ngạo nghễ cười nói, “Đã có sắc lang, tại sao không thể có chó săn?” Rất nhanh sau đó từ trong túi áo của anh móc ra chìa khóa xe của mình, cười đắc ý, “Bạch tiên sinh, muốn cùng tôi tái hôn không phải một chuyện đơn giản! Nếu như khi cưới là tôi đưa ra quyết định, như vậy muốn kết hôn cũng phải làm cho tôi vui mừng mới được! Anh bây giờ, không có tư cách!”

Nói xong xoay người đi, không có quay đầu lại.

=====

Khi Du Du nói chuyện Bạch Ngôn Sơ đề xuất muốn tái hôn cho Từ Thi Thi thì làm hại cô thiếu chút nữa từ trên nệm yoga nằm xuống, nói: “Anh ta nói thật?”

Du Du cười lạnh: “Lý do của anh ta rất đường hoàng, nói là vì gia tộc, vì công ty, cũng vì tở, tái hôn là lựa chọn tốt nhất!”

Từ Thi Thi cười than: “Cái này gọi là cầu hôn à? Không có hoa hồng cũng không có nhẫn kim cương, càng không có bữa tối dưới nến! Tở nói này, Bạch Ngôn Sơ cũng thật là một bông hoa tuyệt thế! Đáng đáp của anh ta tốt như vậy, thế nào trong lòng lại quái dị như vậy? Tở cảm thấy được anh ta hoàn toàn không hiểu lòng của phụ nữ a!”

Du Du tức giận nói: “Lúc trước anh ta chưa từng nói với tở một câu dịu dàng, chứ đừng nói đến lời âu yếm! Tở hiểu rõ ban đầu là tở không có lòng tự trọng, mới một lòng muốn gả cho anh ta. Tở của kiếp trước thật là quá ngu rồi!”

Từ Thi Thi nghe lời này, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Kiếp trước? Cậu nói cái gì?”

Du Du thế này mới ý thức được mình lỡ lời. Minh té xuống sau đó mới trùng sinh một lần nữa, cô chưa bao giờ nói qua với bất kỳ ai, bao gồm cả cha.

Cô vội vàng cười nói: “Không có gì, tở nói nhầm, ha ha.”

Từ Thi Thi gạt đầu một cái: “Hay là thế này đi, nếu cậu còn có một chút tình cảm với anh ta, cũng có thể đồng ý với anh ta.”

“Tở đâu bị điên?” Du Du cười lạnh, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm bạn tốt của mình, “Vậy tại sao cậu không cùng anh họ của tở tái hôn?”

“Tình huống của tở với cậu khác nhau! Đặng Từ Mộ rõ ràng cũng không có gì đáng giá để tở lưu luyến, người phụ nữ kia đã có thai với anh ta, mà anh ta vẫn chưa muốn cùng người ta kết hôn đấy! Tở bây giờ hoài nghi, anh ta đối với cô Andy đó cũng không phải là thật lòng!”

Du Du giật mình. Cô vẫn thật không nghĩ tới anh họ của mình là một người như vậy.

Con người Từ Thi Thi chợt lóe sáng, lại gần bên tai cô nói: “Thật ra thì, tở cảm thấy được cậu đối với Bạch Ngôn Sơ có chút miễn cảm quá mức rồi!”

“Cậu có ý gì?” Du Du cười lạnh.

“Thật ra thì, Bạch Ngôn Sơ cùng Đặng Tử Mộ không phải cùng một loại người, anh ta hẳn là không phải cái loại người không hề có nguyên tắc đó! Bí mật của Bạch Ngôn Sơ rất nhiều, nhưng điều này không có nghĩa anh ta hoàn toàn không có tình cảm với cậu! Đến bây giờ anh ta cũng không kết hôn cùng Giang Tâm Di, nguyên nhân là gì cậu không nghĩ tới sao? Còn nữa, cậu cứ như vậy nhận định bây giờ anh ta cùng Giang Tâm Di là quan hệ người tình sao? Cậu đã hỏi người bên cạnh anh ta chứng thật qua sao? Với lại. . . . .”

Du Du híp mắt chỉ tay về khuôn mặt xinh đẹp của cô, cắt đứt nói: “Còn với lại nữa à? Cậu. . . . . Cậu là thuyết khách mà Bạch Ngôn Sơ phải tới?”

Từ Thi Thi giả vờ giận: “Tớ là đang thay cậu phân tích, cậu không nghe thì thôi!

Du Du dĩ nhiên rất muốn nghe tiếp, liền làm nũng nói: “Vậy cậu nói tiếp đi, bảo bối.”

“Cha cậu tin tưởng anh ta như vậy, có thể thấy được anh ta thật sự chinh phục được cha của cậu. Một điểm này, cậu có thể nói anh ta che giấu rất đúng chỗ, cũng có thể nói anh ta đối với cha của cậu là trung thành. Nhưng, trước mắt, cha của cậu vẫn sẽ rất đồng ý cho cậu tái hôn đấy! Bởi vì, cha của cậu sẽ không giao con gái của mình trên tay một người mà ông ấy không tin.”

Du Du ngẩng đầu nhìn Từ Thi Thi, nói: “Vậy phải thế nào mới có thể nhìn ra anh ta đối với cha của tớ, đối với công ty là trung thành, không có ý tưởng ích kỷ?”

Từ Thi Thi cười cười: “ ớ muốn cậu tự mình nghĩ biện pháp đi dò xét, hơn nữa phải dùng não, còn phải dụng tâm!”

“Dùng não? Dụng tâm?”

“Cậu nếu rất muốn tìm hiểu, thì không thể đùa giỡn với anh ta. Nếu không, anh ta sẽ chỉ xem cậu như một đại tiểu thư, chỉ cần cậu cũng nghiêm túc thử dò xét anh ta, có lẽ anh ta sẽ lộ ra bộ mặt thật, bao gồm cả quan hệ của anh ta cùng Giang Tâm Di!”

Du Du không thể không bội phục tài nghệ phân tích của Từ Thi Thi, liền vui vẻ ôm cô nói: “Thì ra là cậu thông minh như vậy! Làm sao tớ lại không nghĩ như vậy?”

Từ Thi Thi than nhẹ: “Tớ kết hôn cùng Tử Mộ không có suy nghĩ cận kề, cũng không cần biết chính xác tâm của một người đàn ông liền gả qua. Thật ra thì, giữa đàn ông và phụ nữ, không thể chỉ dựa vào cảm động và bị cảm động, yêu và bị yêu. Có một số việc, cần chúng ta tự mình phân tích, mới có thể bảo vệ mình tốt hơn, cũng không làm tổn thương người khác.”

Du Du ngừng gật đầu. Dù có thế nào, cô cũng muốn nhìn thấu con người của Bạch Ngôn Sơ.

=====

Ở quảng trường Thế Kỷ, các cửa hàng tầm cỡ thế giới chính thức khai trương chào đón các thượng đế, những nhân viên cửa hàng chuyên nghiệp nở nụ cười khiến cho bọn họ nhìn thấy phải chết lặng. Chọn xong khăn lụa Du Du đi ra cửa hàng, chuẩn bị đi toilet.

Đều do trước khi ra cửa uống hơi nhiều cà phê.

Cô dĩ nhiên không có chú ý đến, đang lúc cô đi vào phòng vệ sinh, có một người phụ nữ đeo kính mát, mặc áo len xám tro chăm chú nhìn bóng lưng của cô.

Thời điểm đang rửa tay trước vòi nước, Du Du nghe âm thanh cửa phòng bị đẩy ra. Ngẩng đầu nhìn lên, một bóng dáng mặc áo len xám tro rào bước đi vào.

Du Du mới đầu cũng không để ý người tiến vào là ai, dù sao nơi này là nơi công cộng, có người đi vào là bình thường. Khi người phụ nữ kia tháo kính mát xuống, Du Du mới quay đầu nhìn cô ta.

Giang Tâm Di.

Có lẽ là gần đây sinh con quá mệt nhọc, sắc mặt của cô ta so với trước kia tái nhợt hơn rất nhiều.

Du Du lạnh lùng nói: “Sao lại rảnh rỗi ra ngoài đi dạo như vậy? Đứa trẻ tốt chứ?”

Giang Tâm Di như linh hồn tới gần cô, hung hăng nói: “Đường Du Du, nếu như không phải là bởi vì cô, Ngôn Sơ cũng sẽ không bị thương! Nếu như không phải là bởi vì cô, anh ấy sẽ có nhiều thời gian đi theo tôi cùng Ny Ny hơn. Đều là cô! Cái người phụ nữ này sinh ra sẽ gieo họa người khác! Sinh ra sẽ cướp đi đồ của người khác!”

Du Du căn bản không để ý tới, sửa lại tóc một chút chuẩn bị đi ra ngoài: “Có bệnh thì đi uống thuốc hoặc là gặp bác sĩ đi, đừng chạy đi ra bên ngoài đe dọa người!”

Nhưng Giang Tâm Di bước nhanh lên phía trước dùng sức níu tay của cô lại, cười lạnh nói: “Muốn đi? Tôi hôm nay sẽ làm cho cô nói với tôi một tiếng thật xin lỗi!”

Nói với cô ta thật xin lỗi? Cái cô Giang Tâm Di này thật là hoàn toàn điên rồi! Ban đầu là người nào làm hại hôn nhân của cô tan vỡ?

Du Du cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, “Bệnh của cô cũng không nhẹ! Loại người như cô làm sao có thể nuôi dưỡng con cái được đây, không cần thận không khéo lại bồi dưỡng thành một người điên nữa!”

Ở thời điểm cô muốn hét ra tay, Giang Tâm Di cũng đã mất trí đẩy cô vào góc tường, trong miệng kêu lên thất thanh: “Tôi hận cô! Tôi hận cả nhà cô! Cả nhà cô đều không phải người tốt!”

Du Du vừa giãy giụa vừa nhìn dưới chân một chút, nói: “Cô buông tay! Cái người điên này! Biến thái!”

Cô rất nhanh bị đẩy đến góc tường, phần lưng đụng phải rất đau. Vóc dáng Giang Tâm Di không lớn, nhưng sức lực lại rất lớn, chỉ có thể lý giải là do bây giờ cô ta đang mất lý trí.

Du Du rất muốn đẩy cô ta ra, nhưng một cái tay của cô ta đã hung hăng đặt lên cằm của cô. Du Du không muốn khuất phục, liền cố hết sức lắc lư mặt của mình.

Lúc này tại sao không ai đi vào toilet? Phải chết ư!

Giang Tâm Di dùng thêm sức, lấy tay cố định cằm của Du Du, mặt tiến đến gần mặt cô cắn răng nghiến lợi nói: “Nghe cho kỹ, cô có thứ gì thì tôi cũng phải có! Sẽ có một ngày tôi đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về tôi! Cả nhà cô cũng cần thận một chút!”

Du Du bị dồn vào đường cùng, liền nâng đầu gối trái của mình lên, đá vào chỗ hiểm của cô ta.

Cô đã sớm muốn làm như thế, hôm nay rốt cuộc cũng thực hiện được!

Cô rút cuộc cũng đánh trúng vị trí đó của con tiện nhân! Thật thoải mái!

Giang Tâm Di bị công kích đau đến sắc mặt trắng bệch, lập tức buông lỏng tay, ngồi xồm xuống rên rỉ.

Du Du lạnh lùng quát khê: “Chớ chọc tôi! Nếu không cô sẽ hối hận!”

Giang Tâm Di chậm rãi đứng lên, cắn răng thật chặt, cực nhanh xoay người mở cửa rồi biến mất, tựa như ma quỷ.

Du Du mãnh liệt vỗ ngực thở gấp, sau đó chống tay vào bồn rửa ho khan. Khóe mắt nóng lên, trong đầu cũng ong ong.

Giang Tâm Di lại dám theo đuôi mình, lại dám động thủ với mình! Cái này làm sao cô có thể dễ dàng tha thứ?

Cô Đường Du Du trùng sinh một lần, sao lại có thể bị vũ nhục như vậy?

Toàn thân phát run, cô cầm điện thoại di động lên, hung hăng nhấn một dãy số.

Bên kia người đàn ông trầm giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Du Du đè nén xúc động muốn khóc, dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Bạch Ngôn Sơ, tôi cảnh cáo anh, nói Giang Tâm Di không cần làm chuyện khiến cho người khác chán ghét. Nếu không, tôi muốn cô ta đi gặp quỷ đi!”

Không đợi người đàn ông bên kia trả lời, liền “Cộp” một tiếng cúp điện thoại.

Sửa lại tóc mai một chút, cô ngẩng đầu lên ưỡn thẳng lưng đi ra ngoài.

Đi vài bước, trong đầu cô vang vọng những lời mà Giang Tâm Di vừa mới nói. Cô ta nói “Hận cả nhà cô”, “Cả nhà cô nên cần thận một chút” là có ý gì?

Chẳng lẽ cô ta thật sự bị bệnh tâm thần?

=====

Ba giờ chiều, khi Du Du mỉm cười, bước chân đi vào trụ sở chính của Hoa An thì tất cả mọi người tranh nhau chào hỏi cùng cô.

Hôm nay Đường Hạc Lễ gần như đi một vòng trong công ty, với lại hôm nay là đại hội cổ đông mỗi tháng tổ chức một lần nên ông phải có mặt.

Du Du trực tiếp đi về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc, gõ cửa. Bên trong truyền tới một giọng đàn ông: “Vào đi.”

Sau khi đẩy cửa tiến vào, cô cười tươi rạng rỡ: “Bạch tiên sinh, quý rầy! Ảnh hưởng tới công việc của anh thật là ngại quá.”

Trước đó Cô không có gọi điện thoại tới.

Bạch Ngôn Sơ chậm rãi buông cây bút máy trên tay, trên mặt hiện lên kinh ngạc, sau đó mới khẽ nhếch môi mỉm cười: “Đường tiểu thư, nếu là tôi thay mặt tổng giám đốc thị sát công việc, tôi vô cùng hoan nghênh.”

Sóng mắt Du Du lóe lên, vẫn cười đến mê người như cũ: “Bạch tiên sinh thật là một ngày kiếm tỷ bạc a, thời điểm thích hợp cũng muốn thả lỏng một chút

a!

Dứt lời, cô định ngồi ở một góc trên bàn làm việc của anh. Cái tư thế này, mang theo vẻ hấp dẫn mơ hồ.

“Du Du.” Bạch Ngôn Sơ rót cuộc đứng dậy, cúi đầu nhìn cô dịu dàng hỏi, “Em có chuyện tìm anh?”

Theo góc độ như vậy nhìn xuống, cái cổ trắng muốt của cô đều thu hết vào mắt anh, nếu anh lại gần một chút, chóp mũi sẽ chạm phải tai của cô, thậm chí có thể hôn cô.

Nhưng Du Du vẫn không di chuyển, mà là luôn cùng anh duy trì cái tư thế có chút mập mờ này, ngẩng đầu đón ánh mắt của anh, nhẹ giọng nói: “Tôi muốn mời Bạch tiên sinh tối mai tám giờ ở Rose-marry cùng đi ăn tối, có thể không?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 38: Kế hoạch sắc dụ (2)

Editor: Nam Cung Nguyệt

Beta-er: Cẩm Tú.

Bạch Ngôn Sơ tiến lại gần bên tai cô cười nói: “Phần thành ý này anh rất hài lòng, anh sẽ dành thời gian để có mặt! Cảm ơn!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu: “Được!”

Du Du mở cửa nhẹ nhàng phát tay từ biệt với anh. Ra cửa vào thang máy, đợi cánh cửa kia chậm rãi khép lại thì cô liền cười lắm bầm lâu bầu: “Bạch Ngôn Sơ, chờ xem! Tôi sẽ khiến anh nói tất cả cho tôi biết.”

Trong màu bạc của thang máy, mơ hồ xuất hiện hình dáng tuyệt vời của cô.

== =====

Buổi tối gần tám giờ, Du Du mặc lễ phục Versace màu tím ngồi ngay ngắn ở một góc của Rose-marry, lật thực đơn.

Bạch Ngôn Sơ không phải đề nghị tái hôn sao? Tối nay cô chính là muốn nói cho anh ta biết, anh ta có thể có cơ hội. Nhưng, quyền chủ động là ở trên tay cô.

Trang điểm vừa phải, không diêm dúa lẳng lơ, nhưng lại có chút cảm dỗ. Chỉ cần cười nhạt, phong tình vô hạn liền tự nhiên tỏa ra, điên đảo chúng sinh.

Đi lên con đường sắc dụ này, cô cũng là bất đắc dĩ. Dù sao, không thử một lần tuyệt đối không biết có thể thành công hay không.

Nhạc jazz truyền khắp cả phòng ăn, cũng làm cho suy nghĩ của Du Du dần dần trở lại hai năm trước. Khi đó, lần đầu tiên chính thức hẹn hò của cô và Bạch Ngôn Sơ là tại nơi này. Ban đầu cái gương mặt kiêu căng lạnh lùng kia, đến nay còn khắc sâu vào một góc trí nhớ của cô. . . . .

Anh của thời điểm đó, không hề đặt cô vào trong mắt. Mà cô, khi nào cũng làm bộ tội nghiệp khát vọng lấy được cái nhìn chăm chú của anh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng Bạch Ngôn Sơ vẫn chưa có xuất hiện. Du Du hít một hơi, sau đó bung một ly nước chanh lên uống vài hớp.

Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng đi tới, hỏi: “Đường tiêu thư, không cần chút thức ăn sao?”

Cô khoát tay chặn lại: “Tạm thời không cần, khi nào cần tôi sẽ báo cậu.”

Nhân viên phục vụ không thể làm gì khác hơn là lui ra.

Du Du nhìn lại đồng hồ một chút, thời gian đã là tám giờ 15 phút.

Bạch Ngôn Sơ tới trễ. Hay là, anh căn bản sẽ không tới?

Tối nay anh đang đùa bốn sự chịu đựng của cô sao?

== =====

Tám giờ hai mươi lăm phút tối, bên trong nơi ở của Giang Tâm Di.

Trong phòng ngủ Giang Tâm Di nằm ngửa mặt trên giường. Ánh mắt sưng đỏ trông rỗng, mặt trắng bệch giống như người chết. Mà di của cô ta nửa quỳ trước giường, khóc khê.

Bạch Ngôn Sơ không nói một lời nhìn về phía cửa sổ sát đất, bóng đêm tràn ngập một bên mặt lạnh lùng của anh. Nhưng nét lạnh lùng bừng binh trên khuôn mặt của anh, lại bị che đi bởi vẻ tức giận.

“Ngôn Sơ.” Di của Giang Tâm Di ngừng khóc, nhìn anh nói, “Cậu đừng so đo cùng nó! Nó là do tức giận nhất thời kia mới như vậy, cậu tha thứ cho nó được không?”

Bạch Ngôn Sơ đi qua, khom lưng cúi người, nhìn người phụ nữ tái nhợt ở trên giường, trầm giọng lại nói: “Đều tại anh vẫn dung túng em quá nhiều, nên em luôn lấy cái chết uy hiếp anh! Về sau em mà như vậy nữa, đừng trách anh vô tình.”

Giang Tâm Di như cương thi nằm ở trên giường, cũng chưa hề động dậy. Gương mặt cũng không có biến sắc, không biết có nghe anh nói hay không.

Tối nay di của Giang Tâm Di gọi điện thoại cho Bạch Ngôn Sơ, nói Giang Tâm Di gần đây bị bệnh mất ngủ nghiêm trọng, liên tục sử dụng thuốc ngủ mấy ngày sau nhưng vẫn không có cải thiện. Vì vậy, cảm xúc không tốt cô ta liền nháo nhào đòi nhảy lầu, di bị dọa sợ, liền vội vàng gọi điện thoại cho Bạch Ngôn Sơ tới cứu.

Bạch Ngôn Sơ nói tiếp, “Về sau đừng làm chuyện như vậy nữa, làm anh sợ! Bằng không, anh sẽ không tiếp tục giúp em, đây là lần cuối cùng, nhớ lấy!”

Khóc mất của Giang Tâm Di lúc này mới rơi lệ.

Di của cô ta nức nở nói: “Niếp Niếp sẽ nhớ lấy, sẽ nhớ lấy!”

Bạch Ngôn Sơ lúc này mới ngồi thẳng, đến bên giường, lạnh nhạt nói với di của cô ta: “Di Bình, tốt nhất di nên chăm sóc cô ấy thật cẩn thận, làm chút đồ cho cô ấy ăn. Tôi đi trước.”

Đôi môi khô nứt nẻ của Giang Tâm Di lúc này mở ra, lại không thể phát ra âm thanh.

Điện thoại của Bạch Ngôn Sơ ở trong túi áo vang lên, anh lấy ra nghe bằng tốc độ nhanh nhất: “A lô?”

Bên kia là giọng nói kiêu ngạo của phụ nữ: “Bạch tiên sinh, anh thất hứa, như vậy anh lại cách xa sự tin tưởng của tôi một bước dài nữa rồi! Bái bai!”

“Du Du!” Anh vội vàng kêu lên, nhưng kia bên đã kiên quyết cúp điện thoại.

Về mặt lạnh lùng, hần sâu kín thờ dài, sau đó cất điện thoại đi động, xoay người đi về phía cửa chính rồi đi.

Anh muốn lập tức đi một chỗ, mặc dù chưa chắc cô sẽ ở nơi đó.

Đi ô tô như bay đến trước cửa Rose-marty, anh lập tức xuống xe, đẩy cửa ra đi vào.

Người phục vụ mặc Tuxedo vội vàng tiến lên đón hỏi: “Tiên sinh, ngài có hẹn trước không?”

Nhà hàng Tây này không có hẹn trước thì không cách nào đi vào dùng cơm.

“Tôi tìm người!” Bạch Ngôn Sơ nói ngắn gọn.

Nhân viên tạp vụ nở nụ cười ấm áp: “Ừm? Xin hỏi các vị hẹn lúc mấy giờ?”

“Tám giờ!”

Có lẽ là cảm thấy thời gian đã qua tương đối lâu, nhân viên tạp vụ cười nói: “Chúng tôi có thể giúp anh check xem người có còn ở đó hay không?”

Bạch Ngôn Sơ đã nhìn quanh nhà hàng Tây một lần, nói: “Không cần, cảm ơn.”

Trước ánh mắt có chút tức giận của nhân viên phục vụ, anh nhẹ nhàng xoay người đi ra ngoài.

Cô không đợi mình, đi trước rồi. Cho nên, tối nay anh là người thất hứa.

Bạch Ngôn Sơ yên lặng đứng ở trước cửa, mày kiếm nhíu lại. Gió đêm vù vù thổi qua, thổi qua áo của anh. Bên cạnh hai cô gái trẻ tuổi đi qua, không khỏi nhìn anh bằng ánh mắt si mê.

Anh cầm điện thoại đi động lên, nhấn một dãy số. Nhưng bên kia vẫn không ai nghe máy.

Cuối cùng anh nhấn vào hộp thư thoại: “Đường Du Du, em thật sự độc ác như vậy? Chỉ là, nếu đây là trò chơi mà em bày ra, anh sẽ chơi tới cùng!”

Nói xong, cắt điện thoại di động rồi lên chiếc Bentley, lái đi.

Lúc chín giờ tối, đường lớn St. Mary ở Hương thành ánh đèn sáng chói, đông nghịt, hơi thở phồn hoa của đô thị lúc vào đêm bắt đầu tỏa ra.

Du Du đã tới dưới lầu của cao ốc Vạn Đức. Cô ngửa đầu nhìn cửa sổ ở tầng 15, phát hiện vẫn sáng đèn, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Phía trên kia là văn phòng mới của Kha Triết Nam.

Chắc chắn sẽ có một người như thế, ở tại thời điểm mà mình mất mát cho mình một tia sáng, soi sáng linh hồn lạnh lẽo của cô.

Kha Triết Nam chính là người như vậy.

Cô cắn cắn môi, vị son môi có mùi quýt xông vào đầu lưỡi. Cô nhấc chân lên, đi vào thang máy.

Đến tầng 15, phía tây có logo bảng hiệu viết dòng chữ “Dream”. Cô nhấn chuông cửa, chuông cửa vang lên ba lần mới có người ra mở cửa.

Gương mặt tuấn tú mặt mũi của Kha Triết Nam lộ ra: “Sao vậy? Lúc này rồi còn tới?”

Cảm xúc của Du Du quả thật rất kích động, nói: “Tới thăm cậu một chút!” Liền sai bước đi vào.

“Cậu làm sao vậy? Người nào chọc giận cậu rồi hả?” Kha Triết Nam nghiêng mặt nhìn cô hỏi.

Thấy cô không nói, hần lập tức bừng tỉnh hiểu ra: “A, cậu lại gặp Bạch Ngôn Sơ rồi hả?” Sau đó bắt đầu lo lắng, “Tớ không phải đã bảo cậu không được gặp anh ta sao?”

Du Du nín nhịn đầy một bụng liền muốn phát tiết, hét lên với hần: “Cậu cho rằng tớ muốn gặp anh ta à? Nếu không phải vì thử dò xét anh ta, nếu không phải là muốn biết chân tướng, tớ sao lại phải đi gặp anh ta!”

“

Kha Triết Nam thấy cô tức giận, cũng không dám hỏi nữa, nói: “Muốn uống cái gì? Đồ của tớ ở chỗ này so với chỗ trước kia phong phú hơn nhiều!”

Du Du bĩu môi, hung hăng liếc hần một cái: “Tớ muốn ngủ!” Nói xong liền trực tiếp đi về phía căn phòng lớn ở bên trong, nơi đó là phòng nghỉ ngơi của hần.

Kha Triết Nam vội vàng hô: “Cậu chắc chắn muốn ở chỗ này qua đêm? Đây!” Vẫn không quên đuổi theo.

Du Du một tay đặt lên trên cửa, nhìn lướt qua bên trong, gạt đầu một cái: “Ga giường mới đổi? Không thành vấn đề, tớ có thể ngủ!”

Kha Triết Nam đã đứng ở sau lưng cô, cười hỏi: “Cậu thật sự muốn qua đêm? Không sợ sao?” Câu cuối cùng kia hần còn mở to hai mắt.

“Sợ cái gì? Sợ cậu? Được chưa!” Du Du cười lạnh. Sau đó cô chỉ ghế sa lon bên kia, “Cậu ngủ ở nơi đó!”

Về mặt Kha Triết Nam thất vọng: “Cậu thật là bá đạo!”

Du Du trợn mắt: “Mất hứng à? Vậy thì tớ đi!”

Thế nhưng hần lại kéo cô lại, “Tớ ngủ trên sàn nhà cũng được! Chỉ cần cậu vui về!”

Đang lúc này, cô lại lập tức dùng sức ôm lấy hần, mặt dán vào trước ngực hần.

Tim của hần bắt đầu đập kịch liệt, cô có thể cảm thấy. Trên người hần nhận được mùi nước hoa hương cam quýt, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Hần ôn nhu hỏi: “Cậu cãi nhau với Bạch Ngôn Sơ, đúng không?”

Tay cũng không dám sờ vào mặt cô. Mặc dù, hần rất muốn.

Trong ngực của hần, giọng nói của Du Du hàm chứa một tia lo lắng: “Tớ không phải vì Bạch Ngôn Sơ. Nhưng, tớ nhất định phải nhìn thấu anh ta. Không chỉ là vì tớ, càng vì cha tớ cùng Hoa An. Nhưng tớ cảm thấy rất mệt mỏi, tớ không biết bước kế tiếp nên đi như thế nào.”

Hần hỏi: “Vậy cậu tính toán buông tha?”

Cô ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, “Tớ không thể buông tha! Coi như bỏ ra bất cứ giá nào, tớ đều muốn thăm dò ra bộ mặt thật của Bạch Ngôn Sơ, tớ sẽ không để cho cuộc đời tớ hồ đồ nữa. Tiểu Nam, tớ cũng không muốn cùng anh ta có bất kỳ tình cảm nào, mà là tớ muốn chứng minh một chuyện. Tớ rất rõ ràng, tớ cùng anh ta không thể trở lại như lúc từ đầu nữa rồi.”

Kha Triết Nam ngắm nhìn khuôn mặt của cô, “Tớ sẽ đứng ở một bên người này. Nhưng, tớ sợ cậu sẽ càng lún sâu.”

Du Du ngẩng đầu lên, xoa xoa khóe mắt nói: “Thôi, tớ nên trở về thôi! Không thể quấy rầy cậu.”

Thế nhưng hần lại bĩu môi không vui: “Cậu cho rằng nơi này của tớ là trạm thu nhận súng vật? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi à? Tớ nay ở lại đi!

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39: Kế hoạch sắc dụ (3)

Editor: Cẩm Tú

Sau khi tan việc, Du Du lái xe về nhà cô. Cha gọi cô tối mai về nhà ăn một bữa cơm, cô mơ hồ cảm thấy được điều gì đó, cũng không khỏi có chút phiền lòng.

Bạch Ngôn Sơ đề xuất việc tái hôn, có lẽ đã sớm nói qua với cha. Mà về phía cha, cũng cảm thấy bất mãn với chuyện ly hôn của cô. Cho nên, hai người diendânlqdsr bọn họ có phải đã đạt thành nhất trí, liền chờ buộc cô đi vào khuôn khổ?

Đây là chuyện gì! Cô làm sao có thể mặc cho bọn họ xử trí đây?

Điện thoại di động reo lên, cô cúi đầu nhìn qua. Phía trên màn hình hiện lên tên của Bạch Ngôn Sơ.

Tối qua anh có nhắn thoại cho cô, nhưng cô vẫn chưa hồi âm lại. Tại sao cô phải hồi âm chứ? Hiện giờ anh nói muốn tái hôn, cô muốn rèn luyện cho tính chịu đựng của anh!

Lần này, quyền chủ động cô phải nắm giữ về tay mình!

Tiếng chuông không ngừng vang lên, cô không chịu nổi nữa tức giận nhận điện thoại: “Này, Bạch tiên sinh, không phải anh đang bận sao?”

Người đàn ông bên kia dùng giọng nói trầm thấp trước sau như một nói: “Du Du, tối hôm qua xảy ra chút chuyện, anh không có kịp thời chạy tới. Nhưng mà đến lúc anh tới, em đã đi rồi.”

Du Du châm chọc nói: “Như vậy không hiệu quả gì mà anh không thấy lãng phí thời gian sao? Bạch tiên sinh, thời gian anh dành để nói câu này, chắc hẳn cổ phiếu của Hoa An đã tăng giá hơn nhiều!”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Tối mai về nhà chúng ta nói chuyện!”

Du Du cười lạnh: “Tôi không nói tôi sẽ về nhà!”

Bạch Ngôn Sơ cười ha ha: “Em không về, lão gia tử sẽ rất buồn bực. Em cứ theo đó mà làm” Liền cúp điện thoại.

Du Du cắn môi, hung hăng quẹo tay lái ở khúc quanh, lái vào gara.

Sau khi bước vào nhà, cô nhìn thấy một người đàn ông tóc hoa râm đang ngồi trên ghế salon uống trà, còn Chị Tiên đang cầm máy hút bụi dọn dẹp sàn nhà.

Niên thúc?

Du Du vội vàng tiến lên: “Niên thúc? Sao ngài lại tới đây?”

Ông ấy không phải phải chăm sóc cha mình sao? Sao lại đặc biệt tới tìm mình thế này?

Niên thúc nhìn cô, cười nói: “Du Du,ta vội vàng nói với cha cháu, nói là eo ta không thoải mái muốn tìm bác sĩ Đông Y để khám. Thật ra thì ta muốn tới tìm con!”

Du Du đột nhiên ý thức được Niên thúc hẳn là có chuyện quan trọng cần nói với mình, liền ngồi xuống ghế salon nói: “Niên thúc, hôm nay ngài đường xa tới đây như vậy, không biết là có việc gì?”

“Có chuyện, hơn nữa những chuyện này ta vẫn luôn muốn nói với cháu.” Niên thúc khẽ than thở, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng không yên, “Ta rất lo lắng cho tương lai của Đường gia và Hoa An! Cho nên, ta muốn bàn bạc với cháu về chuyện này.”

Du Du ngẩn ra, rơi vào trạng thái trầm tư. Chuyện như vậy, Niên thúc đã đề cập tới nhiều lần. Nhưng trình trọng nhắc tới như hôm nay, là lần đầu.

“Ngài có phải đã chú ý tới chuyện gì đó không?”

Niên thúc hỏi: “Bạch Ngôn Sơ có nói với cháu về chuyện tái hôn không?”

Du Du cảm thấy kinh ngạc, nói: “Làm sao ngài biết?”

“Cha cháu nói cho ta. Ông ấy còn nói, nếu hai người bọn cháu có thể tái hợp, ông ấy rất đồng ý!”

Du Du đứng bật dậy, hỏi: “Cha cháu thật sự nói như vậy?”

Quả nhiên cha chờ đợi mình tái hôn với Bạch Ngôn Sơ?

“Du Du, ta không biết trước mắt cháu có tâm tình gì đối với Bạch Ngôn Sơ. Nhưng, ta đề nghị, đối mặt với nhân vật thần bí Bạch Ngôn Sơ này, chúng ta phải có cái nhìn xa hơn!”

Du Du cảm thấy nghi ngờ: “Vậy chúng ta nên làm như thế nào?”

“Gặp gỡ cậu ta!” Niên thúc nói.

Cái gì? Du Du quả thật không ngờ Niên thúc sẽ nói thế.

Cô đã sống lại một lần, mục đích chính là không muốn có bất kỳ dây mơ rễ má gì với người đàn ông đó nữa.

Niên thúc lại cười: “Để ta phân tích cho cháu.”

Du Du cảm thấy mặt mình nóng lên, cũng đành im lặng nghe ông giải thích.

“T rước mắt Bạch Ngôn Sơ đang nắm giữ mạch sống của Hoa An. Tuy nói quyền quyết định cuối cùng vẫn còn ở trong tay cha cháu, nhưng cháu lại là phụ nữ, cho tới nay cha cháu cũng không giao quyền hành gì ở công ty cho cháu! Cho nên, chồng của cháu mới là đối tượng ông ấy cần lưu ý! Bạch Ngôn Sơ đã làm chồng cháu, vừa lúc lại có thực lực như vậy, liền thuận nước đẩy thuyền lấy được sự tin tưởng và ưu ái của cha cháu. Nhưng, Bạch Ngôn Sơ là người hay quý ta không dám khẳng định. Chúng ta không ngoại trừ ý đồ cậu ta muốn tách Bạch thị độc lập một lần nữa, mua lại số cổ phần ban đầu bị cha cháu mua! Hơn nữa, cậu ta thật sự rất có dã tâm, cậu ta vừa đi lên đã giúp cha cháu lấy được vài mảnh đất, dành được nhiều hạng mục lớn. Ý đồ của cậu ta rốt cuộc là gì? Không thể không khiến cho người ta suy nghĩ xa xôi!”

Du Du không khỏi cảm thấy run rẩy: “Bạch Ngôn Sơ thật sự nghĩ như vậy?”

Niên thúc than nhẹ: “Đó chỉ là suy đoán của ta! Ta dù sao cũng là người từng trải, trải qua bao thăng trầm rồi, tương đối có phòng bị. Cháu là phụ nữ, không hiểu rõ về hiểm ác chốn thương trường, cho nên ta khuyên cháu nên chú ý nhiều một chút, thử dò xét ý đồ của Bạch Ngôn Sơ xem sao.”

“Vậy rốt cuộc cháu phải làm gì?”

Niên thúc hơi suy tư, trầm trầm nói: “Lợi dụng sức quyến rũ và mưu tính của cháu, khiến Bạch Ngôn Sơ động lòng với cháu, sau đó hóa giải đề phòng đối với cháu, chá tìm cơ hội lúc cậu ta thật lòng nhất, xem ý đồ thực sự của cậu ta đối với Hoa An! Phương pháp tốt nhất là, đồng ý quay lại với cậu ta. Dĩ nhiên, cuối cùng cháu có thể tìm cơ hội vứt bỏ cậu ta!”

Vứt bỏ anh?

Toàn thân Du Du chấn động. Cái Niên thúc nói chẳng phải là mỹ nhân kế sao?

Niên thúc nói tiếp: “Du Du, Bạch Ngôn Sơ muốn tái hôn với cháu, là vì muốn tạo dựng hình tượng trong lòng công chúng, muốn chứng tỏ cậu ta trước sau trung thành với Đường gia! Cháu liền thuận tay đẩy thuyền, đồng ý cho cậu ta một cơ hội, để cho cậu ta ném thử một chút ngon ngọt, đợi chúng ta biết toàn bộ ý đồ của cậu ta, rút người ra cũng không muộn!”

Du Du ần trán, cảm thấy đáy lòng quay cuồng không thôi.

Số mệnh lại một lần nữa an bài mình đến gần người đàn ông mà kiếp trước mình tránh không kịp, yêu ghét lẫn lộn ấy.

Tại sao?

“Cháu cứ suy nghĩ đi! Vì cha cháu, vì cơ nghiệp Đường gia, cháu không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Niên thúc nói xong, liền đứng dậy rời đi.

Du Du lúc này mới hoàn hồn, nhớ phải ra tiễn Niên thúc về, đi ra đến bên ngoài thì nhìn thấy Niên thúc cười nói: “Diễn trò phải diễn cho trót! Ta phải đi lấy chút thuốc bắc mang về, tránh cho ba cháu hoài nghi ta.”

Gừng càng già càng cay! Trong lòng Du Du thầm nói.

=====

Bây giờ tối, dinh thự Đường Gia.

Du Du cười híp mắt đăm lưng cho Đường Hạc Lễ, còn hỏi: “Quốc vương bệ hạ, thoải mái không?”

“Thoải mái! Quả thực là hưởng thụ cấp quốc tế!” Đường hạc lễ tươi cười nói.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Niên thúc mặt nặng nề đi tới, nói với Đường Hạc Lễ: “Lão gia, Hoàng Cảnh Tư tới.”

Đường Hạc Lễ có chút ngẩn ra, nói: “Cho ông ấy vào đi!”

Du Du cũng sửng sốt: “Cha, bác Hoàng tới làm gì?”

Chẳng lẽ liên quan tới vụ việc cô bị bắt cóc lần trước?

Cửa mở ra, một người đàn ông trung niên tóc bạch kim đeo kính đi vào, mặc Tây phục màu xanh xám, lưng thẳng, ánh mắt khỏe mạnh có hồn.

Ông ấy chính là cảnh sát cấp cao nhất khu thành Tây ở Hương thành Hoàng Cảnh Tư, cũng là bạn tốt nhiều năm của Đường Hạc Lễ.

Đường Hạc Lễ vội vàng cười chào hỏi: “A Hoàng, sao tối nay lại rảnh rỗi như vậy? Sáng sớm muốn mời ông ra ngoài uống trà ôn lại chuyện cũ, lại sợ ông bận rộn quá!”

Hoàng Cảnh Tư cười nhạt: “Hạc Lễ, có chuyện này tôi muốn hỏi ông.” Sau đó liếc nhìn Du Du, “Du Du càng ngày càng đẹp ra rồi nhỉ!”

Du Du cười điềm đạm: “Bác Hoàng, cháu vẫn thường xuyên nhớ tới bác.”

Đường Hạc Lễ nháy mắt với con gái, ý nói cô đi lên lầu. Du Du hiểu ý, chuẩn bị đi về phía cầu thang. Nhưng, Hoàng Cảnh Tư lại nói: “Du Du, chờ một chút! Có lẽ bác có chuyện muốn hỏi cháu.”

“A Hoàng, chuyện gì à?” Đường Hạc Lễ vẫn trấn tĩnh.

“Hạc Lễ, tôi vốn định gọi người tới đây! Nhưng, tôi thấy mình vẫn nên đến đây trước để hỏi ông! Giống như tâm sự giữa những ông bạn già lâu năm, hi vọng ông không giấu giếm tôi điều gì!”

Đường Hạc Lễ nở nụ cười: “Nhìn ông đi, chuyện gì mà thần bí như vậy!”

Nhưng trong lòng ông không khỏi trở nên khẩn trương.

“Gần đây Đông Hưng có một nguồn băng phiến vận chuyển bằng đường biển, vận chuyển đến nội địa! Chúng tôi đã theo đuôi vụ này mất mấy tháng. Hạc Lễ, trước đó có phải Đông Hưng tìm ông nói gì hay không?” Hoàng Cảnh Tư trầm giọng hỏi.

Đường Hạc Lễ cười ha ha: “Từ trước đến nay tôi không quan tâm tới những chuyện này! Ai nha, A Hoàng, ông không phải hoài nghi tôi giúp xã hội đen vận chuyển hàng trắng chứ?”

“Tôi không có nói như vậy. Nhưng, tôi muốn nghe ông nói thật!” Cảnh sát luôn giỏi về việc lấy lời làm tiền.

“Lời nói thật chính là tôi không biết gì hết.”

Hoàng Cảnh Tư nhìn sang Du Du, dọa cô giật mình. Bị cảnh sát nhìn chăm chú như vậy, thật đúng là không phải chuyện tốt, mặc dù người nọ là bạn tốt của cha mình.

Hoàng Cảnh Tư cười cười: “Có phải Du Du từng bị bắt cóc hay không? Đầu tháng trước! Là người của Đông Hưng làm phải không?”

Nụ cười của ông ấy thật là đáng sợ.

Du Du nuốt nước miếng một cái, bắt lực liếc nhìn sang cha.

“A Hoàng, rốt cuộc tối nay ông muốn gì?” Đường Hạc Lễ bắt đầu không vui, xoay người lại nói.

Hoàng Cảnh Tư cũng không yếu thế: “Bằng hữu lâu năm, chuyện lớn là con gái ông bị bắt cóc, sao lại không nói cho tôi? Tôi coi Du Du như cháu gái mình!”

Du Du nhắm mắt lại. Trời ạ, cảnh sát lại biết chuyện mình bị bắt cóc!

Thì ra là bắt cóc mình là người của Đông Hưng! Chẳng lẽ cha thật sự chọc vào xã hội đen?

Đường Hạc Lễ kích động: “Cảnh sát các ông nếu quan tâm tới người dân như vậy, tại sao không bắt những tên hắc bang kia lại đi? Máy tổ chức này suốt ngày náo loạn, các ông bắt được bọn hắc chưa? Ông có thời gian tới thăm tôi, sao không dành mà đi bắt Trần Hồ đi?”

Du Du nín thở, thật sự rất sợ cha và bác Hoàng cãi nhau. Dù sao hai người cũng là bạn bè lâu năm, cãi nhau cũng không phải là chuyện đáng ăn mừng gì phải không?

Khó trách trong tiểu thuyết hay phim điện ảnh đều nói, cảnh sát quá am hiểu để tạo bầu không khí không vui.

Hoàng Cảnh Tư than thở, chậm giọng lại nói: “Hạc Lễ, tôi biết ông tức giận! Chuyện đối đầu với hắc bang không phải ngày một ngày hay, mỗi ngày chúng tôi đều đang cố gắng! Nhưng, tôi không hy vọng thấy có người trợ giúp Hắc bang làm chuyện phi pháp! Nếu ông thật sự biết điều gì, nhất định phải nói cho tôi biết!”

Sau đó ông ấy lại nhìn sang Du Du, nói: “Du Du, cháu không hi vọng người cha mà cháu yêu quý nhất sẽ lừa gạt mình đúng không?”

Du Du ngạc nhiên, liếc nhìn ông, sau đó lại liếc nhìn cha mình.

Hình cảnh giàu kinh nghiệm, am hiểu nhất kích phá phòng tuyến trong lòng của mọi người.

“Cha. . . . .” Trong lòng cô sợ hãi, khẽ nói.

“A Hoàng!” Đường Hạc Lễ hưng hăng gầm nhẹ. Mồ hôi hột chảy đầy trên gương mặt ông, ông hít một hơi, dùng giọng cầu khẩn nói, “Mấy ngày nữa tôi sẽ tới tìm ông! Bây giờ ông về đi được không?”

Hoàng Cảnh Tư khẽ mỉm cười: “Tốt! Cảm ơn ông, Hạc Lễ!” Liền xoay người đi về phía cửa chính.

Đang lúc này, ở cửa truyền tới một giọng nói lạnh lạnh: “Hoàng sir tới đây?”

Hoàng Cảnh Tư cũng chào hỏi: “Bạch tiên sinh đã trở lại? Tôi xin cáo từ trước!”

Bạch Ngôn Sơ đi vào, hỏi: “Cảnh sát đã tìm tới cửa rồi sao?”

Du Du nhìn cha vịn tay vào ghế salon rồi chống người ngồi xuống, hỏi người đàn ông đang đi tới: “Bạch Ngôn Sơ, nói cho tôi biết! Người bắt cóc tôi có phải người của tổ chức hắc bang hay không?”

“Đúng!” Bạch Ngôn Sơ đáp.

“Nhưng tại sao mấy người lại gạt tôi?” Du Du ra sức chất vấn.

Bạch Ngôn Sơ ngắm nhìn con người tràn ngập vẻ nghi ngờ của cô, nói: “Có một số việc, không phải biết được càng nhiều sẽ càng tốt!”

“A Sơ!” Đường Hạc Lễ thở dài, nói, “Chúng ta ăn cơm đi!”

Du Du ức chế không ngăn nổi nội tâm đang kích thích, kéo cánh tay của cha run giọng hỏi: “Cha, cha còn muốn gạt consao? Có phải cha đụng vào người của Đông Hưng, bọn họ muốn đối phó với cha cho nên mới bắt cóc con? Phải hay không? Cha, không phải cha vẫn luôn buôn bán làm ăn hợp pháp sao? Mới vừa rồi bác Hoàng tìm cha có phải là do. . . . .”

Lúc này Bạch Ngôn Sơ cắt đứt lời cô: “Du Du, em như vậy là ép buộc cha rồi, có nghĩ qua trong lòng ông ấy nghĩ như thế nào sao? Ông ấy là người bảo vệ em nhất, ông ấy là người yêu em nhất! Chuyện ông ấy đang làm đều có lý do của ông!”

Du Du lại hưng hăng kêu lên: “Anh câm miệng! Tôi nói chuyện với cha tôi, không đến phiên người ngoài chen vào!”

Đường Hạc Lễ ho khan.

Du Du bỗng nhiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh quản cho tốt chính mình đi! Cha tôi giao công ty cho anh quản lý, nếu anh có mưu đồ bất chính, chọc phá người của hắc bang phá hủy công ty! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng hít một hơi, nhếch môi cười: “Du Du, em quả thật đã trưởng thành rồi.”

“Cảm ơn đã khen!” Du Du ngạo nghễ nói.

Đường Hạc Lễ đứng lên, dùng giọng điệu mệnh lệnh nói: “Hôm nay rốt cuộc là bị sao vậy? Ăn cơm ăn cơm! Những chuyện này sau này không nên nói tới nữa!”

=====

Sau khi ăn cơm tối xong, Bạch Ngôn Sơ lại bị Đường Hạc Lễ kêu vào thư phòng.

Nơi này chỉ bật một chiếc đèn bàn nhỏ, hình dạng bên mặt của Đường Hạc Lễ giống như ngọn núi, chiếu rọi ở trên vách tường.

Bạch Ngôn Sơ khẽ nói: “Lão gia tử, có nên nói chân tướng sự việc cho Du Du biết?”

Đường Hạc Lễ buồn bã thở dài: “A Sơ, tính tình con gái ta rất cố chấp, con bé muốn làm chuyện gì thì nhất định phải làm được, sẽ không xem nhẹ bỏ qua! Thật ra thì, trong lòng con bé vẫn canh cánh chuyện bị bắt cóc, rất muốn tìm được chân tướng! Nếu con bé biết, ta là vì nó bị bắt cóc nên mới đồng ý cho tổ chức hắc bang mượn bến tàu, con bé đi đản lqds sẽ nhìn ta như thế nào? Nhìn người mà mình thương yêu nhất như thế nào? Con bé sẽ coi ta như trợ giúp cho phần tử phạm tội sao?”

“Nhưng, cô ấy biết mình bị ngài lừa dối cũng không phải chuyện tốt! Nói ra chân tướng cho cô ấy biết, để cho cô ấy biết ngài vì bảo vệ cô ấy, mới làm chuyện vi phạm pháp luật này. Con nghĩ, Du Du sẽ tha thứ.”

“A Sơ, ta đã già.” Đường Hạc Lễ thở dài lần nữa, “Hoa An là tâm huyết cả đời ta, ta hi vọng nó càng ngày càng huy hoàng. Ta hiểu biết rõ, con có thể giúp ta. Nhưng, ta cũng biết rõ, công ty trên dưới có rất nhiều kín đáo phê bình con! Thậm chí ở trong căn nhà này, cũng có người hoài nghi con!

Hơn nữa, bây giờ ta có thể nhìn ra được, Du Du cũng bắt đầu hoài nghi con!” Nói xong ông liếc nhìn người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh.

Tác giả có lời muốn nói: thật ra thì ta thật sự rất thích nhân vật người cha này, cũng rất dụng tâm để tạo ra ông.

Bạn đang đọc truyện *Chông trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 40: Trò chơi dục vọng (1)

Editor: Cẩm Tú

Bạch Ngôn Sơ gạt đầu một cái: “Con biết rõ.”

“Con sẽ không trách con bé chứ?”

“Trước đây con đã làm tổn thương cô ấy, cô ấy hoài nghi con cũng là bình thường.”

Đường Hạc Lễ ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm một cây bút lông ở trên kệ nói: “Ta vẫn là câu nói kia, nếu như con dám có dụng tâm gì đối với ta, ta nhất định sẽ không chút lưu tình cướp đi thứ mà con quan tâm nhất, làm cho con đau đớn đến không muốn sống nữa! Hơn nữa, ta đã càng ngày càng xác minh được cái con quan tâm nhất là gì.”

Nói xong, ông liếc nhìn người đàn ông trẻ tuổi đứng đối diện bằng cái nhìn thâm thúy.

Về mặt Bạch Ngôn Sơ trở nên mất tự nhiên, gương mặt còn hơi ửng đỏ. Cảm giác bị người nhìn thấu, thì ra khó thừa nhận như thế này.

Đường Hạc Lễ cười cười: “Cố gắng lên! Đừng nói ta không cho con cơ hội!”

=====

Ở tầng cao nhất của Kim Mậu Đại Hạ, không khí ưu nhã, ánh đèn dịu nhẹ soi sáng một góc, Du Du mặc bộ đầm lệch vai màu đen, thi thoảng dịu dàng đáng yêu mỉm cười nhìn người đàn ông ngồi đối diện.

Lễ phục Tiểu Nam thiết kế cho mình, vĩnh viễn đều vừa vặn như thế. Tối nay, cô chính là thiên nga đen làm cho công chúa thiên nga trắng ghen tị muốn tự sát. Xinh đẹp quyến rũ, cao quý bức người.

Dạo này, làm thiên nga đen có lẽ có lời hơn là làm thiên nga trắng.

Tối nay cô đồng ý lời mời của Bạch Ngôn Sơ, đi tới nơi này cùng anh đi ăn tối.

Du Du chậm rãi đặt ly rượu mật đào để cao xuống, cười nói: “Nghe nói đêm đó có người nào đó nháo nhào muốn tự sát?”

Cô ý là chỉ cái đêm anh thất hẹn đó.

Bạch Ngôn Sơ cười nhạt: “Chuyện nhỏ thôi ấy mà.” Dứt lời, ánh mắt của anh nhẹ nhàng rơi xuống trên cổ tay trái của cô. Trên cổ tay trắng muốt mê người, là một chiếc lắc tay Tiffany.

Du Du ý thức được anh đang ngắm nhìn cổ tay của mình, liền cố ý giơ tay lên nói: “Anh tặng cho tôi chiếc lắc tay này, rất hợp với bộ đầm của tôi! Cho

nên, thật cảm ơn anh.”

Không thể giống như lúc trước hung dữ với anh nữa. Niên thúc đã nói, hãy cho anh nếm thử một chút ngon ngọt. Thứ đàn ông muốn nhất, đơn giản chỉ là cơ thể của phụ nữ. Mà điểm này, cô đã chuẩn bị xong tư tưởng.

Bạch Ngôn Sơ so với trong tưởng tượng của cô còn mạnh mẽ hơn nhiều, rất khó ứng phó. Cho nên, cô biết trong lòng mình không thể hỗn loạn được nữa, không thể tiếp tục si mê anh nữa.

Tâm tình Bạch Ngôn Sơ hình như rất tốt, giọng điệu cũng có vẻ tương đối vui sướng: “Du Du, em có thể tới gặp anh anh thật sự rất vui mừng. Tối nay thật đẹp, rốt cuộc cũng chỉ còn lại hai người chúng ta, có thể ăn một bữa cơm thật ngon rồi.”

Du Du cúi đầu nhìn món salad cá hồi trong đĩa, khẽ cười: “Tối nay tâm tình của Bạch tiên sinh hình như không tệ?”

“Anh muốn biết, về chuyện tái hôn, em suy nghĩ như thế nào?” Bạch Ngôn Sơ quả thật sẽ không lãng phí phút giây nào.

Trong lòng Du Du cười lạnh: quyền chủ động ở trong tay tôi, anh có gấp gáp đi nữa cũng vô dụng. Liền mềm mại cười yếu ớt: “Tôi đang suy nghĩ! Nhưng, tôi không còn như trước kia, trước kia lập gia đình đều là vì tình cảm, hiện tại ta không thể không suy xét về những vật khác.”

“Thứ gì?” Người đàn ông này hình như cảm thấy rất hứng thú.

Cô điềm đạm uống một hớp rượu mật đào, “Tạm thời không thể trả lời.”

“Du Du, nếu em muốn chơi trò chơi, anh sẽ chơi cùng em. Nhưng, không nên chơi quá mức, nếu không sẽ phản tác dụng.”

Du Du đặt cái ly xuống: “Anh đang cảnh cáo tôi?”

“Lời khuyên thôi.” Bạch Ngôn Sơ cười giờ cái ly lên, uống một hớp nhỏ.

Con ngươi của Du Du linh động trở nên lấp lánh, cười nói: “Trước khi tôi suy nghĩ về chuyện tái hôn, trước hết anh hãy trả lời tôi những vấn đề này.”

“Có thể giải đáp anh nhất định sẽ giải đáp.”

Du Du cũng sẽ không lãng phí thời gian: “Cha đứa bé của Giang Tâm Di rốt cuộc là của ai?”

Thần sắc Bạch Ngôn Sơ ổn định, nhưng giọng nói lại lộ ra bất đắc dĩ: “Du Du, có thể đổi câu hỏi khác được không?”

Du Du khẽ ngửa đầu, cười lạnh nói: “Anh không có quyền được lựa chọn câu hỏi!”

“Thời cơ chín muồi anh nhất định sẽ nói cho em biết! Nhưng đứa bé không phải của anh, anh có thể mang nó đi làm giám định DNA, kết quả tự nhiên em thấy sẽ biết ngay. Thật ra thì anh biết em rất đề ý đến chuyện này. . . . .”

“Được !” Du Du ra dấu tay “Stop”, cắt ngang lời của anh. Sau đó cô lại cầm ly rượu lên uống thêm một ngụm rượu mật đào nữa, “Tôi tạm thời tin tưởng anh.”

Không thể để cho anh đối với mình có quá nhiều phòng bị, nhất định phải làm bộ như rất tin tưởng anh.

Trong mắt Bạch Ngôn Sơ lóe ra một tia vui mừng: “Em thật sự sẽ tin tưởng anh?”

Du Du đặt ly rượu xuống nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó lại ngậy thơ mím cười giống như mèo Ba Tư, “Chúng ta bây giờ coi như chính thức qua lại rồi sao?”

Bạch Ngôn Sơ mím cười: “Tất cả do em quyết định.”

Du Du cầm ly rượu lên, con ngươi đẹp đẽ di chuyển: “Cheers!”

Một âm thanh thanh thúy vang lên, ly rượu của hai người chạm vào nhau.

=====

Dưới ánh đèn sáng chói trên đường cái, xe Bentley của Bạch Ngôn Sơ lao vút qua. Du Du ngồi trong xe đang vuốt tóc, đột nhiên hỏi: “Mẹ anh gần đây khỏe không?”

“Ừ, cũng bình thường. Thân thể bà từ trước đến giờ đều không phải là rất tốt.”

Du Du cúi đầu, không nói gì thêm.

Thuở nhỏ mất mẹ, cảm giác đau buồn này vẫn làm cho cô khó có thể quên được. Cô vẫn rất hâm mộ gia đình có đầy đủ cả cha lẫn mẹ, hâm mộ những người phụ nữ trước khi đi lấy chồng có thể ôm lấy mẹ mà khóc.

Nhưng, cô trước khi đi lấy chồng thì chỉ có thể ở trước mộ mẹ mà khóc.

Trong lòng chua xót, nước mắt tự nhiên chảy xuống.

Bạch Ngôn Sơ thấy qua kính chiếu hậu, vội vàng giảm tốc độ xe lại hỏi, “Du Du, sao vậy? Không thoải mái sao?”

Du Du xoa xoa khóe mắt, nói: “Không có gì! Nhớ đối xử tốt với mẹ anh.”

Bạch Ngôn Sơ điềm đạm nói: “Kể từ sau khi chúng ta ly dị, tâm tình của bà lại càng thêm rối loạn.”

Trong lòng Du Du bức bối, nhưng ngoài miệng lại cười mấy tiếng.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi.

Cô đột nhiên đề ra một thỉnh cầu: “Đưa tôi đến chỗ của anh ngồi một lúc đi!”

Xem anh sẽ có phản ứng gì?

Anh nhếch môi, đường cong nơi khóe miệng ưu nhã mà mê người “Em không sợ anh?”

“Vì sao em phải sợ anh?” Du Du nhẹ nhàng tựa đầu vào trên vai anh. Cổ áo anh vẫn mang theo hương nước hoa quen thuộc, mùi Long Tiên Hương, làm cho đáy lòng cô khẽ gợn sóng.

Bạch Ngôn Sơ cười không nói, liền tăng tốc độ xe lên.

Xe rất nhanh đi vào trong màn đêm, bóng dáng dần dần tan biến.

=====

Nơi ở của Bạch Ngôn Sơ được dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, nhìn qua không quá giống nơi thường có người ở.

Sau khi vào nhà, Du Du không khỏi cảm thán: “Đồ của anh thật ít quá đi!” Sau khi ly hôn đây là lần đầu tiên cô tới nhà anh.

Đồ của anh quả thật rất ít. Trong phòng khách cũng không bày biện quá nhiều đồ đạc, nhưng đồ nào đồ nấy nhìn rất cao cấp.

“Anh chỉ trở lại ngủ một giấc mà thôi. Hơn nữa, anh không thích người làm nữ ở đây qua đêm, tránh quấy rầy anh.” Đây là lời nói thật củanh.

Du Du nhớ trước kia khi anh còn ở kí túc xá đại học, liền cảm thán anh dọn dẹp rất sạch sẽ. Sau này anh họ Đặng Tử Mộ liền nói cho cô biết: Bạch Ngôn Sơ mắc bệnh thích sạch sẽ.

Trên phương diện tâm lí học có nói: Người có cuộc sống sinh hoạt quá mức sạch sẽ rất khó ở chung, hơn nữa không dễ dàng tin tưởng người khác.

Bạch Ngôn Sơ thoát nhìn rất phù hợp với hai điều trên.

Du Du không khách khí ngồi ở trên ghế sa lon, gác hai chân lên, liếc nhìn xung quanh.

Không khí đột nhiên trở nên áy náy đến kỳ lạ. Một nam một nữ ở chung phòng, hơn nữa còn ở lúc đêm khuya thanh vắng. Tất cả tựa hồ như đang chờ đợi bị kích phá, bị bùng cháy.

Bạch Ngôn Sơ cũng ngồi xuống. Thời điểm anh ngồi xuống, Du Du đột nhiên theo bản năng xê dịch thân thể.

Nói thật ra, cô vẫn có chút khản trương.

Lần nữa đối mặt với anh, không phải là chuyện quá đơn giản. Huống chi, cô căn bản không có cách nào thấy rõ diện mạo thật của anh.

Nhưng vào lúc này, Bạch Ngôn Sơ đã đưa tay ra sau lưng cô. Thân thể của cô run lên, nhưng cô không giãy giụa.

Xưa nay Bạch Ngôn Sơ làm việc vừa nhanh vừa chuẩn xác, hoàn toàn bất đồng với phong cách từ từ nhăm nháp của Kha Triết Nam.

Du Du thở nhẹ, sau đó cười nói: “Đợi chút. . . . . Để cho em đoán một chút, cái người này chưa thỏa mãn dục vọng sao? Thế nào, Giang Tâm Di không có cho anh ăn no sao?”

Hai tay anh ở eo cô càng thêm siết chặt, đôi môi cũng ghé sát vào vành tai của cô: “Lúc chúng ta ở chung không cần nói về bất kỳ người phụ nữ hay đàn ông nào khác.”

Đang lúc anh bắt đầu hôn từ tai lần xuống cổ thì cô hung hăng vùng vẫy, kêu lên: “Đợi chút.”

“Thật ra cơ thể của em vẫn có cảm giác đối với anh.” Cánh tay ôm cô của anh nói lỏng ra, nhưng đôi môi vẫn còn lần chần ở sau gáy cô.

Du Du cười lạnh: “Thân thể của em đối với bất kỳ người đàn ông trẻ tuổi, khỏe mạnh nào cũng đều có cảm giác!”

Anh hình như bị lời này chọc giận, lại lần nữa dùng sức ôm chặt lấy cô, bao trọn lấy thân thể của cô, lại một lần nữa hôn say đắm.

Cô cảm thấy trong nụ hôn của anh có rất nhiều cảm xúc phức tạp. Tức giận, mắt mát, ao ước, bất đắc dĩ. . . . .

Đầu lưỡi hai bên kịch liệt dây dưa ma sát, họ trao đổi nước bọt cho nhau. Dưới tình huống hít thở không thông, Du Du cảm thấy cơ thể mình dần dần lùi về phía sau. Thân thể đàn ông nặng nề đè lên. . . . .

Đang lúc này, giọng nói già nua của Niên thúc ở vang vọng bên tai.

Hình ảnh cô thể thâm ngã xuống cầu thang máu chảy khắp nơi cũng xẹt qua trong đầu.

Nàng đột nhiên mở mắt ra.

Bạch Ngôn Sơ cảm thấy, liền ngẩng đầu lên, kịch liệt thờ gấp hỏi: “Em làm sao vậy?”

Anh quả nhiên là người cực kỳ nhạy cảm, thời điểm ý loạn tình mê vẫn còn duy trì tia cảnh giác.

“Bạch Ngôn Sơ, có phải anh không thích em và Kha Triết Nam gặp nhau đúng không?” Cô nhìn anh đè ở trên người mình hỏi.

Anh đáp với tốc độ cực nhanh: “Đúng.”

Trong lúc anh trả lời, Du Du linh hoạt từ dưới người anh chui ra ngoài, ngồi dậy.

Cô cười hỏi: “Vậy là anh ghen?”

Bạch Ngôn Sơ mỉm cười thừa nhận: “Ừ, anh ghen!”

Nhịp tim Du Du trở nên kịch liệt, ngay sau đó hỏi: “Vậy là anh yêu em?”

“Em thì sao? Em vẫn yêu anh sao?” Bạch Ngôn Sơ xưa nay chưa từng trả lời về vấn đề này.

“Anh trả lời em trước!”

Anh nhếch môi, tiếp theo lại lần nữa ôm cô, “Đáp án của em chính là đáp án của anh.”

Cô khẽ giãy giụa, hơi thở ấm áp của anh phả vào bên tai cô: “Tối nay em đã đến đây rồi, anh sẽ yêu em thật tốt.”

Du Du thở nhẹ, lạnh lùng trừng mắt nhìn anh: “Nghĩ khá lắm.”

Anh khẽ cắn vào vành tai cô, cười mờ ám: “Bây giờ em đã không còn đường để quay lại nữa.”

Bị cắn trúng điểm mẫn cảm Du Du ưm một tiếng, nói: “Coi như anh lợi hại, nhưng em hoàn toàn không có tình thú, anh sẽ chờ làm đến tận cuối đời với một miếng gỗ thôi.”

“

Anh cười cười, lập tức bế cô lên.

Du Du bị anh bế lên. Trong chớp mắt chân liền lơ lửng giữa không trung, cô vốn định giãy giụa, nhưng cuối cùng lại không làm. Không phải là bởi vì hiểu được chống cự trước người đàn ông đang dục hóa đốt mình này cũng không được gì, mà là do cô cảm thấy không thể lần nào cũng bị anh áp chế, cô cũng phải nắm giữ quyền chủ động một lần.

Cô nhắm mắt lại, đột nhiên ngoài ý muốn cắn vào bắp thịt sau cổ anh. Lúc anh sững sờ, cô yêu mị cười một tiếng.

Cái cô muốn chính là hiệu quả này.

Bạch Ngôn Sơ cũng cười yếu ớt, “Quà tặng này không tệ, anh nhận.” Liền tiếp tục bế cô bước đi, không kịp chờ đợi nhanh chóng đi vào phòng ngủ, đặt cô ở trên giường lớn.

Du Du lại nhanh nhẹn lật người, lập tức dùng sức đẩy anh ngã xuống giường. Sau đó cả người hưng hăng cười lên, ngồi ở trên hai chân anh.

Lần đầu tiên từ trên cao nhìn xuống!

Bạch Ngôn Sơ ngăn người, đang muốn hỏi chút gì, Du Du đã vượt lên trước một bước nói: “Đừng động đây! Để cho em tới!”

Anh hiểu ý của cô, hít thở sâu một hơi, cười yếu ớt: “Tốt! Anh thử một lần! Không cần khách khí.”

Du Du hít một hơi thật sâu, cúi đầu cời áo và thắt lưng của anh.

Áo của Bạch Ngôn Sơ rất nhanh bị cô cời ra, cơ thể đẹp đẽ hấp dẫn của đàn ông hiện ra dưới người cô.

Thế nhưng anh lại thản nhiên nhìn cô cười nhạt, “Bảo bối, xem ra em vẫn còn rất gấp gáp!”

Du Du hít một hơi, sau đó đưa tay dò xét giữa hai chân anh. Sau đó, tìm thấy được dục vọng đàn ông, cảm lấy.

Cô run như cây sậy, bởi vì lần đầu tiên cô cảm nơi đó của đàn ông. Nhẹ nhàng cảm lấy, cô cảm thấy mình giống như đang cảm một con chim nhỏ ấm áp (ôi cách so sánh của chị thật là ...) , con chim nhỏ đang giương cánh muốn bay.

Cảm nhận được cái nóng rực dinđanlqđ cứng rắn trong lòng bàn tay mình, đang bành trướng. Gò má cô đỏ bừng, loại cảm giác này trước nay chưa từng có, làm cho cô không cách nào lập tức thích ứng được, nhịp tim đập nhanh gần như hít thở không thông.

Mà Bạch Ngôn Sơ phía dưới cũng đang thở gấp.

Tối nay người thắng làm vua. Cô phải là người nắm quyền.

Cảm giác chinh phục đàn ông, cô muốn thử.

Đơn thuần từ góc độ mỹ học mà nói, vóc người của Bạch Ngôn Sơ cũng rất khá, càng nhìn càng muốn xem lại. Màu sắc da vừa chuẩn, xương cốt đầy đặn cùng tỷ lệ bắp thịt hoàn mỹ, vóc người của anh không phải quá đồ con nhưng cũng không quá gầy, xem như tương đối hoàn mỹ.

Tính từ góc độ thượng học mà nói, thân hình này cũng xem như tốt. Đáy lòng cô tà ác nghĩ.

Cô hít sâu lần nữa, sau đó lại lần nữa đưa tay di động trên nam căn nóng rực của anh. Cô vuốt ve có tiết tấu, anh lại lần nữa trở nên cứng rắn nóng rực trong lòng bàn tay cô.

Bạch Ngôn Sơ ở dưới người cô không ngừng than nhẹ, nhiệt độ thân thể cũng nóng rực kinh người. Du Du tăng thêm lực độ, anh cảm thấy hơi đau, liền mở mắt phát ra âm thanh ưm ưm tựa như cầu xin.

Lần đầu tiên Du Du có loại cảm giác thỏa mãn kỳ dị. Thì ra là, đáng vẻ si mê của người đàn ông ở dưới người mình là như vậy!

Tốc độ chậm lại, cô chậm rãi vuốt ve vật nóng trong tay mình, êm ái, lập đi lập lại. Bạch Ngôn Sơ rút cuộc không cách nào nhịn được, liền khàn giọng gầm nhẹ: “Du Du, đừng như vậy! Cho anh vào đi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41: Trò chơi dục vọng (2)

Editor: Cẩm Tú

Gò má của Du Du vì động tình mà cũng trở nên có chút hồng hào: “Ừ, anh cầu xin em sao? Anh cầu xin em đi!”

Vật vĩ đại trong lòng bàn tay cô ngày càng trở nên cứng rắn nóng bỏng.

“Anh xin em. . . . .Du Du. . . . .” Bạch Ngôn Sơ nhắm mắt lại, hô hấp rối loạn, khuôn mặt anh tuần mê người kia hoàn toàn bị lửa dục vọng thiêu đốt.

Du Du lần nữa dùng sức ma sát, nhắm mắt lại, sau đó Du Du cảm lấy vật nóng rực đó đưa vào trong cơ thể mình. Khi cứng rắn của anh đưa đến diđanlqđ sát cửa tiểu huyết thì cô lại nghe người đàn ông nằm dưới người mình nói: “Du Du, sau này đừng nên rời xa anh. . . . .”

“Đây là anh cầu xin em?” Cô thở hỗn hển, dung giọng nói gấp gáp hỏi, cũng bắt đầu dùng sức lay động thân thể của mình. Theo chuyển động của cô, nơi kết hợp giữa cơ thể hai người cũng bắt đầu ma sát theo tiết tấu.

Cô muốn thấy bộ dáng anh vì cô mà ý loạn tình mê. Vì cô mà điên cuồng, vì cô mà sụp đổ.

Tình triều lại dâng trào, cô cảm thấy sâu trong cơ thể mình tiết ra chất dịch nóng bỏng ẩm ướt, da thịt toàn thân thoáng chốc lên cao, một loại cảm giác như thiêu đốt đẩy cô lên giữa không trung. Tại đường hầm ẩm nóng trơn trượt, cái cứng rắn của anh tiếp tục vào sâu hơn, sâu hơn nữa, làm cho tiểu huyết của cô như muốn vỡ tung ra.

Người đàn ông phía dưới bắt đầu phát ra tiếng ngậm nga vui sướng.

Cô cười trên người anh càng làm cho thân thể rung động kịch liệt, giống như cảm giác lắc lư khi ở trên ngựa. Cảm giác gần như hôn mê hít thở không thông làm cho cô cảm thấy mơ hồ.

Thật sự đúng là cô đang chinh phục anh sao?

Tiếng gầm nhẹ của anh cùng với tiếng thở gấp gấp của cô, rất nhanh hòa làm một. Đến lúc sắp sức cùng lực kiệt, Bạch Ngôn Sơ đột nhiên mạnh mẽ đâm vào, thẳng tắp đi vào nội hạch của cô. Cô “A” lên một tiếng, gần như ngã xuống từ trên người anh.

Vì tránh khỏi việc ngã xuống, hai tay của cô bấu mạnh vào da thịt anh, làm cho anh than nhẹ vì đau.

Qua cơn đau, anh mở mắt ra thở nhẹ, nở nụ cười mê người sau khi được thỏa mãn dục vọng ra: “Du Du, cảm giác được không? Em thử xong rồi thì đến lượt anh thử nhé!” -

Anh lật người, đè người vẫn chưa kịp phản ứng là cô đã xuống.

Du Du cảm thấy rất mệt mỏi, con người lão liên thở gấp gấp, khẽ gọi: “Dừng . . . .”

Đôi môi của Bạch Ngôn Sơ rất nhanh đã chặn lấy đôi môi anh đào của cô, lần nữa hôn cuồng nhiệt. Môi lưỡi đan vào nhau mang đến kích thích mới, anh cúi người xuống, tiến vào tiểu huyệt vẫn còn ẩm ướt của cô.

Chất lỏng từ cánh hoa rỉ ra, Du Du cũng không có cách nào khống chế được mình. Trong cơn thủy triều, cô bị chìm ngập, theo anh rung động từng lần từng lần một, cô hét to tên của anh.

Bắt đầu khởi động tình triều vui lấp hai người. Sự chinh phục điên cuồng cùng với cảm giác vui sướng đến tột cùng, giống như ngọn lửa kích thích.

Môi của anh thì thào ở bên tai cô, không ngừng hỏi “Du Du, em yêu anh đúng không? Đúng không?”

Anh hỏi hết lần này tới lần khác, nhưng một lần hỏi lại là một lần hưng hăng đâm vào.

Ánh mắt Du Du trở nên mê loạn đưa tay nắm lấy bờ vai trần của anh, căn bản không có cách nào trả lời anh.

=====

Kích thích đi qua, Du Du xuống giường đi tới phòng tắm dùng nước ấm rửa sạch thân thể của mình.

Cô không muốn làm cho trong cơ thể mình có lưu lại vật của Bạch Ngôn Sơ. Tối thiểu, lúc này cô không muốn.

Tắm xong, cô bước ra khỏi phòng tắm. Đệm giường xóc xếch lộn xộn như tuyên cáo hai người vừa mới trải qua một trận ác chiến, cô cười cười, ngồi ở trên mép giường.

Bạch Ngôn Sơ mệt mỏi mở hai mắt ra, nhìn cô, dùng giọng nói khàn khàn như cũ hỏi: “Du Du, em thật sự đồng ý việc quay lại với anh?”

Tựa hồ như đang xác thực chuyện gì đó.

Du Du cười quyến rũ: “Trước tiên anh đồng ý em một chuyện, không làm được em tuyệt đối không suy nghĩ đến chuyện tái hợp của chúng ta.”

Bạch Ngôn Sơ khẽ cười, đưa tay bắt chéo sau ót, “Em nói đi.”

“Đoạn tuyệt quan hệ với Giang Tâm Di! Không thể có bất kỳ dây dưa rề rã nào với cô ta, kể cả đứa bé kia!”

Anh có đồng ý không? Trong lòng Du Du thật ra thì không chắc chắn.

“Được, anh đồng ý với em! Chỉ cần em đồng ý quay lại với anh, anh sẽ làm.”

Trong lòng Du Du chấn động: Anh lại có thể sáng khoái đồng ý như vậy?

Thế nhưng anh lại cau mày hỏi: “Vậy em cũng phải đồng ý với anh, không nên đi với Kha Triết Nam không phải sao?”

Du Du cười lạnh: “Là do anh nợ em, chuyện của em anh không thể quản!”

Bạch Ngôn Sơ cười quỷ dị nói: “Anh không quản được em, thì anh sẽ quản cậu ta.”

Du Du nóng nảy, nhìn anh nói, “Anh không thể đi gây sự với Tiểu Nam!”

“Sau này không nên ở trước mặt anh nói biệt hiệu của người đàn ông khác.” Nụ cười của anh càng ngày càng lạnh lẽo, thân thể lại càng ngày càng đến gần cô.

Cô còn chưa kịp phản ứng, liền diếnđianlqđ bị anh một tay kéo ngã xuống giường, bị anh hung hăng ôm vào trong ngực.

Bờ má dán sát vào lồng ngực tron bóng rấn chắc của anh, theo hô hấp phập phồng của anh, hô hấp của cô cũng trở nên gấp gáp.

Đáy lòng vẫn thấp thỏm như cũ.

Tiếp đó, bọn họ ai thắng ai thua?

Anh cái gì cũng chưa nói ra!

Anh đột nhiên cười: “Du Du, thật ra thì anh hiểu biết rõ, em có phòng bị với anh.”

Trong lòng Du Du căng thẳng. Anh đã biết?

Cô ngẩng đầu, dùng ánh mắt ngây thơ vô tội nhìn anh: “Vậy là anh không phải muốn một cước đạp bay em xuống giường sao?”

Thế nhưng anh lại cười cười, hôn một cái lên trán cô nói: “Điều này đã cho thấy Du Du đã trưởng thành, là chuyện tốt, tại sao anh phải tức giận?” Sau đó anh lại ôm sát cô, thâm sâu nói, “Chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ dùng tất cả thời gian rảnh rỗi của anh đi với em.”

“Con của anh thì sao?” Du Du cố ý kích thích anh.

“Đứa bé kia không phải của anh!” Anh giả vờ tức giận, sau đó lại nhẹ nhàng bóp cái mông của cô.

Bại hoại! Cô hung hăng đá anh ở trong chăn.

Anh dịu dàng cười nói: “Được rồi, ngủ đi! Ngày mai sẽ trả hết nợ!”

“Biến thái!” Cô mắng, mặt lại dán lồng ngực của anh.

=====

Ngủ say sưa đến trời sáng, Du Du mới lưu luyến từ trong chăn ngồi dậy. Bạch Ngôn Sơ đã một thân quần áo chỉnh tề, vén màn cửa lên mỉm cười nhìn cô: “Đã chín giờ rồi rồi.”

Cô ngập dài nói: “Sáng hôm nay không tới công ty nữa. Quá mệt nhọc, muốn xin nghỉ.”

“Anh gọi em hai lần rồi, em vẫn ngủ, còn trách ai?” Anh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc này, điện thoại di động của anh vang lên, anh liền cầm lên nhận điện: “A lô ? Lão gia tử!” Khóe mắt liếc qua người phụ nữ đang nằm trên giường.

Du Du nghe thấy vậy liền khản trương, làm thế nào đây? Có lẽ là bị cha biết mình qua đêm không về nhà rồi.

Bạch Ngôn Sơ nói tới chỗ này khóe miệng dâng lên một tia dương dương tự đắc: “Du Du? A, không có việc gì! Cô ấy ở chỗ con.

“

Du Du hận không thể lập tức đứng dậy chặn miệng của anh lại! Anh dám nói cô tới qua ở qua đêm với anh?

Bạch Ngôn Sơ khẽ liếc nhìn cô: “A...? Ngài muốn nói chuyện với cô ấy?”

Du Du liều mạng khoát tay.

Bạch Ngôn Sơ hiểu ý, nói: “Vâng, cô ấy ở trong phòng vệ sinh. Không có việc gì, ngài cứ yên tâm đi!”

Du Du đợi đến khi anh cúp điện thoại, hung hăng trợn mắt: “Anh muốn ông ấy mắng chết tôi sao?”

“Không biết tại sao, ông ấy nghe thấy anh nói em ở chỗ anh, không biết có bao nhiêu yên tâm!”

Du Du ngay cả liếc mắt cũng không nhìn anh: “Cút ngay!”

Anh vòng tay qua vai cô, cúi đầu xuống, “Du Du, về sau thời gian rảnh của anh đều dành cho em!”

Trán của hắn蹭 vào trán cô, mùi thơm của thuốc cạo râu xộc vào mũi cô. Còn có mùi nước hoa thanh nhã ở cổ áo anh, tất cả mọi thứ, thật a thì đều là mùi hương quen thuộc.

Nhưng, chẳng bao lâu sau, cô ngửi thấy những mùi này lại cảm thấy đau đớn. Bởi vì hận, những mùi này đều làm cho cô cảm thấy bận tâm.

Du Du tươi sáng cười một tiếng: “Vây, anh phải nói được là làm được, đừng cho là em sẽ giống như trước đây.”

Anh cười kéo cô lên: “Mau dậy đi ăn sáng đi, ăn xong anh chở em tới công ty.”

Dùng xong bữa sáng, hai người đi về phía gara. Bạch Ngôn Sơ vừa đi, vừa cúi đầu nhìn cô ở dưới chân.

Du Du không biết anh đang làm gì, hỏi: “Anh làm sao vậy? Nhìn cái gì thế?”

“Sao anh lại cảm thấy cô hôm nay lại không giống như thường ngày?” Anh cau mày nói, giọng nói cũng trở nên trầm xuống.

Du Du cúi đầu nhìn qua nhìn lại, cảm thấy không có gì khác thường, nói: “Không khác nhau gì cả!”

“Chắc hẳn có người đã tới đây, phần cô này như bị người khác dẫm đạp lên. Sân cỏ này mấy ngày trước vừa mới làm xong, nên thoạt nhìn rất trơn nhẵn mới đúng.”

“Có người đến đây?” Du Du không khỏi cảm thấy cả người lạnh run.

Bạch Ngôn Sơ đưa tay, nhấn khóa cửa gara. Sau khi cổng mở ra, Du Du che miệng lại hét lên.

Trên đầu xe của Bạch Ngôn Sơ, có một cái đầu khô lâu, phía trên còn cắm một cây chùy thủ. Nói đúng hơn, trên cây chùy thủ còn đính một tờ giấy màu vàng.

Du Du cảm thấy có chút bờ ngỡ: “Cái gì vậy? Là ai làm?”

Sáng sớm lại thấy được thứ kinh khủng như vậy, thật đúng là đại cát đại lợi!

Bạch Ngôn Sơ mím môi, nhẹ nhàng cầm cái đầu lâu plastic kia lên, rút tờ giấy ra nhìn:

“Bạch Ngôn Sơ, bảo bà mẹ già của mày và vợ mày cẩn thận một chút! Chớ hả hê! Đi đường cẩn thận!”

Anh cười nhạt, vô cùng khinh thường xé tờ giấy đi, những mảnh giấy bay vào trong gió.

Du Du kinh ngạc hỏi: “Cái gì vậy? Phía trên viết cái gì?”

Sao anh lại xé tờ giấy nhanh như vậy?

“Trò chơi nhỏ mà thôi! Chỉ là, Du Du. . . .” Anh nói tới chỗ này thì giọng nói trầm xuống, “Về sau phải bảo vệ mình cho tốt! Buổi tối không được ra ngoài một mình, có chuyện nhất định phải gọi điện thoại cho anh!”

Du Du ngẩng đầu, đối với cái nhìn sâu xa thâm thúy của anh vừa hiểu vừa không.

Một tay anh vòng quang hông cô, ở bên tai cô lạnh lùng nói: “Nhớ, không nên tiếp xúc quá gần với người của Kha gia! Nhớ đấy!”

Trong lúc cô đang sững sờ, anh đã buông cô ra, lấy điện thoại ra nhấn số: “A Cường! Ủ, tối hôm qua có người lên vào gara nhà tôi, đoán chừng là diendânlqđ bỏ qua ống thông gió, tặng kèm vài thứ đáng ghét! Cậu điều tra một chút. . . .”

Du Du chờ anh nói xong, khiếp đảm hỏi anh: “Là Đông Hưng làm sao?”

“Xem ra em cũng không phải ngu ngốc!” Anh cười sờ sờ đầu của cô, giống như đang vuốt đầu một đứa bé ngoan.

“Rốt cuộc bọn anh đồng ý Đông Hưng cái gì?” Cô nhìn anh hỏi, giọng nói dồn dập.

Anh thu nụ cười lại: “Em không cần phải biết quá nhiều. Dù sao, anh và cha em sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 42: Nhìn mà thấy ghê.

Du Du không buông tha, níu cánh tay của anh lại nói: “Em không muốn nghe lời như vậy! Nếu cha em chộc vào hắc bang, em cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.”

“Vậy em muốn tố cáo ông ấy, Đại Nghĩa Diệt Thân?” Sắc mặt của Bạch Ngôn Sơ trở nên nghiêm túc.

Du Du kinh ngạc nói: “Anh. . . . Anh nói vậy là có ý gì? Ý anh nói, cha em làm việc cho Đông Hưng?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh nhạt nói: “Anh đưa em về trước, có một số việc anh sẽ từ từ nói cho em biết.”

Du Du không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, hôm nay một khi đã mở lời, liền một lòng muốn đuổi theo hỏi tiếp, liền đi tới ngay trước mặt anh nói: “Không được, lập tức nói ngay bây giờ! Ngay lập tức!”

Ngữ khí cương quyết của cô làm cho Bạch Ngôn Sơ nhất thời không biết nói gì, một tay anh đặt lên đầu xe nói: “Anh sẽ không giấu giếm em, nhưng trước hết em đồng ý với anh: không được kích động, không được đi tìm cha em để chất vấn!”

“Anh nói mau!”

“Không sai, buổi chiều em bị bắt cóc, lão đại của Đông Hưng Trần Hồ đã gọi điện thoại tới, nói có thể giúp bọn anh tìm em. Nhưng, đây chỉ là cái bẫy của hắn mà thôi, ý tứ của hắn chính là, em đã ở trong tay hắn, muốn chúng ta đồng ý hắn vô điều kiện. Mà mục đích của hắn chính là muốn chúng ta cho mượn bến tàu để cho bọn chúng có thể vận chuyển hàng ra vùng biển quốc tế. Cha em vì muốn em bình an trở về, không thể làm gì khác hơn là bị buộc phải đồng ý đàm phán với bọn chúng, đồng ý cho bọn chúng mượn một bến tàu. Bởi vì, bến tàu của Trần Hồ gần như đã bị cảnh sát phá tan rồi, cho nên bọn họ chỉ có đánh chủ ý lên người khác.”

Nghe xong lời tự thuật của Bạch Ngôn Sơ, Du Du không khỏi hỏi: “Hàng kia chính là băng phiến?”

“Tám mươi cân, vận chuyển đến nội địa!”

Du Du cảm thấy như bị mộng du: “Mượn bến tàu của Hoa An? Vậy chẳng phải hai người giúp bọn chúng làm chuyện phạm pháp sao?”

Cha vì cứu mình, lại có thể đồng ý lão đại hắc bang cho mượn bến tàu của công ty để bọn chúng vận chuyển ma túy ra biển?

Khó trách ngày đó về mặt của Hoàng Cảnh Tư rất nghiêm túc, nhất định muốn cha nói ra lý do!

Xem ra chuyện này thật sự rất phức tạp.

“Cha, cha, ông ấy. . . .” Nước mắt cô đột nhiên chảy xuống.

Cha vì cứu đứa con gái bị bắt cóc, lại có thể bị ép buộc hợp tác với phần tử hắc bang, giúp bọn chúng vận chuyển nhiều băng phiến như vậy ra ngoài gây nguy hại cho xã hội. Dĩ nhiên, đây tuyệt đối không phải chủ ý của ông.

Ông chỉ là một người cha ích kỷ, yêu thương con gái của mình như bao người khác mà thôi.

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng ôm cô, lau đi nước mắt của cô, dịu dàng khuyên nhủ: “Đừng khóc, cái cha em không muốn nhìn thấy nhất là em phải vì ông ấy mà đau lòng. Ông ấy chỉ muốn thấy em được vui vẻ bình an. Hi vọng em hiểu ông ấy, không nên đối đãi với ông ấy như một phần tử phạm tội. Ông ấy thông minh hơn người, biết cách nên xử lý thế nào, em cũng không cần lo lắng cho ông ấy.”

Du Du hít một hơi, nặng nề nói: “Em biết nên làm thế nào.”

“Du Du, những ngày tiếp theo anh sẽ ở bên cạnh em, em cũng nên nhớ gọi vệ sĩ đến theo sát mình!” Bờ môi của anh chuyển đến trán cô.

Được ở trong lòng của anh, cô đột nhiên cảm thấy rất an tâm.

Cho dù là một giây bình yên, cô cũng muốn đắm chìm vào trong đó. Có lẽ, cô vẫn không có cách nào chạy thoát khỏi độc dược của anh.

=====

Vào buổi tối, Hương thành lại nghênh đón một cơn mưa nhỏ. Trên đường phố không thiếu những người đi đường vội vàng tránh mưa, kết quả là vẫn bị ướt cả mặt lẫn cổ.

Ven đường, Du Du lẳng lặng ngồi ở trong xe của mình, chờ điện thoại di động reo lên.

Trong xe radio đã phát xong bài hát tiếng Anh ‘I can’t take my eye off you’, tiếp theo là mục tin tức. Du Du cảm thấy nóng nảy, liền đưa tay chuyển sang tần số khác.

Lúc này điện thoại di động vang lên, cô lập tức nhận điện: “Thám tử La, bây giờ anh đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia là một giọng nam giống như giọng của ca sĩ gạo cội Thái Quốc Quyền vang lên: “Đang ở phía sau xe của cô, tôi đã đến!”

Sau khi đặt điện thoại di động xuống không tới hai phút, đã có người khẽ gõ vào cửa sổ xe cô. Du Du nhìn ra phía ngoài, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai có vóc dáng thấp đập vào tầm mắt.

Cô vội vàng mở cửa xe ra, để cho người này đi vào, hỏi: “Tra được chưa?”

Người đàn ông ước chừng bốn mươi tuổi, đeo mắt kính gọng đen. Hắn ổn định chỗ ngồi, sau đó liền lấy ra một tập tài liệu đưa cho cô: “Toàn bộ tài liệu về Giang Tâm Di đều ở đây!”

Du Du vui mừng, vội vàng móc một xấp tài liệu không tính là dày ra nhìn.

Nửa tháng trước, cô có ủy thác một thám tử tư đi thăm dò chuyện tình của Giang Tâm Di. Muốn xác thực triệt để quan hệ giữa Giang Tâm Di và Bạch Ngôn Sơ, cô lẽ phải nhờ người tìm hiểu Giang tiện nhân sẽ nhanh hơn.

“Đường tiểu thư, cô đoán xuất thân của Giang tiểu thư là gì?” Thám tử La cười hỏi.

Du Du bắt đầu nhìn phần tài liệu thứ nhất, nói: “Không phải lần trước anh nói cha mẹ cô ta là giáo viên tiểu học sao?”

“Ba cô ấy là một thủy thủ bị cầm, mẹ là một vũ nữ! Không phải là giáo viên tiểu học dạy ngữ văn hay giáo viên âm nhạc gì hết! Thậm chí, số tuổi thực tế của cô ấy so với tuổi mà cô ấy công bố cho công chúng cũng lớn hơn hai tuổi!”

“Cái gì?” Du Du ngạc nhiên nhìn thám tử hỏi.

Thám tử cười gượng, nhún nhún vai, sau đó chỉ chỉ vào tập tài liệu trên tay cô: “Tự cô xem đi...!”

Du Du cúi đầu xem xét, vừa đúng lúc mặt đang xem có tờ bản sao giấy khai sinh, trên đó có viết ngày sinh của Giang Tâm Di.

Đáy lòng cô tính toán một chút, quả thật là lớn hơn hai tuổi so với tuổi mà Giang Tâm Di công bố ra ngoài!

Nói như vậy, Giang Tâm Di còn lớn hơn Bạch Ngôn Sơ một tuổi? Mà không phải bằng tuổi ăm? Một điểm này, đoán chừng Bạch Ngôn Sơ cũng không nghĩ tới?

Du Du từ ví móc ra tấm chi phiếu đã kí sẵn đưa cho thám tử: “Cám ơn anh! Đây là năm vạn, anh cầm tạm! Có tin tức gì mới, tôi sẽ tặng gấp bội!”

Thám tử nhận lấy, nhìn một chút, cười thỏa mãn nói: “Cám ơn Đường tiểu thư, lần sau có chuyện thì cứ tìm tôi! Bái bai!”

Sau đó liền đẩy cửa xuống xe, nhanh nhẹn quẹo vào một hẻm nhỏ, biến mất.

Hương thành có cái tốt, nhưng cũng có cái không tốt. Đó chính là cả tòa thành thị lớn che giấu một con hẻm nhỏ, có thể ẩn núp tốt, nhưng cũng dễ dàng bị người khác truy đuổi.

Sau khi Du Du lái xe về đến nhà, cô nhốt mình vào phòng ngủ, nhìn kỹ tài liệu cá nhân của Giang Tâm Di. Những tư liệu kia có một số tấm hình cũ, cũng có vài cái là bản sao, cũng có rất nhiều tài liệu viết tay, đều là do thám tử La ghi chép lại những nội dung hỏi thăm được.

Thám tử La đó rốt cuộc sử dụng thủ đoạn gì để lấy được những tài liệu này? Cô quả thật khó có thể tưởng tượng, chỉ có thể nói ‘cách nghề như cách son’ (không trong nghề không biết tình hình nghề đó), thám tử tư quả thật là có sở trường bản lĩnh của họ.

Nửa giờ sau, cô cuối cùng cũng xem xong. Một môi nằm ở trên giường, day day trán thờ dài một hơi.

Giang Tâm Di, quả thực đúng là diễn viên. Cô ta không chỉ diễn như chết đi sống lại ở trong phim, mà ở ngoài đời thực cũng diễn vô cùng bán mạng.

Cô có cảm giác mơ hồ không rõ.

Theo như trong ghi chép tài liệu nói, trước mười lăm tuổi Giang Tâm Di có tên là Giang Tiểu Mai, có lẽ là do cô ta cảm thấy tên có chút quê mùa, mới đổi thành một cái tên sắc mùi Quỳnh Dao?

Mẹ Giang Thái Bình là vũ nữ, quanh năm vui chơi kiếm tiền cũng không tệ, có rất nhiều công tử lăm tiền theo đuổi bà. Sau đó lại đột nhiên gả cho một diendanlqdsf người thủy thủ bị cầm, sau đó sinh ra cô ta.

Cho nên, căn bản là không giống như cô ta nói ở trên TV, cha cô ta là giáo viên tiểu học dạy ngữ văn, mẹ là giáo viên âm nhạc.

Giang Tâm Di còn nói dối số tuổi, làm chứng minh thư giả, đầu quân vào làng giải trí.

Những chân tướng này, có lẽ Bạch Ngôn Sơ cũng không biết? Hay là, anh đã sớm biết nhưng không nói ra.

Anh đối với tiện nhân kia thật đúng là tình chân ý thiết! Du Du cười khổ trong tâm.

Cô lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền lập tức ngồi dậy, tiếp tục cầm bản ghi chép nhìn lại.

Đó là một phần mà thám tử La dò la được từ người hàng xóm của Giang Tâm Di khi còn bé. Cái người hàng xóm này năm đó cũng làm tạp vụ tại sân nhảy nơi mẹ Giang Tâm Di làm việc.

Người hàng xóm đó nói: ban đầu mẹ Giang rất được hoan nghênh, thu nhập rất cao, bởi vì rất nhiều người theo đuổi bà ấy. Ban đầu, người theo đuổi bà có Đàm thiếu gia, Lâm tiên sinh, Trâu thiếu gia, Đường tiên sinh. . . . .

Tên những người này thám tử La cũng ghi lại.

Đường tiên sinh? Cái người Đường tiên sinh này sẽ là ai?

Nếu như phỏng đoán theo số tuổi, cha mình hình như cũng bằng tuổi với mẹ của Giang Tâm Di!

Trong đầu thoáng chốc nhớ lại ngày nào đó khi cô tình cờ gặp Giang Tâm Di ở toilet công cộng, cô ta đột nhiên nói “Tôi hận cả nhà cô! Người nhà cô tất cả đều không phải người tốt!”

Giang Tâm Di hận mình là tất nhiên, nhưng vì sao lại hận cả nhà mình? Chẳng lẽ cha mình từng đắc tội với mẹ con nhà họ?

Du Du nghĩ tới đây cả người phát rét: chẳng lẽ cha mẹ mình từng có ân oán trí mạng với Giang gia sao? Cho nên, Giang Tâm Di mới hận mình thấu xương?

Rốt cuộc là ân oán gì đây?

Cô nằm ở trên giường, lâm vào trạng thái nóng nảy xưa nay chưa từng có.

=====

Đối mặt với cha, Du Du có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng lại thôi.

Trước bữa cơm tối, cô ngồi ở bên cạnh Đường Hạc Lễ giúp ông thả lỏng gân cốt, cô làm bộ như không có việc gì hỏi: “Cha, sau đó bác Hoàng có tới tìm cha nữa không?”

Bạch Ngôn Sơ ngồi một bên lập tức liếc nhìn cô với vẻ cảnh cáo, ý bảo cô đừng nói nữa.

“Ha ha, không có! Sao vậy, Du Du quan tâm cha như vậy à?” Đường Hạc Lễ để tờ báo xuống, cầm tay của con gái nói.

Du Du khẽ ôm lấy cha nói: “Du Du vĩnh viễn yêu cha.”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Con mới vừa nghe nói, ở nơi cảnh sát phục kích, đám ma túy kia đã bị thu hồi!”

Du Du kinh ngạc nhìn anh, sau đó lại liếc nhìn cha. Sắc mặt Đường Hạc Lễ biến hóa, sau đó ôn hòa cười một tiếng: “Thật tốt! Tuyệt đối không thể để dàng tha thứ cho bọn hắc đạo làm hại đến xã hội!”

Giờ khắc này Du Du rốt cuộc cũng quyết định: có những lời, cô nhất định phải giấu ở trong lòng, không thể nói ra.

Chỉ cần người cô yêu bình an vô sự như vậy là đủ rồi.

Có lẽ Bạch Ngôn Sơ nói đúng, thân là một người thông minh hơn người, cha biết được nên xử lý như thế nào. Dù sao ông cũng đã lăn lộn nơi thương trường mấy chục năm nay, một chút gió nhỏ sóng nhỏ làm sao có thể làm khó được ông.

Đường Hạc Lễ như nghĩ tới gì đó, liếc nhìn Bạch Ngôn Sơ nói: “A Sơ, nếu Đông Hưng vẫn đe dọa chúng ta, con cảm thấy nên làm cái gì?”

“Chủ yếu là an toàn lâu dài quan trọng hơn! Con lo bọn chúng sẽ lại xuống tay với Du Du!”

“Lần này hàng của bọn chúng bị tịch thu, Trần Hồ nhất định hận nghiêng răng nghiêng lợi, tạt oán khí vào trên người chúng ta. Cho nên, về sau chúng ta nhất định phải đề phòng!” Đường Hạc Lễ thở dài nói.

Du Du đột nhiên nói: “Bạch Ngôn Sơ, sao lâu rồi anh không trở về thăm mẹ?”

Người đàn ông bên kia cùng với cô yên lặng nhìn nhau mấy giây.

Mẹ của anh, có lẽ vẫn đang ngóng trông con trai về thăm bà một chút, cùng với bà ăn bữa cơm tối đơn giản thanh đạm.

Tình yêu của cha mẹ dành cho con cái, vĩnh viễn đều là trầm mặc nhất nhưng cũng là sâu thẳm nhất.

“Hôm nay anh sẽ về thăm bà.” Bạch Ngôn Sơ khẽ nói.

Đường Hạc Lễ đột nhiên đổi đề tài: “Đúng rồi, hai người bọn con trước mắt tiến triển như thế nào rồi?”

Phụ than lại có thể hỏi trực tiếp như vậy, mặt Du Du đỏ lên, đứng lên: “Con vào phòng bếp giúp chị Nguyệt làm đồ ngọt.”

Đường Hạc Lễ nhìn sang Bạch Ngôn Sơ ngồi đối diện, cười hỏi: “Sao vậy? Có phải gặp khó khăn rồi hay không?”

Con gái của Đường Hạc Lễ ông, cá tính mạnh như vậy, dĩ nhiên sẽ không bị bắt lại nhanh như vậy.

“Có chút cứng rắn, khó có thể hạ.” Bạch Ngôn Sơ cười chế giễu.

“Đáng đời con! Ai bảo con trước đây con không đồ dành nó? Phụ nữ, chính là dựa vào đồ dành.” Đường Hạc Lễ cau mày giận trách.

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng gạt đầu: “Lão gia tử nói đúng lắm.”

“Con phụ công bồi dưỡng của ta không sao cả, nhưng nếu con lại tiếp tục phụ con bé một lần nữa, ta sẽ làm cho con hối hận không kịp.”

Bên kia, truyền đến giọng nói trong vắt của Lâm Như Nguyệt: “Ông xã, ăn cơm thôi!”

=====

Sau khi ăn cơm tối xong, Bạch Ngôn Sơ nói sẽ đi thăm mẹ, liền hỏi Du Du: “Cần anh đưa em về trước không?”

Du Du không có nhìn anh, mà là nhìn chăm chăm màn hình TV nói: “Tối nay em ở lại đây!”

Bạch Ngôn Sơ không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy thì tốt, anh về trước đi thăm mẹ.”

Đường Hạc Lễ đột nhiên hỏi: “Sức khỏe của bà thông gia dạo này như thế nào?”

“Thất lưng có chút không thoải mái, còn những nơi khác đều không sao.” Bạch Ngôn Sơ để ly trà xuống nói.

Đường Hạc Lễ gật gù đầu mà nói: “Ngày nào đó rảnh rồi ta sẽ đi thăm bà ấy.”

“Con thay bà ấy cảm ơn ngài trước, lão gia tử.” Bạch Ngôn Sơ cười.

Du Du đang xem ti vi đột nhiên cười cười: “Bạch tiên sinh nên quan tâm tốt người nên quan tâm mới đúng.”

Cô là cô ý chọc anh.

Bạch Ngôn Sơ đứng lên cáo từ, “Vậy con đi trước.” Sau đó cố ý nhìn Du Du nói, “Hẹn gặp lại, Du Du.”

Du Du vẫn như cũ không có nhìn anh, “Không tiễn.”

Đường Hạc Lễ cau mày trách móc con gái: “Cái con bé này, A Sơ không đắc tội gì với con... sao con lại trưng ra vẻ mặt như thế? Nói chuyện cũng không thềm nhìn người ta?”

“Con đâu có?” Du Du không phục.

Bạch Ngôn Sơ lại cười ý vị thâm trường, “Không có việc gì! Đều tại con không tốt, đêm đó chọc giận làm cô ấy mất hứng.”

Du Du đột nhiên nghĩ tới đêm đó hai người hoan ái kịch liệt, trên mặt nóng lên, im lặng.

Đường Hạc Lễ lắc đầu cười, Bạch Ngôn Sơ rời khỏi phòng khách.

=====

Khi Du Du từ trong phòng ngủ của cha đi ra, Du Du đang đi giữa hành lang thì sau lưng truyền tới giọng nói khàn khàn của Niên thúc: “Du Du, ba cháu ngủ rồi sao?”

Du Du quay đầu lại nhìn ông, nói: “Vừa ngủ xong! Niên thúc, có phải ngài có gì muốn nói với cháu.”

Niên thúc ra dấu tây, ý bảo cô đi theo ông tới sảnh. Hai người đi tới sảnh, Niên thúc bật một chiếc đèn nhỏ trên tường, nói: “Có chuyện muốn nhờ cháu làm.”

“Chuyện gì vậy ạ?” Du Du hỏi.

“Cha cháu lại để cho Bạch Ngôn Sơ làm một hạng mục lớn, hơn nữa còn đồng ý với cậu ta, chỉ cần cậu ta làm tốt, sẽ cho cậu ta một nguyện vọng!”

Du Du hỏi: “Hạng mục lớn?”

“Đầu tư về một công viên trò chơi ở nội địa, nghe nói kích thước cũng xấp xỉ với

Du Du cau mày nói: “Hạng mục lớn như vậy, cha lại yên tâm giao cho Bạch Ngôn Sơ làm?”

“Người đáng tin cậy nhất trước mắt ông ấy, không phải là Bạch Ngôn Sơ sao? Hơn nữa, cha cháu hình như tính toán như vậy, đợi đến hạng mục này thuận lợi khỏi công, sẽ đáp ứng nguyện vọng của cậu ta.”

C43 sẽ có cảnh hôn giữa Kha Triết Nam và Du Du, và tình cờ là anh Sơ lại chứng kiến thấy, thật là làm con tim ta đau nhói mà

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43: Cường hôn

Editor: Cẩm Tú

“Nguyện vọng? Nguyện vọng của Bạch Ngôn Sơ?” Du Du tò mò hỏi.

“Bác cảm thấy sẽ liên quan tới cháu. Nếu một khi cha cháu đã vui mừng, muốn cháu tái hôn cùng cậu ta thì không phải là không có khả năng.”

Du Du nghe xong lời này, toàn thân cứng đờ. Ngay sau đó mới cảm thấy mặt mình nóng lên.

Niên thúc liếc nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Bác đi trước.”

Hơn chín giờ tối, tổng bộ Hoa An, đèn đóm đã được tắt gần hết.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Bạch Ngôn Sơ vẫn ngồi ở trước bàn làm việc nghiêm túc xem xét báo cáo. Người đàn ông trông gọi cảm nhất là khi anh ta nghiêm túc làm việc, Du Du ngồi một bên ở trên ghế sa lon, trong lòng đột nhiên xẹt qua câu nói như vậy.

Cô cúi lưng một cái hỏi: “M ỗi đêm anh đều làm thêm giờ muộn như vậy sao?” Chờ đợi anh một buổi tối, nhưng anh vẫn chưa có ý định kết thúc công việc.

Hai ngày nay mỗi người bọn họ sau khi tan việc cũng sẽ ở cùng nhau, mặc dù không phải là cùng nhau ăn cơm tối, nhưng so với lúc vừa mới li hôn thì có gặp mặt thường xuyên hơn.

Anh đã đồng ý mình, nói sẽ không gặp Giang Tâm Di. Nhìn ngoài anh quả thực rất giữ lời, nhưng sau lưng thì sao? Cô không biết.

Người đàn ông này, bí mật giống như một màn sương dày đặc bao phủ xung quanh anh. Làm cho cô không thể nhìn rõ, thấy rõ.

Không vào hang hổ sao bắt được hổ con? Cô tốn nhiều thời gian và công sức như vậy, còn không phải là vì muốn nhìn thấy rốt cuộc anh là người như thế nào sao?

Bạch Ngôn Sơ buông tài liệu xuống, cảm bật lửa châm một điếu thuốc, cười nói: “Sao vậy? Không chờ được nữa sao?”

Du Du tức giận nhìn anh nói: “Bụng em đói!”

Ăn bữa tối lúc bảy giờ, hiện tại đã hai tiếng trôi qua, cô buồn chán ngồi trong phòng làm việc của anh, lại cảm thấy đói.

Anh nhả ra một vòng khói, cười nói: “Ngoan, chờ anh thêm khoảng bốn mươi phút nữa, anh dẫn em đi ăn khuya, được không?”

Lần đầu tiên anh nói chữ “Ngoan” này với cô. Kiếp trước, những lời anh nói với cô đều là khô khan cứng nhắc.

Bạch Ngôn Sơ hình như đã thay đổi một chút.

Cô nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Bạch Ngôn Sơ, em hỏi anh, tại sao sau khi ly hôn anh lại chú ý tới em như vậy?”

“Không vì cái gì cả.” Anh nheo mắt lại, hít một hơi khói.

Du Du tức giận: “Không cho kháng cự trả lời!”

Một hồi lâu, anh mới nửa đùa nửa thật nói: “Đó là bởi vì, anh cảm thấy được em đã không còn cần anh nữa.”

Du Du có chút dờ dẫm, không biết làm sao để tiếp lời anh. Sau khi sống lại, sau khi ly hôn, cô quả thật thay đổi như một người khác, ít nhất là không hề giống như con cún con luôn quấn lấy anh, hoặc là cùng anh cãi lộn khóc sướt mướt nữa.

Đàn ông chính là như vậy. Lúc cô không cần anh nữa, thì anh lại mãnh liệt chú ý tới cô.

Đời này, cô sẽ không làm một con chó vẫy đuôi mừng chủ nữa. Thậm chí, vai trò này sẽ đẩy sang cho anh.

Cô đứng lên, nhẹ nhàng đến gần anh, ngược đầu ngắm nhìn anh, nụ cười tươi sáng sáng rõ.

Anh cúi đầu nhìn thẳng vào con người xinh đẹp trong như nước của cô, dùng giọng trầm khàn nói: “Du Du, thật ra thì anh vẫn luôn không muốn ly hôn với anh, là do em nhất quyết muốn ly hôn.”

“Nhưng Bạch Ngôn Sơ, anh cần một cuộc hôn nhân cứng nhắc sao? Anh lại cần một người luôn lừa gạt sau lưng anh, cùng người phụ nữ khác làm chuyện mờ ám sao?” Du Du cười khở.

“Du Du, chúng ta ở chung nhé? Để cho anh chuyển đến chỗ của em, được không?” Một tay anh gạt gạt tro thuốc lá vào gạt tàn, một cái tay khác nhẹ nhàng ôm lấy cô nói.

Anh lại có thể ra yêu cầu như vậy?

Du Du vừa giãy giụa vừa cười lạnh: “Sự tiến bộ của anh quá nhanh!”

Anh cúi đầu, mặt dán vào cái cổ bóng loáng của cô, hơi thở nóng bỏng chồn vờn sau tai cô, “Có lúc, cần thiết phải nhanh nhẹn.”

Mắt cô khép hờ, cố gắng không chế nhịp tim kịch liệt: “Cửa nhà của em không dễ vào như vậy. Hôn nữa, cho dù anh có vào em cũng sẽ làm cho anh ngoan ngoãn đi ra ngoài!”

Anh cười cười, ném tàn thuốc, ôm cô hôn sâu.

== ==
Tối hôm đó, Từ Thi Thi đến thăm Du Du. Hai người đã lâu không gặp mặt rồi.

Vừa thấy mặt bạn, Từ Thi Thi liền cười hỏi: “Cậu và Bạch Ngôn Sơ tiến triển ra sao rồi?”

Du Du ném cho cô một lon bia, cười lạnh: “Cậu tưởng tớ thực sự nói chuyện yêu đương cùng anh ta?”

Ngồi trên ghế sa lon, Từ Thi Thi mở lon bia ra cười nói: “Cũng không tồi! Dáng dấp của Bạch Ngôn Sơ mê người như vậy, còn có tiền như vậy, nhất định chính là bạch mã hoàng tử!”

“Bạch mã hoàng tử? Cười chết người! Anh ta là một cây cỏ độc! Người nào dính vào anh ta xem như người đó xui xẻo!”

Từ Thi Thi khề dựa vào phía sau nói, “Cây cỏ độc cũng không tồi! Theo sự thối nát của thiên nhiên, những thứ có độc cũng có sức quyến rũ của nó.”

Du Du trợn mắt: “Không phải Bạch Ngôn Sơ thật sự là gian tế chứ?”

“Ý của tớ là, người đàn ông có thể cải tạo phải cố gắng cải tạo một chút sao! Nếu anh ta có thành ý, mà chúng ta trùng hợp lại có mảnh vải tốt.”

Du Du không khỏi hỏi: “Ý của cậu là, cậu muốn cải tạo lại đàn ông?”

Đặng Từ Mộ? Ý cô ấy là cải tạo lại tâm địa gian xảo của anh họ?

Từ Thi Thi cúi đầu cười cười: “Không phải tớ. Chỉ là, ngày hôm qua Đặng Từ Mộ quả thật có tới tìm tớ.”

“Anh ta tìm cậu làm gì? Muốn tái hợp lại sao?” Du Du có chút khần trương hỏi.

“Đúng vậy. Anh ta đứng ở trước cửa nhà tớ rất lâu, cha mẹ tớ không cho anh ta vào cửa, anh ta vẫn đứng, còn gọi tên của tớ, muốn tớ tha thứ cho anh ta. Tớ không để ý đến anh ta, đến nửa đêm, anh ta mới về.” Từ Thi Thi dùng giọng không cảm xúc nói.

Du Du than thở: “Vậy thì đúng rồi! Nên như vậy!”

So với Thi Thi, mình cùng Bạch Ngôn Sơ có phải có chút mập mờ không rõ hay không?

Cô cũng rất muốn có thể hoàn toàn xóa đi anh ra khỏi thế giới của mình, nhưng có thể sao?

“Du Du, tớ và Đặng Từ Mộ không thể nào quay trở lại được nữa. Nhưng còn cậu và Bạch Ngôn Sơ, rất khó nói.”

Du Du xột xa cười một tiếng: “Tại sao? Đều là đàn ông lãnh khốc vô tình, có gì khác nhau sao?”

Từ Thi Thi nói: “Bản tính của Bạch Ngôn Sơ không phải cái loại đàn ông sờ khanh. Giữa anh ta và Giang Tâm Di có lẽ là có bí mật gì đó không thể nói ra, thế nhưng chưa chắc là quan hệ nam nữ! Trước đó tớ khuyên cậu tra rõ nội tình của Giang tâm Di, chính là muốn cho cậu nhìn rõ quá khứ của cô ta.”

Du Du nghe đến đây, liền nói ra chuyện tra được về Giang Tâm Di cho Từ Thi Thi biết.

Từ Thi Thi cơ hồ không thể tin được: “Trời ạ! Cô ta che giấu lợi hại như vậy! Không hổ danh là diễn viên!”

Du Du khẽ cau mày, nói: “Thi Thi, cậu nói xem năm đó Đường tiên sinh có lui tới cùng với mẹ của Giang Tâm Di, có phải là cha tớ hay không?”

“A, cái này?” Từ Thi Thi bị cô hỏi, cũng chìm vào trong suy tính.

“Nếu thật sự đúng là cha tớ, Giang Tâm Di hận gia đình tớ thấu xương cũng là bình thường. Bởi vì lần đó trong nhà vệ sinh của trung tâm thương mại cô ta từng chửi mắng cả nhà tớ.”

Từ Thi Thi lấy tay vuốt vuốt cái cằm trắng như tuyết nói: “Cũng có khả năng! Năm đó mẹ cô ta được hoan nghênh như vậy, qua lại cùng người nhiều tiền cũng là bình thường, nếu năm đó bác Đường cũng tới nơi đó, nói không chừng đã từng qua lại với bà ấy mấy lần. Nhưng, có qua lại chính thức hay không thì không biết được.”

Nghĩ tới giả sử cha mình từng có quan hệ mập mờ với mẹ của Giang Tâm Di, trong lòng Du Du loạn cả lên.

Từ Thi Thi cười vỗ vỗ bả vai của cô, “Đừng lo lắng, chuyện có lẽ sẽ không hỏng bét như vậy.”

Du Du than thở: “Bây giờ không muốn nghĩ nữa! Ai, tớ không biết nên ứng phó với Bạch Ngôn Sơ ra sao đây!”

Thật ra thì cô rất sợ đi tới bước cuối cùng. Cuối cùng lúc cô thấy rõ con người của Bạch Ngôn Sơ, liệu cô có đủ dũng khí để tiếp nhận?

Từ Thi Thi chú ý tới vẻ mặt biến hóa của cô: “Du Du! Cho anh ta chút thời gian, có cơ hội sẽ phải để cho anh ta lộ bộ mặt thật ra!”

Thấy Du Du nửa ngày không nói gì, liền cười hỏi: “Cậu vẫn thích anh ta?”

Phụ nữ đối mặt vấn đề tình cảm, sao có thể dễ dàng điều khiển được thành thạo tự nhiên? Chỉ cần từng quá động lòng, thì đó chính là dấu ấn, chính là vết sẹo.

“Cậu nói một chút! Gần đây cậu như thế nào? Có mục tiêu mới hay không?” Du Du không muốn tiếp tục cái đề tài kia, liền hỏi cô.

Từ Thi Thi sững sờ, sau đó cười nói: “Tớ không có! Chỉ là, gần đây tớ thích chăm sóc cây cảnh! Tuần trước tớ có đi mua mấy cây xương rồng cầu đặt ở trong phòng, cảm thấy vô cùng đáng yêu đây! Đúng rồi, lần trước tớ tới tiệm bán hoa có gặp được một người! Đoán xem là ai?”

Du Du cười xấu xa: “Ai vậy? Không phải là Lâm Phong chứ?”

Từ Thi Thi lại nói: “Là trợ lý của Bạch Ngôn Sơ Tiền Cường! Một đáng mày râu như anh ta mà lại tới tiệm hoa, cậu không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Tiền Cường đi tiệm bán hoa? Mua hoa à?” Du Du cảm thấy kỳ quái.

Nói đến Tiền Cường, cô cảm thấy thật thần bí. Hắn đã kết hôn hay chưa, có gia đình hay không, cô đều không biết. Bạch Ngôn Sơ như vậy, có người luôn bên cạnh như vậy thật sự rất quái dị. Anh cùng Tiền Cường, quả là một sự phối hợp tuyệt vời.

Từ Thi Thi cười một tiếng, “Anh ta nói muốn mua Phong Tín Tử! Khó có thể tưởng tượng chứ?”

Chẳng biết tại sao, Du Du cảm thấy trong nụ cười này của cô có vẻ ảm áp. Đó là một cảm giác ảm áp khoan khoái dễ chịu.

Du Du hỏi: “Sao anh ta lại mua loại hoa này? Tặng cho ai vậy? Bạn gái sao?”

“Vợ của anh ta đã chết. Anh ta nói, bởi vì một số chuyện, vợ anh ta bởi vì anh ta mà chết, cho nên anh ta cảm thấy rất áy náy. Vợ anh ta khi còn sống thích nhất Phong Tín Tử, cho nên hàng năm vào ngày giỗ và sinh nhật của cô ấy, anh ta đều mua Phong Tín Tử để tặng.”

Từ Thi Thi nói xong lời cuối cùng, giọng nói có chút run rẩy, giọng điệu cũng trầm xuống.

Hiển nhiên, cô nói xong thì trở nên thất thần.

Du Du nhìn không chớp mắt cô bạn thân của mình, trong lòng dâng lên cảm giác kì quái.

Tối nay từ Thi Thi nói đến Phong Tín Tử thì cả người phảng phất như tỏa ra tia sáng đẹp đẽ mà thâm kín.

Cuối cùng cô không nhịn được hỏi: “Thi Thi, có phải cậu thấy Tiền Cường là một người đàn ông tốt?”

Mặt Từ Thi Thi có chút ửng đỏ, cúi đầu uống một hớp bia nói: “Đàn ông tốt rất nhiều! Không phải người như anh ta!”

“Nhưng, lại có thể làm cho Từ đại mỹ nhân động tình như vậy, cũng không nhiều lắm!” Du Du không có ý tốt giờ tay ra véo cái má trắng mềm mại của cô.

Từ Thi Thi đỏ mặt tránh né, kêu lên: “Ghét! Buông móng vuốt của cậu xuống!”

Sau khi Thi Thi về không lâu, khi Du Du ăn xong tổ yến, thấy Kha Triết Nam đáng vẻ chán nản đột nhiên xuất hiện ở trước cửa nhà mình thì không khỏi cười khò: “Tiểu Nam! Cậu lại giận đối với anh trai rồi à?”

Sau khi Kha Triết Nam bước vào, câu nói đầu tiên là: “Tớ. . . . Tớ nay tớ có thể ở đây một đêm được không?”

Giọng nói của hắn có chút phát run, hiển nhiên là tâm tình không tốt.

Du Du vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Được! Trả tiền phòng nhiều nhiều, có thể!”

Kha Triết Nam biết cô muốn chọc cho mình cười, liền cắn cắn môi nói: “Du Du, ba tớ cũng bảo tớ rời bỏ công việc. Xem ra, nhà tớ không có ai ủng hộ tớ tiếp tục công việc.”

Du Du lại cười hỏi: “Muốn ăn cái gì? Ý Phấn? Hay là La Tổng Thang?”

“Cậu có nghe tớ nói hay không lời nói?” Hắn chán nản nhìn cô hỏi.

“Tớ chỉ muốn nói, tớ không thích cậu bỏ dở giữa chừng.” Du Du nắm lấy tay của anh nói.

Mặc kệ bất luận kẻ nào phản đối, cô đều sẽ luôn luôn ủng hộ hắn.

Lúc này, cô lại cảm thấy mu bàn tay mình bị hắn dùng lực nắm chặt lấy, làm cô cảm thấy đau. Sau đó hắn dùng vẻ mặt tràn ngập lo lắng đặt câu hỏi: “Du Du, tớ nghe anh trai nói, cậu sắp tái hôn với Bạch Ngôn Sơ, là thật sao?”

Du Du cảm thấy có chút cứng nhắc, liền cười nói: “Ai nói? Tớ không đồng ý Bạch Ngôn Sơ!”

Kha Triết Nam cúi đầu, nhìn chăm chăm vào con người của cô, hình như muốn nhìn thấu cô: “Sẽ không tái hôn với anh ta thật chứ? Chẳng lẽ cậu từng có ý nghĩ như vậy?”

Tiểu Nam như vậy làm cho Du Du có chút khó xử, liền rút tay của mình về. Hít thở sâu một hơi, cô mới phát hiện trong không khí phảng phất có chút gấp gáp.

“Tiểu Nam, có một số việc, tớ tạm thời không muốn nói với cậu.”

Sau khi cô nói xong những lời này thì lại cảm thấy bị người nào đó dùng sức kéo, sau đó cả người rơi vào trong một vòm ngực. Đợi sau khi hoàn hồn lại, cô mới phát hiện Kha Triết Nam kéo cô vào trong lòng hắn.

Cô vừa giật mình vừa vội vã, hỏi: “Cậu làm sao vậy?” Liền bắt đầu dùng sức tránh thoát.

Kha Triết Nam như vậy không phải là Kha Triết Nam cô quen. Cả người Kha Triết Nam khẽ run, sắc mặt tái nhợt, cũng không nói một lời, bộ dạng thất thường giống như bị trúng tà.

Lúc này Du Du mới cảm thấy thật sự sợ hãi, lần nữa dùng sức giãy giụa nói: “Tiểu Nam, cậu làm sao vậy? Buông tớ ra trước!”

Đang lúc này, hắn đột nhiên dùng sức nâng cằm của cô lên, cúi đầu xuống hung hăng hôn lên đôi môi khẽ mở của cô.

Du Du hôn mê rồi. Tiểu Nam hôn cô?

Nụ hôn của hắn không hề có lý xảo, chỉ là thô bạo mà dùng sức đè ép cánh môi vô lực yếu ớt của cô, răng cũng gặm môi bờ môi của cô làm cô phát đau, đầu lưỡi cũng vụng về chuyển động bên trong môi cô.

Cô không ngừng dùng sức đẩy hắn đang không ngừng đè ép mình, cảm thấy nhịp tim mãnh liệt khác thường trước ngực hắn. Lúc cô hít thở không thông, cô rút cuộc hung hăng đẩy hắn ra, quát: “Cậu điên rồi sao?”

Kha Triết Nam bị đẩy ra sau gần như té ở trên ghế sa lon, thở hổn hển, trên mặt tái nhợt đã biến thành màu đỏ.

Du Du đứng lên, không thể làm gì khác hơn lần nữa vô lực kêu lên: “Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

Lúc này, cô mới ý thức tới cửa chính bên kia có một người đang đứng.

Lập tức quay đầu, thấy Bạch Ngôn Sơ đứng dựa vào tường. Ánh đèn mờ tối làm cho thân thể cao lớn của anh có chút mờ ảo.

“Anh...Anh đến đây lúc nào?” Cả người cô rét lạnh, hỏi.

Kha Triết Mam cũng quay đầu liếc nhìn người đàn ông kia, ngay sau đó gương mặt trở nên cứng ngắc, cả người cũng ngồi dậy, sau đó vọt tới bên cạnh người kia.

“Đừng!” Du Du vội vàng bước nhanh về phía trước, dùng sức kéo lấy Kha Triết Nam đang muốn bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 44: Yêu và được yêu

Editor : Nam Cung Nguyệt

Trong lời nói của hai người thật sự giống như đang đánh nhau, Làm sao Tiểu Nam có thể là đối thủ của Bạch Ngôn Sơ được?

Ánh mắt Bạch Ngôn Sơ lạnh lẽo liếc hai người. Cuối cùng, ánh mắt bình tĩnh dừng lại ở trên vẻ mặt tái nhợt của Du Du.

Con người tinh mịch che đi một tia bi thương. Một tia bất đắc dĩ cùng buồn bã cô chưa từng thấy.

Cuối cùng anh thu hồi lại ánh mắt, rời đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Trong lòng Du Du khẽ phát run, sau đó đứng lên.

Gân xanh trên cổ của Kha Triết Nam cũng trướng lên, cả người nắm chặt nắm đấm, hô hấp cũng có vẻ lộn xộn. Du Du kéo tay của hắn lại dần dần không còn sức nữa, liền buông ra, cuối cùng nói: “Cậu không cần chống đối anh ta! Người chịu thiệt sẽ là cậu!

Tôi nay làm sao vậy? Tất cả đều hỗn loạn.

“Tại sao tớ không thể?” Kha Triết Nam xoay người nhìn cô, giọng nói mang theo vẻ đau đớn dùng sức hỏi.

Du Du nói lớn tiếng: “Cậu không thể!”

Hắn hung hăng chỉ tay vào cửa chính, khàn giọng đứng lên: “Cậu vẫn thích người đàn ông kia? Anh ta xứng sao?”

Du Du run giọng nói: “Không phải là vì anh ta! Mà bởi vì cậu là Tiểu Nam của tớ, vẫn luôn như vậy! Tớ muốn vĩnh viễn như vậy! Cậu muốn tớ không thể đối mặt với cậu sao?”

Cô nói xong liền bỏ lại hắn, một mạch bước lên cầu thang.

Điều cô lo lắng nhất rốt cuộc vẫn xảy ra.

Cô không muốn làm tổn thương Kha Triết Nam lương thiện. Bởi vì cô nhất định không thể cho hắn được cái gì.

=====

Đêm không phải là rất dài, nhưng có vài người, trong lòng đã muốn say.

Trong quán bar ở phố Lan Tâm, trai thanh gái lịch cười nói ồn ào, ánh đèn mập mờ không ngừng lóe lên. Bạch Ngôn Sơ ngồi một mình ở một góc gần cửa sổ trong quán bar “Some-one”, uống một ly rượu thêm đá Long Thiệt Lan.

Quán bar này, lúc đầu là cô không sợ chết lời anh vào. Ban đầu vừa đến thì cô cười ha ha, tiếng cười rất trong trẻo, thế nhưng anh lại cảm thấy như bị mê muội. Cô bá đạo nói muốn để cho người có tính cách quái gở như anh ném thử cuộc sống náo nhiệt một chút, trải nghiệm qua cái gọi là Ngũ Quang Thập Sắc kích tình.

Thì ra, trong lúc mơ hồ, chính cô đã thay đổi anh.

Trong lòng anh nháy mắt xẹt qua một cái tên, lại là một cảm giác đau lòng mãnh liệt hiếm thấy xẹt qua.

Đúng lúc này, hai người phụ nữ ngồi bên kia đang lặng lẽ nhìn anh.

Người phụ nữ mặt nhọn nhích lại gần người phụ nữ mặt tròn cười hỏi: “Người đàn ông kia đáng người rất đẹp! Như thế nào? Có muốn đến hay không?”

Hai mắt của người phụ nữ mặt tròn sáng cả lên, cười nhạo, sau đó lắc lắc giày cao gót màu đỏ nói: “Đó không phải là Bạch Ngôn Sơ của tập đoàn Hoa An sao? Người thành đạt nha!

“Là anh ta? Khó trách nhìn thật quen mắt! Chỉ là nhìn người thật so với hình trên tạp chí còn đẹp hơn a!”

Người phụ nữ mặt tròn lại cau mày nói, “Đổi phó với loại đàn ông này, phải dùng đầu óc! Nếu không, từng phút đều bị anh ta chơi đùa! Chỉ nói thôi thì không đủ, muốn cá mưòi tám vạn về vấn đề này không!”

Dứt lời, cô ta nhẹ nhàng rút thuốc lá từ đôi môi đỏ mọng ra, hung hăng ném vào cái gạt tàn thuốc trên bàn.

Đúng lúc hai người phụ nữ kia đứng dậy đi về phía Bạch Ngôn Sơ đang uống rượu một mình, một người người phụ nữ vóc dáng cao gầy đi tới, ngăn ở trước mặt họ, xoay người hung hăng liếc họ một cái. Ý là: Cút đi, đừng làm cản trở!

Ánh mắt của cô ta sắc bén giống như dao vậy, làm cho người ta rét lạnh. Vừa nhìn, đã biết không phải là người phụ nữ bình thường.

“Fuck!” Người phụ nữ mặt tròn bị nhục nhã, âm thầm mắng một câu liền ảo não lôi kéo đồng bọn rời đi.

Bên kia Bạch Ngôn Sơ đặt ly rượu xuống, ánh mắt mang theo một chút men say, nhìn ngoài cửa sổ. Lúc này, người phụ nữ cao gầy đó đi tới bên người anh, ngồi xuống.

“Đồng Hưng để mắt tới cậu thật sao?” Cô ta lại gần anh, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói.

Lúc này Bạch Ngôn Sơ mới giật mình quay đầu lại, khẽ kêu lên: “Chị Mary?”

Người phụ nữ gọi là chị Mary này là người Nam Á, màu da có chút nâu, xương gò má khá cao. Cô là vợ của lão đại “Long phong” Cảnh Nhạc Thiên, thân phận trước kia là sát thủ của Việt Nam và là một thành viên của “Kim Ưng Bang”. Thời điểm vừa chạy trốn tới Hương thành, lúc đó Bạch Ngôn Sơ đang là học sinh tình cờ cứu cô, sau đó liền kết bạn cùng cô.

“Nghe lời của chị, có khả năng tốt nhất nên khiêm tốn một chút! Nhất là bảo mẹ của cậu cẩn thận, đúng rồi, còn vợ của cậu nữa. Bất cứ khi nào cần giúp thì nói với tôi, tôi sẽ bảo vệ họ.”

Bạch Ngôn Sơ tiếp nhận lời này mỉm cười nói: “Vợ trước.”

Mary cười cười: “Ngại thật! Tôi không nhớ rõ hai người đã ly hôn. Aiizz . . . . .”

Nghe cô đột nhiên thờ dài, Bạch Ngôn Sơ cười hỏi, “Đang tiếc cho tôi sao?”

Mary nhả ra một vòng khói, cười nói: “Cô nàng kia thật ra rất tốt, chính là do cậu quá tùy hứng! Chỉ là, nếu có cơ hội thì trở về đi! Dù sao, tài sản của cô ấy cũng là của cậu đấy! Ha ha!”

Bạch Ngôn Sơ cũng đốt một điếu thuốc, ngắm nhìn nơi nào đó ở phía trước nói: “Tôi không cần người phụ nữ giàu có. Nhưng, có một số người, một khi đã để mất đi, có lẽ cả đời cũng không giành lại được.”

“Phải nhìn thời cơ!” Mary nói xong chợt hít vào một hơi.

=====

Trước khi ngủ, Du Du thoa mặt nạ tựa vào trên giường xem tin tức buổi tối trên ti vi.

Nữ biên tập viên đài truyền hình đang nói: “Cảnh sát tiết lộ, đã phá hủy nhiều chỗ buôn bán ma túy và thuốc lắc phi pháp . . . . . Theo công bố của người phát ngôn, những nơi của xã hội đen, cảnh sát đã niêm phong hết, cũng đã bắt mười mấy nhân viên có liên quan về cục cảnh sát để điều tra, đây là đợt truy quét lớn nhất trong vòng nửa năm trở lại đây, sẽ mang đến nhiều bình an hơn cho thành phố. . . . .”

Du Du không nhận được nhìn màn hình TV quay lại hình ảnh những cảnh sát kia áp giải mười mấy người bị che mặt, trong lòng khẽ run rẩy.

Một tay sờ điện thoại di động để bên cạnh, gọi điện thoại cho cha.

Đột nhiên, cô có một loại cảm giác vô cùng sợ hãi mất đi cha. Có phải sẽ có một ngày, ông bị cảnh sát bắt đi, hoặc là bị xã hội đen bí mật bắt đi không chút tin tức hay không?

Cô rất sợ.

Bên kia Đường Hạc Lễ dùng giọng nói khàn khàn hỏi: “Tiểu công chúa, tại sao còn chưa ngủ?”

Du Du dụi dằm hỏi: “Cha còn chưa ngủ à?”

“Không ngủ được, đang lục lại ảnh của con chụp cùng mẹ con thời con còn nhỏ.”

Đấy mắt Du Du trở nên khô khốc, nói: “Cha, con nhớ cha lắm.”

Mấy ngày nay bận rộn, không về nhà cùng ông ăn cơm tối được.

“Nha đầu ngọc, cha cũng nhớ con!” Đường Hạc Lễ dịu dàng nói.

“Cha, con sẽ tự chăm sóc và bảo vệ mình thật tốt, cha không phải lo lắng cho con...con đã không còn là một cô bé nữa.”

“Ừ! Cha tin tưởng con, nhưng con phải biết, cha vĩnh viễn yêu con nhất.”

“Ngủ ngon, cha.”

“Ngoan ngoan ngủ đi. Chúc con có những giấc mơ đẹp.

Đế điện thoại đi động xuống, Du Du rung rung nằm xuống.

Trong mơ, cô thấy mình trở lại lúc bốn năm tuổi, cha mẹ cùng với cô chơi trốn tìm. Cô cười khanh khách, tiếng cười vang dội tới tận chân trời.

Chín rưỡi sáng, Tiền Cường đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc thì thấy Bạch Ngôn Sơ mang theo về mặt mệt mỏi tựa người vào ghế, tay đang cầm một phần văn kiện đọc.

Xưa nay anh là một người tinh lực dồi dào, sẽ không tùy tiện ở trước nhân viên của công ty lộ ra vẻ mệt mỏi. Nhưng Tiền Cường lại phát hiện, hôm nay tình trạng của người đàn ông này thật sự rất mệt mỏi.

Chắc là tâm tình của anh không được tốt lắm. Mà người có thể làm tâm tình của anh không tốt, đoán chừng cũng chỉ có Đường Du Du.

Bên ngoài cũng rất nhiều người nói, Đường Du Du cùng Kha nhị thiếu càng ngày càng gần gũi. Có lẽ, Bạch Ngôn Sơ phiền lòng vì việc này.

Tiền Cường nhìn thư ký Lynda bụng cá phê nóng tiến vào, cười hỏi: “Bạch tiên sinh, ngủ không ngon sao?”

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng để văn kiện trên tay xuống, không trả lời: “Tôi nói cậu âm thầm điều tra chuyện đó, có tiến triển gì chưa?”

Nửa tháng trước, anh gọi Tiền Cường phái người đi điều tra hành tung của Kha Triết Khôn. Bởi vì, anh vẫn hoài nghi Kha Triết Khôn đang mật thiết lui tới cùng “Đông Hưng”.

Tiền Cường đi tới kéo rèm che cửa sổ lại, nhỏ giọng nói: “Có, hơn nữa còn rất kinh người.”

“Hà?” Bạch Ngôn Sơ trầm giọng hỏi, tập trung chú ý cao độ.

“Tôi đã tìm được một tên, trước mắt hắn là một tên côn đồ ở Đông Hưng, hắn nói cho tôi biết, hắn lấy được tin tức ở chỗ lão đại của hắn, nói thường xuyên thấy Kha Triết Khôn cùng Chu Tiểu Thanh uống trà.”

Chu Tiểu Thanh là nhân vật quan trọng của “Đông Hưng”, cũng là sư phụ của Trần Hổ. Nói như vậy, Kha Triết Khôn thật sự thường xuyên gặp mặt Trần Hổ?

“Thú vị thật! Tiếp tục điều tra đi! Chắc chắn sẽ có điều kinh người hơn!” Đấy mắt Bạch Ngôn Sơ chợt lóe sáng, cười nói.

Kha Triết Khôn thật sự lại có thể có quan hệ thân thiết với người của xã hội đen, xem ra quân cờ này càng ngày càng đáng sợ.

Tiền Cường lại lo lắng nói, “Vâng, gần đây ngài phải cẩn thận nhiều hơn!”

“A Cường, hai ngày nay gọi người đến giám sát khu Liên Hoa! Tôi không muốn mẹ tôi phải chịu bất kỳ sự quấy rầy nào.”

“Vâng!” Tiền Cường lập tức đáp ứng.

Sáng sớm, Du Du vừa ăn xong bánh mì sandwich liền bị một tin tức trên báo hấp dẫn ánh mắt.

《Kha gia đại thiếu Kha Triết Khôn sẽ cùng Trình Lệ Châu đính hôn vào cuối tuần》

Anh trai của tên ngọc Kha Triết Nam rốt cuộc cũng muốn đính hôn? Thời gian trước còn nói không tin tưởng tình cảm, hôm nay lại đính hôn? Thế giới này biến hóa thật nhanh, thật sự là làm người ta không bắt được manh mối.

Đặt tờ báo xuống, thật ra thì cô rất muốn gọi điện thoại cho Kha Triết Nam. Kể từ đêm hắn cưỡng hôn cô, hai người bọn họ chưa nói chuyện với nhau.

Với tính cách của hắn, chắc chắn là đang núp ở một góc âm thầm áy náy đi, không dám đối mặt với cô, lại không dám cầu xin sự tha thứ của cô. Từ nhỏ hắn chỉ sợ cô ba phần, cho nên khi làm ra chuyện như vậy, hắn chắc chắn muốn tránh cô.

Cô than nhẹ, cuối cùng vẫn cảm điện thoại di động lên gọi một cuộc điện thoại.

Qua mấy phút đồng hồ bên kia mới có người nhận: “Ủm, a lô?”

Cô hỏi: “Tiểu Nam. Cậu cứ trốn tránh như vậy, không muốn thấy tớ sao?”

Kha Triết Nam yên lặng trong chốc lát, nói: “Không có. Du Du, tớ không có trốn tránh cậu

“Tớ không trách cậu, mặc dù đêm đó tớ đã nói rất nặng lời. Sự việc kia, chúng ta coi như chưa từng xảy ra, được không?”

Người đàn ông bên kia lại dùng giọng nói thương tâm nói: “Du Du, cậu có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tớ không thể. Bởi vì đó là lần đầu tiên tớ đối với cậu như vậy, là lần đầu tiên hôn cậu.”

Du Du đứng lên nói: “Nhưng cậu biết không, cậu như vậy tớ sẽ rất khổ sở. Tớ hi vọng cậu vĩnh viễn sẽ là bạn tốt của tớ, bạn bè tốt nhất của tớ.”

“Nhưng tớ không muốn tiếp tục làm em trai của cậu! Du Du, tớ đã thích cậu hơn hai mươi năm, chẳng lẽ còn tiếp tục im lặng hai mươi năm sao?”

Du Du bị lời nói này bóp chặt, suy nghĩ trong nháy mắt trở nên rối loạn.

Tiểu Nam lần đầu tiên nói chuyện thế này làm cho cô không cách nào giải thích nổi.

Kha Triết Nam có chút gấp gáp nói: “Bạch Ngôn Sơ không làm được, tớ có thể làm được! Du Du, có phải cậu không tin tớ tốt hơn anh ta hay không?”

“Sao cậu cứ nhất định phải làm cho tớ khổ sở vậy hả?” Du Du rốt cuộc cũng trở nên kích động.

Kha Triết Nam hình như nghe ra cô có chút nóng nảy, thì trở nên lấp ba lấp báp: “Tớ. . . . . Thật xin lỗi! Nhưng, tớ phát hiện chính mình cũng rất rối loạn.

Du Du nhỏ giọng nói, “Đừng làm cho tớ không muốn đối mặt với cậu.” Sau đó liền cúp điện thoại.

=====

Sau khi tan việc lái xe đón ánh nắng mặt trời vốn là một chuyện vui vẻ. Chỉ tiếc, mấy ngày liên tiếp Du Du bị chuyện phiền lòng đè nén đi tâm trạng tốt của mình.

Trùng sinh một đời, tưởng rằng có thể có khả năng tiêu sái bước nhanh về phía trước, không hề có kỵ, không hề vướng bận chút nào. Nhưng, hoàn toàn bỏ xuống tất cả, thật sự dễ dàng như vậy sao?

Sau khi xe tiến vào gara, cô khóa kỹ xe lại rồi xuống xe. Mới đi vài bước, liền nghe được âm thanh giày cao gót của phụ nữ truyền đến từ sau lưng. Gắn như là theo sát sau lưng cô, làm cho đáy lòng của cô trở nên sợ hãi.

Không thể làm gì khác hơn là bước nhanh hơn, muốn đi về phía cửa chính.

Đang lúc này, bả vai của cô bị người dùng lực nhấn lại. Mà âm thanh giày cao gót cũng lập tức dừng lại.

“Ai?” Du Du sợ hãi quay đầu lại quát.

Người phụ nữ đang nhấn bả vai của cô không phải là người cô quen biết. Gương mặt mặc dù rất đẹp, cũng không giống gương mặt của người Hoa. Màu da hơi nâu, xương gò má rất cao, một đôi con ngươi đen lóe một tia xinh đẹp khác thường.

Khí chất hơn người, có một loại cảm giác áp đảo người khác trong nháy mắt.

“Đừng sợ! Tôi sẽ không hại cô!” Người phụ nữ cười cười, lộ ra hàm răng trắng tấp.

Đang ở thời điểm Du Du đỡ đầu, người phụ nữ liền đưa tay lôi kéo cô bước nhanh lên bậc thang trước cửa. Tim của Du Du đập rất nhanh, căn bản không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì?

Đi tới trước cửa, người phụ nữ nhỏ giọng nói: “Đường Du Du, tôi đã tham gia hôn lễ của cô! Cô ngày đó thật sự giống như tiên nữ, ha ha.”

Nghe giọng nói của cô ta có chút đùa giỡn, Du Du không khỏi hỏi: “Cô rốt cuộc là ai?”

“Gọi tôi là Mary đi!”

Mary? Vì sao không gọi Maria? Chỉ là người phụ nữ này nhìn chung cũng không giống Thánh mẫu.

“Được rồi, ai nói cô tới đây?”

Mary lại gần cô nói: “Cô đang gặp nguy hiểm, có lẽ cô cũng cảm giác được phải không?”

“Cô? Cô là?”

“Bạch Ngôn Sơ lo lắng cho cô, tôi là cố ý tới bảo vệ cô! Nhưng cô yên tâm, tôi và những vệ sĩ đó không giống nhau! Tôi sẽ dùng biện pháp của tôi để bảo vệ cô... vệ sĩ của cô là một chàng trai đúng chứ? Thật đẹp trai, nhưng bản lĩnh như thế nào tôi còn không biết!”

Du Du nghe xong đoạn này, trong lòng run lên, hỏi: “Bạch Ngôn Sơ? Nói cô tới?”

“Tôi muốn nói chuyện với vệ sĩ của cô một chút! Chỉ mấy phút thôi! Coi như là cho cậu ta học bỏ túi miễn phí đi!” Mary nói xong cười quyền rũ một tiếng.

Du Du không thể làm gì khác hơn là ấn chuông cửa, sau khi cửa mở ra, chị Tiên đứng ở cửa: “Tiểu thư? Ah, có khách sao?” Liếc qua Mary.

“A Sơn đâu?” Du Du hỏi.

Tên kia có phải lại đang chơi trò chơi hay không?

“Cậu ấy đang ở trong phòng ! Tôi đi gọi cậu ấy!”

Vệ sĩ và giúp việc ở tầng một.

Du Du tức giận thúc giục: “Nhanh lên một chút!”

Thật ra thì, cô đối mặt với người phụ nữ mà Bạch Ngôn Sơ mời tới, có loại cảm giác không tự nhiên.

Sao Bạch Ngôn Sơ luôn tiếp xúc cùng loại phụ nữ đánh nhau tốt như vậy chứ? Dĩ nhiên, trừ mình ra.

Mary giống như biết Độc Tâm Thuật, liếc xéo cô cười cười: “Tôi hiểu rõ cô đang nghĩ cái gì? Đừng hiểu lầm, tôi xem Ngôn Sơ như em trai! Tình cảm của tôi cùng nó rất sâu nặng, giống như chị em ruột.”

Tình cảm sâu nặng? Chị em ruột?

Xem ra, bí mật của họ Bạch đó, thật sự nhiều đến nỗi thêm một cái sọt nữa cũng không chứa nổi!

Mary ngồi xuống, cặp chân dài duyên dáng khẽ nhếch lên, nói, “Năm đó nó đã cứu tôi, nếu không nhờ nó, tôi sẽ không sống được tới hôm nay.”

Du Du không mặn không nhạt nói: “Cô cho rằng tôi sẽ cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện trước kia của anh ta?”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 44: Yêu và được yêu

Editor : Nam Cung Nguyệt

Trong lời nói của hai người thật sự giống như đang đánh nhau, Làm sao Tiểu Nam có thể là đối thủ của Bạch Ngôn Sơ được?

Ánh mắt Bạch Ngôn Sơ lạnh lẽo liếc hai người. Cuối cùng, ánh mắt bình tĩnh dừng lại ở trên vệt tái nhợt của Du Du.

Con người tinh mịch che giấu một tia bi thương. Một tia bất đắc dĩ cùng buồn bã cô chưa từng thấy.

Cuối cùng anh thu hồi lại ánh mắt, rồi đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Trong lòng Du Du khẽ phát run, sau đó đứng lên.

Gân xanh trên cổ của Kha Triết Nam cũng trướng lên, cả người nắm chặt nắm đấm, hô hấp cũng có vẻ lộn xộn. Du Du kéo tay của hắn lại dần dần không còn sức nữa, liền buông ra, cuối cùng nói: “Cậu không cần chống đối anh ta! Người chịu thiệt sẽ là cậu! “

Tôi nay làm sao vậy? Tất cả đều hỗn loạn.

“Tại sao tớ không thể?” Kha Triết Nam xoay người nhìn cô, giọng nói mang theo vẻ đau đớn dùng sức hỏi.

Du Du nói lớn tiếng: “Cậu không thể!”

Hắn hung hăng chỉ tay vào cửa chính, khàn giọng đứng lên: “Cậu vẫn thích người đàn ông kia? Anh ta xứng sao?”

Du Du run giọng nói: “Không phải là vì anh ta! Mà bởi vì cậu là Tiểu Nam của tớ, vẫn luôn như vậy! Tớ muốn vĩnh viễn như vậy! Cậu muốn tớ không thể đổi mặt với cậu sao?”

Cô nói xong liền bỏ lại hân, một mạch bước lên cầu thang.

Điều cô lo lắng nhất rốt cuộc vẫn xảy ra.

Cô không muốn làm tổn thương Kha Triết Nam lương thiện. Bởi vì cô nhất định không thể cho hân được cái gì.

Đêm không phải là rất dài, nhưng có vài người, trong lòng đã muốn say.

Trong quán bar ở phố Lan Tâm, trai thanh gái lịch cười nói ồn ào, ánh đèn mập mờ không ngừng lóe lên. Bạch Ngôn Sơ ngồi một mình ở một góc gần cửa sổ trong quán bar “Some-one”, uống một ly rượu thêm đá Long Thiết Lan.

Quán bar này, lúc đầu là cô không sợ chết lời anh vào. Ban đầu vừa đến thì cô cười ha ha, tiếng cười rất trong trẻo, thế nhưng anh lại cảm thấy như bị mê muội. Cô bá đạo nói muốn đề cho người có tính cách quái gở như anh nếm thử cuộc sống náo nhiệt một chút, trải nghiệm qua cái gọi là Ngũ Quang Thập Sắc kích tình.

Thì ra, trong lúc mơ hồ, chính cô đã thay đổi anh.

Trong lòng anh nháy mắt xẹt qua một cái tên, lại là một cảm giác đau lòng mãnh liệt hiếm thấy xẹt qua.

Đúng lúc này, hai người phụ nữ ngồi bên kia đang lặng lẽ nhìn anh.

Người phụ nữ mặt nhọn nhích lại gần người phụ nữ mặt tròn cười hỏi: “Người đàn ông kia đáng người rất đẹp! Như thế nào? Có muốn đến hay không?”

Hai mắt của người phụ nữ mặt tròn sáng cả lên, cười nhạo, sau đó lắc lắc giày cao gót màu đỏ nói: “Đó không phải là Bạch Ngôn Sơ của tập đoàn Hoa An sao? Người thành đạt nha!

“Là anh ta? Khó trách nhìn thật quen mắt! Chỉ là nhìn người thật so với hình trên tạp chí còn đẹp hơn a!”

Người phụ nữ mặt tròn lại cau mày nói, “Đối phó với loại đàn ông này, phải dùng đầu óc! Nếu không, từng phút đều bị anh ta chơi đùa! Chỉ nói thôi thì không đủ, muốn cá mồi tám vạn về vấn đề này không!”

Dứt lời, cô ta nhẹ nhàng rút thuốc lá từ đôi môi đỏ mọng ra, hung hăng ném vào cái gạt tàn thuốc trên bàn.

Đúng lúc hai người phụ nữ kia đứng dậy đi về phía Bạch Ngôn Sơ đang uống rượu một mình, một người người phụ nữ vóc dáng cao gầy đi tới, ngăn ở trước mặt họ, xoay người hung hăng liếc họ một cái. Ý là: Cút đi, đừng làm cản trở!

Ánh mắt của cô ta sắc bén giống như dao vậy, làm cho người ta rét lạnh. Vừa nhìn, đã biết không phải là người phụ nữ bình thường.

“Fuck!” Người phụ nữ mặt tròn bị nhục nhã, âm thầm mắng một câu liền ảo não lôi kéo đồng bọn rời đi.

Bên kia Bạch Ngôn Sơ đặt ly rượu xuống, ánh mắt mang theo một chút men say, nhìn ngoài cửa sổ. Lúc này, người phụ nữ cao gầy đó đi tới bên người anh, ngồi xuống.

“Đồng Hưng để mắt tới cậu thật sao?” Cô ta lại gần anh, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói.

Lúc này Bạch Ngôn Sơ mới giật mình quay đầu lại, khẽ kêu lên: “Chị Mary?”

Người phụ nữ gọi là chị Mary này là người Nam Á, màu da có chút nâu, xương gò má khá cao. Cô là vợ của lão đại “Long phong” Cảnh Nhạc Thiên, thân phận trước kia là sát thủ của Việt Nam và là một thành viên của “Kim Ưng Bang”. Thời điểm vừa chạy trốn tới Hương thành, lúc đó Bạch Ngôn Sơ đang là học sinh tình cờ cứu cô, sau đó liền kết bạn cùng cô.

“Nghe lời của chị, có khả năng tốt nhất nên khiêm tốn một chút! Nhất là bảo mẹ của cậu cẩn thận, đừng rồi, còn vợ của cậu nữa. Bất cứ khi nào cần giúp thì nói với tôi, tôi sẽ bảo vệ họ.”

Bạch Ngôn Sơ tiếp nhận lời này mỉm cười nói: “Vợ trước.”

Mary cười cười: “Ngại thật! Tôi không nhớ rõ hai người đã ly hôn. Aiizzz . . . . .”

Nghe cô đột nhiên thờ dài, Bạch Ngôn Sơ cười hỏi, “Đang tiếc cho tôi sao?”

Mary nhả ra một vòng khói, cười nói: “Cô nàng kia thật ra rất tốt, chính là do cậu quá tùy hứng! Chỉ là, nếu có cơ hội thì trở về đi! Dù sao, tài sản của cô ấy cũng là của cậu đấy! Ha ha!”

Bạch Ngôn Sơ cũng đốt một điếu thuốc, ngắm nhìn nơi nào đó ở phía trước nói: “Tôi không cần người phụ nữ giàu có. Nhưng, có một số người, một khi đã dễ mất đi, có lẽ cả đời cũng không giành lại được.”

“Phải nhìn thời cơ!” Mary nói xong chợt hít vào một hơi.

=====

Trước khi ngủ, Du Du thoa mặt nạ tựa vào trên giường xem tin tức buổi tối trên tivi.

Nữ biên tập viên đài truyền hình đang nói: “Cảnh sát tiết lộ, đã phá hủy nhiều chỗ buôn bán ma túy và thuốc lắc phi pháp . . . . . Theo công bố của người phát ngôn, những nơi của xã hội đen, cảnh sát đã niêm phong hết, cũng đã bắt mười mấy nhân viên có liên quan về cục cảnh sát để điều tra, đây là đợt truy quét lớn nhất trong vòng nửa năm trở lại đây, sẽ mang đến nhiều bình an hơn cho thành phố. . . . .”

Du Du không nhìn được nhìn màn hình TV quay lại hình ảnh những cảnh sát kia áp giải mười mấy người bị che mặt, trong lòng khẽ run rẩy.

Một tay sờ điện thoại di động để bên cạnh, gọi điện thoại cho cha.

Đột nhiên, cô có một loại cảm giác vô cùng sợ hãi mất đi cha. Có phải sẽ có một ngày, ông bị cảnh sát bắt đi, hoặc là bị xã hội đen bí mật bắt đi không chút tin tức hay không?

Cô rất sợ.

Bên kia Đường Hạc Lễ dùng giọng nói khàn khàn hỏi: “Tiểu công chúa, tại sao còn chưa ngủ?”

Du Du dụi dằm hỏi: “Cha còn chưa ngủ à?”

“Không ngủ được, đang lục lại ảnh của con chụp cùng mẹ con thời con còn nhỏ.”

Đáy mắt Du Du trở nên khô khốc, nói: “Cha, con nhớ cha lắm.”

Mấy ngày nay bận rộn, không về nhà cùng ông ăn cơm tối được.

“Nhà đầu gối, cha cũng nhớ con!” Đường Hạc Lễ dụi dằm nói.

“Cha, con sẽ tự chăm sóc và bảo vệ mình thật tốt, cha không phải lo lắng cho con...con đã không còn là một cô bé nữa.”

“Ừ! Cha tin tưởng con, nhưng con phải biết, cha vĩnh viễn yêu con nhất.”

“Ngủ ngon, cha.”

“Ngao ngẩn ngủ đi. Chúc con có những giấc mơ đẹp.”

Đặt điện thoại di động xuống, Du Du rung rung nằm xuống.

Trong mơ, cô thấy mình trở lại lúc bốn năm tuổi, cha mẹ cùng với cô chơi trốn tìm. Cô cười khanh khách, tiếng cười vang dội tới tận chân trời.

=====

Chín rưỡi sáng, Tiền Cường đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc thì thấy Bạch Ngôn Sơ mang theo vẻ mặt mệt mỏi tựa người vào ghế, tay đang cầm một phần văn kiện đọc.

Xưa nay anh là một người tinh lực dồi dào, sẽ không tùy tiện ở trước nhân viên của công ty lộ ra vẻ mệt mỏi. Nhưng Tiền Cường lại phát hiện, hôm nay tình trạng của người đàn ông này thật sự rất mệt mỏi.

Chắc là tâm tình của anh không được tốt lắm. Mà người có thể làm tâm tình của anh không tốt, đoán chừng cũng chỉ có Đường Du Du.

Bên ngoài cũng rất nhiều người nói, Đường Du Du cùng Kha nhị thiếu càng ngày càng gần gũi. Có lẽ, Bạch Ngôn Sơ phiền lòng vì việc này.

Tiền Cường nhìn thư ký Lynda bụng gà phê nóng tiến vào, cười hỏi: “Bạch tiên sinh, ngủ không ngon sao?”

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng để văn kiện trên tay xuống, không trả lời: “Tôi nói cậu âm thầm điều tra chuyện đó, có tiến triển gì chưa?”

Nửa tháng trước, anh gọi Tiền Cường phái người đi điều tra hành tung của Kha Triết Khôn. Bởi vì, anh vẫn hoài nghi Kha Triết Khôn đang mật thiết lui tới cùng “Đông Hưng”.

Tiền Cường đi tới kéo rèm che cửa sổ lại, nhỏ giọng nói: “Có, hơn nữa còn rất kinh người.”

“Hả?” Bạch Ngôn Sơ trầm giọng hỏi, tập trung chú ý cao độ.

“Tôi đã tìm được một tên, trước mắt hắn là một tên côn đồ ở Đông Hưng, hắn nói cho tôi biết, hắn lấy được tin tức ở chỗ lão đại của hắn, nói thường xuyên thấy Kha Triết Khôn cùng Chu Tiểu Thanh uống trà.”

Chu Tiểu Thanh là nhân vật quan trọng của “Đông Hưng”, cũng là sư phụ của Trần Hồ. Nói như vậy, Kha Triết Khôn thật sự thường xuyên gặp mặt Trần Hồ?

“Thú vị thật! Tiếp tục điều tra đi! Chắc chắn sẽ có điều kinh người hơn!” Đáy mắt Bạch Ngôn Sơ chột lóe sáng, cười nói.

Kha Triết Khôn thật sự lại có thể có quan hệ thân thiết với người của xã hội đen, xem ra quân cờ này càng ngày càng đáng sợ.

Tiền Cường lại lo lắng nói, “Vâng, gần đây ngài phải cẩn thận nhiều hơn!”

“A Cường, hai ngày nay gọi người đến giám sát khu Liên Hoa! Tôi không muốn mẹ tôi phải chịu bất kỳ sự quấy rầy nào.”

“Vâng!” Tiền Cường lập tức đáp ứng.

=====

Sáng sớm, Du Du vừa ăn xong bánh mì sandwich liền bị một tin tức trên báo hấp dẫn ánh mắt.

《Kha gia đại thiếu Kha Triết Khôn sẽ cùng Trình Lệ Châu đính hôn vào cuối tuần》

Anh trai của tên gốc Kha Triết Nam rốt cuộc cũng muốn đính hôn? Thời gian trước còn nói không tin tưởng tình cảm, hôm nay lại đính hôn? Thế giới này biến hóa thật nhanh, thật sự là làm người ta không bắt được manh mối.

Đặt tờ báo xuống, thật ra thì cô rất muốn gọi điện thoại cho Kha Triết Nam. Kể từ đêm hắn cưỡng hôn cô, hai người bọn họ chưa nói chuyện với nhau.

Với tính cách của hắn, chắc chắn là đang núp ở một góc âm thầm áy náy đi, không dám đối mặt với cô, lại không dám cầu xin sự tha thứ của cô. Từ nhỏ hắn chỉ sợ cô ba phần, cho nên khi làm ra chuyện như vậy, hắn chắc chắn muốn tránh cô.

Cô than nhẹ, cuối cùng vẫn cảm điện thoại di động lên gọi một cuộc điện thoại.

Qua mấy phút đồng hồ bên kia mới có người nhận: “Ừm, a lô?”

Cô hỏi: “Tiểu Nam. Cậu cứ trốn tránh như vậy, không muốn thấy tớ sao?”

Kha Triết Nam yên lặng trong chốc lát, nói: “Không có. Du Du, tớ không có trốn tránh cậu.”

“Tớ không trách cậu, mặc dù đêm đó tớ đã nói rất nặng lời. Sự việc kia, chúng ta coi như chưa từng xảy ra, được không?”

Người đàn ông bên kia lại dùng giọng nói thương tâm nói: “Du Du, cậu có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tớ không thể. Bởi vì đó là lần đầu tiên tớ đối với cậu như vậy, là lần đầu tiên hôn cậu.”

Du Du đứng lên nói: “Nhưng cậu biết không, cậu như vậy tớ sẽ rất khổ sở. Tớ hi vọng cậu vĩnh viễn sẽ là bạn tốt của tớ, bạn bè tốt nhất của tớ.”

“Nhưng tớ không muốn tiếp tục làm em trai của cậu! Du Du, tớ đã thích cậu hơn hai mươi năm, chẳng lẽ còn tiếp tục im lặng hai mươi năm sao?”

Du Du bị lời nói này bóp chặt, suy nghĩ trong nháy mắt trở nên rối loạn.

Tiểu Nam lần đầu tiên nói chuyện thế này làm cho cô không cách nào giải thích nổi.

Kha Triết Nam có chút gấp gáp nói: “Bạch Ngôn Sơ không làm được, tớ có thể làm được! Du Du, có phải cậu không tin tớ tốt hơn anh ta hay không?”

“Sao cậu cứ nhất định phải làm cho tớ khổ sở vậy hả?” Du Du rốt cuộc cũng trở nên kích động.

Kha Triết Nam hình như nghe ra cô có chút nóng nảy, thì trở nên lấp lửng: “Tớ. . . . . Thật xin lỗi! Nhưng, tớ phát hiện chính mình cũng rất rối loạn.”

Du Du nhỏ giọng nói, “Đừng làm cho tớ không muốn đối mặt với cậu.” Sau đó liền cúp điện thoại.

=====

Sau khi tan việc lái xe đón ánh nắng mặt trời vốn là một chuyện vui vẻ. Chỉ tiếc, mấy ngày liên tiếp Du Du bị chuyện phiền lòng đè nén đi tâm trạng tốt của mình.

Trùng sinh một đời, tưởng rằng có thể có khả năng tiêu sái bước nhanh về phía trước, không hề cố kỵ, không hề vướng bận chút nào. Nhưng, hoàn toàn

bỏ xuống tất cả, thật sự dễ dàng như vậy sao?

Sau khi xe tiến vào gara, cô khóa kỹ xe lại rồi xuống xe. Mới đi vài bước, liền nghe được âm thanh giày cao gót của phụ nữ truyền đến từ sau lưng. Gần như là theo sát sau lưng cô, làm cho đáy lòng của cô trở nên sợ hãi.

Không thể làm gì khác hơn là bước nhanh hơn, muốn đi về phía cửa chính.

Đang lúc này, bả vai của cô bị người dùng lực nhấn lại. Mà âm thanh giày cao gót cũng lập tức dừng lại.

“Ai?” Du Du sợ hãi quay đầu lại quát.

Người phụ nữ đang nhấn bả vai của cô không phải là người cô quen biết. Gương mặt mặc dù rất đẹp, cũng không giống gương mặt của người Hoa. Màu da hơi nâu, xương gò má rất cao, một đôi con ngươi đen lóe một tia xinh đẹp khác thường.

Khí chất hơn người, có một loại cảm giác áp đảo người khác trong nháy mắt.

“Đừng sợ! Tôi sẽ không hại cô!” Người phụ nữ cười cười, lộ ra hàm răng trắng tấp.

Đang ở thời điểm Du Du dờ dẫm, người phụ nữ liền đưa tay lôi kéo cô bước nhanh lên bậc thang trước cửa. Tim của Du Du đập rất nhanh, căn bản không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì?

Đi tới trước cửa, người phụ nữ nhỏ giọng nói: “Đường Du Du, tôi đã tham gia hôn lễ của cô! Cô ngày đó thật sự giống như tiên nữ, ha ha.”

Nghe giọng nói của cô ta có chút đùa giỡn, Du Du không khỏi hỏi: “Cô rốt cuộc là ai?”

“Gọi tôi là Mary đi!”

Mary? Vì sao không gọi Maria? Chỉ là người phụ nữ này nhìn chung cũng không giống Thánh mẫu.

“Được rồi, ai nói cô tới đây?”

Mary lại gần cô nói: “Cô đang gặp nguy hiểm, có lẽ cô cũng cảm giác được phải không?”

“Cô? Cô là?”

“Bạch Ngôn Sơ lo lắng cho cô, tôi là cô ý tới bảo vệ cô! Nhưng cô yên tâm, tôi và những vệ sĩ đó không giống nhau! Tôi sẽ dùng biện pháp của tôi để bảo vệ cô... vệ sĩ của cô là một chàng trai đúng chứ? Thật đẹp trai, nhưng bản lĩnh như thế nào tôi còn không biết!”

Du Du nghe xong đoạn này, trong lòng run lên, hỏi: “Bạch Ngôn Sơ? Nói cô tới?”

“Tôi muốn nói chuyện với vệ sĩ của cô một chút! Chỉ mấy phút thôi! Coi như là cho cậu ta học bỏ túi miễn phí đi!” Mary nói xong cười quyền rũ một tiếng.

Du Du không thể làm gì khác hơn là ấn chuông cửa, sau khi cửa mở ra, chị Tiên đứng ở cửa: “Tiểu thư? Ah, có khách sao?” Liếc qua Mary.

“A Sơn đâu?” Du Du hỏi.

Tên kia có phải lại đang chơi trò chơi hay không?

“Cậu ấy đang ở trong phòng! Tôi đi gọi cậu ấy!”

Vệ sĩ và giúp việc ở tầng một.

Du Du tức giận thúc giục: “Nhanh lên một chút!”

Thật ra thì, cô đối mặt với người phụ nữ mà Bạch Ngôn Sơ mời tới, có loại cảm giác không tự nhiên.

Sao Bạch Ngôn Sơ luôn tiếp xúc cùng loại phụ nữ đánh nhau tốt như vậy chứ? Dĩ nhiên, trừ mình ra.

Mary giống như biết Độc Tâm Thuật, liếc xéo cô cười cười: “Tôi hiểu rõ cô đang nghĩ cái gì? Đừng hiểu lầm, tôi xem Ngôn Sơ như em trai! Tình cảm của tôi cùng nó rất sâu nặng, giống như chị em ruột.”

Tình cảm sâu nặng? Chị em ruột?

Xem ra, bí mật của họ Bạch đó, thật sự nhiều đến nỗi thêm một cái sọt nữa cũng không chứa nổi!

Mary ngồi xuống, cặp chân dài duyên dáng khẽ nhếch lên, nói, “Năm đó nó đã cứu tôi, nếu không nhờ nó, tôi sẽ không sống được tới hôm nay.”

Du Du không mặn không nhạt nói: “Cô cho rằng tôi sẽ cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện trước kia của anh ta?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45: Đường như đã có mấy đời

Editor: Nam Cung Nguyệt

“Đều là chuyện trước đây cả rồi!” Mặt của Du Du đã đỏ lên. Không, phải nói là chuyện cả đời!dienahjlyoin

Mary cười ha ha. Lúc này, giọng nói của A Son vang lên: “Tiểu thư, cô đã trở lại?”

A Son mặc áo màu đen, quần màu đen bó sát đi tới. Mary vội vàng quan sát hần en, gật đầu một cái lộ ra nụ cười hài lòng: “Không tệ! Vóc người vẫn ok! Cũng không biết bản lĩnh như thế nào?”

Du Du cười khỏ trong lòng: Muốn kiểm hàng ư? Nói: “Anh ta là vệ sĩ mà tự tay cha của tôi chọn lựa, bản lĩnh nhất định có thể tin được!”

Mary chăm chọc cười hỏi: “Vậy chuyện lần trước cô bị bắt cóc thì sao?”

A Son có chút nóng nảy, nói: “Tiểu thư không thích tôi luôn đi theo cô ấy ra ngoài!”dienahjlyoin

Mary cười sửa lại mái tóc rối: “Ha ha, thật là một vệ sĩ đáng yêu! Cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ dạy cậu cách tốt nhất để bảo vệ chủ nhân của cậu!”

=====

Gần mười phút sau, Du Du đã uống xong một ly cà phê thì nhìn thấy A Son từ trong vườn hoa đi ra phòng khách.

Du Du vội vàng kêu A Son đến bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Như thế nào? Có bị gãy xương hay bị bầm tím gì không?”

A Son vỗ vỗ của gáy mình, cười nói: “Không có, chị Mary chỉ nói với tôi mấy phương pháp mà thôi. Tiểu thư, về sau tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt, cô yên tâm đi.”

Mary cũng đi tới, ngồi xuống cười nói: “Du Du, A Son là một tài năng đáng được bồi dưỡng, về sau cô sẽ an toàn hơn nhiều! Ngày mai tôi sẽ kêu người đến ở nhà cô lắp đặt một bộ hệ thống theo dõi mới nhất!”

“À? Có đáng sợ như vậy không?” Du Du vội vàng hỏi.

Như thế nào không khí lại càng ngày càng khẩn trương rồi ? Chẳng lẽ người của “Đông Hưng” đều luôn luôn ở đây giờ sủng xông tới sao?

Mary lại cười: “Đối phó với mấy người kia, tôi hiểu rõ hơn so với cô! Dù sao tôi cũng sẽ không hại cô.” Sau đó lại nhìn Du Du nói, “Sau này chớ qua lại quá gần cùng với người của Kha gia. Bởi vì, Kha Triết Khôn không thích cô đến gần em trai của hần ta.”dienahjlyoin

Tại sao bọn họ cũng nói như vậy?

“Tại sao?” Du Du không nhịn được hỏi. Có lẽ người phụ nữ xa lạ gọi là Mary này, sẽ nói cho cô đáp án.

Mary suy nghĩ một chút, nói: “Kha Triết Khôn rất thương người em trai này của hần, cho nên luôn luôn chú ý đến cậu ta. Hơn nữa, Kha Triết Khôn không đơn giản giống như cô nghĩ! Thật ra thì hần ta đã kết giao cùng lão đại Trần Hồ của ‘Đông Hưng’, xưng anh xưng em. Hơn nữa, rất nhiều buôn bán bí mật của Trần Hồ đều là hần ta giúp đỡ.”dienahjlyoin

Du Du nghe xong vô cùng sợ hãi: “Thật sao? Quan hệ của anh ta cùng Trần Hồ tốt như vậy?”dienahjlyoin

“Gần đây, Trần Hồ nhìn trúng một mảnh đất của Hoa An bọn cô, rất muốn bỏ vào trong túi, nên vẫn tìm cơ hội bàn bạc cùng Ngôn Sơ, nhưng Ngôn Sơ không cho hần cơ hội. Trần Hồ để cho Kha Triết Khôn làm thuyết khách, cố gắng khiến Ngôn Sơ bán lại mảnh đất kia!”

Du Du vội vàng hỏi: “Bạch Ngôn Sơ có đồng ý không?”

“Ngôn Sơ ghét nhất là bị người khác uy hiếp, cô nói xem nó sẽ đồng ý sao?”

Mary nói xong đứng lên, vỗ vỗ bả vai của A Son nói, “Làm rất tốt!” Lại nhìn Du Du, “Cô rất giống Ngôn Sơ đấy!”dienahjlyoin

Mặt Du Du đỏ lên, đang muốn phản bác. Mary lại bổ sung một câu, “Tôi là nói tính cách!” Sau đó liền bước thật nhanh đi ra ngoài.

Chờ sau khi cô ấy đi, A Son mới dùng giọng thần bí nói với Du Du: “Tiểu thư, cô không biết cô ấy là ai sao?”

“Làm sao tôi biết? Không phải là Mary sao?” dienahjlyoin

“Thân phận của cô ấy là vợ của lão đại ‘Long phong’. Người Việt Nam, trước kia là làm sát thủ! Tôi đã nghe nói qua về cô ấy, biệt hiệu lúc trước của cô ấy gọi là ‘Hoa hồng đầm máu’! Lúc giết người đều bắn chết bằng một phát súng, thật sự rất lợi hại!”

Lúc này Du Du nghĩ lại mà sợ cả người phát run: “Thật sao? Cô ấy là người hắc đạo à?”

Tại sao Bạch Ngôn Sơ lại biết người như thế? Chẳng lẽ, anh thật sự có qua lại với hắc đạo?

A Son lại nói: “Tiểu thư, cô không cần sợ, cô ấy nếu đã nói sẽ bảo vệ cô, vậy chắc chắn cô ấy sẽ không hại cô. Huống chi, cô ấy còn là bằng hữu của Bạch tiên sinh. Với lại, những người hắc đạo kia cũng không hoàn toàn là người xấu.”

Du Du không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái. Cô mơ hồ cảm thấy, cuộc sống của mình đã có chút thay đổi.

Sáng sớm hôm sau, Mary thật sự kêu người đến nhà của cô lắp đặt một bộ hệ thống theo dõi nghe nói là hiện đại nhất thế giới, hoàn toàn thay mới bộ hệ thống theo dõi cũ.

Sáng sớm, không biết đã trải qua bao nhiêu giấc mơ mới tỉnh dậy, Du Du mới ý thức được: Có lúc có thể thoải mái nằm mơ cũng là chuyện tốt.

Cả đời nếu chỉ sống ở trong mơ, thật sự rất tốt!

Cô muốn rời giường uống cốc nước, lại nghe được điện thoại di động ở đầu giường rung lên. Vội vàng xoay người đi lấy, nhìn tên hiện lên màn hình, là Bạch Ngôn Sơ.

Mới sáng sớm rồi cuộc anh ta muốn làm gì?

Trong lòng mang theo một chút kích động, cô cầm điện thoại di động lên nghe: “A lô ? Chuyện gì vậy?”

Bên kia giọng nói của Bạch Ngôn Sơ có vẻ suy sụp: “ Du Du, hiện tại anh đang ở bệnh viện, mẹ của anh ngất xỉu nhập viện rồi, có thể xin em giúp một chuyện hay không?”

Lần này anh lại nói “Xin” với cô, thật vô cùng hiếm thấy.

“Bà ấy thế nào rồi?” Du Du vội vàng hỏi.

Thân thể Chu Tuyết Phi không được tốt, đây đúng là một chuyện làm cho người ta lo lắng.

“Tim có chút vấn đề. Mới vừa tỉnh lại uống chút nước, bác sĩ nói phải nằm ở bệnh viện quan sát mấy ngày.”

Du Du nói: “A, chắc cũng không phải cực kỳ nghiêm trọng đâu đúng không?”

“Hôm nay anh có một hợp đồng quan trọng phải ký, cho nên cả ngày cũng không có thời gian chăm sóc bà. Nếu hôm nay em có thể dành thời gian, thì hãy đến bệnh viện giúp anh chăm sóc cho bà. Có được không?”

Nghe giọng nói năn nỉ hiếm thấy của Bạch Ngôn Sơ, cảm xúc trong lòng Du Du đan xen vào nhau. Đời trước, anh chưa từng mở miệng đề nghị cô làm bất cứ chuyện gì cho anh.

“Được. Tôi sẽ đi chăm sóc cho bà ấy.” Cầm điện thoại di động, Du Du đồng ý.

Chu Tuyết Phi là một người phụ nữ lương thiện, mặc kệ nguyên nhân là gì, Du Du đều cảm thấy phải đi chăm sóc cho bà.

“Cám ơn em” Kế tiếp Bạch Ngôn Sơ nhanh chóng nói một câu.

Ha ha, anh ta lại có thể nói “Cám ơn” với cô? Đời trước anh ta, chưa bao giờ nói ra lời này.

Trong lòng đang rối loạn hết sức, Du Du cúp điện thoại.

Nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, cô lái xe đi đến bệnh viện. Hời phòng bệnh của Chu Tuyết Phi xong, cô liền đi vào.

Đây vốn là phòng bệnh đơn VIP của bệnh viện, sạch sẽ mà thoải mái. Bên trong chỉ có người làm tên gọi là A Phân ngồi ở trước giường, nhìn thấy cô đi vào, vội vàng cười đứng lên chào hỏi.

Du Du đi tới khẽ hỏi: “Bác gái như thế nào rồi ạ? Có bị gì nghiêm trọng không ạ?” dienahjlyoin

A Phân than nhẹ: “Bác sĩ nói, tình huống không tính là quá nghiêm trọng, nhưng còn phải ở lại trong bệnh viện để quan sát. Bạch tiên sinh vừa mới tới, nhưng có chuyện quan trọng nên đi trước.”

Du Du ngồi xuống, cúi đầu nhìn người phụ nữ ở trên giường. Sắc mặt bà trắng bệch, hai mắt khép hờ, đôi môi trắng bệch không có một chút huyết sắc.

Đừng nhìn Bạch Ngôn Sơ là người ngạo mạn, bề ngoài vinh quang, ai có thể ngờ người tưởng tượng ra được anh ta có một người mẹ thân thể yếu đuối như vậy?

Đột nhiên nghe một trận ho khan, thì ra là Chu Tuyết Phi đã tỉnh. Nhìn thấy Du Du ngồi ở trước giường, bà hiển nhiên thật vui mừng: “Du Du. . . . . Tới rồi à?”

Lúc nói chuyện có vẻ mềm yếu vô lực. Dù sao cũng là người bệnh mới tỉnh, hơi thở tương đối yếu.

Du Du cười cười: “Vâng, bác gái.”[dienahjlyoin](#)

Chu Tuyết Phi nhẹ nhàng gạt đầu, mở miệng hình như muốn nói gì, lại không có sức.

Du Du vội vàng hỏi: “Bác muốn uống chút nước ấm chứ?”

A Phân vội vàng bưng tới một ly thủy tinh đựng nước ấm, đưa đến khóe miệng của Chu Tuyết Phi. Chu Tuyết Phi uống một hớp nước lớn xong, ánh mắt trở nên sáng hơn một chút.

Du Du cúi người xuống dịu dàng nói: “Bác gái, bác yên tâm, bác sẽ mau khỏe lên thôi!”

“Cảm ơn con, bận rộn như vậy còn tới thăm ta.” Chu Tuyết Phi yếu ớt nói, nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia vui mừng.

“Ngôn Sơ nói hôm nay anh ấy không rảnh để chăm sóc bác, con không có việc gì liền tới đây chăm sóc bác. Bác có chuyện gì cứ gọi cho con là được.”

Du Du thế này mới ý thức được, mình gọi người kia là “Ngôn Sơ”. Cảm giác thật đúng là kỳ quái, có một nửa cảm giác là quen thuộc, một nửa là xa lạ.

Đúng là kiếp trước cô luôn gọi anh như vậy. Khi đó, tên của anh chính là bí mật đẹp nhất trong lòng của cô.

Dường như đã trải qua một đời?[dienahjlyoin](#)

“Con thật tốt! Ai, A Sơ nó quá bận rộn, ta không trách nó. Đứa nhỏ này, nó rất hiếu thắng.”

Chu Tuyết Phi nói xong, lại ho khan mấy tiếng. Du Du ngồi yên lặng, trong chốc lát không biết nói cái gì.

Yên lặng nhìn người phụ nữ ở trên giường, phát hiện ánh mắt của bà thật ra thì rất giống Bạch Ngôn Sơ. Giả như Bạch Ngôn Sơ là phụ nữ, chắc hẳn cũng sẽ là một mặt hàng bán chạy đúng không?

“Du Du, đừng trách A Sơ! Nó là đứa rất hiếu thắng, trong lòng hiểu rõ ràng nhưng cuối cùng vẫn không nói ra! Ta biết trước đây nó đối với con không tốt, nhưng ta vẫn hi vọng. . . . .”

Chu Tuyết Phi nói tới chỗ này đột nhiên dừng lại, giống như đang do dự có nên nói tiếp hay không?[dienahjlyoin](#)

Hi vọng cái gì? Gương vỡ lại lành à? Trong lòng Du Du rất muốn cười to.

Tại sao sau khi cô trùng sinh thì lại không chắc chắn theo sát chồng trước để nói lại tình xưa?

Vấn đề là, giữa bọn họ từng có chữ “Tốt” này hay sao?

Tất cả đều tốt, đều là hình ảnh mà cô đơn phương tưởng tượng ra mà thôi. Anh không yêu cô, vĩnh viễn sẽ không yêu cô.

Mà đời này, cô cũng không muốn yêu anh nữa.

Mà Chu Tuyết Phi rốt cuộc nhẹ nhàng nói ra một câu: “Ta hi vọng con có thể cho nó một cơ hội!”[dienahjlyoin](#)

Du Du thiếu chút nữa đứng bật dậy.

Cô có nên nói cho Chu Tuyết Phi biết hay không? Ban đầu sau khi bọn họ kết hôn một tháng anh căn bản không muốn trở về nhà? Lần đầu tiên của bọn họ cũng là anh không nói lời gì mà chỉ mạnh mẽ chiếm đoạt lấy cô?

Sau đó anh cũng đối với cô khi nóng khi lạnh, ôn hoà, có cũng được mà không có cũng không sao?

Sao anh lại ở bên ngoài cùng với người phụ nữ khác mập mờ tới mập mờ đi?

Nhưng cô vẫn trước sau như một bảo vệ cho anh. Ba tháng sau khi cưới, trong một lần đến một buổi tiệc rượu, lần đầu tiên cô lấy thân phận vợ của Tổng giám đốc Hoa An cùng anh đi đến. Uống rượu được một nửa thì một nguyên lão của Hoa An đột nhiên đến gây khó dễ, chỉ vào chóp mũi của Bạch Ngôn Sơ mà mắng, chỉ trích anh lừa gạt sự tin tưởng của Đường Hạc Lễ, chỉ dựa vào chính phục được tiểu thư của Đường gia mà tiến dần từng bước lên làm Tổng giám đốc.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói một câu “Ông già rồi, nên vào núi rừng mà sống ẩn cư đi thôi.” Làm cho người kia giận đến sắc mặt tím lại.

Sau đó, ông ta then quá thành giận cầm điện thoại di động lên ném vào mặt của anh. Đang ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, Du Du không hề nghĩ ngợi liền đứng ra, chắn ở trước mặt anh.

Cô quá quan tâm anh, không muốn để cho anh bị bất luận người nào làm tổn thương.

Điện thoại di động nặng nề đập vào trán của cô. Mặc dù không chảy máu, nhưng cô lại đau đến rơi lệ.

Bạch Ngôn Sơ xuất thần nhìn cô vì mình mà làm như vậy, không nói một lời, ôm lấy cô rồi rời khỏi hiện trường trở về nhà.

Đêm đó, anh ngồi ở bên giường cả một đêm không ngủ. Mà cô lại vì nhức đầu mà ngủ cả đêm.

Sáng ngày hôm sau, một đôi mắt đầy tia máu nhìn cô thâm sâu nói: “Cám ơn em.

Vậy mà cô lại có thể cảm động rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn thấy mất mát.

Qua vài ngày, đã có người nói cho cô biết, anh đang có mối quan hệ mập mờ ở bên ngoài với một người phụ nữ tên là Giang Tam Di. Người phụ nữ kia còn mang thai.

Ha ha, thì ra là như vậy! Anh đối với cô, từ đầu đến cuối đều là tâm địa sắt đá.

Kiếp trước mọi chuyện đều rõ mồn một ở trước mắt. Mắt đã thấy cay cay, cô cắn cắn môi, không trả lời Chu Tuyết Phi.

Cô giúp Chu Tuyết Phi sửa lại chăn, cười nhạt một tiếng, “Bác gái, không phải là con không cho anh ấy cơ hội. Mà là, con đã quá mệt mỏi.”

Trên mặt của Chu Tuyết Phi lộ ra vẻ buồn bã, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Du Du cúi đầu, ở bên tai bà khẽ nói: “Bác nghỉ ngơi một chút đi, con ngồi bên cạnh.”

Trong một ngày này bệnh tình của Chu Tuyết Phi coi như ổn định, buổi trưa còn ăn một chút cháo nóng của bệnh viện. Du Du chăm sóc bà cả ngày, lúc bà tỉnh dậy tinh thần tốt hơn, Du Du sẽ đọc một đoạn tin tức cho bà nghe.

Thời điểm vài tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ, Chu Tuyết Phi tựa người vào trên gối nói với Du Du: “Du Du, hôm nay thật sự rất cảm ơn con! Ta rất vui về.”

Du Du khẽ cười một tiếng: “Bác vui vẻ là được rồi.”

Lúc này điện thoại di động của cô thông báo có tin nhắn, liền nói “Thật ngại quá”, sau đó liền đứng lên lấy điện thoại di động ra nhìn tin nhắn.

Bên trong là một đoạn tin nhắn dài mà Kha Triết Nam gửi:

“Du Du, thật xin lỗi! Tôi biết cậu tức giận. Cậu nói cậu không biết làm thế nào để đối mặt với tôi... tôi cũng giống cậu không biết phải làm sao để đối mặt với cậu. Tôi muốn ngày mai đi Tokyo để giải sầu, để cho mình yên tĩnh một chút. Lúc gần đi tôi muốn nói, đời này kiếp này, cậu đều người mà tôi muốn bảo vệ nhất, mặc dù tôi làm không tốt. Tiểu Nam”

Nước mắt của Du Du rớt cuộc cũng rơi xuống. Vì không để cho Chu Tuyết Phi nhìn thấy, cô xoay người đi lau nước mắt.

“Du Du có rất nhiều người theo đuổi đúng không?” Chu Tuyết Phi đột nhiên hỏi.

Du Du xoay người cười gượng: “Đâu có ạ?”

Khóe mắt vẫn còn đọng lại nước mắt.

“Đứa bé, làm sao con khóc? Không sao chứ?” Chu Tuyết Phi kinh ngạc không thôi.

Du Du rung rung cười nói: “Không có việc gì! Bạn bè tốt nhất của con phải xa nhà, con có chút không nề mà thôi.”

Chu Tuyết Phi dịu dàng khuyên cô: “Không có việc gì, cậu ấy sẽ trở về thôi!”

“Thật xin lỗi, con đi ra ngoài trước.” Du Du nói xong, không cách nào kìm nén được nữa, chạy ra ngoài.

=====

Vào ban đêm bệnh viện yên tĩnh hơn rất nhiều.

Du Du đi tới cửa bệnh viện, chuẩn bị tìm xe của mình để đi về. Khi cô đi xuống bậc thang cuối cùng thì thấy một chiếc xe Bentley màu đen dừng ở trước mặt cô không tới ba thước.

Bạch Ngôn Sơ xuống xe. Du Du nhìn một cái, rồi lại lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác.

Xem ra anh thật sự bận bịu cả ngày, hiện tại mới chạy tới thăm mẹ của mình.

Cô bỗng cảm thấy anh có chút đáng thương.

Giọng nói trầm thấp của Bạch Ngôn Sơ ở trong bóng đêm có vẻ hết sức thành thật: “Du Du, hôm nay cảm ơn em.”

Cô nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí. Dù nói thế nào, bà ấy cũng là trưởng bối của tôi.”

Lúc nói chuyện cô tận lực tránh né ánh mắt của anh. Khi giao tiếp, anh có lẽ sẽ cảm thấy cảm xúc phức tạp trong mắt cô.

Nói xong câu này, cô nhẹ nhàng đi qua bên cạnh anh.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên gọi cô lại: “Du Du, chuyện chúng ta tái hôn, em hãy sớm suy nghĩ đi.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 45: Đường như đã có mấy đời

Editor: Nam Cung Nguyệt

“Đều là chuyện trước đây cả rồi!” Mặt của Du Du đã đỏ lên. Không, phải nói là chuyện cả đời!dienahjlyoin

Mary cười ha ha. Lúc này, giọng nói của A Son vang lên: “Tiểu thư, cô đã trở lại?”

A Son mặc áo màu đen, quần màu đen bó sát đi tới. Mary vội vàng quan sát hần en, gật đầu một cái lộ ra nụ cười hài lòng: “Không tệ! Vóc người vẫn ok! Cũng không biết bản lĩnh như thế nào?”

Du Du cười khỏ trong lòng: Muốn kiểm hàng ư? Nói: “Anh ta là vệ sĩ mà tự tay cha của tôi chọn lựa, bản lĩnh nhất định có thể tin được!”

Mary chăm chọc cười hỏi: “Vậy chuyện lần trước cô bị bắt cóc thì sao?”

A Son có chút nóng nảy, nói: “Tiểu thư không thích tôi luôn đi theo cô ấy ra ngoài!”dienahjlyoin

Mary cười sửa lại mái tóc rối: “Ha ha, thật là một vệ sĩ đáng yêu! Cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ dạy cậu cách tốt nhất để bảo vệ chủ nhân của cậu!”

=====

Gần mười phút sau, Du Du đã uống xong một ly cà phê thì nhìn thấy A Son từ trong vườn hoa đi ra phòng khách.

Du Du vội vàng kêu A Son đến bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Như thế nào? Có bị gãy xương hay bị bầm tím gì không?”

A Son vỗ vỗ của gáy mình, cười nói: “Không có, chị Mary chỉ nói với tôi mấy phương pháp mà thôi. Tiểu thư, về sau tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt, cô yên tâm đi.”

Mary cũng đi tới, ngồi xuống cười nói: “Du Du, A Son là một tài năng đáng được bồi dưỡng, về sau cô sẽ an toàn hơn nhiều! Ngày mai tôi sẽ kêu người đến ở nhà cô lắp đặt một bộ hệ thống theo dõi mới nhất!”

“À? Có đáng sợ như vậy không?” Du Du vội vàng hỏi.

Như thế nào không khí lại càng ngày càng khẩn trương rồi? Chẳng lẽ người của “Đông Hưng” đều luôn luôn ở đây giờ sủng xông tới sao?

Mary lại cười: “Đối phó với mấy người kia, tôi hiểu rõ hơn so với cô! Dù sao tôi cũng sẽ không hại cô.” Sau đó lại nhìn Du Du nói, “Sau này chớ qua lại quá gần cùng với người của Kha gia. Bởi vì, Kha Triết Khôn không thích cô đến gần em trai của hần ta.”dienahjlyoin

Tại sao bọn họ cũng nói như vậy?

“Tại sao?” Du Du không nhịn được hỏi. Có lẽ người phụ nữ xa lạ gọi là Mary này, sẽ nói cho cô đáp án.

Mary suy nghĩ một chút, nói: “Kha Triết Khôn rất thương người em trai này của hần, cho nên luôn luôn chú ý đến cậu ta. Hơn nữa, Kha Triết Khôn không đơn giản giống như cô nghĩ! Thật ra thì hần ta đã kết giao cùng lão đại Trần Hồ của ‘Đông Hưng’, xưng anh xưng em. Hơn nữa, rất nhiều buồn

bán bí mật của Trần Hồ đều là hấn ta giúp đỡ.”dienahjlyoin

Du Du nghe xong vô cùng sợ hãi: “Thật sao? Quan hệ của anh ta cùng Trần Hồ tốt như vậy?”dienahjlyoin

“Gần đây, Trần Hồ nhìn trúng một mảnh đất của Hoa An bọn cô, rất muốn bỏ vào trong túi, nên vẫn tìm cơ hội bàn bạc cùng Ngôn Sơ, nhưng Ngôn Sơ không cho hấn cơ hội. Trần Hồ để cho Kha Triết Khôn làm thuyết khách, cố gắng khiến Ngôn Sơ bán lại mảnh đất kia!”

Du Du vội vàng hỏi: “Bạch Ngôn Sơ có đồng ý không?”

“Ngôn Sơ ghét nhất là bị người khác uy hiếp, cô nói xem nó sẽ đồng ý sao?”

Mary nói xong đứng lên, vỗ vỗ bả vai của A Son nói, “Làm rất tốt!” Lại nhìn Du Du, “Cô rất giống Ngôn Sơ đấy!”dienahjlyoin

Mặt Du Du đỏ lên, đang muốn phản bác. Mary lại bổ sung một câu, “Tôi là nói tính cách!” Sau đó liền bước thật nhanh đi ra ngoài.

Chờ sau khi cô ấy đi, A Son mới dùng giọng thần bí nói với Du Du: “Tiểu thư, cô không biết cô ấy là ai sao?”

“Làm sao tôi biết? Không phải là Mary sao?”dienahjlyoin

“Thân phận của cô ấy là vợ của lão đại ‘Long phong’. Người Việt Nam, trước kia là làm sát thủ! Tôi đã nghe nói qua về cô ấy, biệt hiệu lúc trước của cô ấy gọi là ‘Hoa hồng đầm máu’! Lúc giết người đều bắn chết bằng một phát súng, thật sự rất lợi hại!”

Lúc này Du Du nghĩ lại mà sợ cả người phát run: “Thật sao? Cô ấy là người hắc đạo à?”

Tại sao Bạch Ngôn Sơ lại biết người như thế? Chẳng lẽ, anh thật sự có qua lại với hắc đạo?

A Son lại nói: “Tiểu thư, cô không cần sợ, cô ấy nếu đã nói sẽ bảo vệ cô, vậy chắc chắn cô ấy sẽ không hại cô. Huống chi, cô ấy còn là bằng hữu của Bạch tiên sinh. Với lại, những người hắc đạo kia cũng không hoàn toàn là người xấu.”

Du Du không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái. Cô mơ hồ cảm thấy, cuộc sống của mình đã có chút thay đổi.

Sáng sớm hôm sau, Mary thật sự kêu người đến nhà của cô lắp đặt một bộ hệ thống theo dõi nghe nói là hiện đại nhất thế giới, hoàn toàn thay mới bộ hệ thống theo dõi cũ.

=====

Sáng sớm, không biết đã trải qua bao nhiêu giấc mơ mới tỉnh dậy, Du Du mới ý thức được: Có lúc có thể thoải mái nằm mơ cũng là chuyện tốt.

Cả đời nếu chỉ sống ở trong mơ, thật sự rất tốt!

Cô muốn rời giường uống cốc nước, lại nghe được điện thoại di động ở đầu giường rung lên. Vội vàng xoay người đi lấy, nhìn tên hiện lên màn hình, là Bạch Ngôn Sơ.

Mới sáng sớm rồi cuộc anh ta muốn làm gì?

Trong lòng mang theo một chút kích động, cô cầm điện thoại di động lên nghe: “A lô ? Chuyện gì vậy?”

Bên kia giọng nói của Bạch Ngôn Sơ có vẻ suy sụp: “ Du Du, hiện tại anh đang ở bệnh viện, mẹ của anh ngất xỉu nhập viện rồi, có thể xin em giúp một chuyện hay không?”

Lần này anh lại nói “Xin” với cô, thật vô cùng hiếm thấy.

“Bà ấy thế nào rồi?” Du Du vội vàng hỏi.

Thân thể Chu Tuyết Phi không được tốt, đây đúng là một chuyện làm cho người ta lo lắng.

“Tim có chút vấn đề. Mới vừa tỉnh lại uống chút nước, bác sĩ nói phải nằm ở bệnh viện quan sát mấy ngày.”

Du Du nói: “A, chắc cũng không phải cực kỳ nghiêm trọng đâu đúng không?”

“Hôm nay anh có một hợp đồng quan trọng phải ký, cho nên cả ngày cũng không có thời gian chăm sóc bà. Nếu hôm nay em có thể dành thời gian, thì hãy đến bệnh viện giúp anh chăm sóc cho bà. Có được không?”

Nghe giọng nói năn nỉ hiếm thấy của Bạch Ngôn Sơ, cảm xúc trong lòng Du Du đan xen vào nhau. Đời trước, anh chưa từng mở miệng đề nghị cô làm bất cứ chuyện gì cho anh.

“Được. Tôi sẽ đi chăm sóc cho bà ấy.” Cầm điện thoại di động, Du Du đồng ý.

Chu Tuyết Phi là một người phụ nữ lương thiện, mặc kệ nguyên nhân là gì, Du Du đều cảm thấy phải đi chăm sóc cho bà.

“Cám ơn em.” Kế tiếp Bạch Ngôn Sơ nhanh chóng nói một câu.

Ha ha, anh ta lại có thể nói “Cám ơn” với cô? Đòi trước anh ta, chưa bao giờ nói ra lời này.

Trong lòng đang rối loạn hết sức, Du Du cúp điện thoại.

Nhanh chóng rửa mặt thay quần áo, cô lái xe đi đến bệnh viện. Hồi phòng bệnh của Chu Tuyết Phi xong, cô liền đi vào.

Đây vốn là phòng bệnh đơn VIP của bệnh viện, sạch sẽ mà thoải mái. Bên trong chỉ có người làm tên gọi là A Phân ngồi ở trước giường, nhìn thấy cô đi vào, vội vàng cười đứng lên chào hỏi.

Du Du đi tới khẽ hỏi: “Bác gái như thế nào rồi ạ? Có bị gì nghiêm trọng không ạ?”[dienahjlyoin](#)

A Phân than nhẹ: “Bác sĩ nói, tình huống không tính là quá nghiêm trọng, nhưng còn phải ở lại trong bệnh viện để quan sát. Bạch tiên sinh vừa mới tới, nhưng có chuyện quan trọng nên đi trước.”

Du Du ngồi xuống, cúi đầu nhìn người phụ nữ ở trên giường. Sắc mặt bà trắng bệch, hai mắt khép hờ, đôi môi trắng bệch không có một chút huyết sắc.

Đừng nhìn Bạch Ngôn Sơ là người ngạo mạn, bề ngoài vinh quang, ai có thể người tưởng tượng ra được anh ta có một người mẹ thân thể yếu đuối như vậy?

Đột nhiên nghe một trận ho khan, thì ra là Chu Tuyết Phi đã tỉnh. Nhìn thấy Du Du ngồi ở trước giường, bà hiển nhiên thật vui mừng: “Du Du. . . . . Tới rồi à?”

Lúc nói chuyện có vẻ mềm yếu vô lực. Dù sao cũng là người bệnh mới tỉnh, hơi thở tương đối yếu.

Du Du cười cười: “Vâng, bác gái.”[dienahjlyoin](#)

Chu Tuyết Phi nhẹ nhàng gật đầu, mở miệng hình như muốn nói gì, lại không có sức.

Du Du vội vàng hỏi: “Bác muốn uống chút nước ấm chứ?”

A Phân vội vàng bưng tới một ly thủy tinh đựng nước ấm, đưa đến khóe miệng của Chu Tuyết Phi. Chu Tuyết Phi uống một hớp nước lớn xong, ánh mắt trở nên sáng hơn một chút.

Du Du cúi người xuống dịu dàng nói: “Bác gái, bác yên tâm, bác sẽ mau khỏe lên thôi!”

“Cám ơn con, bận rộn như vậy còn tới thăm ta.” Chu Tuyết Phi yếu ớt nói, nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia vui mừng.

“Ngôn Sơ nói hôm nay anh ấy không rảnh để chăm sóc bác, con không có việc gì liền tới đây chăm sóc bác. Bác có chuyện gì cứ gọi cho con là được.”

Du Du thế này mới ý thức được, mình gọi người kia là “Ngôn Sơ”. Cảm giác thật đúng là kỳ quái, có một nửa cảm giác là quen thuộc, một nửa là xa lạ.

Đúng là kiếp trước cô luôn gọi anh như vậy. Khi đó, tên của anh chính là bí mật đẹp nhất trong lòng của cô.

Dường như đã trải qua một đời?[dienahjlyoin](#)

“Con thật tốt! Ai, A Sơ nó quá bận rộn, ta không trách nó. Đứa nhỏ này, nó rất hiếu thắng.”

Chu Tuyết Phi nói xong, lại ho khan mấy tiếng. Du Du ngồi yên lặng, trong chốc lát không biết nói cái gì.

Yên lặng nhìn người phụ nữ ở trên giường, phát hiện ánh mắt của bà thật ra thì rất giống Bạch Ngôn Sơ. Giả như Bạch Ngôn Sơ là phụ nữ, chắc hẳn cũng sẽ là một mặt hàng bán chạy đúng không?

“Du Du, đừng trách A Sơ! Nó là đứa rất hiếu thắng, trong lòng hiểu rõ ràng nhưng cuối cùng vẫn không nói ra! Ta biết trước đây nó đối với con không tốt, nhưng ta vẫn hi vọng. . . . .”

Chu Tuyết Phi nói tới chỗ này đột nhiên dừng lại, giống như đang do dự có nên nói tiếp hay không?[dienahjlyoin](#)

Hi vọng cái gì? Gương vỡ lại lành à? Trong lòng Du Du rất muốn cười to.

Tại sao sau khi cô trùng sinh thì lại không chắc chắn theo sát chồng trước để nói lại tình xưa?

Vấn đề là, giữa bọn họ từng có chữ “Tốt” này hay sao?

Tất cả đều tốt, đều là hình ảnh mà cô đơn phương tưởng tượng ra mà thôi. Anh không yêu cô, vĩnh viễn sẽ không yêu cô.

Mà đời này, cô cũng không muốn yêu anh nữa.

Mà Chu Tuyết Phi rất cuộc nhẹ nhàng nói ra một câu: “Ta hi vọng con có thể cho nó một cơ hội!”

Du Du thiếu chút nữa đứng bật dậy.

Cô có nên nói cho Chu Tuyết Phi biết hay không? Ban đầu sau khi bọn họ kết hôn một tháng anh căn bản không muốn trở về nhà? Lần đầu tiên của bọn họ cũng là anh không nói lời gì mà chỉ mạnh mẽ chiếm đoạt lấy cô?

Sau đó anh cũng đối với cô khi nóng khi lạnh, ôn hoà, có cũng được mà không có cũng không sao?

Sao anh lại ở bên ngoài cùng với người phụ nữ khác mập mờ tới mập mờ đi?

Nhưng cô vẫn trước sau như một bảo vệ cho anh. Ba tháng sau khi cưới, trong một lần đến một buổi tiệc rượu, lần đầu tiên cô lấy thân phận vợ của Tổng giám đốc Hoa An cùng anh đi đến. Uống rượu được một nửa thì một nguyên lão của Hoa An đột nhiên đến gây khó dễ, chỉ vào chóp mũi của Bạch Ngôn Sơ mà mắng, chỉ trích anh lừa gạt sự tin tưởng của Đường Hạc Lễ, chỉ dựa vào chính phục được tiểu thư của Đường gia mà tiến dần từng bước lên làm Tổng giám đốc.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói một câu “Ông già rồi, nên vào núi rừng mà sống ẩn cư đi thôi.” Làm cho người kia giận đến sắc mặt tím lại.

Sau đó, ông ta thẹn quá thành giận cầm điện thoại di động lên ném vào mặt của anh. Đang ở lúc ngàn cân treo sợi tóc, Du Du không hề nghĩ ngợi liền đứng ra, chắn ở trước mặt anh.

Cô quá quan tâm anh, không muốn để cho anh bị bất luận người nào làm tổn thương.

Điện thoại di động nặng nề đập vào trán của cô. Mặc dù không chảy máu, nhưng cô lại đau đến rơi lệ.

Bạch Ngôn Sơ xuất thần nhìn cô vì mình mà làm như vậy, không nói một lời, ôm lấy cô rồi rời khỏi hiện trường trở về nhà.

Đêm đó, anh ngồi ở bên giường cả một đêm không ngủ. Mà cô lại vì nhức đầu mà ngủ cả đêm.

Sáng ngày hôm sau, một đôi mắt đầy tia máu nhìn cô thâm sâu nói: “Cám ơn em.”

Vậy mà cô lại có thể cảm động rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn thấy mất mát.

Qua vài ngày, đã có người nói cho cô biết, anh đang có mối quan hệ mập mờ ở bên ngoài với một người phụ nữ tên là Giang Tam Di. Người phụ nữ kia còn mang thai.

Ha ha, thì ra là như vậy! Anh đối với cô, từ đầu đến cuối đều là tâm địa sắt đá.

Kiếp trước mọi chuyện đều rõ mồn một ở trước mắt. Mắt đã thấy cay cay, cô cắn cắn môi, không trả lời Chu Tuyết Phi.

Cô giúp Chu Tuyết Phi sửa lại chân, cười nhạt một tiếng, “Bác gái, không phải là con không cho anh ấy cơ hội. Mà là, con đã quá mệt mỏi.”

Trên mặt của Chu Tuyết Phi lộ ra vẻ buồn bã, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Du Du cúi đầu, ở bên tai bà khẽ nói: “Bác nghỉ ngơi một chút đi, con ngồi bên cạnh.”

Trong một ngày này bệnh tình của Chu Tuyết Phi coi như ổn định, buổi trưa còn ăn một chút cháo nóng của bệnh viện. Du Du chăm sóc bà cả ngày, lúc bà tỉnh dậy tinh thần tốt hơn, Du Du sẽ đọc một đoạn tin tức cho bà nghe.

Thời điểm vài tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ, Chu Tuyết Phi tựa người vào trên gối nói với Du Du: “Du Du, hôm nay thật sự rất cám ơn con! Ta rất vui về.”

Du Du khẽ cười một tiếng: “Bác vui vẻ là được rồi.”

Lúc này điện thoại di động của cô thông báo có tin nhắn, liền nói “Thật ngại quá”, sau đó liền đứng lên lấy điện thoại di động ra nhìn tin nhắn.

Bên trong là một đoạn tin nhắn dài mà Kha Triết Nam gửi:

“Du Du, thật xin lỗi! Tôi biết cậu tức giận. Cậu nói cậu không biết làm thế nào để đối mặt với tớ... tớ cũng giống cậu không biết phải làm sao để đối mặt với cậu. Tôi muốn ngày mai đi Tokyo để giải sầu, để cho mình yên tĩnh một chút. Lúc gần đi tớ muốn nói, đời này kiếp này, cậu đều người mà tớ muốn bảo vệ nhất, mặc dù tớ làm không tốt. Tiểu Nam.”

Nước mắt của Du Du rốt cuộc cũng rơi xuống. Vì không để cho Chu Tuyết Phi nhìn thấy, cô xoay người đi lau nước mắt.

“Du Du có rất nhiều người theo đuổi đúng không?” Chu Tuyết Phi đột nhiên hỏi.

Du Du xoay người cười gương: “Đâu có ạ?”

Khóe mắt vẫn còn đọng lại nước mắt.

“Đứa bé, làm sao con khóc? Không sao chứ?” Chu Tuyết Phi kinh ngạc không thôi.

Du Du rung rung cười nói: “Không có việc gì! Bạn bè tốt nhất của con phải xa nhà, con có chút không nở mà thôi.”

Chu Tuyết Phi dịu dàng khuyên cô: “Không có việc gì, cậu ấy sẽ trở về thôi!”

“Thật xin lỗi, con đi ra ngoài trước.” Du Du nói xong, không cách nào kìm nén được nữa, chạy ra ngoài.

Vào ban đêm bệnh viện yên tĩnh hơn rất nhiều.

Du Du đi tới cửa bệnh viện, chuẩn bị tìm xe của mình để đi về. Khi cô đi xuống bậc thang cuối cùng thì thấy một chiếc xe Bentley màu đen dừng ở trước mặt cô không tới ba thước.

Bạch Ngôn Sơ xuống xe. Du Du nhìn một cái, rồi lại lập tức dời tầm mắt đi chỗ khác.

Xem ra anh thật sự bận bịu cả ngày, hiện tại mới chạy tới thăm mẹ của mình.

Cô bỗng cảm thấy anh có chút đáng thương.

Giọng nói trầm thấp của Bạch Ngôn Sơ ở trong bóng đêm có vẻ hết sức thành thật: “Du Du, hôm nay cảm ơn em.”

Cô nhàn nhạt nói: “Không cần khách khí. Dù nói thế nào, bà ấy cũng là trưởng bối của tôi.”

Lúc nói chuyện cô tận lực tránh né ánh mắt của anh. Khi giao tiếp, anh có lẽ sẽ cảm thấy cảm xúc phức tạp trong mắt cô.

Nói xong câu này, cô nhẹ nhàng đi qua bên cạnh anh.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên gọi cô lại: “Du Du, chuyện chúng ta tái hôn, em hãy sớm suy nghĩ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 46: Màn quyền rũ chính thức kết thúc

Editor: Nam Cung Nguyệt

Du Du quay đầu lại, nhìn anh cười cười: “Anh đang ra lệnh cho tôi?”

Giọng nói của anh quả quyết mà lại cứng rắn nói: “Không cần trông cậy vào người đàn ông khác sẽ cho em cuộc sống mới, Kha Triết Nam không thích hợp với em! Cha của em sẽ không đồng ý em cùng với cậu ta đâu!”

Trong nội tâm Du Du cười khổ: Tại sao anh lại phải mang cha cô ra chứ?

Cô cười: “Vậy còn anh? Anh rất thích hợp với tôi sao?”

Giọng nói của Bạch Ngôn Sơ vẫn bình tĩnh như cũ nhưng lại mang theo một chút cố chấp: “Trước mắt mà nói, chuyện em tái hôn với anh không có hại chi có lợi mà thôi.”

“Có lợi chính là tạo cho anh một hình tượng tốt đẹp trước công chúng đúng không? Nói anh chân thành thâm tình, vẫn là trở về bên vợ trước diễn trò gương vỡ lại lành?” Du Du nở nụ cười châm chọc.

“Du Du, đến lúc đó có một số việc sợ rằng không đến phiên em quyết định.” Bạch Ngôn Sơ cười lạnh.

Du Du chịu đựng nhói đau trong lòng, nói: “Tôi nói, tôi sẽ cho anh cơ hội. Nhưng anh cứ nhất định ép buộc tôi như vậy, tôi sẽ làm cho anh hai bàn tay trắng đấy!”

Lúc rời đi cô bước đi có chút gấp gáp, chút nữa thì bị gấp ngã rồi.

Con người sâu thẳm của Bạch Ngôn Sơ vẫn nhìn cô.

Điện thoại di động ở trong túi áo của anh vang lên, anh cầm lên nhận: “Sao vậy?”

“Em có chút nhớ anh mà thôi, định hỏi anh đang làm gì?” Bên kia là một giọng nữ nũng nịu.

Bạch Ngôn Sơ nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Anh nói cho em biết, hần ta rất nhanh sẽ kết hôn. Cho nên, em nhất định phải bình tĩnh, không nên làm loạn.”

Người phụ nữ bên kia cười cười: “Vậy anh nói xem em nên làm gì? Cùng lắm thì ôm bảo bảo, đại náo một trận, ép anh ta quyết định!”

“Ngán vạn lần đừng làm như vậy! Không có chỉ thị của anh, không cho làm loạn! Thời gian này phải khiêm tốn, không nên tiếp xúc cùng bất kỳ người nào của truyền thông!”

“Ngôn Sơ, nghe nói anh rất muốn cùng Đường Du Du tái hôn hả? Anh thật muốn làm như vậy? Muốn cùng con tiện nhân kia tái hôn?”

“Em nói lại lần nữa xem!” Bạch Ngôn Sơ nghe xong lời này lạnh lùng quát khế.

Người phụ nữ bên kia điện thoại than thở một tiếng: “Em nhất thời nhanh miệng thôi mà! Nhìn anh khản trương kia!”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Nhớ kỹ, người kia không phải là một người đơn giản, nhà của hần cũng không dễ đối phó! Chúng ta nhất định phải cẩn thận, nếu không sẽ mất hết tất cả.”

“Biết rồi! Em đều nghe lời của anh!” Người phụ nữ kia nũng nịu nói, giọng nói làm cho người ta hồn bay phách tán.

Bạch Ngôn Sơ cúp điện thoại, khẽ ngửa đầu nhìn những ngôi sao trên bầu trời.

Nếu như mỗi đêm có thể có người cùng mình, cùng nhau yên lặng ôm nhau ngắm sao, sẽ là điều tốt đẹp như thế nào?

Có lúc, tâm nguyện lớn nhất, đó là có thể ở dưới bầu trời đầy sao đất tay của người mình yêu đi dạo mà thôi.

Anh hít thở sâu một hơi, sau đó có chút lưu luyến cúi đầu.

=====

Qua vài ngày nữa, các tờ báo lớn nhỏ ở Hương thành lại đăng một tin tức bất ngờ 《Hôn sự của Kha Triết Khôn cùng Trình Lệ Châu bị trì hoãn》.

Du Du đang ngồi ở trong phòng làm việc thì thấy tin tức này, trong lòng cảm thấy nhiều nghi vấn: Tại sao hôn sự của Kha Triết Khôn mỗi ngày mỗi dạng? Giống như đoàn xiếc thú ma thuật vậy, luôn luôn thay đổi?

Đang ở thời điểm cô vì mình không chuyên tâm làm việc mà cảm thấy xấu hổ, thì điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Là cha Đường Hạc Lễ gọi tới: “Du Du, đang bận sao? Hôm nay sau khi tan làm cùng cha đi ra ngoài ăn một bữa cơm, gọi cả bà thông gia, không, là mẹ của A Sơ cùng nhau đi ăn cơm tối.”

Du Du nghe lời này, việc đầu tiên nghĩ đến là có phải Bạch Ngôn Sơ sẽ đi cùng hay không? Liên không nói gì.

Đường Hạc Lễ giống như đoán được băn khoăn của cô liền nói tiếp: “Đúng rồi, A Sơ cũng đi đấy! Ta kêu nó sau khi tan việc thì qua đón con, con cũng đừng lái xe trở về.”

“Con tự lái xe trở về được!” Du Du vội vàng nói.

Thế nào mà cô lại đánh hơi được một chút mùi vị âm mưu? Càng nghĩ càng có cái gì không đúng.

“Nghe lời cha! Có người tới đón con không tốt sao?” Đường Hạc Lễ hình như có chút mất hứng.

Du Du lại kiên trì giữ ý kiến: “Con không muốn anh ta tới đón con! Nếu không con sẽ không về!”

Đường Hạc Lễ thở dài nói: “Con tức giận với ta sao?”

“Cha, tại sao cha nhất định phải nói anh ta tới đón con?” Du Du bị những lời này của cha mình làm cho không thể nói lời nào.

“Dù sao đi nữa, con cũng không cần coi người ta như kẻ thù của mình? Nó còn nói với ta, sẽ coi con như là em gái mà quan tâm, chỉ có con hẹp hòi thôi! Đừng quên ban đầu là con bỏ rơi người ta.”

Ha ha ha, ban đầu là cô bỏ rơi anh! Không sai, nhưng tại sao không hỏi xem tại sao cô lại muốn bỏ anh?

Du Du cuối cùng không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp: “Thôi được! Cha đã nói như vậy, con còn dám đại nghịch bất đạo sao?” Sau đó liền ủ rũ cúi đầu cúp máy.

Đế điện thoại di động xuống, tâm trạng vẫn không ổn định. Cô biết, bây giờ mình đang đứng ở thời khắc mấu chốt, không thể tránh né Bạch Ngôn Sơ. Nếu không, không cách nào nhìn thấu diện mạo thật của anh.

Nhưng, tại sao chỉ cần đến gần một chút xíu, cô đã cảm thấy không cách nào lạnh nhạt đối mặt với anh? Không cách nào khống chế tâm tình của mình? Cô cũng rất muốn một lần được nắm giữ quyền chủ động, nhưng thật sự rất khó khăn.

Bàn về mưu kế, bàn về tâm cơ, cô so với Bạch Ngôn Sơ thì còn thua kém hơn rất nhiều.

Chuyện duy nhất có thể làm được trước mắt, chính là cùng anh đấu trí. Chỉ cần cô bằng lòng thỏa hiệp nhưng không để cho anh nhanh chóng thỏa mãn mong muốn, có lẽ diện mạo thật của anh sẽ dần dần lộ ra.

Cả ngày cô làm việc không hề có năng suất, buổi chiều lúc đi họp cũng có chút phân tâm.

Hoạ xong, quản lý Vương lặng lẽ đi tới bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: “Yoyo, mấy ngày nay cô có chuyện gì sao?”

Du Du nghe cô ấy hỏi như vậy, mới biết thái độ không tập trung của mình đã bị cấp trên biết, liền xin lỗi cười một tiếng: “Sorry, mấy ngày gần đây tâm trạng của tôi có chút không tốt! Tôi sẽ sớm điều chỉnh!”

“Ài, tôi cũng nghe một vài tin đồn, nói cô với chồng trước của cô sắp tái hợp, là thật sao?”

Du Du thật không nghĩ tới quản lý Vương xưa nay lạnh lùng cao quý cũng tinh thần giải trí như thế, có chút dở khóc dở cười đứng lên: “Bel-la, cô nghe được ở đâu vậy? Sao tôi lại không biết?”

“Thật sao? Tôi hôm qua tôi đi ra ngoài tham gia một party, rất nhiều bạn bè cũng nói như vậy. Thế nào, có phải phiền lòng vì chuyện này hay không?” Về mặt của quản lý Vương càng ngày thần bí, thật sự là mọi chuyện đều bị cô hỏi ra.

Trên mặt Du Du có chút ửng đỏ, liền cười cười: “Tôi là best seller như vậy, làm sao sẽ treo cổ ở trên một thân cây đây?”

“Chỉ là người kia là chồng trước của cô, dường như cũng rất best seller.” Quản lý Vương lại mang theo vẻ mặt có chút tiếu nuối nói.

Du Du cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, liền nói: “Tôi đi về phòng làm việc trước, lúc rảnh rồi sẽ trò chuyện sau!” Liền bỏ lại nữ cấp trên chưa kịp phản ứng mà đi trước.

Chuyện gì xảy ra thế này? Sao toàn bộ mọi người trên thế giới cũng nhận định cô nhất định phải cam chịu quay lại?

Gốc cây kia có lẽ sẽ có độc! Sau khi ăn xong thì sẽ thương tích đầy mình!

=====

Còn năm phút đồng hồ nữa là tới giờ tan làm, Du Du liền nhận được điện thoại của Bạch Ngôn Sơ gọi tới: “Tan việc chưa? Năm phút sau anh sẽ đến dưới lầu công ty của em đón em.”

Du Du cũng không muốn nhiều lời với anh, liền nói: “Được!” dienanojnyuon

Sau khi thu xếp đồ xong đi xuống dưới lầu, liền nhìn đến một chiếc xe Aston Martin màu trắng dừng ở cửa. Ở phía đầu xe, Bạch Ngôn Sơ khẽ liếc nhìn cô một cái, tiếp theo dùng giọng nói nhẹ nhàng nói: “Lên xe đi!”

Trong ấn tượng của cô, Bạch Ngôn Sơ cực ít khi đi chiếc xe thể thao này. Bởi vì anh thuộc về loại người cuồng công việc, từ sáng đến tối đều bận rộn muốn chết, cho nên cực ít khi lái xe đi ra ngoài hóng gió, bao giờ cũng dùng chiếc xe Bentley màu đen.

Chẳng lẽ hôm nay tâm tình của anh rối loạn? Nên mới chiếc xe này?

Đang suy nghĩ lung tung, Du Du lên xe cài chặt dây an toàn, xe rất nhanh đã lăn bánh rồi đi.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên cười cười: “Đi làm quả nhiên rất phù hợp với em.”

Du Du đột nhiên nhớ tới người phụ nữ tên là Mary đó, liền hỏi: “Bạch Ngôn Sơ, người phụ nữ tên là Mary đó, anh rất thân quen với cô ấy sao?”

Nữ sát thủ của Việt Nam làm người ta vừa nghe đã sợ mất mật, lại có thể là bạn tốt của anh, nghĩ tới đều làm cho cả người phát lạnh.

“Cô ấy sẽ không hại em. Mặc dù cô ấy không phải người tốt.” Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng nói.

“Cô ấy xuất thân là sát thủ, hơn nữa bây giờ còn là chị dâu của Hắc bang, anh chắc chắn cô ấy sẽ không hại tôi chứ?” Du Du vẫn cảm thấy có chút sợ.

Cô thừa nhận mình là một đóa hoa không có trải qua sóng gió gì to lớn mà rất bình yên ở trong nhà, trừ một lần bị bắt cóc ở bên ngoài, gần như không có trải qua chuyện mạo hiểm gì hết. Một khi nghe được cái gì “Hắc bang”, “Sát thủ” ..., trong lòng không sợ là điều không thể.

“Đúng rồi, nữ học trò của cô ấy tối mai sẽ chính thức đến chỗ của em, phụ trách toàn bộ sự an toàn của em. Dù sao, không có việc gì thì coi cô ấy như là một người bạn, có nhiều chuyện cô ấy có thể có tác dụng hơn A Son rất nhiều.”

“Cái gì? Muốn mang tới một người ư?”

Sao lại nghe như là anh phái người tới theo dõi cuộc sống của cô vậy?

“Tình huống bên ngoài bây giờ không phải là tốt, làm nhiều biện pháp an toàn tốt. Ngộ nhỡ em có chuyện không may, lão gia tử còn không phải là muốn lấy mạng của anh đi?” Bạch Ngôn Sơ nói tới chỗ này, tự giễu cười một tiếng.

Du Du không nhận được: “Anh ít lấy cha tôi ra nói chuyện đi!”

Bạch Ngôn Sơ liếc nhìn cô, cười như không cười nói: “Du Du, em còn thiếu kiên nhẫn như vậy, làm sao mà đấu với anh được?”

Lời này khiến trong lòng Du Du run lên. Anh đang cảnh cáo cô sao?

“Du Du, thay vì phí sức đấu đấu trí với anh, không bằng suy nghĩ chuyện cùng anh tái hôn đi! Không phải em muốn thần dò anh có trung thành với cha em hay không sao? Gã cho anh chính là cơ hội tốt nhất.”

Có ý tứ gì? Anh cứ như vậy hoàn toàn lật tẩy lá bài của cô rồi sao?

Bỗng nhiên cả người cô cũng bắt đầu phát rét. Tại sao anh luôn luôn có thể lập tức nhìn thấu cô, nhưng cô lại không có bản lĩnh như vậy?

Thấy cô cắn môi không nói, Bạch Ngôn Sơ lại đè thấp giọng nói nhưng tăng thêm lực độ nói: “Du Du, anh hiểu rõ em rất kính trọng Niên thúc. Nhưng nếu ông ta càng ngày càng quá đáng, anh sẽ nghĩ biện pháp để cho ông ta về hưu sớm một chút đấy!”

Cái gì? Ngay cả cái này anh cũng biết? Làm sao anh biết được Niên thúc từng nói với cô cái gì?

Trình độ đáng sợ của họ Bạch này, đã vượt xa tưởng tượng của cô.

“Bạch Ngôn Sơ, anh muốn như thế nào? Anh muốn làm gì Niên thúc?” Du Du bắt đầu khẩn trương, nghiêng người nhìn anh hỏi.

Người đàn ông đang lái xe nhàn nhạt cười lạnh: “Em ngay cả chủ ý của mình cũng không có, sao có thể cùng anh chơi tiếp được?”

Du Du xoay người ngồi thẳng, cắn môi không lên tiếng.

Cô hít một hơi, nhịp tim chậm lại, liền cười khẽ: “Bạch tiên sinh, anh không cần động một chút là dọa người!” Dứt lời, cô còn cố ý nhẹ nhàng để tay trên đầu gối của anh, còn dịu dàng xoa xoa thành vòng tròn. Động tác nhìn như lơ đãng này, lại làm cho cô thấy vẻ mặt của anh có thay đổi.

Du Du lạnh lùng lui bước, cảm xúc phức tạp nửa là mong đợi nửa là kinh ngạc viết rõ ở trên mặt anh.

Cô rất thích bộ dạng đấu tranh nội tâm của anh ngày hôm nay.

Bởi vì lái xe, Bạch Ngôn Sơ sẽ không rảnh tay mà động tới cô, chỉ để mặc cho tay của cô tiếp tục vuốt ve trên đùi của mình.

Cuối cùng, cô hung hăng nhéo vào chân anh, bĩu môi nói: “Chuyện đêm đó là chuyện ngoài ý muốn

“Ngoài ý muốn? Em chắc chắn lần sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy?” Anh hít một hơi thật sâu.

Cô cố ý cười một tiếng yêu mị, “Vậy tôi không dám xác định.”

Mắt thấy vẻ mặt của anh mang theo mắt mác cùng tức giận, cô rất muốn cười to một trận.

Anh vậy mà lại xem thường cô, như vậy thì cô sẽ cho anh biết, cô không phải một viên cát mịn dưới chân anh, bị anh chà đạp hết lần này đến lần khác.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 47: Giờ thứ nhất

Editor: Nam Cung Nguyệt

Trở lại nhà lớn của Đường gia, vừa vào cửa đã nghe thấy Đường Hạc Lễ đã lâu ngày không gặp đang cười sang sảng.

Du Du cùng Bạch Ngôn Sơ sóng vai đi vào phòng khách lớn hoa lệ, liền nhìn thấy cha của mình đang cùng Chu Tuyết Phi đang ngồi trên ghế sa lon nói chuyện, rất hăng say.

Đường Hạc Lễ nhìn thấy con gái tiến vào, liền cười nói: “Du Du đã về rồi à? Ha ha!” Sau đó nhìn Chu Tuyết Phi, “Mới vừa rồi còn sợ bọn nó kẹt xe ở đâu rồi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến rồi!”

Du Du cười cười chào hỏi: “Chào bác gái!”

Sắc mặt của Chu Tuyết Phi so với lúc khi nằm viện đã hồng hào hơn rất nhiều, ánh mắt cũng sáng hơn không ít.

“Mẹ, hôm nay khí sắc của mẹ rất tốt.” Bạch Ngôn Sơ nói với mẹ của mình.

Chu Tuyết Phi kéo tay của Du Du thâm sâu nói: “Du Du, ta vừa mới nói với cha của con, nói ông ấy có một đứa con gái tốt như vậy thật sự rất là có phúc khí! Chỉ tiếc, duyên phận mẹ chồng nàng dâu của con và ta quá ngắn ngủi! Ai.”

Trong lòng Du Du có chút run rẩy, liền cười cười xấu hổ: “Sau này bác sẽ tìm được người con dâu tốt hơn!”

Chu Tuyết Phi lại than thở: “Khó khăn đấy! Ta chỉ sợ trừ con ra ta không tiếp nhận được những người khác.

Đường Hạc Lễ lại cười nói: “Ý nghĩ của người trẻ tuổi bây giờ thế hệ chúng ta không đuổi kịp. Hôm nay xa nhau, ngày mai lại ở cùng nhau! Giống như chơi trò chơi! Chúng ta cũng không cần quá để ý.”

Lâm Như Nguyệt không biết xuất hiện từ lúc nào, dịu dàng cười nói: “Ông xã, Bạch phu nhân, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện đi!”

“Đến đây! Ăn cơm trước đã!” Đường Hạc Lễ kêu mọi người ăn cơm, còn cố ý liếc mắt nhìn con gái một cái.

Du Du hít sâu một hơi, liền đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay người đàn ông bên cạnh. Bạch Ngôn Sơ sững sờ một chút, lại thấy cô cười mập mờ với mình.

Anh cũng khẽ mỉm cười, liền cùng cô đi vào phòng ăn.

Không nghi ngờ chút nào, đây là một đôi tuấn nam mỹ nữ tương đối hoàn mỹ. Chẳng những quần áo vô cùng hợp, ngay cả phong cách tướng mạo của hai người đều vô cùng xứng đôi. Khó trách ba trưởng bối liếc mắt nhìn qua, đều không thể lập tức di chuyển tầm mắt.

Nụ cười của Đường Hạc Lễ càng trở nên sáng lạn: “Hôm nay thật là một ngày đặc biệt! Chúng ta cụng ly nào, ha ha.”

Chu Tuyết Phi cũng gật đầu mỉm cười: “Tôi cũng rất lâu rồi không có vui vẻ như vậy.”

Động tác của người giúp việc thành thạo mở ra một chai Laffey ra, đổ vào trong ly rượu của mọi người. Bạch Ngôn Sơ rất có phong độ thay cô kéo ghế ngồi ra, để cho cô chậm chậm ngồi xuống.

Du Du thán nhiên cười bày tỏ lòng cảm ơn.

Đường Hạc Lễ cùng Chu Tuyết Phi nhìn ở trong mắt, ngọt ở trong lòng.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên nhìn về phía mẹ của mình, nhẹ nhàng cầm tay của bà, nhỏ giọng nói: “Mẹ, trong khoảng thời gian này con không chăm sóc mẹ tốt được, thực xin lỗi.”

Mắt Chu Tuyết Phi ửng đỏ, nói: “Con bận rộn, ta hiểu rõ. Với lại thân thể của ta, quả thật sẽ trở thành gánh nặng của con.”

“Bạch phu nhân, tại sao lại nói như vậy chứ? Con trai có phần hiếu tâm này, bà phải hưởng thụ mới phải! Đều là tôi không tốt, sai A Sơ làm nhiều chuyện như vậy, để cho nó cả ngày lẫn đêm không có thời gian trở về thăm bà!” Đường Hạc Lễ mang theo vẻ áy náy nói.

“Đường tiên sinh nói như vậy tôi không dám nhận. Ban đầu nếu không có ông, Bạch thị của chúng tôi đã sớm sụp đổ rồi! May nhờ ông quả quyết ra tay giúp đỡ, chúng tôi mới cái tử hồi sinh. Cho nên, A Sơ có thể vì ông mà làm việc, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.”

Đường Hạc Lễ cũng cảm thán từ đáy lòng: “Nói thật, kiếp này tiếc nuôi lớn nhất của Đường Hạc Lễ tôi chính là dưới gối không con, chỉ có một bảo bối là Du Du! Đáng tiếc, nó là con gái, không thể thích ứng với những thứ ngổn ngang kia trên thương trường. Cho nên, có A Sơ giúp tôi, tôi rất yên tâm! Năng lực của A Sơ rất tốt, phong cách làm việc cũng rất giống tôi, tôi vô cùng thích nó ở điểm này.”

Chu Tuyết Phi vui mừng nói: “Ông thấy nó rất tốt, tôi liền yên tâm! Nếu nó dám có nửa điểm không trung thành với ông, tôi sẽ trừng phạt nó thật nghiêm khắc.”

“Nhân phẩm của A Sơ tôi tuyệt đối yên tâm! Ha ha, cạn ly!” Đường Hạc Lễ cười nói, sau đó gắp ly rượu lên.

Năm người cùng nhau cụng ly.

Một bữa cơm ở trong không khí thoải mái vui vẻ kết thúc. Sau khi ăn xong, mọi người đến phòng khách chờ chờ và điểm tâm. Du Du đi vào phòng bếp, đi giúp Lâm Như Nguyệt bung điểm tâm ra.

Thấy con gái đến gần, Lâm Như Nguyệt nhẹ nhàng hỏi: “Du Du, con và Bạch Ngôn Sơ bắt đầu lại thật sao?”

Hiện tại, xác thực mỗi người đều nghĩ bọn họ như vậy.

“Dì nguyệt, dì muốn nói cái gì?” Du Du hỏi.

“Du Du, con không thể phớt lờ! Con quên nó có phụ nữ ở bên ngoài sao, mặc dù nó không thừa nhận đứa con hoang đó là của nó, nhưng đó chỉ là lời nói của nó. Nó dám mang đứa bé kia đi làm xét nghiệm DNA sao?” Lâm Như Nguyệt nói ra quan điểm của mình.

Du Du đặt hai bát bánh pudding xoài đặt ở trong khay, nói: “Con biết, chuyện của con, con sẽ lưu tâm.” Liền bưng đồ đi ra ngoài.

Phía ngoài mấy người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, hình như đang nói tới đề tài gì rất có hứng thú.

Chu Tuyết Phi đang ngồi cảm thán: “Đều nghe nói Đường tiên sinh cùng Đường phu nhân năm đó chim cá tình thâm, làm cho người ta hâm mộ. Hôm nay nghe ông nói, thật đúng là mới hiểu được.”

Đường Hạc Lễ nói tới người vợ đã chết, giọng nói cũng dịu dàng hơn rất nhiều: “Ban đầu chính tôi ở trong đám người liếc mắt liến phát hiện ra A Văn. Cô ấy thật sự rất đẹp, giống như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, lập tức hấp dẫn sự chú ý của tôi, tôi lúc đó liền thề, kiếp này không phải là cô ấy không cưới!”

Du Du cực ít nghe khi được cha ở trước mặt người ngoài xúc động nói tới mẹ Đặng Thanh Vân như thế, trong lòng quay cuồng một hồi, quên mất trên tay đang bưng đồ ngọt.

Bạch Ngôn Sơ nhìn thấy, liền đưa tay ra thay cô để lên bàn.

Chu Tuyết Phi lộ ra vẻ mặt hâm mộ: “Tình cảm của hai con thật tốt nha! Ha ha!”

Đường Hạc Lễ bưng lên một tách trà Phổ Nhĩ, thờ dài nói: “Một đời có thể có được một tình yêu chân thành, là chuyện rất khó! Đáng tiếc, bây giờ rất nhiều người không biết phải quý trọng!”

Nói xong, ánh mắt của ông nhẹ nhàng dời đến trên người hai người nam nữ trẻ tuổi bên kia.

Du Du ý thức được là câu nói của cha có hàm ý khác, liền cố ý ngồi xuống vờ vai ông nói: “Tối nay cha có thể làm nhà thơ được rồi đấy, cảm xúc dào dạt như vậy!”

Chu Tuyết Phi ha ha nở nụ cười.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên nói, “Con mới vừa nhận được một cú điện thoại, thứ sáu có người mời con đi tham gia một tiệc rượu từ thiện, quy mô không nhỏ. Không bằng để cho Du Du cùng đi? Con thay mặt Hoa An, Du Du thay mặt Đường gia, tin tưởng như vậy sẽ lưu lại ấn tượng tốt cho truyền thông!”

Dứt lời anh dùng ánh mắt rất tự tin nhìn Đường Hạc Lễ, đang đợi ông đồng ý.

Đường Hạc Lễ làm sao lại nói không tốt đây: “Tốt! Để cho Du Du đi giải sầu cũng tốt, con đi cùng với nó, ta cũng yên tâm”

Du Du lại lạnh nhạt nói: “Con không đi, hình như đêm đó con không rảnh.”

Cô thật đúng là không có tâm tình cũng không có tinh thần đi diễn trò trong thời gian dài.

Đường Hạc Lễ vội vàng hỏi: “Sao vậy? Con cũng đã lâu không có tham gia những hoạt động như thế này rồi, đi một chút đi!”

Bạch Ngôn Sơ lại khẽ mỉm cười, “Cô ấy sẽ đi, ngài cứ yên tâm.”

Trong lòng Du Du rất buồn bực: Lại là như thế này! Cô hận anh nhất là điểm này!

Cô bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Con có chút mệt mỏi, muốn đi về trước! Cha, bác gái, mọi người cứ nói chuyện tiếp đi.”

Lúc cô xoay người đi tới cửa thì Bạch Ngôn Sơ cũng nói với Đường Hạc Lễ cùng Chu Tuyết Phi: “Con đưa cô ấy về.”

Đi tới cửa, Du Du mới nhớ tới mình không lái xe, liền dừng bước. Sau lưng có một giọng nam trầm thấp lạnh lùng vang lên: “Không phải bảo em bình tĩnh sao?”

Trong lòng Du Du như tắc nghẽn, quay đầu lại nóng nảy nói: “Không cần anh nhắc nhở tôi, anh cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh của anh phải

không?”

Thế nhưng anh lại đưa tay lên luồn vào tóc cô, cười khê: “Anh chỉ sợ em sẽ mệt mỏi nằm xuống.” Lại hỏi, “Dạ hội thật sự không đi sao? Không sợ bỏ qua tiết mục đặc sắc sao?”

Trong giọng nói là một chút dụ dỗ nhàn nhạt.

Trong lòng Du Du rối loạn, lui về sau một bước, nói: “Tiết mục gì? Là tiểu thư Giang Tâm Di nhảy thoát y sao?”

Trong miệng Bạch Ngôn Sơ phát ra tiếng cười khỏ, buông lỏng sợi tóc của cô trong tay, nói: “Dù sao cũng có chuyện em muốn biết!”

Du Du cười lạnh: “Tốt! Đi thì đi, tôi không có sợ anh đâu.”

Ai sợ ai? Chính là không muốn để cho anh chê cười mình!

Bạch Ngôn Sơ hứng thú gật đầu một cái: “Rất tốt!” Lại dẫn đầu đi ở phía trước nói, “Anh đưa em về!”

Du Du cúi đầu không nhìn anh: “Được, nhưng không cho phép anh vào nhà tôi.”

Dạ hội từ thiện tổ chức ở khu thành đông trên núi Thúy Vân. Tuy nhiên giới truyền thông quả không nói khoác, Du Du đi đến mới biết, các danh nhân tình anh thật đúng là không ít. Rất nhiều nhân vật của thương giới, chính trị, showbiz, thời trang đều đến, có thể thấy được lực thu hút của người tổ chức quả thật rất phi phàm.

Cô mặc một bộ váy dài màu tảo biển dài chấm đất, trên vai là áo choàng lông chồn màu nâu nhạt. Bên tai là khuyên tai kim cương, trên gáy tuyết trắng chỉ cần một dây chuyền kim cương, cũng đủ để gây choáng ngợp với công chúng.

Mấy ký giả truyền thông tiến lên, cầm camera lia về phía cô đang tạo dáng chụp ảnh. Cô một tay nhẹ nhàng chống nạnh, cơ thể nhìn vào màn hình xoay người ước chừng 45°, khóe môi hơi nhếch lên, trên khuôn mặt mỹ lệ mê người cô nở nụ cười vừa tao nhã lại vừa quyến rũ.

Mà phong cách nữ thần của cô, sớm đã khiến mấy cô gái trẻ tuổi bên kia âm thầm thôn thức.

Du Du tao nhã nhẹ nhàng bước chân lên thảm đỏ, đi vào hiện trường dạ hội. Y hươu tán ánh, tiếng cười lưu chuyển. Những đôi nam nữ này, giống như là được chạm khắc vàng ngọc lên vậy, luôn luôn được bao trùm bởi một tầng hào quang.

Đang ở lúc Du Du cầm một ly sâm banh do phục vụ bung tới, bên kia liền truyền đến giọng của phụ nữ: “Du Du, cháu cũng tới rồi?”

Thì ra là Liêu phu nhân và Âu Dương phu nhân, hai người đều là bạn làm ăn của cha, coi như là người quen cũ.

Liêu phu nhân tiến lên cười hỏi: “Du Du, gần đây cháu như thế nào? Nghe nói cháu không đi làm ở công ty của cha cháu nữa?”

Âu Dương phu nhân lại thương xót nói: “Ai nha, cháu là công chúa trong nhà cần gì phải đi ra ngoài làm việc khổ cực như vậy? Con gái chính là muốn hưởng thụ không đúng sao!”

Thế nhưng Du Du lại ung dung cười nói: “Cháu muốn làm công việc mà mình thích, thiết kế quảng cáo là lĩnh vực yêu thích của cháu, cháu làm rất vui vẻ.”

Đúng lúc này, bên kia có người nhẹ nhàng kêu lên “Bạch tiên sinh đến rồi!”

Bạch Ngôn Sơ? Du Du không khỏi xoay người nhìn về phía cửa. Bên kia thảm đỏ, một bóng dáng cao đẹp chậm rãi đập vào tầm mắt của cô, cũng đập vào tầm mắt đông đảo các vị khách ở đây.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 47: Giờ thứ nhất

Editor: Nam Cung Nguyệt

Trở lại nhà lớn của Đường gia, vừa vào cửa đã nghe thấy Đường Hạc Lễ đã lâu ngày không gặp đang cười sang sảng.

Du Du cùng Bạch Ngôn Sơ sóng vai đi vào phòng khách lớn hoa lệ, liền nhìn thấy cha của mình đang cùng Chu Tuyết Phi đang ngồi trên ghế sofa lon nói chuyện, rất hăng say.

Đường Hạc Lễ nhìn thấy con gái tiến vào, liền cười nói: “Du Du đã về rồi à? Ha ha!” Sau đó nhìn Chu Tuyết Phi, “Mới vừa rồi còn sợ bọn nó kẹt xe ở đâu rồi, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến rồi!”

Du Du cười cười chào hỏi: “Chào bác gái!”

Sắc mặt của Chu Tuyết Phi so với lúc khi nằm viện đã hồng hào hơn rất nhiều, ánh mắt cũng sáng hơn không ít.

“Mẹ, hôm nay khí sắc của mẹ rất tốt.” Bạch Ngôn Sơ nói với mẹ của mình.

Chu Tuyết Phi kéo tay của Du Du thâm sâu nói: “Du Du, ta vừa mới nói với cha của con, nói ông ấy có một đứa con gái tốt như vậy thật sự rất là có phúc khí! Chỉ tiếc, duyên phận mẹ chồng nàng dâu của con và ta quá ngắn ngủi! Ai.”d

Trong lòng Du Du có chút run rẩy, liền cười cười xấu hổ: “Sau này bác sẽ tìm được người con dâu tốt hơn!”

Chu Tuyết Phi lại than thở: “Khó khăn đấy! Ta chỉ sợ trừ con ra ta không tiếp nhận được những người khác.”

Đường Hạc Lễ lại cười nói: “Ý nghĩ của người trẻ tuổi bây giờ thế hệ chúng ta không đuổi kịp. Hôm nay xa nhau, ngày mai lại ở cùng nhau! Giống như chơi trò chơi! Chúng ta cũng không cần quá để ý.”

Lâm Như Nguyệt không biết xuất hiện từ lúc nào, dịu dàng cười nói: “Ông xã, Bạch phu nhân, chúng ta vừa ăn cơm vừa nói chuyện đi!”

“Đến đây! Ăn cơm trước đã!” Đường Hạc Lễ kêu mọi người ăn cơm, còn cố ý liếc mắt nhìn con gái một cái.

Du Du hít sâu một hơi, liền đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay người đàn ông bên cạnh. Bạch Ngôn Sơ sững sờ một chút, lại thấy cô cười mập mờ với mình.

Anh cũng khẽ mỉm cười, liền cùng cô đi vào phòng ăn.

Không nghĩ ngờ chút nào, đây là một đôi tuấn nam mỹ nữ tương đối hoàn mỹ. Chẳng những quần áo vô cùng hợp, ngay cả phong cách tướng mạo của hai người đều vô cùng xứng đôi. Khó trách ba trưởng bối liếc mắt nhìn qua, đều không thể lập tức di chuyển tầm mắt.

Nụ cười của Đường Hạc Lễ càng trở nên sáng lạn: “Hôm nay thật là một ngày đặc biệt! Chúng ta cụng ly nào, ha ha.”

Chu Tuyết Phi cũng gật đầu mỉm cười: “Tôi cũng rất lâu rồi không có vui vẻ như vậy.”

Động tác của người giúp việc thành thạo mở ra một chai Laffey ra, đổ vào trong ly rượu của mọi người. Bạch Ngôn Sơ rất có phong độ thay cô kéo ghế ngồi ra, để cho cô chậm chậm ngồi xuống.

Du Du thán nhiên cười bày tỏ lòng cảm ơn.

Đường Hạc Lễ cùng Chu Tuyết Phi nhìn ở trong mắt, ngọt ở trong lòng.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên nhìn về phía mẹ của mình, nhẹ nhàng cầm tay của bà, nhỏ giọng nói: “Mẹ, trong khoảng thời gian này con không chăm sóc mẹ tốt được, thực xin lỗi.”

Mắt Chu Tuyết Phi ửng đỏ, nói: “Con bận rộn, ta hiểu rõ. Với lại thân thể của ta, quả thật sẽ trở thành gánh nặng của con.”

“Bạch phu nhân, tại sao lại nói như vậy chứ? Con trai có phần hiếu tâm này, bà phải hưởng thụ mới phải! Dù là tôi không tốt, sai A Sơ làm nhiều chuyện như vậy, để cho nó cả ngày lẫn đêm không có thời gian trở về thăm bà!” Đường Hạc Lễ mang theo vẻ áy náy nói.

“Đường tiên sinh nói như vậy tôi không dám nhận. Ban đầu nếu không có ông, Bạch thị của chúng tôi đã sớm sụp đổ rồi! May nhờ ông quả quyết ra tay giúp đỡ, chúng tôi mới cái tử hồi sinh. Cho nên, A Sơ có thể vì ông mà làm việc, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.”

Đường Hạc Lễ cũng cảm thán từ đáy lòng: “Nói thật, kiếp này tiếc nuối lớn nhất của Đường Hạc Lễ tôi chính là dưới gối không con, chỉ có một bảo bối là Du Du! Đáng tiếc, nó là con gái, không thể thích ứng với những thứ ngổn ngang kia trên thương trường. Cho nên, có A Sơ giúp tôi, tôi rất yên tâm! Năng lực của A Sơ rất tốt, phong cách làm việc cũng rất giống tôi, tôi vô cùng thích nó ở điểm này.”

Chu Tuyết Phi vui mừng nói: “Ông thấy nó rất tốt, tôi liền yên tâm! Nếu nó dám có nửa điểm không trung thành với ông, tôi sẽ trừng phạt nó thật nghiêm khắc.”

“Nhân phẩm của A Sơ tôi tuyệt đối yên tâm! Ha ha, cạn ly!” Đường Hạc Lễ cười nói, sau đó gắp ly rượu lên.

Năm người cùng nhau cụng ly.

Một bữa cơm ở trong không khí thoải mái vui vẻ kết thúc. Sau khi ăn xong, mọi người đến phòng khách chờ chè và điểm tâm. Du Du đi vào phòng bếp, đi giúp Lâm Như Nguyệt bụng điểm tâm ra.

Thấy con gái đến gần, Lâm Như Nguyệt nhẹ nhàng hỏi: “Du Du, con và Bạch Ngôn Sơ bắt đầu lại thật sao?”

Hiện tại, xác thực mỗi người đều nghĩ bọn họ như vậy.

“Dì nguyệt, dì muốn nói cái gì?” Du Du hỏi.

“Du Du, con không thể phớt lờ! Con quên nó có phụ nữ ở bên ngoài sao, mặc dù nó không thừa nhận đứa con hoang đó là của nó, nhưng đó chỉ là lời nói của nó. Nó dám mang đứa bé kia đi làm xét nghiệm DNA sao?” Lâm Như Nguyệt nói ra quan điểm của mình.

Du Du đặt hai bát bánh pudding xoài đặt ở trong khay, nói: “Con biết, chuyện của con, con sẽ lưu tâm.” Liền bung đồ đi ra ngoài.

Phía ngoài mấy người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, hình như đang nói tới đề tài gì rất có hứng thú.

Chu Tuyết Phi đang ngồi cảm thán: “Đều nghe nói Đường tiên sinh cùng Đường phu nhân năm đó chìm cá tình thâm, làm cho người ta hâm mộ. Hôm nay nghe ông nói, thật đúng là mới hiểu được.

Đường Hạc Lễ nói tới người vợ đã chết, giọng nói cũng dịu dàng hơn rất nhiều: “Ban đầu chính tôi ở trong đám người liếc mắt liền phát hiện ra A Văn. Cô ấy thật sự rất đẹp, giống như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, lập tức hấp dẫn sự chú ý của tôi, tôi lúc đó liền thế, kiếp này không phải là cô ấy không cưới!”

Du Du cực ít nghe khi được cha ở trước mặt người ngoài xúc động nói tới mẹ Đặng Thanh Vân như thế, trong lòng quay cuồng một hồi, quên mất trên tay đang bung đồ ngọt.

Bạch Ngôn Sơ nhìn thấy, liền đưa tay ra thay cô để lên bàn.

Chu Tuyết Phi lộ ra vẻ mặt hâm mộ: “Tình cảm của hai con thật tốt nha! Ha ha!”

Đường Hạc Lễ bung lên một tách trà Phổ Nhĩ, thờ dài nói: “Một đời có thể có được một tình yêu chân thành, là chuyện rất khó! Đáng tiếc, bây giờ rất nhiều người không biết phải quý trọng!”

Nói xong, ánh mắt của ông nhẹ nhàng dời đến trên người hai người nam nữ trẻ tuổi bên kia.

Du Du ý thức được là câu nói của cha có hàm ý khác, liền cố ý ngồi xuống vỗ vai ông nói: “Tối nay cha có thể làm nhà thơ được rồi đấy, cảm xúc dào dạt như vậy!”

Chu Tuyết Phi ha ha nở nụ cười.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên nói, “Con mới vừa nhận được một cú điện thoại, thứ sáu có người mời con đi tham gia một tiệc rượu từ thiện, quy mô không nhỏ. Không bằng để cho Du Du cùng đi? Con thay mặt Hoa An, Du Du thay mặt Đường gia, tin tưởng như vậy sẽ lưu lại ấn tượng tốt cho truyền thông!”

Dứt lời anh dùng ánh mắt rất tự tin nhìn Đường Hạc Lễ, đang đợi ông đồng ý.

Đường Hạc Lễ làm sao lại nói không tốt đây: “Tốt! Để cho Du Du đi giải giải sầu cũng tốt, con đi cùng với nó, ta cũng yên tâm.”

Du Du lại lạnh nhạt nói: “Con không đi, hình như đêm đó con không rảnh.”

Cô thật đúng là không có tâm tình cũng không có tinh thần đi diễn trò trong thời gian dài.

Đường Hạc Lễ vội vàng hỏi: “Sao vậy? Con cũng đã lâu không có tham gia những hoạt động như thế này rồi, đi một chút đi!”

Bạch Ngôn Sơ lại khẽ mỉm cười, “Cô ấy sẽ đi, ngài cứ yên tâm.”

Trong lòng Du Du rất buồn bực: Lại là như thế này! Cô hận anh nhất là điểm này!

Cô bỗng nhiên đứng dậy, nói: “Con có chút mệt mỏi, muốn đi về trước! Cha, bác gái, mọi người cứ nói chuyện tiếp đi.”

Lúc cô xoay người đi tới cửa thì Bạch Ngôn Sơ cũng nói với Đường Hạc Lễ cùng Chu Tuyết Phi: “Con đưa cô ấy về.”

Đi tới cửa, Du Du mới nhớ tới mình không lái xe, liền dừng bước. Sau lưng có một giọng nam trầm thấp lạnh lùng vang lên: “Không phải bảo em bình tĩnh sao?”

Trong lòng Du Du như tắc nghẽn, quay đầu lại nóng nảy nói: “Không cần anh nhắc nhở tôi, anh cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh của anh phải không?”

Thế nhưng anh lại đưa tay lên luồn vào tóc cô, cười khê: “Anh chỉ sợ em sẽ mệt mỏi nằm xuống.” Lại hỏi, “Dạ hội thật sự không đi sao? Không sợ bỏ qua tiết mục đặc sắc sao?”

Trong giọng nói là một chút dụ dỗ nhàn nhạt.

Trong lòng Du Du rối loạn, lui về sau một bước, nói: “Tiết mục gì? Là tiểu thư Giang Tâm Di nhảy thoát y sao?”

Trong miệng Bạch Ngôn Sơ phát ra tiếng cười khỏ, buông lỏng sợi tóc của cô trong tay, nói: “Dù sao cũng có chuyện em muốn biết!”

Du Du cười lạnh: “Tốt! Đi thì đi, tôi không có sợ anh đâu.”

Ai sợ ai? Chính là không muốn để cho anh chê cười mình!

Bạch Ngôn Sơ hứng thú gật đầu một cái: “Rất tốt!” Lại dẫn đầu đi ở phía trước nói, “Anh đưa em về!”

Du Du cúi đầu không nhìn anh: “Được, nhưng không cho phép anh vào nhà tôi.”

Dạ hội từ thiện tổ chức ở khu thành đông trên núi Thúy Vân. Tuy nhiên giới truyền thông quả không nói khoác, Du Du đi đến mới biết, các danh nhân tình anh thật đúng là không ít. Rất nhiều nhân vật của thương giới, chính trị, showbiz, thời trang đều đến, có thể thấy được lực thu hút của người tổ chức quả thật rất phi phàm.

Cô mặc một bộ váy dài màu tảo biển dài chấm đất, trên vai là áo choàng lông chồn màu nâu nhạt. Bên tai là khuyên tai kim cương, trên gáy tuyết trắng chỉ cần một dây chuyền kim cương, cũng đủ để gây choáng ngợp với công chúng.

Mấy ký giả truyền thông tiến lên, cầm camera lia về phía cô đang tạo dáng chụp ảnh. Cô một tay nhẹ nhàng chống nạnh, cơ thể nhìn vào màn hình xoay người ước chừng 45°, khóe môi hơi nhếch lên, trên khuôn mặt mỹ lệ mê người cô nở nụ cười vừa tao nhã lại vừa quyến rũ.

Mà phong cách nữ thần của cô, sớm đã khiến mấy cô gái trẻ tuổi bên kia âm thầm thần thức.

Du Du tao nhã nhẹ nhàng bước chân lên thảm đỏ, đi vào hiện trường dạ hội. Y hươu tán ánh, tiếng cười lưu chuyển. Những đôi nam nữ này, giống như là được chạm khắc vàng ngọc lên vậy, luôn luôn được bao trùm bởi một tầng hào quang.

Đang ở lúc Du Du cầm một ly sâm banh do phục vụ bung tới, bên kia liền truyền đến giọng của phụ nữ: “Du Du, cháu cũng tới rồi?”

Thì ra là Liêu phu nhân và Âu Dương phu nhân, hai người đều là bạn làm ăn của cha, coi như là người quen cũ.

Liêu phu nhân tiến lên cười hỏi: “Du Du, gần đây cháu như thế nào? Nghe nói cháu không đi làm ở công ty của cha cháu nữa?”

Âu Dương phu nhân lại thương xót nói: “Ai nha, cháu là công chúa trong nhà cần gì phải đi ra ngoài làm việc khổ cực như vậy? Con gái chính là muốn hưởng thụ không đúng sao!”

Thế nhưng Du Du lại ung dung cười nói: “Cháu muốn làm công việc mà mình thích, thiết kế quảng cáo là lĩnh vực yêu thích của cháu, cháu làm rất vui vẻ.”

Đúng lúc này, bên kia có người nhẹ nhàng kêu lên “Bạch tiên sinh đến rồi!”

Bạch Ngôn Sơ? Du Du không khỏi xoay người nhìn về phía cửa. Bên kia thảm đỏ, một bóng dáng cao đẹp chậm rãi đập vào tầm mắt của cô, cũng đập vào tầm mắt đông đảo các vị khách ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 48: Giờ thứ hai

Editor: Nam Cung Nguyệt

Không cách nào phủ nhận, âu phục đen tuyền mặc ở trên người Bạch Ngôn Sơ đúng là rất hoàn mỹ, đăng trong là áo sơ mi trắng, đối lập với áo khoác âu phục màu đen càng thêm nổi bật, tạo thành sự hài hòa thống nhất, càng tăng thêm vẻ tuấn tú uy nghi cùng khí chất cao quý của anh.

Du Du đứng yên tại chỗ, dịu dàng mỉm cười với anh. Bạch Ngôn Sơ đi lên trước, nhỏ giọng hỏi: “Em tới lúc nào vậy?”

Cô cười xinh đẹp: “Vừa mới đến, sớm hơn anh một chút.” Dứt lời liền đưa tay nhẹ nhàng sửa lại khăn tay trang trí trước túi áo anh, tạo hình nó thành một đóa hoa đẹp đẽ.

Bên kia ký giả nhìn thấy cặp vợ chồng trước ở bên cạnh nhau, dĩ nhiên giống như com mèo ngửi thấy mùi tanh, rí rít xông tới phía trước hai người, chụp lại một vài bức ảnh có chút mập mờ của hai người.

Vợ trước chỉnh lại trang phục cho chồng trước, phải chăng đây chính là biểu hiện cho việc hai người vẫn chưa hết tình cảm với nhau?

Nhìn thấy ký giả ở xung quanh, Bạch Ngôn Sơ mỉm cười cúi đầu sát bên tai Du Du thì thầm, “Tối nay em rất đẹp.”

Hơi thở mang theo khí độc đầu độc màng nhĩ của cô, làm cho trong lòng cô khẽ run. Trên gương mặt cũng trở nên có chút âm áp, nhưng không thể

không kéo lý trí trở về được, cười nói: “Bạch tiên sinh cũng mưu sát không ít xuân tâm của các cô gái!

Khỏe môi của anh hình như khê cong lên, nhẹ nhàng tạo thành độ cong hoàn mỹ. Đang ở lúc anh nghĩ muốn đưa tay khoác lấy cánh tay của cô thì cô lại linh hoạt né tránh: “Tối nay chúng ta sẽ tự chơi trò chơi của mình.”

“Ok! Bất quá quy tắc trò chơi của anh luôn thay đổi!” Bên trong nụ cười của anh hình như ẩn chứa thâm ý vô hạn.

Đúng lúc này, ký giả bên kia lại bắt đầu kêu lên: “Kha nhi thiếu kia!”

“Oa! Thật sự là anh ấy!” Kế tiếp là một trận thét chói tai của các cô gái.

Du Du ngăn ra, vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa chính. Cùng lúc đó, Bạch Ngôn Sơ cũng lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Một người đàn ông đẹp trai mặc âu phục áo màu ngà, quần màu tím đậm đang đứng ở trên thảm đỏ. Trên khuôn mặt tuấn tú như ngọc, con ngươi khỏe mạnh long lánh đen như mực nước sơn, đôi môi ẩm áp mà cao quý mỉm cười càng làm cho lòng người nhột nhạt.

Nếu như nói Bạch Ngôn Sơ mặc âu phục đen tuyền như kỵ sĩ thời xưa dưới đêm trăng, thì Kha Triết Nam toàn thân áo trắng chính là Tinh Linh Vương Tử của Mãn Côi Viên. Một người yêu mỹ lạnh lùng quyến rũ lòng người, một người âm áp vui vẻ.

Các ký giả cũng không ngồi yên được nữa, đi về phía hai người đàn ông này. Nghiễm nhiên coi nơi này là đại hội mỹ nam.

Du Du đi nhanh, Kha Triết Nam cũng nhìn thấy cô. Hai người đồng thời đi nhanh, rất nhanh đã đứng đối mặt nhau.

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ thoáng chốc trở nên rét lạnh, tay cầm ly rượu bắt đầu nắm chặt. Lúc này, ông chủ Lý thay mặt người tổ chức đi về phía anh, cười nói: “Bạch tiên sinh, ngài đã tới? Có thể mời được ngài tới thật là vinh hạnh của chúng tôi!”

Về mặt của Bạch Ngôn Sơ lập tức bình thường trở lại, mỉm cười: “Lý tiên sinh, dạ hội tối nay rất có ý nghĩa, tôi cảm thấy rất tuyệt vời!”

Mà ở bên kia, Kha Triết Nam cùng Du Du cùng đi qua một góc tối không người, cười nói: “Tớ còn tưởng rằng cậu không bao giờ để ý tớ nữa đấy.”

Du Du giả vờ giận, nói: “Nếu cậu dám trốn ở Tokyo không trở về, tớ liền đi qua bắt cậu trở về!” Lại hỏi, “Cậu về mấy ngày rồi?”

Kha Triết Nam cười cười: “Tớ về lúc ba ngày trước! Đây, sao cậu vẫn dữ như vậy? Lại tức giận nữa cẩn thận có nếp nhăn đấy!”

“Trở lại liền rửa tớ! Sao rồi? Đi Tokyo gặp được tình yêu rồi sao?”

“Đương nhiên là có! Tớ Best Seller như vậy, những mỹ nhân Nhật Bản kia nhìn thấy tớ cũng hận không thể mua vé máy bay đi về cùng tớ!”

Du Du dờ khóc dờ cười, liền đưa tay lên khê đánh hấn. Cảm giác giữa hai người, hình như đã trở lại như trước đây không buồn không lo, luôn vui vẻ.

Du Du nhẹ nhàng nhìn sang bên kia, hỏi: “Cậu vẫn là đồng minh của tớ chứ?”

“Chỉ cần cậu cần.” Hấn khê hứa hẹn ở bên tai cô.

“Tớ đang nghĩ phải làm sao để cho anh ta khuất phục dưới chân tớ một cách nhanh nhất! Cô kiều mỹ cười một tiếng.

Kha Triết Nam lại nói: “Đoán chừng hiện tại anh ta lại đang nghĩ giống cậu.”

Người chủ trì dạ hội tuyên bố dạ hội chính thức bắt đầu. Sau khi kết thúc hành khúc, ông chủ Lý thay mặt người tổ chức đọc diễn văn, nói cảm ơn mọi người đã ủng hộ, chúc dạ hội từ thiện thành công tốt đẹp.

Sau đó, người chủ trì muốn mời Bạch Ngôn Sơ lên phát biểu.

Tay Du Du cầm Kê Vĩ Tử rung nhẹ một chút. Anh, cũng muốn phát biểu?

Sau khi người đàn ông lên đài nói chừng năm phút, mọi người mới biết anh là đại biểu cho nhà tài trợ lớn nhất, tập đoàn Hoa An.

Kha Triết Nam ở một bên đã bị các cô gái vây quanh, cười tươi như hoa theo sát hấn dụ dằng nói chuyện. Du Du nhìn thấy, hấn giống như là con cừ non bị đám sói hoang vây quanh, thật là một đôi mắt rất vô tội.

Du Du không khỏi cười khò, định đi tới giải vây cho hấn.

Nhưng đúng lúc đó, dưới đài đột nhiên có người la lớn: “Xin hỏi Bạch Ngôn Sơ tiên sinh, gần đây có rất nhiều xì căng đan của ngài cùng Giang Tâm Di tiểu thư, có điều là thật sao? Con gái của Giang Tâm Di là con ruột của ngài sao?”

Đáy lòng Du Du mãnh liệt kích động, giống như có hàng nghìn con ngựa chạy qua.

Xem ra, người quan tâm vấn đề này tuyệt đối không chỉ có mình cô!

Toàn hội trường thoáng chốc trở nên yên tĩnh, hình như cũng đang chờ đợi đáp án.

Người đàn ông trên sân khấu không vì vấn đề từ trên trời giáng xuống này mà có vẻ bồn chồn lo lắng, ngược lại trong lòng như đã có dự tính từ trước lạnh lùng cười một tiếng, từ trong túi áo lấy ra một phần văn kiện, dùng giọng điệu trầm thấp mà hữu lực nói với mọi người: “Đây là bản báo cáo kết quả xét nghiệm DNA, người xét nghiệm là tôi cùng con gái của Giang Tâm Di tiểu thư! Xin mọi người xem qua một chút.”

Sau đó anh khẽ ngoắc tay một cái gọi nhân viên tới làm việc, đề hẳn giúp mình phóng to lên màn hình chiếu.

Các vị khách bắt đầu ríu rít nhỏ giọng bàn luận: “Anh ta muốn làm gì vậy?” “Thì ra anh ta không phải là cha ruột đứa bé kia?” “Lúc này mới nói rõ ràng!”

Du Du cắn môi, tay cầm ly rượu dần trở nên vô lực. Kha Triết Nam ở một bên lặng lẽ nhìn cô một cái, khẽ thở dài, sau đó một tay đặt lên vai của cô.

Trên màn hình lớn, kết quả xét nghiệm DNA xuất hiện. Ngón tay thon dài của Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng chỉ vào nhóm số liệu phía trên, nói: “Xin các vị tiên sinh, phu nhân nghiêm túc nhìn số liệu này!”

Số liệu phía trên là: 0. 000%!

Toàn hội trường xôn xao, thậm chí còn có người vỗ tay. Du Du nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lại không thể ngăn cản được hô hấp của mình càng ngày càng nhanh.

Người chủ trì thừa dịp không khí đang nóng lên nói, “Bạch tiên sinh phải đối mặt với chất vấn của mọi người, hơn nữa còn thân nhiên công bố kết quả xét nghiệm! Chúng ta nên khám phục dung khí của ngài ấy!”

Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên như sấm, hồi lâu cũng chưa dừng.

Kha Triết Nam cúi đầu nhìn Du Du, hỏi: “Không sao chứ? Có muốn tớ đi hóng mát cùng cậu một chút hay không?”

“Không cần, tớ không sao.” Du Du ngẩng đầu cười yếu ớt, giọng nói có vẻ rất bình thản.

“Sau đây, chúng ta sẽ tiến hành bán đấu giá vật phẩm thứ nhất! Là cái gì đây? Là dây chuyền kim cương của phu nhân Tào Lý Lệ Phương! Nếu các vị cảm thấy hứng thú thì không nên bỏ qua. . . . .”

Số tiền mà hội bán đấu lần này thu được sẽ đưa vào quỹ từ thiện, cho nên người đứng ra tổ chức chuẩn bị rất nhiều đồ tốt, nghe nói có châu báu, quần áo trang sức bản giới hạn của các nhãn hiệu nổi tiếng, đồ cổ, các bức tranh nổi tiếng.

Không khí của buổi đấu giá đang trong quá trình nóng dần lên, Kha Triết Nam nhẹ nhàng kéo tay của Du Du, dùng giọng thấp đủ cho hai người bọn họ nghe thấy nói: “Tối đây! Có chuyện tớ cần nói cho cậu biết.”

Du Du gật đầu một cái, liền theo hắn rời đi, đi tới cửa bên cạnh đại sảnh, rẽ vào đi ra ngoài.

Kha Triết Nam nhìn bên kia một cái, sau đó đứng đối diện với Du Du ở góc tường nói: “Tối hôm qua tớ vừa phát hiện một chuyện!”

“Chuyện gì?” diananlkyuoin

“Tớ luôn nghi ngờ anh trai của tớ, cho nên tớ đã cho người lén theo dõi anh ấy.”

Du Du kinh ngạc nhìn hắn. Hắn cũng sẽ bảo người đi theo dõi người khác? Hơn nữa còn là anh trai của hắn?

“Tại sao lại muốn theo dõi anh ấy? Nghi ngờ anh ấy cái gì?”

Kha Triết Nam khẽ mỉm cười, sau đó mới nói: “Thật ra thì, chị Lệ Châu vẫn hoài nghi anh ấy có phụ nữ bên ngoài, cảm thấy rất khổ não, tìm tớ kể khổ. Tớ không muốn nhìn thấy chị ấy khổ sở như vậy, chị Lệ Châu là một cô gái tốt, chị ấy rất yêu anh tớ. Vì vậy, tớ tìm một thám tử tư theo dõi anh ấy, chụp rất nhiều hình. Trong khoảng thời gian tớ đi Tokyo này, thám tử tư đó vẫn luôn theo dõi anh ấy, còn chụp một vài bức.”

Du Du nhìn xung quanh, sau đó dùng giọng nói cảnh giác hỏi: “Chụp cái gì?”

Kha Triết Nam thở dài, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, “Anh ấy thật sự có phụ nữ bên ngoài, hơn nữa. . . . .”

“Hơn nữa cái gì?” Du Du bắt đầu nóng nảy.

“Người phụ nữ kia là Giang Tâm Di!”

Trong đầu Du Du bùm một tiếng, giống như bị thiên lôi bổ một nhát.

Giang Tâm Di, tại sao lại qua lại với Kha Triết Khôn? Đây là vở kịch gì vậy? Phim truyền hình chiếu lúc tám giờ sao?

Kha Triết Nam bình tĩnh thấy cô thật lâu không có hồi hồn lại, khẽ kêu lên, “Du Du?”

Du Du hít sâu một hơi, trong đầu cuối cùng cũng sáng tỏ hơn nhiều. Cô dùng đầu ngón tay xoắn nhẹ tóc mai, lại gần hẳn hỏi: “Cậu nói là, Giang Tâm Di chính là người phụ nữ bên ngoài của anh trai cậu? Cũng chính là người làm anh ấy phải kéo dài việc kết hôn?”

Kha Triết Nam cười khò: “Tớ cũng nghĩ như thế, tớ thiếu trước mất tất cả chứng cứ đều là cô ta.”

Trong nháy mắt Du Du trở nên im lặng, bởi vì không biết nói cái gì.

Bạch Ngôn Sơ, Giang Tâm Di. Hôm nay lại thêm cả Kha Triết Khôn.

Đến tốt cùng là mối quan hệ gì vậy? Có phải là, Bạch Ngôn Sơ cùng Kha Triết Khôn tranh giành một người phụ nữ, cũng vì vậy trên phương diện làm ăn cũng trở thành kẻ địch?

“Nhưng mà con gái của Giang Tâm Di, tớ thật sự lo lắng. . . . .” Giọng của Kha Triết Nam đột nhiên trầm xuống.

Chợt cảm thấy trong đầu có một tia điện xẹt qua, Du Du đột nhiên ngừng đầu nhìn hẳn: “Đứa bé kia? Chẳng lẽ là của anh cậu sao?”

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng bước chân, càng ngày càng tới gần, càng ngày càng rõ ràng. Hai người cũng bị kinh động, liền lập tức xoay người nhìn bên kia.

Bạch Ngôn Sơ đi tới từ phía ngược sáng, sau lưng là ánh đèn rực rỡ. Cho nên, giờ phút này Du Du không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Anh đến gần, ôn hoà nói: “Du Du, sao lại đứng ở chỗ này hóng gió? Cùng anh đi vào thôi!”

Giọng nói mặc dù không được coi là rất cao, nhưng nghe vào rõ ràng có ẩn chứa vẻ ra lệnh

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 48: Giờ thứ hai

Editor: Nam Cung Nguyệt

Không cách nào phủ nhận, âu phục đen tuyền mặc ở trên người Bạch Ngôn Sơ đúng là rất hoàn mỹ, đằng trong là áo sơ mi trắng, đối lập với áo khoác âu phục màu đen càng thêm nổi bật, tạo thành sự hài hòa thống nhất, càng tăng thêm vẻ tuấn tú uy nghi cùng khí chất cao quý của anh.

Du Du đứng yên tại chỗ, dịu dàng mỉm cười với anh. Bạch Ngôn Sơ đi lên trước, nhỏ giọng hỏi: “Em tới lúc nào vậy?”

Cô cười xinh đẹp: “Vừa mới đến, sớm hơn anh một chút.” Dứt lời liền đưa tay nhẹ nhàng sửa lại khăn tay trang trí trước túi áo anh, tạo hình nó thành một đóa hoa đẹp đẽ.

Bên kia ký giả nhìn thấy cặp vợ chồng trước ở bên cạnh nhau, dĩ nhiên giống như com mè�o ngửi thấy mùi tanh, rồi rít xông tới phía trước hai người, chụp lại một vài bức ảnh có chút mập mờ của hai người.

Vợ trước chỉnh lại trang phục cho chồng trước, phải chăng đây chính là biểu hiện cho việc hai người vẫn chưa hết tình cảm với nhau?

Nhìn thấy ký giả ở xung quanh, Bạch Ngôn Sơ mỉm cười cúi đầu sát bên tai Du Du thì thầm, “Tối nay em rất đẹp.”dienanlkyuoin

Hơi thở mang theo khí độc đầu độc mạng nhĩ của cô, làm cho trong lòng cô khẽ run. Trên gương mặt cũng trở nên có chút ảm áp, nhưng không thể không kéo lý trí trở về được, cười nói: “Bạch tiên sinh cũng mưu sát không ít xuân tâm của các cô gái!”

Khóe môi của anh hình như khẽ cong lên, nhẹ nhàng tạo thành độ cong hoàn mỹ. Đang ở lúc anh nghĩ muốn đưa tay khoác lấy cánh tay của cô thì cô lại linh hoạt né tránh: “Tối nay chúng ta sẽ tự chơi trò chơi của mình.”

“Ok! Bất quá quy tắc trò chơi của anh luôn thay đổi!” Bên trong nụ cười của anh hình như ẩn chứa thâm ý vô hạn.

Đúng lúc này, ký giả bên kia lại bắt đầu kêu lên: “Kha nhị thiếu kia!”

“Oa! Thật sự là anh ấy!” Kế tiếp là một trận thét chói tai của các cô gái.

Du Du ngẩn ra, vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa chính. Cùng lúc đó, Bạch Ngôn Sơ cũng lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Một người đàn ông đẹp trai mặc âu phục áo màu ngà, quần màu tím đậm đang đứng ở trên thảm đỏ. Trên khuôn mặt tuấn tú như ngọc, con ngươi khỏe mạnh long lánh đen như mực nước sơn, đôi môi ảm áp mà cao quý mỉm cười càng làm cho lòng người nhột nhạt.

Nếu như nói Bạch Ngôn Sơ mặc âu phục đen tuyền như kỵ sĩ thời xưa dưới đêm trăng, thì Kha Triết Nam toàn thân áo trắng chính là Tinh Linh Vương Tử của Mãn Côi Viên. Một người yêu mị lạnh lùng quyền rũ lòng người, một người ảm áp vui vẻ.

Các ký giả cũng không ngồi yên được nữa, đi về phía hai người đàn ông này. Nghiễm nhiên coi nơi này là đại hội mỹ nam.

Du Du đi nhanh, Kha Triết Nam cũng nhìn thấy cô. Hai người đồng thời đi nhanh, rất nhanh đã đứng đối mặt nhau.

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ thoáng chốc trở nên rét lạnh, tay cầm ly rượu bắt đầu nắm chặt. Lúc này, ông chủ Lý thay mặt người tổ chức đi về phía anh, cười nói: “Bạch tiên sinh, ngài đã tới? Có thể mời được ngài tới thật là vinh hạnh của chúng tôi!”

Về mặt của Bạch Ngôn Sơ lập tức bình thường trở lại, mỉm cười: “Lý tiên sinh, dạ hội tối nay rất có ý nghĩa, tôi cảm thấy rất tuyệt vời!”

Mà ở bên kia, Kha Triết Nam cùng Du Du cùng đi qua một góc tối không người, cười nói: “Tớ còn tưởng rằng cậu không bao giờ để ý tớ nữa đấy.”

Du Du giả vờ giận, nói: “Nếu cậu dám trốn ở Tokyo không trở về, tớ liền đi qua bắt cậu trở về!” Lại hỏi, “Cậu về mấy ngày rồi?”

Kha Triết Nam cười cười: “Tớ về lúc ba ngày trước! Đây, sao cậu vẫn dữ như vậy? Lại tức giận nữa cẩn thận có nếp nhăn đấy!”

“Trở lại liền rửa tớ! Sao rồi? Đi Tokyo gặp được tình yêu rồi sao?”

“Đương nhiên là có! Tớ Best Seller như vậy, những mỹ nhân Nhật Bản kia nhìn thấy tớ cũng hận không thể mua vé máy bay đi về cùng tớ!”

Du Du dờ khóc dờ cười, liền đưa tay lên khẽ đánh hấn. Cảm giác giữa hai người, hình như đã trở lại như trước đây không buồn không lo, luôn vui vẻ.

Du Du nhẹ nhàng nhìn sang bên kia, hỏi: “Cậu vẫn là đồng minh của tớ chứ?”

“Chỉ cần cậu cần.” Hấn khẽ hứa hẹn ở bên tai cô.

“Tớ đang nghĩ phải làm sao để cho anh ta khuất phục dưới chân tớ một cách nhanh nhất! Cô kiều mỵ cười một tiếng.

Kha Triết Nam lại nói: “Đoán chừng hiện tại anh ta lại đang nghĩ giống cậu.”

Người chủ trì dạ hội tuyên bố dạ hội chính thức bắt đầu. Sau khi kết thúc hành khúc, ông chủ Lý thay mặt người tổ chức đọc diễn văn, nói cảm ơn mọi người đã ủng hộ, chúc dạ hội từ thiện thành công tốt đẹp.

Sau đó, người chủ trì muốn mời Bạch Ngôn Sơ lên phát biểu.

Tay Du Du cầm Kê Vĩ Tử rung nhẹ một chút. Anh, cũng muốn phát biểu?

Sau khi người đàn ông lên đài nói chừng năm phút, mọi người mới biết anh là đại biểu cho nhà tài trợ lớn nhất, tập đoàn Hoa An.

Kha Triết Nam ở một bên đã bị các cô gái vây quanh, cười tươi như hoa theo sát hấn dụ dằng nói chuyện. Du Du nhìn thấy, hấn giống như là con cừ non bị đám sói hoang vây quanh, thật là một đôi mắt rất vô tội.

Du Du không khỏi cười khỏ, định đi tới giải vây cho hấn.

Nhưng đúng lúc đó, dưới đài đột nhiên có người la lớn: “Xin hỏi Bạch Ngôn Sơ tiên sinh, gần đây có rất nhiều xì căng đan của ngài cùng Giang Tâm Di tiểu thư, có điều là thật sao? Con gái của Giang Tâm Di là con ruột của ngài sao?”

Đáy lòng Du Du mãnh liệt kích động, giống như có hàng nghìn con ngựa chạy qua.

Xem ra, người quan tâm vấn đề này tuyệt đối không chỉ có mình cô!

Toàn hội trường thoáng chốc trở nên yên tĩnh, hình như cũng đang chờ đợi đáp án.

Người đàn ông trên sân khấu không vì vấn đề từ trên trời giáng xuống này mà có vẻ bồn chồn lo lắng, ngược lại trong lòng như đã có dự tính từ trước lạnh lùng cười một tiếng, từ trong túi áo lấy ra một phần văn kiện, dùng giọng điệu trầm thấp mà hữu lực nói với mọi người: “Đây là bản báo cáo kết quả xét nghiệm DNA, người xét nghiệm là tôi cùng con gái của Giang Tâm Di tiểu thư! Xin mọi người xem qua một chút.”

Sau đó anh khẽ ngoắc tay một cái gọi nhân viên tới làm việc, để hấn giúp mình phóng to lên màn hình chiếu.

Các vị khách bắt đầu ríu rít nhỏ giọng bàn luận: “Anh ta muốn làm gì vậy?” “Thì ra anh ta không phải là cha ruột đứa bé kia?” “Lúc này mới nói rõ ràng!”

Du Du cắn môi, tay cầm ly rượu dần trở nên vô lực. Kha Triết Nam ở một bên lặng lẽ nhìn cô một cái, khẽ thở dài, sau đó một tay đặt lên vai của cô.

Trên màn hình lớn, kết quả xét nghiệm DNA xuất hiện. Ngón tay thon dài của Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng chỉ vào nhóm số liệu phía trên, nói: “Xin các vị tiên sinh, phu nhân nghiêm túc nhìn số liệu này!”

Số liệu phía trên là: 0. 000%!

Toàn hội trường xôn xao, thậm chí còn có người vỗ tay. Du Du nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lại không thể ngăn cản được hô hấp của mình càng ngày càng nhanh.

Người chủ trì thừa dịp không khí đang nóng lên nói, “Bạch tiên sinh phải đối mặt với chất vấn của mọi người, hơn nữa còn thân nhiên công bố kết quả xét nghiệm! Chúng ta nên khâm phục dũng khí của ngài ấy!”

Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên như sấm, hồi lâu cũng chưa dừng.

Kha Triết Nam cúi đầu nhìn Du Du, hỏi: “Không sao chứ? Có muốn tớ đi hóng mát cùng cậu một chút hay không?”*dienanlkyuoin*

“Không cần, tớ không sao.” Du Du ngẩng đầu cười yếu ớt, giọng nói có vẻ rất bình thản.

“Sau đây, chúng ta sẽ tiến hành bán đấu giá vật phẩm thứ nhất! Là cái gì đây? Là dây chuyền kim cương của phu nhân Tào Lý Lệ Phương! Nếu các vị cảm thấy hứng thú thì không nên bỏ qua. . . . .”

Số tiền mà hội bán đấu lần này thu được sẽ đưa vào quỹ từ thiện, cho nên người đứng ra tổ chức chuẩn bị rất nhiều đồ tốt, nghe nói có châu báu, quần áo trang sức bản giới hạn của các nhãn hiệu nổi tiếng, đồ cổ, các bức tranh nổi tiếng.

Không khí của buổi đấu giá đang trong quá trình nóng dần lên, Kha Triết Nam nhẹ nhàng kéo tay của Du Du, dùng giọng thấp đủ cho hai người bọn họ nghe thấy nói: “Tối đây! Có chuyện tớ cần nói cho cậu biết.”

Du Du gật đầu một cái, liền theo hắn rời đi, đi tới cửa bên cạnh đại sảnh, rẽ vào đi ra ngoài.

Kha Triết Nam nhìn bên kia một cái, sau đó đứng đối diện với Du Du ở góc tường nói: “Tối hôm qua tớ vừa phát hiện một chuyện!”

“Chuyện gì?”*dienanlkyuoin*

“Tớ luôn nghi ngờ anh trai của tớ, cho nên tớ đã cho người lên theo dõi anh ấy.”

Du Du kinh ngạc nhìn hắn. Hắn cũng sẽ bảo người đi theo dõi người khác? Hơn nữa còn là anh trai của hắn?

“Tại sao lại muốn theo dõi anh ấy? Nghi ngờ anh ấy cái gì?”

Kha Triết Nam khẽ mím môi, sau đó mới nói: “Thật ra thì, chị Lệ Châu vẫn hoài nghi anh ấy có phụ nữ bên ngoài, cảm thấy rất khổ não, tìm tớ kể khổ. Tớ không muốn nhìn thấy chị ấy khổ sở như vậy, chị Lệ Châu là một cô gái tốt, chị ấy rất yêu anh tớ. Vì vậy, tớ tìm một thám tử tư theo dõi anh ấy, chụp rất nhiều hình. Trong khoảng thời gian tớ đi Tokyo này, thám tử tư đó vẫn luôn theo dõi anh ấy, còn chụp một vài bức.”

Du Du nhìn xung quanh, sau đó dùng giọng nói cảnh giác hỏi: “Chụp cái gì?”

Kha Triết Nam thở dài, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, “Anh ấy thật sự có phụ nữ bên ngoài, hơn nữa. . . . .”

“Hơn nữa cái gì?” Du Du bắt đầu nóng nảy.

“Người phụ nữ kia là Giang Tâm Di!”*dienanlkyuoin*

Trong đầu Du Du bùng một tiếng, giống như bị thiên lôi bổ một nhát.

Giang Tâm Di, tại sao lại qua lại với Kha Triết Khôn? Đây là vở kịch gì vậy? Phim truyền hình chiếu lúc tám giờ sao?

Kha Triết Nam bình tĩnh thấy cô thật lâu không có hồi hồn lại, khẽ kêu lên, “Du Du?

Du Du hít sâu một hơi, trong đầu cuối cùng cũng sáng tỏ hơn nhiều. Cô dùng đầu ngón tay xoắn nhẹ tóc mai, lại gần hắn hỏi: “Cậu nói là, Giang Tâm Di chính là người phụ nữ bên ngoài của anh trai cậu? Cũng chính là người làm anh ấy phải kéo dài việc kết hôn?”

Kha Triết Nam cười khổ: “Tớ cũng nghĩ như thế, tớ thiếu trước mắt tắt cả chứng cứ đều là cô ta.”

Trong nháy mắt Du Du trở nên im lặng, bởi vì không biết nói cái gì.

Bạch Ngôn Sơ, Giang Tâm Di. Hôm nay lại thêm cả Kha Triết Khôn.

Đến tốt cùng là mối quan hệ gì vậy? Có phải là, Bạch Ngôn Sơ cùng Kha Triết Khôn tranh giành một người phụ nữ, cũng vì vậy trên phương diện làm ăn cũng trở thành kẻ địch?

“Nhưng mà con gái của Giang Tâm Di, tớ thật sự lo lắng. . . . .” Giọng của Kha Triết Nam đột nhiên trầm xuống.

Chợt cảm thấy trong đầu có một tia điện xẹt qua, Du Du đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn: “Đứa bé kia? Chẳng lẽ là của anh cậu sao?”

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng bước chân, càng ngày càng tới gần, càng ngày càng rõ ràng. Hai người cũng bị kinh động, liền lập tức xoay người nhìn bên kia.

Bạch Ngôn Sơ đi tới từ phía ngược sáng, sau lưng là ánh đèn rực rỡ. Cho nên, giờ phút này Du Du không thấy rõ về mặt của anh.

Anh đến gần, ôn hoà nói: “Du Du, sao lại đứng ở chỗ này hóng gió? Cùng anh đi vào thôi!”

Giọng nói mặc dù không được coi là rất cao, nhưng nghe vào rõ ràng có ẩn chứa vẻ ra lệnh

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chương 49: Giờ thứ ba

Editor: Cẩm Tú

Một tay của Kha Triết Nam đặt trên Vai Du Du, cười nói: “Tôi sẽ đưa cô ấy vào! Tôi nay cô ấy là bạn nhảy duy nhất của tôi!”

Đang lúc hấn kéo Du Du đang trầm mặc đi về phía trước thì Bạch Ngôn Sơ lại đưa tay nắm lấy một cánh tay khác của cô: “Đợi chút.”

Du Du cắn môi, có vẻ như muốn nói gì lại cuối cùng lại không nói.

Có lẽ vào lúc này, nói gì cũng sẽ không thích hợp. Bởi vì, trong không khí đã tràn ngập hơi thở tranh đấu hết sức căng thẳng của hai người đàn ông.

Ánh mắt rét lạnh của Bạch Ngôn Sơ bình tĩnh đối mặt với Kha Triết Nam: “Đối với đồ của người khác thì không nên cảm thấy quá hứng thú!”

“Ha ha, tôi cũng muốn nói những lời này với Bạch tiên sinh! Chẳng qua tôi có thay đổi một chút, tốt nhất đừng cảm thấy hứng thú với những thứ đã không thuộc về mình!” Kha Triết Nam cười lạnh, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay của Du Du.

Nhưng, lúc đó Bạch Ngôn Sơ cũng đồng thời dùng sức, Du Du bị hai người đồng thời dùng sức kéo hai bên cánh tay, cơ thể không tránh khỏi chao đảo.

Hai bên cánh tay đều rất đau. Hai tên đàn ông thối tha này, không có chút thương hoa tiếc ngọc gì hết! Có phải tàn bạo quá rồi hay không?

Cuối cùng cô không nhịn được liền hét lên: “Thả tay tôi ra! Cả hai người!”

“Bạch tiên sinh. . . .” Bên kia đột nhiên truyền đến giọng nói của phụ nữ, “À? Thì ra là ngài ở chỗ này? Lý tiên sinh muốn mời ngài qua đây một chút.”

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ đầm màu vàng nhạt xuất hiện. Khi thấy ba người kia đang chơi trò nắm tay thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc đến ngây người.

Bạch Ngôn Sơ rút cuộc cũng buông tay của Du Du ra, khẽ cười với người phụ nữ kia: “A, cảm ơn cô đã thông báo! Tôi đến ngay!” Sau đó liền xoay người đi theo người phụ nữ xinh đẹp kia, không hề quay đầu lại.

Du Du ngạc nhiên nhìn bóng dáng lạnh lùng nhưng có chút cô đơn kia rời đi, trong lòng có chút rối loạn.

Tôi nay rốt cuộc anh muốn làm gì? Muốn chứng tỏ điều gì? Bán báo cáo xét nghiệm DNA kia, chẳng lẽ anh muốn nói với cô “Thứ em muốn thấy.”

Anh vẫn luôn biết điều cô muốn biết nhất là gì?

Rốt cuộc lúc nào anh mới là anh chân thực đây?

=====

Đang lúc Du Du cùng Kha Triết Nam đi vào hội trường tiệc rượu thì liền nhìn thấy trên khán đài đang bày một vật phẩm lay động lòng người.

Đó là một cái chén Lưu Ly khắc hình hoa sen từ thời nhà Minh năm Chính Đức. Vật vừa mới được đặt xuống, óng ánh trong suốt, ánh sáng lung linh, trong nháy mắt đã đoạt đi ánh mắt của tất cả mọi người có mặt trong hội trường.

Người chủ trì ở trên khán đài dùng giọng nói tràn đầy phấn khích nói: “Các vị! Thời khắc kích động lòng người nhất sắp tới, bảo vật quý giá này do thân sĩ Phùng Bảo Như cất giữ! Mặc dù ông ấy đang ở Mi, nhưng tôi nay vẫn đưa tới cho chúng ta món quà quý giá này, hi vọng có thể mở rộng thêm quy mô cho dạ hội từ thiện tối nay!”

Đối với thế hệ của Du Du mà nói, thân sĩ Phùng Bảo Như là thương nhân nổi tiếng ở Hương thành, hiện đang ẩn cư ở Mi. Cháu gái của ông ấy là Phùng Tiểu Mạn, chính là nữ nghệ sĩ Piano nổi tiếng nhất Hương thành.

Người chủ trì hào hứng tuyên bố: “Được rồi! Bán đấu giá bắt đầu, mời các vị tiên sinh, phu nhân ra giá!”

“860 vạn!”

“990 vạn!”

“1450 vạn!”

.....

Mà đại diện cho nhà tài trợ lớn nhất tối nay Bạch Ngôn Sơ, đang cùng người đứng ra tổ chức dạ hội ông chủ Lý ngồi ở hàng ghế đầu tiên, còn Du Du và Kha Triết Nam ngồi ở hàng ghế thứ sáu.

Đột nhiên hắn khẽ hỏi: “Du Du, anh ta làm cho lòng cậu trở nên rối loạn sao?”

Du Du cúi đầu, có chút chán nản nói: “Tớ cảm thấy tớ càng ngày càng không hiểu rõ được anh ta.”

Mà trên khán đài đã ra giá đến hơn 4000 vạn rồi.

Người chủ trì kêu lên: “4888 vạn lần thứ nhất!”

“4880 vạn lần thứ hai!”

“Đội đã nào...!” Kha Triết Nam đột nhiên giơ tay lên.

Du Du sợ hết hồn, hỏi: “Cậu làm gì thế?”

“5330 vạn!” Kha Triết Nam cao giọng hô.

Toàn bộ mọi người không hẹn mà cùng nhau nhìn hắn bằng ánh mắt kinh ngạc, Bạch Ngôn Sơ ngồi hàng ghế đầu tiên cũng quay đầu lại, nhìn hắn bằng ánh mắt rét lạnh.

Du Du có chút thắc mắc liền hỏi: “Cậu chơi trò gì đấy?”

Kha Triết Nam lại nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: “Cậu cho rằng tớ không thể mua đồ cổ sao? Dù sao cũng là tiền của cha tớ!”

“Khoan đã! Tôi tới muộn, thật ngại quá!” Giọng nói của một người đàn ông vang lên từ phía cửa.

Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu lại nhìn, lại thấy Chu Tiểu Thanh của “Đông Hưng” chậm rãi đi vào.

Nhìn thấy người của xã hội đen đi vào, rất nhiều tân khách đều lộ ra vẻ mặt lo lắng. Một buổi tối đầu giá từ thiện tốt như vậy, tại sao có thể có phần tử xã hội đen tham gia chứ?

Người chủ trì trẻ tuổi anh tuấn xin lỗi cười một tiếng: “Thật xin lỗi, tiên sinh, xin ngài lấy thiếp mời ra!”

“Tôi đại diện cho Hồ Gia tới đây! Hồ Gia luôn luôn vô cùng quan tâm tới sự nghiệp từ thiện, cho nên chuyện tốt như vậy, tại sao có thể thiếu sự tham dự của chúng tôi được? Tôi ra giá, bảy trăm ngàn!”

“Oa!” Những người ngồi phía dưới bắt đầu kinh thán.

“Thật xin lỗi, tiên sinh, ngài như vậy không phù hợp với quy tắc của chúng tôi!”

Chu tiểu Thanh lại vô cùng khinh thường nói: “Vị tiểu huynh đệ này, lúc này muốn nói, thì phải dựa vào đầu óc! Quy tắc là chết, người lại là sống. Quy tắc tối nay, tôi có thể thay đổi!”

Người chủ trì trẻ tuổi mặt lộ ra vẻ mặt khó xử, cũng không dám tiếp tục phản bác.

Du Du không khỏi nhìn về phía Kha Triết Nam vẻ mặt đang trắng bệch cả lên. Mà vẻ mặt của Bạch Ngôn Sơ ngồi hàng ghế đầu tiên cũng trở nên lạnh lẽo ghê người, tựa hồ đang tự hỏi một thứ gì đó.

“Bảy trăm ngàn lần một!”

“Bảy trăm ngàn lần thứ hai!”

“Tôi trả tám trăm ngàn!” Kha Triết Nam đứng lên, giọng nói tràn đầy sự kích động.

Du Du ngạc nhiên nhìn người đàn ông này. Cô dĩ nhiên biết, hắn không muốn vật quý giá kia rơi vào tay thủ lĩnh xã hội đen.

“Ồ? Kha nhị thiếu? Còn có Đường tiểu thư? Oa, đông đủ hết cả!” Chu Tiểu Thanh đã thấy hai người bọn họ, cười xấu xa.

“T ừ trước đến giờ tôi rất tôn trọng người trẻ tuổi! Hay là thế này, nếu kha nhị thiếu và Đường tiểu thư có thể đồng ý tôi một chuyện, tôi sẽ từ bỏ lần cạnh tranh đầu giá này!” Chu Tiểu Thanh nói với giọng điệu nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy hần vô cùng thành khẩn.

Kha Triết Nam nhìn về phía Du Du, hỏi: “Ông nguyên ý giúp tôi sao?”

“Giúp cậu?” Du Du kiểm chế đáy lòng đang hết sức khẩn trương hỏi.

Sau đó, hần kéo cô lên trên khán đài, lớn tiếng hỏi: “Rốt cuộc ông muốn làm cái gì?”

Chu tiểu Thanh gạt đầu cười, sau đó vỗ tay, cũng hô to: “Quả là tuần nam mỹ nữ đôi lứa xứng đôi! Ai, tôi đột nhiên nhớ tới một câu thơ cổ ‘Đã văn tân nhân tiểu, bất kiến cựu nhân khốc’ (Chỉ thấy người mới cười, không thấy người cũ khóc) ! Nhìn Kha nhị thiếu xuân phong đắc ý, tôi không khỏi nghĩ tới một vị tiên sinh đang ủ rũ cúi đầu a!”

Phía dưới khán đài vang lên một trận ồn ào bàn tán. Nhịp tim Du Du trở nên dồn dập, không thể làm gì khác hơn là níu thật chặt lấy cánh tay của Kha Triết Nam.

Kha Triết Nam nhìn Chu Tiểu Thanh lạnh lùng nói: “Chu tiên sinh, rốt cuộc ngài muốn nói cái gì? Tôi nay cái chén bằng ngọc Lưu Ly, tôi nhất định phải có nó!”

Dưới khán đài vang lên một tràng vỗ tay.

Chu Tiểu Thanh lại ra dấu tay ý nói dừng xuống khán đài, cười nói: “Nếu Kha nhị thiếu nóng lòng như vậy, tôi liền cho mời Kha nhị thiếu ngay trước mọi người chúng ta, dâng lên một nư hôn thâm tình cho Đường tiểu thư xinh đẹp đây! Chúng tôi đều là nhân chứng cho tình yêu của hai người! Được không?”

Dưới khán đài lại vang lên tiếng vỗ tay, còn to hơn so với lúc này.

Mặt Du Du nóng lên, cắn cắn môi, thế nhưng không chú ý tới phản ứng của người đàn ông đứng bên cạnh.

Kha Triết Nam cũng ngây dại, bất động giống như đầu gỗ.

“Tôi đi nào! Nhanh lên một chút!” Chu Tiểu Thanh bắt đầu vỗ tay theo tiết tấu.

Du Du lại quay đầu lại nhìn hần lớn tiếng nói: “Ông đừng mơ tưởng sẽ được như ý! Tôi sẽ không để cho ông được toại nguyện!”

Cô thông hận Trần Hồ hèn hạ bắt cóc mình, uy hiếp cha cho bọn hần mượn bến tàu để làm chuyện phi pháp. Tôi nay nhất định bằng bất cứ giá nào, cũng phải giúp Tiểu Nam thắng được cái chén kia.

Cô nói xong liền kéo tay Kha Triết nam, kiên định nói: “Tiểu Nam, tớ là của đồng minh của cậu! Tớ ủng hộ cậu! Đến đây đi!”

Không phải chỉ là một nư hôn thôi sao!

Kha Triết Nam trong tiếng vỗ tay như sấm rền dùng ánh mắt gần như đờ đẫn nhìn cô. Chần chờ, do dự, sợ hãi.

Hần thật sự muốn dưới tình huống như thế này hôn cô?

Du Du nhìn ánh mắt của hần có vẻ vô cùng lo lắng, liền cắn cắn môi. Nhưng ngay lúc này, một bóng dáng màu đen tựa như tia chớp nhanh chóng nhảy đến trên đài, một tay kéo Du Du qua, nắm ở lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Cô kêu một tiếng, cả người không có đứng vững, lại bị cái người đàn ông áo đen đó xoay một vòng, cuối cùng rơi vào trong lòng ngực của anh.

“Oa! Chuyện gì xảy ra?”

“Bạch Ngôn Sơ tiên sinh?”

Tân khách dưới khán đài lại bắt đầu kinh ngạc, rồi rít hết lên. Trong âm thanh ồn ào đó, Bạch Ngôn Sơ nâng cằm Du Du lên, cúi đầu xuống trao cho cô một nư hôn thật sâu.

Du Du cảm thấy mình bị môi anh vững vàng che lại. Đây tuyệt đối là một nư hôn đủ lực độ và chiều sâu, đầu lưỡi ấm áp ẩm ướt bá đạo quấn lấy đầu lưỡi của cô. Nư hôn này ẩn chứa rất nhiều cảm xúc, có chút vội vàng, chút tức giận, còn có một chút ham muốn đàn ông điên cuồng chiếm hữu mãnh liệt.

Du Du như hít thở không thông, không thể tiếp tục chịu được đầu lưỡi bá đạo đang xoay tròn trong miệng cô, cô không ngừng đâm lồng ngực người đàn ông này, ý bảo anh nhanh buông ra mình.

Ngượng ngùng, sợ hãi, bất đắc dĩ, cùng nhau dâng lên trên trái tim.

Dưới khán đài từ tiếng kêu đã chuyển thành tiếng vỗ tay. Các ký giả không cam lòng rút lại phía sau, rồi rít nhảy đến phía dưới khán đài dành lấy vị trí tốt nhất để chụp ảnh.

Tình cảm đứt khoát. Chồng trước mặt liệt với vợ trước, đây rốt cuộc là ý vị như thế nào? Còn cần nhiều lời sao?

Mà Kha Triết Nam đứng một bên là vẻ mặt ngây ngốc sững sờ, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào. Vài giây sau, Bạch Ngôn Sơ rốt cuộc cũng buông Du Du ra. Cô như mới tỉnh dậy từ trong mộng, gương mặt trong nháy mắt đỏ ửng lên. Gương mặt nhìn thấy người đàn ông kia, lại chạm phải con người đen sâu sắc như nước.

Tay của anh vẫn vòng bên hông cô như cũ, không có buông lỏng.

Sau đó, ánh mắt của anh từ từ nhìn về phía Chu Tiểu Thanh còn chưa hoàn hồn ở bên kia, nhếch môi cười lạnh: “Chu tiên sinh, nếu tôi đoán không lầm, mục đích chuyến đi này của ngài không phải là đến mua đồ cổ, mà là tới quấy rối. Đúng không?”

Đúng lúc này điện thoại của Chu tiểu Thanh vang lên. Cầm điện thoại lên nghe, sắc mặt hần chột biến: “Cái gì? Được rồi! Tôi sẽ về ngay!” Sau đó quay đầu nói với các thuộc hạ sau lưng, “Đi!”

HuHu, các nàng ơi các nàng lạc trôi ở nơi nào hết rồi, mình ta ở đây thấy lạnh lẽo quá TT

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 50

Editor: Cẩm Tú

Nhìn Chu tiểu Thanh mang theo vẻ mặt nặng nề đi xuống sân khấu, Bạch Ngôn Sơ khinh thường mỉm cười: “Có phải lại có người đi phá địa bàn của “Đông Hưng” rồi sao?”

Sắc mặt Chu tiểu Thanh trở nên cực kỳ khó coi, mang theo tùy tùng vội vã đi về phía cửa ra. Các tân khách như trút được gánh nặng, sau đó khẽ thảo luận.

Người chủ trì tiếp tục lên sân khấu, mang theo nụ cười áy náy nói: “Các vị, rất xin lỗi, mới vừa rồi xảy ra chút chuyện! Vậy chúng ta tiếp tục cuộc đấu giá. . . . .”

Mà Kha Triết Nam ở bên kia cắn chặt môi, sau đó bước xuống sân khấu, xuyên qua đám khách đi về phía cửa chính.

Du Du theo bản năng muốn đi cùng, lại phát hiện cánh tay của mình đang bị người nào đó vững vàng níu lại. Bạch Ngôn Sơ kéo cô lại, coi như đây là chốn không người.

Cô cố gắng thoát ra, lo lắng nói: “Anh làm gì đấy?”

Thật ra thì cô rất muốn hỏi anh hành động mới vừa rồi rốt cuộc là muốn gì? Vì thị uy? Vì muốn kích thích Kha Triết Nam?

Giọng nói đàn ông đàn thép mà quanh quẩn: “Du Du, tối nay em phải đến chỗ anh!”

Cô quay đầu lại dùng ánh mắt có chút đau đớn nhìn khuôn mặt tuấn nhã nhưng lại lạnh lẽo bức người kia, thâm sâu nói: “Bạch Ngôn Sơ, tôi không biết anh muốn làm gì, nhưng tôi không muốn nói chuyện với anh!” Sau đó liền hung hăng hất tay của anh ra, đi xuống sân khấu.

Bởi vì đi giày cao gót, cho nên lúc đi xuống cơ hồ như muốn treo chân, cả người gần như ngồi xổm xuống. Khẽ cắn răng, liền nhấc tà váy dài lên đứng thẳng dậy. Các tân khách không khỏi tự giác lui xuống nhường đường cho cô, để cho cô thuận lợi rời khỏi đây.

Cô biết Bạch Ngôn Sơ chắc chắn sẽ không đuổi theo. Đó là tiết mục của vai nam chính trong phim thần tượng, anh sẽ không làm như vậy. Bạch Ngôn Sơ chính là Bạch Ngôn Sơ, bản tính của anh chính là cao ngạo không thỏa hiệp. Muốn anh trước mặt công chúng chạy đuổi theo một người phụ nữ? Không, anh sẽ không Quỳnh Dao như vậy.

Một hơi chạy rất xa, chạy tới một sảnh nhỏ. Nơi đó để một cái bàn nhỏ, phía trên bày mấy bình rượu và một hàng các ly rượu được xếp gọn gàng sạch sẽ.

Có lẽ nơi này là nơi đặt rượu tạm thời, dù sao Du Du cũng rất cảm tạ nơi này có rượu. Trong lòng thật sự quá hỗn loạn, cần uống chút rượu để kích thích lại thần kinh đã chết lịng của mình.

Rót một chén Whisky, rót vào trong miệng. Vị cay đắng xộc vào trong cổ họng, giống như ngọn lửa đốt cháy lòng cô.

Lại thêm một ly nữa.

Tối nay cô tình nguyện say, để không muốn đối mặt với tâm tình rối loạn của chính mình.

Cái bản báo cáo xét nghiệm DNA kia, cái kết quả cuối cùng đó. Đã làm cho tâm trí cô hỗn loạn.

Rốt cuộc anh muốn làm gì? Nghĩ sao lại làm vậy trước mặt đồng người như vậy, ám hiệu rằng anh vẫn còn tình cảm với cô sao?

Cô không cần, còn lâu mới cần. Cho dù là, cũng không thể chứng minh được mục đích đơn thuần của anh. Nếu như anh thật sự yêu cô, sao kiếp trước lại có thể lạnh lùng đến như vậy? Cho dù đứa bé kia không phải là máu mủ của anh, thì sao anh dienndânlqsd lại có thể vui vẻ bảo vệ Giang Tâm Di như thế?

Không thể rối loạn, không thể bị anh dễ dàng mê hoặc như thế được.

Đầu càng ngày càng nặng nề, gương mặt cũng càng ngày càng nóng bừng lên. Thân thể như đang bay lên, tung bay ở giữa không trung. . . . .

Sau khi uống hết ba ly rượu từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó là cánh tay đỡ cơ thể lao đảo của cô, hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Đó là nữ vệ sĩ mới tới Mai Tuyết, là một mỹ nữ tóc ngắn cao 1m75.

Du Du đã đầu óc choáng váng mặt mũi liếc nhìn, nói: “Tôi. . . . . Tôi muốn nằm xuống.”

Cả người giống như bị lửa đốt trở nên nóng rực, da đầu căng cứng trở nên tê rần. Hơi thở cũng trở nên bồng rập, cảm thấy như hít thở không thông. Bước chân đã trở nên nặng nề, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu trở nên mờ ảo, không thấy rõ.

Từ lượng cô xưa nay không tốt lắm, uống liền ba ly Whisky, hiển nhiên là khó có thể ngăn cản được uy lực của chất cồn.

Mai Tuyết vội vàng đỡ cơ thể ngã xuống của cô, kêu lên: “Tiểu thư. . . . .Ồi trời!” Vội vàng cõng cô lên, đi ra phía ngoài.

=====

Trong mơ hồ, Du Du cố gắng muốn phá tan cảm giác hỗn loạn này. Nhưng, cả người lại mềm mại như bông hoa, không có lấy một chút hơi sức.

Thân thể đã nằm rồi, dưới lưng là đệm giường ấm áp mềm mại. Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ai đã đưa cô tới đây?

Trong hỗn loạn chỉ có một chút tỉnh táo để cho cô nhớ lại: Hình như Mai Tuyết cõng mình rời khỏi hội trường. Nhưng kế tiếp xảy ra chuyện gì? Lại giống như bị cắt đứt, không thể nào nhớ được.

Có tiếng bước chân vang lên, hình như có người bước đến bên giường. Du Du khó khăn mở hai mắt ra, muốn nhìn rõ ràng người đến là ai?

Sau khi mở mắt ra, một khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ cao ngạo trời sinh xuất hiện ở trước mắt.

“Anh? Anh. . . . .” Du Du vô lực khẽ gọi, lại cực nhanh bị một bờ môi ấm áp chặn lại.

Tại sao lại là anh?

Cô rất muốn tránh thoát, lại ngược lại bởi vì hao tổn thể lực mà đẩy mình lún sâu vào vào vực sâu của hỗn loạn.

Đầu tiên người đàn ông cuồng nhiệt mát mẻ, cuối cùng là dịu dàng khê hôn. Ấm áp, say lòng người, giống như sóng biển dịu dàng vỗ về bờ cát dưới đêm trăng.

Nhưng đang ở thời điểm cơ thể cô sắp không còn chút hơi sức nào thì nụ hôn kia khê dừng lại, tiếp theo lại càng gia tăng thêm sức lực, càng thêm cuồng nhiệt.

Rất muốn kháng cự, nhưng thân thể bởi vì bị kim chặt nên càng trở nên vô lực, không thể làm gì khác hơn là mặc cho người đàn ông kia khống chế mình.

Hình như anh tựa hồ nghĩ muốn phá hủy sự kiên quyết của cô, càng thêm cắn mút cô một cách hung hãn. Rất nhanh thân thể hai người dính sát vào nhau, thậm chí anh còn đè lên.

Lúc anh dừng lại lấy hơi, Du Dứt cuộc dùng toàn bộ sức lực khê hô: “A. . . . .”

Rất muốn thoát khỏi nhưng không làm gì được, lại chỉ có thể càng thêm chìm vào sự mê muội vô hạn. Cô căn bản không ý thức được, bờ môi đỏ mọng quyến rũ mê người của cô khê hé mở, tựa hồ như đang mời gọi trong im lặng; gương mặt cũng trở nên hồng hào, kiều diễm; mà con ngươi trong suốt nửa khép nửa mở, bởi vì thần hồn điên đảo mà trở nên mê loạn.

Một bàn tay ấm áp cực nhanh đặt lên trước bộ ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Giống như bị điện giật, ý thức của Du Du hoàn toàn sụp đổ, trở nên mất phương hướng.

Rốt cuộc là thế nào? Tối nay cô điên rồi hay vẫn còn nằm mơ đây?

Tất cả đều mơ mơ hồ hồ, khi thì rõ ràng khi thì hỗn loạn.

Say và tỉnh, có lẽ chỉ cách nhau một bước chân mà thôi.

Tiếp theo, trên người đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Không cách nào chạy trốn được, Du Du cảm thấy cả người mình như bị hạ độc, theo bản năng lại nghênh đón thân thể của người đàn ông kia. Cô chỉ cảm thấy một chết đi được, cả người trở nên mềm nhũn, càng ngày càng nghĩ muốn leo lên thân thể nóng bỏng kia.

Mà người đàn ông chế trụ ở trên người cô không biết từ lúc nào cũng đã cởi quần áo ra, đè ở trên người cô.

Như có dòng điện chạy ngang qua cơ thể cô, cô không có cách nào thuyết phục mình kháng cự nữa. Trước bộ ngực ảm áp của anh, hô hấp của cô cũng đã trở nên dồn dập.

Cơ thể trơn bóng ảm áp đè lên người cô, giống như rắn độc, nóng bỏng như lửa. Không muốn buông lỏng, không muốn bỏ qua, hung hăng cắn nuốt thiêu hủy cô.

Tiếp đó, cô đã rơi vào trong kích triều cuồng dã của anh. Một lần lại thêm một lần, anh không muốn bỏ qua cho cô. Cô đã không cách nào chạy trốn khỏi loại chiếm giữ bá đạo này, chỉ có thể đắm chìm ở trong vực sâu.

Cuối cùng cô ngủ mê man, mất đi ý thức.

Sau khi tỉnh lại lần nữa, Du Du phát hiện đầu mình vẫn đau như cũ, gân cốt khắp người cũng rất đau nhức.

Ánh nắng ban mai soi sáng phòng ngủ, trước mặt là bộ ngực bóng loáng. Cả người không khỏi run lên, cô mới phát hiện ra mình nằm ở trong lòng ngực của một người đàn ông.

Vội vàng ngồi dậy, nhắc chân lên che đi thân thể lỏa lồ của chính mình. Nơi này là phòng ngủ của mình.

Cúi đầu nhìn hai luồng tuyết trắng trước ngực mình, có thể thấy rõ mấy vết hôn màu đỏ sậm. Đây là chứng cứ kích tình tối hôm qua của hai người bọn họ.

Đáng chết! Tối hôm qua anh lại có thể thừa lúc cô uống say mà giờ trò như vậy!

Hai bên thái dương đau nhức, tất cả ý thức đều trở lại buổi dạ hội từ thiện tối hôm qua.

Bán đầu giả chiếc ly bằng ngọc Lưu Ly đời Minh, sư gia của Đông Hưng Chu Tiểu Thanh đột nhiên tới, sau đó là Kha Triết Nam kéo cô lên trên sân khấu. Rồi sau đó, Bạch Ngôn Sơ hôn cô ở trên sân khấu.

Vậy sau đó thì sao? Hình như là cô chạy đến chỗ nào đó rồi uống say, sau đó liền được nữ vệ sĩ Tuyết Mai công đi.

Có lẽ, sau đó Bạch Ngôn Sơ theo cô trở về, rồi sau đó chính một màn nóng bỏng làm cho cô xấu hổ vào tối hôm qua.

Cô khê cần mồi, không cách nào làm cho suy nghĩ tiến thêm một bước đi xuống. Ánh mắt lần nữa rơi xuống người đàn ông đang ngủ say trên giường, hơi thở của anh đều đều, khi ngủ anh thật trầm tĩnh, không hề có chút nguy hiểm nào, thật là khác với vẻ mê người lúc trước của anh.

Quá khứ cô rất thích ngắm nhìn dáng vẻ lúc ngủ của anh. Bởi vì dáng vẻ khi ngủ của anh thật giống một đứa trẻ vô tội mà thuần khiết.

Hiện tại, cô phát hiện anh vẫn giống lúc đó. Đáng tiếc, anh hẳn không chỉ đơn thuần vô hại giống như một đứa trẻ.

Vừa sải bước xuống giường, đưa tay cầm áo ngủ lên mặc vào người. Tiếng ồn làm kinh động đến Bạch Ngôn Sơ, anh lật người, sau đó mở mắt ra liền thấy được cô.

Trong lòng cô run lên, có chút cứng nhắc. Sâu trong thân thể hình như còn có chút đau đớn mơ hồ, làm cho mặt cô đỏ cả lên.

Mặc dù tối hôm qua cô bởi vì say rượu thần trí không rõ, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được tối hôm qua cảnh tượng hai cơ thể trần truồng quấn quýt nhau.

Bạch Ngôn Sơ khê hỏi bằng giọng mũi, “Đã dậy rồi sao?” Sau đó ngồi dậy.

Trong ấn tượng của cô, anh rất ít thức dậy muộn hơn cô, nhưng hôm nay thật hiếm thấy lại tỉnh dậy muộn hơn cô. Có thể thấy được, tối hôm qua quả thật anh rất dốc sức.

Rốt cuộc cô đang suy nghĩ điều gì? Chẳng lẽ mình vẫn còn rất hoài niệm buổi tối điên cuồng ngày hôm qua sao?

Bạch Ngôn Sơ khoanh hai tay lại, vòng đến sau gáy mò ám cười hỏi: “Tối hôm qua em ngủ có ngon không?”

Du Du biết là anh cố ý, liền oán hận nói: “Thừa dịp người khác say rượu thực hiện hành vi cầm ths, không phải hành vi quân tử!”

Thế nhưng anh lại khẽ cười một tiếng, “Anh chưa từng nghĩ phải làm quân tử! Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, đôi lúc sẽ không có cách nào để không chế dục vọng phái nam của mình.”

Du Du vẫn đỏ mặt như cũ, không nói thêm gì, xoay người đi đến phòng tắm lấy đồ. Trước gương phòng tắm có đặt một cái hộp nhỏ màu trắng, bên trong có một chút thuốc men. Trong đó có một hộp thuốc tránh thai nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Chương 51

Editor: Cẩm Tú .

Đời trước khi chưa ly hôn, Du Du vẫn không muốn mang thai đứa bé của anh, cho nên vẫn dùng loại thuốc này để ngừa thai, mỗi tháng uống trong thời kì rụng trứng, uống cho đến khi kì sinh lý đến mới thôi.

Mà mấy ngày vừa lúc là thời kỳ rụng trứng. Anh làm chuyện tốt này! Hiện tại cô không muốn để lại dấu vết của anh, càng không nghĩ dưới tình huống điễn dẫn này giúp anh sinh con!

Đổ ra hai viên thuốc, nuốt vào trong miệng. Đi ra thì lại thấy Bạch Ngôn Sơ khoác áo ngủ đang đứng trước mặt mình.

Tránh né ánh mắt của anh, cô đi tới lấy nước ly, uống vào một ngụm.

Bạch Ngôn Sơ hỏi: “Lại uống thuốc sao?”

Chuyện cười! Chẳng lẽ muốn cô mang thai?

Đời trước không có duyên sinh con cho anh. Đời này, cô tuyệt đối sẽ không sinh con cho anh!

“Tôi không thích lưu lại dấu vết của anh.” Cô khẽ nói, không có một tia cảm xúc. Mặc dù, đáy lòng đã có chút gọn sóng.

“Anh hiểu! Du Du, em hận anh.” Anh cười như không cười.

Du Du lại nói: “Tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi thật sự đã rất mệt mỏi.”

Anh đi tới, đưa tay ôm lấy cô. Cô không tránh thoát được, liền giằng co. Cầm của anh cọ xát vào trán của cô, hơi thở nóng bỏng phả vào mi tâm cô: “Ừm, cử động nữa anh sẽ lại ném em lên giường nữa đấy! Có muốn ôn lại chuyện tối ngày hôm qua nữa hay không?”

“Khôn kiếp! Buông tay!” Mặt cô đỏ bừng kêu lên.

Anh cười khê, cuối cùng thuận theo buông cô ra, lại hỏi: “Vòng tay anh mua sao em không đeo?”

“Bởi vì tôi có nhiều lựa chọn!” Cô hung hăng nói, sau đó đi vào phòng tắm đi rửa mặt, bởi vì sợ anh lại xông vào nữa, liền đóng cửa lại.

Đói bụng rồi, lúc ăn bữa sáng Du Du cảm thấy hôm nay trứng ốp lết đặc biệt thơm ngon. Đối diện là Bạch Ngôn Sơ đang ngồi uống cà phê, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô ăn.

“Du Du, em suy nghĩ đến đâu rồi?” Bạch Ngôn Sơ dò xét hỏi.

“Cái gì?” Du Du cố ý giả ngu. Mặc dù đã biết anh muốn hỏi điều gì.

“Em đừng giả ngốc nữa, trừ việc tiếp nhận anh ra, em không có sự lựa chọn khác.” Thế nhưng anh lại nói trúng tim đen của cô.

DU Du không có đáp lời, ăn xong thức ăn trong đĩa của mình rồi, thì để dao nĩa xuống nói, “Tôi ăn xong rồi.”

Đang lúc cô đứng lên, anh hỏi cô: “Hôm nay Chủ nhật, có định đi đâu không?”

Hôm nay thì ra là chủ nhật? Du Du thật sự đã quên! Tối hôm qua bị anh giày vò như vậy, thật sự là choáng váng cả đầu óc, chuyện gì cũng không nhớ.

“Một mối, không muốn đi đâu cả.” Cô xoay người đi nói.

Anh cười nhẹ: “Vậy hôm nay anh ở lại đây với em!”

Du Du đang muốn nói lại, phía cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của chị Tiên: “Tiểu thư, lão gia đã tới!”

Cha đến rồi hả? Du Du không ngờ mới sáng sớm đã được nghênh đón nhân vật lớn, liền nói: “Chị nhanh đi chuẩn bị trà Phở Nhì!”

Trong lòng lại rối loạn: Bị cha chứng kiến thấy Bạch Ngôn Sơ ở đây! Ông ấy sẽ nghĩ gì đây?

Quả nhiên, Đường Hạc Lễ đi vào, cười ha ha mà nói: “Há? A Sơ cũng ở đây à?” Trên mặt lại là vẻ mừng thầm.

Bạch Ngôn Sơ cũng không hề lúng túng, gạt đầu một cái: “Tôi hôm qua con về cùng với cô ấy.”

Hình ảnh làm người khác nhưc đầu sắp diễn ra, Du Du rất muốn lặng lẽ tìm một cơ hội để chạy đi. Nhưng, Đường Hạc Lễ lại hắng giọng nói: “A Sơ, ta đã đọc báo sáng nay rồi! Ta đã thấy được bản xét nghiệm DNA kia.”

“Thật xin lỗi, thật ra thì con vẫn luôn muốn tìm đứa bé để làm xét nghiệm, nhưng vẫn chưa có thời gian.” Bạch Ngôn Sơ điềm đạm nói, dứt lời lại nhanh chóng liếc nhìn Du Du. Cô hít một hơi, cảm thấy đáy lòng lại bắt đầu nhộn nhạo cả lên.

Tại sao tâm tình của mình lại dễ dàng bị anh tác động như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì đêm qua mình có dính đến cơ thể của anh sao?

Coi như là anh đã chinh phục được cơ thể của cô, nhưng điều đó không đại biểu cho việc anh sẽ trói buộc được linh hồn cô.

Anh nói không sai, cô lấy cái gì để đấu với anh đây?

Đường Hạc Lễ vui mừng cười: “Thì ra là như vậy, vậy thì đã vất vả cho con rồi! Mọi chuyện đã được giải thích, vậy thì tốt!”

Bạch Ngôn Sơ vẫn chỉ cười khẽ như cũ: “Lão gia tử, con không thể để cho chuyện này tiếp tục làm ảnh hưởng đến Hoa An chúng ta.”

Đường Hạc Lễ gạt đầu một cái: “Tốt lắm, con thâm minh đại nghĩa như vậy là rất tốt! Tiếp đó, con nên tập trung tinh lực để ứng phó chuyện công viên trò chơi đi!”

Du Du ngồi ở một bên lắng nghe, trong lòng chấn động: Từ lâu đã nghe nói Hoa An mua một mảnh đất lớn để chuẩn bị xây một công viên trò chơi với diện tích lớn, chủ đề là “Công viên hướng tới ước mơ”.

Bạch Ngôn Sơ rất tự tin nói: “Rất nhanh có thể đi kêu gọi đầu tư rồi! Lần này con sẽ định tìm trong phạm vi toàn cầu, nhất định sẽ tìm được kiến trúc sư phù hợp!”

Du Du nghiêng đầu khẽ liếc anh một cái. Anh thật sự đã thay đổi rất nhiều. Anh không còn là cậu nam sinh tuần tú hướng nội hay ngại ngùng mà cô theo đuổi trước kia nữa, mà đã trở thành một người đàn ông mạnh mẽ bá đạo, khí thế sắc bén.

Chẳng lẽ, tiền bạc và địa vị thật có thể dễ dàng thay đổi cá tính của một người sao?

“Được, chỉ cần con có thể làm xong, ta nhất định sẽ cho con một bất ngờ lớn.” Đường Hạc Lễ rất hài lòng nói.

Du Du càng nghe thì đáy lòng càng trở nên rối loạn, chuyện mà trước kia Niên thúc từng nói qua với cô, lại là thật.

Cha không hề có nửa điểm chất vấn đối với Bạch Ngôn Sơ. Lúc anh công bố ra kết quả xét nghiệm DNA ở trong buổi dạ hội, cô mới nhận ra, lòng dạ của Bạch Ngôn Sơ đúng là không phải sâu bình thường.

Trong lòng lại trở nên rét lạnh.

Lời nói của Niên thúc bắt đầu quanh quẩn ở trong đầu. Cô ngừng thở, tâm tư rối loạn, ngay cả cha gọi cũng không hề có phản ứng.

Đường Hạc Lễ lạnh lùng nói: “Nha đầu này, con làm gì đó?”

“A, cha!” Cô rốt cuộc cũng có phản ứng, đi lại kéo cánh tay của cha.

Đường Hạc Lễ cười hề nhệ: “Khí trời hôm nay rất tốt, không bằng con với A Sơ ra ngoài đi dạo đi!”

Du Du cắn môi, không nói gì.

“Con cũng nghĩ như vậy.” Bạch Ngôn Sơ cười, cố ý nhìn phản ứng của cô gái kia.

Du Du có chút dao động, nói: “Cũng được, con lên thay đồ đây!” Sau đó liền xoay người đi về phía cầu thang.

=====

Thay xong quần áo, Du Du đi xuống lầu sau đó cùng với Bạch Ngôn Sơ ra khỏi nhà.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên nói: “Du Du, em thấy rồi đấy, cha em hi vọng chúng ta có thể tái hợp.”

Du Du bỗng nảy ra một kế, cười với anh: “Anh gấp làm cái gì? Mặc dù tôi không có chính thức trả lời chắc chắn anh, nhưng tôi chưa nói là không đồng ý.”

Anh cũng sẽ lo lắng suốt ruột? Đoán chừng là suốt ruột muốn chiếm lấy toàn bộ tài sản của Đường gia, thừa kế vị trí tối cao của Hoa An?

“Anh biết em hận anh, nhưng có một số việc em không thể lựa chọn.”

Cô nửa đùa nửa cảnh cáo nói, “Cảnh cáo anh đừng lại dùng loại giọng kiêu ra lệnh nói chuyện với tôi, tôi sẽ khiến cho anh hai bàn tay trắng đấy!” Nói xong liền đi qua trước mặt anh.

Anh cười cười, tựa hồ đang nhượng bộ, “Được, anh không ép em.”

Sau khi lên xe, Du Du đột nhiên nghĩ tới chuyện tối hôm qua Kha Triết Nam nói với cô.

Nói như vậy, Bạch Ngôn Sơ đã sớm biết Giang Tâm Di và Kha Triết Khôn có tư tình, hơn nữa còn biết cô ta mang thai đứa bé của Kha Triết Khôn?

Nhưng anh vẫn một mực bảo vệ cô ta là vì sao?

Cô nhìn khung cảnh trước mặt hỏi: “Gần đây Giang Tâm Di sao rồi?”

Cô sẽ không nói cho người đàn ông trước mắt này biết, cô đã đoán được quan hệ giữa Giang Tâm Di và Kha Triết Khôn.

Bạch Ngôn Sơ có chút ngần ra, nói: “Vẫn như vậy. Không có đi ra ngoài làm việc.” Sau đó lại tăng thêm một câu, “Du Du, anh không có quan hệ gì với cô ta nữa. Chuyện đã qua không nên nhắc tới nữa, còn chuyện nào nên sáng tỏ thì anh đã làm rồi.”

Du Du cười như không cười mà nói: “Chẳng liên quan gì tới tôi.”

Nhưng nghĩ đến việc đứa bé kia thật sự không phải là con của anh, đáy lòng cô lại có chút vui mừng.

Bạch Ngôn Sơ nói xong câu này liền khởi động động cơ: “Du Du, đừng nghĩ tới Kha Triết Nam nữa. Nếu không, không mang lại tốt lành gì cho cậu ta cả.”

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi đi.

“Em muốn đi đâu để giải sầu?” Anh cười hỏi, tâm tình hình như không tệ.

Du Du nghiêm mặt: “Đưa tôi đến dưới lầu công ty là được.”

“Cuối tuần còn tới công ty? Em muốn làm nhân viên ưu tú hàng năm à?”

“Coi như là vậy đi! Anh chở tôi đến đó đi.”

“Được! Anh có thể vào làm việc cùng em.”

Cô vội vàng nói: “Không cần! Anh đưa tôi đến đó rồi đi đi!”

Thật ra thì cô muốn lặng lẽ đi thăm Tiểu Nam. Tối hôm qua hắn bị Chu Tiểu Thanh và Bạch Ngôn Sơ tã hữu giáp công (đánh gong kim) như vậy, không tức chết mới là lạ! Cô nghĩ mình nên đi an ủi hắn.

Bạch Ngôn Sơ khẽ chau mày kiểm lại: “Chẳng lẽ em có hẹn với ai sao?”

Anh lại có thể bắt đầu nghi ngờ! Cô có chút nóng nảy nói: “Anh có ý gì? Dù sao anh cũng không được can thiệp vào!”

“Kha Triết Nam?” Nam nhân từng bước ép hỏi.

“Không!” Du Du hung hăng nói. Nhưng cô thật sự không biết, nếu nói ra đây là Kha Triết Nam, anh sẽ có phản ứng gì nữa?

“Xem ra thật sự là cậu ta.” Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng cười một tiếng, “Hay là thế này đi! Chúng ta cùng đi gặp cậu ta? An ủi cho tâm hồn đã bị tổn thương của cậu ta.”

“Anh có bệnh à?” Du Du không chút nề hà hét lên.

“Nếu muốn đi gặp cậu ta, vậy thì em và anh cùng nhau đi.” Anh vẫn cười, nhưng trong nụ cười lại mang theo vẻ tức giận.

Du Du không nói chuyện nữa, một tay bấu thật chặt vào làn váy trên đầu gối.

“Chúng ta đi Úc Đầu đi!”

Úc Đầu là ven biển ở phía Tây Hương thành, nơi đó tuy người thưa thớt nhưng cảnh sắc lại rất đẹp, ở đó có vài khu biệt thự nghỉ dưỡng.

Nơi đó cũng là nơi trước kia bọn họ hay đến. Mặc dù, đều là cô làm loạn đòi đi.

Tại sao anh lại đột nhiên nhắc tới nơi này? Trong lòng Du Du khẽ run, không lập tức đáp lời.

Anh nhếch môi mỉm cười: “Không nói lời nào chính là đồng ý!”

Du Du lại cười lạnh: “Bạch tổng muốn đi nhật vô sò à? Thật có hữu tình!”

Bạch Ngôn Sơ lại nói: “Ban đêm nếu như khí trời sáng sủa, còn có thể ngắm những vì sao.”

Người nói chuyện giọng nói bình thản, nhưng trong lòng của người nghe lại gợn sóng.

Thật ra thì tâm nguyện lớn nhất của cô, chính là có thể dắt tay người đàn ông mình yêu cùng ngắm những vì sao.

Đáng tiếc, nguyện vọng này kiếp trước không thực hiện được.

Có lẽ, kiếp này cũng khó mà thực hiện.

Cô cười khổ: “Tối nay có lẽ trời sẽ mưa!”

“Tùy vào trời cao an bài!”

=====

Đến Úc Đầu đã là quá giữa trưa rồi, Bạch Ngôn Sơ đã thuê được một biệt thự ngay trước bờ biển.

Du Du bởi vì tối hôm qua không thể nào ngủ ngon, đã cảm thấy mệt mỏi buồn ngủ, ngáp mấy cái.

Bạch Ngôn Sơ kéo rèm trong phòng ngủ của biệt thự ra, nhìn cô cười một tiếng: “Lại mệt rồi hả?”

Anh hỏi như vậy làm cô nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua thì liền đỏ mặt la ầm lên: “Mệt thì mệt thôi, còn phải hỏi!”

Anh bắt đầu dĩ cười khổ, sau đó chỉ chỉ về phía giường: “Vậy thì đi ngủ một chút đi!”

“Vậy anh đi ra ngoài đi!” Cô nhìn anh chằm chằm nói.

Anh nói: “Em còn như vậy nữa, anh sẽ cùng em ôn lại chuyện cũ đêm qua đấy.”

Cô tức giận, hình như như vậy mới có thể áp đảo anh về mặt khí thế: “Anh đừng được voi đòi tiên!”

“Anh đúng là muốn thử ‘Được voi đòi tiên’ một lần.” Anh nhếch môi, đi tới trước mặt cô cúi đầu xuống ngắm nhìn cô, còn đưa tay nâng cằm cô lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 52

Editor: Cẩm Tú

Lúc này điện thoại di động lại vang lên, cầm lên nhìn thì là cha gọi tới. Cô có chút ửng oải nhận điện: “A lô?”

“Các con chơi có vui vẻ không?” Giọng nói của cha có vẻ vui sướng như một đứa trẻ.

Còn vui vẻ? Mới vừa ầm ĩ xong đây?

Cô nói thẳng ra: “Không vui.”

“Tại sao? Hai người các con hiếm lắm mới có thời gian rảnh rỗi để ở chung với nhau!”

“Con không yêu đương với anh ta!” Du Du dứt khoát nói.

“Dù sao bây giờ con cũng không có bạn trai! Có người ở bên cạnh con không phải tốt hơn sao? Với lại, con và Ngôn Sơ ly hôn cũng vì do con quá tùy hứng. . . . .”

Cha cứ thao thao bất tuyệt, Du Du lập tức cắt ngang: “Stop! Con không muốn nghe.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Người đàn ông đứng bên cạnh cười nói: “Em thật là không có lễ phép gì cả.”

“Ai cần anh lo?” Cô liếc nhìn hắn, hết sức không vui.

Anh khoác tay lên vai cô, dịu dàng nói: “Ngủ đi! Tỉnh dậy thì anh dẫn em đi ăn hải sản.”

Anh dịu dàng như vậy ngược lại lại còn đáng sợ hơn. Trong lòng Du Du khẽ nhói đau, nói: “Anh làm gì thế?”

Anh lại rất lưu loát cởi áo khoác của cô ra.

“Đừng, tôi không muốn!” Du Du sợ, nhanh chóng chui vào trong chăn, dùng chăn bao chặt lấy cơ thể của mình.

Bạch Ngôn Sơ cười khê một tiếng, để áo khoác của cô xuống, nói: “Giúp em cởi quần áo thôi mà! Chỉ là nghe em nói nói như thế, anh lại có chút nhớ rồi.”

Du Du ở trong chăn tức giận la ầm lên: “Không được! Anh rút ra ngoài nhanh!”

Ở phương diện đó, cô đúng thật là sợ anh. Bởi vì anh nói được là làm được, nói đến là đến, vô cùng nhanh chóng.

Anh đột nhiên nhào tới giường, kéo cô từ trong chăn ra, không để ý tới cô đang thét chói tai liền hôn lên bờ môi cô.

Nụ hôn sâu được kéo dài, hai đầu lưỡi quấn quít lắt nhàu. Suy nghĩ của Du Du trở nên rối loạn, nằm ở trước ngực anh, tim đập thình thịch làm cho cô hít thở không thông.

Hình như anh muốn thông qua nụ hôn sâu này để nói cho cô biết: Anh vẫn dành được quyền chủ động. Chỉ cần anh muốn, cô nhất định phải cho anh.

Đầu lưỡi bá đạo dây dưa thật lâu ở môi cô, xoay tròn, hoàn toàn không để ý tới sự chậm chạp của cô. Anh dường như muốn hút sạch toàn bộ hơi thở của cô, hơn nữa còn muốn nuốt vào bụng giữ làm của riêng.

Theo nụ hôn tiếp tục thâm nhập vào sâu, nhiệt độ cơ thể của anh cũng dần dần tăng lên, bàn tay bắt đầu không cách nào khống chế được đặt ở trên lưng cô, dọc xuống ngang hông, tăng thêm lực độ vuốt ve. Gần như tắc thở ở phía dưới, cô không ngừng đá chân giãy giụa, tay cũng nắm vào lồng ngực anh.

Vì lấy hơi, môi của anh rốt cuộc cũng rời đi. Con ngươi đen như bị lửa dục thiêu đốt, lóng lánh ý đồ chinh phục, làm Du Du cảm thấy sợ hãi.

Tối hôm qua đã làm, bây giờ vẫn còn muốn? Anh quả thực là không bằng cảm thú!

Đang lúc lửa dục trong mắt anh đã đạt đến đỉnh điểm thì cô lại một lần nữa bị anh đè xuống.

“A, không!” Cô kêu lên.

Anh cúi người xuống, đôi tay cực nhanh kéo quần của cô xuống. Cảm giác lạnh lạnh khiến Du Du tuyệt vọng, cũng không ngừng đá chân hét lên: “Không được! Tôi thật sự không muốn mà!”

Anh cười trên người cô, lấy tay nâng eo nhỏ của cô lên, cúi đầu xuống gần sát bên tai cô, run rẩy nói: “Du Du, tối nay anh dẫn em đi ngắm sao.”

Cô nhắm mắt lại, lông mi đã ướt đẫm, nước mắt trong suốt lóe lên.

Cô biết mình đã không cách nào kháng cự. Cho dù tư tưởng của cô có cuồng ngao như thế nào đi chăng nữa, nhưng thân thể của cô lại không có cách nào chống lại anh. Mỗi một lần như thế anh lại điên cuồng chiếm đoạt cô, bức bách cô.

Mà cô lại năm lần bảy lượt chạy không thoát. Anh đã xây dựng lên một nhà tù, đời này vẫn như cũ vì cô mà rộng mở, đợi sau khi cô tiến vào, liền khóa cánh cửa kia lại. Anh giam cầm, Du Du kiếp trước lẫn kiếp này.

Nụ hôn như mưa rơi của anh lần nữa rơi vào trên da thịt mềm mại của cô. Cổ, xương quai xanh, ngực. . . . . Khi anh nhẹ nhàng mút gặm nhũ hoa trước ngực cô thì toàn thân cô run run như bị điện giật, một lần lại tiếp tục một lần.

Anh dùng mũi, đưa tay tiến đến nơi bí mật giữa hai chân cô. Trêu chọc nơi sâu kín đó một lúc, làm cho nơi đó trở nên ẩm ướt nóng bỏng mới thôi.

Ngay sau đó, anh cũng tháo dây lưng xuống, cởi quần ra, để cho đục vọng đã sớm cứng rắn của mình đâm thẳng vào. . . . .

Sau khi kích tình qua đi, hô hấp của anh dần dần bình ổn trở lại, anh liền rút lui ra khỏi người cô.

Thân thể nóng rực của anh đã hạ nhiệt, hô hấp cũng dần dần chậm lại. Anh nhìn bộ mặt hồng hào, thờ dốc liên tục của cô, cúi đầu xuống nhẹ nhàng huých vào mi tâm của cô, cười nói: “Du Du, anh rất thích thấy bộ dạng em vì anh mà trở nên ý loạn tình mê.”

Lòng ngực cô như sắp nổ tung. Thì ra là, lúc trước là anh cố ý hành hạ cô! Anh cố ý khơi dậy ngọn lửa trong cơ thể cô, dẫn cô đến cảnh giới của mê loạn, không ngờ chính là vì muốn chứng kiến bộ dạng cô vì anh mà thần chí mơ hồ, bị lửa đục thiêu đốt.

“Bảo bối, đáng về say tình của em thật đẹp!” Anh khẽ gặm cắn vành tai cô.

Xem ra sự hành hạ của anh vẫn chưa hoàn toàn dừng lại, cảm giác vành tai ngứa ngứa ở vành tai làm cho cả người Du Du khẽ run lên, hô hấp lại trở nên rối loạn.

Anh khẽ ngâm nga, ghé sát vào tai cô thì thầm: “Em yêu anh, chỉ ít là thân thể của em yêu anh.”

Trong giọng nói, có vui mừng, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ. Cô mở mắt lộ ra đôi con ngươi trong như nước, tim đập nhanh mạnh giống như vừa mới rơi tự do xuống.

Cuối cùng cô thờ hồn hên, nói, “Thân thể của tôi là thân thể của tôi, không phải là đại diện cho trái tim tôi.”

Cô vẫn còn mạnh miệng.

Anh ngồi dậy khỏi giường, nói một câu: “Anh đi ra ngoài, em nghỉ ngơi một chút đi.” Sau đó liền nhanh chóng mặc quần áo vào.

=====

Sau khi Bạch Ngôn Sơ rời đi, Du Du nằm ở trên giường ngủ say sưa nửa ngày. Trong lúc đó, cô mơ thấy rất nhiều. Nằm mơ thấy đều là chuyện của đời trước, đoạn ngắn này nối tiếp đoạn ngắn kia giống như sóng biển đánh tới liên tiếp.

Cho đến khi tỉnh lại, cô phát hiện trong phòng tối đen, yên tĩnh. Trừ tiếng gió vù vù và tiếng sóng biển ngoài cửa sổ, thì không hề có thêm âm thanh nào khác.

Với tay bật đèn trên tường lên, sau khi bật đèn, lại thấy trên chiếc ghế dựa trong góc phòng có một người đang ngồi.

Ai vậy? Thật là dọa người! Không nhúc nhích ngồi yên ở chỗ đó, thật giống ma mà.

Bạch Ngôn Sơ đang ngồi ở nơi đó ngắm nhìn khuôn mặt kính ngạc của cô. Áo sơ mi màu xám nhạt để mở hai ba nút cài, lồng ngực kiêu gợi của đàn ông lúc ấy hiện.

“Anh về từ lúc nào?” Du Du hỏi, cũng cầm áo khoác lên khoác vào người. Bờ biển ban đêm, nhiệt độ tương đối lạnh.

Mới vừa rồi anh đi đâu? Thần thần bí bí nửa ngày không thấy bóng dáng.

Bạch Ngôn Sơ đứng lên, đi tới kéo rèm che cửa sổ sát đất ra, nói: “Thời tiết cũng không tệ lắm, tất cả mọi ngôi sao đều đã xuất hiện rồi.” Sau đó lại nói thêm một câu, “Ra bờ biển đi dạo một lúc đi!”

Anh thật sự muốn đưa cô đi ra ngoài ngắm những vì sao? Thật sự muốn đi dạo ở dưới ánh sao?

Anh đi tới bên giường kéo cô dậy: “Nhanh lên một chút! Trước đó dẫn em đi ăn chút gì đã.”

Gần như bị anh nhắc lên, Du Du khe khẽ hừ một tiếng, tròn mắt.

=====

Bữa tối là món tôm hùm. Bởi vì mới vừa trải qua một trận “Ác chiến”, khẩu vị của Du Du không hẳn là tốt, ăn rất ít. Bạch Ngôn Sơ ngồi đối diện cau mày hỏi: “Không thoải mái sao?”

Du Du cúi đầu nói: “Không sao, chỉ là không muốn ăn thôi.”

Thật ra thì cô vẫn có chút lo lắng về Tiểu Nam. Bản thân hẳn không phải là một người cứng rắn, một khi bị suy sụp, tâm tình tuyệt đối sẽ chịu ảnh hưởng lớn.

Lặng lẽ sờ tới điện thoại di động, nhấn một tin: “Cậu đang ở đâu? Tâm tình tốt hơn chưa?”

Sau khi gửi tin, cô như trút được gánh nặng, vẻ mặt cũng rạng rỡ hơn.

Bạch Ngôn Sơ đặt dao nĩa xuống, cầm khăn ăn lên nhẹ nhàng lau khô miệng, nói: “Còn đang suy nghĩ về Kha Triết Nam?”

Du Du thờ ơ cười lạnh: “Sức ghen của Bạch tổng có vẻ càng lúc càng lớn.”

Đối diện với ánh mắt dần dần lạnh lẽo của người đàn ông kia, giọng nói cũng bỗng dừng trở nên trầm thấp: “Em gọi cho cậu ta mau đi chuẩn bị quà cưới cho chúng ta đi!”

Du Du căn bản không muốn trả lời. Logic bình thường của anh chính là cường đạo hung ác ngang ngược, không hề nói chút đạo lý nào.

Chuông báo tin nhắn điện thoại di động của cô reo lên, là của Kha Triết Nam: “Tớ không sao, không cần lo lắng.”

Hắn không sao, cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút.

“Gửi tin nhắn cho ai vậy?” Người đàn ông đối diện lạnh lùng hỏi.

Thật là đáng ghét! Du Du ngẩng đầu lên cao giọng nói: “Cho cả thế giới đấy!”

Bạch Ngôn Sơ sững sờ, sau đó cười cười: “Anh chỉ hỏi thôi mà.” Chỉ là ngay sau đó ánh mắt lại trở nên lạnh lẽo, “Là Kha Triết Nam?”

Du Du không thèm để ý, cầm túi xách lên nói: “Ăn xong rồi! Có đi hay không?” Sau đó liền dẫn đầu rời khỏi chỗ ngồi.

Bạch Ngôn Sơ vội vàng đi theo.

=====

Bờ biển ban đêm, từng trận sóng biển dạt vào bờ, gió biển tanh mặn mà uồn ứ. Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, quả nhiên bập bùng những đốm sáng nhỏ, giống như những mảnh kim cương bị vỡ lóe sáng.

Thì ra bầu trời sao ở bờ biển lại đẹp như thế. Cảnh đêm thành phố ồn ào náo nhiệt mà đông đúc, nhưng bờ biển ban đêm lại yên tĩnh mềm mại như thế.

Mặc dù đi ở bên cạnh là người đàn ông mình yêu, mặc dù đang đi dưới bầu trời sao ở bờ biển, nhưng Du Du vẫn cảm thấy, lòng cô vẫn thấp thỏm không yên.

Sống lại thêm một lần nữa, cô thật sự không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa. Nhưng, rất nhiều việc nối tiếp nhau xảy ra, cuộc đời của cô thật sự không có cách nào để thoát khỏi anh.

Bước chân vào trong màn sương mù dày đặc, cô rất muốn bước ra ngoài xem cho rõ ràng. Thấy rõ ràng nội tâm chân thực nhất của anh.

Nhưng, mỗi lần đối mặt với anh, trong lòng cô luôn sợ hãi. Chuyện không biết càng nhiều, trong lòng cô sẽ cảm thấy trống rỗng, càng thêm sợ hãi. Cô sợ mình lại một lần nữa lại đắm chìm, lại một lần nữa mất đi lý trí, thậm chí sẽ làm cho mình bị thương còn thảm hại hơn so với đời trước.

Người đàn ông bên cạnh đột nhiên trầm trầm nói: “Khi còn bé ba mẹ đều bề bộn rất nhiều việc, anh liền thích một người ở ban công đếm sao.”

Âm thanh giống như gió đêm thổi qua, mềm nhẹ mà nhanh chóng.

Cô sững sờ. Anh lại kể chuyện hồi bé của anh?

Đời trước trước khi kết hôn, cô từng nghe mẹ của anh Chu Tuyết Phi nói, A Sơ vẫn là một đứa bé trầm mặc ít nói. Bề ngoài mặc dù trầm tĩnh, nhưng nội tâm lại mạnh mẽ hơn ai hết.

“Anh thật là một người quái gở mà kì lạ.” Du Du không có ý tốt nói.

Nhưng Bạch Ngôn Sơ không tức giận, ngược lại cười khề một tiếng: “Đó là bởi vì anh thích ở giữa sự yên tĩnh để quan sát người khác, nắm giữ được hết thấy mọi người.”

Du Du nghe lời này trong lòng phát rét: Anh chính là một con nhện lớn ẩn nấp ở góc tối âm u, lặng lẽ dang lưới chờ đợi con mồi của anh rơi vào trong lưới.

Anh dừng bước lại, cúi đầu nhìn trán của cô hỏi: “Đêm đó vật anh chuẩn bị cho em, chẳng lẽ em không thích chút nào sao?”

Là bản xét nghiệm DNA sao? Du Du ngẩng đầu nhìn anh, im lặng không nói.

Vài giây sau, cô mới điềm đạm nói: “Anh muốn tôi cảm ơn anh sao?”

Anh cúi đầu cười: “Tối thiểu em không nên hoàn toàn không có cảm giác.” Sau đó đột nhiên đưa tay ôm lấy cô, đôi môi nặng nề đặt lên môi của cô.

Chuong sau sẽ có biến động lớn, chủ nhật ta sẽ đăng thêm chương mới nhé

Chương 54: Chương 53

Editor: Cẩm Tú

Sau một hồi cuồng nhiệt, Bạch Ngôn Sơ mới buông cô ra, môi của cô đã sưng đỏ cả lên. Thở ra một hơi, cô không ngờ lại phát hiện được một bàn tay nóng rực đang xông vào trong quần áo của cô, đi lên vuốt ve, thẳng đến trước bờ ngực mềm mại của cô. Xúc cảm ấm áp lướt qua da thịt trơn mềm của cô, làm cho cả người cô run lên gần như đứng không vững.

Cô gấp đến độ kêu lên: “Anh buông ra!”

Tay của anh vẫn đang nhẹ nhàng vuốt ve trên nội y tơ tằm của cô, lực độ lúc lớn lúc nhỏ. Mặc dù cách một tầng vải, nhưng cô vẫn cảm thấy cảm giác khó chịu khó có thể chịu đựng. Luồng nhiệt trong phút chốc từ trước ngực tỏa ra cả cơ thể cô, cô cắn cắn môi, mặc cho gương mặt đỏ bừng như bị thiêu đốt.

Trên khuôn mặt tuấn nhã mê người của Bạch Ngôn Sơ cũng có vẻ đang đấu tranh nội tâm, hô hấp cũng trở nên nặng nề dồn dập. Du Du sợ anh không khống chế được, sẽ đè mình ngay xuống bãi cát mà làm, nên liền hung hăng rút cái tay đang làm chuyện xấu của anh ra khỏi áo cô.

Bạch Ngôn Sơ hít thở sâu một hơi, sau đó lại một lần nữa kéo cô vào lòng mình, nói ở bên tai cô bằng giọng khàn khàn: “Được rồi, anh không đến nỗi mất kiểm soát như vậy đâu.”

Đang lúc này, phía sau hai người đột nhiên truyền đến một giọng nữ sắc bén: “Ah, đây không phải là Bạch tiên sinh và Đường tiểu thư sao? Hai người lại có thể chạy đến nơi đây hẹn hò!”

Du Du cả kinh, liền vội vàng thoát ra khỏi lòng ngực anh. Hai người cùng quay đầu lại, thấy hai bóng người từ từ tiến lại gần.

Giang Tâm Di, Kha Triết Khôn.

Kha Triết Khôn thấy Du Du thì sắc mặt đột biến. Mặc dù ánh trăng không tính quá sáng, nhưng cách đó không xa vẫn có ánh đèn của bờ đê soi sáng sắc mặt xanh mét của hắn.

“Du Du? Em. . . .” Hắn hiển nhiên không ngờ cô cũng ở đây.

Trong lòng Du Du chợt bùng một cái: Tiểu Nam nói thật! Kha Triết Khôn và Giang Tâm Di quả nhiên là một đôi!

Trên đời này, chuyện quái gì cũng có thể xảy ra.

So với Kha Triết Khôn bản khuôn lo lắng, Giang Tâm Di lại có vẻ dương dương tự đắc. Cô kéo khuỷu tay người đàn ông bên cạnh, cười với Bạch Ngôn Sơ vẫn vẻ mặt bình thản nói: “Xem ra tối nay thật đáng giá ăn mừng! Bạn trai cũ của tôi và vợ cũ của anh ấy đều ở đây, thật náo nhiệt!” Sau đó lại ngang đầu đâm đầu nhìn tới người đàn ông bên cạnh đã hóa đá, mềm mại nói: “Còn có người đàn ông của tôi!”

Du Du theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn Bạch Ngôn Sơ, muốn nghe xem anh sẽ nói những gì.

Thế nhưng anh lại bình thản nói một câu: “Kha đại thiếu, Giang tiểu thư, hai người cứ từ từ tận hưởng đi! Chúng tôi đi về trước, không quấy rầy!” Sau đó một tay liền vòng qua eo Du Du, bước nhanh đi về bên kia đi.

Thời điểm đã đi cách xa hai người kia, Du Du thở một hơi nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh hãy nói thật cho tôi biết, đứa bé của Giang Tâm Di có phải là của Kha Triết Khôn hay không?”

Về mặt của Bạch Ngôn Sơ trở nên lạnh lùng, tựa hồ đang suy tư chuyện to lớn gì đó. Ước chừng hai giây sau, mới trầm giọng nói: “Đúng vậy.”

Du Du ngạc nhiên, sau đó lại hỏi: “Vậy tại sao anh vẫn gạt tôi?”

Ánh mắt của anh trở nên rét lạnh, nói: “Có một số việc, em biết quá nhiều cũng không tốt.”

Tại sao đời trước khi cô nói muốn ly dị, anh ngay cả một câu cũng không giải thích, cũng không muốn cứu vãn?

Muốn anh dịu dàng dỗ dành cô, cầu xin cô, khó khăn như vậy sao? Nhu tình của anh, đối với cô mà nói thật sự là hư ảo sao?

Cho tới bây giờ cô không phải là người quan trọng nhất trong lòng anh, cho tới bây giờ vẫn không phải. Cho nên, bí mật của anh anh sẽ không nói cho cô biết.

Cô hận anh ở điểm này. Hận đến khắc cốt ghi tâm.

“Bạch Ngôn Sơ!” Cô chỉ tay vào mặt anh, nói từng chữ từng câu: “Tôi nói cho anh biết, anh đừng trông mong gì vào chuyện tái hôn!”

Cô bỏ rơi anh đi thẳng về biệt thự, cầm thẻ mở cửa phòng ra. Lấy đồ đạc của mình, nhìn lại đồng hồ đeo tay một chút.

Tám giờ ba mươi một phút tối, chạy về nội thành có lẽ mất tầm hai tiếng, vẫn có thể tắm rồi ngủ một giấc.

Hiện tại cô không nghĩ muốn ở nơi này gần gũi với anh. Dựa vào cái gì mà anh muốn dẫn cô tới thì tới? Còn cô muốn về thì lại không thể về?

Xốc bao da của mình lên đi xuống cầu thang, thì bóng dáng của Bạch Ngôn Sơ chặn ngay ở cửa, lạnh lùng hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Nơi này nhiều ruồi muỗi, tôi muốn về nhà ngủ.” Cô tận lực che giấu đi cảm xúc mãnh liệt của mình.

“Chớ tùy hứng! Nơi này thuê xe không dễ dàng, vùng này trị an cũng rất kém. Nếu em muốn bị cướp giật hay vứt xác, thì về một mình đi!”

Du Du cười lạnh: “Cho dù bị vứt xác cũng tốt hơn việc bị anh chọc cho tức chết.”

Sống lại một lần, cô thà chết trên tay người khác cũng không muốn bởi vì anh mà chết.

“Được, vậy em đi đi!” Bạch Ngôn Sơ cũng định nói như vậy.

Du Du không muốn dây dưa thêm với anh, cũng không quay đầu lại. Cô không muốn luôn luôn ở bên yếu thế nữa, không muốn làm cho anh nghĩ anh đã nắm chặt được cô.

Bạch Ngôn Sơ vẫn như vậy không có đuổi theo giữ cô lại. Cô cười thầm trong lòng: Như vậy là đúng rồi, đây mới là phong cách của Bạch tổng! Ha ha ha!

Trong lòng cô trở nên lạnh lẽo, bước đi cũng rất chậm.

Trên đường lớn bên ngoài biệt thự, cũng chỉ có một mình cô đi. Đèn đường lạnh lẽo chiếu xuống bóng dáng cô độc của cô.

Đi tới khu giao lộ khoảng tầm mười phút, giày cao gót làm cho chân của cô có chút đau. Đứng ngay ngắn lại, cầm điện thoại lên gọi một điện thoại.

Bên kia là giọng nói của A Sơn: “Tiểu thư! Cô đang ở đâu?”

Giọng nói của cô có chút chua xót: “Cửa chính vào ven biển Úc đầu! Cậu mau tới đây đón tôi!”

A Sơn lại nói: “Tôi đang ở gần đó! Tôi sẽ đến ngay!”

Hắn đang ở gần đây? Thật đúng là một vệ sĩ chu đáo. Xem ra, dưới sự huấn luyện của Mary, người này càng ngày càng khôn khéo hơn rồi.

Không tới hai mươi phút, Du Du liền nhìn thấy A Sơn lái chiếc xe màu đen băng băng chạy từ bên trong khu Úc Đầu đến đây.

Sau khi xuống xe, A Sơn vội vàng đi tới đỡ Du Du đã có chút mệt lử nói, “Chúng tôi vẫn luôn canh giữ ở bên trong khu này.”

“Khó trách cậu lại từ trong kia chạy ra đây!” Du Du thờ dãi nói.

Đợi sau khi cô lên xe, A Sơn mới nói: “Thật ra thì tôi ở ngay biệt thự bên cạnh.” Sau đó lại hiếu kỳ hỏi, “Cô lại cãi nhau với Bạch tiên sinh sao?”

Du Du tức giận nói: “Lái xe đi! Mau lên!”

A Sơn gật đầu một cái: “Lão gia mới vừa gọi điện thoại, hỏi tôi có thấy hai người ra bờ biển tản bộ hay không.”

Du Du kinh ngạc hỏi: “Cha tôi hỏi cậu như vậy thật sao?”

Cha thật đúng là nóng vội mà! Lại có thể nắm bắt được mạch tiến triển của mình và Bạch Ngôn Sơ rồi!

Thật đúng là dở khóc dở cười.

Xe đã khởi động, A Sơn còn nói, “Tiểu thư, một mình cô trở về như vậy, Bạch tiên sinh sẽ không đau lòng sao?”

Sao người này lại lăm chuyen như vậy chứ?

Du Du tức giận cười lạnh: “Anh ta sẽ khổ sở sao? Hai chữ ‘Khổ sở’ không nằm trong từ điển của anh ta!”

A Sơn lại nói, “Nhưng tôi cảm thấy Bạch tiên sinh vẫn rất quan tâm đến cô.”

Du Du cảnh cáo hân: “Cậu đừng nói nhảm nhiều như vậy! Nếu không tôi sẽ lập tức đuổi việc cậu!”

Sáng sớm hôm sau, Du Du đang uống cà phê, theo thói quen liền hỏi chị Tiên: “Chị Tiên, báo buổi sáng đâu?”

Chị Tiên cười cầm tờ. Du Du nói cảm ơn, nhận lấy mở ra.

Tách cà phê trong bàn tay xinh đẹp thiếu chút nữa là rơi xuống, cô hít một hơi, mới đặt được nó xuống đĩa.

《Báo buổi sáng》Đầu đề viết《Kha Triết Khôn bị đâm ở trên bãi biển Úc Đầu》!

Tối hôm qua? Không phải là cô và Bạch Ngôn Sơ đã thấy Kha Triết Khôn đang vui vẻ nắm tay đi dạo với Giang Tâm Di sao? Tại sao lại bị đâm?

Bài báo không nói ra hung thủ là ai? Chỉ đưa tin Kha đại thiếu bị người dùng thanh xiên nướng đâm vào vùng bụng bên trái, mặc dù không phải là chỗ hiểm, nhưng cũng chảy rất nhiều máu nên được đưa vào bệnh viện, đến nay vẫn chưa xuất viện. Sau đó, cảnh sát đã bắt tay vào điều tra, đang hết sức để tìm ra hung thủ.

Tại sao lại có thể như vậy? Đang êm đẹp thì tại sao lại có người muốn đâm Kha nhị thiếu cao cao thượng tại kia?

Nói như vậy, lúc xảy ra chuyện đó là sau khi cô và Bạch Ngôn Sơ rời khỏi bãi biển. Nhưng tối hôm qua cô giận dữ với Bạch Ngôn Sơ nên rời đi trước, cho nên cũng không rõ ràng rốt cuộc đêm qua tại bờ biển đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Ngôn Sơ hẳn là đã biết được chuyện gì đó?

Đang lúc này, chuông cửa vang lên. Chị Tiên đi ra mở cửa, trong chốc lát liền hoảng hốt chạy lại đây: “Tiểu thư, có hai người cảnh sát tới, nói muốn tìm cô!”

Cảnh sát tới cửa, sẽ không phải chỉ có tôi đây uống ly trà rồi đi về.

Đáy lòng Du Du trở nên rét lạnh, nói: “A, không sao!” Sau đó liền đứng dậy đi tới phòng khách.

Mà lúc này ở nhà của Giang Tâm Di, Bạch Ngôn Sơ đang lạnh lùng nhìn người phụ nữ đầu tóc bù xù đó bằng ánh mắt đầy đe dọa.

Lúc rạng sáng bên bờ biển biệt thự, anh đang ngủ say thì bị tiếng còi xe cảnh sát đánh thức. Sau khi tỉnh dậy, cả khu bờ biển biệt thự cũng đã bị phong tỏa, có mấy người cảnh sát ở tổ trọng án được điều đến.

Bởi vì trước khi xảy ra chuyện Kha Triết Khôn có gặp qua anh, cho nên anh bị cảnh sát hỏi thăm.

Ban đầu, người cảnh sát Lâm của tổ trọng án đó hỏi anh: “Bạch tiên sinh, tối hôm qua lần cuối cùng anh nhìn thấy Kha tiên sinh là lúc mấy giờ?”

“Có lẽ là tám giờ rưỡi đến chín giờ!”

“Ồ đó còn có ai nữa không?”

“Vợ tôi, à, ý tôi là tiểu thư Đường Du Du.” Anh không thể không thừa nhận có một số việc là do thói quen.

“Không có ai khác nữa sao?” Cảnh sát Lâm nghiêm túc hỏi, hình như có vẻ không tin.

Thật ra thì Bạch Ngôn Sơ đã sớm đoán được là ai làm.

Người phụ nữ ngu xuẩn Giang Tâm Di này, chắc chắn là đã cãi nhau với Kha Triết Khôn sau đó tiện tay nhặt lấy cái que xiên nướng người ta vứt đi đâm hân bị thương, sau đó bỏ chạy.

“Bạch tiên sinh, anh hãy cẩn thận nhớ lại, lần cuối cùng anh nhìn thấy Kha tiên sinh, trừ anh và vợ trước Đường tiểu thư ở đó, còn có ai nữa không?”

Bạch Ngôn Sơ cố ý day day trán, khẽ nói: “Thật xin lỗi, tôi nhớ thiếu! Còn có cả cô Giang Tâm Di nữa!”

Lâm cảnh quan tiếp tục dùng giọng nói nghiêm túc mang tính chất nghề nghiệp hỏi: “Tốt! Như vậy tối hôm qua trong khoảng thời gian từ chín giờ rưỡi tới đến bốn giờ sáng, anh đã ở đâu?”

Nữ cảnh sát đứng một bên đang làm biên bản.

“Ừm, ngủ ở chỗ này!”

“Có nhân chứng không?”

“Ừm, không có! Tôi hôm qua một mình tôi ngủ ở đây.”

Cảnh sát Lâm và nữ cảnh sát làm biên bản trao đổi ánh mắt với nhau, nói, “Ok! Cảm ơn anh đã hợp tác! Có gì cần tôi sẽ hỏi thêm anh một số điều! Quấy rầy rồi!”

Bạch Ngôn Sơ lễ độ mỉm cười: “Được!”

Đây chính là quá trình anh bị cảnh sát hỏi thăm. Sau khi kết thúc, anh càng thêm xác định: Giang Tâm Di đúng là làm chuyện ngu xuẩn.

Chuyện đầu tiên chính là gọi điện thoại cho cô ta. Nhưng điện thoại di động lại tắt máy, trong cơn nóng nảy, anh vội vàng thu dọn đồ đạc rồi lái xe chạy về nội thành.

Bà vai Giang Tâm Di khẽ run, sau đó sụt sùi khóc: “Cảnh sát đã hoài nghi em, em sẽ phải ngồi tù sao?”

“Lúc nào thì cô mới có thể dừng những suy nghĩ ngu ngốc đó lại? Cô không muốn sống thì thôi, nhưng còn NiNi? Cô có nghĩ tới con bé hay không?” Bạch Ngôn Sơ hận không thể xông tới bóp cổ cô ta.

Anh thật sự rất giận dữ, cho nên giọng điệu của anh trở nên vô cùng nghiêm nghị, ánh mắt cũng lạnh thấu xương làm cho người khác sợ hãi.

Giang Tâm Di oa một tiếng rồi gào khóc: “Em còn không phải là vì con sao, nếu không còn đi tìm tên khốn kia làm gì? Ngôn Sơ. . . . . Ngôn Sơ, chính miệng anh ta nói, anh ta chỉ cấp cho em tiền nuôi dưỡng, anh ta không cưới em, cũng không cần đứa bé!”

Bạch Ngôn Sơ hơi mím môi, cười lạnh: “Cho nên cô liền đâm hấn bị thương?” Sau đó tức giận đập lên bàn, cũng gầm nhẹ một tiếng: “Ngu ngốc!” Làm cho cái cốc ở trên bàn nảy lên.

Giang Tâm Di lại nhào vào trong ngực anh tùy ý khóc ồ lên: “Tại anh ta chọc tức em! Làm thế nào bây giờ? Ngôn Sơ, anh phải giúp em. . . . .”

Bạch Ngôn Sơ lại đẩy cô ta ra, “Đừng đụng vào tôi!”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Bạch nổi đóa rồi!

Tiểu Bạch đối với Giang Tâm Di thật ra thì đã sớm không có tình cảm, hấn giúp cô ta tuyệt đối là bởi vì ân nghĩa (tôi đã nói ở ngoại truyện về Tiểu Bạch rằng cô ta đã từng cứu mẹ hấn). Còn nữa, hấn thật sự có một bí mật, không thể nói cho những người khác biết, cho nên mới giúp người phụ nữ này.

Chương sau sẽ có chuyện kinh thiên động địa xảy ra vs Kha Triết Khôn, đoán xem đó là chuyện gì nào??

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 54: Vở kịch bổ sung

Editor: Cẩm Tú

Giang Tâm Di bị anh dọa làm cho sợ hết hồn, không thể làm gì khác hơn là liều mạng lau nước mắt. Lúc này cô mới ý thức được sự chán ghét của anh đối với cô đã vượt ra ngoài tưởng tượng.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Không có biện pháp khác, trừ phi Kha Triết Khôn tự mình không thừa nhận là cô đâm bị thương hấn. Nếu không, cảnh sát chắn chắn sẽ tra ra được cô!”

“Anh định làm gì? Có nghĩ được biện pháp nào hay không? Há? Có hay không?” Giang Tâm Di mang bộ dạng chán chường như một con mèo bệnh, quỳ gối dưới chân chủ nhân lo lắng gào lên.

“Nhưng, sợ rằng Kha Triết Khôn thật sự sẽ không kết hôn với cô!” Bạch nói sơ lạnh lùng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt của cô, nói ra sự thật vô tình.

Giang Tâm Di ngơ ngác ngồi ở trên thảm lông dê kêu lên: “Vậy, vậy em chẳng phải là lấy vọt tre múc nước rồi sao? Không được không được! Em nhất định phải được gả vào Kha gia, em muốn làm thiếu phu nhân của Kha gia!”

Cô không hổ là nữ phụ xuất sắc nhất trong phim tâm lý tình cảm, khóc lên quả thực là làm cho bầu không khí xung quanh tẻ hấn đi, ngay cả vách tường của phòng khách hình như cũng đang phát run rồi.

Cho đến lúc cô khóc đến đau cả hông, liền đưa tay ôm lấy bắp chân của Bạch Ngôn Sơ, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa sát vào đó, thút tha thút thít nói: “Ngôn Sơ, em không muốn ngồi tù! Anh đi cầu xin Kha Triết Khôn bỏ qua cho em đi... em vẫn còn yêu anh ta.”

Anh nhìn người phụ nữ phía dưới, lạnh nhạt nói: “Tôi có thể cầu xin hán tha cho cô, nhưng cô đừng trông mong rằng hán sẽ cưới cô.”

Anh kết luận, Kha Triết Khôn tuyệt đối sẽ không lấy người phụ nữ trước mắt này.

Giang Tâm Di đột nhiên ngẩng đầu lên, buồn bã mà cười: “Anh đã đồng ý tôi cái gì? Anh đã đồng ý với tôi, một khi đứa bé được sinh ra, sẽ phải nghĩ biện pháp để cho tôi được gả vào Kha gia! Anh nói anh sẽ nghĩ biện pháp ép Kha Triết Khôn lấy tôi, hiện tại thế nào? Bây giờ anh ngay cả một chút ý tưởng cũng không có? Bây giờ trong lòng anh chỉ có con tiện nhân họ Đường đấy thôi hả? Lần trước còn gạt tôi đi làm xét nghiệm DNA, còn công bố ra ngoài! Sao anh lại vội vã phủ sạch mọi chuyện để làm gì? Vội vã để làm một con chó cho Đường gia sao? Anh đừng quên, chộc cho tôi tức giận tôi sẽ làm hại cả nhà bọn họ, công bố tất cả chuyện xấu của Đường Hạc Lễ ra bên ngoài!”

Bạch Ngôn Sơ hung hăng khom lưng xuống, đưa tay trái bóp cổ cô, rống giận: “Im miệng cho tôi! Ban đầu tôi với cô định ra hiệp nghị, để cho cô sinh ra đứa bé của Kha Triết Khôn, còn giúp cô chui đít. Chỉ cần cô không đụng vào Đường gia, tôi sẽ nghĩ diendânlqsad cách để cho cô được gả vào nhà giàu. Nhưng, cô càng ngày càng không nghe lời tôi, càng ngày càng đi lệch ra khỏi quỹ đạo, thì đừng trách tôi vô tình!”

Giang Tâm Di cảm nhận được đau đớn, liền dùng hết sức gào lên: “Cái tên khốn kiếp! Anh vì bọn chúng mà động thủ với tôi, anh cho rằng lão nương sợ anh chắc?”

Anh hung hăng buông tay, làm cho cô gần như ngã ở trên mặt thảm. Anh nhìn xuống cô, rét căm căm nói: “Tôi ghét nhất là người khác đùa với lửa! Nhất là dám khiêu chiến với tính nhân nại của tôi!”

Từ trong phòng ngủ, con của Giang Tâm Di đi ra chứng kiến thấy toàn bộ, bị dọa sợ đến cam như hén, sắc mặt trắng bệch.

Anh nhìn Tiểu Di, trầm giọng nói: “Chăm sóc đứa trẻ cho tốt! Đừng làm cho con bé học theo mẹ mình!” Nói xong, còn không thèm liếc nhìn người phụ nữ trên đất mà đi thẳng ra ngoài.

Giang Tâm Di uể oải nằm trên mặt đất, một tay nắm chặt lấy thảm lông dê, hung hăng kêu gào: “Họ Bạch, tôi muốn anh, và cả toàn bộ Đường gia chết không được từ tế!”

Tiểu Di nhắm mắt lại.

=====

Liên tiếp mấy ngày, truyền thông đều đưa tin tức Kha Triết Khôn bị đâm thương. Mỗi ngày Du Du đều chú ý tới tình hình, chú ý tới tin tức mới nhất từ phía cảnh sát.

Cô nhìn thấy tin tức trên TV, người phát ngôn bên phía cảnh sát nói: “Căn cứ vào công bố của Kha Triết Khôn tiên sinh, đêm đó là do gặp phải kẻ cướp đâm bị thương, hung khí là thanh xiên nướng trên bờ biển.”

Ký giả lại riu ra riu rít đứng lên: “Nhưng, tại sao hung thủ lại không dùng dao làm hung khí, mà là thuận tay cầm thanh xiên nướng lên? Xin hỏi thật sự không có nghi ngờ ai khác nữa sao?”

“Thật giống như có người chứng kiến công bố, đêm đó ở bãi biển thấy có hai người cãi và kịch liệt! Mặc dù không phải là rất gần, nhưng vẫn nghe được! Điểm này Kha tiên sinh không có giải thích gì sao?”

“Ngài không cảm thấy bản án vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn ao? Có phải Kha tiên sinh muốn tự mình âm thầm giải quyết, không muốn công bố hung thủ là ai?”

Đối mặt với nhiều chất vấn như vậy, người phát ngôn bên cảnh sát không khỏi cau mày: “Trước mắt chúng tôi sẽ căn cứ vào lời khai của Kha tiên sinh, còn tường tận sự việc chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra. Cảm ơn!”

Cũng như nhiều người khác, Du Du cảm thấy lời khai của Kha Triết Khôn có rất nhiều điểm nghi vấn, làm cho người ta khó có thể tin tưởng được.

Đêm đó gần Kha Triết Khôn nhất chính là Giang Tâm Di. Chẳng lẽ là cô ta đâm hán bị thương? Nếu như không phải là cô ta, vậy thì có phải là Bạch Ngôn Sơ hay không?

Cô chìm vào trong suy đoán.

=====

Thời tiết buổi trưa thật u ám, trên con đường ở đỉnh núi Long Vương phía nam An Sơn, có một hàng xe sang trọng đậu ở đó. Một đám người diendânlqsad mặc tây trang màu đen, vóc người hung hãn vây quanh một khu biệt thự lớn, im lặng đứng yên trong cơn gió thu thổi vù vù.

Mà trong khu biệt thự đó, Bạch Ngôn Sơ mặc đồ đen ngồi vuốt ve chiếc bật lửa, ánh mắt sâu thẳm mà thâm trầm. Mà một bên là Kha Triết Khôn đang yên lặng ngồi tĩnh dưỡng, sắc mặt âm trầm như được bao trùm bởi một lớp sương mù dày đặc.

Sau khi thương thế chuyển biến tốt hẳn nhanh chóng quay về nhà nghỉ ngơi, cũng triệu tập ký giả, lời khai cũng giống như lúc trước: là gặp cướp bóc rồi bị hấn đâm.

Hắn xoa bóp phần eo của mình, nói: “Bạch tổng, tôi vẫn là câu nói kia, tôi tuyệt đối sẽ không cưới Giang Tâm Di! Tiền nuôi dưỡng tôi sẽ trả khôn thiếu phần nào, tôi cũng sẽ thường xuyên đi thăm con gái. Mặt khác, Giang Tâm Di muốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả hết. Nhưng, tôi sẽ không vì người phụ nữ này và đứa bé kia, mà phản bội lại gia tộc. Tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm, sẽ không bởi vì những chuyện nhỏ này mà làm ảnh hưởng đến tôi.”

Bạch Ngôn Sơ đặt cái bật lửa xuống, lạnh lùng nói: “Không truy cứu chuyện Giang Tâm Di đâm anh bị thương, chính là vì không muốn bên ngoài phát hiện ra quan hệ người tình giữa hai người, có thể thấy được Kha đại thiếu quyết tâm muốn thoát khỏi Giang Tâm Di. Nhưng, Kha đại thiếu không sợ cô ta sẽ làm lớn chuyện, thậm chí ôm đứa bé đến công ty của anh sao?”

Kha Triết Khôn cười lạnh: “Hừ, nếu cô ta thật sự ngu xuẩn như thế, tôi sẽ chiều đãi cô ta thật tốt! Anh nhớ về nói lại với cô ta, không nên quá ngu ngốc! Lúc đầu tôi có yêu thích cô ta, thế nhưng đó chỉ là một đoạn tình ngắn ngủi, sao có thể chân thật chứ? Đừng tưởng rằng trong bụng giữ lại con của tôi, mà có thể bước được vào nhà tôi. Lên giường với tôi, cũng không nhất định là đã qua cửa của tôi!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái: “Tuần trước địa bàn mới của Đông Hưng tại Xích Sơn Giác kia, đoán chừng mấy ngày nữa sẽ vào tay tôi.”

Anh sớm đoán được Kha Triết Khôn sẽ không dễ dàng đồng ý, cho nên mới nghĩ đến việc ra tay trước thì chiếm được lợi thế, phải thành công đoạt lấy thứ hắn nhìn trúng.

Kha Triết Khôn sững sờ, ngồi thẳng người dậy, sắc mặt tái xanh: “Anh ra tay lúc nào?”

Bạch Ngôn Sơ cười nhạt, thật giống như sau cơn mưa trời lại sáng: “Thời kỳ phi thường, phi thường phương pháp! Cũng có thể gọi là thủ đoạn! Ở Hương thành, người của tôi tuyệt đối không ít hơn người của Kha đại thiếu.”

“Hừ, anh cho rằng làm như vậy có thể ép tôi cưới Giang Tâm Di?”

“Đừng suy nghĩ như vậy! Đó là bởi vì tôi cũng có hứng thú với mảnh đất kia, cho nên liền đi trước một bước mà thôi.”

“Cho dù như thế nào tôi cũng không cưới cô ta!” Kha Triết Khôn hung hăng nói.

“Nếu Giang Tâm Di tiếp tục hành động, tôi tin anh sẽ rất khó để thu dọn tàn cuộc. Tôi độc phụ nhân tâm, Kha đại thiếu không nên coi thường phụ nữ đang trong cơn tuyệt vọng, lúc đó năng lực bộc phát lại mạnh hơn so với đàn ông đấy.”

Kha Triết Khôn khẽ châm chọc cười nói: “Bạch tổng, tôi thật sự bội phục anh. Giang Tâm Di đầu gì cũng đã là món ăn cũ của anh, anh lại bắt cô ta làm công cụ thực hiện cho chính mục đích của anh. Ai, tình cảm và lý trí của anh được phân chia thật rạch ròi!”

Bạch Ngôn Sơ vẫn ngắm nhìn khung cảnh trên đỉnh núi như cũ, thu lại hình dáng thành phố chìm trong màn sương vào tầm mắt, lạnh lùng nói: “Nói đến lãnh khốc, làm sao tôi có thể so được với Kha đại thiếu?”

Kha Triết Khôn rút cuộc cũng kiên định nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh không cần phải lãng phí nước bọt cùng tôi nữa! Tôi hiểu biết rõ gần đây anh đang nóng lòng muốn tái hôn, liền muốn nhanh chóng thoát khỏi Giang Tâm Di! Nhưng nếu anh cứ tiếp tục bắt ép tôi cưới Giang Tâm Di, tôi sẽ không để cho anh chiếm được Đường Du Du.”

Bạch Ngôn Sơ quay đầu lại, khinh thường cười: “Anh cho rằng anh có đủ năng lực?”

“Đừng quên em trai của tôi vẫn đang thích cô ta! Chỉ cần tôi khích lệ em trai theo đuổi cô ấy, nó sẽ lớn mật theo đuổi! Với lại, Đường Du Du vẫn hoài nghi quan hệ giữa anh và Giang Tâm Di, đến bây giờ cũng không hoàn toàn quên được. Chẳng lẽ anh không sợ cô ấy sẽ nghe được vài lời nói mập mờ không rõ giữa anh và Giang Tâm Di sao?”

Bạch Ngôn Sơ lại khẽ mỉm cười: “Chuyện tôi muốn làm, sẽ không ai ngăn cản được hết. Kha đại thiếu muốn bước vào một bước, tôi liền không ngại để cho em trai bảo bối của anh ném thử kết quả việc tranh giành phụ nữ với tôi!”

Dứt lời, anh liền đứng lên, nhìn người đàn ông đối diện nói rành mạch từng câu từng chữ: “Hãy nói với em trai anh đừng nên động vào Đường Du Du!”

Kha Triết Khôn lộ ra nụ cười miễn cưỡng: “O? Bạch tổng sẽ vì người phụ nữ này mà đối đầu với toàn thế giới sao?”

Bạch Ngôn Sơ nhanh chóng xoay người lại nói: “Tôi sẽ làm cho tất cả những người cản trở tôi phải xuống Địa Ngục!”

Nói xong anh liền rời khỏi khu biệt thự, bốn người đàn ông mặc áo đen cũng rời đi cùng.

=====

Mà ba ngày sau, một lần nữa Hương thành lại đưa tin dữ, đó chính là thành viên hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc tập đoàn Đông Hải Kha Triết Khôn xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn tử vong. Địa điểm là khu đường cao tốc Hoa Sen, hiện trường thì thảm không nổi, Kha Triết Khôn chết rất kinh khủng, làm cho lòng người cảm thấy lạnh lẽo.

Tin dữ vừa đưa ra, cha của Kha Triết Khôn là Kha Đông Hải bởi vì mất đi đứa con cả nên cực kỳ đau lòng, cần nhập viện trị liệu. Ngay lập tức tập

đoàn Đông Hải cũng trở nên hỗn loạn.

Truyền thông rối rít lên tiếng, suy đoán nguyên nhân lần bỏ mạng ngoài ý muốn này của Kha đại thiếu. Không ít người liên hệ cái chết của hắn với vụ đâm bị thương tại bãi biển, còn có người thì lại nghi ngờ các đối thủ cạnh tranh buôn bán của hắn. Tóm lại, tất cả mọi giả thuyết đều chưa có kết luận.

Công ty cho nghỉ đông, chiều hôm đó Du Du trở về thăm cha. Mới vừa vào cửa chính Đường gia thì liền nhìn thấy cha cùng với Bạch Ngôn Sơ đang ngồi trên ghế salon nói chuyện.

Đường Hạc Lễ còn đang than thở: “Ai, thật là việc đời khó đoán! Kha Đông Hải nhất thời nở mày nở mặt, lại không biết được tuổi già lại phải tang con, người đầu bạc tiền kẻ tóc xanh.”

Du Du đi lên phía trước, ngồi ở bên cạnh cha, nói: “Cha.”

Bạch Ngôn Sơ nhanh chóng liếc qua cô một cái. Cô vẫn như vậy.

Cô và anh đã một tháng không gặp mặt rồi. Đêm đó sau chuyến đi biển rồi cô giận dỗi bỏ về nhà đó, liền không gặp nhau nữa.

Lại không có ngờ tới chỉ trong một tháng ngắn ngủi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Đường Hạc Lễ lại nhìn Bạch Ngôn Sơ nói: “A Sơ, ngày mai là tang lễ của Kha Triết Khôn, cả nhà chúng ta cùng tới chia buồn với nhà họ!”

“Vâng, con sẽ đi chuẩn bị.” Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái.

Đường Hạc Lễ lại hỏi: “Ai, đúng rồi, cảnh sát có hoài nghi là do con làm hay không?”

Bạch Ngôn Sơ trầm giọng nói: “Bọn họ đã kêu người đến đã hỏi, chỉ là cũng không hỏi ra cái gì. Bởi vì trước mắt nhìn từ bên ngoài, chính là do Kha Triết Khôn không tập trung tinh thần lái xe nên bị đụng vào vách núi ven đường rồi tử vong.”

Đường Hạc Lễ gật đầu một cái, lại thở dài: “Thật là bạc mệnh. Ai, xem ra lần này Kha Đông Hải lại phải chọn lại lần nữa người kế thừa công ty rồi.”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Có tin tức nói hắn là Kha nhị thiếu.”

Tiểu Nam? Trong lòng Du Du chấn động.

Anh trai chết thảm, nguyên nhân cái chết không rõ. Mà chuyện này xảy ra thì hắn sẽ bị ép tiếp nhận vị trí của anh trai, làm tổng giám đốc Đông Hải! Có lẽ Kha Triết Nam cũng không thể nào dự liệu được tới chuyện này!

“A, như vậy à? Đúng rồi, Du Du, gần đây con không để cho A Sơ chăm sóc con à?” Đường Hạc Lễ rất nhanh đã chuyển đề tài lên trên người con gái.

Sắc mặt Du Du trở nên trắng bệch, nói: “Anh ấy bận.”

Bạch Ngôn Sơ lại liếc nhìn cô một lần nữa, trong mắt là sóng lớn âm thầm trào dâng, ngay sau đó lại khẽ cười: “Đều là do con không tốt! Con vẫn đang bận chuyện công viên trò chơi.”

“Ta biết con rất chăm chỉ, nhưng, cũng phải bớt chút thời gian chăm sóc cho Du Du chứ!”

Trong lòng Du Du trở nên căng thẳng. Cha lại có thể dễ dàng mặc định rằng cô sẽ tái hợp lại với Bạch Ngôn Sơ!

“Lão gia tử, thật xin lỗi! Đều là do con không tốt, từ bây giờ con sẽ chăm sóc tốt Du Du!”

Bạch Ngôn Sơ nói xong, mang theo nụ cười khó đoán nhìn về phía cô gái đối diện đang cứng nhắc cười kia.

Đường Hạc Lễ hiển nhiên rất hài lòng với lời này, cười nói: “Ta đi vào phòng bếp xem A Nguyệt làm đồ ngọt! Các con cứ nói chuyện tiếp!” Sau đó liền đứng lên đi về phía phòng bếp.

Đợi ông đi vào, Bạch Ngôn Sơ trầm giọng hỏi người phụ nữ ngồi đối diện: “Muốn anh làm gì mới có thể tha thứ cho anh?”

Du Du cười lạnh: “Tha thứ anh cái gì? Tha thứ cho anh vì anh luôn ưu ái tôi sao?”

“Vấn đề lớn nhất giữa anh và em chính là đứa bé của Giang Tâm Di. Nhưng bây giờ, anh đã chứng minh tất cả. Anh và cô ta không có quan hệ, đứa bé cũng không phải là của anh. Du Du, rốt cuộc như thế nào em mới có thể tha thứ cho anh?”

Ha ha! Anh đang cầu xin cô tha thứ cho anh? Có thật không?

Anh không phải vẫn luôn cho là mình không có lỗi sao? Sao lại thỉnh cầu cô xin tha thứ?

Trước khi ly hôn, tại sao lại không giải thích chút nào? Mà nhất định phải trì hoãn đến bây giờ?

“Quá muộn. Bạch Ngôn Sơ, thời điểm tôi đang còn tồn tại tâm tư mong chờ đối với anh, anh không giải thích với tôi; thời điểm tôi vẫn còn lòng nhân từ đối với anh, anh lại ở bên cạnh cô ta, để cho tôi cô độc đối mặt với tất cả. Bây giờ anh nói anh đã chứng minh với tôi tất cả? Thật xin lỗi, tôi không cần. Tôi muốn trở về là chính tôi, tôi thiếu là không có chịu sự kiểm chế của anh.” Du Du thâm sâu nói.

Ánh mắt Bạch Ngôn Sơ trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng hỏi: “Anh có thể lý giải đây chính là lời mà em muốn nói với anh nhất trong khoảng thời gian đó cho tới tận bây giờ?”

Du Du đứng lên, cũng cười cười: “Đúng vậy.”

Cô quyết định từ bỏ việc đấu với anh, đã đấu trí cùng anh rồi. Mặc dù bí mật giữa anh và Giang Tâm Di cơ bản đã được vạch trần, anh cũng không phải là cha đẻ của đứa bé kia. Nhưng, tất cả mọi chuyện giữa cô với anh, sao lại có thể chỉ bởi vì một Giang Tâm Di như vậy?

Có lẽ, bọn họ không có duyên. Ở chung một chỗ sẽ chỉ hành hạ lẫn nhau, làm tổn thương lẫn nhau. Anh lãnh khốc và ích kỷ, cũng sẽ không đặt cô ở vị trí thứ nhất. Mà cô, chỉ muốn được người đàn ông mà mình yêu sâu đậm toàn tâm toàn ý yêu cô, cưng chiều cô.

Cô không nên mê luyến anh, lại càng không nên một lần lại một lần vì anh mà chìm đắm.

“Du Du, có lẽ em hận anh! Nhưng mà anh muốn nói rõ ràng với anh, cha em tuyệt đối sẽ đáp ứng việc em gả cho anh.” Thế nhưng anh lại ném tới một câu nói.

Tại sao anh không chịu buông tha cho cô? Nhất định quần lấy cô không buông?

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 55

Editor: Cẩm Tú

Du Du xoay người lại ngẩng đầu lên nhìn Bạch Ngôn Sơ với ánh mắt gần như tuyệt vọng: “Tại sao anh nhất định phải tái hợp với tôi? Bạch diendanqssd Ngôn Sơ, tôi không muốn có bất kỳ quan hệ gì với anh nữa! Bây giờ anh là tổng giám đốc của Hoa An, ổn định ở trên cao không rơi xuống được! Anh còn cần tôi làm cái gì? Anh đã là người mà cha tin tưởng nhất rồi, anh còn muốn thông qua tôi để làm cái gì? Anh không thể buông tha cho tôi sao?”

Thế nhưng anh lại nhếch môi cười: “Chuyện anh muốn tái hôn với em, không liên quan tới những thứ này!”

Nụ cười vui vẻ nhưng mang theo chút cuồng ngạo và kiên cường. Cô sợ nhất là nhìn thấy vẻ mặt này của anh.

Anh tiến tới một bước, khéo léo nâng cái cằm như tuyết trắng của cô lên nói: “Em không phải là muốn khiêu chiến anh sao? Sao lại thua nhanh như vậy?”

Du Du nhắm mắt, muốn trốn tránh khỏi tầm mắt của anh. Nhưng, anh lại khế ra lệnh: “Mở mắt nhìn anh! Nếu không, anh sẽ hôn em đấy! Thậm chí không ngoại trừ việc sẽ cắn môi em bị thương!”

Du Du nhắm chặt hai mắt, gần như kêu lên: “Biến thái!”

Anh cười: “Được lắm!” Rồi dùng sức nâng cằm của cô lên, cúi đầu vững vàng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở của cô. Thật mềm mại, anh tham lam bá đạo mút gặm lấy đôi môi kia.

Toàn thân cô run rẩy một hồi, khuất nhục cùng nóng nảy quay cuồng trong lồng ngực. Gắng sức, cô đẩy anh ra, vung tay lên hướng về phía mặt anh.

Bàn tay bị anh chặn lại ngay giữa không trung.

Anh hứng thú cười khê: “Thế nào? Không thích sao? Vậy tại sao mặt của em lại đỏ như vậy?” Trong ánh mắt thoáng ánh lên vẻ đùa giỡn cùng mong đợi.

Mặt Du Du đỏ lên hung hăng nói: “Buông tay tôi ra!”

Anh cười buông tay ra, giống như phóng thích một chú cá bé nhỏ. Cô xoay người chạy đi, chạy rất nhanh.

Bóng hình xinh đẹp hòa tan vào trong con ngói sâu thẳm của Bạch Ngôn Sơ. Giống như con báo săn đưa mắt nhìn con linh dương mà nó cố ý thả đi, nhìn hết sức chăm chú.

=====
Linh đường của Kha Triết Khôn được tổ chức tại nhà tang lễ lớn nhất Hương thành—— Bên trong nhà tang lễ Vạn Quốc. Ngày này là “Đầu thất” của

hắn, dòng người đến đưa tiễn cứ nối liền không dứt.

Du Du mặc bộ váy liền thân màu đen, búi tóc lên, kéo cánh tay của cha cũng mặc âu phục đen, bên cạnh là Lâm Như Nguyệt cũng mặc váy đen, chậm rãi tiến vào linh đường. Phía sau là Bạch Ngôn Sơ và Tiền Cường, còn có quản gia Niên thúc.

Sau khi đi vào, cô liếc mắt liền thấy được Kha Triết Nam đang ở vị trí dành cho người thân. Hắn mặc âu phục màu đen, cà vạt nghiêm chỉnh, bên trong là áo sơ mi trắng. Về mặt nghiêm trang, ánh mắt lạnh nhạt mệt mỏi, lại có chút vẻ bi thương khó thấy.

Có lẽ, tất cả những đau thương đã được chôn sâu vào đáy lòng.

Du Du biết, tình cảm anh em của Kha gia vẫn rất tốt. Kha Triết Khôn vẫn luôn bảo vệ cho em trai, nghiêm gia quản giáo. Mặc dù, Kha Triết Nam vẫn có rất diendankssđ nhiều bất mãn đối với vị anh cả nghiêm khắc này, nhưng đáy lòng vẫn luôn kính trọng và ngưỡng mộ hắn, quả thật khó có thể phai mờ.

Người thân bên này, trừ Kha Triết Nam ra, còn có chú Đường và thím, em trai và em gái Đường. Kha Đồng Hải nhập viện rồi, nên người vợ hiện tại đang chăm sóc ông.

Mà Kha Triết Khôn lại không có lấy vợ, cho nên người thân bên này có vẻ vắng ngắt, làm cho trái tim người ta cảm thấy lạnh lẽo. Một gia đình hào môn, lại gặp phải chuyện bất trắc như vậy, quả khiến người ta ngậm ngùi.

Đường Hạc Lễ đi tới bên cạnh Kha Triết Nam, chân thành nắm lấy tay hắn mạnh mẽ nói: “Hãy nén bi thương, phải bảo trọng! Anh cả không muốn nhìn thấy cháu đau lòng, cháu phải kiên cường lên!”

Kha Triết Nam vẫn luôn tôn trọng Đường Hạc Lễ: “Cám ơn bác Đường!”

Sau đó ánh mắt dừng lại ở trên người Du Du. Trong mắt vẻ đau thương cuối cùng cũng hiện rõ, dần dần tràn ra.

Bi thương của hắn, có lẽ chỉ biết biểu lộ đối với một người.

Du Du không để ý đến ánh mắt của những người khác, đưa tay ôm lấy hắn, thật sâu nói: “Tiểu Nam! Không được khóc! Kiên cường lên!”

Hắn vỗ nhẹ lưng của cô, khẽ cười nói: “Tớ không sao! Cám ơn cậu!”

Du Du buông hắn ra, rung rung cười nói: “Có tớ vẫn luôn ủng hộ cậu, cậu không được gục ngã!”

Phía sau là ánh mắt lạnh lùng kiên định của Bạch Ngôn Sơ, giống như lưỡi dao xẹt qua phía sau lưng của cô.

Lúc này, Kha Triết Nam tiến lên một bước, cười khẩy với anh: “Anh trai tôi chết rồi, vui vẻ nhất chính là anh đứng không? Không có ai cản trở đường đi của anh nữa!”

Du Du vội vàng khuyên nhủ: “Tiểu Nam, đừng nói nữa!”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Kha đại thiếu tài ba nhưng mất sớm, chúng tôi bội phần thương tiếc! Kha nhị thiếu chỉ cây dâu mà mắng cây hèo như vậy, hình như là có dụng ý khác!”

“Anh. . . . Anh cũng rất muốn anh trai tôi chết, không phải sao? Anh cùng anh ấy đấu đá lâu như vậy, không phải là anh mong đợi ngày này lắm sao?” Kha Triết Nam cực kỳ kích động, hận không được tiến lên nắm lấy cổ áo của Bạch Ngôn Sơ.

Du Du vội vàng kéo hắn lại, lo lắng nói: “Cậu đừng kích động như vậy!”

Đường Hạc Lễ cũng nghiêm giọng nói: “Triết Nam! Lấy danh nghĩa bề trên thân thiết nhiều năm, ta khuyên cháu mấy câu! Thân phận cháu như vậy, không tiết lộ cảm xúc chân thực của mình trước mặt công chúng, đây là đại kỵ! Còn nữa, không nên tùy tiện kết luận!”

Đang lúc Kha Triết Nam gất gao cắn môi, không chế cảm xúc. Đường Hạc Lễ nói: “A Sơ, con tới đây!”

Bạch Ngôn Sơ bước đến bên cạnh ông. Ông nhìn về phía các vị khách và Kha Triết Nam, hùng hồn nói: “Các vị, Hoa An chúng tôi dành được mảnh đất Xích Sơn Giác kia, không có liên qua gì đến việc kha triết khôn tiên sinh bất hạnh từ vong! Ta cũng biết rõ, bên diendankssđ ngoài có rất nhiều suy đoán. Nhưng những cách nói bất công này, không đủ để ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa Đường gia và Kha gia! Ta xin khuyên các vị, hãy để cho người chết nghỉ ngơi, người sống an bình! Ta tin tưởng, hung thủ hại chết Kha đại thiếu, tuyệt đối sẽ bị công lý trừng trị!”

Sau đó, ông kéo tay của con gái, dẫn người phía sau rời khỏi linh đường.

Cuối cùng Du Du vẫn là quay đầu lại liếc nhìn Kha Triết Nam. Thế nhưng ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ vẫn gất gao dính lấy cô.

=====

Trên đường trở về, Đường Hạc Lễ cùng Lâm Như Nguyệt, Niên thúc ngồi chung một xe. Còn Du Du và Bạch Ngôn Sơ cùng ngồi trên một chiếc xe khác.

Trên xe, Du Du nhỏ giọng hỏi Bạch Ngôn Sơ: “Anh thật sự không có giết Kha Triết Khôn?”

“Em cũng cảm thấy anh không phải không có khả năng giết anh ta?” Bạch Ngôn Sơ cười lạnh.

“Chẳng lẽ tôi không thể lý giải là, anh vì bị Giang Tâm Di chọc cho tức giận nên giết anh ta để hả giận?”

Bạch Ngôn Sơ cười than: “Chuyện tình em đều đã nhìn ra được, làm sao anh có thể thực hiện được?” Sau đó lại đưa tay vòng qua vai cô, nhìn đôi mắt hằn lên tia máu của cô, hỏi: “Một mối sao? Có muốn ngủ trên xe một chút không?”

“Đừng chạm vào tôi.” Du Du hét lên.

Bạch Ngôn Sơ còn nói: “Kha lão nhị rất nhanh sẽ xuất đầu lộ diện thôi, mặc dù cậu ta không phải là người trong dự liệu.”

Du Du lại nói: “Anh lại xem thường cậu ấy? Mọi việc không thể dễ dàng kết luận.”

Thế nhưng anh lại tiếp tục nói theo suy nghĩ của mình: “Cũng thật sự là làm khó cậu ta! Đến lúc đó sứt đầu mẻ trán, anh lo lắng thay cho cậu ta.”

Nghे trong giọng điệu của anh có vẻ rất khinh thường, Du Ducười lạnh: “Bạch Ngôn Sơ, thật ra thì anh mơ ước tập đoàn Đông Hải đã lâu rồi phải không?”

Hoa An cùng Đông Hải âm thầm đấu tranh nhiều năm, thương giới không ai không hiểu. Kha Triết Khôn vừa chết, đối với Bạch Ngôn Sơ, tuyệt đối là một chuyện sáng khoái đến cỡ nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thật sự lo lắng cho Tiểu Nam. Nếu thật sự đấu cùng với Bạch Ngôn Sơ, hẳn không phải là đối thủ.

Anh đột nhiên nhếch môi cười hỏi: “Em lo lắng anh sẽ chính chết Kha Triết Nam?”

“Sở trường của anh chính là hành hạ người khác sao?” Du Du tức giận nói.

Bàn tay của anh dịu dàng vuốt ve sau đầu cô, giọng nói cũng trở nên vô cùng nhẹ nhàng: “Nghe lời anh, trở về tắm rửa rồi ngủ một giấc. Buổi tối anh dẫn em ra ngoài ăn bữa cơm Tây.”

“Tôi không đi, tối nay có hẹn với Thi Thi.” Du Du không hề cảm kích, lại cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của anh liếc qua.

Bạch Ngôn Sơ ngăn người, sau đó nói: “Ừ, tốt lắm! Cùng chị em tốt đi thả lỏng cũng rất tốt.”

Du Du quay đầu, không tiếp tục nhìn anh.

Lúc này, điện thoại di động của anh vang lên. Lúc này Du Du mới quay đầu lại nhìn anh một cái, nhìn thấy anh nghe điện thoại, “Hả? Sao?” Ngay sau đó nhủ thầm kiểm lại: “Cô đừng ra cửa!” Liên cúp điện thoại.

Du Du đoán ra được anh nói chuyện với ai, liền khẽ cười lạnh một tiếng, lại một lần nữa dờn tầm mắt ra ngoài cửa xe.

“Cảnh sát hoài nghi cái chết của Kha Triết Khôn có liên quan đến Giang Tâm Di.” Bạch Ngôn Sơ đột nhiên trầm giọng nói.

“A, chẳng trách! Xem ra Bạch tổng lại muốn bận rộn!” Du Du vốn là không muốn chằm chọc anh, nhưng vẫn là không nhịn được cười lạnh.

Anh nhìn về phía trước nói: “Anh đưa em về trước, em tốt nhất nên nghỉ ngơi đi! Đứng rồi, trong khoảng thời gian này nhớ chú ý an toàn.”

Anh thật sự lo lắng cho sự an toàn của mình? Cô thật sự rất muốn biết: nếu có một ngày mình cùng với người phụ nữ họ Giang kia đồng thời gặp diendankssd chuyện không may, rốt cuộc anh sẽ cứu ai trước?

Nhưng ngay sau đó cô lại thẳm trong lòng cười khổ: Đường Du Du, mày cần gì có ảo tưởng với anh nữa? Đời này mày không thể sống mình bạch được sao?

Trong nghĩa trang gió thổi qua lạnh thấu xương, lá cây lay động trong gió.

Bạch Ngôn Sơ bước qua một mảng lá rụng lớn, đi tới trước mộ của mẹ Giang Tâm Di. Giang Tâm Di mặc váy dài màu xanh đậm, đeo kính đen đang đứng ở trước bia mộ, không nhúc nhích.

“Em biết anh sẽ không bao giờ đến nhà em thăm NiNi nữa rồi.” Cô nghe thấy tiếng bước chân liền than thở.

Bạch Ngôn Sơ nhìn hình của người phụ nữ trên bia mộ, nói: “Tôi không thể để người ngoài tiếp tục hiểu lầm.”

Mẹ của Giang Tâm Di là Giang Thái Bình mất khi mới ba mươi tuổi. Trong hình, bà cười rất đẹp, đôi mắt đẹp thanh thoát, cái miệng anh đào nhỏ nhắn ẩn

chứa phong tình vô hạn. Chỉ là, bà có thể vĩnh viễn duy trì tuổi thanh xuân.

Giang Tâm Di tháo kính mắt xuống, không cam lòng nói: “Tại sao số mệnh của em lại khổ cực hơn so với người khác? Từ nhỏ đến lớn, mẹ em luôn bị người khác khinh thường! Còn bị những người đàn ông xấu xa kia chà đạp tới chà đạp lui! Em là con gái của bà, chẳng lẽ em cũng phải khổ sở như vậy sao? Em không cam lòng, em muốn khiến cho tất cả những tên đàn ông từng có lỗi với mẹ con em phải chịu báo ứng!”

Nói xong lời cuối cùng kia, cả người cô đã phát run. Ngọn lửa trong mắt cô bùng cháy mãnh liệt.

Bạch Ngôn Sơ nghiêng đầu nhìn cô, lạnh lùng nói: “Giang Tâm Di, tôi không thể giúp cô được nữa! Không sai, tôi đã đồng ý cô, chỉ cần cô không chọc vào Đường gia, không dính dáng gì đến Đường gia, tôi sẽ có biện pháp để cho cô có thể gả vào Kha gia. Nhưng, bởi vì cô đã tách khỏi kế hoạch của tôi, lần lượt khiến Kha Triết Khôn cách cô càng ngày càng xa, làm cho diendanlqssđ hẳn quyết tâm không cưới cô nữa! Hôm nay, Kha Triết Khôn đã chết, cô cũng không còn cần thiết phải canh cánh trong lòng nữa.”

Cô sững sờ, đón nhận ánh mắt lạnh lẽo của anh, run giọng hỏi: “Ý của anh là, anh hoàn toàn bỏ rơi em?”

“Không phải là tôi bỏ rơi cô! Mà là do cô làm rối loạn kế hoạch, không làm theo lời tôi nói. Cô liên tục khiến Kha Triết Khôn chán ghét cô, liên tục đi quấy rầy người không nên quấy rầy, cái này gọi là gieo gió gặt bão.”

“Anh sẽ hoàn toàn vứt bỏ không để ý đến ước định ban đầu của chúng ta? Tôi muốn vực dậy cuộc đời, anh có giúp tôi không? Tôi muốn được gả vào nhà giàu, làm thiếu phu nhân! Anh giúp tôi thực hiện sao? Chuyện anh đồng ý tôi ngay cả một điều cũng không làm được!” Giọng nói của Giang Tâm Di càng ngày càng trở nên bén nhọn, khuôn mặt trái xoan ban đầu trắng như tuyết cũng bắt đầu đỏ lên.

Bạch Ngôn Sơ xoay người, dùng giọng nói lạnh lùng không hề có chút tình cảm: “Coi như trước kia cô đã cứu mẹ tôi, nhưng bây giờ tôi không nợ cô, cho nên cô không thể ra lệnh cho tôi phải làm gì nữa.”

“Tốt! Nếu tôi không chiếm được cái gì từ tên Kha Triết Khôn đã chết đó, vậy thì tôi chuyển sang Đường gia! So với Kha Triết Khôn, Đường gia mới thiếu nợ tôi nhiều nhất! Món nợ mà Đường Hạc Lễ nợ tôi, ông ta nhất định phải trả!” Nói xong, cô giơ ngón tay chỉ về phía mộ của mẹ.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên xoay người lại, nắm lấy bả vai bên trái của cô bóp mạnh, khẽ gầm lên: “Cô thử xem!”

“Anh đã không còn tư cách ra lệnh cho tôi nữa rồi! Chuyện anh đồng ý với tôi chưa thực hiện xong, vậy thì đừng trách tôi tự đi làm chuyện tôi muốn làm! Tôi muốn dành lại tất cả mọi thứ mà Đường Hạc Lễ thiếu nợ tôi!”

Cô nói xong hung hăng hất bàn tay ở trên bả vai mình ra, xoay người nhanh chóng rời đi.

Con người thâm trầm của Bạch Ngôn Sơ dần trở nên hung ác, một tay bỏ vào túi áo khoác, phát ra âm thanh khe khẽ.

Bên kia truyền đến tiếng bước chân đạp lên đồng lá rụng. Anh cảnh giác quay người lại, thấy được bóng dáng của Tiễn Cường.

Anh nhìn Tiễn Cường hỏi, “Sao cậu lại tới đây?”

Tiến Cường thở ra một hơi nói: “Ừm, hình như có người theo dõi ngài! Động tác rất nhanh nhẹn, hẳn là một cao thủ!”

“A...?” Bạch Ngôn Sơ liếc nhìn xung quanh.

“Lần sau nhất định tôi sẽ bắt được hắn, ngài yên tâm! Đúng rồi, ngài có điều gì phiền lòng sao?” Tiễn Cường cau mày hỏi.

“Giang Tâm Di đúng là ngu xuẩn hết sức! Nhất định lại đi trêu chọc Đường gia.”

“Rốt cuộc tại sao cô ta lại hận Đường gia như vậy? Nhất là lão gia?” Tiễn Cường không nhịn được hỏi.

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ càng ngày càng trở nên lạnh lẽo, cuối cùng cho đến khi tất cả ánh sáng âm áp bị che khuất: “Cái này ta về sau tôi sẽ nói cho cậu biết! Dù sao, trước mắt người đáng lo lắng nhất là Đường Hạc Lễ và Đường Du Du!”

“Vậy ngài định làm gì?”

“Để cho cô ta được như ý, đối với tôi cũng không có gì không tốt!” Bạch Ngôn Sơ nói xong liền ngay lập tức xoay người rời khỏi khu mộ.

Tiến Cường vội vã liếc mắt nhìn hình của người phụ nữ gắn trên bia mộ, sau đó cũng nhanh chóng đi theo.

=====

Thời gian trôi qua, đột nhiên một ngày trên đầu báo xuất hiện tin «Kha nhị thiếu Kha Triết Nam chính thức nhận chức tổng giám đốc tập đoàn Đông Hải».

Khi Du Du ngồi ở trong phòng làm việc đọc được tin này thì trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc phức tạp. Cô rất lo lắng Kha Triết Nam sẽ không thích ứng được cuộc sống thương trường bận rộn và nhợt nhạt này, lo lắng hơn là sợ hắn ở trên thương trường sẽ gặp một số nguy hiểm khó mà lường trước được.

Trên báo là tấm hình màu lúc Kha Triết Nam mặc âu phục màu đen phát biểu diễn văn nhậm chức. Về mặt của hắn có chút cứng nhắc, không còn có diendanlqssd cảm giác dịu dàng và không màng danh lợi như trước kia nữa.

Hắn chính là tiểu vương tử nói chuyện cùng hoa hồng trong hoa viên, làm sao có thể vượt qua được sóng gió trong thương giới đây?

Hắn và Bạch Ngôn Sơ thật đúng là không phải một loại người. Bạch Ngôn Sơ là một con thú khát máu, còn Kha Triết Nam chỉ là một đứa bé đầy mơ mộng.

Cô có chút phiền não gấp tờ báo lại, bỏ thêm nửa viên đường vào trong cốc cà phê. Lúc này, điện thoại di động vang lên, là A Sơn gọi tới.

“Tiểu thư, mấy ngày nay tôi có thêm phát hiện mới!”

“Nói đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 56

Editor: Cẩm Tú

A Sơn nói: “Mấy ngày nay số lần Bạch tiên sinh gặp Giang Tâm Di khá nhiều. Hơn nữa, tôi còn nhìn thấy người phụ nữ kia cãi lộn với anh ta, bộ dạng có vẻ không phục! Nhưng Bạch tiên sinh cũng lạnh lùng cự tuyệt cô ta. Tôi cảm thấy, bầu không khí giữa bọn họ rất không thoải mái.”

Du Du gật gù đầu mà nói: “Rất tốt! Nhưng cậu phải cẩn thận nhiều hơn, không nên bị người tên Tiền Cường bên anh ta phát hiện.”

“Tiểu thư yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.”

Sau khi cúp điện thoại, Du Du thở ra một hơi. Tìm người theo dõi người khác, lần đầu tiên cô làm việc này.

Cô không phải cố ý muốn tìm người theo dõi Bạch Ngôn Sơ. Chỉ là, thật sự có rất nhiều bí mật bao phủ quanh anh, cô rất muốn vạch trần từng cái từng cái một. Cho dù không thể đối chọi với anh, nhưng tối thiểu cũng có thể dần dần lột bỏ được lớp mặt nạ của anh.

Một tay cầm cốc cà phê, muốn uống rồi lại không uống.

Điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, làm cả người cô run lên. Cô hít một hơi nhìn điện thoại, là Bạch Ngôn Sơ!

Cô hít thở sâu một hơi, cầm điện thoại di động lên nhận: “A lô?”

“Có vẻ em chơi rất vui vẻ!” Người đàn ông bên kia hình như đang mỉm cười.

“Anh có ý gì? Xin Bạch tổng cứ nói.”

Hình như anh vừa cười một tiếng, “Em tìm người theo dõi anh, chơi rất thích phải không?”

Anh biết? Trong lòng Du Du chấn động, lại nói: “Anh phải có chứng cứ!”

“Du Du, em tình nguyện tin tưởng những người khác cũng không muốn tin tưởng anh, làm cho anh ít nhiều cũng có chút buồn phiền.”

Du Du kiềm chế nội tâm khẩn trương của mình, nói: “Bạch tổng, tôi cũng là người của Đường gia! Ngược lại, anh không phải.”

Dứt lời cô liền cúp điện thoại, không muốn nói thêm gì nữa.

Vẫn bị anh phát hiện rồi! Bước tiếp theo cô nên làm gì đây?

Lúc này, đồng nghiệp A Moon gõ vào cạnh màn hình máy vi tính của cô, cười hỏi: “Yoyo, tuần trước Bella bảo tổ chúng ta làm đề án kia, phần của cô đã làm xong chưa?”

Du Du vỗ trán, xin lỗi nói: “Còn một chút xíu nữa! Thật xin lỗi, tôi đã làm liên lụy đến mọi người!”

“Không sao! Chúng tôi biết gần đây cô có tương đối nhiều chuyện. À, đúng rồi. . . .” A Moon liếc nhìn bốn phía, sau đó khẽ hỏi, “Cô và Kha đại thiếu gia là bạn tốt phải không? Vậy cô có biết hung thủ giết chết Kha đại thiếu là ai không?”

Du Du xấu hổ cười: “Tôi thật sự không biết! Cảnh sát còn chưa điều tra ra!”

“Tôi nghe nói có lẽ là do người tình bên ngoài của anh ta làm! Người tình của anh ta chính là Giang Tâm Di. . . . . Thật xin lỗi, tôi không cố ý nhắc đến cô ta.”

Nhìn A Moon mang theo vẻ mặt áy náy, trong lòng Du Du dâng lên cảm xúc phức tạp. Ai cũng biết, ban đầu cô ly hôn là bởi vì chồng mình Bạch Ngôn Sơ cùng với Tiểu Hoa Đan của đài truyền hình Giang Tâm Di có scandal tình cảm. Cho nên, những người quen của cô cũng không chủ động nhắc tới Giang Tâm Di, để tránh làm cô khó chịu.

Du Du cầm bút lên, bày tỏ mình không muốn tiếp tục bàn luận đến vấn đề này nữa: “Không có việc gì đâu, đều đã qua rồi. Cảnh sát sẽ tra ra chân tướng thôi.”

A Moon không thể làm gì khác hơn là cười cười, thức thối rồi đi.

=====

Bận cả ngày, Du Du cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi. Tự mình lái xe trở về nhà, cơm tối cũng không muốn ăn, liền ngay lập tức đi tắm, thay đồ, sau đó lên giường ngủ.

Cô ngủ rất lâu cho đến khi bị cơn đói bụng làm cho tỉnh dậy. Sau khi mở mắt ra, cảm thấy trong bụng trống rỗng, cả người như một mảnh vải không còn chút sức lực nào.

Trước tiên cần phải đứng lên ăn gì đó đã. Cô xuống giường, đúng lúc nghe có người gõ cửa, sau đó cửa bị đẩy ra.

Du Du đưa lưng về phía cửa thay quần áo mặc ở nhà ra, nói: “Chị Tiên, trong phòng bếp còn đồ ăn nữa không?”

Ai ngờ không phải giọng nói của chị Tiên, mà là giọng nói thâm trầm lạnh lạnh của Bạch Ngôn Sơ: “Muốn ăn cái gì?”

Du Du sợ hết hồn, xoay người lại nhìn người đàn ông kia hỏi: “Anh tới khi nào vậy?”

Anh đi đến gần cô, dùng giọng thân thiện hỏi: “Ngủ có ngon không?”

“Anh muốn nói gì với tôi?” Du Du tận lực để cho vẻ mặt mình trở nên lạnh lùng.

Nếu anh đã biết mình phải người theo dõi anh, thì cô cũng không muốn phủ nhận. Cho nên, giữa bọn họ thật đúng là không có điều gì tốt lành để nói cả.

Anh đưa tay dịu dàng vén tóc cô lên, cười cười: “Chuyện em phải người theo dõi anh, anh không trách em. Đừng nên để nó ở trong lòng!”

Du Du nhìn anh, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Có phải lại muốn buộc cô tái hôn hay không? Hay là nói cô không nên có ý đồ đầu tư với anh?

Bạch Ngôn Sơ quả nhiên nói: “Cha em bước đầu đã đáp ứng chuyện tái hôn của chúng ta!” Dứt lời, tay của anh đã chạm đến cằm của cô, cũng bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ông ấy sẽ không đồng ý! Tối thiểu là ông ấy còn chưa nói gì với tôi!” Du Du tất nhiên là không tin, cũng vừa nghiêng đầu tránh né động tác của anh.

“Bởi vì công trình của công viên trò chơi kia tiến triển rất thuận lợi, lão gia tử cực kỳ vui mừng, nói muốn cho anh một bất ngờ diendanksqd lớn! Cho nên anh liền tiết lộ với ông ấy, cái anh muốn nhất là có thể quay lại với em! Ông ấy nói, ý nghĩ của ông ấy cũng giống như anh.”

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin tưởng lời nói từ một phía của anh sao?”

“Em có thể lập tức gọi điện thoại hỏi ông ấy!” Bạch Ngôn Sơ không nhanh không chậm, dương dương tự đắc nói.

Du Du cảm thấy thật chán nản, trong lòng nhảy dựng cả lên. Xem ra, anh thật sự đã cùng với cha mình đạt được bước nhất trí đầu tiên.

Nhưng, tại sao cha lại tùy tiện để cho cô tái hôn với anh? Chỉ bằng sự tin tưởng vô hạn đối với anh sao?

Cha thật sự đã triệt để nhìn thấu anh rồi sao? Chẳng lẽ ông ấy không có chút nào cảnh giác rằng người ông ấy tin tưởng sẽ là một tên Bạch Nhân Lang (là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn) hay sao?

“Du Du, em không tin tưởng anh, có lòng nghi ngờ rất lớn đối với anh, những chuyện này anh đều biết. Kể từ sau khi anh và em ly hôn, sự phòng bị của em đối với anh cũng càng ngày càng tăng lên. Nhưng mà anh muốn nói cho em biết, cuối cùng ba em sẽ giao công ty cho người nào? Người đó, chính là anh!”

Cả người Du Du run lên đi lùi về phía sau, sau đó hít một hơi nói: “Thì ra là anh đã sớm tính toán tất cả rồi! Nhưng anh nói cho tôi biết làm gì chứ? Anh rõ ràng muốn sớm bán phụ nữ chúng tôi đi, cần gì phải bày ra bộ dáng giả mù sa mưa (giả dối) kia?”

Cô không nói thêm gì nữa liền định đi xuống, chỉ cảm thấy tâm tình trở nên nóng nảy, giống như ngọn lửa thiêu thân. Hơn nữa, cô cũng không muốn đơn độc ở lại nơi đầy nguy hiểm là trong phòng ngủ cùng với anh. Đợi đến khi thú tính của anh phát tác, thì cô ngay cả mảnh vụn cũng không còn.

Cô càng ngày càng cảm thấy, Bạch Ngôn Sơ này bề ngoài ôn nhu như ngọc như là một quân tử, thế nhưng bên trong nội tâm lại bá đạo sắc bén, thậm chí làm người khác nổi da gà.

Cô sống lại mới thấy rõ điều này, có lẽ vẫn chưa muộn chứ?

Đang lúc cô sắp xoay người rời đi, anh lại đột nhiên nói: “Anh chuẩn bị đưa Giang Tâm Di sang Châu Úc. Cuối tuần cô ta và con gái cô ta sẽ sang bên kia.”

Du Du đột nhiên đứng lại, cắn cắn môi, không biết muốn nói gì.

Có lẽ, giữa cô và anh, đã sớm không cần phải nói gì nữa.

“Ồ!” Du Du thần nhiên nói một câu.

Nếu không phải là con ruột của mình mà lại có thể chăm sóc chu đáo như vậy, còn có thể cam chịu để cho công chúng hiểu lầm rằng mình là cha đẻ của đứa bé. Những hiểu lầm như vậy anh đều có thể chịu đựng, vậy mà bây giờ anh lại quyết cắt đứt quan hệ với Giang Tiệp nhân đó sao?

Bạch Ngôn Sơ thấy cô phản ứng chậm, cũng có chút nóng nảy hỏi: “Em có nghe anh nói không đấy?”

Nhìn trong ánh mắt của anh thoáng qua vẻ lạnh lùng, cả người Du Du không khống chế được mà phát run. Cộng thêm cơn đói bụng, thì cô càng cảm thấy chột dạ.

Cô đành bước chân xuống bậc thang rồi nói: “Trước tiên tôi đi ăn gì đó đã.” Liền vội vã rời đi nơi mà cô không thể tiếp tục ở lại nữa.

Cô thật sự không thể làm gì. Cha lại có thể đồng ý thỉnh cầu tái hôn của anh, như vậy xem ra đời này cô lại phải tái giá với anh.

Đây chính là mục đích sống lại của cô sao? Nhớ lại như có dòng nước lạnh dội vào thân, mỗi lỗ chân lông cũng đều phát rét.

Nếu cô tái hôn thì chẳng nhẽ ban ngày phải nghe tin anh cùng với người phụ nữ khác làm chuyện xấu ở bên ngoài còn mỗi đêm vẫn bị anh đè dưới thân làm nơi phát tiết sao?

Không! Không được! Ngón tay của cô trong lúc vô tình đã cào vào trên vách tường, cũng đã làm hiện ra dấu cào mờ mờ.

Móng tay đau, cô mới ý thức được hiện tại mình đang làm cái gì.

Sau lưng truyền đến giọng nói của người đàn ông, “Không phải là em muốn ăn thứ gì đó hay sao?”

Cả người Du Du ớn lạnh, nhìn thấy bóng dáng cao to của Bạch Ngôn Sơ sắp lại gần cô. Cô vội vàng lui về phía sau, tránh né như là sắp đụng phải điện cao thế vậy.

Anh cười khò: “Em gấp làm cái gì? Cô bé đáng thương! Anh dẫn em xuống ăn chút gì đó nào!” Dứt lời liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô dắt đi, giống như dắt một đứa bé.

Cô buồn bực hất ra tay. Anh sững sờ, sau đó vừa cười đứng lên nói: “Cô bé đáng thương, em càng như vậy, lại càng làm cho anh cảm thấy trong lòng em đang mâu thuẫn!”

“Anh cười cái gì?” Cô lại nổi giận, giống như một con mèo bị chủ nhân ác ý cắt trụi lông đi vậy.

Trong cơn nguoi anh lóng lánh nét cười, làm cho gương mặt tuấn tú của anh càng thêm mê người: “Trong lòng em kháng cự nhưng vẫn chào đón anh, đúng không?”

Anh cười lên vẫn rất mê người. Cho dù là cười kiểu gì, mỉm cười, cười lạnh . . . . . Nhưng mà anh rất ít khi cười lớn, có lẽ bởi vì anh không muốn tiết lộ toàn bộ cảm xúc ra bên ngoài.

Chị Tiên ở dưới lầu kêu lên: “Tiểu thư, tôi đã ninh chút cháo đậu đỏ rồi, cô xuống ăn chút đi!”

Chị Tiên thật đúng là chúa cứu thế! Giờ phút này Du Du cực kỳ cảm tạ chị! Có thể thoát khỏi màn đấu trí với Bạch Ngôn Sơ, cô quả thật như nhặt được đại xá.

Cô hai ba bước nhảy xuống cầu thang, vui mừng kêu lên: “Tôi muốn ăn! Đã đói xẹp cả bụng rồi!”

Bạch Ngôn Sơ cũng xuống cầu thang cùng, nửa đùa nói: “Gọi A Sơn cũng ăn chút đi! Mấy ngày liên tiếp cậu ta theo dõi anh, chắc hẳn là rất mệt mỏi.”

Du Du nổi đóa, quay đầu lại trừng mắt với anh: “Anh cần phải trở về rồi đấy!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái, “Anh sẽ trở về! Yên tâm đi, về sau nếu không có tình huống đặc biệt, anh sẽ không qua đêm ở đây.”

Tình huống đặc biệt? Cái gì gọi là tình huống đặc biệt? Du Du cảm thấy logic của anh quả thật khác hẳn với người thường.

Anh lại đưa tay ra nhẹ nhàng vén tóc cô lên, nói: “Đừng đi tìm Kha Triết Nam, đây là yêu cầu duy nhất của anh trước khi chúng ta tái hôn!”

Du Du cắn môi, không lên tiếng.

“Du Du, anh sẽ làm cho em quay trở lại bên anh một lần nữa!” Anh khom lưng khẽ thì thầm ở bên tai cô, sau đó đi ra khỏi cửa chính.

=====

Ngày hôm sau sau khi tan việc, khi Du Du lê tấm thân mệt mỏi trở lại dinh thự của Đường gia thì thấy cha đang cùng Lâm Như Nguyệt cùng nhau cắt tỉa lại cây hoa hồng Pháp trong vườn hoa.

Thật ra thì, đáy lòng cô ít nhiều có chút ghen tỵ với Lâm Như Nguyệt. Nếu như, mẹ cô Đặng Thanh Vân chưa qua đời, như vậy giờ phút này người phụ nữ bầu bạn bên cạnh cha không phải là bà ấy.

Tình cảm của cha dành cho mẹ vững bền như núi, điều này không thể nghi ngờ. Nhưng, nhiều năm sau khi bà qua đời, ông lại cưới người khác. Người thâm tình như cha còn như vậy, huống chi là những người khác?

Có một lần, Đường Hạc Lễ nhìn cô thờ dài nói: Chuyện nam nữ, có lẽ thường thường không chỉ đơn giản là anh yêu em em yêu anh.

Có lẽ, giữa nam nữ qua lại với nhau, nhiều lúc cũng không phải là bởi vì tình yêu. Có lẽ, nhiều lúc đó chỉ là một loại cần.

Nào có nhiều lúc như vậy? Đáy lòng cô thầm thờ dài.

Lâm Như Nguyệt đi đến trước mặt cô, cười nói: “Ồ, Du Du của chúng ta về rồi!”

Thấy toàn thân mẹ kể gợn gàng đẹp đẽ, Du Du khẽ cười nói: “Dì Nguyệt, bông hoa được dì chăm sóc càng ngày càng đẹp lên rồi!”

Đường Hạc Lễ nghiêng đầu nhìn vợ yêu của mình một chút, hài lòng cười một tiếng: “Ha ha, cái nhà này thật đúng là phải phiền đến A Nguyệt nhiều rồi!”

Du Du không thể làm gì khác hơn là mỉm cười gật đầu. Chỉ cần cha vui vẻ, là được rồi.

“Con gái ngoan, sao hôm nay về sớm như vậy?” Đường Hạc Lễ nhìn con gái, cười hỏi.

Du Du kéo ông cùng đi vào phòng khách, nói: “Cha, có chuyện con muốn hỏi cha.”

“Chuyện gì? Sao mà có vẻ nghiêm trọng như vậy!”

Du Du cau mày nói: “Cha, cha thật sự đồng ý chuyện con và Bạch Ngôn Sơ tái hôn?”

Đường Hạc Lễ ngẩn ra, sau đó mới cười nói: “Còn tưởng rằng chuyện lớn gì! Thế nào? Nó đề nghị, ta sẽ suy tính cũng là bình thường! Dù sao, con gái của ta cũng không thể trở thành nữ tu sĩ được?”

Du Du lại nói: “Nhưng, cũng không nhất định phải là anh ta!”

“Lúc trước con đề xuất ly hôn ta đã nói quá gấp rồi, nhưng con vẫn không vâng theo lời khuyên của ta! Bây giờ, nó đã không còn quan hệ gì với cái cô tên Giang Tâm Di kia nữa, con còn muốn so đo cái gì? Lúc trước nó đối với con không hẳn là tốt, nhưng người trẻ tuổi không hiểu ái tình nên không biết quý trọng là có thể tha thứ, cho một chút thời gian nó đã thay đổi rồi! Hơn nữa, ta đã nói sẽ cho nó một bất ngờ lớn, trừ việc con gả cho nó ra, ta thật đúng là không nghĩ tới có điều gì vui mừng hơn!”

Trong lòng Du Du hoàn toàn sụp đổ. Xem ra, cha thật sự đã đồng ý!

Khó trách Bạch Ngôn Sơ càng ngày càng hung hăng càn quấy.

“Cha, việc chúng con ly dị đã nói lên tính cách của chúng con không hợp nhau, sao cha vẫn không hiểu?”

“Nguyên nhân con ly hôn với nó không phải là bởi vì Giang Tâm Di sao! Bây giờ không phải là đã không sao rồi sao? Con cũng đừng buồn bực nữa! Chẳng lẽ muốn gả cho Kha nhị thiếu à?”

Thấy con gái không lên tiếng, ông cao giọng hỏi, “Phải hay không?”

“Cha, cha cho rằng Bạch Ngôn Sơ sẽ mãi mãi trung thành đối với cha sao?” Du Du ngẩng đầu lên hỏi ông, đối diện với con người khỏe mạnh của cha.

Đây là lần thứ hai cô nói đến việc này rồi.

“Sao con lại nói đến chuyện đó nữa? Du Du, con gái không nên suy nghĩ bậy bạ! Chuyện của đàn ông, con không cần hiểu cũng không cần thiết phải hiểu!”

Du Du thiếu chút nữa là nói ra Niên thúc. Chẳng lẽ, nếu cha biết Niên thúc cũng hoài nghi Bạch Ngôn Sơ, ông sẽ có cảm tưởng gì?

Cha hồ đồ rồi hay sao?

Lúc này, giọng của một người đàn ông trung niên vang lên: “Lão gia! Tôi cũng cho là vậy, chuyện Du Du và Bạch tiên sinh tái hôn là chuyện tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 57

Editor:Nam Cung Nguyệt

Niên thúc? Du Du vội vàng xoay người lại. Ông ta đi tới nhìn cô một cái, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô: không nên gấp.

Cô dùng ánh mắt khó hiểu nghi ngờ nhìn ông ta. Không phải ông ta nói cô phải đề phòng Bạch Ngôn Sơ sao? Phải nghĩ biện pháp đi thăm dò anh sao? Sao bây giờ lại khích lệ cô tái hôn rồi hả?

Cha của cô khẽ cười: “Con xem, ngay cả A Niên cũng đã nói như vậy! Nha đầu này, trong đầu chỉ toàn ý nghĩ kì lạ thôi!”

“Vâng, lão gia, nếu người không chê, tôi sẽ khuyên Du Du!” Niên thúc cười nói.

Đường Hạc Lễ gật đầu: “Cậu có thể khuyên nhủ nó hiển nhiên là tốt nhất!” Liền đi tới cầu thang bên kia, Lâm Như Nguyệt tươi cười đón ông, dắt ông cùng nhau lên cầu thang.

Niên thúc đi đến bên cạnh Du Du, khẽ nói: “Du Du, hãy nghe ta nói!”

Du Du lại nán lòng thoái chí: “Cháu cũng bị chú làm cho hỗn loạn rồi, lại có thể khích lệ cháu tái hôn. Niên thúc, thế giới của đàn ông quá phức tạp, cháu không thích! Cháu rất mệt mỏi.”

“Gã cho cậu ta, là phương pháp tốt nhất để cậu ta buông lỏng cảnh giác với cháu!”

“A? Chú nói là. . . . .” Du Du không hiểu.

Nhiều năm liên tục ông ta đều yêu cầu cô gả cho Bạch Ngôn Sơ?

“Chỉ là, trước khi kết hôn cháu phải bảo cha của cháu chuyển cho cháu 15% cổ quyền, như vậy cháu có thể làm cổ đông của Hoa An.”

“Cháu làm cổ đông?” Du Du hỏi.

“Đúng, chỉ cần cháu ngồi vào ghế cổ đông, cháu có thể hiểu rõ quyết định và phương hướng của công ty, còn có thể nói ra ý kiến của mình. Dù sao, thân phận của cháu là phu nhân của Tổng giám đốc, tất nhiên cháu phải có quyền.”

“Nhưng, hội đồng quản trị sẽ đặt cháu ở trong mắt sao?”

Niên thúc trầm giọng nói: “Không sao, dù sao cháu cũng là con gái duy nhất của Đường Hạc Lễ! Ngộ nhờ cha cháu xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cháu sẽ là người thừa kế duy nhất của ông ấy!”

Sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Tận lực không làm cho Bạch Ngôn Sơ sinh lòng chán ghét với cháu. Điều này là quan trọng nhất, làm cho cậu ta si mê cháu, mới là điều quan trọng nhất!” diendakjluyofn

Si mê? Ha ha ha. Cô còn có thể khiến anh như vậy sao?

== =====

Hai tháng sau, cuộc sống dường như vẫn rất yên bình. Du Du ngoài việc đi làm ra thì chính là đi mua đồ, về nhà chăm sóc cha, hoặc là đi du lịch trong vài ngày, còn Bạch Ngôn Sơ thì lại bận rộn chuyện xây dựng công viên trò chơi, thỉnh thoảng lại phải đi công tác, cho nên không có nhiều thời gian quần quấy cô.

Mà Đường Hạc Lễ cũng không còn thúc giục chuyện tái hôn của bọn họ nữa, đoán chừng là bởi vì Bạch Ngôn Sơ thật sự quá bận rộn, không có thời gian rảnh.

Hôm nay, Du Du lại tổ chức “Cuộc hẹn ba người” với Từ Thi Thi, Kha Triết Nam.

Khi hai người phụ nữ đều đến được tầm hai mươi phút, thì Kha Triết Nam vẫn còn chưa tới.

Từ Thi Thi cười nói: “Làm tổng giám đốc rồi thật khác nha!” Vừa nói xong, điện thoại di động của cô thông báo có tin nhắn, liền lấy ra xem. Nhìn một chút, vẻ mặt xán lạn nở nụ cười vui vẻ.

Du Du nhìn cô một cái, không khỏi tò mò đứng lên: “Là tin nhắn của người nào làm cho Từ tiểu thư cười vui vẻ như vậy à?”

Nói xong, cô rất bá đạo cướp lấy điện thoại di động của cô, làm cho Từ Thi Thi bị dọa sợ quát to một tiếng.

“Phong Tín Từ?” Khi Du Du thấy trên màn hình điện thoại di động xuất hiện một bức hình hoa Phong Tín Từ màu hồng thì không khỏi kêu lên.

Mà con mắt quay về chỗ Từ Thi Thi, thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Thi Thi đã đỏ lên. Hiển nhiên, cô ấy vừa ngượng ngùng vừa lo lắng.

Tiền Cường? Trong đầu Du Du nhanh chóng xẹt qua một cái tên. Từ Thi Thi không phải đã nói, người vợ đã chết của Tiền Cường khi còn sống thích nhất là Phong Tín Từ sao?

Cô giống như hiểu được điều gì đó. Bận tốt bên cạnh mang về mặt thẹn thùng, làm cho cô thật sự là dở khóc dở cười.

Du Du nghiêng mặt hỏi: “Được rồi, tớ hiểu! Nhưng, anh ta có phải là người mà cậu thực sự muốn tìm không?”

Từ Thi Thi lúc này mới khôi phục lại vẻ mặt bình thường, cười cười: “Nếu tớ nói là tớ chủ động sao?”

“Không phải chứ? Cậu chủ động? Trong ấn tượng của tớ cậu là nữ chính phim cổ trang! Cậu sẽ chủ động theo đuổi đàn ông sao?”

Đánh chết Du Du cũng không tin.

Từ Thi Thi dịu dàng cười nói: “Thật ra thì tớ cũng đang thử dò xét tâm ý của anh ấy. Anh ấy là người tương đối chất phác, cũng khá là cẩn thận. Nhưng tớ thật sự cảm thấy anh ấy rất tốt.” diendakjluyofn

“Bắt đầu như thế nào?”

“Chính là sau lần vô tình gặp trong tiệm hoa, tớ hỏi anh ấy làm sao để trồng Phong Tín Từ? Anh ấy lại đưa tớ về, dọc đường đi còn giảng giải cho tớ phương pháp trồng Phong Tín Từ. Tớ về nhà làm theo, phát hiện thật sự trồng được, cũng gọi điện thoại thỉnh giáo anh ấy vài lần nữa. Anh ấy rất kiên nhẫn nói cho tớ, hơn nữa. . . . .”

“Hơn nữa gì?” Hứng thú của Du Du càng ngày càng tăng.

“Anh ấy còn hẹn tớ đi ra ngoài, tặng tớ hai bồn Phong Tín Từ màu đỏ do chính anh ấy trồng! Thật là đẹp!”

Khó có thể tưởng tượng! Tiền Cường thoát nhìn là người đàn ông không thú vị chút nào cũng sẽ trồng hoa làm vườn? Quả thực là có chút không tưởng tượng nổi!

Du Du không khỏi gật đầu khen ngợi: “Anh ta thật khéo tay!”

“Mặc dù lần đó anh ấy tặng hoa xong liền vội vã rời đi, nhưng ngày đó tớ cảm thấy được trái tim của tớ bắt đầu rung động.” Từ Thi Thi càng nói càng thẹn thùng, thật giống như thiếu nữ mười sáu mới biết yêu.

Du Du thở dài: “Hi vọng anh ta cảm nhận được tấm lòng của cậu!”

Bạn tốt của mình lại có thể yêu trợ lý của Bạch Ngôn Sơ? Cũng quá là trùng hợp đi?

Bỗng nhiên tiếng bước chân vang lên, hai người đồng thời quay đầu lại, mới nhìn thấy Kha Triết Nam mặc áo len màu đỏ nhạt vui mừng đi tới.

Có lẽ là bởi vì làm Tổng giám đốc Đông Hải, hắt cật ngắn mái tóc dài rồi. Chỉ là, tóc ngắn thì nhìn hán vẫn điềm đạm tuấn tú như vậy, khí chất mỹ nam không thay đổi chút nào.

Đợi sau khi hán ngồi xuống, Du Du cười hỏi: “Sáng đi sớm chiều về trễ như vậy, cậu bị việc trong công ty giày vò rồi chứ gì?”

Chỉ là, tinh thần của Kha Triết Nam có chút ngoài dự liệu của cô. Hán không chán chường mệt mỏi như trong tưởng tượng của cô, tối thiểu là trạng thái vẫn bình thường.

Kha Triết Nam cầm ly nước cà chua lên, khẽ cười: “Vừa bắt đầu có chút không thích ứng được, chẳng qua tớ nghĩ tới việc lục đục nội bộ trong Đông Hải, tớ càng ngày càng cảm thấy việc anh tớ hi vọng tớ vào công ty làm việc là có thể hiểu được.” diendakjluyofn

“Thật đúng là hiểu chuyện!” Từ Thi Thi cười cười.

Du Du lại hỏi, “Đúng rồi, nguyên nhân cái chết của anh cậu, cảnh sát tra được gì rồi?”

Kha Triết Nam lộ ra vẻ mặt trầm tư, thở dài nói: “Không có tiến triển gì mới, cũng chỉ là nói xe của anh tớ bị ai đó động tay vào, làm cho phanh xe của anh ấy không ăn nên mới xảy ra chuyện! Có người lạng lè lên vào gara của anh tớ, động tay động chân vào xe của anh ấy, hơn nữa còn không để lộ dấu vết. Người có thể làm được việc này, phải là một cao thủ!”

Hôm nay ở trên mạng, theo kết quả phỏng đoán, người hiềm nghi lớn nhất chính là Giang Tâm Di, người hiềm nghi lớn thứ hai là người đối địch làm ăn của Kha Triết Khôn là Bạch Ngôn Sơ. Cũng có suy đoán, chuyện này có lẽ có liên quan đến xã hội đen.

Từ Thi Thi nói ra ý kiến của mình: “Tớ cho rằng cái chết của anh cậu, là do bị người ta giết người diệt khẩu!”

Kha Triết Nam sững sốt: “Làm sao có thể?”

Từ Thi Thi nói: “Tiểu Nam, anh cậu thường xuyên qua lại với người của Đông Hưng, cậu không biết sao?”

“Ừm, tớ có nghe nói qua! Nhưng, anh tớ không thừa nhận.”

“Chẳng lẽ là Trần Hồ sợ anh cậu biết quá nhiều bí mật, liền giết người diệt khẩu?” Cả người Du Du trở nên lạnh run, hạ thấp giọng nói.

Không khí xung quanh ba người nhất thời cũng có chút kỳ lạ.

Từ Thi Thi ra dấu tay “Xuy!” một tiếng, nói: “Chúng ta nói quá nhiều rồi.”

Đột nhiên, một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục làm việc đi tới trước mặt, cười khanh khách với Du Du nói: “Đường tiểu thư, bên kia có vị Bạch tiên sinh mời cô qua cùng ăn tối!”

Cái gì? Bạch Ngôn Sơ trở về lúc nào? Không phải mấy ngày nay luôn luôn ở lại trong thành phố nào đó khảo sát thị trường sao?

Trong lòng Du Du trở nên căng thẳng, hỏi: “Cô chắc chắn là Bạch tiên sinh?”

Cô gái cố gắng nhớ lại tất cả những người mà cô quen biết, trừ người kia có còn người nào họ Bạch hay không.

Nữ phục vụ cảm thấy rất kỳ quái, liền lúng túng cười nói: “Đúng là Bạch tiên sinh ạ!”

Kha Triết Nam lạnh lùng nói: “Đừng đi!”

Du Du cắn cắn môi, nói: “Làm phiền cô đi qua nói cho anh ấy biết, tôi phải ở lại với bạn bè, không muốn đi qua đó.”

Nữ phục vụ mỉm cười: “Vâng!” Liền đi về phía khúc quanh bên kia, biến mất.

Nhưng nhịp tim của Du Du càng ngày càng mãnh liệt. Không cách nào dự tính một giây kế tiếp sẽ xảy ra cái gì.

Không tới một phút, nữ phục vụ đó lại đi tới, lần nữa mỉm cười: “Đường tiểu thư, Bạch tiên sinh hỏi cô, cô muốn tự qua đó? Hay là để ngài ấy đích thân tới mời cô?” diendakjluyofn

Hồ hấp của Du Du trở nên trì trệ. Đây chính là phong cách của Bạch Ngôn Sơ!

“Du Du, không nên đi! Đừng sợ anh ta!” Kha Triết Nam lại nói.

Từ Thi Thi lại không đồng ý với ý kiến của hắn: “Đi qua đi, nếu không anh ta sẽ qua đây đây.” Lại đẩy người đàn ông bên cạnh từ từ khuyên nhủ, “Tiểu Nam, cậu nên để Du Du đi đi!”

“Tại sao Du Du lại sợ anh ta như vậy? Anh ta không là cái gì của cô ấy cả!” Kha Triết Nam tức giận nói.

Lúc này một giọng đàn ông lạnh lùng ở bên kia vang lên: “Không phải là gì của cô ấy cả sao? Kha nhị thiếu.”

Quả nhiên là Bạch Ngôn Sơ vô khổng bất nhập (nơi nào cũng xuất hiện). Đáy lòng Du Du phát run, hồ hấp trở nên rối loạn. Một tay của cô nắm lấy ống tay áo của Tiểu Nam, ý bảo hắn không nên mạnh động.

Từ Thi Thi cười chào hỏi: “Ồ, Bạch tổng tới lúc nào vậy? Muốn đi ăn cùng chúng tôi không?”

Bạch Ngôn Sơ lại đem ánh mắt nhìn thẳng trên người Du Du, nói ra hai chữ: “Tới đây.” Cũng đưa tay lên nắm tay cô đang đặt trên tấm khăn trải bàn.

Xem ra anh cũng không quản nơi này là nhà hàng cao cấp, thế nhưng lại động thủ. Du Du sợ mình không theo ý của anh sẽ làm anh làm ra chuyện quá quắt hơn, liền nói lớn tiếng: “Tôi sẽ đi, anh buông tay ra!”

Kha Triết Nam lại kích động nói: “ Du Du! Tại sao lần nào cậu cũng sợ anh ta như vậy!”

Mà Từ Thi Thi vội đề cánh tay muốn động thủ của hắn lại, khuyên nhủ: “Cậu bình tĩnh một chút!”

“Tại sao còn chưa đi? Muốn anh ôm em đi sao?” Bạch Ngôn Sơ lại tiếp tục chuyên tâm thúc ép người phụ nữ đang ngồi yên.

“Bạch Ngôn Sơ! Anh chính là một tên cặn bã, hôm nay tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh đưa Du Du đi!” Kha Triết Nam cũng không đoái hoài tới cái gọi là lễ nghi phong độ nữa, cả người nhảy dựng lên.

Bạch Ngôn Sơ cũng đã đưa tay ôm ngang Du Du lên. Đợi Du Du hoàn hồn thì mới phát hiện ra mặt của mình đã dính vào trước ngực của anh, hai gò má đột nhiên trở nên đỏ bừng.

Mấy người ở bàn xung quanh đều ngơ ngác nhìn một màn này.

Về mặt kinh ngạc của Kha Triết Nam lặng lẽ thay thế cho bản mặt tức giận lúc nãy, giống như những người khác, hắn ngơ ngác nhìn Bạch Ngôn Sơ ôm Du Du từng bước một rời khỏi chỗ ngồi, đi ra khỏi cửa nhà hàng Tây.

Du Du ở trong ngực Bạch Ngôn Sơ đầm đìa từ lum, hết lớn, “Thả tôi xuống! Đủ rồi! Thả tôi xuống!”

Nhưng người kia ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục ôm cô không buông ra.

Bước ra khỏi cửa nhà hàng Tây được mấy bước, đậu bên ngoài là chiếc xe Bentley của anh. Đến trước xe, anh mới đặt người trong ngực mình xuống. Chân Du Du mới hơi chạm vào mặt đất, liền cảm thấy chóng mặt.

Nhưng, chuyện kể tiếp càng làm cho cô cảm thấy trời đất quay cuồng, bờ môi anh đặt lên môi của cô. Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống, giờ tay nắm lấy cằm của cô, bá đạo mà tham lam vấn vít giữa môi và răng của cô. Cô nhắm hai mắt, đành từ bỏ ý định giãy giụa.

Bởi vì cô cảm thấy mình đã bị anh đẩy ngã tựa vào trên cửa xe, một hồi đau nhức ở xương sống truyền đến.

Anh không có ý định dễ dàng bỏ qua, điên cuồng hôn đôi môi mềm mại của cô, cho đến khi môi của cô sưng lên mới thôi.

Tác giả có lời muốn nói: Niên thúc không phải là một người đơn giản, sự hiện hữu của ông ta ắt hẳn sẽ khiến cho địa vị của Tiểu Bạch bị uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 58

Editor : Nam Cung Nguyệt

Sau khi được buông ra, Du Du cảm thấy trước mắt là một mảnh mơ hồ, thiếu chút nữa là ngã xuống. Bạch Ngôn Sơ kéo cô vào trong ngực, thờ dốc một lát rồi nói: “Tại sao lại đi gặp hắn?” dienhdhvfjloyon

Du Du mới ý thức được khoe môi của mình thật sự có chút đau. Lúc trước khi anh điên cuồng hôn cô, cô cảm thấy hình như anh đang tức giận.

Cô cười lạnh: “Không mượn anh xen vào!” Liền xoay người muốn đi.

Bạch Ngôn Sơ lại kéo cô trở lại, thâm trầm cười một tiếng: “Nơi này là đường cái, em có muốn anh làm chút gì đó không?”

Nói xong, một lần nữa không để ý cô có đồng ý hay không, ôm hông của cô cúi đầu xuống hôn thật sâu.

Du Du nghe được tiếng môi lưỡi của hai người khuấy động lẫn nhau, không khỏi càng thêm gấp gáp và ngượng ngùng. Nơi này chính là đường cái, có nhiều người đi qua, thế nhưng anh lại để cô ở trên xe hôn mãnh liệt. . . . .

Cô dùng hết sức đẩy anh ra, sau đó cố gắng quay người rời đi. Giày cao gót ở trên mặt đất ma sát một vòng, cô lại bị kéo trở lại, rơi vào trong một lồng ngực.

Người dừng chân xem ở xung quanh dần dần nhiều hơn, đều vừa nhìn vừa cười, thậm chí còn bình luận.

“Quay phim sao? Không giống lắm!”

“Nam rất đẹp trai a! Nữ vóc người cũng rất tốt!”

“Sao nhìn quen thế nhỉ?”

Du Du lần nữa mất đi tự do nghe người đi đường nhỏ giọng nghị luận, gương mặt vừa đỏ vừa nóng. Trước mặt mọi người, anh còn muốn như thế nào? Cô thật đúng là sinh lòng sợ hãi.

Anh ôm cô thật chặt, mỗi lần tới gần bên tai cô nhỏ giọng ra lệnh: “Nếu như không muốn anh ở trên đường cái tiếp tục hôn em, nên đáp ứng anh, không cho gặp lại hân ta.”dienhđhvfjloyon

Dứt lời, anh lại thay đổi phương pháp, đột nhiên cắn một cái ở cằm cổ trắng sáng của cô. Đột nhiên bị đau và ngứa làm cho cả người cô run lên, liền khẽ nói: “Anh đừng như vậy!”

Anh ôm sát hông của cô, điệu cười có chút xót xa vang lên bên tai cô: “Để cho em nhớ lâu một chút!”dienhđhvfjloyon

“Trước tiên anh buông tôi ra đã!” Du Du đã bắt đầu cầu xin. Thời khắc máu chốt, cô vẫn không cách nào cùng anh cứng đối cứng, bởi vì anh đều sẽ giáng đòn phủ đầu, hành động khi người khác không đề phòng.

“Em đã thay đổi rất nhiều so với trước kia, trước kia em không như vậy.” Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng liếm vào vành tai cô, cười than.

Trong lòng Du Du có chút rung động. Anh biết được cô thay đổi, lại không biết thật ra cô đã trùng sinh. Kiếp trước cô vì theo đuổi anh mà nghĩa vô phản cố (đạo nghĩa không cho phép chùn bước), mà đời này bù đắp lại quyền lợi và tôn nghiêm cho chính mình.

Nếu như không phải là bởi vì anh cùng người phụ nữ họ Giang kia, sao cô lại vì say rượu mà ngã chết?dienhđhvfjloyon

Cô cười lạnh: “Đó là bởi vì tôi sẽ không bám theo anh nữa.”

Anh buông cô ra, ánh mắt nhìn cô trở nên sâu thẳm, thâm sâu nói: “Du Du, đừng lui tới cùng Kha Triết Nam nữa, trừ hân ra tất cả mọi người đàn ông khác cũng không được. Bởi vì anh thật sự rất không vui.”

“Vậy lúc anh cùng Giang Tâm Di nhiều lần đi cùng nhau, anh hỏi tôi vui hay không? Anh đối đãi với con gái của cô ta như con ruột, anh hỏi tôi vui hay không? Anh cái gì cũng đều không nói cho tôi biết, cái gì cũng gạt tôi, anh hỏi tôi vui hay không?” Du Du thờ ắt ra, hỏi liền anh ba câu hỏi.

Tại sao anh lại cường đạo như vậy? Yêu cầu cô làm, mà mình lại không làm được.

Con người của Bạch Ngôn Sơ trở nên âm u, sắc mặt cũng lạnh xuống. Đôi tay đang nắm chặt tay cô nói lỏng ra, than nhẹ: “Du Du, anh biết thời gian hiểu rõ lẫn nhau giữa chúng ta quá ít. Cho anh một chút thời gian, có lẽ sẽ tốt hơn. Chỉ cần em đồng ý cùng anh tái hôn, anh sẽ làm cho em hiểu anh hơn.”

Cô cười lạnh: “Sẽ để cho anh càng thêm dễ dàng đạt được thứ anh muốn có đúng không?”dienhđhvfjloyon

Anh muốn lấy quá nhiều. Như vị trí chủ tịch tập đoàn Hoa An, địa vị cao nhất.

Cô bỏ tay ra, nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng hiếm thấy: “Bạch Ngôn Sơ, tôi sợ tôi càng hiểu rõ anh, trái tim tôi sẽ càng băng giá. Anh nên tha cho tôi đi!”

Thế nhưng anh lại cố gắng nói: “Thật ra thì sau khi biết em, anh chỉ có một người phụ nữ là em, anh cùng Giang Tâm Di thật sự không có cái gì! Thậm chí trừ em, cũng không có những người phụ nữ khác!” Dứt lời, tay của anh lần nữa dùng sức đè xuống vai của cô.

Cô còn có thể tin tưởng anh sao? Điều Bạch Ngôn Sơ nói còn có giá trị tin tưởng sao?

Anh cùng Giang Tâm Di đó, dù không có đứa bé kia, chỉ sợ còn có nhiều dây dưa hơn mà cô không cách nào thấy được.

Chứng thích sạch sẽ trong tình cảm, hơn nữa bị đau một lần, làm cho cô không cách nào dễ dàng tin tưởng anh một lần nữa.

Cô cười nhạt, lui về phía sau: “Thật sao? Nhưng tôi đã không còn hứng thú đối với chuyện này nữa.”

Đúng lúc này điện thoại của Bạch Ngôn Sơ vang lên. Ánh mắt của anh rét lạnh nhìn theo cô gái bên cạnh càng ngày càng chạy xa dần, thấy cô lên được một chiếc taxi, mới nhận điện thoại: “A lô?”

Bên kia là giọng nói của Tiền Cường: “Tối hôm qua Giang Tâm Di đã lặng lẽ quay về. Hơn nữa, Đường lão gia cũng biết chuyện này, còn rất tức giận.”

Giang Tâm Di lại có thể lên từ châu Úc quay về? Hơn nữa Đường Hạc Lễ cũng biết chuyện này? Lúc Bạch Ngôn Sơ phản ứng xong, trong lòng dần trở nên căng thẳng.

“Con gái cô ta cũng đi theo?”

“Đúng vậy! Hơn nữa, nghe nói lần này cô ta có dính dáng đến lão nhị Lục Phi của ‘Đông Hưng!’”dienhđhvfjloyon

Lão Nhị Lục Phi của “Đông Hưng” được người ta gọi là “Thái tử”, là con trai của một tiền bối trong tổ chức, là người có tiếng nói đứng thứ hai trong tổ chức, so với lão đại Trần Hồ thì trẻ tuổi hơn. Trước kia đã đi Mi du học, sau khi trở lại được mấy người chủ đề cử, ngồi lên vị trí thứ hai. Người này ít

làm việc, chỉ biết ăn chơi đàng điếm, khắp nơi đều lưu dấu chân của hắn, hứng thú lớn nhất chính là cưa gái, uống rượu, đánh nhau.

Giang Tâm Di quả thật là không có đàn ông liền không có cách nào sinh tồn, giống như dây thường xuân bám vào vách tường.

“Tôi sẽ trở về ngay lập tức.” Bạch Ngôn Sơ nói xong liền cúp điện thoại.

=====

Hoa viên của dinh thự Đường gia, đèn sáng rực rỡ. Bạch Ngôn Sơ dừng xe ở trong sân, xuống xe rồi đi thẳng vào trong nhà.

Bên trong phòng khách, Đường Hạc Lễ chấp tay đưa lưng về phía cửa chính. Nghe tiếng bước chân của anh, lạnh giọng hỏi: “Gần đây con ngoài bận rộn về công trình, còn bận cái gì nữa?”dienhdhvfjloyon

“Lão gia tử, ngài đang nói chuyện Giang Tâm Di? Không phải là con để cho cô ta trở về, con cũng vừa mới biết được.”

Đường Hạc Lễ lạnh lùng nói: “Rốt cuộc cho đến lúc nào con mới hoàn toàn sạch sẽ với người phụ nữ này? Chỉ cần một ngày cô ta còn ở lại Hương thành, thì Du Du sẽ không vui về một ngày! Con bé cũng sẽ không tái hôn với con!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái: “Lão gia tử, cho con thêm một chút thời gian, con sẽ biết rõ nguyên nhân lần này cô ta trở về.”

“Tốt nhất nê nhanh chóng đuổi cô ta đi đi! Người phụ nữ này, giống như rắn độc quấn lấy con không buông, còn có nhiều scandal với nhiều đàn ông như vậy! Ta không hy vọng con bị cô ta làm liên lụy!”dienhdhvfjloyon

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng gật đầu, có chút suy tư sau đó thử dò xét hỏi: “Lão gia tử, ngài có biết một người phụ nữ tên là Giang Thái Bình không?”

Về mặt Đường Hạc Lễ khê biến đổi, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói: “Không biết, sao vậy?”dienhdhvfjloyon

“Không có gì, con chỉ tùy tiện hỏi như vậy thôi.” Bạch Ngôn Sơ nói.

Hai người đàn ông này, người già lão luyện trầm ổn, người trẻ suy nghĩ cẩn thận, cho nên có một số việc tới đúng lúc liền dừng lại, không đến lúc thì sẽ không tiếp tục tìm hiểu.

“Không có việc gì thì con đi trước, ngài nghỉ ngơi sớm một chút! Thời tiết chuyển lạnh, ngài chăm sóc cơ thể cho tốt.” Bạch Ngôn Sơ nói.

“A Sơ!” Đường Hạc Lễ đột nhiên nói, ánh mắt thâm thúy mà nhìn anh, “Dù có thế nào, hãy bảo vệ Du Du thật tốt! Nó so với mạng của ta còn quan trọng hơn! Nếu con để cho nó có chuyện, ta sẽ làm cho con chết rất khó coi!”

Câu cuối cùng kia gần như là ra lệnh. Bạch Ngôn Sơ thu hồi lại ánh mắt kinh ngạc, nói: “Chuyện của Du Du, giao cho con là được.”dienhdhvfjloyon

Đường Hạc Lễ rất ít khi nói chuyện với anh như vậy. Tối nay lão gia tử, rõ ràng có chút kỳ quái.

=====

Sau khi tan việc, chuẩn bị kết thúc công việc thì Du Du nhận được một số lạ gọi điện tới: “A lô? Xin hỏi đây là Đường Du Du tiểu thư sao?”

Là giọng đàn ông không có chút cảm xúc gì, cũng không thể xác định hắn mấy tuổi.

“Ai vậy?”

“Kha Triết Nam tiên sinh hiện đang ở trong tay chúng tôi, nếu như cô không tới, hắn sẽ gặp nguy hiểm.” Người đàn ông tiếp tục lạnh nhạt nói, giống như đang tường thuật bản tin trên TV vậy.

.

Trong lòng Du Du trở nê căng thẳng, hỏi: “Các người là ai? Ở nơi nào?”

Người đàn ông cười lạnh: “Đừng hỏi chúng tôi là ai. Chúng tôi đang ở nghĩa trang Thiên Thủy. Cô mau tới đi, nếu không Kha tiên sinh sẽ không chờ được cô đâu! Một mình cô, không được nói cho bất kỳ ai biết, không được báo cảnh sát. Nếu không, Kha tiên sinh sẽ gặp nguy hiểm!”dienhdhvfjloyon

“Các người không được làm loạn! Tôi đến ngay!” Du Du vội vàng nói.

Trong lòng rối loạn. Rốt cuộc là ai, bọn họ đưa Tiểu Nam đi đâu?

Cô lập tức gọi đến điện thoại của Kha Triết Nam, nhưng lại tắt máy. Trong lòng lập tức trở nên lạnh run, xem ra thật sự đã xảy ra chuyện với hắn rồi.

Vì vậy cô lại gọi cho A Sơn: “Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến! Một giờ sau gọi điện thoại cho tôi, nếu mà tôi không có nhận hoặc là tắt máy, hãy tới nghĩa trang Thiên Thủy tìm tôi ngay lập tức! Nhớ, không cần gọi thêm ai hết!”

“A? Không cần tôi đi theo tiểu thư sao?” A Son hiển nhiên rất lo lắng.

Nhưng Du Du đã cúp điện thoại.

Dù có thể nào, cô nên đi đến chỗ kia rồi lại nói tiếp. Vội vàng đi xuống lầu, khởi động xe của mình, chạy thẳng tới đến nghĩa trang Thiên Thủy.

Sau nửa giờ, cuối cùng cô cũng tới nơi. Nghĩa trang vắng vẻ quanh quẽ, ở trong thời tiết chạng vạng tối càng thêm lộ ra vẻ yên tĩnh đến quỷ dị, làm cho lòng người rét run.

Mặc dù Du Du không tin thần không tin quỷ, nhưng đi một mình đến nơi âm u này vẫn cảm thấy lạnh cả người. Trên bia mộ màu xám trắng, một đôi mắt không hề có chút cảm xúc đang nhìn theo cô.

Điện thoại di động của cô lại vang lên, người đàn ông kia hỏi: “Đã tới chưa?”

Du Du không nhịn được kêu lên: “Các người đang ở đâu? Kha Triết Nam ở đâu? Cậu ấy có an toàn không?”

“Đi thêm 50m về phía Tây! Người của tôi sẽ dẫn cô qua, người không có việc gì!” Người đàn ông có vẻ có chút không nhịn được.

Cúp điện thoại, Du Du theo lời của hắn đi thêm 50m về phía Tây. Nhưng nơi đó không có ai!

Cô ý thức được mình nên rút lui, nhưng trong lòng lại càng xác định, Tiểu Nam đã xảy ra chuyện.

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cả người cô run lên, đang muốn quay đầu lại, nhưng rất nhanh bị người ở phía sau bịt mắt lại.

Mũi cô hít vào một mùi hương nồng nàn, cô rất nhanh đã mất đi ý thức, cả người mềm nhũn, bị một bàn tay mạnh mẽ khiêng lên.

Mà lúc này, một chiếc xe dừng lại trước cửa nghĩa trang. A Son từ trên xe bước xuống.

=====

Khi Du Du tỉnh dậy, cảm thấy toàn thân đau nhức. Mở mắt ra, trước mắt là bóng tối tối tăm mà tĩnh mịch.

Trí nhớ nhanh chóng quay trở về trước khi mình hôn mê: nghĩa trang Thiên Thủy, tiếng bước chân sau lưng, người bịt mắt cô, hít phải thuốc mê.

Suy nghĩ được sắp xếp lại không khỏi làm kinh động lòng người, làm cô nhớ lại sự kiện bất cóc lần trước! Chẳng lẽ, mình lại bị bắt cóc lần nữa? Là ai làm?

Nhưng chuyện kể tiếp càng làm cho cả người cô phát run. Bởi vì cô phát hiện toàn thân mình trần truồng, quần áo trên người tất cả đều không cánh mà bay!

Trong đầu trở nên trống rỗng mấy giây, cô ý thức được bây giờ không phải là thời điểm để ngượng ngùng, phải biết rõ là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ lần này thật sự bị người ta cướp tài sản rồi lại cướp sắc sao?

Thị giác thích ứng được bóng tối trước mắt, cô mới mơ hồ nhìn đến bản thân đang nằm ở trên một cái giường lớn, mà chỗ này là một căn phòng.

Cô vội vàng đưa tay sờ đèn trên mép giường, bật công tắc. Đèn sáng rồi.

Cô quả thật là đang ở trong một quán bar, hơn nữa nhìn xung quanh hình như còn là một quán bar sang trọng.

Nhưng lúc cô xoay người xong, mới phát hiện một chuyện càng làm cô phát run hơn nữa.

Bên người cô có một người đàn ông đang nằm, một người đàn ông trẻ tuổi. Lộ phần lưng về phía cô.

Rốt cuộc là ai toàn tâm toàn ý bày kế cô tới nghĩa trang thế này? Còn phải kéo theo Tiểu Nam? Thật là đám người cặn bã khốn kiếp!

Cô cắn môi, kìm nén lửa giận, nhọc nhãi, lo lắng xuống giường, nhặt quần áo của mình đang rải rác ở mép giường lên.

Lúc này, người đàn ông trên giường lật người, nhưng không có tỉnh lại.

Cái gì? Kha Triết Nam? Người đàn ông trần truồng ở trên giường với cô lại là Kha Triết Nam? Du Du gần như nhảy lên.

Mình lên giường với Kha Triết Nam?

Nhưng mà đúng vào lúc này, chuyện càng làm cho cô khiếp sợ hơn đã xảy ra. Cửa phòng bị đẩy ra.

Người tới lại là Bạch Ngôn Sơ!

Du Du kinh ngạc nhìn người đàn ông đang đi vào, sau đó lại nhìn người đàn ông trên giường không nhúc nhích, nói không ra một chữ.

Vài giây sau, cô mới theo bản năng kéo chăn che thân thể của mình lại. Bởi vì cô thật sự rất căng thẳng, hốt hoảng không biết làm sao.

Bạch Ngôn Sơ không nói hai lời, liền đi vào. Du Du tình tường thấy được con người lạnh băng của anh như thanh kiếm muốn đâm chết người khác.

Nửa giờ trước anh nhận được một cuộc điện thoại nặc danh, nói Đường Du Du theo người khác đi thuê phòng trong quán bar. Anh vừa nghe, lập tức đứng bật dậy, chạy thẳng tới đây.

Anh đến trước giường, lập tức nắm lấy bả vai của người đàn ông đang khóa thân, hung hăng lắc mấy cái, quát: “Kha Triết Nam, cậu tỉnh lại cho tôi! Tỉnh lại! Cậu lại dám đụng đến người phụ nữ của tôi!”

Du Du thấy anh đã mất đi lý trí, liền hô to: “Anh làm gì vậy! Chuyện không phải như anh tưởng đâu!”

Bạch Ngôn Sơ không không để ý tới cô, tiếp tục lắc mạnh người đàn ông còn chưa tỉnh ngủ. Kha Triết Nam đáng thương rốt cuộc cũng bị người lay tỉnh rồi, liền khó khăn mở mắt, hỏi một câu: “Ài vậy?”

Du Du kêu to lần nữa: “Bạch Ngôn Sơ! Anh dừng tay!”

Nhưng mà đúng lúc này, Bạch Ngôn Sơ đã đâm một cái vào gò má của Kha Triết Nam còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Ngay sau đó, lại một đám nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 59

Editor: Nam Cung Nguyệt

Bị đâm hai cú đâm, Kha Triết Nam triệt để nằm ở trên gối, máu ở khóe miệng rỉ xuống. Hắn vẫn chưa tỉnh hẳn nên căn bản không thể phản kháng được, chỉ rên rỉ mấy cái, sau đó gắng sức mở mắt ra, hình như muốn nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc Bạch Ngôn Sơ tức giận dùng đũa gõ lên nắm đấm lần nữa thì Du Du rốt cuộc kêu gào đứng lên: “Không được đánh! Anh đừng nổi điên nữa. . . . .”

Anh xoay người về phía cô thét lên: “Đã lên giường với hắn! Đường Du Du, em không muốn sống phải không?”

Đáy lòng Du Du đau như bị xé rách. Anh không tin cô, anh không những không quan tâm cảm thụ của cô, mà còn vì tôn nghiêm đàn ông của anh bị chà đạp lên cô.

“Chúng ta đã ly hôn! Tôi lên giường với ai không có quan hệ gì với anh!” Cô cuối cùng cũng hét lên câu này.

Bạch Ngôn Sơ đứng lên, cả người phát run, trong mắt hằn tia máu, gương mặt tuần nhả thường ngày cũng bởi vì tức giận mà trở nên vặn vẹo, làm người khác nổi da gà.

“Em lặp lại lần nữa xem!” Anh đưa tay chỉ về phía ấn đường của cô, cứng rắn hỏi. Lửa giận trong mắt dường như sẽ đốt cô thành tro bụi.

Anh rất lo lắng một giây kế tiếp mình sẽ xông tới bóp nát xương của cô.

Nước mắt của Du Du rơi như mưa: “Có phải anh muốn đánh cả tôi phải không? Được! Đánh đi! Giết chết tôi thì càng tốt!”

Mà Bạch Ngôn Sơ đột nhiên quay người đi, giống như một con gió.

Mà Kha Triết Nam rốt cuộc cũng tỉnh lại, cảm thấy đau đớn, liền kêu một tiếng: “Thật là đau. . . . . Chuyện gì vậy?” Sau đó mới thấy bên cạnh là Du Du dùng chăn che kín thân thể, tóc tai bù xù.

“Du Du? Cậu. . . . . Tớ?” Hắn lúc này mới phát hiện ra mình cũng trần truồng nằm ở trên giường, sợ đến toàn thân phát run.

Du Du rung rung nói: “Cậu đừng hỏi, chúng ta bị người khác bày kế rồi.”

Cô dĩ nhiên không tin mình thật sự xảy ra quan hệ với Kha Triết Nam. Mọi thứ tối hôm qua, thật sự là một kế hoạch ti mỉ.

Rốt cuộc ai là chủ mưu đứng sau chuyện này! Việc trước mắt cô muốn làm nhất, chính là muốn tìm ra người này!

“Du Du, tớ. . . . . Chúng ta. . . . . Chúng ta. . . . .” Kha Triết Nam chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, bối rối đến nỗi nói năng lộn xộn, mặt cũng đỏ như máu.

Lúc trước bị một cú đâm kia, đã làm cho xương gò má của hắn sưng lên, không khỏi đưa tay sờ sờ.

“Cậu nhanh chóng mặc quần áo, đứng lên! Nhanh lên!” Du Du lau lau nước mắt, nói.

Kha Triết Nam vội vàng nói: “Được! Tớ. . . . . Tớ làm ngay!” Liền luống cuống cầm quần áo dưới giường lên, mặc vào bằng tốc độ nhanh nhất.

Hắn dần dần mới ý thức được chuyện gì xảy ra, liền nói: “ Du Du, tớ tránh trong toilet một chút, cậu nhanh chóng mặc quần áo tử tế đi! Tớ cũng cảm thấy chúng ta bị kẻ nào đó tính kế rồi.”

=====

Bên trong phòng làm việc của tổng giám đốc ở cao ốc Hoa An, trên mặt đất là tài liệu và sách rơi lung tung khắp nơi. Đây là do tổng giám đốc Bạch Ngôn Sơ một tay hất xuống năm phút trước.

Trước cửa sổ sát đất, bóng dáng cao to của Bạch Ngôn Sơ chiếu xuống mặt đất.

Về mặt nữ thư ký đã trở nên trắng bệch đứng ở trước cửa, không dám đi vào. Mà Tiền Cường vừa mới đi tới liền ra hiệu để cho cô rời đi, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa đi vào.

“Bình tĩnh một chút! Có lẽ chuyện cũng không phải như tưởng tượng của ngài!” Hắn khuyên người đàn ông đang trước cửa sổ.

“Tôi thật sự rất muốn trời cô ấy lại để cho cô ấy không thể chạy loạn được nữa!” Bạch Ngôn Sơ kéo rèm cửa sổ lại. Tiền Cường không khỏi lo lắng cho tấm rèm cửa sổ trong tay anh.

“Cho tôi thời gian ba ngày, tôi sẽ đi thăm dò là chuyện gì xảy ra!” Tiền Cường dùng giọng ôn hòa nói. Sau đó hắn lại nghĩ tới thứ gì đó, nói, “Giang Tâm Di vừa trở về liền xảy ra chuyện như vậy, tôi cảm thấy rất đúng lúc.”

Bạch Ngôn Sơ nghiêm túc hỏi: “Cậu nói là, Du Du bị người khác bày kế? Là Giang Tâm Di làm?”

“Tôi không nói như vậy, chỉ là cảm thấy trùng hợp mà thôi. Với lại, nếu tiểu thư muốn hẹn hò với Kha Triết Nam, bọn họ đại khái có thể tìm một chỗ bí mật hơn, mà không phải đi tới quán rượu qua đêm như thế này. Tôi cảm thấy, chuyện như vậy có khá nhiều nhân tố ngoài ý.”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu, con ngươi của anh nhuộm dần ánh hoàng hôn. Anh trầm tư một lát, sau đó mới khàn giọng nói: “Cậu nói không phải là không có lý.”

Sau đó anh lại xoay người nói, “Ngần vạn lần đừng để chuyện này truyền ra bên ngoài, ngộ nhờ lão gia tử thấy thì nguy! A Cường, chuyện bên truyền thông giao cho cậu xử lý, tận lực giảm mức ảnh hưởng của chuyện này xuống mức thấp nhất.”

Tiền Cường đồng ý: “Được. Tôi sẽ lập tức đi xử lý!”

Sau khi hắn đi, Bạch Ngôn Sơ mới kéo lê thân thể mệt mỏi, chầm chậm ngồi xuống ghế xoay.

Một màn kịch liệt vừa rồi giống như ánh lửa, không ngừng đánh vào đầu anh. Cho dù anh không mở mắt, mọi hình ảnh cũng điên cuồng hiện lên vô cùng rõ ràng ngay trước mắt.

Du Du lại có thể trần truồng cùng Kha Triết Nam ngủ trên một cái giường? Chuyện này bảo anh bình tĩnh như thế nào, cả người giống như bị lửa đốt.

Vừa rồi anh thật sự rất muốn bóp chết Kha Triết Nam, và bóp chết người phụ nữ kia.

Nhưng bất luận như thế nào, anh hiểu được việc cấp bách bây giờ là nên đề chuyện này xuống, không thể để cho truyền thông biết cũng không thể để cho truyền thông đưa tin.

Thế nhưng, đúng lúc này, nữ thư ký của anh đột nhiên đi vào, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Tổng giám đốc, lầu dưới rất nhiều ký giả tới, đều nói muốn phỏng vấn ngài về chuyện của tiểu thư!”

Sắc mặt của Bạch Ngôn Sơ đại biến, nắm chặt quả đấm, âm trầm hạ lệnh: “Nói cho bọn họ biết, tôi không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào.”

Thư ký lập tức trả lời: “Tôi sẽ đi xử lý!”

Điện thoại di động lại vang lên, là Đường Hạc Lễ gọi tới: “A Sơ, con đang ở đâu?”

“Công ty!” Anh rốt cuộc ý thức được việc này không ổn.

“Trở về! Ngay lập tức!” Bên kia giọng của Đường Hạc Lễ đã rất không vui.

Bạch Ngôn Sơ để điện thoại di động xuống, khoác áo khoác tây trang vào, đi vào thang máy xuống thẳng tầng hầm. Khi xe của anh rời khỏi tầng hầm thì mấy ký giả liền cố gắng cản xe của anh lại.

Anh hùng hăng cười lạnh, khễ cán răng, tới một khúc quanh liền tăng tốc, bỏ lại mấy ký giả không thức thời kia. Một ký giả thiếu chút nữa bị xe của anh va vào, liền lái lao đảo.

Không khí trong phòng khách lớn của Đường gia rất lạnh lẽo. Đường Hạc Lễ nhìn đôi mắt sưng đỏ lên của con gái trên ghế sa lon, liên tục than thở.

Bốn giờ trước, ông bị điện thoại của ký giả đánh thức, nói con gái ông cùng Kha nhị thiếu mướn phòng, ông có biết hay không? Còn hỏi, Đường tiểu thư có phải định kết hôn với Kha nhị thiếu hay không?

Nghe xong lời này thật là giận đến run người. Cho nên, dưới tình thế cấp bách, ông phái người tới đưa con gái trở về.

Sau khi về nhà Du Du vẫn là rơi lệ không nói chuyện, mặc cho ông chất vấn thế nào, cô đều nói một câu: “Con không có làm việc kia.”

Khi Bạch Ngôn Sơ tới, liền thấy người phụ nữ trong phòng khách. Khi ánh mắt rơi vào trên người Du Du thì trong lòng vẫn co quắp một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cộng thêm đôi mắt sưng đỏ, thân hình nhỏ nhắn mặc bộ đồ lông dê màu đen. Du Du lúc này, càng làm cho người ta thêm thương cảm hơn bất cứ lúc nào.

Nhớ tới một màn kia đêm qua, tim của anh lại bắt đầu hỗn loạn, phiền não, thậm chí là đau đớn.

Nếu như cô chịu khóc chịu giải thích với anh, nói rõ cô căn bản không xảy ra bất kỳ chuyện gì cùng Kha Triết Nam, có lẽ anh sẽ không phiền muộn đến mức như vậy.

Chính là đáng về lười phải giải thích với anh của cô, làm cho tim của anh giống như rơi vào hầm băng.

Đáng về cô càng không quan tâm, anh càng muốn nổi điên.

“A Sơ.” Đường Hạc Lễ kêu anh, kéo suy nghĩ hỗn loạn của anh về hiện tại.

Anh đi tới bên cạnh Đường Hạc Lễ, nhỏ giọng nói: “Lão gia tử, con đã cho người đi thăm dò chuyện kia rồi.”

Anh thề không bao giờ nhìn người phụ nữ trên ghế sa lon một lần nào nữa, càng nhìn trong lòng càng hỗn loạn.

Đường Hạc Lễ hùng hăng nói: “Hai người các con thật là không làm người ta bớt lo được! Ly hôn êm đẹp gì chứ?” Sau đó lại bình tĩnh nhìn Bạch Ngôn Sơ hỏi, “A Sơ, con sẽ không nghỉ ngơi Du Du thật sự lên giường cùng Kha Triết Nam chứ?”

Bạch Ngôn Sơ hơi mím môi, không nói tiếng nào.

Du Du đột nhiên lớn tiếng nói: “Cha, chuyện của con không có quan hệ gì với anh ta! Anh ta có tin hay không thì có liên quan gì?”

Đường Hạc Lễ lại lạnh lùng quát: “Con im lặng! Bảo con không được tới gần Kha Triết Nam, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện! Lần này tin chưa?”

Đây là lần đầu tiên ông nghiêm khắc quát lớn cô như vậy. Du Du không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, không nói nữa, lấy tay móc tay vịn ghế sa lon.

“A Sơ, con sẽ tái hôn với Du Du? Bất kể xảy ra bất cứ chuyện gì chứ?” Đường Hạc Lễ âm trầm hỏi Bạch Ngôn Sơ.

Du Du rút cuộc cũng đứng lên, rung rung nói: “Con sẽ không tái hôn cùng anh ta! Con không muốn gả cho bất kỳ một người đàn ông nào không yêu con thật lòng, không để ý đến cảm nhận của con!” Nói xong, cô xoay người chạy lên cầu thang.

Đường Hạc Lễ than thở một tiếng, sau đó bình tĩnh nhìn Bạch Ngôn Sơ lần nữa hỏi: “Trả lời ta, con sẽ tái hôn với nó sao?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Lão gia tử, ngài sẽ bởi vì trái tim của ngài bị bệnh mà vứt bỏ nó sao?”

“Ừ, tốt lắm! Ta nói rồi, con nhất định phải đối tốt với nó, nếu không, ta sẽ thu hồi tất cả mọi thứ trên tay con!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía cầu thang nói: “Con đi lên một chút.”

Trong phòng ngủ Du Du, cô đang mệt mỏi nằm ở trên giường. Kể từ khi từ Hồng viên về, cô cũng rất ít khi trở lại căn phòng này.

Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hàng loạt hình ảnh. Cuối cùng dừng lại ở hình ảnh mình cùng Kha Triết Nam trần truồng nằm ở trên giường.

Đĩ nhiên, cô tuyệt đối sẽ không tin mình đã xảy ra quan hệ với hấn. Dù sao, thân thể cô cũng không có cảm giác nào. Điều này rõ ràng chính là một kế hoạch, được lên kế hoạch tỉ mỉ dành cho cô và Kha Triết Nam.

Cô nhất định sẽ biết rõ là ai làm. Nếu như tìm ra, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho người kia.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, sau đó có người tiến vào rồi đóng cửa lại. Du Du vội vàng đứng dậy bật đèn, lại thấy Bạch Ngôn Sơ đi vào.

Anh đi từng bước từng bước một, đi tới trước giường ngồi xuống, ánh mắt sắc bén nhìn cô. Ánh mắt anh làm cho cô cảm thấy áp lực.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em có làm gì với hấn hay không?” Anh tự tay giúp cô sửa lại ga giường, giọng nói lạnh lạnh khác thường.

Du Du không muốn tiếp tục nói đề tài này: “Tôi không muốn nói.”

Ánh mắt Bạch Ngôn Sơ lạnh hấn đi, dùng sức đè cô xuống, đầu gối nặng nề đè ở trên hai chân cô. Cô sợ hết hồn, trái tim đập bùm bùm.

Đôi mắt anh như bầu trời Nam Cực, đen vô biên vô hạn, nhưng cũng rét lạnh vô biên vô hạn. Du Du cảm thấy e sợ, liền khẽ giãy giụa nói: “Buông tôi ra!”

Anh cười lạnh, vẻ mặt làm cho cô cảm thấy cả người phát run: “Hấn giúp em cởi quần áo như thế nào? Như vậy sao?” Tay của anh cũng bắt đầu dùng sức cởi áo ngủ của cô ra.

Bộ ngực đầy đặn lộ ra ngoài, cô kêu lên: “Anh buông tay ra! Anh rút ra ngoài cho tôi!”

Anh thấy cô vẫn ương ngạnh, liền cười lạnh lùng: “Vẫn không muốn nói? Vậy được rồi, vậy em nói xem rốt cuộc là anh tốt hơn hay hấn ta tốt hơn?”

Anh liền đưa tay đến giữa hai chân cô, dùng sức kéo, trực tiếp kéo quần lót của cô xuống. Cảm giác lạnh lạnh khiến cả người Du Du run lên, kêu gào đứng lên: “Bạch Ngôn Sơ! Anh không phải là người!”

Tại sao trong lúc này vẫn có thể hành hạ cô? Tại sao mỗi một lần đều không để ý đến cảm nhận của cô?

Anh ở trên người cô gầm nhẹ: “Rốt cuộc em có nói rõ ràng hay không? Em có cùng hấn hay không?”

Anh hung hăng nâng hai chân của cô lên, làm cho cô đau đớn.

Trong mắt Du Du ngập nước, sắc mặt ửng hồng, nhìn qua làm cho người ta thương yêu nhưng vẫn mang theo mười phần hấp dẫn. Lý trí của Bạch Ngôn Sơ dần dần bị xé tan, liền dùng sức đi vào trong cơ thể cô.

Du Du cảm thấy như máu xộc thẳng lên mặt, liền nói: “Anh không phải là người!”

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Sâu trong thân thể bắt đầu tràn ra chất lỏng, càng làm cho cô vô cùng lo lắng mà đau đớn.

Ở giữa cơn mê loạn, cô níu lấy tia lý trí cuối cùng mà ngẩng đầu lên, hung hăng cắn vào cổ anh.

Bị cắn đột ngột làm Bạch Ngôn Sơ cảm nhận được cơn đau, liền ngẩng đầu lên, hung hăng đưa tay nắm lấy eo của cô, dùng đầu gối mạnh mẽ tách hai chân của cô ra một lần nữa, sau đó dùng tay hung hăng nâng cằm của cô lên, buộc cô phải nhìn mình.

Nhưng cô lại dùng sức nghiêng đầu, cố gắng thoát khỏi gông xiềng của anh.

Anh thở nhẹ nói: “Có muốn so sánh cảm giác khi anh ở trong cơ thể em với cảm giác khi hấn làm chứ?”

Du Du cảm thấy ngực mình như muốn nổ tung. Cô biết anh có ý hành hạ mình, anh muốn nhìn thấy cô trầm luân, nhìn cô mất trí, muốn nhìn thấy dáng vẻ cô bị anh chinh phục.

Cô cắn răng, nhắm mắt thật chặt, chỉ cần không nhìn thấy, có lẽ có thể làm cho lý trí của mình duy trì nhiều hơn 1 giây. Bạch Ngôn Sơ đè ở trên người cô cuối cùng cũng không khống chế được dục vọng, rốt cuộc dùng sức tách hai chân của cô, bộc phát hoàn toàn ở trong cơ thể cô.

Cô cảm nhận được cơn đau, liền nói: “Bạch Ngôn Sơ! Anh không bằng cảm thú!”

Anh gần như dùng tất cả sức lực, hung hăng đâm vào. Một lần lại một lần, Du Du rốt cuộc cũng hét lên, sau đó kịch liệt thờ dốc, một tay ôm gáy của anh thật chặt.

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi hung hăng cạy đôi môi đang mím chặt của cô ra. Được thôi, cô không muốn mở miệng, anh càng muốn mở miệng của cô.

Nhưng, Du Du cắn chặt răng, giữ vững phòng tuyến cuối cùng. Mặc kệ anh hành hạ thế nào, cô cũng không mở miệng.

Hai người đều mạnh mẽ tấn công, không ai nhường ai.

Anh buông tha, dòi dòi môi nóng rực đi. Anh chính là nghĩ hành hạ cô, chính là muốn cho cô chịu đựng không nổi mà điên cuồng vì anh.

Anh khàn giọng hỏi: “Em còn muốn ương ngạnh đến lúc nào? Muốn em nói rõ ràng lại khó khăn như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 60.

Editor: Nam Cung Nguyệt

Sấp đến cao trào như lửa thiêu đốt, Bạch Ngôn Sơ hết sức chịu đựng, cả người căng thẳng, da nóng đến kinh người.

Rốt cuộc trước khi thân thể của mình hoàn toàn hồng mất, cũng là trước khi anh bùng nổ thì cô tuyệt vọng hét lên: “Tôi bị người khác bày kế! Ngày đó tôi nhận được một cuộc điện thoại!”
diehgifghfuon

Nói xong câu này, cô hoàn toàn thả lỏng cơ thể ra, buông lỏng vòng tay ở cổ anh, suy yếu nằm ở trên giường.

Bạch Ngôn Sơ nghe lời này xong, thân thể căng thẳng chợt buông lỏng. Anh khẽ cắn răng, để cho mình hoàn toàn đi ra khỏi cơ thể cô. Ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo của mình.

Thời điểm kia, Du Du cảm thấy dòng chất lỏng tràn ra từ sâu trong cơ thể mình. Nhưng cô không có sức khống chế thân thể của mình, mặc cho chất lỏng ở bên trong tràn ra giữa đùi, cũng không đoái hoài tới việc xấu hổ.

Thân thể của cô có phản ứng mãnh liệt với anh. Trong lòng cô là một hồi chua xót.

Bạch Ngôn Sơ từ trên người cô bước xuống, xuống giường đi vào phòng tắm.

Du Du nằm ở trên giường nước mắt không ngừng chảy xuống. Nước mắt mang đi sức lực của cô, để cho cả người cô sức cùng lực kiệt.

Ước chừng mười phút sau, Bạch Ngôn Sơ từ trong phòng tắm đi ra. Trên mặt còn dính vài giọt nước, hơi nước ẩm áp có mùi bạc hà, khoác trên người áo choàng tắm màu trắng.

Anh đi tới bên giường, lần nữa đưa tay chạm vào thân thể của cô, chỉ là động tác dịu dàng hơn rất nhiều. Du Du vẫn còn khóc khế, trên gối đã ướt một mảng lớn.

Bạch Ngôn Sơ than nhẹ: “Đồ ngốc, đừng khóc. Đi tắm rửa sạch sẽ đi!”

Nhìn cô như vậy, tim của anh lại bắt đầu đau đớn.

Anh vỗ nhẹ lưng của cô, dùng giọng nói giống như đang dỗ dành trẻ con hỏi, “Nói cho anh biết, cuộc điện thoại kia nói như thế nào?”
diehgifghfuon

Du Du hít một hơi, “Gọi tôi đi tới nghĩa trang Thiên Thủy, nói Tiểu Nam ở trong tay bọn họ, không đi thì cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm.”

Cô vẫn nói cho anh. Mặc kệ anh tin hay không tin, dù sao cô vẫn chưa làm việc kia.

Nghĩa trang Thiên Thủy? Mộ của Giang Thái Bình, mẹ của Giang Tâm Di là ở chỗ đó. Mày kiếm của Bạch Ngôn Sơ nhú chặt: “Ừ, sau đó thì sao? Em đi ngay sao? Đã xảy ra chuyện gì?”
diehgifghfuon

“Tôi đi đến nghĩa trang Thiên Thủy nhưng không thấy ai, sau đó bị người nào đó chụp thuốc mê.”

Bạch Ngôn Sơ vừa nghe thấy nơi này về mặt lập tức trở nên lạnh lẽo, liền nhẹ nhàng giang tay ra ôm lấy cô vào trong ngực của mình, đặt cằm lên trán của cô. Du Du bị động tác này làm cho hoảng sợ, cả người ở trong chấn run lên, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

Ý thức được bà vai cô khẽ run, anh cười cười: “Đừng sợ, cô bé ngốc. Vừa rồi là anh quá nóng lòng, mới dữ với em như vậy.”

Nụ hôn của anh dịu dàng rơi vào ấn đường của cô, mới làm cho cô bình tĩnh lại.

Anh còn nói: “Xem ra em thật sự là bị người khác bày kế. Anh sẽ đi thăm dò.”
diehgifghfuon

Du Du ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, hoảng sợ hỏi: “Anh tin tưởng tôi không làm việc kia?”

Cô lại cảm thấy mình rất không có tiền đồ, tại sao còn tin nhiệm với anh như thế?

Cánh tay anh vòng quanh người cô đột nhiên siết chặt lại, làm cho cô cảm thấy hơi đau, “Chỉ nhớ tới việc em cùng người đàn ông khác ngủ ở trên một cái giường, anh vẫn rất tức giận!”

Không đợi cô mở miệng, anh mạnh mẽ chặn miệng của cô lại, đầu lưỡi bá đạo tiến vào, dùng sức cuốn hút. Một tay cô ôm lấy hông của anh, không nhúc nhích được.

Lúc môi cô tê rần lên, anh mới buông cô ra. Cô vô lực nằm ở trên gối, thở hổn hển. Cảm thấy xương của mình như muốn rời ra.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên. Hai người đồng loạt phản ứng.

“Ai gọi tới vậy?” Bạch Ngôn Sơ hỏi, con mắt chăm chú nhìn chằm chằm điện thoại di động của cô.

Du Du bò dậy nhìn, phía trên hiện lên “Tiểu Nam”. Không may chính là, Bạch Ngôn Sơ cũng nhìn thấy, hơn nữa động tác nhanh hơn cô một chút, cầm điện thoại di động lên.

“Đưa cho tôi!” Du Du gấp gáp kêu lên.

Bạch Ngôn Sơ cầm điện thoại di động của cô lên lạnh lùng nói với người đàn ông bên kia: “Này! Kha nhị thiếu đúng chứ? Sau này đừng gọi cho vợ tôi nữa, lần này là tôi tạm thời lưu lại một cái mạng cho cậu, lần sau vận số của cậu không tốt như vậy đâu!”diehgifghfuon

Sau đó cúp điện thoại, ném điện thoại ở trên giường.

Du Du giận đến chảy nước mắt: “Anh chính là con quý! Không phải là người!”

Anh cười khê, ôm cô dịu dàng nói: “Vậy em chính là nữ quý.”

“Buông tôi ra, tôi muốn ngủ.” Cô hất tay của anh ra, sau đó nằm xuống.

Cô sợ anh sinh lòng xấu giày vò cô, liền nói thêm một câu: “Không cho anh động thủ với tôi, nếu không, tôi liền chết ở trước mặt anh!”diehgifghfuon

Anh có vẻ hơi bất đắc dĩ mỉm cười: “Sao em lại coi anh không bằng cảm thú vậy rồi? Được rồi, anh sẽ đi, em ngủ đi.”diehgifghfuon

Không bằng cảm thú? Không phải anh là một dã thú khát máu sao? Đây là đánh giá đúng nhất của anh có được hay không? Du Du nghĩ thầm.

Đợi sau khi anh rời khỏi, Du Du dĩ nhiên không ngủ, mà chậm rãi từ trong chăn lấy điện thoại di động, nhấn số của Kha Triết Nam.

Đầu kia rất nhanh kết nối, sau đó là giọng nói của Kha Triết Nam: “Du Du, cậu không sao chứ?”

“Tớ không sao, cậu thì sao?” Du Du hỏi. Hai người giống như con thú nhỏ sống sót sau tai nạn, an ủi lẫn nhau.

“Thuộc hạ của tớ đã tra được người gọi điện thoại cho tớ là một người phụ nữ gọi là Hồng Mân, là một vũ nữ. Cô ta gọi điện thoại cho tớ, nói cô ta biết một giờ trước khi chết anh tớ đã gặp người nào? Tớ cho là có đầu mối trọng yếu, nên đồng ý cùng cô ta gặp mặt. Đoán chừng người phụ nữ này cùng người đàn ông thân bí gọi điện thoại cho cậu là cùng một phe, bọn họ chia nhau làm việc, hẹn chúng ta đến nghĩa trang công cộng đó, sau đó đánh ngất chúng ta rồi đưa đến khách sạn tạo nên cảnh lên giường kia.”

Nghe xong phân tích của hắn, Du Du cũng cảm thấy hợp lý, liền hỏi: “Cái cô Hồng Mân đó chính là người đứng sau việc này sao? Chúng ta vốn không quen biết gì với cô ta, tại sao cô ta lại muốn hại chúng ta?”

“Cô ta hẳn không phải là chủ mưu! Chủ mưu là người khác!” Kha Triết Nam nói.

“Tiểu Nam, tớ cảm thấy được người kia là nhắm vào tớ.” Du Du thở dài.

Sau khi trùng sinh, cô phát hiện cô trong lúc vô hình đã rơi vào một vòng xoáy. Nhưng vòng xoáy sau lưng có ý vị như thế nào, lại bởi vì cái gì mà xuất hiện, cô không cách nào biết rõ được.

Dù sao, cô có trực giác, đời này cô sẽ không sống nhẹ nhõm như đời trước.

“Cũng có khả năng, thế nhưng tại sao người đó lại muốn nhắm vào cậu? Hắn là ai?”diehgifghfuon

Du Du hít thở sâu một hơi, nói: “Trong lòng tớ đã có tính toán rồi.”

=====

Bên trong phòng bếp Đường gia có một bàn rượu nhỏ, phía trên một cái bàn hình bán nguyệt, với một tủ rượu cao bằng một người lớn. Phía trên bày tất cả các vị, các loại rượu danh tiếng.

Bạch Ngôn Sơ lấy ra một chai Laffey đổ vào trong ly, nhìn chất lỏng đỏ thắm dọc theo vách ly trong suốt chậm rãi chảy xuống.

Đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân từ ngoài cửa, anh xoay người, thấy một bóng dáng xinh đẹp là lướt tới gần.

Du Du tắm rửa xong, mặc áo ngủ màu trắng dựa vào tủ rượu. Anh để ly rượu xuống, hỏi: “Em chưa ngủ sao?”

“Giang Tâm Di lên từ châu Úc trở lại?” Cô hỏi.

Bạch Ngôn Sơ hơi ngần ra, “Em đã biết?”

“Anh không nói cho tôi biết, không có nghĩa là tôi sẽ không biết. Bạch Ngôn Sơ, anh vẫn luôn quen giấu giếm tôi, luôn quen coi tôi như kẻ ngốc, đáng tiếc hiện tại tôi sẽ không bị anh dẫn đi nữa. Tôi sẽ dùng phương pháp của tôi để biết.”^{diehgijghfuon}

Nghe xong lời này, Bạch Ngôn Sơ cũng không có phản ứng gì mãnh liệt, mà thản nhiên nói: “Du Du của anh quả nhiên đã thay đổi rất nhiều.”

Du Du bị kích động thiếu chút nữa có suy nghĩ muốn nói cho anh biết: thật ra thì cô đã từng chết một lần. Thật ra cô là từ đời trước tới, cả đời này cô muốn nhìn rõ bộ mặt thật của anh.

Cô tiến lên một bước, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng của anh hỏi: “Cô ta vừa trở về tôi liền bị người ta hạ thuốc bầy kế, anh không cảm thấy trùng hợp sao?”

“Chuyện này anh sẽ đi điều tra.” Bạch Ngôn Sơ bung ly rượu lên nhẹ nhàng uống một hớp rượu nói.

“Không làm phiền anh nhọc tâm, tôi sẽ đi điều tra! Tôi đặc biệt tới nói cho anh biết, nếu là tình cũ của anh làm, tôi tuyệt đối sẽ không nhân nhượng, hơn nữa tôi sẽ làm cho cô ta phải quỳ xuống dưới chân tôi cầu xin tha thứ!”

Du Du nói xong những lời này liền xoay người rời đi, Bạch Ngôn Sơ kéo tay của cô lại, cô không đi được, cả người lui về phía sau, thiếu chút nữa đụng vào ngực của anh.

Anh kéo cô đến bên cạnh, ở bên tai cô âm trầm nói: “Nếu như thật sự là cô ấy, anh cũng sẽ không bỏ qua cho cô ấy. Nhưng, anh không muốn em đích thân ra mặt.”

Du Du ngẩng đầu, cười khò: “Tôi đã không tin anh từ rất lâu rồi. Anh đã nói sẽ đưa cô ta đến châu Úc, sao cô ta lại trở về? Lý do thì trong lòng mọi người đã biết rõ đi!”^{diehgijghfuon}

Nếu không phải bởi vì vẫn cùng anh dây dưa không dứt, sao Giang Tâm Di lại lặng lẽ từ châu Úc trở về? Nếu như không phải anh năm lần bảy lượt bao che cùng dung túng người phụ nữ kia, thì sao cô sẽ bị cô ta sờ sờ tính kế?

Bạch Ngôn Sơ, thù này tôi muốn tự mình báo. Tôi chẳng những muốn xé bỏ cái khăn che mặt dối trá của anh, càng muốn hung hăng dạy dỗ con tiện nhân đó!

Anh cười nói: “Em rốt cuộc vẫn không tin anh. Ngay từ khi bắt đầu em đã không tin tưởng anh, vậy tại sao em lại muốn anh tin tưởng em cùng Kha Triết Nam là trong sạch?”

Du Du cười lạnh: “Là anh nợ tôi trước kia. Bạch Ngôn Sơ, nếu anh chưa bao giờ yêu tôi, thì ban đầu không có ai cầm súng chỉ vào đầu của anh bắt anh lấy tôi, vậy tại sao anh phải lấy tôi? Sau khi cưới tôi anh đã từng sống với tôi chưa?”

Nói đến chỗ đau lòng, nước mắt của cô lại rơi xuống.

“Được rồi, xem ra chúng ta đã không còn gì để nói nữa. Nhưng Đường Du Du, anh cho em biết, anh sẽ không để cho em rời đi! Cho dù chết, anh cũng muốn trói em cùng nhau chết.” Bạch Ngôn Sơ cười lạnh, trong mắt càng thêm vẻ dứt khoát liều lĩnh.

Du Du kiêu ngạo cười: “Nếu giữa chúng ta không có gì để nói, cũng không cần kéo dài hơi tàn nữa! Từ nay về sau anh đi đường của anh, tôi làm việc của tôi! Tôi muốn làm gì, anh không cần can thiệp. Tôi muốn đối phó với người nào, anh cũng không cần biết! Chỉ cần là người muốn hại tôi, một người tôi cũng không bỏ qua cho!”

Đây là lần đầu tiên cô nói như vậy, cảm thấy cả người cực kỳ thoải mái.

Rời phòng bếp, cô cầm điện thoại di động của mình lên gọi cho Kha Triết Nam: “Tiểu Nam, tớ thử thăm dò Bạch Ngôn Sơ rồi. Theo phản ứng của anh ta, thì anh ta cũng biết là Giang Tâm Di làm. Tớ cảm thấy chúng ta phải đi trước anh ta một bước bắt được người phụ nữ kia. Nếu không, anh ta nhất định sẽ dung túng cho cô ta, để cho cô ta tiếp tục hại người!”

=====

Lúc 3h chiều, trên sân thượng của một tòa cao ốc phía Tây phố Ước Hàn Tư.

Quần áo được phơi trên sào tre, trên sàn nhà còn có một tầng rêu xanh mỏng. Nơi này là một trong những khu vực đông dân nhất Hương thành, một tòa nhà với niên đại từ thập niên 80, đã trải qua bao lần thay đổi dân sống quanh đây.

Du Du đeo kính đen, mặc quần dài Gucci màu trắng viền đen. Phía sau cô là Mai Tuyết mặc áo bó màu đen, giày da đen.

Cửa đột nhiên bị mở ra, một người phụ nữ trẻ tuổi nhuộm tóc vàng bị một người đàn ông cao to lôi đi, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Người đàn ông kia hung hăng đẩy cô ta, vừa lúc đẩy tới sau lưng Du Du: “Gái điểm chết tiệt!”

Du Du xoay người, tháo kính xuống, quan sát mấy lần cô gái thoa mắt màu xanh dương đậm, mang theo hoa tai dài, sau đó lạnh lùng hỏi: “Cô chính là Hồng Mân? Được gọi là ‘Hoa hồng hương’?”

Cô gái gọi là Hồng Mân đã biết mình bị người khác bắt tội, liền sợ hãi gật đầu một cái, nói: “Đúng!”

“Tôi chính là người bị cô bày jế! Thế nào, không muốn ngừng đầu nhìn tôi kỹ một chút sao?” Du Du chịu đựng tâm tình chán ghét, cố ý thông thả ung dung nói.

Hồng Mân đã sợ đến mặt như màu đất, liền há miệng run rẩy nói: “Đường tiểu thư! Là có người xúi giục tôi, nói tôi gọi điện thoại cho Kha tiên sinh! Chuyện còn lại cái gì tôi cũng không biết!”

Du Du đến gần một bước, hỏi: “Cô biết Giang Tâm Di? Cô ta là gì của cô?”

Nghe được cái tên này, vẻ mặt Hồng Mân càng thêm phức tạp, cắn môi rồi mới nói: “Cô ta, cô ta là tiền bối của tôi! Trước kia chúng tôi cùng nhảy trên một cái sân nhảy, nhưng sau đó cô ta lại đi Đài Truyền Hình! Trước kia cô ta có một biệt hiệu gọi là ‘Kim Hồ Điệp’, còn tôi là ‘Hoa hồng hương’.”

Du Du đến gần cô ta, nhìn chăm chăm vào mắt của cô ta, lạnh lùng hỏi: “Là cô ta nói cô làm sao? Có phải hay không?”

Hồng Mân nhắm mắt lại, hung hăng gật đầu: “Cô ta biết bạn trai của tôi đánh bạc thiếu nợ đang cần tiền, tìm tôi giúp cô ta làm việc, sau khi chuyển thành công sẽ cho tôi tiền! Nhưng còn kế hoạch cụ thể của cô ta là gì thì tôi không biết!”

Du Du không nói gì, vẻ mặt dần dần trở nên rét lạnh. Mà Mai Tuyết đứng sau lưng cô lại nở nụ cười đi về phía Hồng Mân, sau con buồn bực, sắc mặt Mai Tuyết đột nhiên trở nên hung ác, một tay nắm tóc Hồng Mân kéo về phía sau.

“A. . . . . A. . . . .” Hồng Mân hét lên.

Mai Tuyết không buông tay, mà là lại dùng cùi chỏ ở tay phải dùng sức đập một cái phía sau cổ cô ta. Hồng Mân hét lên một tiếng lần nữa, ngã trên mặt đất, đầu đốn rên rĩ, thân thể co quắp lại thành một cục.

Du Du nhìn người phụ nữ dưới đất, lạnh lùng ra lệnh: “Nhanh cút đi! Lần sau mà giúp tiện nhân đó làm chuyện xấu, tôi sẽ để cho bạn trai của cô trở thành chuột chạy qua đường, cho cô được trải qua những thứ dơ bẩn nhất đấy!”

Hồng Mân quỳ trên mặt đất kêu gào: “Cầu xin Đường tiểu thư! Tha thứ cho tôi! Tôi không dám nữa đâu!”

Mai Tuyết ở một bên khom lưng dẫn dò cô ta: “Chuyện ngày hôm nay cô không được nói với người khác! Nếu không, tôi sẽ để cho cô cỏi trường không có cả quần lót mà mặc đi trên đường!”

Hồng Mân sao lại có thể không đáp ứng? Không ngừng gật đầu: “Tôi nhất định sẽ không nói!”

Mai Tuyết vung tay lên, nói cô ta mau rời đi. Hồng Mân lau nước mắt, liền chạy đi.

Lúc này, điện thoại di động của Du Du vang lên, là Kha Triết Nam gọi tới.

Kha Triết Nam nói cho cô biết: “Du Du, bên tớ đã ok rồi. Con gái NyNy của Giang Tâm Di đã lên xe thuộc hạ của tớ!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 61

Hơn bốn giờ chiều trên tầng cao nhất của cao ốc Hoa An, vốn rất yên tĩnh đột nhiên bị một người phụ nữ mặc áo trắng đột nhiên xông vào.

Cô ta đi thẳng vào phòng làm việc của tổng giám đốc, nữ thư ký muốn mở miệng gọi cô ta lại, cũng không thành công.

Bạch Ngôn Sơ vừa gọi điện thoại xong, liền thấy Giang Tâm Di thở hồng hộc đứng trước mặt mình.

Cô ta gần như nhào tới trước bàn làm việc của anh, run giọng nói: “Bạch Ngôn Sơ! NyNy bị người ta bắt đi rồi! Lúc một giờ trước!”

Bạch Ngôn Sơ không nhanh không chậm mở một tập tài liệu ra nhìn, lạnh lùng nói: “Không có quan hệ gì với tôi.”

“Anh có ý gì? Nói thế nào anh cũng làm cha của nó! Có phải nó xảy ra chuyện anh cũng không quan tâm đúng không? Anh phải giúp tôi tìm nó về!”
Giang Tâm Di đã cực kỳ kích động, nói cũng rất to.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Nơi này là phòng làm việc của tôi, làm phiền cô nói chuyện không cần nói to như vậy. Còn nữa, cô không chăm sóc con gái của cô, không có quan hệ gì với tôi.”

Giang Tâm Di đi đến trước mặt anh, nước mắt theo son phấn vừa dày vừa nặng trên gương mặt chảy xuống: “Họ Bạch! Là anh giấu con gái của tôi phải không? Có phải anh không muốn thấy tôi trở về, liền kêu người đưa NyNy của tôi đi đúng không?”

Bạch Ngôn Sơ lại nhìn cô ta, cười hỏi: “Cô vừa trở về liền bày kế Đường Du Du, chuyện này tôi nên tính sổ thế nào với cô đây?”

Sắc mặt Giang Tâm Di tái nhợt, cười lạnh: “Thế nào? Thật đúng là biến thành một con chó của Đường gia, a, không! Là sủng vật của Đường Du Du? Mỗi đêm bị người làm con vịt chơi gái thì cũng thôi đi, còn lo lắng cho thanh danh của cô ta ư?”

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên đứng lên, nhanh như tia chớp bóp cổ cô ta. Giang Tâm Di kêu “A” một tiếng, bị dọa sợ đến cả người run lấy bầy, diễndnqlđ không thể làm gì khác hơn là cầu xin tha thứ: “Ngôn Sơ, Ngôn Sơ! Em không dám nói lung tung nữa! Anh buông em ra! Em cũng vì không thấy con gái của mình kia mới nóng lòng như vậy!”

“Nói! Là cô bày kế bỏ thuốc mê Đường Du Du, làm ra cảnh cô ấy qua đêm với Kha Triết Nam phải không?” Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng chất vấn, cánh tay mạnh mẽ bóp cổ cô ta một chút cũng không buông lỏng.

Đôi mắt to xinh đẹp của Giang Tâm Di chảy ra hai giọt nước mắt, gật đầu một cái, yếu ớt nói: “Anh hãy nghe em nói. . . . . Trước tiên anh buông em ra được không?”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu, tiến tới gần cô ta lạnh lùng cười một tiếng: “Giang Tâm Di, ngoan ngoãn một chút đi! Suy nghĩ một chút hiện tại con gái của cô đang ở chỗ nào? Lúc đầu cô nâng bụng bự đi mắng Đường Du Du, còn nói dối cô ấy đó là đứa bé của tôi! Chuyện này tôi vẫn luôn nhớ! Cô làm chuyện sai lầm, hiện tại cũng gấp báo ứng rồi chứ gì?”

“Em . . . . . em . . . . .” Đôi mắt của Giang Tâm Di đầm lệ, đáng vẻ rất đáng thương!

“Thế nào? Còn không nói thật?” Anh không có nhẫn nại nói với cô ta.

“Là em làm! Nhưng, là do em không muốn nhìn thấy anh cười cô ta!”

Nghe được Giang Tâm Di rốt cuộc cũng thừa nhận, thần sắc Bạch Ngôn Sơ trở nên rét lạnh, cắn môi, tay nắm chặt lại, cuối cùng cũng nói lỏng. Cô ta hét thảm thiết chói tai, nước mắt rơi xuống.

Giang Tâm Di đi ra ngoài nức nở khóc lên: “Ngôn Sơ. . . . . Em thích anh! Mặc dù em với anh đã không thể nào có cơ hội nữa, nhưng em không muốn nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, nhất là cô ta!”

Bạch Ngôn Sơ hung hăng chỉ vào cửa phòng làm việc: “Cút! Cút ra ngoài!”

“Nhưng NyNy . . . . .” Giang Tâm Di vẫn chưa từ bỏ ý định, vẻ mặt xanh mét mặt môi hỏi anh.

“Cút!” Người đàn ông hoàn toàn bùng nổ lần nữa ra lệnh.

Giang Tâm Di lúc này mới ý thức được, người đàn ông ở trước mặt thật sự đã thay đổi rồi. Anh sẽ không giúp cô, sẽ không vì cô làm bất cứ chuyện gì rồi. Cũng như, cô cũng không thể lấy được điều mình muốn ở trên người anh nữa rồi.

Cô không cam lòng, định hung hăng mắng: “Hừ, họ Bạch! Thật đúng là biến thành con chó giữ cửa của Đường gia! Không phải là tôi không khuyên anh... sớm muộn gì anh cũng có ngày bị hai cha con Đường gia ép khô sau đó đá đi đấy! Anh cho rằng Đường Du Du cùng Kha Triết Nam thật sự trong sạch sao? Bọn họ ở sau lưng anh rốt cuộc đã làm gì? Anh biết được bao nhiêu? Anh còn tự cho là đúng, cho là cô ta sẽ ngoan ngoãn tái hôn với anh? Ha ha, khi nào thì anh trở nên ngây thơ như vậy?”

Giang Tâm Di mắng xong, hung hăng xoay người rời đi. Sau khi cô ta đi, Bạch Ngôn Sơ lập tức kêu Tiền Cường vào: “A Cường, cho người giám sát cô ta!”

“Vâng!” Tiền Cường nhận lệnh.

Bạch Ngôn Sơ lại gọi điện thoại: “A Sơn, tôi diễndnqlđ hỏi cậu! Có phải tiểu thư mang con gái của Giang Tâm Di đi?”

“Theo như tôi biết, đây là kết quả bàn bạc của tiểu thư cùng Kha Triết Nam! Hôm nay đưa trẻ ở trên xe Kha nhị thiếu, tiểu thư thì đi điều tra chuyện của Giang Tâm Di.”

Bạch Ngôn Sơ nghe xong lời nói của A Sơn, hung hăng nắm chặt lấy điện thoại di động, dường như một giây kế tiếp sẽ bóp vỡ nó.

Anh cảm thấy khó có thể chịu được, không phải chuyện Du Du mang con của Giang Tâm Di đi, đây cũng không phải là chuyện anh thật sự quan tâm. Mà là chuyện Du Du lại có thể coi thường cảnh cáo của anh, lần nữa đi cùng với Kha Triết Nam. Anh không cách nào dễ dàng tha thứ, cả người lửa ghen hừng hực nổi lên, sắp bùng nổ.

Vì cái gì lại không nghe lời của anh? Cô nhất định phải đối nghịch với anh sao?

Đặt điện thoại di động xuống, mấy tập tài liệu trên mặt bàn đều bị anh quét xuống tấm thảm dưới đất.

=====

Mà ở biệt thự bên bờ biển của Kha gia, bốn chiếc xe hơi màu đen dừng lại. Trước cửa lớn hình vòm có năm sáu người đàn ông mặc âu phục màu đen, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Ở trong phòng ngủ ở lầu hai của biệt thự, có một cái giường gỗ. Bên giường là Du Du cùng Kha Triết Nam, ánh mắt của hai người tập trung ở trên người một bé gái không tới một tuổi nằm trên giường.

Bé gái ước chừng hơn mười tháng, mặt tròn nhỏ nhắn hồng hồng hết sức đáng yêu, một đôi mắt đen láy. Mới vừa rồi còn khóc lớn. Nhưng sau khi vào phòng liền không khóc, mà là tò mò chớp mắt nhìn người xung quanh.

“Đứa nhỏ này lá gan đúng thật là không nhỏ, nhìn chúng ta cũng không sợ.” Kha Triết Nam cúi đầu nhìn chăm chú vào đứa trẻ nói.

Du Du giúp đứa trẻ sửa lại cổ áo, cười hỏi: “Bây giờ tâm tình của cậu có phải rất phức tạp đúng không?”

Thật ra thì tâm tình của cô cũng tương đối phức tạp. Vì ép Giang Tâm Di hiện thân, cô lần đầu tiên “Bắt cóc con tin”, đưa đứa trẻ chưa tới một tuổi đi.

Chỉ là, mặc kệ mẹ của đứa bé xấu xa như thế nào, bản thân đứa bé là vô tội. Cô không muốn tổn thương một đứa bé vô tội thuần khiết, chỉ cần đạt được mục đích, cô sẽ thả đứa bé đi.

Mai Tuyết đi vào, cầm một bình sữa cười nói: “Sữa tới.”

Kha Triết Nam cùng Du Du lúng túng nhìn nhau, trong chốc lát không có ai đi lấy bình sữa. Bởi vì hai người cũng không có kinh nghiệm chăm sóc em bé!

Mai Tuyết bắt đầu nói: “Cho uống sữa không khó lắm! Tôi thử một chút!”

“Để tôi làm cho!” Kha Triết Nam lại nói, Mai Tuyết không thể làm gì khác hơn là đưa bình sữa cho hắn.

Du Du lại nửa tin nửa ngờ cười nói: “Cậu có thể làm được chứ?”

Mặt Kha Triết Nam có chút ửng đỏ, nói: “Tôi thử một chút!” Liền ôm lấy đứa bé. Nhưng đứa bé lập tức khóc lên, hai tay nhỏ bé quẫy tứ phía, cố gắng phản kháng.

Du Du nhíu mày: “Con gái của Giang Tâm Di cũng khó trị như cô ta! Làm cho người ta chán ghét!” Liền tức giận đứng lên.

Kha Triết Nam cũng đã chặn được sự phản kháng của đứa bé, sau đó lắc lắc bình sữa, đưa tới cái miệng nhỏ nhắn của đứa bé. Núm vú cao su diều hâu đặt chính xác lên cái miệng nhỏ nhắn, đứa bé liền lập tức ngưng khóc, mút chùn chụt.

Kha Triết Nam ôm đứa trẻ uống sữa, thở dài nói: “Ài, rốt cuộc cũng dừng khóc, xem ra là rất đói bụng!”

Du Du lại có chút phiền não nói: “Mang đứa bé này đi còn phải chăm sóc nó, thật là phiền!”

Kha Triết Nam lại khẽ trợn mắt: “Về sau cậu cũng phải làm mẹ đó? Đường đại tiểu thư!”

Du Du cười lạnh: “Thấy đứa bé của Giang Tâm Di tới liền phiền lòng.”

Kha Triết Nam nhìn mặt mũi đứa bé, đột nhiên nói: “Du Du, lần này tớ chắc chắn đây là con của anh tớ! Mũi cùng mắt của nó gần như là giống anh tớ như đúc!”

Du Du gật đầu một cái, không thể không thừa nhận: “Đúng, thật ra thì tớ cũng vừa mới phát hiện.”

Đáng dáp của đứa bé này thật sự rất giống Kha Triết Khôn đã chết. Không nghi ngờ chút nào, cha đẻ của đứa bé chính là Kha đại thiếu. Đáng tiếc, cha đẻ đã bỏ mình, đứa nhỏ này khi sinh ra cũng chưa có tình thương yêu của cha, nghĩ đến đều làm chua xót lòng người.

“Đứa nhỏ này, thật đáng thương.” Du Du không khỏi than thở, sau đó đi tới nhìn đứa trẻ đang uống sữa.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Kha tiên sinh! Giang Tâm Di đến rồi!”

Du Du biến sắc, trong ánh mắt lộ ra vẻ đề phòng cao. Kha Triết Nam cũng gọi Mai Tuyết tới, ôm đứa trẻ đang uống sữa đi ra ngoài.

Kha Triết Nam cười lạnh: “Tớ nhất định sẽ dạy dỗ Giang Tâm Di!”

Ước chừng hai phút sau đó, có người mặc đồ trắng lao vào chính là Giang Tâm Di, vừa đến liền hô: “NyNy của tôi đâu? Con bé đâu?”

Sau đó cô ta nhìn thấy Kha Triết Nam cùng Du Du đứng ở trước mặt lạnh lùng nhìn mình thì cả người cứng đờ mấy giây.

“Kha nhị thiếu, Đường tiểu thư, các người bắt cóc một đứa trẻ không tới một tuổi, quá tàn nhẫn đi?” Bà vai cô ta run lên, cười lạnh nói.

Kha Triết Nam nhìn cô ta lạnh giọng nói: “Cô lên từ Châu Úc trở về bày kế hại chúng tôi, cô còn hèn hạ vô si hơn!”

Giang Tâm Di lại nói năng hùng hồn: “Đó là do tôi không muốn nhìn thấy Đường Du Du gả cho Bạch Ngôn Sơ!”

Du Du hung hăng cười lạnh: “Xem ra cô không muốn gặp lại con gái của mình!”

Cô rất muốn tiến lên cho người phụ nữ đề tiện này mấy cái tát. Người phụ nữ này, thật là quá vô liêm sỉ.

-

Giang Tâm Di không chút nào có vẻ sợ hãi, cười cười: “Đường Du Du, đừng cho là con gái của tôi ở trên tay cô mà cô có thể làm xằng làm bậy! Nếu như cô dám làm loạn, tôi đảm bảo hai người tôi nay không cách nào rời đi nơi này!”

Kha Triết Nam nghe xong lời này mỉm cười nói: “Cô cho rằng cô có quan hệ với lão Nhị của ‘Đông Hưng’, là được làm chị dâu của xã hội đen rồi hả? Đừng tưởng rằng ‘thái tử’ sẽ bán mạng vì cô! Theo tôi biết, hán cũng chỉ là một con quỷ hào sắc mà thôi, tuyệt đối thấy một yêu một! Bây giờ còn không chừng còn đang yêu đương với người phụ nữ khác ở trên giường đấy!”

Giang Tâm Di then quá hóa giận, nói: “A Phi đối với tôi là tốt nhất!”

Lúc này, Mai Tuyết đi tới, bất ngờ kẹp chặt vai của cô ta.

Giang Tâm Di bị khống chế nên sắc mặt trở nên tái xanh, vừa giãy giụa vừa la ầm lên: “Các người trả con gái lại cho tôi!”

Du Du tiến lên một bước, cùng lúc đưa hai tay ra, hung hăng tát Giang Tâm Di ba bốn cái.

Một hồi sau, cô mắng: “Nếu đã sang bên kia thì về đây làm gì, cô không làm chuyện xấu thì sẽ chết sao? Giang Tâm Di, tôi không bao giờ bị cô chọc tức nữa! Cái người vô liêm sỉ đề tiện này, hôm nay cô nhất định phải quỳ xuống cầu xin tôi tha thứ!”

Giang Tâm Di nhỏ một bãi máu, cười ha ha. Tiếng cười bén nhọn bức người, làm cho lòng người phát rét.

Kha Triết Nam gầm lên: “Cô thật là biến thái! Kê điên!” Sau đó nháy mắt với Mai Tuyết. Mai Tuyết hiểu ý, liền giơ chân lên hung hăng giẫm một cái lên bắp chân của Giang Tâm Di, để cho cô ta quỳ trên mặt đất.

Giang Tâm Di cắn răng chống cự, lại bị Mai Tuyết hung hăng bóp chặt bả vai, căn bản không lên nổi, cũng chỉ có thể bị bắt quỳ.

Du Du tiến lên nâng cằm của cô ta, ánh mắt hung hăng đe dọa nhìn cô ta, lạnh lùng chất vấn: “Giang Tâm Di! Làm ra cảnh tôi cùng Kha Triết Nam lên giường, rốt cuộc là vì cái gì? Tại sao cô luôn luôn trăm phương ngàn kế muốn hại tôi? Phá hư yên bình của tôi?”

Ánh mắt của Giang Tâm Di rét lạnh nhìn cô, vẻ mặt không cam lòng. Trong con ngươi bùng cháy vẻ thù hận, giống như lập tức sẽ cắn nuốt người trước mắt.

Giang Tâm Di như vậy Du Du cũng không lạ gì, bởi vì cô ta từ trước đến giờ đối với cô đều là vẻ mặt như vậy. Nhưng cô không hiểu: rốt cuộc là nguyên nhân gì làm cho cô ta có thù hận lớn như vậy với cô? Vì Bạch Ngôn Sơ sao?

Nhưng lúc cô kết hôn cùng Bạch Ngôn Sơ, bọn họ đã sớm chia tay!

Trừ việc cướp đoạt tình yêu bên ngoài, đến tận cùng là cái gì làm cho người phụ nữ này hận mình như vậy? Hận không thể cắn nát mình?

Cô khẽ khom lưng đe dọa nhìn Giang Tâm Di, nói: “Cô vì Bạch Ngôn Sơ mà hận tôi như vậy sao? Vậy hiện tại tôi nói cho cô biết, tôi có mắt lệ cũng không nhìn họ Bạch! Cô thích thì lấy đi! Nhưng đừng trách tôi không nhắc cô, về sau cô nhất định phải rút ra khỏi Hương thành, cách tôi xa một chút!”

Giang Tâm Di thở một hơi, hung hăng nói: “Tôi hận cô! Không phải vì Bạch Ngôn Sơ!”

Du Du ngăn ra.

Khỏe mặt Giang Tâm Di đột nhiên chảy ra nước mắt: “Tôi hận cô có được những thứ tốt nhất trên thế giới! Cô có gia đình, có tiền còn có cha, còn diênđnlqđ có người chồng có năng lực như vậy! Tôi cái gì cũng không có, chỉ có thân thể bị thảm không thể nói với người ngoài! Nhưng thật ra thứ cô có

tôi cũng nên có!”

Cô ta nói từng câu từng chữ, mỗi chữ đều dùng sức, nghe giống như mưa đá gõ vào trên thùy tinh, vừa lạnh lại cứng.

Kha Triết Nam quát lên: “Lời này của cô có ý gì?”

“Có ý gì? Ha ha!” Giang Tâm Di lại nở nụ cười ha ha, tóc cũng tán loạn cả lên. Mai Tuyết quát lên: “Đàng hoàng một chút!”

Nước mắt của Giang Tâm Di lại chảy xuống, khàn khàn nói: “Đường Du Du, cô hỏi người cha nhìn như chung tình vĩ đại kia một chút, năm đó ông ta đã làm chuyện gì có lỗi với mẹ tôi? Cô cho rằng người phụ nữ của ông ta chỉ có người mẹ đã chết của cô sao?”

Toàn thân Du Du chấn động.

“Cô nói cái gì? Cha tôi? Mẹ cô?” Trong đầu Du Du xoay chuyển cực nhanh, cảm thấy có chút choáng váng. Ban đầu cô để cho người đi điều tra tư liệu của Giang Tâm Di, phía trên thì có nhắc tới bạn trai trước kia của mẹ Giang Tâm Di có một vị là “Đường tiên sinh”.

Ban đầu cô còn hoài nghi, chẳng lẽ hết thấy đều là thật? Cha cô cùng mẹ của Giang Tâm Di thật sự có quan hệ?

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 62

Editor: Cẩm Tú

“Tôi cũng là con gái của Đường Hạc Lễ! Tại sao số phận của tôi và cô lại không giống nhau chứ? Tại sao?” Giang Tâm Di gần như dốc cạn cả đáy lòng mà hét lên.

Trong đầu Du Du bùm một tiếng. Giang Tâm Di là con gái ruột của cha mình?

Kha Triết Nam đứng dậy, hét lên: “Giang Tâm Di, cô đừng nói hư nói vượn! Cô có chứng cứ sao?”

Giang Tâm Di thở gấp, cười lạnh nói: “Lúc mẹ tôi còn sống đã từng viết một quyển nhật ký! Bên trong bà viết rõ ràng quá trình lui tới giữa bà và Đường Hạc Lễ, cuối cùng ông ta lại bỏ rơi mẹ tôi. Sau đó, mẹ tôi liền mang thai sinh ra tôi!”

Du Du day trán, trong đầu như có thiên quân vạn mã chạy vụt qua. Tay chân dần dần trở nên vô lực, cô ngồi thụp xuống ghế.

“Du Du, không sao chứ?” Kha Triết Nam hỏi cô, rất là ân cần.

“Tớ không sao.” Cô nhẹ nhàng phát tay, nhưng gương mặt đã không có một tia huyết sắc.

Nếu điều Giang Tâm Di nói là thật, như vậy cô ta chính là chị gái của mình sao?

Người phụ nữ cô thống hận nhất lại là chị gái cùng cha khác mẹ của cô?

Giang Tâm Di gần như nằm sấp trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn cô, nói: “Đường Du Du, tôi cũng cảm thấy bị ai khi có một người cha vô tình vô nghĩa và một người em gái luôn tự cho mình là đúng! Tôi hận Đường Hạc Lễ, cho nên cũng hận cô! Tôi muốn đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về tôi, tôi muốn Đường Hạc Lễ phải bồi thường cho mẹ con tôi!”

Kha Triết Nam xoay người lại chỉ tay về phía cô ta mà gầm lên: “Cô câm mồm!” Lại nhìn về phía Mai Tuyết, “Mai Tuyết, kéo cô ta đi!”

Mai Tuyết gật đầu, sau đó kéo Giang Tâm Di đang đầu tóc bù xù đi về phía cửa. Giang Tâm Di quay đầu lại nhìn Du Du đầy căm hận hét lên: “Tôi sẽ không để cho các người được như ý! Các người đều sẽ phải trả giá đắt!”

“Du Du, cô ta là kẻ điên! Những điều mà cô ta nói không phải là sự thật!” Kha Triết Nam ân cần nhìn người phụ nữ đang hồn bay phách lạc, dịu dàng khuyên nhủ.

Du Du lại tiếp tục rơi lệ: “Tiểu Nam, tại sao ông ấy lại muốn gạt tớ?”

Cô nói tới cha.

Kha Triết Nam lại ôm lấy vai cô khuyên nhủ: “Không phải là thật! Tất cả còn chờ được chứng thực nữa!”

Du Du thoát ra khỏi lòng hán, nói: “Tớ muốn trở về một chuyến! Tớ đi trước đây!”

Kha Triết Nam vội vàng hỏi: “Cậu muốn về hỏi cha cậu? Muốn ông ấy chứng thực chuyện này?”

Du Du không trả lời hán, mà vẫn bước đi nhanh đi về phía trước. Trong lòng ngực quay cuồng, khiến cho hô hấp của cô không cách nào bình tĩnh trở lại được.

Cô phải nghe được chân tướng từ chính miệng của người đàn ông mà cô kính yêu nhất.

Đi tới cửa phòng thì thấy bên ngoài cửa lớn của khu biệt thự có một chiếc xe Bentley tiến vào. Du Du nhận ra đó là xe của Bạch Ngôn Sơ, liền đứng bất động.

Tại sao anh lại tới đây?

Mấy người đàn ông mặc tây trang đen canh giữ ở cửa cũng đề phòng, chặn chiếc xe lại. Chiếc xe Bentley dừng lại, Bạch Ngôn Sơ và Tiền Cường xuống xe.

Một người đàn ông mặc tây trang màu đen ngăn họ lại, nói: “Thật xin lỗi! Xin đừng bước!”

Bạch Ngôn Sơ cười lạnh: “Gọi Kha Triết Nam ra ngoài! Nói cậu ta thả Đường Du Du ra!”

“Thật xin lỗi, bọn họ có chuyện ở bên trong!” Người đàn ông mặc tây trang đen lạnh lẽo nói.

Tiền Cường liếc mắt thấy Du Du đứng ở bên cạnh cửa biệt thự, liền nói với Bạch Ngôn Sơ: “Tiểu thư ở đó!”

Lúc này Bạch Ngôn Sơ mới nhìn tới bên kia. Du Du cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh chiếu tới, cả người khẽ phát run, cuối cùng vẫn đi chuyển bước chân.

“Tới đây! Theo anh trở về!” Bạch Ngôn Sơ đi vòng qua người mặc tây trang đen, đi thẳng về phía cô, cũng một tay kéo cô đi về phía xe của mình.

Du Du không có chống lại, cũng không lên tiếng.

Dù có thế nào, cô cũng phải đi về hỏi chuyện rõ ràng với cha.

Thấy cô buồn buồn không lên tiếng, Bạch Ngôn Sơ cảm thấy kinh ngạc, liền chăm chú nhìn vào gò má của cô, trầm giọng hỏi: “Sao vậy?”

Du Du cắn môi, nước mắt lăn xuống từ trên khóe mắt.

Lúc này Tiền Cường chạy tới hỏi Bạch Ngôn Sơ: “Con gái của Giang Tâm Di vẫn còn ở trên kia, làm thế nào bây giờ?”

Bạch Ngôn Sơ lại nhẹ nhàng nói: “Chẳng liên quan tới tôi! Đoán chừng Triết Nam không dám giết người đâu!” Sau đó phát phát tay, “Lên xe! Đi!”

Sau khi Tiền Cường khởi động lái xe đi, Du Du đột nhiên hỏi người đàn ông đang ngồi bên cạnh: “Bạch Ngôn Sơ, thật ra anh đã biết tất cả rồi đúng không? Tất cả mọi chuyện về Giang Tâm Di, anh đều biết, đúng không?”

Sắc mặt Bạch Ngôn Sơ biến hóa, tay trái nắm chặt lại thành quyền, hỏi: “Giang Tâm Di đã nói gì với em?”

“Bạch Ngôn Sơ, anh một mực muốn gạt tôi đúng không? Thật ra anh biết rõ tôi với cô ta là chị em cùng cha khác mẹ đúng không?” Cảm xúc của Du Du rốt cuộc cũng đã bùng nổ, hét lên với anh.

Bạch Ngôn Sơ ấn vào bả vai của cô, giọng nói trầm thấp lại hữu lực thì thầm ở bên tai cô: “Du Du, những chuyện này anh chờ đến lúc thích hợp thì mới nói cho em biết! Còn nữa, em không được đi chất vấn cha em, muốn nói cũng không được nói! Biết không?”

Bàn tay của Du Du nắm chặt thành quả đấm đánh liên tiếp vào lồng ngực anh, gào lên, “Các người cũng gạt tôi! Các người cũng gạt tôi. . . . .”

Bạch Ngôn Sơ mặc cho cô phát tiết trong lòng mình. Anh biết, Anh hiểu. Khi bị người khác nói cho việc cha mình có con gái riêng ở bên ngoài, hơn nữa đứa con gái riêng đó lại là người phụ nữ mà mình hận nhất thì tất nhiên tâm tình sẽ rất khó chịu.

Nên để cho cô gào thét một lúc, có lẽ sẽ tốt hơn.

Du Du khóc đến mặt lã, dần trở nên vô lực, yếu ớt dựa vào trong ngực anh thở dốc. Nước mắt làm ướt đầm áo len mỏng trước ngực anh, có chút lạnh lạnh.

Anh vỗ về an ủi cô, đặt một nụ hôn lên trán cô: “Đừng đau khổ! Tất cả đều sẽ tốt thôi! Không người nào có thể thay thế được vị trí của em!”

Đến trong sân của dinh thự nhà họ Đường, vừa xuống xe Du Du liền nhanh như tia chớp chạy đến cửa chính của biệt thự. Bạch Ngôn Sơ nhìn thấy, vội vàng căng chân lên chạy đuổi theo cô.

Đang lúc cô đã bước được một chân vào cửa, thì anh đã ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Du Du gắng sức gãy giữa, kêu lên: “Buông tay ra! Tôi muốn đi hỏi ông ấy! Tôi chỉ hỏi một câu thôi!”

Thế nhưng anh lại nói với cô bằng giọng lạnh lùng đến rợn người: “Du Du, em tỉnh táo lại đi! Không nên làm chuyện ngu ngốc!”

Nước mắt của Du Du lại chảy xuống: “Tôi chỉ muốn biết rõ chân tướng! Tôi có quyền đó! Tôi là con gái của ông ấy!”

Lúc này, Lâm Như Nguyệt mặc bộ quần áo ở nhà đi ra, gặp được hai người bọn họ, liền cau mày nói: “Du Du sao vậy? Trở lại rồi sao? Ai nha, thật là diẽnđnlqđ làm chúng ta lo lắng mà!”

Giọng nói của Đường Hạc Lễ truyền đến từ sau lưng bà: “Sao vậy? Bảo bối của ta trở về rồi sao?”

Về mặt của Bạch Ngôn Sơ trở nên kinh động, liền bế ngang cô gái trong ngực lên, nói với hai vị trưởng bối: “Vâng, lão gia tử, di Nguyệt, Du Du mệt mỏi, trước tiên con bế cô ấy lên ngủ đã! Cô ấy cần nghỉ ngơi thật tốt.”

Du Du bị anh ôm đi đột nhiên lớn tiếng khóc.

Cô đề nén không nổi nữa rồi.

“Bảo bối sao thế? Ngoan nào, cha hỏi con đấy?” Đường Hạc Lễ rất là buồn bực, nhẹ giọng hỏi.

“Lão gia tử, ngài đừng hỏi! Hay là ngài vào nghỉ ngơi trước đi đã.” Bạch Ngôn Sơ ôm Du Du nhanh chóng bước lên cầu thang.

Nội tâm Du Du đau đớn liền hét lên: “Cha. . . . . Tại sao cha lại muốn gạt con! Tại sao?”

Dưới bậc thang Lâm Như Nguyệt cả kinh, vội vàng hỏi chồng mình bên cạnh: “Ông xã, Du Du đang nói gì vậy?”

Mà về mặt Đường Hạc Lễ đại biến, không chớp mắt nhìn về phía cầu thang.

=====

Trong phòng ngủ, Du Du bị Bạch Ngôn Sơ đè xuống giường. Anh vừa đặt cô xuống giường liền dùng hai tay đè lấy vai cô, không để cho cô ngồi dậy. Mặc dù cô đã ra sức gãy giữa, nhưng cuối cùng đánh không lại sức của anh, không ngừng cúi đầu xuống khóc.

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống, tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn đầm lệ của cô, tức giận nói: “Nhớ! Đừng làm chuyện điên rồ! Bất luận là chuyện gì cũng không được nói với ông ấy!”

Du Du thở một hơi, run giọng nói: “Anh đã sớm biết Giang Tâm Di là con gái riêng của cha tôi, tại sao vẫn muốn gạt tôi?”

“Cho dù em có biết, thì phải làm thế nào đây? Trên thế giới này có rất nhiều việc, không phải em biết mà có thể làm như chưa từng xảy ra.” Bạch Ngôn Sơ nói với giọng có chút bất đắc dĩ.

Du Du ngồi dậy, buồn bã cười một tiếng: “Cho nên anh lựa chọn lừa gạt tôi? Đây chính bí mật giữa anh và Giang Tâm Di mà không thể để cho người khác biết?”

Cô đột nhiên nóng nảy, cảm thấy như có diẽnđnlqđ một ngọn lửa đang thiêu đốt cơ thể mình, liền đưa tay tức giận vung một cái tát trên gương mặt anh.

Bạch Ngôn Sơ bị bất ngờ nên không kịp đề phòng mà ngo ngắc, trên gương mặt lập tức hằn dấu năm ngón tay sưng đỏ cả lên. Cảm giác nóng và đau rất chậm rãi truyền đi, anh nhẹ nhàng đưa tay sờ lên.

Lúc này Du Du mới ý thức được mình đã làm cái gì, cả người phát run. Đây là lần đầu tiên cô đánh anh.

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ lạnh ghê người mà tỉnh mạch, nhưng vẫn không nói gì. Du Du thấy anh trầm mặc, nước mắt lại chảy xuống.

Cô quan tâm nhất hai người đàn ông này, cho tới bây giờ cô cũng không hiểu rõ về bọn họ. Cô cảm thấy thế giới của mình như một hang động băng không lồ, rét lạnh, vắng vẻ.

Bọn họ lại cách mình xa xôi đến như vậy.

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng vuốt ve cằm và gương mặt cô, chậm rãi nói: “Du Du, ban đầu là do anh đọc nhật ký của mẹ Giang Tâm Di mới biết chuyện cha em có con riêng. Lúc ấy anh cũng rất khiếp sợ. Tâm Di lại không phục, cô ta rất cố đã tâm, cô ta thấy cảnh đời mình khó khăn, liền một lòng muốn đòi lại công bằng! Cho nên, cô ta luôn muốn cha em phải trả tất cả những gì ông ấy thiếu nợ mẹ con họ! Cho nên anh nói dối em, là bởi vì sợ em không chịu nổi sự thật này, cũng vì vậy mà sẽ cảm thấy không thoải mái với cha mình. Cho nên, anh vẫn tiếp tục nói dối em, có thể nói dối bao lâu liền nói dối bấy lâu. Bởi vì, anh cảm thấy anh có thể ngăn chặn chuyện Giang Tâm Di và lão gia tử gặp mặt nhau. Nhưng, tất cả vẫn đã xảy ra.”

Du Du run giọng hỏi: “Cho nên Giang Tâm Di mới hận tôi như vậy? Tất cả mọi thứ đều muốn nhắm vào tôi?”

“Có lẽ vậy.” Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống dùng giọng nói khe khẽ nói, “Thật ra cô ta hận em hơn là cha em!”

Du Du vội vàng níu lấy tay của anh hỏi: “Cô ta sẽ làm gì? Sẽ tìm đến cha tôi báo thù sao?”

“Anh sẽ không để cho cô ta làm được gì hết! Anh sẽ không để cho cô ta gây bất lợi đối với cha em!” Anh nhếch môi mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Nhưng cô vẫn nóng nảy bất an như cũ: “Tôi rất sợ. . . . .”

“Ngủ một giấc thật ngon đi! Đừng nghĩ gì cả!” Anh dịu dàng hôn lên trán cô.

“Đau không?” Cô đột nhiên nhìn đến bờ má sưng đỏ của anh mà lo lắng hỏi.

Anh cười khê: “Thay vì việc em không tin anh, chi bằng để em đánh anh còn hơn.”

=====

Khi Bạch Ngôn Sơ từ lầu hai xuống thì liền nhìn thấy Đường Hạc Lễ ngồi một mình ở trên ghế sa lon. Anh thông thả đi xuống, lên tiếng chào hỏi: “Lão gia tử.”

Đường Hạc Lễ cười nói: “Thật ra thì lúc đó là ta lừa con, ta biết Giang Thái Bình, mẹ của Giang Tâm Di! Nhưng ta không ngờ, Giang Tâm Di lại chính là con gái của bà ấy.”

Bạch Ngôn Sơ ngồi xuống, ngồi vắt chân, mang theo một tia châm chọc cười nói: “Lão gia tử, ngài thật sự không muốn đi giải thích mấy câu với Du Du sao?”

“Không có gì hay để giải thích. Bởi vì, Giang Tâm Di không phải là con gái của ta! Có một số việc đã bị hiểu nhầm rồi.” Đường Hạc Lễ lại nói ra một câu làm cho anh ngạc nhiên.

Bạch Ngôn Sơ yên lặng một giây, sau đó hỏi: “Ý ngài là, mẹ của Giang Tâm Di nhớ nhầm sao?”

“Không sai! Năm đó ta đích thực đã phạm vào lỗi mà đại đa số đàn ông đều phạm phải, chính là dây dưa cùng người phụ nữ khác. Lúc trước Giang Thái Bình là vũ nữ, đàn ông theo đuổi bà ta rất nhiều, ta cũng là một trong số đó! Sau đó ta đã chiếm được hảo cảm của bà ấy, qua lại với bà ấy. Nhưng, ta thừa nhận ta không có ý định kết hôn với bà ấy.”

Đường Hạc Lễ nói tới chỗ này không nhịn được mà thờ dài, nói tiếp, “Lúc trước là do ta tuổi trẻ mà ngông cuồng, không hiểu được cái gì gọi là tình yêu, chỉ hiểu được nhất thời vui vẻ. Sau này, Giang Thái Bình nói cho ta biết bà ấy mang thai. Ta rất hốt hoảng, liền đi đến bệnh viện kéo bà ấy đi phá thai, lúc đầu bà ấy không chịu, nhưng ta ra sức khuyên bảo, bà ấy mới đồng ý. Ta nhớ rất rõ, ta đưa bà ấy tới chỗ một người bạn để phá thai, giải phẫu xong ta còn hỏi người kia, ông ta nói tất cả đều thuận lợi. Cho nên, đứa con của ta và Giang Thái Bình đã sớm chết rồi, không phải là Giang Tâm Di bây giờ!”

Lúc này Bạch Ngôn Sơ mới hiểu rõ: “Ngài là nói, ngài không phải là cha đẻ của Giang Tâm Di?”

“Quả thật không phải! Chỉ là, ta nợ Thái Bình, thật sự là rất nhiều! Những năm gần đây ta cũng thỉnh thoảng nhớ tới bà ấy, bởi vì, ta nợ bà ấy.” Đường Hạc Lễ lại ảo não thờ dài.

Bọn họ cũng không biết được, Du Du đứng ở bên kia cầu thang. Nước mắt rơi đầy mặt cô, cô lặng lặng nghe cha tự thuật lại tất cả.

Vẫn luôn cho cha mẹ là cặp vợ chồng ân ái nhất trên thế giới này. Khi còn bé, cô đều nhìn thấy cha sẽ giúp mẹ cắt tỉa bớt mái tóc dài, sửa lông mày, hầu như lúc nào cũng nghe thấy tiếng cười nói sẽ nghe khi cha và mẹ đang cùng nhau chăm sóc hoa ở ngoài hoa viên.

Cô vẫn luôn cho là, cái gọi là người vợ mỹ lệ xinh đẹp, chính là tình cảm chân thành kiếp này của cha, luôn là duy nhất của ông.

Nhưng tới hôm nay cô mới hiểu được, thì ra là trong cuộc đời của cha đã từng xuất hiện một người phụ nữ khác. Xuất hiện sớm hơn so với mẹ của cô.

Đường Hạc Lễ nhìn Bạch Ngôn Sơ thâm sâu nói: “A Sơ, Du Du cảm thấy thất vọng vì ta là bình thường! Ở trong cảm nhận của con bé, người phụ nữ ta yêu nhất chính là mẹ con bé! Không sai, người ta yêu nhất vẫn luôn là A Vân, bà ấy là duy nhất không thể thay thế. Nhưng, sự xuất hiện của một số người, chúng ta không có cách nào để tránh né!”

“Nhưng, ngài sẽ làm như thế nào để cho Giang Tâm Di biết ngài không phải là cha đẻ của cô ta? Cô ta sẽ tiếp nhận sự thật này sao? Với lại, ngài có chứng cứ để chứng minh sao?”

Đường Hạc Lễ kiên định nói: “Ta không ngại đi làm giám định DNA một lần! Chỉ cần Giang Tâm Di nguyện ý!”

Bạch Ngôn Sơ lại cười lạnh: “Với tính tình cực đoan của Giang Tâm Di, cô ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận sự thật này! Dù có thế nào, quả bom này đã nổ tung, tổn thương cũng đã xảy ra.”

“Dù là vậy, ta cũng quyết không cho phép cô ta mượn chuyện này tới quấy rầy ta và Du Du! Nhất là không cho phép cô ta gây chuyện bất lợi đối với Du Du!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái.

Đường Hạc Lễ trầm trầm hỏi “Đúng rồi! Có phải con đã sớm biết chuyện này hay không?”

“Đúng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 63

Editor: Cẩm Tú

Sắc mặt Đường Hạc Lễ thay đổi, phần nộ quát: “Con đã sớm biết, tại sao vẫn không nói với ta, có phải con vẫn muốn âm thầm trợ giúp cô ta tìm đến ra?”

Bạch Ngôn Sơ chỉ khẽ cười: “Lão gia tử, mỗi người đều có bí mật. Con không nói bởi vì con có đạo lý riêng của con!”

Con giận của Đường Hạc Lễ vẫn còn chưa nguôi: “Con lại có thể vì một người phụ nữ mà giấu giếm ta, giấu giếm Du Du? Quả là lá gan không nhỏ!”

“Chỉ là, đối với chuyện này con cũng có suy nghĩ của riêng mình, con cũng không hoàn toàn tin chuyện Giang Tâm Di là con ruột của ngài. Con đã đọc quyển nhật ký của Giang Thái Bình từ lâu, biết được chuyện năm đó ngài có qua lại với bà ấy. Nhưng diendanlqđ quyển nhật ký kia không hề viết về chuyện mang thai và nạo thai! Con đoán, Giang Thái Bình bởi vì tràn đầy hận ý đối với ngài, nên mới cố ý lừa dối con gái duy nhất của mình rằng nó có người cha ruột nhà giàu, để cho cô ta đi nhận thân phận, yêu cầu bồi thường!” Bạch Ngôn Sơ không nhanh không chậm nói.

“A Sơ, nếu như cậu dám giúp người ngoài tính kế với ta...ta sẽ không bỏ qua cho cậu!” Đường Hạc Lễ lạnh lùng quát hỏi.

Trong ấn tượng của Bạch Ngôn Sơ, đây là lần đầu tiên ông ấy nói với mình với giọng điệu cứng rắn như vậy.

Bạch Ngôn Sơ cười nhạt, hình như đã dự tính trước tất cả: “Lão gia tử, thật ra thì nếu tôi thật sự muốn tính kế ngài, không cần thiết phải thông qua người phụ nữ họ Giang kia!”

Du Du nghe đến đó, cả người trở nên cứng ngắc. Trong lòng không biết vì sao mà trở nên hoảng loạn, giống như một con chim di cư đang đợi chờ một cơn bão kéo đến.

Đường Hạc Lễ nắm chặt quả đấm, nhìn người trẻ tuổi kia với ánh mắt đe dọa rồi cười lạnh: “Bạch Ngôn Sơ! Nếu cậu dám phản bội ta, ta sẽ làm cho cậu lập tức biến mất khỏi thế gian này!” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Nhưng lúc này ông lại thấy đứa con gái của mình đứng ở trên cầu thang.

Toàn thân ông chấn động, kêu lên: “Du Du? Con. . . . .”

Nước mắt của Du Du lại một lần nữa tràn mi: “Cha. . . . .”

Bước xuống cầu thang, cô giang tay ôm chặt lấy cha. Đôi mắt của Đường Hạc Lễ cũng đỏ lên, lẩm bẩm nói: “Thật xin lỗi, bảo bối! Cha thực xin lỗi con! Cha không cố tình! Nhưng, con phải tin ta, Giang Tâm Di thực sự không phải chị gái của con, ta có thể đi làm giám định!”

“Cha, không sao! Mặc kệ cha đã làm gì, con vĩnh viễn vẫn yêu cha!” Du Du khóc không thành tiếng.

Dù có thế nào, đối với người thân duy nhất trên đời này, cô vĩnh viễn là thương nhiều hơn hận, tha thứ nhiều hơn trách móc nặng nề.

Đường Hạc Lễ buông con gái ra, sau đó khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng quay lại nói với Bạch Ngôn Sơ: “A Sơ, chuyện của Giang Tâm Di, cậu phải giải quyết!”

Bạch Ngôn Sơ lại ngao ngễ cười nhạt: “Lão gia tử, cái gọi là nghi nhân bất dụng (nghi người thì không dùng người)! Mới vừa rồi ngài đã hoài nghi tôi, thì sao diendanlqđ lại có thể yên tâm giao cho tôi làm?”

Trong lòng Du Du chấn động, tim đập thành thịch. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy người đàn ông này nói chuyện như thế với cha mình!

Chẳng lẽ, tất cả trung thành của anh đều là nguy trang? Anh bây giờ, mới là anh chân thật? Bây giờ anh đã hoàn toàn kéo xuống cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa sao?

“Cậu có ý gì! Lời của ta có phải cũng không thèm nghe theo rồi hay không?” Đường Hạc Lễ lại nổi giận.

“Lão gia tử, có mấy lời có lẽ ngài không thích nghe, nhưng mà tôi vẫn phải nói!” Bạch Ngôn Sơ không nhanh không chậm nói, khoe miệng vẫn giữ độ cong như cũ, “Tôi giúp Hoa An cũng rất nhiều việc rồi, nhưng bây giờ vẫn không chiếm được sự tín nhiệm và tin tưởng của mọi người! Tôi cũng là con người, tôi không phải thần, nghe được đôi lời khó nghe tôi cũng sẽ khó chịu! Cho nên, tôi cảm thấy tôi nên nói ra vài điều kiện với ngài, mới có thể tiếp tục an tâm giúp đỡ Hoa An, giúp lão gia tử ngài làm việc!”

Hai mắt Du Du nhắm nghiền. Cô cảm thấy không khí xung quanh lạnh lẽo đến đáng sợ, bởi vì khí lạnh từ người đàn ông kia đang nhiễm lạnh cả bầu không khí.

“Tốt! Rất tốt! Bạch Ngôn Sơ, thì ra là cậu vẫn luôn mang theo tâm tư này? Được rồi! Cậu nói đi, cậu có điều kiện gì?” Đường Hạc Lễ mặc dù rất giận, nhưng vẫn chịu đựng hỏi người đàn ông trẻ tuổi ngạo mạn kia.

Bạch Ngôn Sơ cười cười: “Tuần sau hãy để cho tôi tái hôn với Du Du!”

Trong lòng Du Du như vỡ ra, máu toàn thân như tuôn trào, trên mặt nóng bừng.

Đường Hạc Lễ lại cười lạnh: “Cậu đang ép ta? Hơn nữa, Bây giờ ta lại hoài nghi cậu và Giang Tâm Di giấu rất nhiều bí mật không cho ta biết! Một ngày cậu chưa đoạn tuyệt quan hệ với người phụ nữ kia, ta một ngày sẽ không để Du Du gả cho cậu!”

“Ngài không thể lật lọng! Lần trước ngài đã nói, chỉ cần tôi có thể chuẩn bị xong chuyện công viên trò chơi, ngài sẽ cho tôi một bất ngờ lớn! Mà tôi chỉ muốn Đường Du Du!”

Du Du gắt gao cắn môi, rất muốn lớn tiếng kêu lên. Nhưng, cả người không hề có sức.

Đường Hạc Lễ lại hung hăng nói: “Nhưng bây giờ ta phát hiện, cậu giúp Giang Tâm Di gạt ta nhiều chuyện như vậy, cho nên lòng trung thành của cậu còn chờ chất vấn! Ta muốn tạm thời thay đổi chủ ý!”

Bạch Ngôn Sơ chau mày, cười lạnh một tiếng, “Dù sao tôi cũng đã muốn con gái của ngài! Đến lúc đó rất nhiều việc không phải do ngài quyết định! Ngài thử diendanlqđ nghĩ xem nếu như lúc đó tôi thông báo cho giới truyền thông biết, Giang Tâm Di chính là con gái riêng của ngài, còn cố gắng tranh đoạt gia sản với ngài, đến lúc đó ngài sẽ có phản ứng gì?”

Đường Hạc Lễ giận đến mức con ngươi như muốn nhảy ra ngoài, chỉ thẳng vào gương mặt tuấn nhã lạnh lùng kia, hung hăng nói: “Đức hạnh cái gì? Ta không cầu xin cậu! Tự ta sẽ giải quyết!”

Bạch Ngôn Sơ hình như đã nhìn thấu tâm tư của ông, cười rất tự nhiên, “Lão gia tử, kể cả ngài có làm thịt Giang Tâm Di thì tôi còn không thèm nháy mắt lấy một cái. Cô ta đã sớm thuộc về quá khứ, cô ta đối với tôi mà nói chính là nhất thời! Trước mắt tôi chỉ để ý thứ tôi muốn!”

“Cha. . . .” Toàn thân Du Du phát run, kẻ mặt vào trong ngực cha.

Lúc này, Niên thúc lặng lẽ xuất hiện, nhìn Đường Hạc Lễ trầm trầm nói: “Lão gia! Tôi đã nghe hết. Tôi cũng sẽ không đồng ý việc ngài tự mình đi xử lý chuyện của Giang Tâm Di, ngộ nhỡ có sơ suất, truyền thông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngài, nói ngài vì không muốn nhận quen biết với đứa con gái riêng mà máu lạnh vô tình! Cho nên, chuyện này nên giao cho Bạch tiên sinh xử lý thì hơn!”

Đường Hạc Lễ hít một hơi, tựa hồ đang suy tư điều gì. Không khí trong phòng khách như ngưng đọng, thời gian một giây rồi lại một giây lạnh lùng trôi qua.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Lão gia tử, Giang Tâm Di hận chết ngài, tuyệt đối sẽ không mặt đối mặt nói chuyện với ngài, càng sẽ không tiếp nhận sự thật cô ta không phải con ruột của ngài. Nhưng tôi có thể buộc cô ta tiếp nhận sự thật, điểm này tôi sẽ nghĩ diendanlqđ cách. Tôi đã nói người của Kha Triết Nam đưa con gái của Giang Tâm Di đi, đương nhiên là thừa dịp Giang Tâm Di không đề tâm.”

Anh muốn thông qua đứa trẻ này uy hiếp Giang Tâm Di phải tiếp nhận sự thật.

Cuối cùng, con ngươi Đường Hạc Lễ lóe sáng, tỏ thái độ nói: “Được! Ta sẽ cho cậu tái hôn với Du Du! Tốt nhất cậu mau xử lý sớm chuyện này cho tốt, nói cô ta không được bám theo ta!”

Bạch Ngôn Sơ lộ ra nụ cười của người chiến thắng: “Thật là phải cảm tạ lão gia tử rồi!” Sau đó xoay người rời đi.

Du Du vẫn nép vào trong ngực cha, hồi lâu vẫn không có ngẩng đầu lên.

=====

Buổi sáng hôm sau, Bạch Ngôn Sơ tới nơi ở của Giang Tâm Di. Còn con gái NiNi của Giang Tâm Di đã bị anh dấu đi.

Anh vừa đến liền trực tiếp nói cho cô biết, Đường Hạc Lễ không phải là cha ruột của cô. Nhưng Giang Tâm Di không thể nào tiếp nhận được, cảm xúc bùng nổ.

Lúc đó, di của cô đi ra, lấy ra một cái hộp gỗ. Bà ấy nói đây là vật mà cha Giang Tâm Di đưa cho bà, chưa bao giờ mở ra, nói thời điểm vạn bất đắc dĩ

mới được mở.

Sau khi mở hộp gỗ ra, bên trong cũng có một quyển nhật ký. Di mở quyển nhật ký ra, trong đó đều là chữ do cha của Giang Tâm Di viết. Trong đó có một bài viết viết thân thể thực sự của cô.

Thì ra là, ban đầu ông vẫn thăm mền Giang Thái Bình. Cũng biết được Giang Thái Bình sau khi chia tay với Đường Hạc Lễ thì có thai, nhưng sau lại bị buộc phải phá thai. Mất đi tất cả nên Giang Thái Bình ngày ngày mượn rượu giải sầu, cuộc sống càng thêm phóng túng. Có một tối, bà uống say bị mấy tên côn đồ lôi vào cái hẻm nhỏ ô nhục. Sau đó cha Giang Tâm Di đi qua phát hiện bà quần áo xộc xệch, khóc thảm thiết, liền dẫn bà về nhà nghỉ ngơi.

Sau này, Giang Tâm Di kết hôn với người đàn ông cảm động nhưng hiền lành thành thực. Sau khi cưới ba ngày, bà mới phát hiện mình có thai.

Cho nên nói, cha đẻ của Giang Tâm Di, phải là mấy tên côn đồ đã hãm hiếp bà. Không phải Đường Hạc Lễ, cũng không phải là người đàn ông cảm kia.

Đọc xong cuốn nhật ký, tất cả mọi người đều thất kinh. Giang Tâm Di gào thét mấy tiếng, sau đó liền ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, Bạch Ngôn Sơ nói cho cô biết, nếu cô dám tùy tiện đi tìm Đường Hạc Lễ, thì cô sẽ không được gặp lại con gái. Giang Tâm Di đồng ý, dùng cái này làm điều kiện để Bạch Ngôn Sơ đồng ý trả mai sẽ thả con gái của cô ra.

Bạch Ngôn Sơ trở lại Đường gia, Đường Hạc Lễ hỏi anh: “A Sơ, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Rất khó nói. Nhưng tôi sẽ cho người giám sát cô ta chặt chẽ, sẽ không để cho cô ta có cơ hội lại gần ngài và Du Du.”

Đường Hạc Lễ khẽ gật đầu, chân mày nhăn lại: “Ta đã đồng ý cho Du Du tái giá với cậu, hi vọng cậu đừng làm phụ lòng con bé rồi làm tổn thương nó. Nếu không, ta sẽ cho cậu chết rất thảm!”

Bạch Ngôn Sơ nhếch môi cười nhạt một tiếng, “Lão gia tử, Du Du chỉ có thể đi cùng với tôi! Chẳng lẽ ngài hi vọng cô ấy với Kha Triết Nam?”

Đường Hạc Lễ than thở: “Khi ta còn trẻ đã từng phạm sai lầm, phụ một người phụ nữ, để cho cô ấy chịu hết khổ sở. Nhưng, ta không hy vọng tất cả báo ứng sẽ rơi vào người con gái ta!”

Sau đó lại nhìn Bạch Ngôn Sơ nói, “Nếu như Giang diendankđ Tâm Di vì vậy mà bỏ qua, ta cũng sẽ không gây khó khăn cho nó. Dù sao, ta thiếu mẹ nó khoản nợ tình cảm. Ta không bức nó đến đường cùng, coi như là ta tích đức vì Du Du đi!”

Bạch Ngôn Sơ lại hỏi, “Lão gia tử, tất cả mọi chuyện giữa tôi và Giang Tâm Di, ngài không phải rất muốn biết sao?”

Đường Hạc Lễ nhìn anh: “Cậu muốn nói gì?”

Bạch Ngôn Sơ âm trầm nói: “Nếu như ngài thật sự muốn biết, bây giờ tôi có thể nói cho ngài biết tất cả!”

=====

Lúc tan làm, Du Du rời công ty, xuống dưới lầu. Đang lúc cô đang cúi đầu đi về phía cửa chính thì phía sau liền truyền đến tiếng kêu của đồng nghiệp A Moon: “Du Du! Đi nhanh như vậy?”

Du Du quay đầu lại, cười nói: “Moon”

“Mới vừa rồi chúng ta đang còn bàn chuyện đi ăn món Ấn Độ mà! Sao, đi cùng đi?” Moon nhiệt tình muốn mời cô.

Du Du nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng vẫn là từ chối, “Ừm, tôi có chút chuyện không đi, các cô cứ đi đi! Ăn tối vui vẻ!”

Chẳng biết tại sao, sáng sớm hôm nay cho đến bây giờ, cô có chút không tập trung. Vừa đến phòng làm việc rót coffee liền làm đổ ra bàn, sau đó buổi trưa lúc ăn cơm thì lại để cho vấy mấc vào cạnh bàn.

Loại cảm giác này vô cùng hiếm thấy, nhưng tới rất mãnh liệt.

Cô còn nhớ trước mấy ngày khi mẹ cô qua đời, chính là loại cảm giác này. Không biết vì sao lại luống cuống, không tránh khỏi việc tâm tư trở nên bất an.

Cho nên, cô muốn nhanh chóng lên núi một chuyến, chăm sóc cha. Chỉ khi gặp được cha, trong lòng mình mới có thể bình yên.

Lái xe, một đường đi về phía Tây Nam. Nửa giờ sau, cô đã đến nơi.

Đình thự của nhà họ Đường hôm nay cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng chim chóc hót líu lo. Người gác cổng gật đầu chào hỏi cô, cô giảm tốc độ, đậu xe ở cửa biệt thự.

Vừa xuống xe, quản gia Niên thúc đã ra cửa chính, nói với cô: “Du Du, cha cháu có điện thoại cho cháu không?”

Du Du sững sờ: “Không có! Sao vậy ạ? Cha không có nhà sao?”

Niên thúc cau mày, có vẻ có chút lo lắng: “Ba diễđanlqđ giờ trước lão gia nhận được một cú điện thoại liền đi ra ngoài, cũng không nói đi nơi nào, liền tự mình lái xe đi.”

Cả người Du Du run lên: “Cái gì? Đi ra ngoài? Còn chưa có trở lại?”

Chẳng trách hôm nay cả ngày nay tâm thần cô bất định, thì ra là do cha đi ra ngoài giờ này vẫn chưa có trở về!

“Ta đã gọi điện thoại cho ngài ấy nhiều lần, không ai nhận! Chuyện gì vậy chứ? Ngài ấy rất ít khi ra khỏi cửa!”

Đường Hạc Lễ ít làm chuyện như vậy, không nói một tiếng liền đi ra ngoài. Hơn nữa, một mình ông lái xe đi ra ngoài, khiến người ta cảm thấy thật kỳ hoặc.

Người nào hẹn ông ấy? Du Du cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

“Niên thúc, ai gọi điện tới vậy?”

Niên thúc lắc đầu một cái: “Không biết, ngài diễđanlqđ ấy không nói! Ta vừa điều tra số điện thoại đó, là gọi bằng điện thoại công cộng!”

Du Du kịp phản ứng, vội vàng nói: “Niên thúc, tôi nghĩ cha tôi đã xảy ra chuyện rồi. . . . .” Nói tới chỗ này, cả người cũng mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Chông trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 64

Bên ngoài phòng cấp cứu bệnh viện Dưỡng Hòa, Du Du cùng Niên thúc, Lâm Như Nguyệt đều đau khổ đứng trước cửa phòng cấp cứu. Mà diễđanlqđ Bạch Ngôn Sơ đứng ở một bên, im lặng nghe hai cảnh sát đang hỏi một người đàn ông trung niên.

Ông ta là một công nhân làm vệ sinh ở nghĩa trang Thiên Thủy, ông ta là người đã thấy Đường Hạc Lễ hôn mê trên bậc thang ở nghĩa trang Thiên Thủy.

Một cảnh sát tầm hơn ba mươi tuổi hỏi, “Tạ tiên sinh, ông thấy Đường Hạc Lễ tiên sinh ở đâu?”

“Dưới bậc thang của nghĩa trang Thiên Thủy! Lúc ấy Đường tiên sinh đã hôn mê, trán chảy máu, mắt kính bị vỡ! Nhưng vẫn còn thở!”

“Lúc ông thấy ngài ấy, là mấy giờ?”

“Năm giờ 19 phút chiều!”

“Sau đó ông làm gì?”

“Tôi thấy ông ấy còn thở, liền nhanh chóng kêu người tới cùng nhau đưa ông ấy tới bệnh viện! Sau đó tôi mới biết ông ấy là người có nhiều tiền!”

Cảnh sát gật đầu một cái: “Vậy ông có nghe được âm thanh gì không bình thường hay không? Như là đánh nhau? Cãi nhau?”

“Không có! Vẫn rất bình thường, tôi không nghe thấy tiếng gì.”

“Cám ơn!”

Sau khi người đàn ông đó đi, Bạch Ngôn Sơ hỏi người cảnh sát nam kia: “Liêu sir, xin hỏi ngài có ý kiến gì không?”

Liêu sir than nhẹ, gương mặt ngơ ngẩn: “Có lẽ là có người cố ý hẹn Đường tiên sinh tới nghĩa trang Thiên Thủy, sau đó đã đẩy ông ấy, dẫn đến việc làm ông ấy bất tỉnh! Bên pháp y đã tới hiện trường để kiểm chứng, chắc sẽ có tin tức tốt.”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu, trong mắt xẹt qua vẻ u ám. Tay nắm nhẹ thành quả đấm, mày kiếm cũng dần dần nhíu lại.

Lại là nghĩa trang Thiên Thủy?

Anh đột nhiên xoay người, đi tới trước mặt Du Du cùng Lâm Như Nguyệt, nói: “Anh đi ra ngoài một chút, rất nhanh diễđanlqđ sẽ trở lại!”

Lâm Như Nguyệt nhướn mày lên, chăm chọc nói: “Bây giờ chắc là cậu đang rất vui vẻ đúng không?”

Bạch Ngôn Sơ cố ý không nghe rõ: “Di Nguyệt có ý gì?”

Lâm Như Nguyệt cười lạnh: “Lão gia đã xảy ra chuyện, đó là điều mà cậu hy vọng nhất! Cậu luôn mong ông ấy ngã xuống liền thay thế ông ấy!”

Du Du phìền não kêu lên: “Đừng nói nữa.”

Lâm Như Nguyệt hoảng sợ, lúc này mới im lặng quay đầu.

Du Du cười lạnh, “Nơi này cần yên tĩnh!”

Bạch Ngôn Sơ nhìn về phía cô nói: “Anh đi một chút rồi sẽ trở lại!”

Du Du không có nhìn anh: “Ừ.”

Mấy ngày này, cô vẫn luôn duy trì một khoảng cách với anh. Bởi vì cô không muốn nhìn thấy anh, cũng sợ nhìn thấy anh.

Ngày kết hôn của bọn họ đã được Đường Hạc Lễ định vào thứ Tư tuần sau. Nói cách khác, trừ phi đến lúc đó cô rời khỏi Hương thành, nếu không đến lúc đó chỉ có thể cùng anh tái hôn rồi.

Xem ra, anh đã lười phải mang mặt nạ rồi, dứt khoát lộ rõ ra vẻ nặthung tàn bá đạo, ép cô đi vào khuôn khổ.

Cha nói với cô: Bạch Ngôn Sơ quả nhiên có chút thay đổi, chẳng qua ta vẫn tin tưởng nó hoàn toàn sẽ không làm phản. Dù sao, ta nhìn ra được nó rất quan tâm con.

Ha ha, anh đang quan tâm cô? Du Du cảm thấy buồn cười. Anh quan tâm nhất, trừ vị trí tổng giám đốc của Hoa An cùng vô hạn tài phú, còn có cái gì?

Tình cảm? Anh đã sớm coi nó là bùn lầy dưới chân rồi.

Không lâu sau khi Bạch Ngôn Sơ đi, Hoàng Nhất Tường cũng đến, ông tháo băng tên cảnh sát xuống, hẳn là đã tan việc. Ông vừa thấy Du Du, liền đi qua an ủi: “Du Du, không sao đâu! Ta tin ông ấy sẽ tỉnh lại sớm thôi!”

Lâm Như Nguyệt bắt đầu ghen ngạo: “Hoàng sir, ông nhất định phải giúp chúng tôi! Hạc Lễ bị người ta hại, nhất định là bị người ta hại! Nhất định là có người muốn ông ấy chết!”

“Yên tâm! Chúng tôi nhất định sẽ điều tra!” Hoàng Nhất Tường ôn hòa nói. Sau đó lại hỏi, “Hai ngày nay ông ấy có gặp người nào hay không? Hoặc diễndanqlđ là nhận được cuộc điện thoại nào không bình thường hay không?”

Lâm Như Nguyệt cẩn thận nhớ lại, nói: “Xế chiều hôm nay nhận một cuộc điện thoại, liền vội vã ra ngoài. Nhưng, cuộc điện thoại kia là điện thoại công cộng gọi tới.”

Hoàng Nhất Tường gật đầu một cái: “Được, cấp dưới của tôi sẽ đi điều tra! Manh mối này rất quan trọng!” Sau đó lại đi xung quanh nhìn một chút, “Ừm, Bạch Ngôn Sơ tiên sinh đâu?”

Du Du đáp: “Anh ấy có chuyện phải đi ra ngoài.”

“Hừ, nhất định là trong lòng cậu ta có quỷ mới rời khỏi đây!” Lâm Như Nguyệt hung hăng cười lạnh.

Du Du không nói tiếng nào, nhưng trong lòng lại dao động mãnh liệt.

Bạch Ngôn Sơ đi đâu? Chẳng lẽ thật sự bởi vì chột dạ mà rời đi? Chẳng lẽ anh ta đã biết hung thủ là ai?

Lần này địa điểm cha xảy ra chuyện cùng địa điểm cô xảy ra chuyện là giống nhau, chẳng lẽ là loại trùng hợp sao?

Giang Tâm Di? Chẳng lẽ lại là người phụ nữ đó làm?

Nếu cô ta biết mình không phải là con gái nhà họ Đường, tại sao còn muốn cắn nhà họ Đường không thả?

Đây mới là điều khiến Du Du sợ. Bởi vì một người một khi đã điên lên, bất luận kẻ nào cũng không ngăn cản được. Nếu Giang Tâm Di một lòng muốn báo thù, đây tuyệt đối là ma quỷ của nhà họ Đường mà.

=====

Bạch Ngôn Sơ dùng sức đẩy ra cửa của nhà Giang Tâm Di, sai bước đi vào. đi của Giang Tâm Di ôm đứa bé đứng một bên, cả người run rẩy, không dám nói một lời.

“Giang Tâm Di đâu? Người đâu?” Bạch Ngôn Sơ nhìn một vòng phát hiện không thấy người muốn tìm, liền đi tới trước mặt di của Giang Tâm Di lạnh lùng hỏi.

Di của Giang Tâm Di run rẩy đáp: “Nó không về đây! Từ tối hôm qua đến bây giờ nó không về đây.”

“Từ tối hôm qua đến bây giờ?”

“Ngôn Sơ, nhất định là nó lại gây sự! Tôi đã khuyên nó, nó không nghe tôi! Ngôn Sơ, tối hôm qua tôi gặp ác mộng, mơ thấy nó sẽ không về di đàn lqđ nữa. . . . . Đứa nhỏ này nó không còn đường để đi rồi!” Di của Giang Tâm Di ôm đứa bé khóc thút thít.

Người phụ nữ hiền lành chất phác này, hình như đã dự cảm thấy cháu gái ngoại của mình không còn đường về.

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ đột nhiên rơi xuống trên mặt Tiểu Ny Ny trong lòng bà. Đôi mắt của bé gái đáng yêu sáng ngời, hoàn toàn không ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Làm trẻ con thật tốt, hồn nhiên ngây ngất, không buồn không lo. Trong lòng anh cảm thán.

“Ngôn Sơ, cậu. . . . . cậu bỏ qua cho đứa bé! Đứa bé là vô tội!” Di của Giang Tâm Di thấy anh nhìn đứa bé chăm chăm, trong lòng có chút sợ hãi, liền cầu xin tha thứ.

Thế nhưng anh lại ôn hòa nói: “Di Bình, mang đứa bé đi thôi! Di dọn dẹp đi, không cần ở nơi này nữa. Ngày mai tôi sẽ thu xếp phòng ở mới cho hai người.” Dứt lời, tay của anh nhẹ nhàng nhéo trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt của bé gái.

Đột nhiên, một cảm giác ấm áp chảy vào trong lòng. Có lẽ, trẻ em làm cho người ta có thêm sức mạnh. Trẻ con là người thuần khiết nhất trên thế giới này, có thể xua tan nỗi tâm âm u và sự ác độc của mọi người.

Nếu người nào mà xuống tay được với đứa bé, mới thật sự là ác ma.

Di của Giang Tâm Di liều mạng gạt đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy, Tâm Di đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Ngôn Sơ lại lạnh lùng nói: “Di Bình, di đã phải vất vả vì cô ta quá nhiều, di chính là một người mẹ khác của cô ta. Đáng tiếc, cô ta phụ di. Về sau đừng nghĩ tới cô ta, coi như không có người thân này đi! Hãy nuôi dưỡng đứa bé thật tốt!”

Anh nói xong lời này, xoay người đi ra ngoài.

Đi ra bên ngoài anh gọi điện thoại cho Tiền Cường: “Cậu đang ở đâu? Có hành tung của tên ngu xuẩn kia hay không?”

Tiền Cường thất vọng nói cho anh biết: “Điều cốt đứt quan hệ rồi! Mất đi hành tung.” Lại hỏi, “Ngài định làm gì?”

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng cười: “Gió nổi lên rồi.”

Tiền Cường có chút không rõ tình hình, liền hỏi, “Gió?”

“Đi tìm cả Hương thành cho tôi, phải tìm ra Giang Tâm Di! Tìm được rồi thì đưa cô ta tới gặp tôi!”

Kết quả chẩn đoán cuối cùng của Đường Hạc Lễ là bị ngã xuống dẫn đến bị trúng gió. Mặc dù bảo vệ được tính mạng, nhưng lại tạm thời không nói di đàn lqđ được cùng với nửa người dưới không hoạt động được.

Theo việc Giang Tâm Di mất tích, cùng với việc nhân viên pháp y tìm được vài sợi tóc của cô ta ở hiện trường, cảnh sát bước đầu xác định cô ta là đối tượng tình nghi.

Du Du không tới công ty đi làm việc, mỗi ngày đều đi bệnh viện làm bạn với cha. Cô hi vọng một ngày nào đó, sẽ thấy cha hồi phục, nghe được ông mở miệng nói chuyện.

Lâm Như Nguyệt coi như làm hết trách nhiệm một người vợ, ngày đêm ở trong phòng bệnh chăm sóc Đường Hạc Lễ, lau người cho ông, cho ông uống nước.

Trừ lần đó ra, mỗi ngày Bạch Ngôn Sơ sau khi tan việc liền từ công ty đến thăm Đường Hạc Lễ. Nhưng, Lâm Như Nguyệt lần nào cũng chê cười anh, mà anh cũng không phản bác.

Hôm nay, lúc Bạch Ngôn Sơ còn chưa tới, Lâm Như Nguyệt ở sân thượng của phòng bệnh nói với Du Du: “Du Du, rõ ràng, người hại cha con chính là Bạch Ngôn Sơ!”

“Di Nguyệt, mọi việc không thể kết luận bừa bãi.” Du Du nhìn về phương xa nói.

“Du Du, di biết con vẫn có tình cảm với Bạch Ngôn Sơ, nhưng bây giờ người nằm tại đây của là cha con! Ông ấy là bị người đàn ông con yêu sâu đậm hại thành như vậy! Bạch Ngôn Sơ đã sớm muốn thay thế cha con, cho nên cậu ta liền cùng con tiện nhân đó làm hại cho con.” Lâm Như Nguyệt lo lắng muốn thuyết phục con gái của chồng tin phán đoán của mình.

“Di Nguyệt, di có ý nghĩ như vậy rất bình thường. Nhưng, tất cả còn giao cho cảnh sát đi điều tra, tôi tin rằng rất nhanh tất cả sẽ được phơi bày.” Du Du

nói xong câu này liền đi vào phòng bệnh.

Trên giường trắng, sắc mặt Đường Hạc Lễ tái nhợt hai mắt nhắm chặt, ngực phập phồng theo tiết tấu. Du Du ngồi ở mép giường, nắm bàn tay lạnh như băng của ông, cố gắng để cho nhiệt độ của bàn tay mình truyền sang cho ông.

Tâm nguyện duy nhất trước mắt của cô, chính là hi vọng cha có thể nhanh chóng hồi phục.

Bây giờ bên ngoài có rất nhiều lời đồn, nói Bạch Ngôn Sơ muốn thay thế Đường Hạc Lễ làm tổng giám đốc Hoa An, hơn nữa cũng có rất nhiều người liên hệ anh cùng chuyện Đường Hạc Lễ gặp chuyện không may, rất nhiều suy tưởng hợp tình hợp lý. Nói thí dụ như là anh cùng Giang Tâm Di liên thủ, hợp mưu hại Đường Hạc Lễ.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lâm Như Nguyệt vội vàng chạy tới mở cửa. Niên thúc đứng ở ngoài cửa.

Ông ta vừa vào cửa, nhẹ nhàng nhìn người đàn ông trên giường một chút, hỏi: “Hôm nay lão gia như thế nào?”

Lâm Như Nguyệt thở dài nói: “Khá hơn một chút, nhưng thần trí vẫn mơ hồ, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.”

Niên thúc lại dời ánh mắt, nhìn hai người phụ nữ âm thầm nói: “Bạch Ngôn Sơ định thay mặt lão gia làm tổng giám đốc của công ty, ngày mai sẽ chính thức tuyên bố.”

Lâm Như Nguyệt ngăn ra, nói: “Bên hội đồng quản trị cũng đã thông qua?”

Nhịp tim Du Du đập kịch liệt, liền lấy tay ấn ngực.

Bước chân của Bạch Ngôn Sơ, hình như vĩnh viễn đều nhanh hơn người khác một bước. Thay mặt làm tổng giám đốc, thật ra thì cũng không khác tổng giám đốc nhiều.

Niên thúc lại thất vọng nói: “Hiện tại Hội Đồng Quản Trị cũng không dám làm trái lại cậu ta! Lần trước Diệp Đồng cùng cậu ta tranh chấp liên ngã bệnh, hôm nay cũng không quan tâm hỏi tới chuyện của công ty rồi. Không có Diệp Đồng dẫn đầu, còn ai dám công khai đối nghịch với cậu ta? Trong lòng có bất mãn đi nữa, đều phải chịu đựng không dám bày tỏ.”

Lâm Như Nguyệt càng nóng nảy, nói: “Đây chẳng phải là trơ mắt nhìn cậu ta lấy tay che trời? Rõ ràng cậu ta thừa dịp Hạc Lễ bị bệnh liền chiếm đoạt quyền lực của công ty! Tiếp tục như vậy, cậu ta sẽ trở thành tổng giám đốc!”

“Cậu ta quả thật là một Bạch Nhãn Lang! Quá tàn bạo!” Niên thúc cũng hung ác nói.

Du Du cắn môi, không nói một câu. Trong lòng rất hỗn loạn, mỗi mạch máu trong đại não hình như cũng ông ông tác hưởng.

Bạch Ngôn Sơ quả thật rất xấu xa. Không có tâm huyết mà lại ham muốn thành quả.

Lâm Như Nguyệt cầu xin Niên thúc nghĩ biện pháp: “Niên thúc, chúng ta phải ngăn cản cậu ta! Hoa An không thể bị hủy ở trên tay cậu ta.”

Niên thúc lại nhìn Du Du một cái, hỏi: “Du Du, nghe nói con sẽ phải tái hôn với cậu ta hả?”

Dường như ánh mắt lo lắng của Du Du nhìn về phía Niên thúc, nói: “Cha tôi bị bệnh, chuyện gì tôi cũng có không tâm tình nói, không có tâm tình làm.”

Niên thúc lại thở dài nói: “Nhưng, Bạch Ngôn Sơ sẽ dễ dàng bỏ qua cho cháu sao, lúc này cả Hoa An đều là của cậu ta, huống chi là cháu? Du Du, phụ nữ các người cũng đã bị cậu ta bức chết rồi!”

“Chẳng lẽ dưới tình huống cha con bị bệnh mà cậu ta lại ép con tái hôn? Quả thật không phải là người!” Lâm Như Nguyệt cơ hồ kêu lên, gương mặt cũng bởi vì kích động mà đỏ lên.

Du Du cảm thấy trong đầu càng ngày càng loạn, liền miễn cưỡng cười nói: “Tôi đi ra ngoài hóng mát một chút! Hai người hãy chăm sóc cha tôi!” Liền mở cửa đi ra ngoài.

Đi vài bước, lại cảm thấy không có mục đích gì. Chìm trong cảm giác mờ mịt, mới phát giác rất nhiều thứ không thấy, tìm không được.

Trùng sinh, rốt cuộc cô vì cái gì? Vì trả thù người thứ ba? Vì không yêu người đàn ông gọi là Bạch Ngôn Sơ nữa? Vì tìm về tự tôn ngày xưa diễm phúc của mình? Vì quý trọng đồ mình chưa từng quý trọng? Hay là vì thấy rõ người đối trá hèn hạ?

Thật là loạn.

Run rẩy cầm điện thoại di động lên, gọi một cuộc điện thoại. Bên kia lại truyền đến một âm thanh: số máy đang bận.

Không thể làm gì khác hơn là để điện thoại vào túi áo, đứng ở bên rào chắn hít thở mấy cái.

Nếu Bạch Ngôn Sơ thật sự muốn ép cô tái hôn, như vậy cô sẽ ngoan ngoãn đồng ý hay là đại náo một trận?

Hoặc là nói, đã không tới phiên để cô làm chủ?

Điện thoại di động ở trong túi áo rung lên, cô lấy ra nhận: “Bạch Ngôn Sơ, tôi muốn hỏi anh.”

“Anh đang ở dưới lầu bệnh viện, chờ anh.” Người đàn ông bên kia nói.

Chẳng biết tại sao, anh nói hai chữ “Chờ anh”, thế nhưng nghe có chút dễ dàng.

Chẳng lẽ là thần kinh của cô quá nhạy cảm? Cô cảm thấy hỗn loạn.

Nhưng lúc cô đang nghĩ tại sao, vội vàng bước nhanh đi tới thang máy.

Không thể để cho anh đi lên, tối thiểu là hiện tại không được. Niên thúc cùng Lâm Như Nguyệt vẫn còn ở trong phòng bệnh đầy lòng cảm phẫn, ngộ nhờ anh đi vào, Đại Chiến Thế Giới lần thứ ba bộc phát thì sao?

Xuống dưới lầu một, cô liền đi nhanh ra cửa bệnh viện. Xe Bentley màu đen của Bạch Ngôn Sơ vừa dừng lại, thật là khéo.

Anh vừa xuống xe liền thấy cô đi xuống, liền đi tới, hỏi: “Sao vậy?”

Nhìn thấy hô hấp của cô dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, anh không nhịn được ôm cô vào trong ngực, cười nói: “Tiểu nha đầu muốn anh sao?”

“Trước tiên anh buông tôi ra đã.” Du Du ở trong lòng anh, ý thức lại bị trên mùi thân thể của anh kiềm chế.

Mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh, vẫn là mùi cô thích nhất trong quá khứ. Mặc dù anh hút thuốc lá, nhưng cũng không quá mức lệ thuộc vào điếu thuốc lá, cho nên trên người anh cũng không nồng nặc mùi thuốc lá. Trên người của anh vĩnh viễn là mùi sạch sẽ mà lạnh lạnh.

Bạch Ngôn Sơ buông cô ra, bàn tay vuốt ve sau gáy cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 65

Editor: Nam Cung Nguyệt

“Trước tiên đừng đi vào! Niên thúc và di Nguyệt vẫn còn ở phía trên, anh đi vào chỉ thêm phiền.” Du Du thở một hơi nói.

Anh nắm lấy đôi tay nhỏ bé có chút lạnh của cô lên, cười nói: “Nhìn xem, em rất tốt với anh. Anh rất thích em như vậy.”

“Bạch Ngôn Sơ, đủ rồi? Cái anh muốn lấy cũng đã lấy được, vậy anh hãy bỏ qua cho tôi đi!” Du Du không nghĩ tới việc mình lại phải cầu xin anh.

Bạch Ngôn Sơ dứt khoát bày ra vẻ mặt không hiểu: “Em nói cái gì? Du Du, cha em đã đồng ý với anh đấy, chỉ cần anh giúp nhà họ Đường đối phó với Giang Tâm Di, tuần sau ông ấy sẽ để em hạ cho anh.”

“Nhưng Giang Tâm Di làm cha tôi bị thương! Cho nên tôi có thể lý giải là, chuyện này không đạt tới hiệu quả như mong muốn, tôi có thể không lấy chồng.”

“Du Du, không cần như cô gái nhỏ cố tình gây sự! Mặc kệ như thế nào, anh đã ra lệnh cho Giang Tâm Di rời đi, những chuyện xảy ra sau này anh cũng không dự đoán trước được.”

Du Du rút cuộc không nhịn được bi phẫn, quát: “Ai biết được anh có cùng người phụ nữ họ Giang kia hợp mưu để chinh cha tôi hay không?”

Sắc mặt Bạch Ngôn Sơ trở nên rét lạnh, nhiệt độ trong mắt cũng giảm xuống: “Du Du, em chọn tin tưởng người khác chứ không tin anh! Sự tin tưởng của em đối với anh, ngay từ khi bắt đầu đã rất ít, anh thật sự rất đau lòng.”

Du Du ghen ngào nói: “Bây giờ anh muốn tôi tin tưởng anh như thế nào? Cha tôi thì xảy ra chuyện, Giang Tâm Di thì mất tích! Anh lại muốn làm tổng giám đốc của Hoa An! Tất cả đều trùng hợp như thế! Bạch Ngôn Sơ, anh có tư cách để cho tôi tin tưởng anh sao?”

Đúng lúc cô tuyệt vọng quay người đi thì anh lại ôm lấy cô. Cô vùng vẫy như tiểu dã thú bị nhốt trong ngực, anh trầm giọng nói ở bên tai của cô: “Du Du, anh chẳng những phải làm tổng giám đốc của Hoa An, càng phải biến em thành vật riêng tư của anh. Em ngoại trừ việc chấp nhận anh, không có con đường khác có thể đi.”

Được rồi, anh chính là vô liêm sỉ thích làm theo logic cường đạo của anh. Bạch Ngôn Sơ bây giờ, căn bản không phải là người, mà là lang sói. Lang sói

thì sao nói đạo lý được?

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Du Du nảy ra một kế, nói: “Vậy thì tốt, thời gian nhất định phải để tôi quyết định! Còn nữa, tôi có một vài điều kiện.”

Thế nhưng anh lại kiên trì theo Logic của chính anh: “Du Du, không thể để cho anh đợi, đợi quá lâu anh sẽ phiền não. Nếu như em tính để cho cha em hồi phục trước, thì chúng ta tái hôn sớm một chút. Em không chỗ nương tựa, ông ấy tính lại cũng không vui.”

Du Du cũng không chịu yếu thế: “Nhất định phải đợi đến khi cha tôi hồi phục rồi tôi mới kết hôn.”

Anh cười cười, đôi môi cong thành đường vòng cung đẹp mắt, làm cho cô nhìn mà phát rét: “Bảo bối, em phải nghe lời.” Sau đó anh đẩy cô đến trước cửa xe, dặn dò, “Em mệt rồi, về ngủ đi! Mắt thâm quầng cả rồi!”

Du Du rất muốn tức giận, nhưng cuối cùng vẫn cố kiềm nén lại.

Bảo toàn thể lực và tinh thần, tiếp tục giày vò anh thật tốt.

Cha đã ngã xuống, người trước mắt cô có thể dựa vào là ai? Kha Triết Nam? Không được, hắn còn đang sút đầu bể trán đây.

Lâm Như Nguyệt? Cô vẫn luôn không qua lại thân thiết cùng người phụ nữ này, cho nên không thể lôi kéo bà ta làm đồng minh.

Còn lại có lẽ chỉ có Niên thúc thôi.

=====

Tỉnh dậy, Du Du phát hiện cả người mình dính dính, lạnh lẽo. Cô biết, mình lại mơ thấy ác mộng.

Lại mơ thấy mình ngã xuống từ trên những bậc thang lát đá Cẩm Thạch, máu tươi chảy ròng ròng, dần dần trở nên vô lực, dẫn đến tử vong. . . . .

Khẽ thở hổn hển vài cái, cô mới cảm thấy nhịp tim dần dần bình phục trở lại. Vừa nhìn đồng hồ báo thức trước giường, đã là tám giờ rưỡi sáng rồi, đã sớm qua thời gian bảy giờ khi chuông báo thức kêu.

Vội vàng rửa mặt, đi xuống dùng bữa ăn sáng. cầm tờ báo lên nhìn, phía trên trang đầu cơ hồ đều là tin tức về việc Đường Hạc Lễ nằm viện.

Phiền lòng nôn nóng xem xong, rồi cô phát hiện một tin tức mới ——《Kha Triết Nam kinh nghiệm non nớt, cổ phiếu Đông Hải rớt giá》.

Bình luận phía trên chỉ ra: người lãnh đạo mới Kha Triết Nam của tập đoàn Đông Hải kinh nghiệm non nớt, biện pháp không lưu loát, dẫn đến hai tuần nay cổ phiếu bị rớt giá.

Cô vẫn có chút lo lắng cho Tiểu Nam. Dù sao bị người khác cứng rắn đẩy tới vị trí kia, nhắm mắt làm chuyện mình không thích, còn phải cố hết sức đã không được cảm ơn còn bị người khác khiển trách. Hắn mới là người đáng thương nhất.

Ăn bữa sáng rồi thay đồ xong, cô chuẩn bị ra cửa. Hôm nay cô mặc rất thoải mái, một thân mặc quần áo thể thao juciy couture màu đỏ nhạt, dưới chân đi giày thể thao.

Vừa ra cửa, liền nhìn thấy trong sân có bốn, năm người đàn ông mặc âu phục màu đen, còn đeo tai nghe và bộ đàm.

Trong lòng đột nhiên nhói một cái, dự cảm chẳng lành tự nhiên sinh ra, liền xoay người đi tìm A Son. Đúng lúc A Son đi tới, hỏi: “Tiểu thư, không phải là cô tới bệnh viện ư?”

Du Du tức giận hỏi: “Mấy tên kia là ai? Tại sao lại ở trong sân của tôi!”

Sắc mặt của A Son nhất thời trở nên phức tạp, nói: “Đây là người của Bạch tiên sinh phái tới. Có lẽ là bởi vì lần trước tiểu thư bị người khác bày kế, Bạch tiên sinh không yên lòng về tiểu thư, mới cho người tăng cường biện pháp bảo an.”

Du Du đã trông thấy bên kia một người đàn ông bình thường mặc tây trang màu đen đi về phía mình, liền phiền não nói: “Đây là theo dõi thì có!”

“Tiểu thư muốn đi ra ngoài phải không?” Người đàn ông đầu húi cua nhàn nhạt hỏi.

A Son trả lời thay Du Du: “Phải tới bệnh viện để thăm lão gia của chúng tôi.”

“Người của chúng tôi cũng sẽ đi cùng!” Người đàn ông đầu húi cua lạnh nhạt nói.

Du Du giật mình, nói: “Tôi đi cùng A Son là được rồi! Cậu không cần đi cùng!”

Ai ngờ, người đàn ông kia lại nói cho cô biết một tin tức kinh người: “Bạch tiên sinh có lệnh, về sau tiểu thư đi ra ngoài, đều phải có chúng tôi đi cùng. Bởi vì, bắt đầu từ hôm nay A Son sẽ từ chức!”

Cái gì? Từ chức? Với ai?

A Son là vệ sĩ mà cha tí mi chọn lựa cho mình, tại sao có thể nói đi là đi được?

Du Du cá giận nói: “Người nào nói? A Son là vệ sĩ của tôi!”

Ai ngờ, A Son lại đi lên trước nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, thật xin lỗi! Lần trước bởi vì xảy ra chuyện cô bị bày kế, Bạch tiên sinh rất tức giận, liền kêu tôi không cần làm nữa. Thật ra thì, tôi cũng đã nghĩ thông suốt, tôi cũng không muốn làm vệ sĩ nữa. Tiểu thư, rất xin lỗi, về sau tôi sẽ không thể bảo vệ cô nữa.”

“Cái gì? Bạch Ngôn Sơ bảo cậu đi?” Du Du lúc này mới ý thức được, Bạch Ngôn Sơ chuyện gì cũng nhúng tay vào.

Có liên quan đến cô, anh đều nhúng tay vào. Giăng một cái lưới to, để bao vây cô lại.

A Son còn nói, “Mai Tuyết sẽ ở lại đây bảo vệ cô, cô ấy là Tổng Chỉ Huy! Hơn nữa, cô ấy sẽ trực tiếp nghe theo lệnh của Bạch tiên sinh.”

A, thì ra là như vậy! Thì ra Mai Tuyết nói trắng ra là người Bạch Ngôn Sơ phái tới giám sát cô! Còn nói cái gì mà lo lắng cho an toàn của cô? Đều là chuyện hoang đường nói nhảm!

A Son lộ ra một vẻ mặt rất không bỏ được: “Tôi đi đây, tiểu thư! Bảo trọng.”

Nhìn vệ sĩ đã đi theo mình bốn năm từ từ rời đi, Du Du cảm thấy bi thương. Xem ra, cuộc đời của cô đang thoát khỏi quỹ đạo cô có thể nắm trong tay.

Người đàn ông đầu húi cua đi tới, “Tiểu thư, đi thôi!”

Du Du lại cầm điện thoại di động lên, gọi một cuộc điện thoại.

Bạch Ngôn Sơ dùng giọng điệu bình thản hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Du Du chịu đựng để không tức giận với anh: “Tôi không thích anh nhét mấy người kia cho tôi!”

“Bọn họ sẽ bảo đảm an toàn của em. A Son rõ ràng không phù hợp, không thể lưu lại. Từ nay về sau, người bảo vệ em đều do tôi an bài.”

“Bạch Ngôn Sơ, tôi sẽ không tái hôn cùng anh. Tôi thiếu trước khi cha tôi khỏi bệnh, tôi sẽ không!”

Bạch Ngôn Sơ lại cười: “Tiểu nha đầu, không cần cầu kinh với anh. Anh rất bận rộn.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Đề điện thoại di động xuống Du Du đột nhiên rất muốn khóc, liền ngửa đầu lên. Trên trời xanh có mấy đám mây chậm rãi trôi qua, làm cho cô cảm thấy càng thêm khó chịu so với ngày mưa.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi!” Người đàn ông áo đen lại thúc giục.

Du Du hít một hơi, đi theo hắn lên xe.

Sau khi lên xe, người đàn ông còn nói: “Về sau tiểu thư không cần phải tự lái xe đi ra ngoài, chúng tôi sẽ hộ tống cô đi đến nơi an toàn!”

Đây không phải là triệt để theo dõi thì là cái gì? Trong lòng Du Du cảm thấy rét lạnh.

Bạch Ngôn Sơ quả nhiên là lộ bản tính rồi. Nhưng là, cô lấy cái gì để đấu cùng anh?

=====

Lúc ở trong bệnh viện chăm sóc cha cho đến khi ra ngoài, Du Du mới phát hiện, từng cử động của mình thật sự bị Bạch Ngôn Sơ theo dõi.

Cái người mặc tây trang màu đen gần như không rời khỏi cô ngoài năm thước, lúc trở về cũng là do hắn lái xe. Hơn nữa, vừa lên xe, chuyện thứ nhất hắn làm là dùng bộ đàm báo cáo cái gì đó. Không cần phải nói, tuyệt đối là báo cáo hành tung của cô.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi, không có sức lực suy nghĩ quá nhiều. Muốn đối phó với Bạch Ngôn Sơ hung ác kia, chỉ dựa vào lực lượng ít ỏi của cô, thật sự vô cùng cách xa. Cô không thể chống chọi.

Có lẽ cần phải có thời gian, càng cần phải tinh táo lại để dành lực lượng.

Sau khi trùng sinh, cuối cùng cô cũng đã dần dần vạch trần diện mạo thật sự của anh rồi. Anh quả nhiên có dã tâm đối với Hoa An, anh quả nhiên có ý đồ muốn chiếm lấy vị trí của cha.

Như vậy, anh đối với cô thì sao? Cô không dám tưởng tượng, bởi vì vừa nghĩ trong lòng liền đau.

Sau khi về đến nhà, trời tối rất nhanh. Cuối mùa thu nên ban đêm tối rất nhanh.

Cô tùy tiện ăn hai miếng salad cá hồi, liền muốn đi ra ngoài một chuyến. Vì vậy cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Từ Thi Thi.

Từ Thi Thi gần đây đang bận tìm việc làm, cho nên cô cũng không quấy rầy cô ấy. Sau đó, cô ấy tìm được một công việc biên tập ở tòa soạn, tiền lương cũng không tệ lắm, cũng không phải là một chết.

Nhưng, bên kia điện thoại Từ Thi Thi lại tiếc nuối nói: “Thật xin lỗi! Tôi nay có buổi họp!”

Đành chịu thôi, Du Du để điện thoại di động xuống, tự mình đi ra cửa.

Cô rất muốn tìm chỗ thoải mái mà nghỉ ngơi một lát. Cho dù là một hiệu sách nhỏ cũng tốt.

Mai Tuyết lại mang theo mấy người mặc âu phục màu đen đi tới, nói: “Tiểu thư, cô muốn đi nơi nào? Sắc trời không tốt!”

Hôm nay vừa thấy người phụ nữ này, Du Du liền cảm thấy tức giận, liền lạnh lùng nói: “Tôi muốn đi nơi nào các người không cần biết.”

“Thân là vệ sĩ chuyên nghiệp, hành tung của cô chúng tôi luôn phải nắm rõ ở trong tay, mỗi thời khắc đều không thể phớt lờ! Bạch tiên sinh đã dặn dò, buổi tối cô tốt nhất không nên ra cửa, nếu thật sự có việc gấp cần đi ra cửa, ngài ấy sẽ tự mình đi cùng!” Mai Tuyết ôn hoà nói.

Du Du thề sau tối nay sẽ ghét Mai Tuyết, mặc dù cô ấy đã giúp mình làm rất nhiều việc.

Trong cơn tức giận, cô lại muốn gọi điện thoại cho Bạch Ngôn Sơ. Nhưng, mới vừa cầm điện thoại di động lên, trước cửa truyền tới một giọng nói: “Không cần gọi điện thoại cho anh, anh tới rồi.”

Anh vừa vào, liền đưa mắt ra hiệu để cho đám người Mai Tuyết rời đi.

Du Du nhìn anh, trong mắt đều là bất đắc dĩ cùng lo lắng. Cô rất muốn hỏi anh, tại sao lại làm như vậy?

Liên tục đau lòng làm cho cả người cô trở nên vô lực. Đúng lúc cô xoay người, Bạch Ngôn Sơ bước lên trước, đi tới bên người cô nhỏ giọng nói: “Hôm nay anh quá bận rộn, cho nên về trễ.”

Dứt lời, anh cười khẽ một tiếng, đưa tay bế cô lên.

Du Du cảm thấy sợ hãi, liền nói: “Thả tôi xuống! Tôi tự đi được!”

“Để cho anh ôm một cái! Tiểu nha đầu!” Trong giọng điệu của Bạch Ngôn Sơ mang theo hơi thở ấm nóng. Du Du loáng thoáng cảm thấy, ở trong đó có chút nguy hiểm.

Đến phòng ngủ, anh đặt cô lên trên giường. Cô lập tức nhảy ra, đi xuống giường chạy ra cửa phòng ngủ.

Cô biết mình điên rồi, nhưng tối nay cô thật sự cảm thấy rất sợ. Ánh mắt của anh cùng nụ cười của anh, cùng với hơi thở trên người của anh, cũng làm cho cô cảm thấy cả người phát run.

Giống như e ngại bão táp lại tới. Sợ đến lúc đó tất cả đều sẽ bể tan tành, đều sẽ bị hủy diệt.

Bạch Ngôn Sơ lại dễ dàng bước tới nắm lấy cô, kéo cô vào trong ngực mình. Cô đau khổ giãy giụa, thế nhưng anh lại từng bước một ép cô vào góc tường.

Anh thật sự quá giáo hoạt rồi, quá âm hiểm. Bởi vì anh nhanh chóng tìm được một chỗ có thể giữ chặt cô.

Anh ép cô đến bên tường, dùng đầu gối của mình hung hăng chống đỡ hai chân lộn xộn của cô, tay cũng hung ác nắm chặt lấy bả vai mảnh mai của cô.

Anh cúi đầu xuống, đặt trán mình ở trên trán cô, cười nói: “Không nên lãng phí sức lực nữa! Anh sẽ coi đó là một loại dẫn dụ đấy!”

Du Du quát lên: “Anh lại muốn gì?”

“Yêu em!” Anh bắt đầu nghiêng mặt, lại nhẹ nhàng liếm vành tai của cô.

Cảm giác ẩm ướt thông qua vành tai của cô nhanh chóng truyền khắp toàn thân, điểm mẫn cảm trên người cô tựa hồ bị đánh trúng, cả người bắt đầu nóng lên.

“Không. . . . . Tránh ra!” Cô ra sức giãy giụa, đôi tay bắt đầu đẩy lồng ngực của anh ra. Nhưng anh cũng dùng sức đè cô ở trên tường.

Cô thét lên một tiếng, môi của anh vô cùng chuẩn xác quán lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi cuốn đầu lưỡi mềm nhũn của cô mà chuyển động.

Quần của cô rất nhanh bị anh kéo xuống. Theo hai cơ thể đang dính chặt nhau, anh không thể tiếp tục đè nén cơn kích thích nóng bỏng này. Trán của anh ép sát vào trán cô, khi thực hiện động tác bá đạo này, ánh mắt của anh chuyên chú mà mãnh liệt.

Đang lúc thờ gấp, anh lầm bầm nói: “Du Du, anh muốn mọi thứ của em! Cái gì cũng muốn. . . . .”

Du Du hoàn toàn bị anh đưa lên chín tầng mây, chỉ cảm thấy phần dưới nóng rực ra vào trong cơ thể mình.

Theo cử động của anh, Du Du lần nữa kêu một tiếng, cảm thấy mình như sắp ngã xuống, liền đưa tay gắt gao kèm ở vai của anh. Thế nhưng cái động tác này lại làm cho anh đi sâu vào cơ thể của cô hơn.

Cơn kích tình mang tới hưng phấn khiến Bạch Ngôn Sơ hoàn toàn buông thả. Khuôn mặt tái nhợt của Du Du cuối cùng hóa thành vẻ mặt yêu kiều tuyệt đẹp, luôn miệng thờ dốc dựa đầu vào vai anh, tay vẫn gắt gao nắm lấy bả vai anh. Mặc cho anh phóng túng mà ra vào bên trong thân thể cô.

Trên góc tường, anh hung hăng cắn nuốt cô. Anh muốn thân thể của cô, thậm chí muốn hung hăng đập nát nó. Cuồng nhiệt, mãnh liệt, bá đạo và trực tiếp.

Không biết sau mấy lần, cả người cô trở nên vô lực, hô hấp dồn dập suýt nữa thì ngắt xịu, hoàn toàn vô lực ở trong lòng anh.

Bạch Ngôn Sơ đã điều chỉnh lại hô hấp, một tay ôm người phụ nữ như sắp ngã xuống, ôm lấy cô, đặt lên giường.

P/S :Do tuần này bận lịch thi cử nên chúng tớ chỉ đăng được 1 chương mong mọi người thông cảm, tuần sau chúng tớ sẽ bù lại cho mọi người, cảm ơn các bạn đã ủng hộ !!

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 66

Editor: Cẩm Tú

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống, sau đó ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai cô: “Du Du, thật xin lỗi! Anh không có khổng chế được mình, nhưng, anh không muốn không có em! Kể từ hôm nay trở đi sẽ không còn có những người khác nữa, chỉ có anh và em!”

Lần đầu tiên anh nói với cô với giọng điệu lo lắng như vậy. Mặc dù cả người không cách nào nhúc nhích được, nhưng suy nghĩ của cô vẫn rất thanh tỉnh. Nghe xong những lời này, nước mắt lại chảy xuống từ khóe mắt.

Anh vẫn yêu cô? Vấn đề ý đến cô? Hay là, anh chỉ yêu thân thể của cô?

Cô không hiểu tại sao mình lại rơi lệ, nhưng không thể khổng chế nổi. Anh dùng đầu lưỡi liếm đi những giọt nước mắt của cô, dịu dàng nói: “Bảo bối, đừng khóc nữa. Anh chỉ hi vọng em không rời bỏ anh.”

Cô dần dần ngừng khóc khóc, sau đó thở hắt hắt một tiếng nói: “Tôi muốn đi tắm.”

“Được, anh giúp em chuẩn bị nước.” Môi của anh thì thầm ở bên tai cô, sau đó choàng thêm một cái áo ngủ rồi xuống giường.

Cô không có xuống giường, chờ anh chuẩn bị nước nóng xong liền quay trở lại bể ngang cô lên, đi vào phòng tắm. Sau khi nhẹ nhàng đặt cô vào bồn tắm nước nóng lớn, anh cũng cởi áo ngủ, ngồi xuống.

“Tôi muốn tắm một mình!” Bây giờ Du Du lại có chút gì đó không đúng, liền nói.

Bạch Ngôn Sơ cười nói ở bên tai cô: “Anh sẽ giúp em tắm rửa sạch sẽ.” Sau đó liền cầm lấy lọ sữa tắm, nặn ra một chút sữa tắm vào bông tắm rồi xoa diênđanlqđ cho đến khi nổi đầy bọt trắng của sữa tắm mới bắt đầu xoa lên cái lưng trần trắng muốt của cô, một đường đi xuống.

“Buông ra! Tôi muốn tắm!” Du Du vừa ngượng vừa sốt ruột, kêu to lên, dùng cùi chỏ húc vào ngực anh ở phía sau.

Cô chỉ muốn tắm rửa, ai ngờ anh lại không bỏ qua.

Hô hấp của Bạch Ngôn Sơ dần trở nên dồn dập, dứt khoát ném bông tắm xuống, giang tay ra ôm chặt lấy cô, đôi môi đặt lên trên cổ cô, ngậm lấy vành tai cô, cứ khiêu khích đầy ma lực như vậy.

Ngọn lửa tình dục trong cơ thể lại bị nhen nhóm. Du Du không muốn lại tiếp tục triển miên thêm một lần nữa, liền quát: “Bạch Ngôn Sơ, đủ rồi! Đừng gài vào tôi thêm nữa!”

Nhưng anh chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô. Anh giang hai cánh tay dài ra, lại tiếp tục bắt đầu một đợt tấn công mãnh liệt. Cô bị anh dồn vào một góc của bồn tắm, lại tiếp tục chịu đựng sự hành hạ bá đạo nhưng dịu dàng của anh thêm một lần nữa.

Anh khàn giọng khẽ nói, “Dịu dàng với anh một chút! Đừng tùy tiện đuổi anh đi nữa! Anh sẽ tức giận. . . . . Tức giận!”

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, nhiệt độ lên cao. Ở bên trong mịt mờ hơi nước, tiếng thờ đốc và tiếng rên khe khẽ của đôi nam nữ vang lên liên tiếp.

Đôi mắt của Du Du trở nên ướt át, cả người trở nên mềm nhũn mất hết sức lực. Nếu không phải là anh đã nắm chặt lấy bả vai của cô, chỉ sợ cô đã sớm chìm vào trong nước rồi.

Hét lên một tiếng, Bạch Ngôn Sơ rút cuộc cũng phóng mồm mống của mình vào trong cơ thể cô.

Sức lực của Du Du đã bị anh làm cho cạn kiệt, cả người mềm nhũn dựa vào trong ngực anh. Nếu không phải là cánh tay anh đã vòng qua người cô, cô chắc chắn sẽ ngã vào trong nước.

Anh từ từ rút lui ra khỏi cơ thể cô, lại phát hiện cô vẫn kẹp chặt anh như cũ, liền không nhịn được cười nói: “Sao vậy, vẫn không rời bỏ được anh sao?”

Lúc này Du Du mới phát hiện ra chỗ sâu kín của cô vẫn đang trong trạng thái co rút, mặt đỏ tới tận mang tai. Sau khi anh đi ra ngoài, một tay ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai cô: “Du Du, anh muốn một đứa con! Thuộc về em và anh, em sinh cho anh một đứa con, được chứ?”

Đứa con? Sinh đứa con của anh?

Đời trước cô chưa từng nghĩ đến, bởi vì tất cả tinh lực của cô đều đặt vào cảm giác rồi rắm vừa yêu vừa hận đối với anh.

Mà đời này, cô lại càng chưa từng nghĩ tới. Cô còn có quá nhiều quá nhiều chuyện phải làm. Cô phải tìm ra tên hèn hạ đã làm hại cha, hung hăng trừng trị một phen; cô muốn đoạt lại tất cả mọi thứ của cha từ tay người đàn ông này.

Anh không thể làm tổng giám đốc của Hoa An, cô sẽ không để cho anh làm như vậy. Chỉ cần cha còn sống một ngày, tổng giám đốc của Hoa An vẫn vĩnh viễn là cha.

“Du Du, anh biết rõ em hận anh. Em hận anh cướp đi tất cả mọi thứ của cha em, hận anh tự tung tự tác. Nhưng, em không biết sao? Trước kia cha em đã có hiệp nghị bằng miệng với em, ngộ nhờ ông ấy có chuyện gì ngoài ý muốn, anh sẽ lập tức thay mặt ông ấy làm tổng giám đốc!”

Ha ha, nói lung tung! Không có ghi âm làm chứng, anh nói thể nào chẳng được!

Du Du không tức giận với anh, mà là cười lạnh: “Bạch tổng, anh tính toán tốt thật đấy! Vừa suy nghĩ muốn chiếm lấy Hoa An, lại muốn buộc tôi sinh con cho anh, xem ra anh nghĩ rằng mọi thứ tốt đẹp trên thế giới này anh đều phải có được! Chỉ là. . . . .”

Cô thoát ra khỏi lồng ngực anh, nói lớn tiếng: “Đừng trông mong vào chuyện muốn tôi sinh con cho anh! Cho dù tôi có mang thai, thì nhất định cũng sẽ phá bỏ nó!”

Sau khi cô ném xuống những lời này, liền bước ra khỏi bồn tắm, trùm khăn tắm lên người rồi đi ra ngoài, để lại cho anh một bóng dáng cao ngạo bất khuất.

Bạch Ngôn Sơ chăm chú nhìn cô bé không chịu phối hợp này, trong mắt xẹt qua vẻ bất đắc dĩ và lo lắng khôn cùng.

Anh ngồi trong bồn tắm rất lâu, cho đến khi nước nóng dần lạnh đi.

=====

Trong lúc vô tình, Du Du đã ở trong vòng theo dõi của Bạch Ngôn Sơ.

Mỗi sáng sớm lúc chín giờ, cô đều sẽ bị người đàn ông áo đen đưa đến bệnh viện để thăm cha. Buổi trưa trở lại dùng cơm, buổi chiều đến tối cô có ra khỏi cửa, đều phải có đám người Mai Tuyết đi sát đằng sau, tùy lúc báo cáo hành tung cho Bạch Ngôn Sơ.

Không nghỉ ngơi chút nào, cô đã mất đi tự do.

Cô rất muốn tìm một cơ hội chạy đi, sau đó thoát khỏi sự theo dõi và giám sát của đám người Mai Tuyết. Nhưng, xem ra không phải là chuyện dễ.

Bạch Ngôn Sơ nhất định muốn khống chế cô, buộc cô kết hôn sớm với anh. Cho nên, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cô? Hồng viên hôm nay, ngay cả một con bướm nhỏ bay vào, cũng làm cho đám người kia cảnh giác cao độ.

Lúc hoàng hôn, Du Du mặc áo khoác lông dê, mặc quần yoga bó sát tưới nước cho hoa Tường Vi ở trong vườn hoa. Một cơn gió lạnh thổi qua, thổi bay mái tóc dài của cô.

Đêm nào Bạch Ngôn Sơ cũng tới đây. Cô hiển nhiên là không có cách nào chạy trốn, cũng bị anh giày vò trên giường đến quá nửa đêm. Chỉ là, cô đã học được cách chấp nhận lạnh nhạt, mỗi lần anh áp chế cô, cô không phản kháng, cũng không xu nịnh.

Hãy để cho anh chinh phục một cái cọc gỗ đi! Thời gian lâu dài, anh cũng sẽ chán ghét, đến lúc đó anh sẽ buông tha cho cô.

“Tiểu thư, Niên thúc tới.” Chị Tiên đột nhiên đi tới, nhẹ nhàng nói, chỉ sợ đã quấy rầy cô.

Du Du ngẩn ra, nhẹ nhàng buông bình nước nhỏ trong tay xuống. Đã lâu cô không có liên lạc gì với thế giới bên ngoài rồi, trừ việc ra ngoài thăm cha ra, thì diễndanlqđ xế chiều thỉnh thoảng đi uống cốc cafe, hay đi dạo một vòng quanh tiệm bán hoa nào đó.

Cô cũng không tới công ty nữa. Quản lý Vương đã gọi điện tới để hỏi cô, cô chỉ đành xin lỗi nói mình chuẩn bị từ chức, mấy ngày nữa sẽ tới để làm thủ tục.

Khi cô đi ra phòng khách thì Niên thúc đã đứng ở nơi đó. Nhìn thấy khuôn mặt lo âu của ông đang nhìn mình, trong lòng Du Du khẽ nhói một cái.

Niên thúc nhìn quanh bốn phía, nói với cô: “Từ từ, gần đây cháu vẫn tốt chứ?”

Tốt? Con chim bị nhốt ở trong lồng thì có thể tốt được không?

Du Du cùng ông ngồi ở trên ghế sofa, nhỏ giọng hỏi: “Niên thúc, bên phía công ty sao rồi?”

“Cơ bản Bạch Ngôn Sơ đã chiếm được sự tán thành của toàn bộ công ty, tất cả mọi người đều đối đãi với cậu ta như với tổng giám đốc. Mà với tình hình của cha cháu, đoán chừng cũng không thể vắt và quá nhiều nữa, cho nên, điều đó đồng nghĩa với việc quyền hành của Hoa An sẽ rơi vào tay của Bạch Ngôn Sơ.”

Du Du gật đầu một cái, cau mày. Bây giờ Bạch Ngôn Sơ như cá gặp nước, anh đã phá bỏ được trở ngại rồi. Mà mình cũng đã bị anh giam lại, sẽ chờ bị anh áp giải đi kết hôn.

“Du Du, cháu định thế nào? Vẫn còn bị đám người áo đen kia theo dõi sao?” Niên thúc cảnh giác khẽ hỏi.

Du Du khẽ nói: “Bọn họ đi theo tôi như hình với bóng... tôi không thoát khỏi bọn họ được.”

Niên thúc trầm ngâm mấy giây, nói: “Xem ra lần này Bạch Ngôn Sơ sốt ruột rồi đây!”

“Sốt ruột?” Du Du không hiểu hỏi.

“Cậu ta rất sốt ruột với cháu, sợ cháu rời đi, sợ không khống chế được cháu.”

Mặt của Du Du nóng lên, tim đập thình thịch.

“Du Du, cháu đã quyết định tái hôn với cậu ta rồi sao?” Niên thúc lại hỏi.

Du Du không lên tiếng, trong lòng bế tắc. Muốn hay không là chuyện cô có thể quyết định hay sao?

“Du Du, người đàn ông này quá độc ác! Cháu gả cho cậu ta cũng đồng nghĩa với việc gả cho một gã lòng lang dạ sói! Rốt cuộc cậu ta và Giang Tâm Di đã diễndanlqđ xảy ra chuyện gì, cháu không thể biết rõ được! Chuyện của cha cháu, không ngoại trừ việc có liên quan tới cậu ta!”

Hôm nay, bên Hoàng Nhất Tường đã có tin: Giang Tâm Di là nghi phạm lớn nhất, nhưng trước mắt vẫn chưa tìm ra được tung tích của cô ta.

Tay Du Du nắm lại thành quả đấm, quẹt dọc theo thành ghế sofa. Trong lòng cô gợn sóng, thật lâu hô hấp mới bình thường trở lại.

Phải, cần phải đưa ra quyết định rồi.

Lần này phải quyết định rồi. Những ràng buộc về tình cảm, phải một đao chém đứt nó.

Bạch Ngôn Sơ, kiếp này nếu như anh không buông tha cho tôi, nhưng tôi cũng cần phải buông tha cho chính bản thân mình rồi.

“Niên thúc, tôi nghĩ tôi đã có quyết định rồi.” Tay nắm chặt thành quả đấm khẽ thả ra.

Niên thúc nhìn trong con ngươi màu đen của cô gợn sóng, gật đầu một cái, ngay sau đó lại thở một hơi.

=====

Hôm nay là ngày tái hôn của Bạch Ngôn Sơ và Đường Du Du. Ngoài cửa nơi đăng kí kết hôn vô cùng yên tĩnh, Du Du bước xuống xe, bên cạnh là Bạch Ngôn Sơ đã xuống xe trước.

Cô mặc một bộ váy dài màu trắng gạo, cổ tay áo và cổ áo có may hoa văn. Búi tóc nhỏ nhỏ buộc sau gáy, phía trên là một cái kẹp tóc nạm ngọc trai. Trên mặt trang điểm nhẹ rất tự nhiên, làm cho khí chất tao nhã trời sinh của cô bộc lộ ra lại càng thêm mê người.

Mà hôm nay Bạch Ngôn Sơ lại mặc âu phục đen chỉnh tề, bên trong là áo sơ mi trắng. Tinh thần phấn chấn, anh lảng bực người.

Qua hôm nay, bọn họ sẽ lại là một cặp vợ chồng hợp pháp.

Nhưng không cách nào có thể dự cảm được một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Bởi vì Đường Hạc Lễ bệnh nặng, cho nên Lâm Như Nguyệt cùng Niên thúc tới. Còn bên Bạch Ngôn Sơ, mẹ của anh Chu Tuyết Phi tới.

Trạng thái tinh thần của Chu Tuyết Phi có vẻ không tệ, cười tủm tỉm nhìn Du Du khoác cánh tay con trai mình, thật là vui mừng. Còn về mặt của Lâm Như Nguyệt và Niên thúc lại có chút kỳ quái.

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu nhìn sang cô gái xinh đẹp bên cạnh, trong con ngươi thâm thúy hiện lên vẻ vui mừng.

Du Du cũng nở nụ cười nhạt, cũng không nói gì, bàn tay còn lại mò vào trong túi.

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ trở nên sắc bén, cảm thấy được vẻ mặt của cô có chút kỳ quái, hỏi: “Sao vậy? Không thoải mái sao?”

Du Du cười nhạt một tiếng, lại đột nhiên từ trong móc ra một khẩu súng lục màu bạc nhỏ bằng bàn tay, thừa dịp người đàn ông bên người chưa kịp có phản ứng, giơ cây súng lục lên bên huyệt thái dương của mình, lớn tiếng nói: “Bạch Ngôn Sơ, hôm nay có lẽ chính là ngày gỗ của tôi!”

Bạch Ngôn Sơ ngẩn ra, gắt gao nhìn chăm chăm cô gái đang cầm súng. Sau khi hít thở sâu một hơi, anh cười nói: “Du Du, đừng chơi nữa! Để súng xuống!”

Tại sao cô lại có thể có súng? Điểm này thật đúng là hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của anh!

Trong khoảng thời gian ngắn, anh cũng khó mà phán đoán được trong súng có đạn hay không.

Lâm Như Nguyệt bị dọa sợ, hét ầm lên, “Du Du! Đừng làm chuyện ngu ngốc! Đừng như vậy!”

Niên thúc cũng hô lên: “Du Du, mọi việc đều có thể thương lượng!”

Mà Chu Tuyết Phi bị dọa sợ đến toàn thân phát run, không nói được lời nào.

Du Du vẫn tiếp tục duy trì hành động kia, sau đó bước xuống bậc thang, cách xa Bạch Ngôn Sơ một chút.

“Đừng làm rộn! Nghe lời!” Bạch Ngôn Sơ khề quát, từng bước một tiến tới gần cô.

Cô lại dám cùng anh chơi như vậy? Anh thật sự vừa tức vừa đau! Cô thật sự tình nguyện chết chứ cũng không muốn tái hôn với anh?

Trong lòng giống như bị dao đâm.

Du Du cao ngạo cười một tiếng, “Đừng tới đây, Bạch Ngôn Sơ! Cây súng này thật sự có đạn! Không tin tôi có thể thử cho anh xem!” Dứt lời, cô bắt đầu móc tay vào cái cò.

Chu Tuyết Phi không thể chịu nổi, hôn mê bất tỉnh. Lâm Như Nguyệt đứng một bên vội vàng đỡ lấy bà.

“Mẹ!” Bạch Ngôn Sơ thấy mẹ ngất đi, liền chạy lại.

Du Du vẫn cầm súng nhắm vào huyệt thái dương mình như cũ, quát lên với đám người định tới để đoạt súng: “Đừng tới đây! Tôi nữa tôi sẽ nổ súng!”

Cô muốn nói cho Bạch Ngôn Sơ, đây chính là quyết định của mình, cô không phải đùa giỡn, cô muốn dứt khoát dồn ép anh một lần.

“Du Du! Không nên như vậy! Con làm đi sợ muốn chết. . . .” Lâm Như Nguyệt kêu gào. Mà Bạch Ngôn Sơ ôm lấy mẹ mình đã bất tỉnh, quát diễndanlqđ lên với Tiền Cường: “A Cường, để cho cô ấy đi!”

Nói xong câu này anh nhắm mắt lại. Quạt cường của cô, đã đến trình độ đáng sợ như vậy rồi. Cô đã không còn muốn ở bên cạnh anh nữa.

Cô không còn là cô bé say đắm mình một cách điên cuồng như trước nữa. Cô thay đổi thật rồi.

Sau khi mở mắt ra, liền ôm lấy mẹ đi về phía xe của mình.

Tiền Cường nhận được chỉ thị, liền vẫy tay để cho nam nhân áo đen phía sau lui ra.

Du Du dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đầu phố. Nơi đó sớm có một chiếc xe màu đen chờ cô. Cô lên xe, xe nổ máy rồi đi.

Cô gái trẻ tuổi trong xe cười than: “Ai nha, làm tớ sợ muốn chết! Căn thời điểm chuẩn chứ?”

“Thi Thi, cậu nói xem lần này tớ có thể chạy thoát được không?” Cô gái ngồi bên phía ghế lái phụ run giọng hỏi.

Từ Thi Thi hết sức chuyên chú lái xe, nói: “Rất khó nói! Chỉ là, lần này cậu làm tốt lắm!” Lại hỏi, “Cậu đùa với súng thật à?”

Du Du bỏ khẩu súng lục vào túi xách, cười thán, “Súng là thật, bên trong cũng có một viên đạn! Chỉ là, tớ đã đóng chốt an toàn rồi, không có việc gì!”

Chương 68: Chương 67

Editor: Nam Cung Nguyệt

Cây súng lục này, là do tối hôm qua Du Du liên lạc với A Son nghĩ cách đưa tới cho cô. A Son bỏ khẩu súng vào trong một chiếc bánh ngọt diênđanlqđ chocolate, sau đó giả vờ là người đưa bánh ngọt đưa tới Hồng viên.

Cô muốn dùng phương thức này uy hiếp Bạch Ngôn Sơ để cho cô đi, không bị anh giám sát, không bị anh khống chế nữa. Cô muốn tự do, anh không buông tha cô, nhưng chính cô cũng muốn buông tha mình.

Từ Thi Thi cũng thờ dãi: “Cậu và Bạch Ngôn Sơ, phải đi tới bước này sao? Ai.”

Có vài người, rõ ràng có thể yêu nhau thật tốt, lại luôn đi loanh quanh trên đường vòng. Có vài người, rõ ràng có thể nối lại tình duyên, nhưng lại bị sương mù che kín đôi mắt.

Du Du lại nói: “Thi Thi, anh ta đang ép tớ, tớ cũng ở đây ép anh ta. Anh ta buông tha cho tớ, cũng đồng nghĩa với việc buông tha cho chính anh ta.”

Xe đi thẳng về phía Tây Nam

Đến nhà họ Đường, xe dừng ở trước sân. A Son đứng ở cửa nghênh đón, nhìn thấy Du Du xuống xe, vội vàng tiến lên hỏi: “Tiểu thư, có thuận lợi không?”

Du Du gật đầu một cái: “Tạm thời thuận lợi! Mẹ của Bạch Ngôn Sơ bị hôn mê, chắc phải đi bệnh viện.”

Nói tới đây, trong lòng lại khê nhói đau. Dù có thế nào, người phụ nữ lương thiện đó là người vô tội.

“Bạch Ngôn Sơ thật sự dễ dàng buông tha cậu như vậy?” Từ Thi Thi cũng không dám tin tưởng hỏi Du Du.

Du Du có chút suy tư, thâm sâu nói: “Anh ta tới đây tớ cũng không sợ! Cùng lắm thì chết. Dù sao tớ cũng không trốn tránh, sẽ chờ anh ta. Anh ta tới tớ sẽ nói cho anh ta biết, nếu anh ta dám kêu người giám sát tớ, can thiệp tự do của tớ, tớ nhất định sẽ chết ở trước mặt anh ta!”

Trong giọng nói mang theo vẻ bi thương. Đến lúc đó cùng lắm thì bất cứ giá nào cũng phải liều mạng, không muốn bị anh bức bách, bị anh ràng buộc. Có yêu anh hay không, cô đã không thể nào tưởng tượng. Cô chỉ biết, yêu một người, tâm lòng hoàn chính sẽ dần bị đục khoét đi, lúc quay đầu lại tất cả đều đã tan thành mây khói.

Cô lặp lại ở trong lòng: Bạch Ngôn Sơ, đời này tôi muốn buông tha cho bản thân tôi, cũng muốn buông tha cho anh. Tôi mới phát hiện, chỉ khi tôi chân chính từ bỏ anh, mới đúng là điều tốt nhất.

Nhưng, lúc thật sự từ bỏ được còn xa lắm không?

Từ Thi Thi thờ dãi nói: “Vậy cậu hãy chú ý giữ gìn sức khỏe! Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ, nhớ bình tĩnh một chút, đừng làm loạn.”

Du Du nắm chặt tay của cô nói: “Cảm ơn cậu!”

Từ Thi Thi dịu dàng nói: “Tớ đi về trước đây, cậu nghỉ ngơi đi!”

Sau khi cô đi, Du Du mới lên lầu đi về phòng ngủ của mình.

Cô quyết định không trở về Hồng Viên nữa, trước tiên ở nhà cái đã. Dù thế nào, nơi này có Lâm Như Nguyệt ở đây, bầu bạn với cô, có thể trao đổi bàn bạc.

Nếu Bạch Ngôn Sơ đến cửa uy hiếp, cô sẽ nhất định phải làm cho anh nhìn thấy vẻ mặt dứt khoát của mình.

Cô đã chết qua một lần. Cái chết đối với cô mà nói, tựa hồ không đáng sợ như vậy.

Sau khi tỉnh dậy, Du Du phát hiện ánh mặt trời đã phủ kín cả căn phòng. Cảm giác yên lặng âm áp phả vào mặt.

Loại cảm giác này, là cảm giác lúc mới tỉnh dậy khi còn bé. Trước lúc ngủ có mẹ đọc truyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết cho cô, nhẹ nhàng kể chuyện cho cô nghe: “Mẹ ghê của công chúa Bạch Tuyết là người xấu xa nhất nhì, bảo bối.”

Nhưng, cuối cùng cô vẫn có một mẹ kế. Mặc dù người phụ nữ kia không thể so với mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết.

Cô xuống giường, thay đồ xong đi ra cửa phòng đi xuống cầu thang.

Giọng nói của Lâm Như Nguyệt rất nhanh truyền đến: “Du Du, con đã tỉnh rồi sao?”

Dù thế nào, nghe được giọng nói này, Du Du vẫn cảm thấy ấm áp. Mặc dù bà ấy không thể so sánh với mẹ của cô Đặng Thanh Vân, nhưng tối thiểu ở trước mặt người phụ nữ này, cô không cần lo lắng đề phòng.

“Di Nguyệt, thật xin lỗi. Ngày hôm qua đã để cho đi lo lắng.”

“Sau khi A Son giải thích với dì, dì mới biết là con muốn ép Bạch Ngôn Sơ từ bỏ việc tái hôn với con nên mới làm như vậy, thật là làm dì sợ muốn chết!”

Du Du liền nghĩ tới chuyện gì đó, hỏi, “Di Nguyệt, mẹ của Bạch Ngôn Sơ không có việc gì chứ?”

Trong lòng vẫn là có chút lo lắng cho người phụ nữ vô tội đó.

Lâm Như Nguyệt tức giận nói: “A, bà ta à? Không có gì đáng ngại, chỉ là vẫn chưa xuất viện.” Sau đó lại độc ác nói thêm một câu, “Lúc đầu nhà họ Đường chúng ta đối xử tốt với mẹ con cậu ta như vậy, ai bảo bọn họ không hiểu cái gì gọi là báo đáp? Đáng đời!” Sau đó liền xoay người đi về phía phòng ăn đi ăn bữa sáng.

Du Du hít một hơi, sau đó nhìn ngoài cửa. Ngoài cửa ánh mặt trời soi sáng vạn vật, gió thổi trong lành, thật là bình yên.

Lúc đi tới trước bàn ăn vừa định uống cà phê thì liền nghe được tiếng chuông điện thoại reo. Niên thúc ở một bên vội vàng đi tới nghe: “Xin chào, đây là nhà họ Đường. . . . . Hoàng sir”

Du Du ngưng động tác rót cà phê, lắng lắng nghe.

“A, vâng! Tôi biết rồi! Cảm ơn, các vị đã vất vả rồi. Hi vọng nhanh chóng có tin tức tốt cho chúng tôi.”

Sau khi Niên thúc để điện thoại xuống, nói với hai người phụ nữ bên cạnh, “Cảnh sát nói đã tìm được Giang Tâm Di. Nhưng mà Giang Tâm Di đi đàn ông khai báo, sự kiện kia là do Bạch Ngôn Sơ nói cô ta làm! Trước khi lão gia xảy ra chuyện, Giang Tâm Di còn gọi điện thoại cho Bạch Ngôn Sơ! Cảnh sát đã kiểm tra lịch sử cuộc gọi của cô ta, đúng là có một cuộc điện thoại Bạch Ngôn Sơ gọi cho cô ta!”

Chỉ trong chốc lát trái tim của Du Du như rơi xuống đáy vực. Bạch Ngôn Sơ, thật sự muốn hại chết cha cô sao?

Lâm Như Nguyệt kích động kêu lên: “Tôi biết ngay là tên Bạch Ngôn Sơ kia không phải là người tốt gì mà! Xem kìa, chính là cậu ta! Cậu ta và Giang Tâm Di đều đáng chết! Cảnh sát sao chưa bắt bọn chúng lại!”

Du Du nhắm mắt. Cô rất muốn biết tiếp theo cô nên làm cái gì?

“Cảnh sát đã đi điều tra Bạch Ngôn Sơ rồi! Ngay lúc này!” Niên thúc nói.

Lâm Như Nguyệt hưng hăng nói: “Lập tức bắt cậu ta lại là tốt nhất!”

== == ==

Một ngày sau đó, cảnh sát bên kia lại có tin tức: bởi vì ngày đó không có người thấy Đường Hạc Lễ rút cuộc là bị người nào đẩy xuống, cho nên không cách nào để chính thức khởi tố Giang Tâm Di. Sợi tóc ở hiện trường và dấu vân tay của cô ta lưu lại trên quần áo của Đường Hạc Lễ chỉ có thể chứng tỏ cô ta và Đường Hạc Lễ từng có tiếp xúc thân thể hoặc là có xô xát lẫn nhau mà thôi.

Nghe nói, cô ta nhấn mạnh nhiều lần: cô ta không có đẩy người xuống, là cha cô tự té xuống. Hơn nữa, trước đó Bạch Ngôn Sơ gọi điện thoại nói cô ta hẹn Đường Hạc Lễ ra ngoài, xúi giục cô ta gây gỗ với Đường Hạc Lễ, kích thích Đường Hạc Lễ phát bệnh tim.

Mà bên kia, cảnh sát cũng không cách nào chính thức khởi tố Bạch Ngôn Sơ. Bởi vì cuộc điện thoại cho Giang Tâm Di, anh nói là như vậy: Đó là gọi điện thoại thúc giục Giang Tâm Di nhanh chóng rời khỏi Hương thành.

Luật sư hai bên đều làm hết sức có thể, cuối cùng để cho bọn họ không bị luật pháp trừng phạt. Cuối cùng Hoàng Cảnh Tư không thể làm gì khác hơn là nói, nhân chứng quan trọng nhất là người bị hại Đường Hạc Lễ, chỉ có thể chờ ông phục hồi, lúc đó sẽ có được manh mối.

Nhưng, tình hình khôi phục của Đường Hạc Lễ không quá lạc quan. Mặc dù thân thể không thành vấn đề, nhưng cho đến bây giờ thì không cách nào nói chuyện bình thường, chỉ biết nói mấy âm “A —— O”.

Ngoài bảo đảm dinh dưỡng cho ông, bệnh viện còn gia tăng việc luyện nói cho ông. Một chuyên gia nước Đức, mỗi ngày đều luyện nói cho ông, mong

đội sẽ có chuyển biến tốt.

Kha Triết Nam cũng tới thăm Đường Hạc Lễ, tới an ủi Du Du, nói cô không cần lo lắng quá nhiều.

Cô lại hỏi tình trạng của hấn: “Cậu làm sao vậy? Vị trí tổng giám đốc không thích hợp sao?”

Kha Triết Nam cúi đầu, cười khỏ: “Tớ cần bản cũng không phải là người ngồi ở vị trí này. Nhưng tình huống trước mắt, tớ không đi không được.”

“Cậu tính không làm?” Du Du hỏi.

Chẳng lẽ hấn đã sớm có ý nghĩ muốn từ chức?

Hấn nhìn vào con người của cô, cười nói: “Du Du, cậu đã nói, cậu không thích tớ buông tha ước mơ của tớ. Cho nên, tớ sẽ không dễ dàng buông tha giấc mơ của tớ. Đội thời cơ chín muồi, tớ sẽ từ chức.”

Du Du gật đầu một cái: “Tớ ủng hộ cậu.”

“Cậu cùng Bạch Ngôn Sơ như thế nào rồi?” Kha Triết Nam cẩn thận hỏi.

“Không cần nói nữa.” Du Du cười cự tuyệt đáp lại.

Kha Triết Nam gật đầu một cái: “Có quyết định là tốt rồi.”

Hấn vẫn ở với cô mãi đến đêm khuya mới rời đi.

Mỗi ngày Du Du gần như đều trông coi cha ở trong phòng bệnh chưa từng rời đi. Cô âm thầm cầu nguyện, cha nhất định phải khôi phục lại khả năng nói chuyện, chỉ có như vậy mới có thể làm rõ chân tướng!

Mà Bạch Ngôn Sơ không còn tìm người giám sát cô. Cô lại khôi phục trạng thái ban đầu. Anh vẫn đến thăm Đường Hạc Lễ mỗi ngày, chỉ là không ở lại quá lâu. Du Du cũng ít nói chuyện với anh. Hai người vẫn lạnh lùng giằng co chừng mấy ngày.

Có một lần sau khi anh rời đi Lâm Như Nguyệt nói với Du Du: “Tại sao có thể có người ác như vậy? Mèo khóc chuột, có cần thiết không? Cậu ta cũng không biết xấu hổ mà tới đây? Du Du, lần sau nhớ đuổi cậu ta đi!”

Du Du cười nhạt, “Vâng.”

Thật ra thì, cô đã dần dần học được cách không biểu lộ tâm tư ra ngoài như người kia. Cô đau khổ, cô oán hận, cô nghi ngờ, tất cả đều không viết ở trên mặt để cho anh nhìn thấy.

Nhưng đến nơi này, tình huống có một chút biến hóa.

Bởi vì Đường Hạc Lễ chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, cho nên mỗi ngày cũng chỉ có thể ăn một chút cháo loãng. Đúng lúc Du Du nhìn Lâm Như Nguyệt cho cha ăn, Bạch Ngôn Sơ đi vào.

Lâm Như Nguyệt vừa cười lạnh: “Cậu lại tới diễn kịch gì?”

Bạch Ngôn Sơ như thường lệ coi như gió thoảng qua tai, cười nhạt nói: “Di Nguyệt thật là vợ hiền khó có được.”

Du Du không ngẩng đầu nhìn anh, mà giúp cha sửa sang lại góc chăn.

Bạch Ngôn Sơ chăm chú nhìn cô, nói: “Du Du, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện một chút.”

Lâm Như Nguyệt bày ra vẻ mặt chán ghét: “Có chuyện gì đáng nói hay sao? Cậu còn ngại làm hại nhà chúng tôi chưa đủ sao?”

Du Du lại đứng lên, lạnh nhạt nói: “Đi thôi.”

Hai người đi ra bên ngoài hành lang, Bạch Ngôn Sơ quay đầu lại trầm giọng hỏi: “Du Du, em nhất định phải dùng cách như vậy để ép anh?”

Du Du cười nói: “Thì sao? Chỉ có anh được ép tôi, còn tôi không thể ép anh? Anh hại cha tôi nằm trong bệnh viện, tôi thì an tâm gả cho anh, tôi là kẻ điên chắc?”

Nhất định phải đợi đến khi chân tướng bị xé nứt ở trước mặt, phải chảy máu cho đến khi máu thịt bê bết. Anh mới nguyện ý thừa nhận anh làm tất cả mọi chuyện vì muốn lấp đầy tham vọng của anh hay sao?

“Du Du, người phụ nữ ở bên trong kia, đáng giá để em tin tưởng như vậy sao?” Bạch Ngôn Sơ nhìn cửa phòng bệnh, nặng nề cười lạnh.

Du Du lại nhìn thẳng gương mặt tuấn tú của anh, nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh muốn tôi tin tưởng anh cũng được. Vậy tôi muốn Giang Tâm Di phải trả giá cho tất cả những điều mà cô ta làm!”

Nếu tiện nhân đó không chịu khổ sở, cô thật sự muốn nổi điên.

Anh tiến lên một bước, cau mày nói: “Giang Tâm Di đã là người tình của lão nhị Đông Hưng Lục Phi, Lục Phi đã tìm luật sư tốt nhất để di chúc cho cô ta, cho nên bây giờ Giang Tâm Di không hề sợ hãi. Em nghĩ cô ta sẽ đối phó như vậy sao?”

Du Du rõ ràng không để ý tới lời của anh, “Tôi có thể lý giải rằng, anh căn bản muốn dung túng cho cô ta đúng không? Bạch Ngôn Sơ, anh chưa bao giờ đối xử độc ác với cô ta? Anh để cho cô ta từng bước từng bước một làm hại nhà chúng tôi!”

“Có một số việc không đơn giản như trong tưởng tượng của em! Du Du, trên thế giới này, có sự việc nào liếc mắt là thấy được ngay? Quần áo sang trọng thì nhất định là người giàu sao? Mặt biển nhìn có vẻ phẳng lặng sẽ không có dòng nước ngầm sao? Giống như vậy, một người làm một chuyện, mục đích cuối cùng làm sao có thể để cho người khác thấy rõ?”

Du Du không kịp phân tích tỉ mỉ lời của anh hợp lý hay không hợp lý. Anh vĩnh viễn không thể hiểu cô hận Giang Tâm Di đến mức nào.

Rõ ràng mang thai đứa bé của người khác vẫn không tha cho chồng của cô, để cho anh gánh chịu trách nhiệm phải làm cha đứa bé.

Rõ ràng không phải là con gái riêng của cha cô, nhưng vẫn điên cuồng không chấp nhận sự thật, đẩy cha cô xuống bậc thang.

Cô rung rung kêu lên: “Tôi muốn Giang Tâm Di phải trả giá thật lớn! Tôi hận cô ta! Hận tất cả những gì cô ta gây ra cho tôi và cha tôi!”

“Anh biết em hận Giang Tâm Di. Nhưng, Du Du.” Bạch Ngôn Sơ đột nhiên lạnh lùng nói: “Có một số việc, anh sẽ làm.”

Du Du ngạc nhiên nhìn con người đen nhánh lóe sáng của anh.

Anh tiến lên một bước, lấy tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô, ánh mắt rét lạnh bắn vào mắt của cô: “Còn nữa, đừng tưởng rằng có thể trốn anh. Lần này là em may mắn mà thôi, anh tạm thời để em tự do mấy ngày, lần sau em sẽ không thể đi được.”

Nghe từng tiếng bước chân của anh, nhịp tim của Du Du vẫn rất lâu không thể hồi phục lại như bình thường.

=====

Trong quán bar ánh đèn mờ ảo, tiếng cười tiếng hát đan xen vào nhau. Trong khu hút thuốc, Bạch Ngôn Sơ cùng Mary ngồi cạnh nhau.

Mary cúi đầu nhìn ngón tay thoa son móng tay màu tím của mình, nhỏ giọng hỏi: “Lại có việc gì?”

Bạch Ngôn Sơ lắc lắc ly rượu nói: “Hiện tại Giang Tâm Di đi đâu cũng đều có bốn vệ sĩ đi theo bảo vệ, muốn đến gần cô ta rất khó.”

Mary gạt tàn thuốc một cái, cười nói: “Tôi có người ở bên kia, có thể nghĩ biện pháp.” Lại nhìn gò má của Bạch Ngôn Sơ hỏi, “Vẫn là vì Đường Du Du ư?”

Động lực làm việc của đàn ông thường sẽ có hai loại, một loại là bởi vì chinh phục, một loại khác là vì muốn bảo vệ người phụ nữ của hắn.

“Có thể giúp em được không? Chị Mary?” Bạch Ngôn Sơ không trả lời.

Mary sang sảng cười: “Chị sẽ giúp cậu.”

Lúc này, cửa quầy rượu đột nhiên bị đẩy ra, mấy người đàn ông cầm dao trong tay đột nhiên xông vào.

Trong quán rượu nhất thời trở nên rối loạn, mọi người hét hoảng rời đi, hoảng hét kêu lên.

Bạch Ngôn Sơ cùng Mary cũng đồng thời quay đầu lại.

Mặc dù ở Hương thành, hắc bang vào quán bar gây chuyện là chuyện thường có, nhưng hôm nay lại cầm dao như vậy, thật sự là làm cho người ta run sợ.

Một người đàn ông cầm đầu thấy Bạch Ngôn Sơ, quát lên: “Bạch Ngôn Sơ! Mày đi chết đi!” Liền dẫn đầu nhào tới. Những người khác tự giác nhường đường cho hắn, cũng bị dọa sợ chạy tứ tán. Lúc này, có ai nguyện ý vô duyên vô cớ bị chém đầu?

Mary vội vàng kéo Bạch Ngôn Sơ hét lên: “Bọn chúng đã nhanh hơn một bước! Chạy!”

Rất dễ nhận thấy, những người này chính là người do Lục Phi phái tới.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 68

Editor: Cẩm Tú

Bạch Ngôn Sơ và Mary vội vàng chạy về phía cửa say của quán bar, để lại mấy tên đó ở phía sau.

Ra khỏi cửa sau, là ngõ hẻm chật hẹp. Mary vừa chạy vừa móc ra từ trong túi xách màu vàng khẩu súng lục nhỏ, kêu lên: “Ngôn Sơ, cậu chạy lên đầu phố trước đi! Nơi này giao cho tôi!”

Bạch Ngôn Sơ thở hổn hển, liền lập tức chạy như bay ra khỏi đầu ngõ.

Mà phía sau lưng anh truyền đến tiếng súng của Mary.

Nhưng, anh vừa định rẽ bên phải đầu phố thì lập tức bị bốn, năm tên đàn ông chặn lại, vừa nhìn thấy anh liền hét lên: “Là Bạch Ngôn Sơ! Đi!” Sau đó, lấy từng con dao ra.

Dưới ánh trăng, con dao càn quét phát về yêu đã đến kì lạ. Hơi thở dữ dội tràn đầy chết chóc tràn ngập bốn phía.

Bạch Ngôn Sơ không chậm trễ chút nào, xoay người nhảy vào một con hẻm nhỏ khác.

=====

Du Du ngồi trên ghế sa lon, cầm điều khiển TV lên nhấn nút. Là bộ phim truyền hình Hàn Quốc đang chiếu đến cảnh nam nữ chính cãi nhau.

“Em không tin anh! Vậy coi như xong!” Vai nam chính rất là kích động, sau đó sập cửa đi.

Chỉ còn lại nữ chính ngồi dưới đất khóc rống.

Trong lòng Du Du đột nhiên dâng lên cảm giác hốt hoảng rất mãnh liệt.

Lúc này Bạch Ngôn Sơ đang làm gì?

Tối hôm qua lúc ở hành lang bệnh viện anh đã nói “Có một số việc, anh sẽ đi làm”, ý là như thế nào?

Anh sẽ đi tìm Giang Tâm Dĩ? Sau khi tìm được rồi thì sao?

Chẳng lẽ anh sẽ giết cô ta?

Trong lòng càng ngày càng loạn, liền đưa tay cầm điện thoại di động lên, tìm đến một số.

Cô chỉ muốn hỏi anh bây giờ đang làm gì mà thôi.

Bên kia không bắt máy. Trong lòng cô run lên, tiếp tục nhấn gọi, nhưng hai phút tiếp theo vẫn như vậy.

Xảy ra chuyện gì chứ?

Lần đầu tiên Bạch Ngôn Sơ không nhận điện thoại. Dù là thời điểm lúc hai người bọn họ chưa ly hôn, anh cũng chưa từng như vậy.

Mà trên TV bắt đầu chiếu đến tin tức.

Trên màn hình, nữ biên tập viên dùng giọng điệu nghiêm túc lo lắng báo cáo tin tức: “Tin tức mới nhất, hai mươi phút trước ở quán ăn đầu phố có xuất hiện xã hội đen! Nguyên nhân gây ra chuyện này là do có một đám người nào đó cầm dao đuổi chém một nam một nữ! Theo nhân chứng chứng kiến sự việc, người đàn ông bị đuổi chém là tổng giám đốc tạm thời của tập đoàn Hoa An, Bạch Ngôn Sơ, còn cô gái là người Nam Á. . . . .”

Tiếp theo trên TV nói cái gì, Du Du đã không còn nghe nữa.

Điều khiển TV cầm trong tay rớt xuống đất.

Trong lúc bất chợt, tất cả sức lực đều biến mất. Nước mắt ồ ạt rơi xuống, cả người không tự chủ được mà trở nên run rẩy.

Bây giờ anh đang ở đâu? Có an toàn hay không?

Cô không muốn anh gặp chuyện không may, không muốn anh không an toàn, không muốn anh bị người của xã hội đen chém giết rồi sau đó gục ngã trong vũng máu.

Nhưng, cả người cô trở nên mềm yếu vô lực, không biết nên làm gì.

Đang lúc này, điện thoại di động vang lên, làm cho cả người cô chấn động. Cầm điện thoại di động lên, nhận điện: “A lô?”

Bên kia là giọng nói gấp gáp của Tiễn Cường: “Tiểu thư, ngài Bạch bị thương nằm ở trong bệnh viện, chỉ là. . . . . Cũng may không có gì đáng ngại!”

Cả người Du Du trở nên cứng ngắc, hồi lâu mới “A. . . .” một tiếng, nước mắt đã dính đầy mặt.

“Tiểu thư, tiểu thư? Cô tới bệnh viện thăm ngài ấy một chút được không?” Tiễn Cường thấy cô không lên tiếng, liền nói tiếp.

“Tôi đến ngay.” Du Du kìm nén nước mắt nói.

=====

Bạch Ngôn Sơ được đưa đến bệnh viện St. Mary. Lúc Du Du tới, Tiễn Cường đã canh giữ ở trong phòng bệnh.

Bạch Ngôn Sơ ngồi ở trên giường bệnh, bên trái gò má dán miếng băng nhỏ màu trắng, nơi khóe mắt cũng có mấy vết thương. Những nơi còn lại không biết có bị thương hay không.

Mặc dù Tiễn Cường đã nói qua với Du Du là “Không có gì đáng ngại”, nhưng cô nhìn thấy Bạch Ngôn Sơ như vậy, cả người cô phát run, hốc mắt ươn ướt.

Tiến Cường rất thức thời nói: “Tôi đi ra ngoài trước.” Liền mở ra cửa đi ra ngoài.

Bạch Ngôn Sơ lộ vẻ mệt mỏi mặt không có chút huyết sắc, chỉ là đôi con ngươi đen nhánh vẫn lóng lánh như cũ. Anh nhìn Du Du hồi lâu, cười hỏi: “Sao vậy? Biết được anh không chết có phải có chút kì quái hay không?”

Du Du rớt cuộc cũng rung rung hô lên: “Bạch Ngôn Sơ! Rớt cuộc anh đã làm gì?”

“Nha đầu ngốc, anh làm gì em không cần quan tâm! Em chỉ cần chờ cho cha em hồi phục lại là được rồi.”

Vừa nói “Em không cần phải quan tâm”. Du Du hận không thể lập tức nhào tới bóp chết anh, kêu lên: “Chẳng lẽ chuyện gì anh cũng định gạt tôi hay sao?”

Chuyện gì anh cũng đều gạt cô, cho nên cô mới dần dần có thói quen không tin tưởng anh. Nghi kỵ, nghi ngờ, bất đắc dĩ, chất đọng thành núi.

Bạch Ngôn Sơ lại cười lạnh: “Em biết ai là người phát người đi giết anh không? Là Giang Tâm Di!”

“Cô ta. . . . .cô ta sai người tới giết anh?” Lúc này Du Du mới nghe ra chút gì, hỏi.

Bạch Ngôn Sơ giơ cánh tay trái lên, lắc lắc nói: “Nếu không phải lúc đó anh quyết định nhảy vào nước biển lạnh lẽo, chỉ sợ cánh tay trái này cũng không còn.”

Lúc ấy, anh cầm cúi chạy, chạy về phía bên tàu. Kết quả lại vẫn bị một tên cầm dao chạy nhanh nhất dồn tới bên cạnh bên tàu.

Người đàn ông kia vung dao về phía anh. Lúc đó anh nhắm mắt lại, trước khi con dao kia cắm xuống người mình, anh đã nhảy vào trong nước biển lạnh lẽo.

Mặc dù kỹ năng bơi của anh không kém, nhưng đã chạy qua mấy con phố, sức cùng lực kiệt, hơn nữa nhiệt độ nước biển vào mùa đông rất thấp, cảm giác rét đến thấu xương như kim châm vào da thịt của anh. Anh ra sức bơi lên, nhưng dần dần cảm thấy khó mà chống đỡ được. . . . .

Đang lúc anh toàn lực ngoi lên nước để lấy hơi, rớt cuộc cũng cảm thấy cảm giác hôn mê đang tiến tới gần. Cơ thể ngấm ở trong nước biển lạnh lẽo, dần dần thấy đau, chết lặng. . . . .

Đang lúc này, bên kia bên tàu truyền đến tiếng súng, sau đó một bóng đen nhảy vào trong nước, bơi về phía anh.

Là Tiễn Cường, hắn nghe nói anh gặp chuyện không may liền chạy đi cứu anh. Chạy tới bên tàu thì anh bắn trúng ba tên cầm dao, nhảy xuống nước đi cứu người.

Sau khi Du Du nghe xong đoạn tự thuật của Bạch Ngôn Sơ, cảm thấy tim đập nhanh không dứt. May nhờ lúc đó anh dứt khoát quyết định, bằng không đã trở thành vong hồn dưới lưỡi dao rồi.

Bạch Ngôn Sơ, khó khăn cười một tiếng: “Du Du, em tin rằng anh cầu kết với Giang Tâm Di làm hại cha em hay sao?”

Sau những lời này, anh cảm thấy hết sức mệt mỏi, liền nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nước mắt của Du Du chảy xuống, giúp anh sửa lại chấn, nói: “Anh nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Tay lại bị một bàn tay to cầm thật chặt, cô cả kinh, muốn rút trở về cũng không kịp.

Anh thâm sâu hỏi: “Du Du, ở trong lòng em, anh chính là một tên tội đồ đáng chết ngàn vạn lần sao?”

“Anh nghỉ ngơi đi. . . . .” Cô nén lệ, không muốn trả lời vấn đề này. Bởi vì, trong lòng cô quá loạn.

Rốt cuộc anh là một người thế nào? Cô quả thật không thể nào phán đoán.

“Em nói trước đi!” Bạch Ngôn Sơ tựa hồ như đang ép cô.

“Bạch Ngôn Sơ. . . . . Anh đừng như vậy! Anh buông tay tôi ra!” Du Du né tránh ánh mắt mạnh mẽ của anh, rất muốn rút tay lại.

Bạch Ngôn Sơ hình như cũng đã mất đi vài phần lý trí, cộng thêm việc đã bắt được tay của cô, hung hăng nắm chặt, làm cho tay cô đau nhói.

Cô than nhẹ mấy tiếng, cả người phát run, cầu khẩn nói: “Anh đừng ép tôi!”

Thế nhưng anh vẫn nổi điên tức giận kéo cô vào trong lòng mình, cũng nhỏ giọng quát: “Có phải chỉ đến lúc anh chết trên tay Giang Tâm Di hay một người đàn ông khác, em mới có thể hướng ánh nhìn thương xót về phía anh! Du Du, là anh nợ em, nhưng anh luôn tìm cơ hội để bồi thường! Nhưng, em cho anh cơ hội sao? Em luôn thân mật với Kha Triết Nam, em có nghĩ tới cảm nhận của anh hay không?”

Du Du bị dọa sợ, nhắm chặt mắt lại, cả người ở trong ngực anh. Anh đã bị thương, mặc dù không phải là trọng thương, nhưng tối thiểu một người bị thương, tại sao khí lực lại lớn như vậy! Cô thật sự rất sợ anh.

Cô khóc. Bởi vì sợ, bởi vì bất đắc dĩ, bởi vì đau lòng.

Nhìn người trong ngực hình như lại khóc, Bạch Ngôn Sơ mới khôi phục lại lý trí, ý thức được mình đã làm cô sợ. Liền đưa tay vuốt ve sau gáy của cô, dịu dàng nói: “Thật xin lỗi, là do anh không tốt. Du Du, em đừng khóc.”

Du Du khóc khế, thân thể ở trong lòng anh run lên một cái. Vài giây sau, cô mới dừng lại, thoát ra khỏi lòng anh, dịu dàng sờ đến vết thương trên mặt anh, hỏi: “Còn đau không?”

Nhìn qua vết thương này hình như là do bị tảng đá quẹt qua.

“Không phải là rất đau. Chuyện nhỏ thôi!” Anh cảm nhận được sự ôn nhu của cô, trong lòng vui sướng.

Trong niềm vui, anh nắm lấy tay của cô đưa lên môi hôn một cái. Mặt cô đỏ lên, nhưng không nói gì.

Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên, liền đứng lên, nói: “Tôi nghe điện thoại.”

Nhận điện thoại, nghe Lâm Như Nguyệt ở bên kia nói: “Du Du, sau khi đi và Niên thúc thương lượng với nhau, không thể để cho Bạch Ngôn Sơ làm xằng làm bậy! Cho nên mới không kịp thương lượng với con, lặng lẽ đưa mẹ của Bạch Ngôn Sơ ra khỏi bệnh viện, đưa bà ấy tới một căn nhà nằm ở ngoại ô! Chúng ta muốn ép Bạch Ngôn Sơ chuyện cậu ta từ bỏ chuyện làm tổng giám đốc! Con hãy nói cho Bạch Ngôn Sơ biết, nếu muốn gặp mẹ của mình, hãy lập tức từ bỏ chức vụ tổng giám đốc!”

Du Du ngẩn ra. Cô ngàn vạn lần không ngờ tới, chuyện đã chuyển hóa đến mức này.

Niên thúc lại có thể sai người đưa Chu Tuyết Phi đi, dùng điều này để ép Bạch Ngôn Sơ từ chức. Trận đấu thương nghiệp ác liệt này, càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng chìm trong máu tanh.

Mà cô, rốt cuộc nên đi con đường nào?

Nếu cha kịp thời khôi phục lại khả năng nói chuyện, khôi phục lại tinh thần, vậy thì quá tốt. Đáng tiếc, cha vẫn khôi phục rất chậm.

Rốt cuộc cô nên làm cái gì?

“Du Du! Con là con gái của Đường Hạc Lễ! Cha đi đàn ông con đã bị bệnh, con cần phải quyết định thay ông ấy!” Lâm Như Nguyệt ở bên kia kích động nói.

Cuối cùng Du Du hít thở sâu một hơi, nói: “Di Nguyệt, cháu sẽ lập tức tới chỗ đi! Chờ cháu.” Đặt điện thoại xuống, cô thoáng liếc nhìn qua người đàn ông đang ngồi trên giường bệnh kia.

Anh và cô, ngay từ khi mới bắt đầu đã thật sự rất khó khăn.

Chỉ trách, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đứng bên cạnh anh họ, liền mê luyến đến mức không thể kiềm chế.

Chỉ trách, anh vì công ty của gia tộc mà lựa chọn cưới cô.

Chỉ trách, giữa bọn họ, chưa bao giờ có thể mở rộng nội tâm mà yêu thương nhau một ngày.

Giữa bọn họ, có lẽ luôn còn thiếu một chút. Thế nhưng một chút này, cũng đủ để cho bọn họ lỡ mất nhau.

Đi tới trước giường bệnh thì Bạch Ngôn Sơ hỏi cô: “Du Du, là Lâm Như Nguyệt sao? Bà ấy nói gì?” Trong giọng nói có chút nghi ngờ.

Bạch Ngôn Sơ là người khôn khéo, sao có thể không tưởng tượng được một số việc xảy ra?

Du Du cười nhạt nói: “Không có việc gì, anh nghỉ ngơi đi! Tôi đi một lúc rồi sẽ trở lại.”

Đang lúc cô xoay người rời đi, Bạch Ngôn Sơ lại đột nhiên gọi cô lại: “Du Du.”

Cô đứng lại, nghe được anh nói một cách sâu sắc: “Gả cho anh đi!”

Du Du chịu đựng ánh mắt nóng bỏng đó, nói một câu: “Tôi sẽ quay trở về.” Rồi rời khỏi phòng bệnh, bước nhanh về phía cửa của bệnh viện.

Cô và anh cần phải làm một cái kết.

Chỉ là, cô không muốn làm tổn thương đến người phụ nữ vô tội. Cô muốn đi cầu xin Lâm Như Nguyệt thả Chu Tuyết Phi ra.

=====

Trong một căn nhà nhỏ ở thôn Kim Quế nằm ở ngoại ô phía tây Thanh Thủy, Du Du gặp được Niên thúc cùng với mấy người đàn ông khác.

Mà Lâm Như Nguyệt ngại ở lại nơi bẩn thỉu này, đi về trước. Còn lại Niên thúc và mấy người đàn ông đứng canh gác.

Du Du vội vàng hỏi Niên thúc: “Niên thúc, mẹ của Bạch Ngôn Sơ đang ở đâu?”

Niên thúc nhẹ nhàng nhìn cô, nhỏ điendânlqqdddsd giọng nói: “Trong phòng ngủ ở lầu hai.” Lại hỏi thêm một câu, “Du Du, Bạch Ngôn Sơ đâu? Cháu nói với cậu ta chưa?”

“Anh ta bị người khác truy sát, hiện tại đang nằm viện.”

“A, là ai làm?”

“Là người của ‘Đông Hưng’. Nói chính xác hơn, là Giang Tâm Di.”

“Giang Tâm Di phái người đi truy sát Bạch Ngôn Sơ?” Niên thúc nghe lời này giống như phát hiện được một vùng đất mới ngoài ý muốn.

Du Du kết thúc đề tài này: “Niên thúc, tôi đi lên xem bà ấy.” Sau đó liền đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 69

Editor: Nam cung Nguyệt

Trên lầu hai, Du Du thấy Chu Tuyết Phi nằm ở trên chiếc giường gỗ nhỏ. Có lẽ là do mới từ bệnh viện ra ngoài, sắc mặt của Chu Tuyết Phi trông thật chán nản, ngay cả đôi môi cũng trắng bệch.

Thân thể của người phụ nữ này từ trước đến nay cũng rất yếu, lại trải qua cái ngày kinh sợ đó, không chịu nổi cũng là bình thường.

Nghĩ tới đây, Du Du cảm thấy có một chút áy náy.

Trên chiếc bàn cạnh mép giường để một chai nước lọc cùng một cái túi đựng bánh mì, đoán chừng là chuẩn bị cho Chu Tuyết Phi ăn uống.

Có lẽ là nghe được tiếng động, Chu Tuyết Phi vốn đang ngủ lại mở mắt ra, thấy Du Du đứng ở bên giường, ngồi dậy, kinh ngạc hỏi: “Du Du, con đến rồi?”duyienbjdfllion

Du Du gật đầu một cái, miễn cưỡng cười cười, sau đó ngồi xuống nói: “Thật xin lỗi, đã khiến bác chịu khổ.”

Chu Tuyết Phi lại nhu hòa cười một tiếng: “Bác hiểu rõ chuyện này không có quan hệ gì với con. Bọn họ cũng là nóng nảy mới đưa ta tới đây.” Sau đó lại kéo tay Du Du, thở dài: “Du Du, con gầy đi rồi.”

Du Du cảm giác trong lòng chua xót. Người phụ nữ này thật sự rất tốt bụng, chính mình bị ép buộc vẫn quan tâm người khác như vậy.

“Bác gái, ngày đó là con đã làm bác sợ. Thật xin lỗi! Nếu không phải do con, bác sẽ không phải nằm viện.”duyienbjdfllion

Nếu như bác ấy không ở trong bệnh viện, như vậy thì Niên thúc cũng sẽ không dễ dàng mang bác ấy tới nơi hoang vắng này để phải chịu lạnh chịu đói như vậy.

“Du Du, đừng nói như vậy. A Sơ nhất định là đã chọc giận con, con còn lâu mới nguyên ý cùng nó tái hôn đấy! Con đừng giận nó nữa được không, nó không phải cố ý.” Chu Tuyết Phi tiếp tục dịu dàng nói.

Hốc mắt Du Du đã ươn ướt: “Bác gái, thật ra thì con đã không còn giận anh ấy từ lâu rồi.”duyienbjdfllion

“Du Du, có một số việc bác nên nói cho con. Khụ khụ. . . . .” Chu Tuyết Phi đang muốn nói, lại ho khan mấy tiếng. Du Du vội vàng cầm chai nước lên, mở nắp, đưa cho Chu Tuyết Phi uống.

Chu Tuyết Phi uống một hớp nước, nói tiếp: “Du Du, con có biết tại sao A Sơ vẫn bảo vệ Giang Tâm Di cùng con gái của cô ta không?”duyienbjdfllion

Trong lòng Du Du chấn động.

Đây chính là vấn đề mà cô muốn biết. Bạch Ngôn Sơ vẫn không hạ được quyết tâm đối với Giang Tâm Di, tìm mọi cách dung túng, cuối cùng tạo thành hậu quả xấu. Nhưng, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến anh làm như vậy?

“Lúc trước Giang Tâm Di đã cứu bác! Khi đó, cô ta còn là bạn gái của A Sơ. Nhưng, ngay từ đầu bác đã không đồng ý mối quan hệ của hai đứa chúng nó. Lần đó bác ở trong nhà bị phát bệnh hen, đúng lúc Giang Tâm Di tới nhà bác tặng đồ, phát hiện bác thở gấp, công bác đi tới phòng khám Trung y ở đối diện. Sau lần đó, bác liền đồng ý cho chúng nó lui tới. Nhưng không lâu sau bọn nó chia tay, nói là bởi vì Tâm Di yêu thiếu gia nhà giàu.”

Đáy lòng Du Du lẫn lộn. Thì ra là, Giang Tâm Di lại là ân nhân cứu mạng của mẹ Bạch Ngôn Sơ?duyienbjdfllion

Chu Tuyết Phi thờ khề, lại nói tiếp, “Còn có một việc, chính là liên quan đến thân thế của Giang Tâm Di. Sự kiện kia nó không có nói cho người khác, chỉ nói cho bác biết. Giang Tâm Di bị nhậ ký của mẹ cô ta làm cho hiểu nhầm, cho mình là con gái riêng của nhà họ Đường, liền muốn tìm cơ hội quen biết với cha con, và lấy được bồi thường. Cho nên, cô ta mang thai đứa bé của Kha đại thiếu đi tìm A Sơ, nói nó giúp cô ta đoạt lại công bằng. Nhưng, A Sơ không muốn cho cô ta có quan hệ gì với nhà họ Đường, nên đã ký kết hiệp nghị bí mật với cô ta, để cho cô ta sau khi sinh đứa bé ra sẽ gả vào Kha gia làm thiếu phu nhân, điều kiện chính là vĩnh viễn không được có quan hệ gì với nhà họ Đường. Bởi vì, A Sơ biết Tâm Di là người phụ nữ như thế nào. Nếu như một khi cô ta mà có quan hệ với nhà họ Đường, làm chị của con, vậy thì Đường gia sẽ không được yên ổn nữa. Mà con cũng sẽ nảy sinh ra tâm tình phức tạp đối với cha con, lại có một người chị mà con không muốn đối mặt. A Sơ vì muốn ngăn cản cô ta, mới nghĩ biện pháp để cho cô ta nhanh chóng gả vào Kha gia. Nhưng, Kha đại thiếu không muốn cưới cô ta, cuối cùng còn chết ngoài ý muốn. Tâm Di thấy con đường này đã đứt, mới thể nhất định phải có quan hệ với nhà họ Đường, làm đại tiểu thư của nhà họ Đường!”duyienbjdfllion

Chu Tuyết Phi nói xong, lại ho khan mấy tiếng. Du Du nhẹ nhàng đắp lưng cho bà, tâm lại trôi dạt đến phía chân trời nơi nào đó.

Nếu như điều Chu Tuyết Phi nói là thật, như vậy điều mình nghi ngờ cùng lo lắng trước đây, đều là dư thừa?

Cái gì gọi là thật, cái gì gọi là giả? Chân tướng chẳng lẽ giống như Chu Tuyết Phi nói?duyienbjdfllion

“Du Du, nó cũng mới nói cho bác biết mấy ngày trước. Đứa nhỏ này vẫn không giỏi nói chuyện, có tâm sự cũng chỉ biết giấu trong lòng. Nhưng, mặc kệ như thế nào, bác vẫn thấy nó thật tâm đối với con. Cho dù nó lừa gạt ai, cũng sẽ không gạt bác. Đêm đó bác với nó nói chuyện đến lúc trời sáng, cuối cùng bác hỏi nó, con có tính toán gì với Du Du. Nó nói với bác một câu. . . . .”

Bà hít sâu một hơi, nói, “Nó nói muốn sinh một đứa bé với con.”

Giống như trút được gánh nặng, bà cười rất thoải mái, rất an tâm. Nhìn Du Du, giống như thấy được một chút nắng ấm.

“Cám ơn bác gái.” Du Du lau nước mắt, nhịp tim lại đập kịch liệt.

Cuối cùng Chu Tuyết Phi nói: “Bác hiểu con còn lo lắng về cái gì. Về phần A Sơ có trung thành với cha con hay không, bác cũng không thể thay nó trả lời. Dù sao, chuyện này chỉ có chính nó biết.”duyienbjdfllion

Đúng lúc này, Niên thúc đột nhiên đi vào. Du Du vội vàng đứng lên, nói: “Niên thúc, lập tức đưa bác gái Chu rời đi thôi!”duyienbjdfllion

Về mặt Niên thúc cứng nhắc: “Du Du, chẳng lẽ cháu thật sự tin lời người phụ nữ này nói? Bà ta là vì muốn biện hộ cho con của bà ta! Nào có người mẹ nào không quan tâm đến con ruột của mình?”

Du Du lại kiên trì nói: “Niên thúc, tất cả mọi ân oán không liên quan đến bà ấy!”

“Du Du, cháu đừng nên làm theo cảm tính! Chuyện trên thương trường, cháu không hiểu được! Lòng của đàn ông cháu vĩnh viễn cũng không hiểu được!”

Chu Tuyết Phi lại xen vào nói: “Niên thúc, ông cho tôi gọi điện thoại đi! Tôi sẽ khuyên A Sơ, nói nó không làm tổng giám đốc nữa!”

Niên thúc sững sờ nhìn người phụ nữ với sắc mặt trắng bệch, hình như không thể tin được lời của bà.

Du Du nói lớn tiếng với ông: “Niên thúc, hiện tại Hoa An không thể không có một người lãnh đạo! Bạch Ngôn Sơ sẽ không đưa Hoa An đi tới đường cùng, bây giờ thảo luận còn hơi sớm!”duyienbjdfllion

Niên thúc nghi ngờ nhìn cô nói: “Hoa An là do cha cháu vất vả mới gây dựng được, chỉ lát nữa là phải rơi vào tay người khác! Cháu vẫn còn u mê không tỉnh ngộ!”duyienbjdfllion

“Nhưng Niên thúc, tình huống trước mắt cũng không phải là do mấy người định đoạt, hay là chờ cha tôi hồi phục rồi thương lượng lại!”

“Du Du, cháu quả thật không thể cứu chữa được nữa rồi! Con quả thật đã bị Bạch Ngôn Sơ mê thần hồn điên đảo rồi, tức chết ta rồi!” Lần đầu tiên Niên thúc nổi giận trước mặt Du Du, hung hăng đập bàn một cái. Chai nước và bao bánh mì cũng rơi xuống mặt đất.

“Niên thúc, thật xin lỗi! Tất cả chỉ có thể chờ sau khi cha tôi hoàn toàn hồi phục rồi hãy nói! Tôi tin tưởng, trước mắt người hiểu rõ Bạch Ngôn Sơ nhất, không phải là tôi, cũng không phải là ông, mà là cha tôi.” Du Du bình tĩnh nói.

Có lẽ, chỉ có thể chờ cha bình phục, khôi phục lại khả năng nói chuyện, tất cả mọi chuyện mới có đường đi.

Chu Tuyết Phi lại ấn ngực ho khan mãnh liệt. Ho khan mấy tiếng, đột nhiên bà khó thở, sắc mặt vừa đỏ lại vừa tím tái, cuối cùng ho ra mấy ngụm máu.

Du Du nhìn thấy, liền sợ kêu một tiếng, vội vàng khom lưng đỡ Chu Tuyết Phi hỏi: “Bác gái, bác không sao chứ?”duyienbjdfllion

Chu Tuyết Phi cười khổ: “Bệnh của bác đã không thể tránh được, cũng phải chịu đựng.”duyienbjdfllion

Niên thúc liền thán mấy tiếng, đi ra ngoài.

“Yên tâm, con sẽ nói bọn họ đưa bác trở về!” Du Du an ủi Chu Tuyết Phi.

Chu Tuyết Phi lại cười nhạt một tiếng: “Mạng của bác cũng không dài, tâm nguyện lớn nhất của bác, đó là có thể thấy A Sơ thật sự hạnh phúc một lần!”

Dứt lời, bà mang theo vẻ mặt ý vị sâu xa nói nhìn cô gái trước mắt. Trong lòng Du Du cảm thấy mờ lung, gương mặt nóng lên.

Chu Tuyết Phi lại ho khan kịch liệt, giống như hai lần trước. Chẳng những ho mạnh, hơn nữa còn ho ra vài ngụm máu.

Du Du vội vàng xông ra ngoài, kêu lên: “Mau tới đây!”

Chu Tuyết Phi được đưa đến bệnh viện cấp cứu, bác sĩ cho ra kết quả chẩn đoán là: bệnh nhân bị ung thư phổi đã rất nghiêm trọng, một tháng sau có thể chuẩn bị hậu sự rồi.

Du Du vẫn canh ở ngoài cửa phòng bệnh của Chu Tuyết Phi. Nửa giờ sau, Bạch Ngôn Sơ cũng tới. Trên mặt vẫn dán băng như cũ.

Hai người im lặng nhìn nhau chốc lát, không nói gì. Cuối cùng, Bạch Ngôn Sơ ở lại chăm sóc mẹ, Du Du rời đi trước.

Cô đi tới bệnh viện thăm cha. Cha ngủ rất sâu, thế giới bên ngoài cả hình như cũng đã quấy nhiễu sự yên bình của ông.

Cô ngồi ở trên giường, trong lòng hỏi ngàn vạn lần: Cha, rốt cuộc cái gì là thật? Cái gì là giả? Cha có thể nhanh tỉnh lại để nói cho con biết được không?

Cuối cùng cô nằm ở đầu giường ngủ thiếp đi.

Hỗn loạn, cô phát hiện mình ngã từ trên cao xuống. Ngã xuống dưới, sau đó ở xoay mấy vòng trên mặt đất, mới dừng lại.

Máu từ sau gáy tràn ra, tầm mắt dần dần mờ hồ không rõ. . . . .

Đây không phải là cảnh trước khi chết của đời trước của sao? Cô lại gặp ác mộng?

Cô không muốn trở về, không muốn. Cô liều mạng mở mắt, muốn thoát ra khỏi con ác mộng này.

Nhưng, mí mắt nặng nề vô lực. Trong không gian tăm tối, một giọng nói thần bí vang lên: “Đường Du Du.”

Cô vẫn muốn mở mắt, liền sợ hãi hỏi: “Người là ai?”

Giọng nói kia trầm trầm nói: “Ngày mồng sáu tháng năm năm năm sau, xin nhớ kỹ!”

Du Du nghe mấy câu nói đó, lại hỏi: “Có thể nói rõ một chút không?”

Giọng nói kia thâm trầm nói: “Là nạn là duyên, là phúc hay họa, gặp mặt sẽ hiểu.”

Du Du giật mình tỉnh dậy. Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào bên trong phòng bệnh, bên cạnh là Đường Hạc Lễ lẳng lặng ngủ say.

Thì ra thật sự là mộng. Nhưng, giọng nói trong giấc mộng, câu nói đó, lại rõ ràng mà chân thực.

Ngày sáu tháng năm, là ngày đời trước cô ngã chết. Chuyện này cô chưa bao giờ tiết lộ cho người ngoài, nhưng lại chột bị nhắc tới trong mộng, không khỏi làm cô hoảng sợ.

Mắt của Đường Hạc Lễ từ từ mở ra, chậm rãi nhìn về phía cô. Khi ánh mắt chạm vào trên mặt của con gái thì khóe miệng của ông đột nhiên có chút co rúm lại.

Du Du đi qua, thân thiết hỏi: “Cha, Cha đã tỉnh rồi sao? Có phải cha muốn nói chuyện hay không?”

Trong ánh mắt đều là tha thiết chờ đợi. Cô rất hy vọng, cha có thể nói một câu đầy đủ với cô.

“A. . . . . Du Du. . . . . Du Du. . . . .” Đường Hạc Lễ cố hết sức nói ra mấy chữ.

Cha kêu tên mình! Đây là lần đầu tiên cha kêu tên mình kể từ khi cha nằm viện gần một tháng tới nay. Trong mắt Du Du đau nhói, nước mắt chảy xuống.

Không nhận được đưa tay nắm chặt lấy bàn tay có chút lạnh lạnh của ông, đứng lên: “Cha, cha kêu con sao?”

“Ồ, ưm, Du. . . . .” Đường Hạc Lễ nhìn con gái, lần nữa khó khăn nói ra mấy chữ. Nói xong mấy chữ này, miệng của ông vẫn mở ra, vài giây sau mới khép lại.

Ông đã có thể nói rõ ràng các từ ngữ rồi. Mặc dù chỉ có thể nói một hai lần, nhưng lại đã chứng minh ông đã có chuyển biến tốt.

Du Du vui mừng, gối đầu ở trước ngực ông.

=====

Hải Cảng vào đêm im ắng, ánh đèn ở cảng lại giống như ánh mắt sắc bén, cực kỳ sáng ngời ở trong bóng tối.

Trên mặt biển có một chiếc du thuyền nhỏ màu trắng. Trên du thuyền, Bạch Ngôn Sơ cùng Mary cầm ly rượu ngời.

Mary khẽ nhìn anh một cái, khuyên nhủ: “Không phục phải không? Không có việc gì, tôi đã cho người chuẩn bị cho tiện nữ đó. Tối mai cậu chờ xem kịch vui đi!”

Bạch Ngôn Sơ đặt ly rượu xuống, lạnh lùng nói: “Vậy làm phiền chị Mary.”

“Sẽ thành công thôi. Lục Phi thích nhất chính là mặt mũi, nếu sự kiện kia xảy ra, Giang Tâm Di nhất định sẽ phải chết.”

Lúc này, một người đàn ông có vóc dáng cường tráng đi ra từ bên trong khoang du thuyền. Đầu trọc, da thịt màu đồng, một đôi mắt khỏe mạnh có hồn. Dĩ nhiên, làm người khác chú ý nhất vẫn là vết dao bên má trái của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 70

Editor: Cẩm Tú

Mary dịu dàng cười với người đàn ông, “Ông xã, ngồi đi.”

Đầu trọc mỉm cười, nắm lấy bả vai của cô rồi ngồi xuống. Hắn chính là lão đại Cảnh Nhạc Thiên của “Long Phong”.

Hắn nhìn Bạch Ngôn Sơ, nhũn mày rậm nói: “Cậu Bạch, lần đi đến lần này ‘Đông Hưng’ lại dám phả người truy sát bà xã và ân nhân của tôi, thì đồng nghĩa với việc chia súng về phía đầu tôi. Tôi nhất định sẽ không bỏ qua, tôi đã có kế hoạch kỹ càng để đối phó với bọn họ. Cậu yên tâm, thù này tôi nhất định phải báo!”

Bạch Ngôn Sơ mỉm cười gật đầu một cái: “Cảm ơn anh Nhạc!”

“Tôi còn nhận được gió, nói cảnh sát sẽ chuẩn bị một cuộc tấn công bí mật nhằm vào Đông Hưng, được gọi là Hắc Lôi. Mấy năm này Trần Hồ quá tự cao rồi, càng ngày càng mở rộng sản xuất ma túy, hẳn ta nghĩ cảnh sát sẽ dễ dàng bỏ qua sao? Nếu hành động lần này thành công, đoán chừng Trần Hồ

rất khó để xoay người.” Cảnh Nhạc Thiên nói.

Mary như nghĩ tới gì đó, nói, “Nghe nói mấy ngày trước Trần Hồ giết một cảnh sát nằm vùng ở trong tổ chức của hắn, còn gửi nội tạng về cho cục cảnh sát! Cho nên cảnh sát chắc chắn đã rất tức giận, nhất định sẽ liều chết mà chiến với Trần Hồ đấy!”

Bạch Ngôn Sơ cau mày nghe xong những lời này, trong lòng có chút chấn động.

Anh đột nhiên nghĩ tới chuyện lần trước Du Du bị bắt cóc. Nếu cảnh sát có thể quật ngã Trần Hồ, anh tự nhiên cũng thấy vui.

Cảnh Nhạc Thiên thở dài nói: “Tên Trần Hồ này làm việc quá tuyệt tình, thật đúng là muốn được thấy hắn chết như thế nào?”

Điện thoại của Mary đột nhiên vang lên. Cô cầm điện thoại lên, sau đó lộ ra nụ cười thỏa mãn: “Hả? Rất tốt! Vất vả cho các cậu rồi!”

Sau khi cúp điện thoại, liền cười nói với Bạch Ngôn Sơ: “Hoàn thành!”

Bạch Ngôn Sơ cầm ly rượu lên mỉm cười cảm ơn: “Cảm ơn chị Mary! Cạn ly!”

Ly rượu của ba người cộng vào nhau mang theo âm thanh trong trẻo.

=====

Sáng sớm hôm sau, dân ở Hương thành truyền tai nhau một tin giật gân —— Ảnh nude của Giang Tâm Di được tung ra.

Mặc dù hình ảnh lửa thịt của Giang Tâm Di đã bị xử lý làm mờ bộ phận quan trọng, nhưng vẫn là có thể tưởng tượng được cảnh tượng ướt át mà dâm điendânqqđd mỹ lúc đó. Trong đó còn có vẻ mặt mắt hờn của Giang Tâm Di lúc lên cao trào, làm người ta mặt hồng tim đập.

Du Du cũng đã thấy được tin tức này ở trên mạng. Sau khi xem xong, cô liền cầm điện thoại di động lên gọi một cú điện thoại: “Này, anh đang ở đâu?”

Bên kia người đàn ông êm ái cười một tiếng: “Anh đang ở trước cửa nhà em.”

Du Du nghe thấy giọng của anh, trên mặt khẽ ửng hồng.

Thật ra thì nếu bình tĩnh mà xem xét, gần đây Bạch Ngôn Sơ có chút thay đổi. Từ lúc trùng sinh cho tới nay, thật ra những thay đổi của anh cô vẫn để ở trong mắt, ghi ở trong lòng. Mặc dù cô không quá nguyên ý, cũng không dám quá tin tưởng anh bởi vì cô mà thay đổi.

Hai giây sau, bóng dáng cao to của Bạch Ngôn Sơ xuất hiện tại ở trước cửa. Cô đang do dự có nên đi tới hay không, thế nhưng anh lại sải bước tiến tới, đưa tay ôm chặt lấy cô.

Mặt dán vào áo len lông cừu của anh, mang lại cảm giác thoải mái mà ấm áp. Anh vuốt ve sau gáy của cô, dịu dàng hỏi: “Đang nghĩ tới anh sao?”

Du Du lại bắt đầu mặt đỏ tim đập. Chẳng lẽ mắt anh có lắp tia X quang, có thể nhìn thấu thế giới nội tâm của mình hay sao?

Cảm nhận được sự ấm áp đã lâu không có này, mùi đặc biệt trên cơ thể anh, làm cho cô có chút mê muội.

Bạch Ngôn Sơ kéo hông của cô qua, nói: “Anh đi thăm lão gia tử với em, đi thôi.”

“Đúng rồi, mẹ anh đâu? Đã khá hơn chút nào chưa?” Cô không nhịn được hỏi.

Anh và cô cùng nhau đi ra ngoài, nói: “Đã xuất viện rồi. Bà không muốn ở tại trong bệnh viện, nói về nhà thoải mái hơn.”

Du Du có chút bận tâm nói: “Hãy chăm sóc bà ấy nhiều vào.”

Thế nhưng anh lại đưa tay lên véo véo má của cô, cười quỷ dị: “Tốt nhất là có một đứa con dâu ngày ngày bên cạnh bà ấy.”

Gương mặt của Du Du ửng đỏ, cúi đầu không nhìn anh, chuyển đề tài: “Bạch Ngôn Sơ, chuyện Giang Tâm Di là anh phái người làm sao?”

Bạch Ngôn Sơ nâng cái cằm như tuyết trắng của cô lên vuốt ve, cười nói: “Du Du, từ nay về sau, thế giới của chúng ta chỉ có anh và em, sẽ không còn có những người khác, những chuyện khác nữa.”

Du Du xuất thần nhìn con người đen sâu thẳm và nụ cười của anh. Đây thật sự là Bạch Ngôn Sơ mà cô biết?

Anh thay đổi như vậy, cô vẫn còn chưa thích ứng được.

Anh ôm sát cô, coi như đây là chốn không người hôn lên mặt và môi cô một cái, thâm sâu nói: “Du Du, anh không cho phép bất luận kẻ nào tới quấy rầy chúng ta.”

Trong lúc bắt chợt Du Du giống như rơi vào màn sương đầy màu sắc, bị anh kéo lên xe mà vẫn không biết.

Lâm Như Nguyệt đang cho Đường Hạc Lễ ngồi dậy để uống nước, nhìn thấy hai người bọn họ, liền nghiêm mặt.

Đường Hạc Lễ nhìn thấy Du Du đi vào, khi thấy Bạch Ngôn Sơ, mở miệng nói một câu: “A. . . . . A Sơ! Cậu. . . . . Cậu đã đến rồi?”

Do dùng sức, ông mãnh liệt thở gấp. Bạch Ngôn Sơ liền bước lên trước nói: “Lão gia tử, thật xin lỗi!”

Du Du sững sờ nhìn anh, sau đó nhìn sang cha.

Đường Hạc Lễ lắc đầu một cái, than một tiếng, sau đó nhẹ nhàng giơ tay phải lên, gọi con gái tới đây. Du Du đi tới, một tay nắm lấy tay của ông.

Tay cha nắm chặt tay cô, giống như dồn tất cả lực lượng truyền vào cơ thể cô. Du Du rung rung nói: “Cha, cha có thể nói chuyện được, con thật sự vui mừng.”

Bạch Ngôn Sơ nhìn Đường Hạc Lễ, lạnh nhạt nói: “Lão gia tử, ngày đó là Giang Tâm Di hẹn ngài tới nghĩa trang?”

Về mặt Đường Hạc Lễ thay đổi, miệng cứng đờ, hô hấp cũng gấp rút. Lâm Như Nguyệt thấy thế không kiềm chế được con giận, quát lên với Bạch Ngôn Sơ: “Cậu vẫn không biết xấu hổ? Đều là do cậu và con tiện nhân kia làm hại!”

“Đúng, là cô ta.” Đường Hạc Lễ dùng sức nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Du Du không kiềm chế được, giọng nói trở nên run rẩy: “Có phải là cô ta đẩy cha xuống không?”

Đường Hạc Lễ nhắm mắt lại, gật đầu một cái, gian nan nói: “Là cô ta. . . . . Cô ta đẩy, đẩy ta xuống!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái: “Vậy thì tốt.”

Cảnh sát cũng đã nói, người chứng kiến điendankqđ duy nhất chính là Đường Hạc Lễ. Chỉ cần ông nói ra người nào đẩy ông xuống, thì sẽ mở ra chân tướng.

Lâm Như Nguyệt kêu lên: “Chúng ta phải báo cảnh sát! Bắt con tiện nhân kia! Nhất định phải bắt cô ta!”

Du Du đi tới bên cạnh Bạch Ngôn Sơ, ngẩng đầu lên hỏi anh: “Anh định làm gì?”

Chuyện kia của Giang Tâm Di đang làm dư luận xôn xao, đoán chừng Lục Phi nhất định sẽ kêu la như sấm. Tiếp đó, lại có chuyện gì đón chờ Giang Tâm Di đây?

“Không làm gì, xem kịch vui thôi!” Bạch Ngôn Sơ cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 71

Editor: Nam Cung Nguyệt

Căn cứ vào lời khai của Đường Hạc Lễ, đã chứng minh Giang Tâm Di là người đẩy ông xuống bậc thang. Cảnh sát lấy được lời khai xong, đã chuẩn bị đi bắt Giang Tâm Di trở về.

Nhưng vào lúc này, Đài Truyền Hình bất ngờ tung ra một tin tức làm người ta khiếp sợ: Giang Tâm Di bị mấy người đàn ông không quen biết hành hung, từ ban công lầu hai nhảy xuống nhưng vẫn còn sống, chỉ là đã bị ngã gãy xương.

Thấy tin tức này xong, Du Du ngạc nhiên hỏi Bạch Ngôn Sơ ở bên cạnh: “Cái này cũng là anh nói người làm?”

Nếu là thật, thì thủ đoạn của anh thật đúng là đủ tàn nhẫn.

Thế nhưng anh lại nhẹ nhàng ôm cô, bưng một đĩa nho cầm lên một quả nho đưa vào trong miệng cô, cười nói: “Việc này chẳng có quan hệ gì với anh!”

Nhất định là một người đàn ông độc ác bị mất hết mặt mũi làm rồi! Người phụ nữ của hắn chơi ‘Cửu vương nhất hậu’, hắn không phải sẽ tức đến nổ phổi rồi hả?

Lần này Giang Tâm Di có thể nhập về một cái mạng, nhưng dù sao vẫn bị thương phải vào bệnh viện. Du Du mặc dù hận thấu xương người phụ nữ này, nhưng nghĩ tới đây trong lòng liền dao động.

Nếu Giang Tâm Di có chừng có mực, mọi thứ sẽ yên bình rất nhiều. Đường Hạc Lễ cũng sẽ không bị thương nằm viện, cô ta cũng sẽ không bị người khác hành hung.

Rốt cuộc thì người nào có thể nắm trong tay vận mệnh của mình đây? Là ông trời? Hay là mình?

Anh ôm cô vào trong lòng. Cô dán mặt vào trước ngực anh, lắng nghe nhịp tim khoẻ mạnh mà rõ ràng của anh.

Cô không thể không thừa nhận, cô vẫn rất thích mùi cơ thể của anh, mê luyến cảm giác anh ôm cô.

Cô vẫn thích anh. Đây là sự thật mà sau khi cô trùng sinh không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận.

Mặc kệ cô có nguyện ý hay không, có một số việc hai đời đều chưa từng thay đổi. Giống như anh và cô dây dưa với nhau, cô quyến luyến anh.

Bạch Ngôn Sơ, tôi đã trùng sinh mà vẫn không trốn thoát được anh. Tôi có nên chấp nhận hay không?

Có lẽ, cô chỉ thân nhiên tiếp nhận vận mệnh an bài sau khi trùng sinh. Bao gồm sung sướng cùng đau đớn.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô nói: “Mấy ngày nữa cha em đã có thể ra tòa làm chứng rồi. Chỉ cần ông ấy nói ra, tội danh của Giang Tâm Di có thể định ra rồi!”

Cô nhắm hai mắt chôn đầu thật sâu vào trong lòng anh, hưởng thụ sự ấm áp trong lòng anh.

“Du Du, gả cho anh! Ba ngày sau chúng ta sẽ kết hôn, được không?”

Trong lòng Du Du run lên, cảm thấy mạch máu cả người đều nở ra, cảm thấy nước mắt tràn ra.

Môi của anh gần như dán lên gáy cô, hơi thở ấm áp vọt tới, “Anh sẽ khiến em yêu anh một lần nữa!

Trước khi nước mắt tràn ra lần nữa, Du Du run giọng đồng ý: “Em đồng ý.”

Nếu không thể trốn đi, còn không bằng lựa chọn tiếp nhận.

Mười giờ sáng hôm sau, ở trong phòng làm việc của thầy phong thủy nổi tiếng ở Hương thành, Âu Dương Uyển Âm, Bạch Ngôn Sơ đang ngồi yên lặng.

Mà đối diện hẳn, là một người phụ nữ hơn 40 tuổi. Mặc một bộ sườn xám xanh lục, tóc cắt ngắn tới cổ. Mặt mũi đoan trang xinh đẹp, một đôi đôi mắt sáng chớp chớp đầy sinh khí.

Bà chính là Âu Dương Uyển Âm. Bà đã nghiên cứu số mệnh phong thủy nhiều năm, còn tinh thông các loại xem bói, cho nên rất nhiều nhân vật quyền quý đều kết bạn với bà, để cho bà đặt tên cho con mình, hoặc là để cho bà đề xuất phong thủy cho nhà mình. Có nhiều người thường xuyên tới cửa xin giúp đỡ, xin bà giải đáp một chút lúc không biết làm thế nào.

Xưa nay Bạch Ngôn Sơ không tin những thứ số mệnh phong thủy kia, nhưng gần đây anh cũng muốn nghe một chút về phương diện này. Con người thường có xu hướng phá vỡ trạng thái trong tâm. Anh chính là như vậy.

Bởi vì, cho tới nay có một khúc mắc cột vào trái tim của anh.

Vì vậy anh rốt cuộc mở miệng hỏi người phụ nữ đối diện: “Cư sĩ, tôi đang gặp một con ác mộng, vẫn không có cách giải, xin hỏi rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào?”

Âu Dương cư sĩ ưu nhã cười một tiếng: “Con ác mộng? Có phải liên quan đến cái chết hay không

“Đúng vậy.” Bạch Ngôn Sơ gật đầu.

“Đợi chút, là mộng về người cậu quan tâm nhất?” Âu Dương cư sĩ rất nghiêm túc hỏi.

Bạch Ngôn Sơ có chút xấu hổ, đáp: “Đúng vậy.”

Chính là con mộng Du Du ngã chết ở trước mặt anh, làm cho anh khó quên. Dần dần, anh không muốn tin tưởng đây là một loại trùng hợp. Có lẽ, giấc mộng này hàm chứa điều gì đó.

“Người nào? Bạn gái của cậu? Vợ cậu?”

“Là vợ của tôi.”

“Giấc mộng kia nói gì? Đề ý nói ra sao?”

Bạch Ngôn Sơ không thể làm gì khác hơn là thuật lại nội dung của giấc mộng kia cho bà.

Âu Dương Uyển Âm nghe xong khẽ cau mày: “Ác mộng! Ừm, nói tên cùng ngày tháng năm sinh của vợ cậu cho tôi biết?”

Bình thường, khách của bà công khai tư liệu, bà đều không tiết lộ ra ngoài, đây là nguyên tắc của bà.

Bạch Ngôn Sơ liền nói tên, ngày sinh nhật của Du Du.

Âu Dương cur sĩ nghe xong, sắc mặt đột biến, còn đứng lên, tay phải bấm ngón tay tính toán. Sau đó, lông mày của bà nhăn lại, không nói gì.

Sau đó bà lại ngồi xuống, di chuyển đến chỗ cái đĩa trên bàn, lấy ba quẻ ngà voi ném đi. Sau đó, trầm ngâm nhìn bên trong mấy giấy.

Bạch Ngôn Sơ bị nét mặt của bà dọa sợ, nhỏ giọng hỏi: “Cư sĩ, có chuyện gì sao?”

Âu Dương cur sĩ rút cuộc khôi phục lại vẻ mặt quái dị, nhàn nhạt mà cười: “Bạch tiên sinh, tôi chỉ có thể nói: có dị tượng.”

Bạch Ngôn Sơ hoảng sợ, hỏi: “Có ý gì? Dị tượng?”

Âu Dương cur sĩ thờ dài, nâng chén trà lên hộp một ngụm trà, nói: “Thiên Cơ Bất Khả Lộ. Bây giờ tôi chỉ có thể tính được vài biến hóa qua những đồ vật kia, nhưng kết quả cuối cùng còn cần cá nhân cố gắng.”

Bạch Ngôn Sơ nóng nảy: “Cư sĩ, giấc mộng kia rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào? Bà không thể chỉ điểm cho tôi một chút?”

Âu Dương cur sĩ cúi đầu, trong con ngươi xinh đẹp là cảm xúc phức tạp, thờ dài nói: “Hiện tại tôi cũng không có cách nào nói với cậu toàn bộ câu chuyện. Nhưng, cậu có thể làm một chuyện!”

Bạch Ngôn Sơ bình tĩnh nhìn bà, trong nội tâm dâng lên sự khẩn trương lo lắng mà trước nay chưa có.

“Không nên làm cho giấc mộng này biến thành sự thật!” Cư sĩ cố hết sức bỏ tức một câu.

“Vậy, tôi nên làm thế nào?”

“Bạch tiên sinh, ta chỉ có thể nói cho cậu biết, phải yêu mến người phụ nữ gọi là Đường Du Du này! Nhất là phải chú ý ngày sáu tháng năm của năm năm sau!” diananleuiydon

Bạch Ngôn Sơ sững sờ. Ngày sáu tháng năm, chính là ngày Du Du đôi lỵ dị.

Âu Dương cur sĩ làm sao biết ngày này?

Mà về mặt của Âu Dương cur sĩ ngồi đối diện đột nhiên có chút nghiêm túc: “Ngày này đối với Đường Du Du mà nói vô cùng quan trọng! Nhớ, vô cùng quan trọng!”

“Cư sĩ, có thể nói rõ ràng hay không?” Bạch Ngôn Sơ không hài lòng về điều bà nói, tiếp tục hỏi.

Về mặt Âu Dương cur sĩ phức tạp nói: “Ta không thể tiết lộ Thiên Cơ. Nhưng, nếu như cậu cố gắng, có lẽ có thể hóa giải hoặc nghịch chuyển! Nếu không, sẽ khó tránh khỏi kiếp nạn!”

Bạch Ngôn Sơ bỗng nhiên kinh hãi, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn. Anh đương nhiên biết, người phụ nữ đối diện sẽ không hù dọa của mình.

Có tin hay không, dĩ nhiên là quyết định của mình. Nhưng giờ phút này, anh không có cách nào không tin.

Âu Dương cur sĩ nói: “Không nên nói chuyện này cho bất luận người nào, kể cả vợ cậu. Việc cậu cần làm, là bảo vệ vợ cậu thật tốt.”

Sau đó, bà lại lấy bút lông đặt trên kệ rồi lấy tờ giấy nhỏ màu vàng viết lên đó. Viết xong, bà đưa tờ giấy kia đưa cho Bạch Ngôn Sơ: “Nhớ kĩ sáu chữ này!”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xem, trên đó viết “Lạnh nhạt tình tâm, thuận thế mà làm”.

Viết xong Âu Dương cur sĩ đã khôi phục lại nụ cười tao nhã: “Bạch tiên sinh, nếu như có khó khăn, hoan nghênh trở lại!”

Bạch Ngôn Sơ đứng lên, cất tờ giấy nhỏ, sau khi nói cảm ơn thì rời đi.

Sau khi anh đi ra, Âu Dương cur sĩ nâng trán than thở, sau đó lẩm bầm lầu bầu: “Tiền kiếp? Thật sự có chuyện này ư?”

Đường Hạc Lễ mặc dù đã khôi phục lại năng lực nói chuyện, nhưng vẫn không thể tự đi, cần phải dùng xe lăn. Nhưng bác sĩ Mạch nói, tình huống đã chuyển biến càng ngày càng tốt, trạng thái trước mắt đã có thể ra tòa.

Hôm nay, Đường Hạc Lễ lần đầu ra tòa làm chứng, lên án Giang Tâm Di cố ý đẩy ông xuống bậc thang nghĩa địa công cộng làm cho ông bị thương phải nhập viện. Mà tội danh cố ý đả thương người của Giang Tâm Di đã được định ra, tuyên án bỏ tù hai năm.

Quan toà tuyên bố thì cô ta ở trên toà án kêu to: “Tôi muốn kiện Lục Phi! Không! Tôi còn muốn tỏ tình với Ngôn Sơ!”

Lúc này, cô ta đã mất đi mất trái của mình. Ánh mắt kia đã bị thuộc hạ của Lục Phi hành hung đến mù.

Khi cô ta gào thét, quan toà đã tuyên bố kết thúc phiên toà. Bạch Ngôn Sơ nắm chặt tay Du Du từ đầu tới đuôi.

Kết thúc phiên toà thì Bạch Ngôn Sơ nhận được một tin nhắn: Tôi là Tiền Cường, chúng ta gặp mặt vào buổi chiều đi? Ba giờ, quán cà phê Phi Phi.

=====
Ba giờ chiều, Bạch Ngôn Sơ đến nơi hẹn. Tiền Cường đã ngồi ở một góc.

Hắn nhìn Bạch Ngôn Sơ, mỉm cười: “Ngài Bạch, gần đây ngài sao rồi?”

Bạch Ngôn Sơ cười nhạt: “Cũng không tệ lắm. Chính là không thể nào tiếp nhận được cậu đột nhiên xuất hiện.”

Tiền Cường than nhẹ: “Thật xin lỗi! Thật ra thì, từ trước tới nay tôi là cảnh sát nằm vùng.” Nói xong, hắn lấy thẻ của mình ra.

Phía trên có mã số cảnh sát, còn có họ tên thật sự của hắn. Thì ra là hắn tên là Tiền Sâm.

Đầu tiên Bạch Ngôn Sơ hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu một cái: “Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ cậu lại là cảnh sát.”

Sau đó lại hỏi: “Cậu vào Hoa An, đến gần tôi, vì mục đích gì?”

Tiền Sâm cũng đi thẳng vào vấn đề: “Vi điều tra một vụ án ba mươi năm trước!”

Ba mươi năm trước? Bạch Ngôn Sơ nhìn hắn.

Tiền Sâm dùng giọng điệu của cảnh sát nói: “Bạch tiên sinh, hi vọng ngài có thể sắp xếp thời gian của Đường tiên sinh, tôi muốn hỏi ông ấy mấy vấn đề mấu chốt.”

“Cậu nói là vụ án gì trước đi!” Bạch Ngôn Sơ cười lạnh.

Tiền Sâm châm một điếu thuốc, nhả ra một vòng khói trắng, nói: “Ba mươi năm trước phú thương Indonesia Tô Sĩ Vĩ bị giết, ngài đã nghe nói qua chứ? Đây vốn là một trong những vụ án bí ẩn lớn nhất. Nghe nói, năm đó Tô Sĩ Vĩ mang theo ba trăm vạn Đô-la tới Hương thành làm ăn, sau khi com nước xong, bị hai thanh niên người bản địa trẻ tuổi đánh cướp. Trong quá trình độ sức, một trong hai thanh niên đó đã cầm xẻng đâm chết Tô Sĩ Vĩ. Cuối cùng hai người kia chôn thi thể ở khu núi đá Thanh Thủy, cũng chia 300 vạn Đô-la kia rồi sau đó đường ai nấy đi. Mà hai người thanh niên kia, chúng tôi điều tra ra được, một người là Kha Đông Hải, một người khác chính là Đường Hạc Lễ!”

Bạch Ngôn Sơ yên lặng nghe xong, lạnh lùng cười một tiếng: “Chuyện này là thật?”

Khó trách quan hệ giữa hai nhà Đường gia cùng Kha gia vẫn tệ như thế, thì ra là vì vậy.

Tiền Sâm rất nghiêm túc mà nói: “Ngài Bạch Ngôn Sơ, món tiền đầu tiên Đường Hạc Lễ chính là tiền cướp bóc! Không phải giống như ông ta tuyên bố với công chúng, là từ bán băng đĩa ở vỉa hè mà có được. Chỉ cần là một lần ăn cướp, ông ta cũng cần bị thụ án!”

“Bây giờ các người muốn bắt ông ấy?” Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 72

Editor: Cẩm Tú

Ngày hôm sau là ngày cử hành hôn lễ của Bạch Ngôn Sơ và Du Du. Địa điểm là giáo đường Thiên Chúa giáo nhỏ ở trên núi. Không có hiện trường được bố trí diên đân lqđ sang trọng, càng không có khách nhiệt liệt chúc mừng. Trừ Đường Hạc Lễ, Lâm Như Nguyệt, Niên thúc, Chu Tuyết Phi ra, còn có Từ Thi Thi và Tiền Sâm đến.

Nghi thức của hôn lễ được tổ chức đơn giản mà an tĩnh.

Bởi vì Đặng Từ Mộ đã đi công tác, cho nên không có đến. Chỉ là không đến cũng tốt, đỡ khiến Từ Thi Thi lúng túng.

Du Du có mời Kha Triết Nam, nhưng đúng lúc hắn lại có chuyện đi Tokyo.

Du Du mặc bộ đầm trắng thanh lịch, đầu đội vòng hoa đứng ở bên cạnh Bạch Ngôn Sơ mặc tây trang màu đen trang trọng, giống như một đóa hoa hồng trắng mỹ lệ đầu hạ.

Mục sư phụ trách chủ trì hôn lễ đứng trước thánh đàn hỏi chú rể anh tuấn: “Chú rể Bạch Ngôn Sơ, con có đồng ý tiếp nhận Đường Du Du trở thành người bầu bạn của mình suốt cuộc đời này? Cho dù cô ấy có nghèo khổ hay ốm bệnh, con vẫn sẽ không bỏ rơi cô ấy chứ?”

Nghe được câu này, trong lòng Du Du chấn động.

“Con đồng ý!” Bạch Ngôn Sơ chắc chắn trả lời.

Chu Tuyết Phi cùng Từ Thi Thi ngồi ở vị trí khách mời đã vỗ tay. Đường Hạc Lễ cũng gật đầu mỉm cười.

Mục Sư lại ôn hòa cười hỏi Du Du: “Đường Du Du, con có đồng ý Bạch Ngôn Sơ làm người chồng hợp pháp của mình, cho dù là nghèo khổ hay bệnh tật, vẫn sẽ không rời bỏ chứ?”

Du Du hít thở sâu một hơi, nhìn bó hoa hồng trắng noãn trong tay, đáp: “Con đồng ý!”

Trước khi nước mắt chảy ra, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn người cha mình thương yêu nhất. Khóe miệng ông khẽ cong lên, đôi mắt cũng đã đỏ.

Còn Lâm Như Nguyệt và Niên thúc mặc dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng vẫn nhẹ nhàng vỗ tay.

Chu Tuyết Phi đã khóc không thành tiếng, cầm khăn tay lên lau nước mắt. Từ Thi Thi liền vỗ nhẹ vào bả vai của bà.

Tiếp đó, hai người trao nhẫn cho nhau, ký tên, tuyên thệ.

Thời khắc tiểu hoa đồng nổ pháo hoa, Bạch Ngôn Sơ hôn lên mi tâm của Du Du thật lâu. Tay của cô cũng nắm thật chặt tay của anh, chiếc nhẫn kim cương trên tay hai người chạm nhau thật khăng khít.

Những ngày sau hôn lễ rất an tĩnh, Du Du và Bạch Ngôn Sơ trở về Hồng viên ở. Mỗi ngày sau khi tan sở Bạch Ngôn Sơ đều về nhà với cô, gần như một tác cũng không rời.

Còn Đường Hạc Lễ tiếp tục tiếp nhận kháng phục trị liệu ở bệnh viện, tình huống dần dần chuyển biến tốt, những câu nói được càng ngày càng dài ra, cũng càng ngày càng hoàn chỉnh.

Cuộc sống yên bình này có thể kéo dài không? Cuộc sống bình yên này sẽ duy trì được bao lâu? Du Du suy nghĩ có chút miên man.

Đêm đến, Du Du đang ở trong phòng ngủ thay quần áo, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn của điện thoại di động reo lên.

Cầm lên vừa nhìn, là Tiểu Nam gửi tới: “Cậu vẫn khỏe chứ?”

Cô đã không gặp hắn một thời gian dài rồi. Thứ nhất là do cha điđiđđđđđđđđ gặp chuyện không may, không có thời gian để ý đến chuyện của hắn; thứ hai là do hắn cũng rất bận rộn, đang chuẩn bị bàn giao lại công việc để từ chức, còn đi Tokyo một chuyến.

Dù sao công ty lớn như vậy, muốn tìm một người thích hợp để làm tổng giám đốc cũng không phải chuyện dễ.

Cô hồi âm lại: “Cũng không tệ lắm, cậu thì sao? Muốn từ chức sao?”

Đang đợi tin gửi đến, phía cửa phòng truyền đến tiếng bước chân, giọng đàn ông lạnh lùng vang lên: “Sao vậy? Ai nhắn vậy?”

“Ừm, là Thi Thi.” Du Du nhanh chóng nở nụ cười tươi, nhét điện thoại vào túi áo.

Nhưng tuyệt đối không thể nói là Tiểu Nam, nếu không, tên họ Bạch này sẽ sung mặt lên mặt.

Đang lúc cô đi lấy đồ ở tủ quần áo, Bạch Ngôn Sơ lại nắm lấy tay cô, cười hỏi: “Bảo bối, thích cuộc sống như thế sao?” Bàn tay lại bắt đầu vuốt ve ở eo cô.

Suy nghĩ của Du Du bị động tác vuốt ve của anh làm cho rối loạn, liền thở nhẹ nói: “Cũng không tệ lắm! Cho anh 80 điểm!”

Anh càng ngày càng ghé sát bên tai cô, thì thầm nói: “Ừm, không phải điểm cao nhất! Vậy hãy nói rõ để anh còn cải thiện! Phương diện nào?”

Du Du ý thức được tay của anh đã lần đến giữa hai chân mình rồi, liền hoảng hốt, kêu lên: “Hiện tại không được!”

Thế nhưng anh lại bẻ ngang cô lên, cười nói: “Anh muốn làm đến 100%!”

Du Du kêu lên một tiếng, quần áo trong tay rơi xuống.

Nhưng lúc này điện thoại di động của cô lại reo lên. Trong lòng cô căng thẳng, có chút bất đắc dĩ.

“Điện thoại của em kìa? Thi Thi sao?” Bạch Ngôn Sơ hỏi người trong ngực mình.

Du Du cắn môi, không trả lời. Cố tình để điện thoại di động trượt ra khỏi túi áo, rơi xuống tầm tầm lông dê.

Bạch Ngôn Sơ đặt cô lên trên giường, sau đó xoay người lại điêngđânlqđ nhậ điện thoại di động: “Chỉ em tốt của em nên biết, buổi tối của người phụ nữ sau khi cưới cũng nên dành cho chồng mình!”

Du Du nhắm nghiền hai mắt. Sao anh lại nhậ điện thoại di động giúp mình?

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu nhìn qua màn hình điện thoại của cô, rút cuộc mặt liền biến sắc, cứng rắn nói: “Trễ như vậy cậu ta còn tìm em làm cái gì?”

Du Du vội vàng nói: “Em muốn hỏi cậu ấy khi nào thì từ chức!”

Lửa ghen của Bạch Ngôn Sơ có bao nhiêu, cô không thể không biết. Cho nên, cô có thể dập tắt bao nhiêu thì sẽ dập tắt.

Bạch Ngôn Sơ tắt điện thoại di động của cô, ném qua một bên, nhỏ giọng nói: “Bảo bối, tới đây!”.

Du Du liếc thấy trong ánh mắt của anh có vẻ lạnh lẽo, trong lòng có chút sợ hãi, nói: “Em đi toilet đã!”

Nhưng ngay khi cô đứng dậy, anh đã đưa tay ra giữ chặt cô, kéo về phía mình, đè người mình lên người cô.

Tiếp đó, anh nhanh chóng thực hiện bước cởi quần áo. Anh nắm rõ quần áo của cô trong lòng bàn tay, đều hiểu phải cởi thế nào cho nhanh và tiện nhất.

Quần áo trên người Du Du đã bị anh cởi ra, chỉ còn lại nội y màu đen. Bởi vì sợ, cũng bởi vì thời tiết lạnh, trên làn da tuyết trắng của cô nổi lên những chấm nhỏ.

“Bảo bối, chờ anh hết bận, chúng ta sẽ đi Thụy Điển và Hà Lan!” Anh chậm rãi nói, sau đó đưa tay cởi áo ngực của cô.

Sự lạnh lẽo xộc tới, khiến cả người Du Du run lên.

Bạch Ngôn Sơ nhếch môi cười, lại tiếp tục cởi quần lót tơ tằm màu đen của cô, ngón tay từ từ thăm dò vào tiểu huyết có chút e lệ của cô: “Sao em không trả lời anh?”

Du Du nhắm mắt lại, cảm thấy ngón tay thon dài của anh chậm rãi đi vào tiểu huyết của mình có chút đau, liền run giọng khẽ gọi: “Được. . . . . Em thấy nơi đó rất tốt!”

Bạch Ngôn Sơ mỉm cười, ngón tay lại tăng thêm sức lực, xâm nhập từng chút một vào bên trong, “Bởi vì nơi đó có thể làm cho em hoàn toàn không thấy được người đàn ông kia!”

Cả người Du Du run rẩy, hai chân khẽ mở ra. khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào bởi vì động tình mà cực kỳ đẹp để mê người, hô hấp cũng trở nên gấp rút, đảo loạn không khí.

“Chờ anh một chút, bảo bối.” Bạch Ngôn Sơ tiếp tục nhếch môi, lộ ra một nụ cười gọi tình mà tràn đầy nguy hiểm.

Sau đó, anh cởi áo của mình, ngồi ở trên giường, cái đầu dài di chuyển tới chỗ giữa hai chân cô.

“Anh. . . . . Anh. . . . .” Du Du rút cuộc cũng ý thức được anh chuẩn bị làm gì, cả người trở nên khấn trương.

Đời trước thời điểm hôn nhân của bọn họ, anh cũng sẽ thỉnh thoảng làm như vậy, nhưng rất ít. Bởi vì cô không phải đặc biệt thích.

Bạch Ngôn Sơ thở một hơi, đưa tay mở rộng cặp chân cô điêngđânlqđ ra, để cho mình có một tư thế thoải mái. Anh bắt đầu nhẹ nhàng tỉ mỉ hôn lên cái bụng bóng láng của cô, dần dần trượt xuống dưới. Cuối cùng đến giữa hai chân cô, đột nhiên dừng lại.

Máu của Du Du xộc thẳng lên mặt, cô sợ hãi nói: “Anh đừng làm vậy!”

Đang lúc này, miệng tiểu huyết đột nhiên có cảm giác ẩm ướt nóng nóng, cũng có chút nhồn nhột.

Anh đang nhẹ nhàng liếm ven miệng tiểu huyết của cô, sát qua khu rừng rậm màu đen, từ từ tìm được nhụy hoa bên trong, sau đó thả chậm tốc độ vuốt ve. Cả người Du Du run rẩy, cảm xúc mềm mại mà ẩm ướt từ tiểu huyết đang lan truyền khắp người cô.

Theo đầu lưỡi đang treu đùa ở cửa động của cô, cả người cô run rẩy, giống như một lúc lại có dòng điện xẹt qua cơ thể. Cô rất muốn nói anh không nên như vậy, bởi vì cô có chút không chịu nổi.

Bạch Ngôn Sơ ý thức được thân thể cô đang căng thẳng, liền ngừng đầu lên cười nói: “Thả lỏng một chút.” Sau đó dùng tay nhẹ vuốt ve xung quang tiểu huyết của cô. Phảng phất như cảm thấy ma lực, Du Du phát ra âm thanh ư a, rất muốn thoát khỏi cảm giác điên cuồng sắp tới.

Bạch Ngôn Sơ lại tiếp tục treu chọc miệng tiểu huyết của cô, thỉnh thoảng dùng ngón tay êm ái treu đùa, thỉnh thoảng dùng đầu lưỡi khẽ liếm. Du Du cảm thấy nhiệt độ khắp người như muốn bùng cháy tới nơi, hô hấp cũng gấp gáp, ra sức kêu lên: “Em không muốn như vậy!”

Cô thật sự không có sức chống cự được sự treu chọc như vậy của anh. Tối nay anh hoàn toàn điên cuồng, cũng mang theo cô cùng nhau điên cuồng.

Cô cảm thấy bên trong tiểu huyết đã dần dần trở nên ẩm ướt, loại cảm giác này càng làm cô trở nên ngượng ngùng và lo lắng. Cô dùng tay níu chặt lấy ga giường, rất hốt hoảng.

Thế nhưng anh lại không có ý từ lùi bước, tiếp tục dùng đôi môi cùng đầu lưỡi của mình dần dần thấm ướt cánh hoa của cô. Đột nhiên, đôi môi anh mút chặt, mút hết chất dịch từ trong tiểu huyết cô chảy ra.

“Đừng, ... Anh đừng như vậy!” Du Du rốt cuộc cũng ý thức được thời khắc ngượng ngùng đã tới, gương mặt đã đỏ bừng tới mức sắp không thở được, liền vô lực khẽ gọi.

Thế nhưng anh vẫn tiếp tục hành động đó, tựa hồ như đang lưu luyến cô bởi vì động tình mà tràn ra chất lỏng thơm ngọt.

Anh chính là thích cô như vậy. Hoàn toàn làm cho anh điên cuồng, cho anh thiêu đốt. Từ thân thể đến tâm hồn, mệnh mông mãnh liệt.

Anh dịu dàng mà tham lam mút từng chút một chất dịch điendânlqđ tràn ra từ tiểu huyết của cô. Cả người cô mãnh liệt run rẩy, trong miệng phát ra âm thanh ư a nê loạn, gương mặt đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu.

Sau đó anh nhảy xuống giường, đi tới phòng tắm rửa sạch chất lỏng trong miệng. Du Du vẫn còn thở dốc, trên da thịt bóng loáng, nhuộm một màu đỏ nhạt quyến rũ, làm người ta sôi trào.

Cho đến lúc khẽ mở mắt thì mới phát hiện ra cả người cô lỏa lồ nằm ở trên giường, còn người đàn ông ghê tởm đó chẳng biết đã đi đâu.

Anh lại dùng ngón giữa chùng há? Trong lòng cô vừa bức mình vừa buồn cười.

Nhưng chất lỏng giữa hai chân cô đã tràn ra khá nhiều. Trên mặt cô nóng lên.

Ngồi dậy thì lại thấy người đàn ông mặc quần lót đi ra từ trong phòng tắm. Anh từng bước từng bước đi về phía bên giường, khoe môi nở nụ cười mê người đặc trưng: “Nha đầu, phía dưới mới đúng là món chính!”

Mặt Du Du nóng lên, vội vàng kéo chăn bọc thân thể của mình lại, kêu lên: “Không được! Không nói một tiếng mà đã không biết xấu hổ rồi đi!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu: “A, thì ra là vẫn chưa thỏa mãn! Thật không hổ là nha đầu của anh!” Sau đó, anh ngồi lên trên giường, vén chăn lên, không để ý đến phản kháng của cô mà đè cô xuống.

Đang lúc cô chuẩn bị mở miệng, anh đã cúi đầu xuống dùng môi hung hăng chặn cô lại, sau đó lại tùy ý mà bá đạo chà xiết, cọ xát lẫn nhau.

Bởi vì đoạn thời gian trước đã có chuyện quá nhiều xảy ra, có nhiều lúc bọn họ không có thời gian đơn độc gặp mặt, càng không có thời gian thân mật với nhau.

Anh kìm chế dục vọng đã lâu, sắp giống như nước lũ đổ bộ, không thể kiềm chế.

“Du Du, sẽ không có ai quấy rầy chúng ta! Về sau chỉ có điendânlqđ hai người chúng ta. . . .” Môi của anh rời khỏi môi cô, khàn giọng thì thầm.

Lần sau thế sẽ ko chọn truyện có H nữa =.=

Mặc dù cảm thấy da mặt khá là dày khi edit mà mặt vẫn tỉnh bơ, chắc do đã tu luyện qua kha khá truyện H nặng!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chương 73: Cung chiêu

Editor:Nam Cung Nguyệt

Đôi môi ẩm áp đi chuyển đến xương quai xanh của cô. Chỗ nào nó lướt qua qua, cũng làm cho cả người cô run rẩy.

Đến khi cao thẳng ngực - ngọn núi trước, anh ngậm lấy nụ anh đào phấn hồng, đồng thời chậm rãi mút.

Mặc dù hơi đau, nhưng cô có thể cảm giác được anh trân trọng cô, nên liền đưa tay giữ chặt cổ của anh.

Lúc này, phía dưới của cô cảm nhận thấy vật cứng nóng bỏng kia đang đụng vào rốn của cô .

Anh thì thầm ở bên tai cô: “Ôm lấy anh! Ôm chặt một chút!”

Du Du không kịp mở mắt, liền đưa tay ôm cổ anh thật chặt. Đang lúc này, anh đã đi vào, vật cứng rắn nóng rực chạm vào miệng tiểu huyết của cô.

Người đàn ông ở trên người cô phát run nỉ non: “Du Du. . . . . Yêu anh! Yêu anh được không?”

Anh muốn cô yêu anh.

Du Du không kịp suy nghĩ nhiều. Thân thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, cũng muốn chân thực hơn. Cô cảm thấy phía trong mình đang dần dần co rút lại, siết chặt hơn, bọc lấy vật cứng của anh. Anh bị cô bao bọc lấy, thiêu đốt kích tình ở trong cơ thể cô, rung động theo tiết tấu.

Mặc dù vẫn chưa hoàn toàn bộc phát, nhưng hai người đều cảm giác được sự giao hòa từ sâu trong cơ thể của hai người. Anh chỉ hận không thể vào đi vào chỗ sâu nhất của cô, cho đến bên trong linh hồn của cô.

Anh muốn hoàn toàn đoạt lấy cô, để cô cảm nhận được sự mãnh liệt của anh.

Anh lại hướng dẫn cô: “Có thể chặt hơn nữa không?”

Cô đỏ mặt tiếp nhận chỉ thị của anh, toàn thân căng thẳng, tiểu huyết cũng co rút lại. Vật cứng lại đi vào, chỉ là sự chặt khít lại làm cho cô cảm thấy, anh đang ở sâu trong cơ thể cô.

Hình như anh đang bị loại cảm giác ngọt ngào khăng khít này mà cảm thấy mừng như điên, khàn khàn kêu: “ Du Du, anh vĩnh viễn là của em!” Dứt lời, anh bắt đầu dùng sức luận động, lúc cô kẹp chặt, đâm vào.

P phía dưới cô dán sát vào anh, để cho hai người vận động càng thêm có tiết tấu và lại càng thêm hài hòa. Thân thể anh không ngừng lắc lư, càng ngày càng tiến sâu vào trong cơ thể cô.

Đến lúc sắp cao triều, chân cô quấn lấy anh. Anh thở gấp, đâm nhanh và mạnh vào tiểu huyết của cô. . . . .

Cô lần lượt bị đưa lên đỉnh, kêu lên đầy mê hoặc.

Đến cuối cùng, sức cùng lực kiệt nhưng anh vẫn không nỡ rút lui. Thân thể hai người vẫn đang giao hòa ở chỗ sâu nhất, vẫn nóng bỏng mà ướt át như cũ.

Trên giường lớn, hai người cũng thở hổn hển, mặc cho mồ hôi dần dần khô.

“Du Du, em có hối hận vì gả cho anh lần nữa không?” Anh ôm Du Du nhẹ giọng hỏi, giọng nói có vẻ có chút mệt mỏi.

Du Du vẫn còn thờ dốt, suy nghĩ một chút nói: “Bạch Ngôn Sơ, em vẫn rất muốn hỏi anh. Trước kia khi em mới muốn ly hôn với anh, anh đã yêu em chưa?”

Anh cười khẽ một tiếng, thổi khí nóng vào tai cô: “Khi em như kẻ ngốc chần cái điện thoại bay tới thì anh liền ý thức được anh nhận thua.”

Bắt đầu từ khi đó sao? Trong lòng Du Du run lên.

“Du Du, anh vốn tưởng rằng đời này sẽ không yêu em nữa. Nhưng, anh cũng không ngờ được! Đối với em, anh không thể làm gì khác hơn là nhận thua.” Giọng điệu của anh thân thiết mà nhu tình.

Hốc mắt của Du Du đã ướt, cả người khẽ run, úp mặt vào ngực anh.

Anh ôm chặt cô, hình như muốn dùng sức để hòa cô vào trong cơ thể của anh: “Du Du, từ nay về sau, chỉ có em và anh. Không có người khác, không có một ai khác.”

Cô tiếp tục roi lệ, cũng đưa tay ôm chặt anh. Đột nhiên, cảm thấy bụng hơi đau, liền rên rĩ mấy tiếng.

“Sao vậy?” Bạch Ngôn Sơ vội vàng hỏi cô,

“Bụng hơi đau.” Cô nói.

Bạch Ngôn Sơ vội vàng ngồi dậy, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, hỏi: “Nơi này sao?” Sau đó lại thờ dài, “Đều tại anh.”diénnanlyipn

Có lẽ là bởi vì áy náy, mặt của anh lại lạng lẽ đỏ lên.

Du Du được tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thấy dễ chịu không ít, liền nói: “Đỡ hơn rồi.”

Nhưng này lúc cô mới nhớ tới, kính nguyệt của cô đã chậm gần một tháng. Trước đó cô bận nhiều việc.. Vì chuyện của cha mà lo lắng không để ý tới, hiện tại đột nhiên nhớ tới, trong lòng cả kính.

Chẳng lẽ cô trúng thưởng rồi?diénanlypn

Nghĩ tới đây, cả người cũng không được tự nhiên, liền ngồi dậy dùng chân bực thân thể lại, tí mi nghĩ lại mấy lần triển miên gần đây của cô cùng Bạch Ngôn Sơ.

Càng nghĩ càng xấu hổ, mặt đỏ lên.

Bạch Ngôn Sơ ôm vai của cô hỏi: “Còn chưa thoải mái? Có muốn anh lấy dầu bôi cho em hay không?”

Du Du lắc đầu một cái, nói: “Ngày mai em muốn đi bệnh viện một chút.”

Bây giờ Bạch Ngôn Sơ mới hiểu được ý của cô, “Em có sao?” Sau đó anh dùng lực lắc lắc cô, vui mừng hỏi một lần nữa, “Em có thật sao?”

“Buông em ra! Anh làm đau em!” Du Du đỏ mặt tức giận nói.

Anh không kìm được vui mừng, cúi đầu hôn cô. Cô hung hăng đẩy anh ra, nhưng lạ lùng chính là cô lại không tức giận.

Anh xúc động ôm cô, khẽ gọi tên của cô, cuối cùng nằm xuống cùng cô.

Ánh đèn trong nháy mắt tắt đi.

=====

Sáng sớm bệnh viện rất ít người, Du Du người mặc áo da màu tím, đội mũ lông cừu, bị Bạch Ngôn Sơ kéo tới khoa phụ sản.

Một nữ bác sĩ xinh đẹp cao gầy đi tới hỏi: “Ah? Ngài Bạch? Sao ngài lại tới đây?” Sau đó lại nhìn người phụ nữ bên người anh một chút, không khỏi cảm thấy buồn bực.

Bởi vì, trước kia Bạch Ngôn Sơ tới cùng một người phụ nữ khác.

Du Du cúi thấp đầu, dù sao cũng hơi xấu hổ.

Bạch Ngôn Sơ cười nói: “Bác sĩ Lý, đây là vợ của tôi, Đường Du Du. Hình như là cô ấy mang thai!”

Nữ bác sĩ xinh đẹp vội vàng cười nói: “Ồ! Chuyện tốt! Vậy trước tiên đi lấy máu đã!”diénanlypn

Mặt của Du Du đột nhiên đỏ lên. Bạch Ngôn Sơ nắm tay cô thật chặt, khuyên nhủ: “Đừng lo lắng!”

Lấy máu, kiểm tra nước tiểu, sau khi kiểm tra một loạt, Bạch Ngôn Sơ cùng Du Du ngồi ở bên ngoài phòng làm việc của bác sĩ để nghỉ ngơi.

Nữ bác sĩ xinh đẹp kia đột nhiên đi tới trước mặt Du Du, dịu dàng cười nói: “Bạch phu nhân, mời đi theo tôi!”

Bạch Ngôn Sơ vội vàng hỏi: “Tôi có thể đi vào không?”

Anh cảm thấy rất hồi hộp.

Bác sĩ không thể làm gì khác hơn là nói: “Cùng nhau vào!” Liền dẫn hai người bọn họ đi vào phòng làm việc của mình.

Sau khi ngồi xuống, nữ bác sĩ cười nói: “Bạch phu nhân, chúc mừng cô!”

Toàn thân Du Du chấn động. Thật sự? Minh thật sự mang thai?

Bạch Ngôn Sơ cũng không thể tin được, hỏi: “Bác sĩ Lý, cô chắc chắn chứ?”

Bác sĩ Lý tức giận tròn mắt nhìn anh một cái: “Chẳng lẽ cậu đang nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của tôi?”diénanlypn

Bạch Ngôn Sơ cười nói: “Tôi muốn xác thực một chút.”

“Căn cứ lần cuối cùng đến kính nguyệt của cô, có thể cô đã mang thai được ba mươi chín ngày! Xin nhất định phải chú ý thân thể, ba tháng đầu là cần phải chú ý nhất. Trong khoảng thời gian này, không nên vận động dữ dội, tốt nhất không nên có. . . . .”

Nói tới chỗ này ánh mắt của bác sĩ Lý dừng ở trên khuôn mặt anh tuấn của anh: “Hành động mạnh!”

Bạch Ngôn Sơ cười cười, bày tỏ phối hợp: “Bác sĩ yên tâm, chúng tôi sẽ tiết chế!” Dứt lời anh kéo tay Du Du, lại phát hiện mặt của cô đỏ bừng.

“Ok! Tôi sẽ kê ra một số đồ ăn dinh dưỡng, để cho Bạch phu nhân ăn uống hợp lý! Tôi sẽ nói trợ lý của tôi đưa cho cậu!” Bác sĩ Lý cười nói.

Bạch Ngôn Sơ kéo Du Du đứng lên, nói cảm ơn: “Cám ơn bác sĩ Lý!”

Đi ra phòng làm việc, anh ôm Du Du bế lên. Du Du bị dọa sợ hét lên một tiếng: “Anh làm gì vậy!”

Anh cũng không coi ai ra gì đi!

“Anh thật sự rất vui! Du Du, chúng ta thật sự có con rồi!” Thế nhưng anh lại ôm cô xoay vòng vòng.

“Em chóng mặt rồi! Dừng lại đi!” Cô ra lệnh.

Lúc này Bạch Ngôn Sơ mới buông cô xuống, cúi đầu hôn cô một cái, thật sâu nói: “Du Du, anh thật sự rất vui.”

Du Du thần thờ gật đầu một cái. Anh hưng phấn như vậy, ngoài dự liệu của cô.

Đây mới thật sự là Bạch Ngôn Sơ cô biết sao? Kể từ khi anh đối xử dịu dàng với cô, kể từ khi biết được bí mật giữa anh và Giang Tâm Di từ Chu Tuyết Phi, cô cũng có chút mất phương hướng.

Sau khi sống lại cô vẫn muốn nhìn thấu anh. Nhưng, đợi đến khi thay đổi, cô vẫn không có cách nào nhìn thấu anh.

Anh chú ý đến cảm xúc của cô, liền hỏi, “Sao vậy? Em giống như đang mất hứng? Du Du, có phải em không muốn mang thai con của anh hay không?”

Du Du lắc đầu một cái, cứng nhắc nói: “Không có! Em chỉ là cảm thấy quá nhanh!”

Thật sự là chưa chuẩn bị tâm lý. Cô liền mang bầu đứa bé của anh.

Trước kia cô còn thể, tuyệt đối sẽ không sinh con cho anh. Nhưng, vận mệnh xoay chuyển một vòng rồi vẫn như cũ.

Thế nhưng anh lại nhỏ giọng hạ lệnh: “Du Du, em nhất định phải sinh đứa bé của anh ra!”

Cô ngẩng đầu trông thấy ánh mắt bá đạo lạnh lùng của anh, đáy lòng khẽ run lên, liền cười nói: “Sao vậy? Anh lo lắng em sẽ lạng lະ phá thai sao?”

“Em coi như anh nổi điên đi! Nhưng, đó là mệnh lệnh của anh!” Anh vòng tay qua eo của cô, đi qua hành lang.

Lúc này, điện thoại di động của Du Du vang lên. Là Từ Thi Thi gọi tới: “Du Du, cậu có ở nhà không?”

“Sao vậy?” Du Du nghe được giọng nói của cô có cái gì không đúng, liền hỏi.

“Ừm, tớ muốn đến chỗ cậu ngồi một chút, nói chuyện một chút.” Giọng nói của Từ Thi Thi trầm trầm.

Du Du liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nói: “Không thành vấn đề! Chúng tớ sẽ về ngay!”

Cô cúp điện thoại, nói với Bạch Ngôn Sơ: “Thi Thi hình như có chuyện gì muốn tới nhà chúng ta! Chúng ta đi về thôi!”

“Ừ!” Bạch Ngôn Sơ dắt tay cô nói.

=====

Mười phút sau, Từ Thi Thi ngồi ở trong vườn hoa nhà Du Du. Trên khay trà, để thêm một cốc đường để bỏ vào Hồng Trà.

“Sao vậy?” Du Du có chút lo lắng hỏi.

Từ Thi Thi cười nhạt, trong mắt đều là khổ sở: “Sau khi Đặng Từ Mộ đi nước ngoài trở về liền giống như người điên, anh ta luôn quấy rầy tớ! Gọi điện thoại tới tớ đều không nghe, anh ta liền chạy đến nhà tớ, ép cha tớ, nói muốn tái hôn với tớ! Cha tớ phiền muộn với anh ta, liền đuổi anh ta đi. Nhưng, anh ta lại tới, không ngừng nhán chuông cửa, còn muốn đội son đỏ trước cửa nhà tớ! Ai!”

Du Du giận đến cả người phát run: “Buồn cười! Sao anh ta lại biến thành như vậy?” Sau đó cầm điện thoại di động lên, gọi cho anh họ của mình.

Nhưng bên kia không nghe máy. Cô tức giận để điện thoại di động xuống, nói: “Tớ đi tìm anh ta nói chuyện!”

Từ Thi Thi vội vàng kéo cô lại: “Đừng đi! Anh ta đã mất trí rồi! Sau đó tớ mới biết, bởi vì sự nghiệp của anh ta không thành công, mới muốn tái hôn cùng tớ để có thể tìm được một chút giúp đỡ! Cho nên tớ mới chán ghét anh ta!”

Du Du hung hăng nói: “Bảo cảnh sát! Gọi cảnh sát bắt anh ta!”

Từ Thi Thi cười khở: “Bảo cảnh sát mà có ích thì đã sớm báo! Ai, anh ta là chó điên, không nhân tính! Cha tớ đưa mẹ tớ tới núi bên kia, để có thể an tĩnh hơn. Mẹ tớ gọi tớ cùng đi, mà tớ nghĩ tránh mặt cũng không phải là biện pháp, liền muốn tìm cậu thương lượng một chút.”

Du Du thờ dãi nói: “Cậu để cho tớ suy nghĩ thật kỹ đã!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 74

Editor: Nam Cung Nguyệt

Từ Thi Thi có chút áy náy nói: “Cậu vừa mới kết hôn, tớ liền tới làm phiền cậu. Thật xin lỗi!”

“Chị em tốt đừng nói khách khí với nhau! Hơn nữa trước đây cậu gả cho anh họ tớ, nguyên nhân cũng là do tớ khuyến khích. Tớ cảm thấy rất có lỗi với cậu.” Du Du thờ dãi nói.

Nếu biết anh họ là loại người như vậy, đánh chết cô cũng không khuyến chị em tốt của mình gả cho hắn.

“Chuyện đã qua rồi thì đừng nói nữa.” Từ Thi Thi cũng không than.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông vang lên phía sau các cô: “Tối nay anh sẽ hẹn Đặng Tử Mộ đi ra ngoài nói chuyện một chút!”

Hai người phụ nữ ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Bạch Ngôn Sơ rút tay trong túi quần đi tới.

Du Du kinh ngạc nói: “Anh đi tìm anh ta nói chuyện? Anh ta sẽ nghe lời anh?”

Từ Thi Thi lại tràn đầy mong đợi nhìn Bạch Ngôn Sơ.

“Giữa hai người đàn ông thì khá là hiểu nhau. Anh sẽ nói anh ta buông tha cho Thi Thi.” Bạch Ngôn Sơ lại cười nhạt nói, có vẻ rất tự tin.

Từ Thi Thi đứng lên, cảm kích từ tận đáy lòng: “Ngôn Sơ, cảm ơn!”

Bạch Ngôn Sơ lại thân nhiên nói: “Thi Thi, cô là người duy nhất không khuyến Du Du bỏ tớ. Tớ cũng phải cảm ơn cô.

Từ Thi Thi có chút ngượng ngùng, cười nói: “Chỉ là tớ cảm thấy con người anh còn chưa bị phá hư! Còn nữa, Du Du vẫn còn yêu anh!” Nói xong, cô nhìn bạn tốt của mình một chút.

Du Du có chút xấu hổ, liền hung hăng trừng cô: “Đừng tự cho mình là đúng!”

Từ Thi Thi lại cười nói: “Tớ rất hiểu cậu! Ừm, tớ là con sâu trong bụng của cậu!”

Du Du đi tới ra vẻ muốn đánh cô, la mắng: “Đáng ghét! Cái người phụ nữ đáng ghét này!”

Từ Thi Thi hét lên núp ở sau lưng Bạch Ngôn Sơ, kêu: “Bạch Ngôn Sơ! Quân vợ của anh cho tốt vào! Đừng cho cô ấy gieo họa nhân gian a!”

Bạch Ngôn Sơ nhìn người phụ nữ trước mặt mình mặt đỏ lên, giương nanh múa vuốt, cười khở mấy tiếng.

Mà hai người phụ nữ kia đã chạy đến bên kia.

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên chau mày, xoay người kêu lên: “Đường Du Du! Em đứng lại đó cho anh, cẩn thận em bé trong bụng!”

Đã có thai lại còn chạy, thật là một đứa ngốc.

Từ Thi Thi nghe vậy, vội vàng dừng lại, lớn tiếng hỏi: “Em bé?” Sau đó quay đầu lại nhìn người phụ nữ ở sau lưng, lại hỏi, “Cậu mang thai?”

Du Du đỏ mặt, gật đầu một cái, cũng trừng mắt liếc người đàn ông bên kia.

“Hoan hô! Tớ muốn làm mẹ nuôi!” Từ Thi Thi tiến lên một bước, vui mừng ôm Du Du.

== =====

Lúc Du Du mời ở lại lần nữa, Từ Thi Thi ở lại Hồng Viên.

Lúc Bạch Ngôn Sơ từ bên ngoài trở về, Du Du đã sắp ngủ. Cô biết được anh vào phòng ngủ, bởi vì anh bật một bóng đèn nhỏ ở đầu giường.

“Anh đã về?” Cô hỏi anh, Du Du ngồi dậy.

Anh cởi áo khoác, đi tới sờ đầu của cô, dịu dàng hỏi: “Vẫn chờ anh sao?”

“Anh nói gì cùng Từ Mộ vậy? Anh ta đã đồng ý không quấy rầy Thi Thi nữa rồi sao?” Du Du có chút lo lắng hỏi.

Anh khoác tay qua vai cô cười nói: “Đã giải quyết xong, không có vấn đề gì.”

Du Du vẫn là không yên lòng, hỏi tiếp: “Anh đã làm gì để cho anh ta đồng ý?”

Nhìn cô vội vàng, anh liền nói cho cô biết: “Gần đây cậu ta muốn làm một hạng mục tài chính, nhưng sau khi bỏ tiền vào thì không thành công, nợ người khác hơn một nghìn vạn. Cậu ta tìm Thi Thi tái hôn, là cố gắng mượn thực lực của Từ gia để giải quyết chuyện này. Nhưng, Từ gia đã nhìn ra dụng ý của cậu ta, đều không để ý đến cậu ta.”dienakoinghghdt

“Vậy anh khuyên anh ta như thế nào?”

Bạch Ngôn Sơ mỉm cười đưa tay phải ra, dùng tay ra hiệu “Đưa tiền”.

Du Du kinh ngạc nói: “Anh đưa tiền cho anh ta rồi hả?”

“Anh cho cậu ta mười triệu, để cho cậu ta giải quyết vấn đề trước mắt. Hơn nữa bắt cậu ta đồng ý không được quấy rầy Thi Thi nữa, nếu không, anh sẽ gọi người chinh cậu ta.”

Nhưng, Du Du lại lo lắng nói: “Anh ta không lừa anh đúng không? Lần sau anh ta tìm anh để lấy tiền nữa thì làm sao?”

Anh ôm cô, nhẹ nhàng nói: “Đến lúc đó sẽ tính toán tiếp! Đặng Từ Mộ mặc dù là loại người tự cho mình là đúng, nhưng dù sao vẫn chưa dám cả gan làm loạn.”

Du Du nhẹ nhàng kêu: “Ngôn Sơ.”

Trong lòng Bạch Ngôn Sơ có một trận sóng ngầm. Đã rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy.

Ban đầu cô gái ngủ gật không sợ anh luôn quấn lấy anh, luôn gọi “Ngôn Sơ, Ngôn Sơ” không ngừng, làm cho anh cảm thấy không có chỗ trốn.

Nhưng, sau khi giữa bọn họ có vết nứt, cô không bao giờ gọi anh như vậy nữa. Cách gọi mang theo thân mật này, đã biến mất thật lâu.

“Du Du, lâu rồi em chưa gọi anh như vậy.” Anh ôm cô, tay vỗ nhẹ lưng của cô.

Du Du nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Em có chút không dám tin được cuộc sống bây giờ là thật.”

“Thật sao? Vậy như thế nào thì em mới tin tưởng?” Anh tà ác cười một tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng cắn lỗ tai của cô. Làm cho cô run lên, đỏ mặt mà mắng: “Anh đừng làm loạn!”

“Em tin chưa?” Thế nhưng anh lại không có ý tốt cười nói.

Du Du hoàn toàn không thể làm gì đứng lên: “Bạch Ngôn Sơ!”

“Được rồi, anh không trêu em nữa!” Anh ôm cô cười nói, thổi vào tai cô.

“Em muốn ngủ.” Cô nhắm hai mắt ở trong lòng anh, hơi thở càng ngày càng yếu ớt.

“Được, anh tắm xong sẽ đi ngủ với em.” Anh nhẹ nhàng buông cô xuống, đắp chăn cho cô. Sau đó, không quên hôn lên trán cô.

Sau khi tái hôn, nếu bọn họ không triển miên vào buổi tối, thì anh sẽ làm như thế.

Anh, thật sự đã thay đổi rất nhiều, cho nên cô có chút không thích ứng được.

Vốn dĩ anh là người như vậy? Chẳng qua là do lúc trước kiêu ngạo mà che dấu bản tính?

Quá mệt mỏi, không có sức suy nghĩ quá nhiều. Có lẽ, có một số việc, khổ sở suy nghĩ chẳng bằng im lặng tiếp nhận.

Chỉ cần lòng bàn tay ấm áp của anh là thật, chỉ cần cô quay người lại liền có thể chạm cơ thể ấm áp của anh, chỉ cần vừa quay đầu lại sẽ nhìn thấy ánh

mặt nóng rực của anh, như vậy là đủ rồi.

Đêm nay cô ngủ rất an ổn.

Ngày hôm sau, Bạch Ngôn Sơ đi công ty, một mình Du Du đến Đường Hòa thăm cha.

Sắc mặt của Đường Hạc Lễ không tệ, ánh mắt cũng sáng hơn không ít. Mặc dù còn ngồi trên xe lăn, nhưng cho người ta cảm giác khoẻ mạnh không ít.

Du Du đi tới trước mặt cha, khom lưng nhìn sắc mặt của ông mấy lần, cười nói: “Cha sắc mặt không tệ a.”

Đường Hạc Lễ nhìn con gái, nắm tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Con có khỏe hay không?”

Du Du bị cha hỏi, đột nhiên nghĩ tới chuyện mình mang thai, liền mặt đỏ lên, nói: “Con rất khỏe!”

Đường Hạc Lễ cười vui vẻ: “Tốt! Có, có A Sơ chăm sóc con, cha yên tâm.”

Du Du thấy xung quanh không có người, liền ngồi xổm, hỏi cha một vấn đề: “Cha, con vẫn muốn hỏi cha. Cha thật sự đã đồng ý cho Bạch Ngôn Sơ thay mặt cha là tổng giám đốc khi cha có gì ngoài ý muốn sao?”

Đường Hạc Lễ đối với vấn đề này phản ứng rất là lạnh nhạt: “Đúng vậy” sau đó lại nói tiếp, “Thật ra thì cha...cha định chính thức giao Hoa An cho nó.”

Mặc dù cha cố hết sức nói và vẫn còn ngập ngừng, nhưng Du Du nhưng vẫn nghe được những lời này. Ông thật sự muốn giao Hoa An cho Bạch Ngôn Sơ?

Cô xác thực hỏi: “Cha muốn cho anh ấy làm tổng giám đốc? Anh ấy không có ép cha sao? Cổ quyền chuyển nhượng cũng là cha đồng ý?”

“Đúng vậy” Đường Hạc Lễ nhắm mắt lại, gạt đầu một cái. Về mặt vô cùng chắc chắn.

Du Du nhìn cha, là: “Cha, anh ấy có trung thành với cha hay không?”

Vấn đề này vẫn làm cô cho bối rối.

Đường Hạc Lễ hít sâu, nói: “Nó, nó yêu con, sẽ, sẽ trung, trung thành với cha.”

Du Du hít sâu một hơi, vươn tay sửa cổ áo cho cha, nhẹ nhàng nói: “Cha, con mang thai rồi.”

Ông đã làm ông ngoại.

Đầu tiên Đường Hạc Lễ sững sờ, trên khuôn mặt gầy gò nở một nụ cười, rất lâu.

“Tốt! Tốt!” Cuối cùng ông gạt đầu, nước mắt lại chảy ra.

Du Du nắm chặt tay cha, vừa khóc vừa cười.

Niên thúc đột nhiên đi vào, thấy hai cha con cô như vậy, không dám nói lời nào.

“Niên thúc?” Du Du đứng lên nhìn lão quản gia.

Về mặt Niên thúc hết sức nặng nề, nhưng vẫn gượng cười: “Du Du, ta muốn mua cho cha con thêm một bộ quần áo!”

Đường Hạc Lễ gạt đầu một cái, cười cười: “Được, được.”

Du Du vội vàng hỏi: “Mọi người muốn đi đâu?”

Niên thúc nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, nhìn Đường Hạc Lễ một chút.

Du Du không hiểu nhìn cha: “Cha, mọi người muốn đi đâu? Cha vẫn chưa thể xuất viện!”

Lúc này cô để ý hôm nay cha hết sức sạch sẽ. Hiển nhiên, ông muốn đi ra ngoài.

Niên thúc cầm lấy một cái áo khoác dày cho Đường Hạc Lễ, giúp ông mặc vào. Đường Hạc Lễ gạt đầu một cái, quay đầu nhìn con gái, cười một tiếng: “Ngoan! Bảo bố!”

Du Du khóc, kéo cánh tay của ông hỏi: “Cha, rốt cuộc cha muốn đi đâu?”

Niên thúc lại nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, ôn hòa nói: “Du Du, cháu buông tay ra đi! Cha cháu phải đi làm một chuyện lớn! Nếu không, ông ấy sẽ không yên

lòng! Cháu hãy thành toàn cho ông ấy đi!”

Lúc này, tài xế tư nhân của Đường Hạc Lễ đẩy xe lăn của Đường Hạc Lễ rời khỏi phòng bệnh. Niên thúc cũng đi theo ra ngoài.

Du Du vội vàng đuổi theo, hô: “Cha! Cha!”

Nhưng Đường Hạc Lễ không trả lời cô, thậm chí còn không dừng lại.

Âm thanh xe lăn đi ở phía trước cùng tiếng bước chân vang vọng ở trong hành lang bệnh viện, dần dần biến mất.

Du Du gần như co quắp ở trên mặt đất khóc khê. Vì sao cha rời đi dứt khoát như thế, không dặn dò mình một câu? Đây không phải là tác phong của ông.

Nhất định là có chuyện lớn. Cảm điện thoại lên, gọi cho Bạch Ngôn Sơ một cuộc điện thoại: “Anh có bận không?”

Bạch Ngôn Sơ nhỏ giọng nói: “Em nói đi.”

“Cha cùng Niên thúc đi ra ngoài, nói muốn làm một chuyện lớn. Nhưng lại không chịu nói cho em biết. Anh có thể nói cho em biết không?” Cô run giọng hỏi.

Cô có trực giác, anh sẽ biết.

“Em đang ở đâu? Anh đi đón em.” Bạch Ngôn Sơ trầm giọng nói.

=====

Gần hai mươi phút sau, Bạch Ngôn Sơ đưa Du Du từ trong phòng bệnh vào xe mình.

Anh cười một tiếng, giống như gió đêm xẹt qua trống trải cả vùng đất: “Du Du, cha em đã làm một chuyện! Mặc dù, đó là sai lầm lúc trước của ông ấy!”

Du Du theo dõi vẻ mặt của anh hỏi: “Có phải sự kiện bến tàu lần trước không? Có phải hay không? Sự kiện kia không phải là không có chuyện gì sao?”

“Là một chuyện khác!” Bạch Ngôn Sơ nói một câu làm cô kinh ngạc.

Du Du níu lấy cổ áo của anh gần như nói điên hỏi: “Chuyện gì? Chuyện gì?”

Bạch Ngôn Sơ không thể làm gì khác hơn là nói ra vụ án Tô Sĩ Vĩ cùng việc Tiền Cường thật ra là cảnh sát nằm vùng nói với cô một lần.

Cuối cùng, anh nói: “Tiền Cường còn nói, cảnh sát đã tra được Kha Đông Hải mới là hung thủ đâm chết Tô Sĩ Vĩ năm đó, lão gia tử không có động thủ. Hơn nữa, chủ mưu là Kha Đông Hải, lão gia tử chỉ là tông phạm, bị Kha Đông Hải ép cùng nhau cướp bóc. Những việc này Kha Đông Hải đã thừa nhận toàn bộ, cho nên hôm nay lão gia tử đi đầu thú, khai báo việc mà ông ấy làm năm đó.”

Cảm xúc của Du Du hoàn toàn sụp đổ, nước mắt giống như trân châu bị đứt rơi xuống, bả vai run rẩy.

Cả người mất đi sức lực, cuối cùng co quắp ở trong ngực Bạch Ngôn Sơ, bị thương khóc.

Trong lòng hỗn loạn tột cùng, còn có một nỗi khổ riêng.

“Đừng khóc! Cha em hi vọng em sống tốt. Thay vì để cho ông ấy vì sự kiện kia mà cả đời không được an bình, chẳng bằng khai ra sẽ nhẹ nhõm hơn một chút.” Anh ôm cô nhẹ nhàng khuyên nhủ, vuốt gáy cô.

“Ông ấy sẽ ngồi tù, phải không?” Cô run giọng hỏi.

“Đừng suy nghĩ nhiều!” Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô, giống như đang dỗ một đứa con nít.

Cô dần dần dừng khóc, nói: “Anh yên tâm. Em không sao.”

Anh ôm cô chặt hơn, giống như ôm một đứa trẻ vô lực, chỉ sợ bất cứ lúc nào cô cũng có thể xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 75: Bắt côn trùng

Editor:Nam Cung Nguyệt

Sau khi Đường Hạc Lễ tự thú, cũng không trở lại nữa, ở lại đồn cảnh sát chờ thẩm vấn. Kha Đông Hải đã nhận toàn bộ tội của mình, thú nhận mình chính là hung thủ của vụ án Tô Sĩ Vi ba mươi năm trước, cùng Đường Hạc Lễ cướp ba trăm vạn Đô-la của Tô Sĩ Vi.

Sau khi phạm tội hai người chôn thi thể của Tô Sĩ Vi, liên thủ độc với nhau, mỗi người sẽ giữ bí mật này, không hề nhắc tới chuyện này nữa. Hai người mang theo số tiền ăn cướp được đường ai nấy đi, cũng thành lập sự nghiệp của mình sau hai mươi năm.

Cho nên, mặc dù hai người có qua lại trong công việc, nhưng lại không cho phép con của mình chơi thân với nhau, càng không cho phép bọn họ yêu nhau rồi kết hôn với nhau, để tránh liên quan với nhau. Đây cũng chính là nguyên nhân Đường Hạc Lễ không cho phép con gái chơi thân cùng với Kha Triết Nam.

Những thứ này đều là Đường Hạc Lễ khai báo với cảnh sát.

Bởi vì vẫn chưa tới bảy mươi tuổi, cho nên Kha Đông Hải bị xử tù chung thân, mà Đường Hạc Lễ bởi vì chủ động tự thú, cộng thêm là tòng phạm, cho nên kết án năm năm tù.

Ngoài ra, Bạch Ngôn Sơ còn nói cho Du Du: Đường Hạc Lễ chuyển toàn bộ cổ phần cho cô và Bạch Ngôn Sơ. Trước mắt, cô và Bạch Ngôn Sơ là cổ đông lớn nhất của Hoa An.

Tất cả đã kết thúc, có vẻ như mọi thứ lại yên bình.

Ngày thứ tư Đường Hạc Lễ ở tù, Du Du trở về Biệt Thự trên núi. Vừa vào cửa, thấy Lâm Như Nguyệt lặng lẽ ngồi trên ghế sa lon rơi lệ.

Mặc dù xưa nay đối với người mẹ kế này không có bao nhiêu tình cảm, nhưng vào lúc này, Du Du cảm thấy bi thương, liền đi tới nhẹ nhàng gọi: “Di Nguyệt.

Lâm Như Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, nói: “Du Du đã về rồi à?” Lại xoa xoa khóe mắt nói, “Di đang nghĩ không biết ông ấy có khỏe không? Ở trong đó có gì không quen không?”

“Di Nguyệt, tôi tin tưởng cha tôi ở trong đó sẽ làm ông ấy bình tĩnh lại.” Du Du nói, cầm bình trà thủy tinh lên thêm trà cho Lâm Như Nguyệt.

“Gần đây con có khỏe không?” Lâm Như Nguyệt hỏi.

“Cũng không tệ lắm, chỉ là cảm thấy rất mệt.”

Lâm Như Nguyệt cười nhạt nói: “Ba tháng đầu cả người sẽ có cảm giác rất mệt mỏi! Cho nên phải nghỉ ngơi nhiều, chú ý dinh dưỡng.”

Du Du mỉm cười gật đầu một cái.

“Đúng rồi, có chuyện muốn nói với con, cuối tuần này di chuẩn bị đi Pháp giải sầu.”

Du Du gật đầu một cái: “Di Nguyệt cũng nên đi thư giãn.”

“Ban đầu di phản đối con ở chung một chỗ với Bạch Ngôn Sơ, không có ác ý. Nếu nó thật lòng đối tốt với con, vậy di cũng không có lời nào để nói.” Lâm Như Nguyệt thở dài, nhẹ nhàng uống một ngụm trà.

Du Du khẽ cười một tiếng: “Di Nguyệt, cảm ơn di! Chuyện của tôi cùng Ngôn Sơ, tôi sẽ giải quyết cùng anh ấy.”

Lâm Như Nguyệt nắm tay của cô, cười nói: “Mới vừa vào cái nhà này thì di rất ghen tỵ với mẹ của con, hận cả con. Di vẫn muốn vượt qua chị Thanh Vân, nhưng cuối cùng phát hiện tất cả đều là uống phỉ. Từ đầu đến cuối người mà Hạc Lễ yêu vẫn là mẹ của con, điều này không có ai có thể thay thế. Nhưng, di cũng dần dần thích ứng được vị trí của mình. Cho nên, di đã thay đổi cách nhìn về con. Du Du, thật ra thì từ tính khí cứng rắn của con ra, thì con là một cô gái hiền lành.”

Trên mặt Du Du nóng lên, gật đầu một cái: “Di Nguyệt, chúng ta là người một nhà.”

Lâm Như Nguyệt buông tay ra nói: “Con ngồi một chút, di đi lên thu dọn đồ đạc.”

Lâm Như Nguyệt vừa đi không lâu, điện thoại di động của Du Du vang lên.

Là Từ Thi Thi gọi, âm thanh có vẻ cấp bách và hoảng hốt: “Du Du! Nghe nói Đặng Từ Mộ bị đâm trọng thương ở Macao!”

=====

Trải qua kiểm chứng của cảnh sát, Đặng Từ Mộ quả thật bị thành viên của bang xã hội đen ở Macao đâm thương, máu ra rất nhiều, sau đó đo không kịp cầm máu mà chết đi.

Mà nguyên nhân là bởi vì hắn đã xảy ra cãi vã với người kia ở sông bạc, đắc tội với một tên cầm đầu. Thuộc hạ của tên kia chặn đường hắn khi hắn đang

trên đường về khách sạn, chém hấn trọng thương.

Tang lễ của Đặng Tử Mộ, Du Du cùng Bạch Ngôn Sơ cũng tham gia. Nhìn cậu và mẹ đau lòng muốn chết, Du Du chỉ có thể khuyên lơn.

Ngay cả trong lòng dù oán hận anh họ của mình, nhưng khi anh họ rời đi, cô vẫn không thể tiếp nhận.

Trong đám người, Du Du thấy Từ Thi Thi mặc quần áo màu đen. Cậu cùng mẹ nhìn thấy con dâu trước xuất hiện, càng khóc đến đau lòng.

Từ Thi Thi bước nhanh đến phía trước, nắm tay của mẹ chồng trước, dịu dàng nói: “Bác gái, xin hãy nén bi thương.”

Mẹ của Du Du mắt nhắm lại nói: “Thi Thi, là Tử Mộ không có phúc phận!”

Từ Thi Thi cũng rơi lệ: “Nếu như bác không ngại, có thể coi con như con gái của bác.”

Mẹ của Du Du gật đầu một cái.

Sau tang lễ thì Du Du cùng Từ Thi Thi đi tới một góc an tĩnh nói chuyện.

Du Du cảm thán: “Mặc dù tớ hận anh ấy, nhưng khi anh ấy đi, tớ vẫn cảm thấy đau lòng.”

“Tử Mộ không phải là một người chồng tốt, cũng không phải là một đứa con tốt. Nhưng, dù sao anh ấy đã cho tớ cười vui, cứ như vậy lập tức ra đi, làm người khác thật đau lòng.” Từ Thi Thi xoa xoa khóe mắt.

“Nhưng tớ phải nói một câu, cậu ly hôn với anh ấy là quyết định đúng.” Du Du cười khổ.

“Đều đã qua rồi! Thật ra thì, tớ chưa từng hận anh ấy.” Từ Thi Thi lại lạnh nhạt nói.

Du Du thở dài: “Thi Thi, có lúc tớ rất bội phục cậu. Cảnh giới của cậu, không phải người phụ nữ nào cũng có thể đạt tới.”

Cô thật sự hâm mộ bạn thân của mình. Một người phụ nữ nhẹ nhàng giống như Hoa Bách Hợp, trên người vĩnh viễn có một khí chất yên tĩnh. Không giống cô, cảm xúc vô cùng nồng đậm, ngược lại làm tổn thương chính mình, cũng làm tổn thương người khác.

“Khi cậu đã bước qua chuyện này, sẽ phát giác cuộc sống còn rất nhiều chuyện không hay hơn chuyện này. Cho nên, cần gì gây khó dễ cho bản thân và người khác?” Về mặt Từ Thi Thi vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Có lẽ, tớ cũng sẽ thay đổi.” Du Du vỗ bụng của mình nói. Ở trong đó, có một sinh mệnh đang lằng lằng lớn lên.

Mặc dù cô vẫn không thể lập tức tiếp nhận sự thật là mình có thai, nhưng dần dần, cô cảm thấy tình cảm máu thịt thật sự rất thần kỳ.

Mỗi buổi sáng cô đều nôn mửa, không thể ăn cái gì quá nhiều, người thấy được mùi cá sẽ buồn nôn. Những thứ này đều là khi cô mang thai rồi mới có.

Bạch Ngôn Sơ luôn ở một bên mỉm cười: bảo bảo nhất định rất thông minh, đã biết hành hạ mẹ nó sớm như vậy.

Du Du hung hăng trừng anh, đưa tay đâm anh mấy cái.

=====

Hôm nay, Kha Triết Nam chính thức tuyên bố từ chức Tổng giám đốc tập đoàn Đông Hải. Các tờ báo lớn ở Hương thành cũng đưa tin chuyện này, suy đoán tương lai của tập đoàn Đông Hải. Nhưng cái này đều không thể xoay chuyển sự thật cậu hai nhà họ Kha Kha Triết Nam không hề lưu luyến chuyện của thương giới nữa.

Vào buổi trưa, bên trong Rose-mary, Du Du ngồi ở một góc cùng Kha Triết Nam.

Vẫn là nước cà chua như cũ, nhưng Kha Triết Nam không có ý định uống, mà yên lặng nhìn cô gái đối diện ngẩn người.

Du Du bị hấn nhìn có chút hoảng hốt, liền cười nhạt nói: “Cậu không muốn nói gì sao?”

“Du Du, chúng ta phải xa nhau.” Cuối cùng hấn cũng mở miệng, khóe miệng khê co rúm.

Mỹ nam nở nụ cười khổ cũng rất mê người.

Du Du cảm thấy trong lòng chột lạnh, hỏi: “Cậu muốn đi Tokyo à? Khi nào thì đi?”

Kha Triết Nam khê cúi đầu: “Ngày mai. Lần này có lẽ sẽ đi tương đối lâu.” Câu cuối cùng kia, giống như có chút cẩn thận.

Du Du ngẩng người, thật lâu không nói tiếng nào. Cô thừa nhận, cô thật sự không bỏ được hấn. Người đàn ông trước mắt không chỉ là thanh mai trúc mã của cô, mà còn là đồng minh mạnh mẽ lúc cô đau lòng.

Nhưng, cuộc sống không có lúc không ly biệt? Hấn vẫn muốn đi.

“Ở Tokyo có một cô gái đang chờ tớ, cô ấy chờ tớ trở về cùng mở một văn phòng công tác với cô ấy. Cô ấy là một người rất có thiên phú và năng lực, chúng tớ có rất nhiều suy nghĩ giống nhau. Cho nên, tớ nghĩ cô ấy sẽ giúp tớ thực hiện ước mơ.” Kha Triết Nam rút cuộc cũng yếu ớt nói.

Du Du nghe xong, cười cười: “Vậy thì quả thật cậu phải đi rồi, đừng làm cho cô ấy đợi cậu lâu quá.”

Kha Triết Nam mỉm cười gật đầu một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ xẹt qua vẻ mong đợi.

“Cô ấy tên gì?”

“Giang Xuyên Hội Lý Từ. Hai mươi một tuổi, cũng rất có tài hoa! Là cô gái thiên tài trong giới thời trang Tokyo!” Kha Triết Nam nói tới chỗ này có vẻ rất hào hứng.

Trong thâm tâm Du Du phát giác, vào giờ phút này trong lòng người đàn ông này tràn đầy ánh mặt trời, liền mỉm cười chúc phúc: “Cô bé này tớ cũng đã nhìn thấy trên tạp chí. Chúc mừng cậu, có thể hợp tác cùng cô ấy.”

Nữ thần mơ ước cách hấn rất xa. Rốt cuộc hấn cũng tìm được một người tri kỷ có thể cùng hấn hoàn thành ước mơ. Cô chúc phúc cho hấn.

Kha Triết Nam đột nhiên nắm chặt tay cô, thật sâu nói: “Du Du, hi vọng cậu và anh t sẽ hạnh phúc, hi vọng Bạch Ngôn Sơ sẽ không phụ cậu!”

Du Du ngẩn ra, sau đó gật đầu một cái.

Thật ra thì, chỉ cần trong lòng cô đủ kiên định, bất luận kẻ nào cũng không thể làm hại được cô. Hạnh phúc, có lẽ vẫn phải dựa vào chính mình.

“Tiểu Nam, tớ mang thai rồi.” Cô vỗ bụng của mình, mỉm cười nói.

Mấy ngày nay, càng ngày cô càng có thể tiếp nhận sự thực cô có bầu rồi, thậm chí bắt đầu thích ứng các loại phản ứng của thân thể.

Bạch Ngôn Sơ ít khi để cho cô ra ngoài một mình. Khi nào cô ra ngoài đều có Mai Tuyết đi theo, nhìn chăm chăm. Anh làm như vậy không khác nào theo dõi, làm cho cô không thể dễ dàng tiếp nhận nhưng cô lại không thể làm gì.

Khỏe miệng của Kha Triết Nam hiện ra vẻ tươi cười: “A, chúc mừng. Chúc mừng các cậu rốt cuộc đã có con của mình.”

Hai người nhất thời không nói gì, sau đó hấn lại nhỏ giọng nói, “Về con gái Ny Ny của Giang Tâm Di, tớ cũng đã nói với người trong nhà. Trước kia cha tớ không muốn cho cô ta vào nhà, hiện tại ông ấy đã xảy ra chuyện, cũng không tạo được bất kỳ ảnh hưởng gì, một đại gia đình chỉ còn lại tớ. Nhưng mặc kệ như thế nào, đứa bé kia vẫn là cốt nhục Kha gia, tớ cũng là cậu của nó, tớ không thể đối xử độc ác với nó.”

“Đứa bé bây giờ ở đâu?”

“Hình như đang ở Singapore, ở chung một chỗ với dì của Giang Tâm Di. Hình như là Bạch Ngôn Sơ đưa họ qua đó.”

Du Du ngẩn ra: “Hả?”

Lại nói quan hệ của Bạch Ngôn Sơ cùng Giang Tâm Di quả thật rất phức tạp, từ người yêu trở thành uy hiếp lẫn nhau, cuối cùng không đội trời chung. Nhưng, Bạch Ngôn Sơ lại lựa chọn bỏ qua cho con của cô ta.

Kha Triết Nam nhìn đồng hồ nói: “Thời gian đã không còn sớm, tớ muốn đi thăm cha tớ một chút.”

=====

Tạm biệt Kha Triết Nam, Du Du trở về Hồng Viên.

Vừa vào nhà, liền thấy chị Tiên bụng đồ ăn đi ra, vẻ mặt mất tự nhiên.

Du Du hỏi: “Sao vậy?”

“Ông chủ đã trở lại, đang ở phía trên.”

Trong lòng Du Du rét lạnh, vội vàng thay giày lên lầu. Đến trước phòng ngủ, thấy Bạch Ngôn Sơ đang đứng ở bên giường yên lặng nhìn cô.

Du Du vội vàng cười hỏi: “Sao anh về sớm vậy?”

“Em đã đi đâu? Đi shop-ping?” Anh cười nhẹ nhàng, kéo cô lại gần.

Khi anh cười với cô, cô cười nói: “Em đi gặp Tiểu Nam.”

Cô không muốn giấu giếm anh nữa. Chẳng lẽ, cô không thể gặp mặt uống chút trà cùng bạn bè một lần?

Bạch Ngôn Sơ cười châm chọc: “Tập đoàn Đông Hải thật đúng là làm tai nạn a! Đầu tiên là Tổng giám đốc bỏ mình ngoài ý muốn, Tổng giám đốc mới vừa quản lý liên sơ suất làm thị trường chứng khoán biến động mạnh, sau đó tổng giám đốc lại gặp chuyện không may bị bỏ tù! Người thừa kế duy nhất cậu hai nhà họ Kha, cũng chuẩn bị rời đi.”

Du Du biết trong lòng anh có chút hả hê. Dù sao, Hoa An cùng Đông Hải cũng cạnh tranh với nhau, hôm nay khi thực lực Đông Hải suy yếu, tuyệt đối là nguyện vọng ban đầu của Bạch Ngôn Sơ.

“Đó là ý nguyện của anh?” Du Du mỉm cười.

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng ôm cô, hôn trán: “Bảo bối, chuyện của đàn ông em không cần hiểu.”

“Em không cần phải hiểu! Thế giới đàn ông quá mệt mỏi.” Du Du cúi đầu bất đắc dĩ nói.

Nhưng cô lại phát hiện mình bị người ôm ngang, lại bị đặt lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 76

Editor: Cẩm Tú

Còn chưa kịp định thần, Bạch Ngôn Sơ đã đưa tay nắm chặt lấy bả vai của nàng, cúi người xuống dùng lồng ngực ngăn chặn thân thể của cô, mặt cũng kề sát vào trán cô.

Khí nóng áp xuống, làm cho cô cảm thấy thất kinh, liền lập tức nhắm mắt, thở gấp mấy tiếng.

Anh nhìn từ trên cao xuống, hỏi: “Trong lòng còn nghĩ tới Kha Triết Nam sao?”

“Chỉ là đi thăm cậu ấy một chút mà thôi! Ngày mai cậu ấy đi Tokyo rồi.” Du Du mở mắt ra, thở một hơi.

“Hả? Thì ra là đi để nói lời từ biệt.” Anh cười khẽ một tiếng, nhưng cơ thể vẫn không có tránh ra.

“Đúng rồi, “ Du Du đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, hỏi, “Giang Tâm Di và con gái của cô ta, là do anh đưa đến Singapore hay sao?”

Hình như Bạch Ngôn Sơ cũng không bị vấn đề này làm cho kinh ngạc: “Ừ, đúng. Chuyện nhỏ thôi mà.”

Du Du nói tiếp: “Giang Tâm Di bị xử tù hai năm, vậy sau khi cô ta ra tù thì có ở lại Hương thành hay không?”

Nhớ tới vấn đề này, trong lòng cô ít nhiều có chút lo lắng.

Người phụ nữ đáng sợ đó, nếu ra tù rồi, chắc chắn sẽ tạo ra rắc rối.

“Chuyện sau này để sau này nói.” Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống, cái trán chống đỡ nơi mi tâm của cô. Khí nóng nặng nề áp xuống, làm cho cô hít thở không thông.

Anh đưa tay đến bụng cô, dịu dàng nói: “Ngày mai anh đưa em đi khám thai.”

Bàn tay của anh lại có thể mò vào trong áo cô, ma sát vào vùng bụng trơn bóng. Động tác vừa dịu dàng lại mang theo mập mờ làm cho mặt cô nóng lên, liền nói: “Dừng như vậy!”

“Anh muốn cảm giác được bảo bảo của chúng ta! Ừm, nơi này có lẽ là mắt của nó, nơi này có lẽ là cái mông nhỏ của nó.” Anh vừa sờ vừa nói.

Nghe anh lăm bằm lăm bầu, trong lòng Du Du nóng lên, nói: “Ngôn Sơ, thật xin lỗi.”

Bạch Ngôn Sơ cười nói: “Cô bé ngốc, sao đột nhiên lại nói xin lỗi?”

Cô không biết có phải do mình cảm thấy áy náy hay không: “Trước đây em không muốn có con của anh, là bởi vì em hận anh.”

“Vậy bây giờ thì sao?” Anh bắt đầu nhẹ nhàng liếm hôn nơi vành tai nhạy cảm của cô.

“Bây giờ. . . . .Bây giờ. . . . .” Cô cảm thấy toàn thân đều nhột, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập.

Cuối cùng, cô tức giận kêu lên: “Bây giờ vẫn còn hận anh!” Ai bảo đang lúc này mà anh vẫn trêu chọc cô?

Anh ôm chặt cô, nở nụ cười.

Một buổi sáng của tám tháng sau, con gái Bạch Ngôn Sơ của bọn họ chào đời.

Còn mẹ của Bạch Ngôn Sơ, Chu Tuyết Phi thì nửa tháng sau khi đứa bé chào đời, đã an tĩnh qua đời ở trong phòng bệnh.

=====

Thời gian hai năm trôi qua rất nhanh.

Trong thời gian này, Bạch Ngôn Sơ nhận chức tổng giám đốc của tập đoàn Hoa An, thu hút được sự chú ý của giới thương nghiệp không chỉ ở Hương thành mà còn ở Đông Nam Á, tập đoàn Hoa An liên tục được lên đầu đề các trang báo tài chính kinh tế hàng đầu Đông Nam Á.

Còn Đường Hạc Lễ ở trong tù cũng không tệ lắm, Du Du cũng dần dần thích ứng được việc cha đang ở trong tù.

Về phần Lâm Như Nguyệt, bà vẫn là nữ chủ nhân của nhà họ Đường, coi như an tĩnh bảo vệ nơi thuộc về mình. Bà cũng khá thân thiết với con gái của Du Du, mỗi tuần đều đến thăm đứa bé hai lần.

Còn văn phòng “Về giấc mộng” của Kha Triết Nam ở Tokyo đã thành lập được hơn một năm, phản ứng cực tốt. Hần và nữ trợ lý Giang Xuyên Hội Lý Từ hợp tác thiết kế trang phục, đã được trưng bày nhiều lần ở Paris, Luân Đôn, Milan, được giới truyền thông săn đón.

Còn Bạch Ngôn Sơ bây giờ đã làm cha, mặc dù mỗi ngày bận việc.. Công việc xã giao, nhưng nếu có thời gian, anh đều lựa chọn về bầu bạn với vợ và con gái.

Bên kia, cảnh sát mạnh mẽ tấn công vào thế lực xã hội đen, lão đại Trần Hổ của “Đông Hưng” rốt cuộc cũng bị bắt, nguyên nhân là do chế tạo, buôn bán, buôn lậu ma túy số lượng lớn, cộng thêm các loại tội danh khác, cuối cùng bị xử tù chung thân. Do lão đại bị bỏ tù, thực lực của tổ chức cũng suy yếu không nhỏ, gần như tiến đến trạng thái rời rạc. Còn tất cả các thủ lĩnh của các bang phái nhỏ đều bày tỏ muốn cải tà quy chính, di dân ra nước ngoài.

Hầu hết thời gian Du Du đều ở nhà chăm sóc cho con gái Đồng Đồng. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cô cũng sẽ trở về với công việc thiết kế cho công ty quảng cáo. Chỉ là quản lý Vương ban đầu đã lấy chồng, quản lý mới tới rất rộng rãi với cô, cho phép cô mỗi tuần chỉ cần tới công ty một lần là được. Nhưng nếu như có hạng mục lớn, cô cũng sẽ cùng làm với các đồng nghiệp.

Mặc dù, vì chuyện này mà cô và Bạch Ngôn Sơ đã cãi nhau không dưới ba lần. Ý tứ của anh là, đợi đến lúc con lớn một chút rồi hẵng đi.

Nhưng cô không cảm thấy hối hận. Cô không muốn làm cho mình biến thành bà nội trợ tách ly ra khỏi xã hội, cô muốn việc, không muốn làm một người phụ nữ chỉ ở nhà cả ngày để chăm sóc chồng con.

Những ngày này an tĩnh giống như hồ nước, không sóng không gió. Nhưng Du Du vẫn có một chuyện không an tâm.

Đó chính là Giang Tâm Di sắp ra tù.

Nghe nói, cuối tháng này cô ta sẽ được thả ra.

=====

Chiều hôm đó gió thổi nhẹ, làm cho những cây hoa hồng trong hoa viên khẽ rũ xuống. Ở trong phòng, Du Du đang chơi xếp gỗ cùng với tiểu Đồng Đồng, trong lòng lại có chút bất an.

Loại tâm tình này đã kéo dài nửa tháng. Không khỏi lo lắng, không ngừng sợ hãi. Sự tất cả những an bình trước mắt sẽ đột nhiên bị đánh tan.

Bạch Ngôn Sơ càng ngày càng dịu dàng với cô, cũng càng ngày càng tốt hơn, điều này làm cho cô vẫn không thể thân nhiên thích ứng được. Anh càng thay đổi, cô càng cảm thấy mơ hồ. Mặc dù, cô cũng từng cười mình quái dị. Nhưng, cô cảm giác có ít thứ chưa hoàn toàn biến mất, chưa dứt khoát đi.

Mặc dù, cô vẫn yêu anh.

Đồng Đồng ngẩng đầu lên, nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ mệt sao ạ?”

Con bé đã hai tuổi bốn tháng, diện mạo tập trung hết những ưu điểm của Du Du và Bạch Ngôn Sơ. Mắt đen nhánh sáng ngời, lông mi vừa dài vừa dày, sống mũi lại cao, màu da trơn bóng trắng như tuyết. Mọi người nhìn thấy, ai cũng sẽ khen: Ai! Thật là một tiểu công chúa trời sinh mà!

Cũng giống như những đứa bé trong gia đình có điều kiện, Đồng Đồng có vẻ hết sức khéo léo, rất ít đùa nghịch hay khóc lóc tranh cãi ầm ĩ. Trên điểm này, cũng làm cho Du Du và Bạch Ngôn Sơ bớt lo.

Du Du đặt một khối gỗ màu đỏ xuống, cúi đầu lấy tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái lên hôn một cái, nói, “Đúng vậy, mẹ hơi mệt!”

Mỗi ngày thấy khuôn mặt khả ái của Đồng Đồng tươi cười, chính là động lực của cô.

Kể từ sau khi sinh con, cô gần như là đặt tất cả tình lực và tình yêu vào trên người con. Khó trách Bạch Ngôn Sơ có lúc cũng “Oán trách”, mình giống như bị lạnh nhạt rồi.

Đồng Đồng mở to hai mắt, con ngươi sáng lấp lánh nói: “Mẹ mau đi ngủ đi!”

Thấy con gái tình cảm như thế, trong lòng Du Du ấm áp không dứt, liền ôm lấy con bé rồi hôn mấy cái: “Thật là ngoan!”

“Mẹ, sao cha vẫn còn chưa về?” Con gái đột nhiên hỏi.

Trong lòng Du Du chấn động, mắt nhìn ngoài nhánh cây ngoài cửa sổ. Phía ngoài gió càng lúc càng mạnh hơn, sắc trời cũng càng ngày càng u ám.

Lúc này mới đột nhiên nhớ tới hai ngày nay sẽ có bão tới.

Bên ngoài tiếng gió gào thét, có vẻ như Đồng Đồng có chút sợ âm thanh này, liền rút vai nói: “Mẹ, con nghe được âm thanh giống như là âm thanh của quái thú!”

Du Du hít một hơi, ôm lấy con gái nói: “Không phải sợ! Mẹ đưa con xuống nhà ăn cơm được không?”

Lúc cô ôm con gái đi xuống cầu thang, thì nghe thấy chị Tiên đang nói chuyện điện thoại, nhìn thấy cô đi xuống, chị nháy mắt với cô, nói, “Ông chủ gọi cô.”

Đặt Đồng Đồng xuống, Du Du cầm lấy ống nghe: “A lô?”

Ở bên kia Bạch Ngôn Sơ trầm giọng nói: “Du Du, tối nay anh có một số việc phải làm, trời tối rồi, em và Đồng Đồng ngủ trước đi!”

Tối nay anh về muộn? Nhưng tối nay đến phiên anh dạy con học! Trong lòng Du Du không tránh được có chút không vui.

“Con muốn nói chuyện với anh.” Cô nói, sau đó đưa ống nghe cho Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhận lấy ống nghe, hưng phấn hô to một tiếng: “Cha, cha!” Sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn lên, “Tối nay cha kể chuyện cổ tích cho con!”

Sau đó cuối cùng con bé thất vọng nói một câu: “Vâng ạ!” Sau đó lại đưa ống nghe cho mẹ, “Cha gọi mẹ.”

Du Du nhận lấy ống nghe, có chút tức giận nói: “Bạn rộn đến mức ngay cả con gái cũng không quan tâm nữa rồi!”

Bạch Ngôn Sơ cười than: “Hết bận rồi thì anh sẽ bồi thường cho nó!” Sau đó lại hạ thấp giọng, mập mờ nói, “Còn bồi thường cho cả em nữa! Sẽ không nợ em.”

Du Du mặt hồng tím đập, cười lạnh: “Được rồi, ít nói nhảm đi! Cúp đây!” Sau khi đặt điện thoại xuống, cô liền kéo tay con gái cười nói, “Chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Sau khi ăn cơm tối xong, gió vẫn to như cũ, còn mưa nữa. Chị Tiên tắm cho Đồng Đồng để chuẩn bị đi ngủ, Du Du liền cầm truyện thiếu nhi lên đọc cho con bé nghe.

Đồng Đồng uống sữa, nghe mẹ đọc truyện công chúa Bạch Tuyết cho mình nghe.

“Hoàng hậu ác độc đã chết rồi sao ạ?” Đồng Đồng tò mò hỏi Du Du.

Du Du sững sờ, liền cười cười: “Hoàng hậu ác độc không thể làm tổn thương công chúa Bạch Tuyết nữa rồi.”

Đồng Đồng có chút thất vọng nói: “Không phải nói người xấu đều phải chết sao ạ?”

Du Du yêu thương vuốt tóc con, dịu dàng nói: “Chỉ cần người tốt sống được, người xấu không chết cũng không sợ!”

Đồng Đồng gật đầu một cái, giống như lấy lại được thỏa mãn.

Du Du cho con gái nằm xuống, giúp con gái đắp chăn: “Ngủ rồi...! Ng ngoan!” Sau đó hôn lên trán con.

Đồng Đồng ngủ rất nhanh, chuyện này thì không cần cô bận tâm lo nghĩ.

Cái giường nhỏ của Đồng Đồng được đặt bên cạnh giường cô. Đợi đến khi Đồng Đồng nhắm mắt, cô mới lên giường của mình, tắt đèn nằm xuống.

Trong lúc đang mơ màng ngủ, cô cảm thấy có cảm giác ngứa ngáy trên cổ và trên mặt mình.

Mở mắt ra, trong bóng tối phát giác mình bị người ôm lấy, sau đó toàn bộ thân hình còn bị người đó bao trùm.

Bạch Ngôn Sơ không biết là trở về từ khi nào. Khi anh cúi vấy ngủ của cô ra, Du Du đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay bạn rộn như vậy à?”

Người đàn ông cười khẽ ở bên tai cô: “Bạn rộn đến đâu thì cũng phải về để yêu em.” Nói xong, bàn tay bắt đầu hoạt động ở trên ngực cô. Nhẹ nhàng vuốt ve, hô hấp của cô bắt đầu trở nên dồn dập, gương mặt cũng bắt đầu đỏ thắm.

“Anh nên ngủ đi!” Cô thờ dốc nói. Nhưng ngọn lửa trong cơ thể cũng đã bị anh khơi lên rồi.

“Bảo bối, chẳng lẽ em không muốn?” Anh nói xong câu này, liền cúi đầu xuống ngậm lấy chấm đỏ trên đỉnh núi của cô.

Du Du đã tình ý mê say, chỉ phát ra tiếng ngâm nga khe khẽ. Anh hôn xuống lồng ngực và xương quai xanh của cô, tay lại dùng sức tách hai chân của cô ra, nhẹ nhàng cởi quần lót của cô. Du Du cũng hưởng ứng vòng hai tay qua cổ anh, thư giãn mở chân ra.

Trong bóng tối, hai người quấn quít bên nhau. Kể từ sau khi có con gái, bọn họ đều lựa chọn hoan ái trong bóng tối.

Hoàn hảo là Đồng Đồng ngủ rất sâu, sẽ không thường đột nhiên thức giấc. Dĩ nhiên, cũng có hai lần lúc hai người bọn họ đang hoan ái, con bé đột nhiên tỉnh dậy muốn uống sữa, thật đúng là gây khó dễ cho bọn họ, nhất là Du Du.

Tối nay Du Du ướt khá nhanh, nên Bạch Ngôn Sơ đi vào khá dễ dàng. Anh loạn động theo tiết tấu, khẽ nâng mông của cô lên, anh nhanh chóng đi sâu vào tiểu huyết ẩm ướt ấm nóng của cô.

Con co rút phía dưới nhanh chóng mang đến kích thích cuồng nhiệt, anh càng thêm lực đâm vào. Du Du không ngừng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, cả người dưới sự diễndanlqđ loạn động của anh mà không ngừng lay động, đầu cũng đong đưa theo tiết tấu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 77

Editor: Nam Cung Nguyệt

Hai người thờ dốc rất nhanh đã vào chung một chỗ, tạo thành một khúc nhạc tuyệt vời làm người khác mặt đỏ tim đập, tiếng rên rỉ khe khẽ vang lên trong không khí.

Khi khúc nhạc tới cao trào thì hai người cũng lên đỉnh. Cuối cùng anh hoàn toàn bắn vào trong nơi ẩm ướt của cô, thân thể căng thẳng rồi cuộc cũng hoàn toàn được buông lỏng. Cô cũng thoải mái kêu một tiếng, ngừng đung đưa thân thể.

Sau khi thỏa mãn, Bạch Ngôn Sơ từ trong cơ thể cô đi ra. Sau mỗi lần làm chuyện này, Du Du đứng dậy xuống giường, định đi rửa sạch thân thể. Dù sao mang theo chất dịch ở giữa hai chân đi ngủ, không phải một chuyện tốt.

Sau khi tắm xong, Du Du phát hiện người đàn ông đang nằm trên giường vẫn không nhắm mắt, mà mở to mắt nhìn trần nhà.

Trong lòng anh chắc là có chuyện gì đó, cô cảm thấy thấy như vậy. Ban này khi hai người triền miên, cô đã cảm nhận được. Tối nay rõ ràng anh không tập trung tinh thần bằng ngày bình thường.

“Sao vậy? Không ngủ được sao?” Cô cẩn thận hỏi.

“Du Du, ngày hôm qua đi của Giang Tâm Di mang theo Ny Ny từ Singapore trở lại, là trở lại.” Bạch Ngôn Sơ rót cuộc nhẹ giọng nói.

Du Du chấn động cả người. Có phải Giang Tâm Di sắp ra tù, cho nên chuẩn bị đoàn tụ với người nhà hay không?

Cô hỏi: “Họ sẽ ở đây?”

“Anh không biết, anh sẽ bảo họ mau trở về.” Anh lật người ôm cô nói, sau đó nhắm mắt lại.

Cô đang định nói nữa thì anh lại nói bên tai cô: “Anh hiểu em lo lắng cái gì. Nhưng, anh sẽ cố gắng bảo vệ em và bảo bảo!”

“Ngôn Sơ: . . . .” Cô ôm lấy anh, ôm anh thật chặt.

Anh lại nói thêm một câu, “Du Du, hai năm qua anh rất hài lòng! Có em, còn có Đồng Đồng.”

Trong cuộc đời của anh, hạnh phúc nhất là hai năm này.

Du Du nhắm mắt lại, không nói tiếng nào, nằm ở trong ngực anh dần dần đi vào giấc ngủ.

Hơn một tháng lại trôi qua.

Hơn bốn giờ chiều, trong văn phòng của Bạch Ngôn Sơ, trợ lý mới tới Điền Phương đặt một xấp hình ảnh trên bàn làm việc của Bạch Ngôn Sơ, cung kính nói: “Tôi đã âm thầm theo dõi Giang Tâm Di ba ngày sau khi cô ta trở lại Hương thành.”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu, nhanh chóng nhìn lướt qua xấp hình này, nói: “Cô đã vất vả rồi.”

“Ngài định xử lý như thế nào?” Điền Phương hỏi.

Người trẻ tuổi này là học đệ ở trường đại học ở Mỹ của Bạch Ngôn Sơ. Là học qua xử lý khủng hoảng của công ty, từng làm việc ở nhiều ngân hàng ở Mỹ, năng lực rất tốt.

“Tiếp tục theo dõi, có tình huống gì thì nói cho tôi biết. Đúng rồi. . . .” Bạch Ngôn Sơ đột nhiên cảm lên một tấm hình hỏi, “Người đàn ông này là ai?”

“Hình như là người đàn ông của cô ta. Là một tên côn đồ, bị tổ chức vứt bỏ. Độc thân, có biệt hiệu là ‘Thất bại sáng chói’. Sức lực rất lớn, chém người rất ác!”

Thì ra là Giang Tâm Di vừa tìm được chỗ dựa mới. Bạch Ngôn Sơ để hình xuống, dùng ngón tay khẽ gõ mặt bàn: “Trước tiên phải bắt người đàn ông này đã.”

Buổi chiều, sau khi Du Du tạm biệt Từ Thi Thi, phải đi vào vườn hoa chơi cùng Đồng Đồng.

Hai người đang chơi rất vui vẻ thì thấy chị Tiên với vẻ mặt nặng nề đi tới nói: “Tiểu thư, Giang Tâm Di đang ở bên ngoài nói muốn gặp tiểu thư.”

Giang Tâm Di? Cái tên này làm cho đáy lòng Du Du hung hăng quẹt một cái.

“Mẹ, quả bóng!” Đúng lúc Đồng Đồng ném quả bóng xuống dưới chân cô, cô cúi đầu nhìn.

“Tiểu thư, có gọi cô ta đi vào không?” chị Tiên có vẻ sợ hãi.

Du Du lại nói: “Chị Tiên, chị ở chỗ này cùng với Đồng Đồng, tôi đi ra bên ngoài xem một chút.”

Dù sao ở trước cửa, Giang Tâm Di cũng không dám làm gì mình. Cô cũng muốn nhìn một chút, người phụ nữ đó vì cái gì mà đến? Tại sao không buông tha cho cô?

Đi qua sân đi tới trước cửa, Du Du thấy một người phụ nữ mặc đồ màu xám đứng ngoài cửa. Tóc ngắn ngắn, da xanh xao, thân thể gầy ốm. Trong đôi mắt kia, có một chút sợ hãi.

Ở trong ấn tượng của Du Du, đây là lần đầu tiên Giang Tâm Di như thế, khí diễm hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu căng.

Du Du lạnh lùng nhìn cô ta, hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

Nhớ tới chuyện cha bị cô ta làm bị thương, cô vẫn cảm thấy không cách nào quên được. Cầm thù người phụ nữ trước mắt, vẫn ở chỗ cũ đáy lòng còn động.

Giang Tâm Di cắn môi, ngoài ý muốn chính là cô ta bỗng dưng “Phịch” một tiếng quỳ xuống, nói: “Du Du, chuyện của Đường Tiên Sinh tôi thật sự xin lỗi, là do lúc tức giận tôi đã đẩy ông ấy xuống! Hôm nay tôi đặc biệt đến đây để xin lỗi cô! Thật xin lỗi!”

Đối với hành động này của Giang Tâm Di, Du Du cảm thấy cực kỳ khiếp sợ. Người phụ nữ hạ tiện này lại nói “Thật xin lỗi”? Còn quỳ xuống nữa?

Mặt trời mọc từ hướng Tây sao? Hay là căn bản cô ta đang diễn trò?

Du Du không nhìn cô ta, mà cười lạnh: “Giang Tâm Di, cô đứng lên đi! Rốt cuộc cô vì mục đích gì, tôi không dám tưởng tượng. Nhưng, bắt đầu từ hôm nay cô không cần đến đây quấy rầy nhà chúng tôi.”

“Du Du, tôi biết cô hận tôi, không tin tôi. Nhưng tôi vẫn muốn nói, hai năm ở trong đó tôi đã suy nghĩ rất nhiều việc. Tôi đã bị nhặt ký của mẹ tôi lừa, cho là tôi là con gái riêng của Đường gia, nên muốn cùng Đường tiên sinh quen biết nhau. Tôi đã quá tham lam, luôn muốn trải qua những ngày thật tốt, cho nên đã hại rất nhiều người, cũng làm cho cô hiểu lầm tôi cùng Ngôn Sơ. Thật ra thì, Ngôn Sơ thật sự không có gì với tôi, anh ấy chỉ muốn báo ân mà thôi. Tôi đã từng cứu mẹ của Ngôn Sơ, cho nên anh ấy mới quan tâm tôi như vậy. Du Du, cô hãy tin tôi, từ nay về sau tôi sẽ không tới quấy rầy cô nữa. Hiện tại cái gì tôi cũng không có, cũng không thể trở về Đài Truyền Hình. Lại nói, Ny Ny đang bị bệnh, đang chữa bệnh ở Hương thành. Tôi. . . . Tôi cũng không biết làm sao để sống. . . .” Giang Tâm Di nói tới chỗ này mắt đột nhiên đỏ, nước mắt chảy ra.

Du Du nghiêng người không nhìn cô ta. Mặc dù không thể biết người phụ nữ nhân này là thật hay giả, nhưng trong lòng cô có chút rối loạn là thật.

Cô lạnh lùng nói: “Giang Tiểu Thư, tôi rất thông cảm với cô. Nhưng, cô nói với tôi không có tác dụng đâu! Còn nữa, đừng đi tìm Bạch Ngôn Sơ nữa!”

Sau đó cô cúi đầu bình tĩnh nhìn người phụ nữ đang quỳ xuống, nói từng chữ từng câu: “Anh ấy là chồng của tôi! Là cha của con tôi!”

Giang Tâm Di lau nước mắt, gật đầu: “Về chuyện của Ngôn Sơ tôi thật sự xin lỗi! Tôi sẽ không tìm anh ấy, cô yên tâm!”

Du Du không có hứng thú xoay người đi, ngao nghể nói: “Đứng lên đi!” Liền xoay người đi vào, bỏ lại Giang Tâm Di đang quỳ xuống.

Giang Tâm Di lại hô lên: “Du Du, tôi cầu xin cô chuyện này được không? Ngôn Sơ đã mang bạn trai của tôi đi, tôi xin cô hãy nói Ngôn Sơ thả anh ấy ra được không?”

Du Du đứng lại, xoay người lại hỏi: “Cô nói cái gì?”

Nước mắt của Giang Tâm Di tiếp tục chảy xuống, bi thương nói: “Sau khi tôi ra ngoài biết một người đàn ông tốt bụng, anh ấy đối xử với tôi rất tốt! Không có anh ấy, tôi không thể làm giải phẫu mắt! Nhưng, Ngôn Sơ lại giấu anh ấy đi! Du Du, cô giúp tôi xin Ngôn Sơ, thả anh ấy ra đi! Tôi cũng không dám làm chuyện xấu nữa, thật sự đây!”

Du Du nhìn mắt trái của cô ta một chút. Lúc trước cô ta bị Lục Phi phất người hành hung, mù mắt trái. Có lẽ, sau khi cô ta ra tù liền đi giải phẫu mắt, khôi phục ánh sáng.

Du Du cười lạnh: “Cô đi đi! Chuyện anh ấy đã quyết định, ai cũng không thay đổi được.”

Lần này cô không quay đầu lại, đi nhanh vào nhà.

Dĩ nhiên cô sẽ không tin tưởng người phụ nữ kia, thật lòng tới cửa nhận sai nói xin lỗi. Trục giác của phụ nữ nói với cô, kế tiếp có lẽ lại có một âm mưu.

Bão táp xa xa còn chưa kết thúc.

Cô cầm điện thoại di động lên, bấm số của Bạch Ngôn Sơ: “A lô? Anh đang ở đâu?”

Giọng nói có chút gấp gáp cắt.

Bạch Ngôn Sơ hỏi: “Sao vậy?”

Du Du phiền lòng nôn nóng nói: “Giang Tâm Di đang ở trước nhà chúng ta, quỳ xuống nhận sai còn khóc nữa. Ngôn Sơ, em không muốn thấy cô ta nữa!”

Coi như người phụ nữ kia khóc nhận sai, cô cũng không muốn gặp lại cô ta. Việc cô chán ghét cùng căm hận cô ta, đã không có cách nào thay đổi.

Bạch Ngôn Sơ lạnh lùng nói: “Không có việc gì, anh sẽ lập tức trở về! Em không cần nói nhiều với cô ta, không thể để cho cô ta nhìn thấy Đồng Đồng!”

Để điện thoại di động xuống, cô hít sâu một hơi, trong lồng ngực hình như có sóng lớn cuộn cuộn.

Không biết người phụ nữ ngoài cửa đã đi chưa, trong lòng cô đang rất loạn.

Cuối cùng cô gọi điện thoại hỏi hộ vệ ngoài cửa: “Cô ta đã đi chưa?”

Hộ vệ trả lời: “Cô ta vừa mới đi.”

“Về sau nhìn thấy người phụ nữ này, đừng để cho cô ta đến gần!” Du Du ra lệnh.

Hộ vệ vội vàng trả lời: “Vâng!”

=====

Bốn mươi phút sau, Bạch Ngôn Sơ mới trở về, mà Du Du đang chán nản mắt hờn nằm trên ghế sa lon.

Bạch Ngôn Sơ kéo tay cô hỏi: “Cô ta đi rồi?”

Du Du thấy anh trở lại, liền đứng dậy nhào vào trong ngực của anh, sụt sùi khóc.

Giang Tâm Di lại xuất hiện, con ác mộng của cô cũng lại xuất hiện.

Bạch Ngôn Sơ ôn nhu an ủi: “Đừng khóc! Ngoan, không phải sợ!” Trong mắt lại xẹt qua tia lạnh lẽo, giống như Thanh kiếm ra khỏi vỏ.

“Em không muốn gặp cô ta! Em sợ cô ta sẽ làm Đồng Đồng bị thương!” Du Du vừa khóc vừa nói.

Từ trong lòng anh đi ra, cô nhìn gương mặt tuấn tú của anh hỏi: “Anh nói cho em biết, năm đó Giang Tâm Di thật sự đã cứu mẹ anh?”

Bạch Ngôn Sơ hơi ngẩn ra, sau đó trầm giọng nói: “Đúng vậy. Năm đó anh đang đi học ở Mi không thể ở nhà chăm sóc mẹ, cho nên liền nhờ cô ta chăm sóc mẹ. Có một lần mẹ anh tái bệnh viêm phế quản, bị tắc đờm cổ họng rất nguy hiểm. Giang Tâm Di liền cõng mẹ anh chạy tới bệnh viện cấp cứu.”

Thời điểm đó Giang Tâm Di, có lẽ vẫn là cô gái chất phác.

Du Du hỏi: “Đây chính là lý do anh hoàn toàn không hạ được quyết tâm, thật sao? Thật sự không phải vì sợ cô ta biết cha em sao, mà cô ta có ân nghĩa với anh, thật sao?”

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ âm trầm, giọng nói cũng trầm thấp: “Du Du, thật sự xin lỗi. Anh vẫn nhớ tới phần ân tình này của cô ta, cho nên dễ dàng tha thứ cho cô ta! Anh vẫn cho rằng, cô ta chính là muốn sống những ngày thật tốt, cho nên mới làm tổn thương nhiều người như vậy. Nhưng . . . .”

Không cần nói nữa, có lẽ Du Du cũng hiểu.

Du Du cảm thấy trong ngực quay cuồng một hồi, liền la ầm lên: “Vậy anh liền dung túng cô ta tổn thương nhà chúng ta?”

Trong lúc rung rung, cô hung hăng xoay người rời đi. Bạch Ngôn Sơ đưa tay níu cô lại: “Du Du! Tin anh!”

Cảm xúc của Du Du đang kích động, căn bản không nguyện ý nghe anh nói, dùng sức hất ra, đi lên cầu thang.

Đồng Đồng đi theo Chị Tiên tới đây, vội vàng nâng cái miệng nhỏ nhắn hỏi: “Cha mẹ sao vậy?”

Đứa bé này, đừng xem nó còn nhỏ tuổi, quan sát rất tốt.

Bạch Ngôn Sơ khom lưng cười nói: “Không có việc gì! Cha ôm con nha.” Liền ôm lấy con gái, hôn một cái.

Con gái khanh khách nở nụ cười, ở trong ngực cha cọ tới cọ lui. Bạch Ngôn Sơ ôm chặt con gái, lại hôn lại dụ dỗ.

Ánh mắt dừng ở trên cầu thang, thờ dài một cái.

Lúc nào thì cô mới có thể hoàn toàn tin tưởng anh?

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 78

Editor: Cẩm Tú

Đêm nay, một cặp vợ chồng mất ngủ.

Cõi lòng Du Du tràn đầy tâm sự, cô trần trọc trần trờ, phát hiện Bạch Ngôn Sơ nằm bên cạnh cũng không tốt hơn là máy. Sau khi trở mình mấy lần, hai người bình tĩnh nhìn nhau.

“Còn tức giận sao?” Anh đưa tay捏 má cô, dịu dàng hỏi.

Du Du đỏ mặt, rũ lông mi xuống không nói.

Anh cười thán, liền đưa tay vuốt ve cái cổ trắng ngần của cô. Cô tức giận tròn mắt, khẽ gọi: “Đừng làm loạn! Tối nay em không muốn phục vụ anh.”

Anh dịu dàng nói, “Chuyện của Giang Tâm Di, anh sẽ đi xử lý.”

Cô buồn bã cười một tiếng: “Có lẽ, số mệnh con người đã sớm được an bài rồi.”

“Đừng nghĩ nhiều. Ngủ đi!” Bạch Ngôn Sơ vòng một tay qua ôm cô, cầm tựa vào trán cô. Lắng nghe được hô hấp ấm áp của anh, cô cảm thấy trong lòng an bình hơn không ít.

Đang lúc cô sắp ngủ thì anh lại nhẹ nhàng hôn vào mi tâm của cô.

Trong lúc mơ màng màng, Bạch Ngôn Sơ cảm giác mình đang đi vào trong bóng tối. Bóng tối kiên cố bao trùm khắp nơi, giống như ánh sáng bên ngoài đã bị chặn lại, không thể lọt vào nổi dù chỉ một tia sáng.

Anh không dám đi về phía trước, mà chỉ dùng bước chân lại.

Trừ âm thanh hít thở của mình ra, thì không điendânlqđ hề có bất kỳ tiếng động nào.

Anh không biết đây là đâu.

Trong lúc đang mơ màng, bên kia đột nhiên chiếu tới một tia sáng yếu ớt. Anh dựa vào ánh sáng mà nhìn, thì thấy bên kia có một lối bậc thang dài. Mà ở trên bậc thang cao nhất, có hai bóng hình đang đứng đó.

Anh vội vàng bước qua, sau đó thấy rõ cả hai người. Bên trên một là Du Du, một người khác là Giang Tâm Di.

Giang Tâm Di chỉ tay vào Du Du, lớn tiếng mắng: “Đường Du Du! Tại sao cô lại lấy được anh ta? Cô đúng là đáng chết! Loại phụ nữ như cô nên chết đi cho rồi!”

Bạch Ngôn Sơ ngừng thở, cất bước định tiến lên lại phát hiện thân thể bị một năng lượng vô hình kìm chặt, cho dù có dùng sức ra sao cũng không bước nổi dù chỉ một bước.

Mà bên kia, Du Du quay đầu lại, trông thấy anh, trong ánh mắt tràn đầy đau đớn cùng kinh ngạc.

Bạch Ngôn Sơ bị ánh mắt của cô thiêu đốt, liền nói: “Du Du! Đừng nghe theo cô ta! Tôi đây!”

Bên kia Du Du lại chưa xót cười một tiếng, lúc xoay người thân thể lại không tự chủ được mà nghiêng đi, ngã xuống dưới bậc thang. . . . .

Cả người Bạch Ngôn Sơ trở nên cứng đờ.

Anh chứng kiến rõ ràng cảnh Du Du ngã xuống từng bậc từng bậc một, cuối cùng nặng nề dừng lại bên cạnh mình.

Anh nhìn thấy mặt đất dính đầy máu, đều là từ sau đầu cô chảy ra. Ánh mắt của cô mở to, tựa hồ đang nhìn cái gì, thậm chí như muốn nhìn thấu điều gì đó.

“Du Du. . . . .” Một tiếng hét như tê tâm phế liệt vang lên, là của anh.

Năng lượng kìm chặt anh vẫn chưa biến mất, anh vẫn không thể nhúc nhích dù chỉ một bước. Còn người phụ nữ mà mình yêu sâu đậm, thì lại bất động nằm ngay trước mặt anh.

Cuối cùng cô cũng nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt.

Anh cảm thấy đáy lòng như bị xé rách, xé mạnh tới nỗi cả người anh đau như cắt. Anh liên tục gọi tên của cô, cho đến khi sức cùng lực kiệt mới thôi.

Đang lúc bóng tối lại tiếp tục bao trùm, một giọng nói lo âu hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Bạch Ngôn Sơ khó khăn mở mắt ra, thấy bóng tối bị chẻ đôi ra, trước mắt là một khuôn mặt xinh đẹp nho nhã. Trên mặt đều là nóng nảy cùng lo lắng.

Anh cực kỳ kinh hi, kêu lên: “Du Du!”

Thật sự là cô? Cô không có chết? Đây chỉ là con ác mộng!

Anh bất chấp tất cả ôm lấy cô, toàn thân phát run, tự lẩm bẩm: “Du Du! Em vẫn ở đây, vẫn ở đây!”

Anh không rõ đã là lần thứ mấy mơ thấy con điendânlqđ ác mộng này. Lần đầu tiên gặp nó, là vào đêm thứ hai sau khi cô đề xuất li hôn, nhưng anh chưa hề nhắc đến việc này với cô.

Sở dĩ ban đầu anh đi tìm Âu Dương Uyển âm hỏi thăm, cũng là bởi vì giấc mộng này.

Du Du biết anh thấy ác mộng, liền nhẹ nhàng nói: “Anh hét to như vậy, làm em sợ muốn chết.”

Thế nhưng anh vẫn ôm chặt cô như cũ, nói: “Anh mơ thấy em ngã xuống từ trên cầu thang, đều là máu!”

Lần này đến phiên Du Du chấn động. Giấc mộng anh mơ thấy giống như tình cảnh trước khi chết của cô? Tại sao có thể như vậy?

Anh buông lỏng cô ra, lại thấy sắc mặt cô trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn, liền lắc lắc bả vai của cô hỏi: “Em sao thế?”

Du Du hồi hồn lại, cười gượng, “Không có việc gì, ngủ đi thôi.” Rồi nằm xuống.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, giống như làm như vậy mới có cảm giác an toàn.

“Bà xã, về sau ngoại trừ anh ra, không nên tin bất luận kẻ nào.” Anh ôn nhu nói với cô, nhưng lại giống như đang ra lệnh.

Du Du nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

“Anh gấp ác mộng, ừm, cho anh một chút an ủi chứ?” Anh cười cười, vô cùng nhanh nhẹn lật người lại.

“Anh. . . . .” Du Du cảm thấy buồn bực, cái này mà cũng gọi là lý do à!

Thế nhưng anh lại vội vàng hôn cô, cuồng nhiệt triền miên. Trong chớp mắt, cởi váy ngủ của cô ra.

Tiếp đó, Du Du nhẫn nại để cho mình không phát ra tiếng hét quá lớn, phối hợp theo tiết tấu của anh, để cho anh thuận lợi đi vào bên trong mình.

Tối nay anh giống như là sợ mất đi cô, mỗi một lần đi vào đều giống như muốn nuốt trọn hơi thở của cô, xâm nhập như muốn chiếm lấy linh hồn của cô. Cô chìm vào trong cơn kích thích mà anh mang đến, thở gấp liên tiếp, mồ hôi ướt đầm toàn thân.

Lần cuối cùng anh điên cuồng chạy nước rút dưới thân cô, cô kêu một tiếng rồi ngất xỉu.

=====

Mười một giờ rưỡi trưa, sau khi cuộc họp báo với các phóng viên kết thúc, Bạch Ngôn Sơ và trợ lý Điền Phương rời khỏi Hoa An.

Hoa An mới gia nhập thị trường chứng khoán được điềđanlqđ ba tháng đã tăng cao, dĩ nhiên là rất được giới truyền thông quan tâm. Hơn nữa gần đây Hoa An đang chuẩn bị phát triển tại thị trường Mỹ, cho nên lựa chọn vào hôm nay triệu tập các phóng viên đến để tổ chức họp báo.

Đang lúc anh đang bước xuống cầu thang thì các phóng viên đã vội vàng cầm lấy máy ảnh và camera chĩa về phía anh, còn có mấy phóng viên đuổi theo để phỏng vấn anh.

“Bạch tổng, về việc phát triển tại thị trường hải ngoại, ngài có đặc biệt bổ sung thêm gì không?”

“Xin hỏi, gần đây tình trạng sức khỏe của ngài Đường Hạc Lễ như thế nào?”

“Ngài thật sự có tình yêu chân thành với tiểu thư Đường Du Du sao? Hay chỉ đơn thuần là coi trọng gia sản của cô ấy?”

.....

Trong lúc, một bóng dáng màu đỏ chen vào đám người huyền ảo. Đây là một người phụ nữ mặc váy màu đỏ, đội mũ, vành nón còn đề rất thấp, che đi cái trán.

Cô ta linh hoạt đi tới, sau đó đẩy người phía trước ra. Bạch Ngôn Sơ đứng cách cô ta không tới hai thước.

Cô ta đột nhiên bước nhanh về phía trước, liền ôm lấy Bạch Ngôn Sơ hôn lên gò má của anh.

Tất cả đều vội vàng không kịp chuẩn bị. Nhưng Bạch Ngôn Sơ phản ứng rất nhanh, dùng sức đẩy cái người bị điên này ra.

Các phóng viên nhanh chóng cầm máy ảnh lên chụp hình lia lịa.

Đang lúc này, nốt ruồi đen bên gò má trái của người phụ nữ đập vào mắt Bạch Ngôn Sơ.

A. . . . . Thì ra là!

Anh khẽ cắn răng, trờ tay cố gắng kéo người phụ nữ kia lại. Nhưng cô ta rất nhanh lui về phía sau một bước, lùi ra khỏi đám người. Các phóng viên xông xao, điên cuồng đuổi theo cô ta. Lớn mật thô bạo không chút kiêng kỵ như thế, lại dám công khai ôm hôn tổng giám đốc tuổi trẻ tài cao của Hoa An? Không để cho màn này lên đầu đề, thì lại phụ một tháng tiền lương của hắn rồi?

Rồi sau đó, các ký giả rối rít chặn Bạch Ngôn Sơ lại, ồn ào hỏi: “Xin hỏi Bạch tổng, người phụ nữ điên cuồng vừa rồi là ai? Là người thầm mến ngài sao?”

“Xem ra ở bên ngoài ngài vẫn có nợ phong lưu! Ngài không muốn giải thích một chút không?”

“Bạch tổng, hôn nhân của ngài và Đường tiểu thư thật sự hạnh phúc giống như miêu tả của ngài sao? Hay là ngài nói thế để che giấu?”

Vấn đề càng ngày càng bén nhọn, nhưng Bạch Ngôn Sơ vẫn nhiu chặt mày kiểmk như cũ, không nói một lời.

Vệ sĩ của anh đã nhanh chóng chạy xuống dưới lầu, đuổi theo người phụ nữ áo đỏ đó rồi.

Sau khi rất vất vả mới rời khỏi được vòng vây của đám phóng viên, thì điện thoại di động đột nhiên hiện lên một tin nhắn nặc danh.

Trên viết: “Anh đã phá hỏng tất cả của tôi, nên tôi cũng sẽ hủy diệt tất cả của anh! Anh hãy lưu ý, yêu sâu đậm, đến từ việc không dễ dàng từ bỏ! Kịch điềđanlqđ hay sẽ vẫn tiếp diễn, Bạch tổng, xin hãy thưởng thức! Trên thế giới luôn có một người sẽ không quên anh, đó chính là tôi! Chúc may mắn!”

Anh cầm chặt di động, con người nổi lên đợt sóng lạnh.

Ban đêm, Du Du thấy được tin《 Thực hư chuyện Giang Tâm Di ôm hôn Bạch Ngôn Sơ》qua báo chí.

Trong hình, Bạch Ngôn Sơ bị một người phụ nữ mặc váy đỏ đội mũ ôm hôn.

Du Du vô lực để xuống tờ báo, lấy tay nâng cái trán. Suy nghĩ hỗn loạn, trong lòng cũng lo sợ không yên.

Người phụ nữ đó giống như oan hồn, vẫn không biến mất, thậm chí còn từng bước tiến tới gần, uy hiếp nghiêm trọng tới cuộc sống bình yên của cô.

Màn mở đầu của con ác mộng lại được kéo lên.

“Cậu chủ đã trở lại?” Bên kia truyền đến giọng nói của chị Tiên.

Giọng nói lạnh lạnh của Bạch Ngôn Sơ vang lên: “Du Du, đang nhìn cái gì thế?”

Du Du cúi đầu, ném tờ báo xuống ghế salon, cười nhạt nói: “Không có gì.”

Nhưng, anh đi tới thì thấy được tờ báo buổi chiều kia, ngồi xuống ôm vai của cô, nhẹ giọng nói: “Đừng xem quá nhiều.”

Du Du gạt đầu một cái: “Em hiểu biết rõ.” Cô lựa chọn tin tưởng anh.

Anh ôm cô dạn dò nói: “Bảo bối, hai ngày nay hạn chế đi ra ngoài. Anh vẫn chưa tìm được địa điểm cụ thể mà Giang Tâm Di ẩn nấp. Anh phát hiện cô ta càng ngày càng giáo hoạt, mặc dù mất đi chỗ dựa, nhưng cô ta vẫn ẩn nấp rất khá.”

Du Du lại thờ dài nói: “Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp!”

Anh nhẹ giọng nói: “Đến tháng sau, anh sẽ dẫn em và Đồng Đồng đi châu Âu!”

Du Du ngẩng nhìn con người phơi phới như tình diênđankđ của anh, thâm sâu hỏi: “Ngôn Sơ, anh định làm gì? Chẳng lẽ cả đời này chúng ta phải lo lắng đề phòng như thế này sao?”

Bạch Ngôn Sơ mấp máy bờ môi đẹp, trầm giọng nói: “Anh sẽ xử lý. Em đừng lo lắng.”

Chẳng lẽ anh lại dung túng bỏ qua cho người phụ nữ ác ma họ Gianh kia thêm một lần nữa sao?

Mỗi lần anh đều nói sẽ xử lý, nhưng lần nào người phụ nữ kia cũng có thể may mắn chạy trốn.

Cuối cùng, người kia là ân nhân của mẹ anh. Cho nên, anh luôn không nhẫn tâm mà đối phó với cô ta.

Chỉ là, chẳng lẽ cô lại muốn sai người đi giết người phụ nữ kia sao? Vì để cho tâm tình của mình hoàn toàn được bình yên, sẽ phải sai khiến người khác đi làm chuyện phạm pháp sao?

Cô khổ sở đầu tranh.

Điện thoại của Bạch Ngôn Sơ đột nhiên vang lên, sắc mặt anh tối sầm lại nhận điện: “Như thế nào?” Sau đó đứng lên, rét lạnh nói, “Tiếp tục tìm! Lật tung cả Hương thành cũng phải tìm cho bằng được cô ta!”

Du Du hít một hơi thật sâu, muốn nghe nội dung cuộc nói chuyện của anh. Thế nhưng hấn lại nhẹ nhàng đi tới trước cửa phía bên kia, cô không có nghe thấy anh nói gì.

Có chút nản lòng, cô đứng lên, rời khỏi phòng khách đi tìm con gái.

Mới vừa đi tới khúc quanh hành lang, đáy lòng cô dâng lên một ý niệm, một ý niệm khác thường mà mãnh liệt.

Rốt cuộc Giang Tâm Di cần gì nhất? Rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng dừng tay?

Có phải có lúc, con người chỉ là cần một tâm lý cân bằng trong lòng? Nhìn thấy người khác khổ sở, cô ta liền thấy sung sướng? Cô rất muốn hiểu rõ, Giang diênđankđ Tâm Di chỉ muốn cân bằng tâm lý? Cho nên mới cố gắng phá vỡ cuộc sống bình yên của cô?

Cầm điện thoại di động lên, gọi một cú điện thoại. Bên kia có người nhận: “Tiểu thư?”

“A Son, giúp tôi một chuyện! Giúp tôi tìm ra Giang Tâm Di nhanh nhất có thể, không cần báo cho bất luận kẻ nào! Tôi không muốn cho bất kỳ người nào biết!”

Cô nhanh chóng nói. Thậm chí, cô còn không muốn nói cho Bạch Ngôn Sơ biết.

Người bên kia đồng ý: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 79 : Màn kịch nhỏ

Editor: Nam Cung Nguyệt

Hai ngày nay, A Son vẫn không có bất cứ tin tức gì. Mà hai ngày nay, ngày nào Bạch Ngôn Sơ cũng làm việc đến nửa đêm mới trở về nhà.

Đêm nay, anh không về nhà ngủ. Mà gọi điện thoại cho cô, nói sẽ ngủ ở văn phòng.

Trước khi ngủ, Du Du thấy một tin tức mới ở trên TV: “ Một căn nhà cũ ở khu biệt thự Thanh Thủy đã bốc cháy mười lăm phút trước. Nguyên nhân bốc cháy không rõ, cảnh sát đã tham gia điều tra.”

Khu biệt thự Thanh Thủy? Chỗ đó, con đường kia, quả thực quá quen thuộc! Đây chẳng phải là nhà của Chu Tuyết Phi mẹ của Bạch Ngôn Sơ ở khi còn sống sao? Sao lại cháy được?

Lập tức cầm điện thoại di động lên, tìm một dãy số. Nhưng, đầu kia không có người nào nghe máy.

Bạch Ngôn Sơ không nghe điện thoại.

Trong lòng cô rất sợ, một loại hoảng loạn trước nay chưa có đè nặng trong lòng cô.

Nghe tin khu biệt thự kia bị cháy, trong lòng cô như có lửa đốt, làm cho cô vô cùng lo lắng.

Mười phút sau cô lại gọi cho anh, nhưng vẫn không có người nào nghe máy, sau đó cô nhấn lại vào hộp thư.

Bạch Ngôn Sơ đang làm gì? Cô không dám tưởng tượng. Nhà của mẹ anh bị bốc cháy, anh có biết không?

Cuối cùng, cô chán nản nằm xuống giường, lật qua lật lại. Cô vẫn như vậy cho đến rạng sáng.

Trong lúc đó, cô không ngừng gọi điện thoại cho Bạch Ngôn Sơ. Nhưng anh vẫn không nghe máy.

Cả đêm cô không ngủ được, cô rất sốt ruột.

Buồn bực, cô để cho con gái đi ngủ với chị Tiên.

=====

Sáng sớm hôm sau, khi Du Du mở mắt ra liền thấy có một người đàn ông ngồi bên giường, cô bị dọa sợ giật mình ngồi dậy.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ, nụ cười câu người, đôi mắt tối tăm thâm thúy. Bạch Ngôn Sơ đang nhìn cô hết sức chăm chú, cô có chút bối rối.

Cô lo sợ không yên hỏi, “Anh về nhà lúc nào?”

Anh mỉm cười, đưa tay vén tóc bên tai cô: “ Anh mới về. Nhìn em ngủ ngon như vậy, cũng không muốn gọi em dậy.”

“Tôi hôm qua anh đã đi đâu?” Cô hỏi.

Một tia mơ hồ bất an vẫn còn ở trong lòng cô.

“Không phải anh đã nói rồi sao? Anh ở công ty.” Anh mỉm cười ôm cô.

Lòng ngực ấm áp, mùi nước hoa quen thuộc, còn có mùi hương đặc biệt trên người anh. Cô nằm trong ngực anh, dần dần bình tĩnh lại.

Anh dịu dàng nói: “Bảo bối, tháng sau chúng ta sẽ đi châu Âu chứ? Anh tính ở đó lâu dài đấy.”

Du Du kinh ngạc hỏi: “Công ty thì sao?”

Gần đây anh luôn nói muốn đi châu Âu, cô cũng đã cảm thấy kỳ quái. Anh có thể bỏ được công ty sao?

“Anh sẽ sắp xếp.” Anh ôm chặt cô, không buông lỏng.

Du Du lại hỏi: “Nhà của mẹ anh đã bị người khác đốt, anh có biết không?”

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, anh cười nhạt: “Anh vừa mới biết.”

“Là ai đã làm vậy?” Du Du vội vàng hỏi.

Ai to gan như vậy, lại dám đốt nhà của mẹ tổng giám đốc Hoa An?

Bạch Ngôn Sơ cười yếu ớt: “Một người điên mà thôi, đã không sao rồi.”

Mặc dù anh nói rất nhẹ nhàng, nhưng Du Du lại cảm thấy trong mắt của anh như có một tia đau thương, bất đắc dĩ, lại có một tia thoải mái. Hơn nữa, tia máu trong mắt anh, có một loại yêu dã khác thường.

“Đồng Đồng đâu? Đồng Đồng đã tỉnh chưa?” Anh lại hỏi, đem đề tài chuyển đến trên người con gái.

Du Du vội vàng nói: “A, Đồng Đồng ở chỗ chị Tiên.”

Bạch Ngôn Sơ nhanh chóng hôn cô, nói: “Anh đi xem con gái của chúng ta. Em nằm nghỉ một chút đi!”

Trong đầu Du Du lại thoáng qua cái gì đó, liền kéo tay của anh lại: “Ngôn Sơ!”

Anh quay đầu lại cười hỏi: “Sao vậy?” Lại cười xấu xa một tiếng, “Muốn anh hôn em một lần nữa?”

Cô lại lo âu nói: “Em có cảm giác sẽ có chuyện xảy ra.”

Anh cúi người xuống, hôn ấn đường (*) của cô, dùng âm thanh ôn nhu nhất nói, “Sẽ không có chuyện gì. Tin anh, chúng ta sẽ hạnh phúc.”

(*)ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày)

Cô nhìn bóng lưng to lớn của anh, đáy lòng lại gọn sóng.

Nhưng bây giờ cô rất buồn ngủ, liền nhắm mắt lại ngủ một lát.

=====

Buổi trưa lúc cho Đồng Đồng ăn cơm, Du Du nghe được một tin tức ở trên TV làm cho cả người cô phát run:

“Cảnh sát ở Thanh Phong đã phát hiện một thi thể nữ ở trong nương. Trải qua chứng thật, người chết là nữ minh tinh Giang Tâm Di. . . . . Đầu lưỡi của người chết bị cắt đứt, cổ có vết dây, trên người không có dấu vết đánh nhau. Cảnh sát đoán là bị người giết hại ném ra nương. . . . . Có người chứng kiến tuyên bố, người chết chính là người tối hôm qua phóng hỏa ở khu biệt thự Thanh Thủy. Ban đầu có người thấy cô ta xách theo hai thùng xăng ở ngoài nhà chần chừ rất lâu. . . . .”

Giang Tâm Di đã chết rồi.

Người cô hận nhất, sợ hãi nhất đã chết rồi.

Đời trước, chính cô ta đã chỉ bụng của mình, kiêu ngạo mà chua ngoa chỉ trích cô. Để cho cô hiểu lầm Bạch Ngôn Sơ có con hoang, mới cùng hấn cãi vã ly hôn.

Hạnh phúc của cô, tất cả đều là bị phá hủy ở trên tay người phụ nữ kia.

Hiện tại, người phụ nữ kia rốt cuộc đã biến mất ở trên thế giới này. Hơn nữa, bị chết rất thê thảm.

Nghĩ lại khi Giang Tâm Di còn sống, thật là chua xót. Nhưng, không nên đồng tình với cô ta.

Cả người Du Du như bị rút hết sức lực, mắt hôn nhìn màn hình TV.

Tiểu Đồng Đồng nhìn về mặt của mẹ, không khỏi hỏi: “Mẹ, mẹ ngăn người a”

Lúc này Du Du mới hồi hồn, lúng túng cười một tiếng: “Xin lỗi con! .” Liền múc một thìa bánh ga-tô đưa đến khóe miệng con gái.

Đồng Đồng đột nhiên hỏi: “Mẹ, chúng ta là phải đi nước ngoài à?”

Du Du khẽ cau mày: “Ai nói với con vậy?”

Đồng Đồng rất nghiêm túc nói: “Cha nói...! Cha nói.”

Anh lại còn nói với con nữa. Xem ra, anh đã có kế hoạch muốn ra nước ngoài.

Du Du tiếp tục cho con gái ăn cơm: “Mau ăn nào.”

Đồng Đồng cười ngọt ngào, rất nghe lời ăn xong bánh ga-tô.

Nhưng, Giang Tâm Di đã chết rồi nhưng vẫn quanh quẩn trong lòng Du Du.

Nhà của Chu Tuyết Phi bị cháy, là do Giang Tâm Di làm, nhưng Giang Tâm Di đã chết rồi. Đây là trùng hợp? Hay là tình cờ?

Cô không có cách nào dừng sự lại nghỉ ngơi trong lòng mình. Cô đi đến thư phòng.

Cô vừa mới đẩy cửa đi vào, liền thấy Bạch Ngôn Sơ đang đưa lưng về phía cửa sổ gọi điện thoại.

Nhưng, khi cô bước vào, đúng lúc anh gọi xong.

Anh xoay người lại, cười với cô: “Vợ yêu, Đồng Đồng ăn xong rồi sao?”

“Ngôn Sơ.” Du Du từng bước tiến vào, trên mặt là vẻ mặt không xác định.

Bạch Ngôn Sơ nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?” diendanlequydon

“Giang Tâm Di chết rồi. Mới có tin tức.” Âm thanh Du Du có chút run run.

Đã có lúc cô hận tiện nữ nhân đó không chết sớm một chút. Nhưng khi cô ta chết thật, cô có chút không thể tin được, thậm chí cảm thấy ngạc nhiên.

“Hả? Chết thế nào?” Bạch Ngôn Sơ dùng giọng nói không một chút để ý hỏi.

Du Du nhìn anh, anh cũng phóng tới một ánh mắt. Hai vợ chồng nhìn nhau, truyền lại tin tức phức tạp nào đó.

Nhưng hai người cũng không lập tức mở miệng.

“Bị người khác giết.” Du Du hít một hơi nói.

Bạch Ngôn Sơ thân nhiên nói: “Thật sao?”

Giọng điệu hờ hững không thể hờ hững hơn.

Du Du cắn môi, không lên tiếng.

“Em cảm thấy là anh làm?” Anh chủ động cười hỏi, đưa tay kéo tay của cô, dịu dàng vuốt ve.

Trong lòng Du Du chấn động, nói: “Ngôn Sơ, em . . . .”

Thế nhưng anh lại mỉm cười: “Chúng ta sẽ hạnh phúc, tin anh. Không có ai có thể quấy rầy chúng ta.”

Du Du gật đầu: “Đúng vậy.” Ánh mắt của anh làm cho không có người nào có thể chất vấn, càng làm cho cô cảm thấy yên bình.

Thế nhưng anh lại nói: “Anh đi ra ngoài một chút, anh sẽ về nhanh thôi. Công ty đang có chút việc.” Liền xoay người rời đi.

Du Du không kêu anh, bởi vì cô biết lúc này giữ anh lại cũng không giữ được.

Sau khi Bạch Ngôn Sơ đi chưa tới một giờ, chuông cửa liền vang lên không ngừng. Du Du đứng ở cửa trước nhìn thì trong lòng cả kinh, liền nói: “Chị Tiên! Mở cửa!”

Chị Tiên vội vàng đi mở cửa. Mà Đồng Đồng đang nằm ở trên bàn trà nhìn quyển sách thiếu nhi.

“À? Xin hỏi ngài là?” Bên kia truyền đến âm thanh kinh ngạc của chị Tiên.

Bên kia truyền tới một âm thanh quen thuộc: “Xin chào, tôi tên là Tiền Sâm! Đến từ Tổ Trọng Án Thành Tây!”

Tiền Cường? Tiền Sâm!

Bạch Ngôn Sơ đã với cô, thân phận thật của Tiền Cường là cảnh sát nằm vùng. Tên thật là Tiền Sâm.

Du Du đi tới, nói: “Tiền. . . . . Ngài Tiền, ngài đã đến rồi?” Cảm giác rất không tự nhiên.

Tiền Sâm nhìn cô, mấy giây mới dời ánh mắt đi. Du Du hơi mất tự nhiên, hỏi: “Ngài có chuyện gì sao?”

Tiền Sâm lại nhìn Đồng Đồng một chút, cười: “Đường tiểu thư, đứa bé cũng lớn như vậy? Ba tuổi rồi hả?”

Du Du gật đầu một cái: “Cuối năm nay sẽ được ba tuổi!”

Con người Đồng Đồng xoay chuyển, ngẩng đầu chào Tiền Sâm: “Chào chú!”

Tiền Sâm cười ôn hòa: “Ngoan quá! Đứa nhỏ này không tệ!”

Đồng Đồng cười xán lạn: “Cảm ơn chú!”

“Oa! Thật là một đứa bé thông minh! Rất giỏi!”

“Tôi đứng ở trước mặt cậu, tâm tình rất phức tạp.” Du Du ôn hoà nói.

Tiền Sâm thờ dãi nói: “Tôi hiểu! Nhưng, sứ mệnh của mỗi người không giống nhau. Tôi là cảnh sát, sứ mệnh của tôi chính là làm rõ từng chân tướng.”

Du Du vội vàng khom lưng ôm con, ở bên tai Đồng Đồng nhẹ giọng dặn dò: “Đồng Đồng, con lên trên tầng chơi cùng cô Tiên đi!”

“Cô Tiên “ chính là chị Tiên, Đồng Đồng hay gọi như vậy .

Chị Tiên đi tới, đưa Đồng Đồng đi.

Tiền Sâm nhìn bóng lưng Đồng Đồng, thờ dãi nói: “Bạch Ngôn Sơ có con gái như vậy, thật là có phúc!”

“Ngài muốn hỏi cái gì?” Du Du vội vàng hỏi.

“Bạch Ngôn Sơ đâu?” Tiền Sâm rút cuộc cũng hỏi, ánh mắt cũng khôi phục sự sắc bén, với ánh mắt ôn hòa một giây trước rõ ràng khác nhau.

Trong lòng Du Du nổi lên sóng lớn, nhưng vẫn nói: “Ở công ty.”

“Không có ở công ty.” Tiền Sâm lại nói, ánh mắt không chớp nhìn cô.

Du Du biết đây là kỹ xảo của cảnh sát. Làm cho phòng tuyến trong lòng tan rã, cuối cùng sập bẫy.

Cô cúi đầu, “Vậy tôi không biết.”

Bạch Ngôn Sơ ở đâu?

Về mặt Tiền Sâm bắt đầu nghiêm túc: “Có thể gọi điện thoại nói anh ấy lập tức trở về hay không? Tôi có chút chuyện muốn hỏi một chút.”

Du Du hỏi: “Tiền Sâm, Bạch Ngôn Sơ giết Giang Tâm Di, ngài muốn nói như vậy sao?”

Tiền Sâm cười nhạt: “Không có! Xin đừng kích động, cảnh sát chúng tôi sẽ làm rõ chân tướng, nhưng cũng sẽ không tùy tiện hoài nghi bất cứ người nào. Chứng cứ, là mục tiêu của chúng tôi.”

“Rất tốt.” Du Du cười lạnh, trong lòng lại bất an.

“Cô gọi điện thoại cho anh ấy đi? Như thế nào?” Mặc dù giọng nói của Tiền Sâm rất ôn hòa, nhưng ánh mắt lại không thể phản kháng.

Bị cảnh sát đe dọa, Du Du biết mình không gọi điện thoại là không được. Vì vậy, liền cầm điện thoại lên gọi cho Bạch Ngôn Sơ.

Bên kia không có người nào nghe máy.

Du Du cười cười: “Thật xin lỗi, không có ai nghe máy.” Trong lòng lại hoảng loạn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 80

Editor: Cẩm Tú

Tiền Sâm cười cười, có vẻ tiếc nuối: “Chồng cô thường không nhận điện thoại của cô sao? Không thể nào? Anh diễndanlqđ ta rất yêu cô, theo tôi được biết.”

Trong lòng Du Du lại quay cuồng.

“Thật ra thì, ban đầu tôi ở bên cạnh Bạch Ngôn Sơ lâu như vậy, coi như là rất hiểu rõ con người anh ta. Anh ta là một người tàn nhẫn, làm việc cũng không thích lưu lại đường sống cho người khác! Anh ta cũng rất thông minh, suy nghĩ rất cẩn thận. Nhưng, anh ta còn có nhược điểm. Cô biết nhược điểm lớn nhất của anh ta là cái gì không?” Tiền Sâm nói tới chỗ này thì có chút hưng phấn.

Du Du cảm thấy hô hấp của mình như ngưng lại.

Tiền Sâm nhỏ giọng cười một tiếng: “Chính là cô.”

Toàn thân Du Du trở nên cứng đờ, trong lòng nhảy dựng cả lên.

Tiền Sâm đến gần một bước, bình tĩnh nhìn cô nhỏ giọng nói: “Đường Du Du, hai người đàn ông cô yêu quý đều đã vì cô, mà làm ra chuyện vượt ra khỏi cực hạn của họ.”

Trong lòng Du Du như có một sợi dây đang lay động, hình như sẽ bị đứt rất nhanh. Cô biết hai người đàn ông trong miệng hắn nói là ai, một là Đường Hạc Lễ, một nữa là Bạch Ngôn Sơ.

Tiền Sâm lại nói tiếp: “Đường tiểu thư, không, phải gọi cô là Bạch phu nhân mới đúng! Cô có thể nói cho tôi biết, từ mười hai giờ đêm tối ngày hôm qua đến sáu giờ sáng hôm nay, chồng cô đã ở nơi nào?”

“Anh ấy ở công ty suốt đêm.” Du Du bắt đầu cảm thấy hoảng hốt.

Tiền Sâm cười cười: “Ừ, anh ta nói với cô như vậy?”

Du Du cảm thấy lo lắng, nói: “Đúng vậy. Gần đây anh ấy rất bận rộn, cho nên tối qua đêm ở đó cũng rất bình thường.”

“Ừ, đúng là bận rộn thật! Thôi thì tôi cứ từ từ chờ, có lẽ một lát nữa anh ta sẽ về nhà.” Tiền Sâm nói xong, liền phối hợp ngồi trên ghế sa lon.

Du Du nhìn hắn, trong lòng kích động không dứt. Cô không có cách nào để biết trước được liệu rằng một giây sau mình vẫn còn có thể trấn tĩnh ứng phó với người cảnh sát này hay không.

Nhưng, rốt cuộc Bạch Ngôn Sơ đã đi đâu?

Đang lúc cô như đang ngồi trên đồng lửa, cửa chính đột nhiên mở ra. Du Du cùng Tiền Sâm đồng thời nhìn sang, nhìn thấy Bạch Ngôn Sơ một mình đi vào.

“Ngôn Sơ!” Du Du kêu lên, trong lòng quay cuồng. Cuối cùng anh cũng đã trở lại!

Bạch Ngôn Sơ đưa tay kéo eo nhỏ của cô qua, dịu dàng cười nói: “Không có chuyện gì.” Sau đó lại lạnh lùng nhìn Tiền Sâm, nói, “Cậu Tiền, cậu muốn làm gì?”

“Ngài Bạch, tôi có mấy vấn đề về Giang Tâm Di muốn hỏi ngài.” Tiền Sâm nói thẳng vào vấn đề.

Bạch Ngôn Sơ lạnh nhạt nói: “Có thể, nhưng chúng ta lên thư phòng nói đi!” Nói xong liền thả cánh tay của Du Du ra, dẫn Tiền Sâm đi lên lầu.

Du Du ngơ ngác nhìn bóng lưng của bọn họ, cảm thấy một loại sợ hãi trước đó chưa từng có đang đè ép mình.

Sau một giờ, Du Du ngồi trên ghế sa lon thấy được Tiền Sâm thất vọng đi xuống cầu thang.

Cô vội vàng hỏi: “Sao rồi? Các anh đã nói những gì?”

Tiền Sâm nhìn cô một chút, sau đó cười than: “Hai người hãy chú ý giữ gìn sức khỏe!” Sau đó lại nói thêm một câu, “Khuyến anh ta một chút, nói anh ta có đôi khi không cần gắng gượng thêm nữa!”

Sau đó liền sai bước đi ra khỏi cửa chính.

Cả người Du Du run lên, sau đó vô lực ngồi trên ghế sa lon.

Sau đó, từ sau lưng truyền đến một loạt tiếng bước chân. Cô đột nhiên quay đầu lại, mắt hồn nhìn người đàn ông đang đi xuống.

Rốt cuộc là anh đã làm cái gì? Có phải có chuyện gạt cô hay không?

“Ngôn Sơ.” Cô yếu ớt mở miệng, nhưng cảm thấy như có chút tắc nghẽn tại cổ họng.

Bạch Ngôn Sơ sải bước đi tới, giang cánh tay dài ra ôm lấy cô, trầm giọng nói: “Anh chỉ nói cho cậu ta biết tối hôm qua anh đã làm gì mà thôi, tối hôm qua quả thực anh đã ở lại công ty, chứng cứ ngoại phạm rõ ràng. Còn nữa, anh đã liên lạc với luật sư Lý, anh sẽ thảo luận với ông ấy.”

Nước mắt cô rơi xuống, hỏi: “Rốt cuộc là anh. . . . . Đã làm chưa?”

Anh cúi đầu hôn lên vầng trán trắng nõn của cô, cười nói: “Anh nói rồi, anh sẽ bảo vệ em!”

cả người Du Du run rẩy, khẽ khóc: “Nhưng anh không muốn anh vì em mà làm loại chuyện đó!”

“Không nên suy nghĩ nhiều, mọi việc hãy giao cho anh!” Anh ôm chặt cô, thật lâu vẫn không buông lỏng.

=====

Cách đó không xa ngọn đèn của Hải Cảng lóe lên, như tô điểm lên bầu trời đêm của Hương thành.

Ở bến tàu, Bạch Ngôn Sơ tựa vào trên lan can, tay cầm một điều thuốc còn lại phân nửa. Trong cơn gió lạnh, màu đỏ của ánh lửa có chút rung động.

Một chiếc xe hơi màu trắng dừng ở bên kia, Mary mặc một bộ váy màu đen từ trên xe đi xuống. Cô đi tới trước lan can, cũng dựa vào trước lan can giống như anh.

Cô nhìn sang người đàn ông bên cạnh, hỏi: “Cảnh sát đã tham dự. Cậu định làm gì?”

Bạch Ngôn Sơ nhìn về phía trước, con người nhìn trong bóng đêm lúc sáng lúc tối. Nhả ra một vòng khói, anh nói: “Thật ra thì, tạm thời tôi chưa nghĩ ra biện pháp tốt nhất.”

“Mặc dù có thể tạm thời thoát khỏi sự quấy rầy của bọn họ, nhưng nếu có cơ hội bọn họ vẫn sẽ không bỏ qua. Cho nên, tôi có một biện pháp.” Mary vén sợi tóc bị gió thổi ra sau vành tai.

Bạch Ngôn Sơ cúi người dụi điều thuốc lá, nghe cô nói.

“Một người chết, chắc là sẽ không phải chịu sự trừng phạt của pháp luật.” Mary nhẹ giọng nói.

Bạch Ngôn Sơ nghiêng đầu nhìn cô một cái, không nói tiếng nào, nhưng con sóng trong đôi mắt đã dâng lên.

Mary hỏi: “Cậu hiểu tôi nói gì chứ?”

Có mấy lời, không cần nói quá rõ.

Rốt cuộc Bạch Ngôn Sơ cũng mở miệng: “Nếu tôi giả chết, sẽ có cái gì tốt?”

“Đầu tiên, cậu muốn Đường Du Du và con gái của cậu suốt ngày cứ phải lo lắng đề phòng sao? Hi vọng cảnh sát ngày ngày tới cửa hỏi thăm, thậm chí có một ngày bắt cậu đi quy án thì sao? Cho dù cậu che giấu không che vào đâu được, cũng sẽ có lúc sơ hở. Mấy năm nay anh rể cậu gần như không nhiễm tới máu người, đó là bởi vì anh ấy muốn di đàn lạc tích đức cho quãng đời còn lại. Ngôn Sơ, cậu là người thân trọng, nhưng có một số việc cậu đã làm qua, chắc chắn sẽ có sơ hở. Cho nên, kịp thời rời đi là biện pháp tốt nhất, hơn nữa còn là hoàn toàn biến mất. Chị không muốn thấy cậu bị cảnh sát mang đi, cậu còn trẻ, hãy đi nghỉ ngơi một thời gian, có nhiều chuyện lớn vẫn có thể làm!”

Bạch Ngôn Sơ nhếch môi cười khổ: “Nhưng còn con gái và vợ của tôi thì sao?”

“Cậu đã chết, cuộc sống của bọn họ vẫn giống như trước. Nhưng, cậu hẳn định phải độc ác! Vì những ngày đoàn tụ ở phía sau, cậu nhất định phải độc ác!” Mary nhìn anh, ra sức nói.

Bạch Ngôn Sơ chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng cười một tiếng: “Nhưng nếu tôi mất đi họ, sống còn có ý nghĩa gì?”

Tất cả mọi chuyện anh làm, chính là vì có thể bảo vệ cô bình an hạnh phúc.

Quá khứ của anh bởi vì một lòng nhớ lại ân nghĩa, bởi vì bản khoán quá nhiều, cho nên vẫn không quyết tâm mà loại bỏ được nguồn gốc mối phiền não của cô. Anh vẫn muốn cô tin tưởng mình, nhưng anh không biết, tâm nguyện lớn nhất của cô cũng chính là không có bất kỳ người nào quấy rầy tình cảm của bọn họ. Điều cô muốn, chính là cảm giác an toàn.

Đáng tiếc, anh vẫn sơ suất, không có kịp thời cho cô, để cho cô đau khổ lâu như vậy. Mà bây giờ, anh đã cảm phần yên ổn trĩu nặng kia tới trước mặt cô, chuẩn bị giao cho cô. Nhưng, vận mệnh lại gọi anh rời đi?

Có điều gì có thể tàn nhẫn hơn cái này sao?

Mary đứng một bên nhìn gò má anh tuấn lạnh lạnh của anh, nói: “Nếu cậu không dứt khoát được, hãy chờ những tình huống bất lợi sẽ phát sinh với cậu đi! Trước khi chết Giang Tâm Di đã phóng hỏa đốt nhà của mẹ cậu, chẳng lẽ cậu không phải là đối tượng bị hoài nghi nhất sao? Vì báo thù mà giết người, đối với nhóm người cảnh sát mà nói, lý do này quả là hợp tình hợp lý! Cậu thoát khỏi hôm nay, nhưng chạy không khỏi ngày mai. Ngôn Sơ, chị khuyên cậu hãy quyết định đi! Chị sẽ sắp xếp để cậu kịp thời rời khỏi nơi này, từ đó con người tên Bạch Ngôn Sơ sẽ hoàn toàn biến mất. Cậu ra đi, còn có thể mang lại rất nhiều lợi ích. Về phần Du Du, chị sẽ giải thích cho cô ấy, để cho cô ấy dễ dàng tiếp nhận! Sau này chị sẽ nghĩ cách đưa cô ấy đi tới di đàn lqđ chỗ cậu, người một nhà gặp lại không phải là không có cơ hội!”

Bạch Ngôn Sơ yên lặng, suy nghĩ chìm vào trong mây mù vô biên. Nội tâm đang điên cuồng gợn sóng.

“Lúc đầu chị đã chết qua một lần! Nếu như không phải là cậu cứu chị, chị có thể đã trở thành một nắm bụi rồi! Kể từ lúc chị quyết định phản bội tổ chức trốn tới Hương thành, chị biết tất cả mọi thứ đều đã kết thúc. Chị vĩnh viễn mất đi cha mẹ của chị, em gái của chị, bởi vì trong lòng bọn họ chị đã là người chết. Ngôn Sơ, loại đau khổ này chị đã thử qua. Nhưng, vì để cho người chúng ta yêu được bình an, chúng ta nhất định phải độc ác. Chị cần có duyên, chắc chắn sẽ có thể gặp lại đây!”

Bạch Ngôn Sơ mím môi, hai mắt nhắm chặt lại.

Gió lạnh thổi tới, lướt nhẹ qua tai anh. Chị là thổi qua rất nhẹ thôi, anh nghe thấy mình nói: “Chị Mary, chị hãy giúp tôi.”

=====

Lúc rạng sáng, Du Du đột nhiên tỉnh lại từ cơn mơ. Không phải giật mình tỉnh giấc, mà là tự động tỉnh lại. Giống như trong bóng tối đã có người gọi mình vậy.

Mở đèn, xuống giường. Bạch Ngôn Sơ vẫn không trở lại.

Ngày hôm nay, anh đã đưa theo luật sư của mình tới đồn cảnh sát một chuyến. Sau khi trở lại, anh nói với cô: “Đã giao cho luật sư, không có việc gì.”

Nhưng, cô vẫn còn thấp thỏm. Đáy lòng giống như có một mầm mống của nỗi sợ hãi, đang dần dần nảy mầm lớn lên.

Nhưng, so sánh với sự lo lắng của cô, anh lại lạnh nhạt vô cùng.

Vào nửa đêm, anh lại rời khỏi nhà, cho tới bây giờ vẫn chưa về.

Cô ngồi dậy, nhìn khung ảnh đặt trên chiếc tủ đầu giường. Trên đó là hình đám cưới của bọn họ lúc tái hôn.

Ban đầu sau khi ly hôn, trong cơn tức giận cô đã giấu hết tất cả mọi hình ảnh bọn họ chụp chung, không cho phép chúng xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của mình.

Cầm khung ảnh lên, cô cúi đầu đưa mắt nhìn hai người trong hình. Ngày đó cô cười rất đẹp, còn Bạch Ngôn Sơ vẫn trước sau như một cười khế, làm cho không người nào có thể phỏng đoán được cảm xúc nội tâm của anh.

Cô đột nhiên có một cảm giác kích động, cô đi tìm bức ảnh lần đầu tiên kết hôn của bọn họ.

Năm sáu phút sau, cô đã tìm được nó trong ngăn kéo. Bày chúng trên giường, so sánh với bức ảnh đám cưới tái hôn. Nhìn kỹ lại, cô mới phát hiện, có ít thứ đã thay đổi.

Cô đã thay đổi. Rất rõ ràng, cô gái trong tấm hình sau này, đã không có tùy hứng kiêu ngạo không kiêng nể thứ gì nữa.

Đáy lòng bỗng dưng trở nên lạnh lẽo.

Cô thay đổi, còn anh thì sao? Có phải cũng thay đổi hay không?

Từ lúc mới bắt đầu cô hùng hùng hổ hổ cho tới bây giờ lại u buồn chán chờ, mà lúc đầu anh lạnh lùng lạnh nhạt thì tới nay lại dịu dàng chân thành.

Thật ra thì hai người bọn họ đều thay đổi.

Nước mắt đột nhiên rơi xuống. Tầm mắt trở nên mơ hồ, cô đưa mắt nhìn người đàn ông trong ảnh. Anh vẫn luôn tuấn mỹ như thế, dịu dàng như ngọc.

Cũng khó trách ban đầu cô không hề nghĩ ngợi gì liền chìm đắm vào. Ban đầu, Từ Thi Thi không ngừng nhắc nhở cô: “Hoa si là bệnh đó!”

Anh họ Đặng tử mộ cũng khuyên: “Tên họ Bạch kia là người rất tàn khốc, núi băng khó có thể tan chảy!”

Nhưng, cô vẫn đắm đầu vào. Hơn nữa còn mê luyến tới nỗi khó có thể tự kiềm chế. Vì vậy, mới có chuyện hai đời bọn họ vẫn còn dây dưa giữa yêu và hận.

Cho tới bây giờ cô vẫn không hiểu, tại sao cô lại yêu anh? Sung sướng anh cho cô, luôn ít hơn những thống khổ.

Nhưng, cô chấp nhận. Trùng sinh một lần, cô vẫn còn yêu anh.

Cô vẫn chất vấn nội tâm của chính mình, mình sống lại vì cái gì? Vì tức giận nên muốn trả thù sự nhẫn tâm lúc trước của Bạch Ngôn Sơ? Hay để tìm lại chính mình? Hay là muốn nhìn thấu anh?

Hoặc là, vì cho anh một cơ hội để bồi thường? Giống như anh nói: để cho cô lại yêu anh lần nữa.

Nước mắt vẫn chảy xuống, cô yếu ớt tựa vào đầu giường. Có nhìn thấu anh hay không, cô không biết. Nhưng, cô lại có một cảm giác mãnh liệt, rằng thật ra thì anh chưa bao giờ chân chính thuộc về cô. Giống như cô chưa bao giờ chân chính có được anh.

Nhưng, dù sao bọn họ cũng đã bình tĩnh vượt qua hai năm! Trong vòng hai năm này, bọn họ giống như mọi cặp vợ chồng trên thế gian này, chăm sóc lẫn nhau, sinh con dưỡng cái. Cuộc sống gia đình yên ổn đó, tựa như đã xóa nhòa đi những vướng mắc giữa yêu hận từ trong đáy lòng cô. Cô đã từng chỉ biết là, anh là cha của con gái mình.

Nghĩ kỹ lại, để cho cô khó có thể quên được, không phải là lúc đầu mình cay nghiệt oán hận anh, cũng không phải những lần triền miên như lửa nóng, mà chính là cuộc sống bình yên trong hai năm này.

Chẳng lẽ đây không phải là một niềm hạnh phúc sao?

Cô ngã xuống giường, trong tay cầm khung ảnh đó thật chặt.

Trong lúc mơ màng cô ngủ thiếp đi, sau đó hình như loáng thoáng cảm thấy có người thay cô đắp lại chăn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 81

Editor:Nam Cung Nguyệt

Mở mắt ra lần nữa, Du Du thấy Bạch Ngôn Sơ ngồi bên cạnh.

Sắc mặt anh có vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt của anh vẫn lấp lánh như cũ. Cô muốn ngồi dậy, nhưng anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, nói: “Sao lại muốn cầm ảnh lên xem?” Trong giọng nói có chút cưng chiều, giống như đang hỏi một đứa trẻ bướng bỉnh.

Du Du gạt mình, cũng có chút ngượng ngùng nói: “Chính là muốn nhìn một chút.

Anh cũng cầm tấm ảnh trong tay cô nhìn một chút, lại cười yếu ớt không nói. Cô có chút khẩn trương quan sát vẻ mặt của anh, lại bị anh cầm tay.

Anh nhìn vào mắt của cô nhu tình như nước, nhưng cũng nóng bỏng như lửa: “Du Du, hai năm qua em có vui không?

Trong lòng cô run lên, cảm thấy mạch máu cả người dẫn ra, đã nói: “Rất vui.”

Cô không lừa anh.

“Anh cũng thế.” Anh cúi đầu, hôn cô. Bởi vì anh dùng nhiều sức, làm cho cô lui về phía sau, anh liền thừa dịp đè lên.

Khi tay của anh sờ tới hông của cô thì cô đè lại, vội vàng nhỏ giọng nói: “Không được! Em sợ Đồng Đồng sẽ tỉnh dậy.”

Đồng Đồng đang nằm ở trên giường nhỏ đấy.

Bạch Ngôn Sơ không để ý cười cười, tiếp tục hôn cầm, cô, cho đến xương quai xanh của cô. Theo nụ hôn nóng bỏng của anh, hô hấp của cô dồn dập, nhiệt độ cơ thể cũng theo trêu chọc của anh mà từ từ cao lên.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ có rất ít thời gian với nhau. Cho nên giờ khắc này, Bạch Ngôn Sơ có chút gấp gáp. Mặc dù, anh đã hết sức khống chế động tác của mình.

Du Du kêu ưm nhẹ nhàng, nhưng tay cũng đưa ra cõn áo sơ mi của anh. Hai người phối hợp với nhau, rất nhanh đã cởi hết vật che đậy trên người nhau.

Kế tiếp hai người không nói chuyện nữa, trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng thờ dốc làm người ta mặt đỏ tim đập. Du Du bởi vì sợ đánh thức con gái, liền cố gắng không để cho mình kêu to, vì vậy mà khiến cơ thể càng thêm khô nóng khó nhịn.

Anh ngậm lỗ tai của cô, sau đó dùng sức nhấc cô lên, để cho cô ngồi trên đùi của mình. Sau đó, anh nằm xuống.

Sau khi nằm xuống anh dùng giọng nói trên đầu nói: “Bảo bối, tối nay anh sẽ cho em làm người chủ động.”

Đừng xem người đàn ông này bề ngoài lịch sự, lạnh lùng cao ngạo, nhưng công phu trên chộc người thật đúng là làm người ta không nói nên lời. Du Du đỏ mặt, khom lưng cười hỏi: “Bạch tiên sinh, không hối hận?”

“Tuyệt đối không hối hận!” Anh khép hờ hai mắt, thờ dõc nói.

Du Du cười cười, sau đó liền cõi ra vật che đậy giữa hai chân anh, lại dùng tay nắm chặt vật đã cứng lên của anh.

Phía trên đã nóng, hơn nữa kiên cường có lực. Cảm giác như thế làm cho tim của Du Du đập rộn lên, hô hấp lộn xộn.

Người đàn ông bên dưới nhắm mắt thật chặt, hô hấp cũng lộn xộn như cô. Cô lấy tay vuốt ve vật đã cứng lên của anh, giống như vuốt ve một con chim nhỏ mềm mại.

“Bảo bối, nhanh lên. . . . . Đừng đợi đến lúc Đồng Đồng tỉnh lại!” Cả người của anh căng thẳng, da thịt nóng rực, liền thỉnh cầu cô.

Du Du cảm lên vật cứng nóng người này trong tay, chuẩn xác vào tiểu huyết của cô. Theo vách tường ướt át bên trong, dần dần vào trong.

Cô nghiêng người về phía trước một chút, để cho cô cùng anh gần nhau hơn. Phía dưới cô dán sát vào anh, theo nhiệt độ cùng độ cứng cao dần, nàng cảm thấy tiểu huyết cũng co rút nhanh, bao bọc lấy vật cứng của anh.

Cảm giác khít khao làm cho anh vui vẻ, anh không nhịn được đưa tay ôm eo của cô, run giọng khẽ nói: “Bảo bối, chuyển động đi!”

Du Du cắn môi, thân thể bắt đầu lay động, để cho anh ở trong cơ thể cô vui vẻ bắn ra. Hai người đều cảm giác được sự giao hòa từ sâu trong cơ thể của hai người.

Hai người vận động càng thêm có tiết tấu và lại càng thêm hài hòa. Lúc gần lên đỉnh, Bạch Ngôn Sơ khẽ kêu một tiếng, dường như hoàn toàn quên trong phòng ngủ còn có một đứa trẻ đang ngủ say.

Du Du cắn môi, không để cho mình kêu lên. Cả người mồ hôi chảy xuống, tiểu huyết vẫn không ngừng co rút, nước chảy càng nhiều, trong nháy mắt đã rơi xuống giường rồi.

Cao trào qua đi, cô cảm thấy anh đang ở trong cơ thể cô dần dần rút lui. Cảm giác phồng lên cũng càng ngày càng yếu đi.

Cô hít thở sâu một hơi, đổi tư thế ngồi thẳng, để cho anh từ trong cơ thể cô đi ra. Sau khi anh ra ngoài, mới phát hiện giữa hai chân “Hùng vĩ.”

Anh đột nhiên có chút bận tâm hỏi: “Bảo bối, mấy ngày nay hình như không phải là ngày an toàn của em?”

Cô đỏ mặt: “Còn hỏi nữa? Còn không phải vì anh hay sao?” Sau đó từ trên người anh đi xuống, xuống giường đi tắm.

Nhưng mà đúng lúc này, trên giường nhỏ có tiếng của Đồng Đồng.

Hai người cũng sợ ngây người, Du Du thậm chí bị dọa sợ đến mức bối rối, liền vội vàng phủ thêm áo ngủ, che kín người. Mà Bạch Ngôn Sơ cũng nhanh chóng mặc quần vào, ngồi dậy.

May mà, Đồng Đồng cũng không tỉnh, mà trở mình, rồi không còn âm thanh gì nữa.

Bạch Ngôn Sơ cười một tiếng: “Nguy hiểm thật!”

Du Du lại đỏ mặt hung hăng trừng anh, liền đi vào phòng tắm.

Cô đi vào không lâu, điện thoại di động của Bạch Ngôn Sơ vang lên. Anh vội vàng cầm lên, hạ giọng nói: “Chị Mary?”

“Tôi nhận được tin tức! Cảnh sát đã thành lập tổ chuyên án, mà Tiền Sâm là người phụ trách, điều tra vụ án của Giang Tâm Di! Dù sao, Giang Tâm Di cũng từng là người có tiếng tăm, cho nên vụ án này mọi người rất chú ý! Cho nên, cậu phải chuẩn bị đi!”

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ trầm xuống, cười yếu ớt: “Nhưng tôi không hối hận!”

Mary còn nói: “Cậu nên chuẩn bị đi! Bên kia đã sắp xếp xong xuôi, hai ngày sau ba giờ sáng, có một người gọi là Hắc Long sẽ ở bến tàu số 6 chờ cậu, cậu lên tàu, ra đến vùng biển quốc tế liền thành công một nửa. Nhớ, đến lúc đó ở biên giới Việt Nam sẽ có máy bay trực thăng chờ cậu! Nhớ lấy, không cần do dự vào thời khắc mấu chốt!”

Bạch Ngôn Sơ nhắm mắt lại, nói “Được”.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên không ngừng.

Thời tiết rất đẹp, Bạch Ngôn Sơ mang theo Du Du cùng Đồng Đồng đến biệt thự bên bờ biển. Sáng sớm, cả nhà đi bộ trên bãi biển, nhặt vỏ sò, chơi bóng. Buổi chiều, Bạch Ngôn Sơ liền đưa con gái đi chơi ở sân quần vợt trong biệt thự, Du Du liền phụ trách chụp hình cho hai cha con. Tối lúc sao đầy trời, cả nhà đang ở trên bãi đất trống nấu ăn, bắt đầu vui sướng ăn cá nướng cùng hào nướng.

Đồng Đồng rất nóng lòng, không ngừng la hét: “Cha con muốn ăn vỏ sò to!”

Du Du cười khò: “Đồng Đồng ngốc, không phải muốn ăn vỏ sò to, mà là muốn ăn thịt!”

Bạch Ngôn Sơ nhìn hai mẹ con, cơ hồ quên mất trong tay đang nướng một con mực.

Du Du nhìn thấy con mực trong tay anh đã cháy, liền kêu lên: “Trời ạ, Bạch Ngôn Sơ! Cháy cháy!”

Đồng Đồng cũng tròn to hai mắt kêu lên: “Cha, cháy cháy!” Âm điệu rất giống Du Du.

Bạch Ngôn Sơ cảm thấy vui vẻ, liền cười ha ha, cố ý đưa tay đánh một chút than của con mực lên trên mặt Đồng Đồng.

Du Du bị anh dọa sợ hết hồn, kêu to lên: “Oa! Cái người này, làm gì vậy!”

Nhưng, thấy dáng vẻ dễ thương của con gái, lại không nhìn được cười.

Đồng Đồng nói: “Không cho cười! Cha mẹ đều là người xấu!”

Nhưng Đồng Đồng nói xong cha mẹ càng cười nhiều hơn, đáng thương căn bản không ai để ý tới Đồng Đồng! Sau này Đồng Đồng hỏi tường lại một màn này, hận đến nghiến răng.

“Tối đây! Cho em!” Bạch Ngôn Sơ cố ý đánh một chút than của con mực lên mặt Du Du.

Du Du hét lên một tiếng, mắng: “Bạch Ngôn Sơ anh điên rồi!”

Bạch Ngôn Sơ cười đứng lên, chạy ra. Du Du đuổi theo hung hăng đánh lưng của anh, thờ không ra hơi: “Phiền chết đi được! Ngay trước mặt con gái mà làm như vậy!”

Bạch Ngôn Sơ lại cười ôm cô, hôn cô.

Đồng Đồng trông thấy, oa oa kêu to: “Oa! Cha hôn mẹ rồi!”

Bạch Ngôn Sơ thân nhiên buông Du Du ra, cười với Đồng Đồng nói: “! Con có muốn hôn hay không?” Liền đi tới ôm Đồng Đồng.

Đồng Đồng ở trong lòng anh không ngừng duỗi chân, khuôn mặt nhỏ nhắn bị cằm của Bạch Ngôn Sơ cọ tới cọ lui, vui vẻ cười ha ha. Tiếng cười trong trẻo theo gió biển dần dần tản ra.

Du Du lẳng lặng nhìn một màn này, đáy lòng dâng lên một cảm giác ấm áp trước nay chưa có.

Đó là chồng của cô còn có con gái của cô.

Mặc dù cô không dám xác định hạnh phúc này còn có thể kéo dài bao lâu, nhưng có thể duy trì nhiều hơn một chút. Giây phút này, cô rất thỏa mãn, là yên lòng.

Mà bên kia Bạch Ngôn Sơ lại phát hiện điện thoại vang lên, để con gái xuống, đi tới một góc nghe: “A lô?”

Bên kia là âm thanh hơi nặng nề của Mary: “Ngôn Sơ, người thay cậu làm việc đó đã bị cảnh sát chặn lại, đã mang về đồn cảnh sát, bắt đầu thẩm vấn! Cậu cảm thấy hẳn thật sẽ không khai ra cậu?”

Bạch Ngôn Sơ bình thản không nhiều lời, “Tôi biết rồi, cảm ơn đã thông báo.”

Đồng Đồng lại đi tới, đưa cánh tay nhỏ nhò ra nhìn cha nói: “Cha, cha làm sao vậy? Con muốn ăn vỏ sò!”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu nhìn con gái, trong mắt là đau thương khó tả cùng quyến luyến.

Sau đó anh nhanh chóng nói: “Cúp máy đi!” Để lại điện thoại di động ngồi xồm xuống, ôm vai của con gái, dịu dàng nói, “Đồng Đồng, con yêu cha không?”

Trong hai năm qua, anh và Du Du rất vui vẻ là vì có con gái.

“Cha, con yêu cha nhất!” Đứa bé sao hiểu được cái gì là sinh lý từ biệt? Ở trong mắt Đồng Đồng, vỏ sò mới là thứ Đồng Đồng quan tâm.

Bạch Ngôn Sơ ôm lấy con gái nói: “Bảo bảo, cha cũng yêu con! Vĩnh viễn đều yêu.”

Một bóng dáng xinh đẹp trên xích đu. Áo màu trắng phía dưới là quần dài màu tím hoa màu xanh dương, xinh đẹp tuyệt trần, thanh lệ động lòng người. Cô cười với anh, nhẹ nhàng vén tóc.

Nhiều năm sau anh ở nơi khác nửa đêm tỉnh dậy nhớ lại hình ảnh này.

=====

Sau khi tỉnh lại, Du Du lúc phát hiện đã hơn mười một giờ trưa.

Cô cảm thấy rất kỳ quái, tại sao cô lại ngủ lâu như vậy? Hơn nữa còn ngủ say như vậy?

Hơn nữa, bên tai là tiếng khóc của Đồng Đồng! Vội vàng ngồi dậy, thấy Đồng Đồng ngồi ở bên giường của cô khóc đến đau lòng.

Đồng Đồng ủy khuất lau nước mắt: “Mẹ! Mẹ! Con đói rồi!”

Đồng Đồng khóc nói mẹ thức dậy trễ.

Du Du hoảng sợ, trong đầu giống như bị người khác nặng nề đập một cái. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua sao cô lại ngủ như chết vậy?

“Bảo bảo, thật xin lỗi! Mẹ lập tức đi làm đồ ăn cho con!” Cô hỗn loạn rời giường.

Đồng Đồng vừa khóc hỏi: “Cha đâu? Cha đi đâu?”

Du Du chấn động toàn thân. Đứng rồi, Bạch Ngôn Sơ đâu?

Có lẽ anh ở dưới phòng bếp? Hay là ra phía ngoài tản bộ?

Lúc này cô mới khấn trương. Nhưng ở Đồng Đồng trước mặt, liền cười nói: “Bảo bảo, cha đi nhặt vỏ sò cho con rồi! Mẹ pha sữa cho con nha!”

Vội vàng xuống giường, cho Đồng Đồng ăn quan trọng hơn.

Đưa sữa cho Đồng Đồng, cô cười hỏi: “Bảo bảo, Con tỉnh lâu rồi có phải hay không?”

Đồng Đồng gật đầu một cái: “Đúng vậy. Nhưng mẹ vẫn cứ ngủ!”

“Vậy con đã thấy cha rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chương 82

Editor: Cẩm Tú –

“Cha không có ở đây.” Con bé bắt đầu nói.

Bạch Ngôn Sơ rời đi trước khi con bé tỉnh lại? Trong lòng cô hoảng hốt. Vội vàng cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại. Nhưng bên kia vẫn không có ai nhận điện.

Vô lực ngồi ở trên mép giường, suy nghĩ của cô dần dần kéo trở lại tối hôm qua trước khi ngủ.

Tối hôm qua, sau khi tắm rửa xong thì ba người trở về phòng, thay đồ ngủ. Sau khi Du Du bế con gái nằm trên chiếc giường nhỏ thì liền ngồi xuống giường lớn.

Bạch Ngôn Sơ ngồi ở trên ghế dựa bên cạnh giường, bưng một cốc nước tới, dịu dàng nói: “Ăn đồ nướng nóng người, em uống chút trà hoa cúc đường phèn đi!”

Du Du có chút không để ý nói: “Không sao đâu! Có một chút thôi mà!” Nhưng lại cảm thấy cổ họng thật sự là có chút đau.

Thế nhưng anh lại cau mày nói: “Cô bé ngốc, giọng nói của em đã khàn rồi kia, ngoan ngoan uống một chút đi! Ngày mai còn phải đưa con gái đi chơi

nữa!”

Du Du cảm thấy trong giọng nói của anh mang theo chút không thể từ chối, liền nhận lấy cái cốc, uống một hớp lớn. Mùi vị cũng không tệ lắm, hương thơm nhẹ.

Thế nhưng anh lại cố ý cười hỏi: “Bà xã, anh ít khi pha trà cho em, mùi vị có phải là không tốt hay không?”

Cô cũng cố ý cười nói: “Tạm được rồi...! Lần sau đi, còn nhiều cơ hội mà!”

“Ừ! Về sau ngày ngày anh sẽ tranh thủ làm cho em!” Anh cười ôm lấy cô, đưa tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài.

Mà bên kia Đồng Đồng đã phát ra tiếng thở đều đều, đã ngủ rồi.

Nhưng, Du Du dần dần phát giác tầm nhìn của mình bắt đầu trở nên mơ hồ, đầu óc cũng cảm thấy nặng trĩu. Cô cau mày, ấn vào huyệt thái dương, làm bầm lâu lâu: “Sao thế này?”

Bên tai là giọng nói nhẹ nhàng của Bạch Ngôn Sơ: “Có phải mệt quá hay không? Đi ngủ đi!”

Cuối cùng cô được giọng nói dịu dàng của anh khuyên bảo, ủng hộ việc lên giường đi ngủ. Anh cười rồi đắp chăn cho cô, theo thường lệ khẽ hôn vào mi tâm của cô.

Cô nhắm mắt lại, dần dần ngủ thiếp đi. Tốc độ chìm vào giấc ngủ nhanh hơn ngày thường không chỉ gấp ba bốn lần.

Hồi tưởng đến đây thì Du Du gần như nhảy dựng lên!

Nhất định là Bạch Ngôn Sơ đã cho thuốc ngủ vào trong cốc trà hoa cúc kia, mới có thể làm cho cô ngủ say, lâu như vậy. Sau đó, nhất định là đã nhân lúc cô ngủ say liền lạng lẽ rời đi.

Anh đã đi đâu? Bị người khác đưa đi hay là tự mình đi?

Còn nữa, cuộc điện thoại thần bí tối hôm qua rốt cuộc là ai gọi?

Rốt cuộc là anh có giết Giang Tâm Di không?

Tất cả tất cả, tất cả đều giống như một bức tường sương mù chặn ngay trước mặt. Tim cô đập nhanh hơn, làm cho cô dần cảm thấy khó thở.

Đồng Đồng ở bên kia đã uống sữa xong liền hét lên: “Mẹ, cha đâu rồi? Con muốn cha! Cha đi đâu rồi?”

Con bé ăn xong đã lấy lại sức, liền bắt đầu gấp gáp tìm cha rồi.

Cô đang suy nghĩ hỗn loạn, chỉ đành nhẹ nhàng trả lời: “Bảo bối à, mẹ cũng không biết nữa!”

Đồng Đồng lại khóc: “Cha cha! Con muốn cha. . . . .”

Du Du hết sức kiềm chế lại nội tâm đang thấp thỏm lo âu, nhẹ nhàng đi tới cười nói với con gái: “Bảo bối, chúng ta về nhà đi! Cha có việc gấp!”

“Con không muốn! Con muốn cha! Oa. . . . .” Con bé hình như không cảm kích, liều mạng khóc lớn.

Du Du buồn bực, quát lên với con gái: “Ai, Đồng Đồng không nghe lời mẹ! Mẹ giận con rồi!”

Đồng Đồng lại cố chấp bắt đầu cãi cò với cô: “Mẹ hư!v Con muốn cha, mẹ tìm rồi đưa cha về đi!”

Đứa bé gần ba tuổi, đã không còn là đứa trẻ chỉ biết gào khóc nữa rồi. Con bé cũng biết biểu đạt ý nguyện của mình rồi.

Nước mắt của Du Du rơi xuống, lại quát thêm lần nữa: “Con không nghe lời, mẹ sẽ không để ý đến con nữa!”

Đồng Đồng không ngừng dậm chân, hăng giọng khóc lớn lên: “Mẹ hư. . . . . Cha ơi! Oa. . . . .”

Du Du ôm lấy con gái, khóc nói: “Đừng khóc, bảo bối! Chúng ta về nhà đi!”

=====

Hồn bay phách lạc thu dọn đồ đạc xong, dắt con gái đi ra ngoài, Du Du lại khiếp sợ phát hiện người đứng bên ngoài là trợ lý mới của Bạch Ngôn Sơ, Điền Phương.

Điền Phương tươi cười rạng rỡ nói: “Phu nhân, chào cô! Sáng nay ngài Bạch đã gọi điện cho tôi nói đón cô và Đồng Đồng tiểu thư trở về khu nhà trong thành phố.”

Du Du vội vàng hỏi: “Bạch Ngôn Sơ đâu rồi?”

“Điều này tôi cũng không rõ lắm. Sáng nay ngài ấy chỉ gọi cho tôi nói đón hai vị về nhà thôi.” Điền Phương bắt đầu dĩ cười khỏ, sau đó lại gấp rút thúc dục, “Mời lên xe!”

Du Du vô cùng lo lắng hỏi: “Rốt cuộc là cậu có gạt tôi cái gì không?”

Điền Phương bày ra vẻ mặt vô tội nói: “Phu nhân, tôi thật sự chỉ có trách nhiệm tới đón phu nhân! Những chuyện khác, ngài Bạch không có nói với tôi!” Dứt lời liền mở cửa xe ra cho cô.

Du Du ngơ ngác bế con gái lên xe, mình cũng lên xe ngay sau đó. Ngay khi lên xe, chuyện đầu tiên cô làm chính là gọi lại số điện thoại kia.

Nhưng, vẫn không nghe máy như cũ.

Xe vừa mới lăn bánh. Điền Phương đưa tay bật radio, thông báo tin tức sáng sớm.

“Tin tức mới nhất. . . . . Có người phát hiện một thi thể nam không đầu ở mỏm đá ngầm phía Tây Úc Đầu. . . . . Cảnh sát đã phong tỏa bãi biển, cũng đã tìm ra được điện thoại di động cùng ví tiền trên người thi thể. . . . . Trải qua chứng thực sơ bộ, người chết là tổng giám đốc hiện nay của tập đoàn Hoa An, Bạch Ngôn Sơ. . . . .”

Sau khi Du Du nghe xong, trong đầu trống rỗng mấy giây. Sau đó, mới phát hiện nhịp tim mình đập nhanh như muốn nổ tung.

Con gái ngồi bên cạnh đột nhiên cho đứng lên: “Là tên của cha kia! Mẹ ơi!”

Con bé không biết “Thi thể của một người đàn ông” hay “Xác chết” nghĩa là gì, cho nên nó hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Tốc độ xe dần dần chậm lại, Điền Phương cuối cùng cũng dừng xe, quay đầu lại nhìn Du Du, kinh hãi hỏi: “Phu nhân, chuyện này. . . . .”

Sắc mặt của hắn cũng trắng bệch giống như người chết, hiển nhiên là bị hù sợ.

Du Du cảm giác như từ phần eo trở xuống đã mềm nhũn ra, giống như bông vậy. Nhưng cô vẫn hết sức giữ vững lý trí, nói: “Về nhà trước đi!”

Nơi này là phía Đông của Úc Đầu, nơi xảy ra chuyện là phía Tây. Sao Bạch Ngôn Sơ lại chạy tới tận đó? Còn bị người khác cắt đầu thê thảm như thế?

Rốt cuộc nước mắt cũng lặng lẽ rơi xuống. Nhưng đôi tay cô vẫn ôm chặt lấy con gái. Đứa bé lại ngẩng đầu lên, không ngừng hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Còn đưa tay lên giúp cô lau nước mắt.

Khi bàn tay nhỏ bé ấm nóng chạm vào trên mặt mình, Du Du thật sự rất muốn khóc to. Nhưng, cuối cùng cô vẫn nhịn được, tự dùng mu bàn tay lau đi nước mắt rồi cười nói: “Không có việc gì. Chúng ta sẽ về nhà nhanh thôi.”

Trước mắt tối sầm lại, giống như bị người khác nặng nề cho một quyền, trong nháy mắt cô mất hết ý thức.

“Mẹ! Mẹ. . . . .” Đồng Đồng bị dọa sợ, gào khóc lên.

Sau khi tỉnh lại, Du Du mở mắt ra mới phát hiện mình đang nằm trên giường lớn ở trong phòng ngủ của mình.

Mà bên giường, một người phụ nữ đang ngồi đó hút thuốc lá. Váy màu mận chín, giày cao gót màu đen, động tác nhả khói ưu nhã vô cùng.

Du Du nhận ra người phụ nữ này, vội vàng ngồi dậy, kêu lên: “Sao chị lại tới đây? Bạch Ngôn Sơ đâu? Bạch Ngôn Sơ đâu rồi?” Mới vừa nói xong câu này, cả người lại bắt đầu giật giật.

Chẳng lẽ người kia thật bị cắt đầu?

Mary nháy mắt với Điền Phương đang mang sắc mặt tái nhợt, ý bảo hắn tránh ra. Điền Phương nhận được ý, thì liền đi ra khỏi phòng.

Mary nghiêng người tới phía trước, sát lại gần khiến cơ thể Du Du phát run. Sau đó ấn lấy bả vai của cô, dùng giọng nói trầm thấp nói rành mạch từng câu từng chữ: “Nhớ! Đừng hốt hoảng, hãy trấn định lại. Mỗi câu tôi nói bây giờ cô hãy nhớ kỹ trong lòng, nếu không, tôi và Ngôn Sơ sẽ bị hăng!”

Ánh mắt Du Du trở nên hỗn loạn, trong miệng lại không ngừng hỏi: “Rốt cuộc anh ấy sao rồi?”

Mary hung hăng lắc người cô, lạnh lùng nói: “Đường Du Du! Về sau hãy kiên cường cho tôi! Nhớ lấy, cho dù cảnh sát hỏi gì cô cũng phải nói không biết! Hãy nói từ tối hôm qua đến giờ chưa hề gặp Bạch Ngôn Sơ. Chuyện bên kia, tôi đã sắp xếp xong xuôi, cảnh sát đã bắt được người, sẽ phụ trách vụ án này. Cho nên, cảnh sát cũng sẽ không quấy rầy cô quá lâu!”

Hơi thở của Du Du dần trở nên yếu ớt, hỏi: “Rốt cuộc là anh ấy ra sao rồi?”

Mary ghé sát vào bên tai cô thì thầm: “Cậu ấy không sao! Nhưng đã rời đi rất xa!”

“CHị nói là anh ấy. . . . Anh ấy chưa chết?” Ánh mắt của Du Du đột nhiên sáng lên, cả người lại càng run rẩy hơn nữa.

“Nhưng từ hôm nay trở đi, Bạch Ngôn Sơ đã chết về mặt pháp luật, điểm này mong cô hãy xác định rõ!” Mary vẫn thì thầm ở bên tai cô.

Du Du nhắm mắt lại, nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống. Rơi lệ, đã là việc duy nhất có thể để cho cô cảm thấy gì đó.

Còn Mary thì ngồi vào bên giường, vuốt cái trán của cô, cười cười: “Thật ra thì tôi nghĩ, Ngôn Sơ thích cô cũng bởi vì cô đủ ngu ngốc, không tâm cơ đúng chứ?”

Hai mắt Du Du mơ hồ nhắm lại, vô lực hỏi: “Rốt cuộc là cô muốn nói gì?”

“Cậu ấy đã đi rồi. Không sai, Giang Tâm Di là cậu ấy giết. Lần này Giang Tâm Di trở lại, có một chuỗi kế hoạch báo thù, hơn nữa mục tiêu chính là Ngôn Sơ! Bước đầu tiên, là phóng hỏa nhà mẹ chồng của cô, bước thứ hai, là giết cô và con gái của cô! Tất cả mọi chuyện đều là do bạn trai chốt mắt của cô ta bị buộc phải nói cho chúng tôi biết! Chúng tôi giam lỏng người đàn ông của cô ta, cho nên cô ta chỉ có thể thực hiện kế hoạch chỉ với một người! Mà mục đích cuối cùng của cô ta, chính là muốn để cho Ngôn Sơ sống không bằng chết!”

Cả người Du Du phát run, cảm giác giống như bị nước lạnh hắt vào người.

Mary nói tiếp: “Đêm đó cô ta dùng xăng phóng hỏa căn nhà của mẹ chồng cô, hơn nữa đêm đó còn có nhân chứng thấy cô ta và Ngôn Sơ có gặp mặt nhau, cho nên cảnh sát tự nhiên sẽ liên hệ hai chuyện này lại. Nếu Ngôn Sơ còn ở lại chỗ này, sớm muộn cũng sẽ trốn không thoát đâu. Cho nên, chỉ cần cậu ấy đã chết, thì vụ án này càng sớm kết thúc. Nhớ lấy, Ngôn Sơ không phải bỏ trốn, mà là để cho hai người có cuộc sống yên tĩnh hơn. Chỉ cần cậu ấy đã chết, hai người sẽ có những tháng ngày bình yên, cảnh sát cũng sẽ điendaniwqđ không luôn theo dõi mấy người.”

Nước mắt của Du Du rơi xuống, làm bầm lâu lâu: “Tại sao cái gì anh ấy cũng không nói cho tôi biết?”

Sau khi giết Giang Tâm Di anh vẫn giữ được sự bình tĩnh điềm đạm, giống như chuyện này không hề xảy ra. Mặc dù cô vẫn có điều hoài nghi, nhưng anh vẫn kiên trì an ủi cô.

“Giang Tâm Di này nên sớm chết đi! Để cho chồng cô bị cô hiểu lầm lâu như vậy, còn dẫn đến chuyện li hôn! Làm hại cha cô ngã bị thương. Còn lần lượt uy hiếp Ngôn Sơ, thậm chí còn phóng hỏa đốt nhà của mẹ Ngôn Sơ, làm cho tất cả di vật của mẹ cậu ấy đều đã hóa thành tro bụi! Cô nghĩ Ngôn Sơ sẽ bỏ qua cho cô ta sao? Cho dù không phải là vì cô, thì cậu ấy cũng sẽ ra tay!”

Du Du ngồi dậy hỏi Mary: “Rốt cuộc anh ấy đã đi đâu?”

Mary nhìn chăm chăm đôi mắt đầm lệ của cô, nghiêm túc nói: “Từ hôm nay trở đi, cô phải tiếp nhận một sự thật. Chồng của cô, Bạch Ngôn Sơ đã biến mất rồi, trên đời không còn có người này nữa! Nhưng, về sau vào một ngày nào đó, nói không chừng cậu ấy sẽ trở lại đoàn tụ với gia đình cô! Ngay cả đến lúc đó cô cũng không đợi được sao?”

“Anh ấy sẽ an toàn chứ?” Đây mới là điều Du Du quan tâm nhất.

Mary gật đầu một cái: “Đi tới nơi đó, có bạn bè tiếp ứng, có thể phải sinh tồn được!” Sau đó lại vỗ vỗ vai của cô, “Hãy nhớ, trước mặt cảnh sát nhất định phải diễn hết sức bị thương, không nên nói nhiều!”

Du Du yếu ớt gật đầu một cái.

Mary lại trịnh trọng nói: “Chân tướng không cần nói với bất kỳ người nào! Bao gồm cả người thân và con gái cô, cho dù là bạn bè thân thiết nhất! Bởi vì một khi cô nói ra, sẽ để lộ tin tức, sẽ khiến cho cảnh sát hoài nghi.”

Tới buổi trưa, tin tức mới nhất như sau: có một người đàn ông chốt mắt đi tự thú, công bố là hãm giết Bạch Ngôn Sơ. Người đàn ông này là bạn trai của Giang Tâm Di, bởi vì hoài nghi Bạch Ngôn Sơ giết chết bạn gái mình, liền đi tìm Bạch Ngôn Sơ để báo thù, cầm dao chém đầu của anh vứt xuống biển. . . . Nghe nói trước đây người đàn ông này là thành viên của băng đảng xã hội đen, thích dùng dao làm hung khí giết người, thủ pháp giết người đều là cắt đầu. Bước đầu cảnh sát đã tiếp nhận lời khai này, đã tạm giam người đàn ông.

Dưới sự chỉ đạo của Mary, Du Du đi tới đồn cảnh sát để xác nhận thi thể, ký tên. Cũng nói lên một điều thỉnh cầu: “Tôi mong có thể nhanh chóng chôn cất anh ấy, cho nên khẩn cầu có thể hỏa táng thi thể.”

Lý do này hợp tình hợp lý, cảnh sát cũng đồng ý.

Vì vậy, thi thể của “Bạch Ngôn Sơ” rất nhanh đã được hỏa táng, có tổ chức một lễ truy điệu nhỏ. Tuy là như thế, nhưng điendaniwqđ giới truyền thông vẫn nhao nhao tới cửa đưa tin.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 83

Editor: Nam Cung Nguyệt

Trên tang lễ, Du Du mặc váy đen, vẻ mặt bi thương đối diện với truyền thông, chậm rãi nói ra: “Cám ơn các vị đã quan tâm! Hung thủ đã tự thú, chồng của tôi đã được nghỉ ngơi, tin tưởng anh ấy ở trên trời có linh thiêng sẽ nhận được an ủi.”

“Xin hỏi, quan hệ của Bạch tiên sinh cùng Giang Tâm Di là gì?” Một ký giả hỏi.

Nghe được vấn đề này, Du Du lạnh nhạt nói: “Bọn họ không có bất cứ quan hệ gì.”

Một người ký giả khác hỏi trực tiếp hơn: “Xin hỏi có phải Bạch tiên sinh là hung thủ giết chết Giang Tâm Di không?”

Điền Phương ở một bên nói với vị phóng viên kia: “Đây là tang lễ của Bạch Ngôn Sơ tiên sinh, xin đừng hỏi quá nhiều vấn đề có tính kích động, cảm ơn!”

Du Du cúi đầu, dưới sự hộ tống của vệ sĩ đi vào phòng nghỉ ngơi.

Sau tang lễ của Bạch Ngôn Sơ, truyền thông lại đưa tin: tất cả cổ phần của Bạch Ngôn Sơ đều chuyển sang cho vợ là Đường Du Du. Mà Đường Du Du cũng đã trở thành cổ đông có nhiều cổ phần nhất trong tập đoàn Hoa An, cũng lấy được sự đồng ý của hội đồng quản trị, trở thành tổng giám đốc. Mà công việc của công ty, toàn bộ do Tân Tổng giám đốc Điền Phương phụ trách.

Mà vụ án của Giang Tâm Di, cảnh sát bởi vì vẫn không tìm được hung thủ. Cuối cùng, bởi vì chưa đủ chứng cứ mà tạm thời dừng truy xét.

Một tháng trôi qua rất nhanh. Hoàng hôn hôm ấy, Du Du ở một mình trong hoa viên tưới nước cho hoa hồng, lại phát hiện có vài chỗ bị héo, liền kêu: “Chị Tiên, cho tôi cây kéo.”

Chỉ chốc lát sau, chị Tiên cầm một cây kéo lớn đi ra, đưa cho cô. Cô nhận lấy, rất lưu loát cắt hai cành.

Chị Tiên đứng ở một bên không hề rời đi, mà hỏi: “Tiểu thư, tháng Chín này Đồng Đồng cũng nên đi nhà trẻ chứ?”

Du Du ngăn ra, sau đó gật đầu một cái: “Ừ, đúng rồi! Tôi chút nữa đã quên chuyện này rồi.”

Đồng Đồng đã sắp ba tuổi rồi, lẽ ra nên nhập đi nhà trẻ rồi. Nhưng, bởi vì gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên Du Du chút nữa đã quên chuyện này.

Thật ra thì đã sớm chọn trường học, là Bạch Ngôn Sơ cùng cô chọn.

Cô đứng ngơ ngác, suy nghĩ bay đến nơi xa.

Anh có an toàn không? Rốt cuộc anh đang ở đâu?

Mary vẫn luôn liên lạc với cô, cũng sẽ nói tin tức của Bạch Ngôn Sơ cho cô. Nhưng đều không chịu nói cho Du Du về chỗ ẩn thân của Bạch Ngôn Sơ.

Anh đi như khói bụi, không để lại bất cứ dấu vết gì liền biến mất. Đến bây giờ, cô vẫn chưa thể tiếp nhận sự thật này.

“Tiểu thư, cô cũng đừng đau buồn như vậy, cuộc sống luôn trôi qua! Cô trẻ tuổi, lại rất xinh đẹp, còn có tiền, muốn tìm một người đàn ông tốt để kết hôn không khó! Lại nói, cô còn có Đồng Đồng, vì Đồng Đồng, cô cũng phải phấn chấn lên.” Chị Tiên vô cùng thành khẩn nói.

Du Du thu hồi ánh mắt, cười nhạt nói: “Chị Tiên, chị nói rất đúng. Tôi nên phấn chấn lên, vì con gái của tôi.”

Cô quyết định ngày mai sẽ làm thủ tục nhập học cho Đồng Đồng. Dù có thế nào thì bây giờ điều cô nên quan tâm nhất là Đồng Đồng.

Sáng thứ hai, Du Du ghi danh cho Đồng Đồng. Trước đó cô đã nộp lên trên trang của trường web, chỉ cần ký tên nữa là được.

Cô giáo phụ trách việc báo danh dụi dãi cười nói: “Chào em Bạch Đồng Đồng! Hôm nay cha của con không tới sao?”

Du Du hơi nhỏ sững sốt, sau đó cười cười: “Vâng, anh ấy rất bận rộn.”

Cô giáo cất tài liệu xong, liền lấy ra quy định của trường đưa cho cô, nói: “Cảm ơn cô! Đến lúc đó chúng tôi sẽ thông báo cho Đồng Đồng tới nhập học! Tốt nhất là cả cha mẹ cùng đi, để động viên cho các em!”

Du Du cười nhận lấy, nói “Cảm ơn.”

Cô chuẩn bị đi về phía xe của mình, bỗng thấy bên kia khúc quanh có một người phụ nữ trung niên vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng cô hơi hoang mang, liền quay đầu nhìn phía bên kia khúc quanh, vừa lúc thấy người phụ nữ trung niên kia hoảng hốt rút đầu về.

Lúc này, vệ sĩ của cô đi tới, hỏi: “Tiểu thư, sao vậy? Cô nhìn thấy ai sao?”

Du Du hít một hơi nói: “Không có việc gì.” Liền xoay người đi ra cửa.

Nhưng chưa đi hai bước, liền thấy sau xe có một bóng người. Cô nhìn lại, liền thấy người phụ nữ kia. Người phụ nữ kia vừa nhìn thấy cô, vẻ mặt hết sức hoang mang, sắc mặt cũng trắng đi, túi vải trong tay thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Vệ sĩ của Du Du nổi lên lòng nghi ngờ, vội vàng quát người phụ nữ kia: “Làm cái gì vậy?”

Người phụ nữ kia sắc mặt tái xanh, há miệng run rẩy nói: “Tôi...tôi . . . . .”

Du Du đến gần, hỏi “Tại sao bà nhìn thấy tôi lại khấn trương như vậy? Còn nhìn tôi chăm chăm?”

Người phụ nữ kia vội vàng cúi thấp đầu nói xin lỗi: “Đường tiểu thư! Tôi là Giang Ái Bình di của Giang Tâm Di! Tôi . . . . . Tôi không cố ý! Thật xin lỗi.”

Thì ra là di của Giang Tâm Di.

Vệ sĩ nghe ba chữ “Giang Tâm Di“, vội vàng bảo vệ cho chủ nhân, hỏi: “Tại sao bà lại ở chỗ này?”

Giang Ái Bình thở dài nói: “Tôi tới xem một chút trường tiểu học xung quanh đây có nhận NyNy nhà tôi hay không. Năm nay NyNy đã hơn năm tuổi rồi, tôi muốn ghi danh cho NyNy đi học.”diendanlequydon

Du Du cả kinh, hỏi: “Không phải các người đang ở Singapore sao? Sao lại trở về?”

“Chúng tôi vẫn không quen ở bên kia! Thật ra thì cuộc sống ở bên kia của chúng tôi không được tốt, Tâm Di chưa bao giờ qua bên kia xem chúng tôi, cũng không cho chúng tôi phí sinh hoạt! NyNy lại bị bệnh, trong lòng tôi càng lo lắng! Nhưng, Tâm Di vẫn không gửi tiền cho chúng tôi, tôi lớn tuổi cũng không tiện tìm việc làm, chúng tôi sống rất khó! Không có tiền cho NyNy chữa bệnh, từ nửa năm trước! Nhưng bác sĩ nói bệnh của NyNy không thể chữa nhanh được, phải kiên trì trị liệu còn cần rất nhiều tiền! Cuối cùng, Tâm Di cũng đã xảy ra chuyện. . . . . Tôi cũng vậy không có biện pháp! Chỉ là NyNy rất đáng thương! Nó vô tội!”

Giang Ái Bình nói xong lòng chua xót mà khóc lên, còn không ngừng lau nước mắt. Du Du cúi đầu nhìn giày của mình, không lên tiếng.

“Đường tiểu thư, Tâm Di cũng đã bị đến báo úng! Mặc kệ Tâm Di chết thế nào, tôi đều cảm thấy đứa bé kia đã đi tới đây! Đó là mạng của nó, tôi không oán trời không oán đất! Tâm Di đã mang tới phiền não cho cô, làm cho cô cùng Bạch tiên sinh không vui, là tôi dạy nó chưa tốt! Là do tôi!” Giang Ái Bình tiếp tục khóc, gần như quỳ xuống.

Du Du quay đầu lại, nói: “Bà đừng khóc!” Lại hỏi, “Đứa bé hiện tại như thế nào?”

“Rất gầy! Bác sĩ nói là bệnh tim bẩm sinh!” Giang Ái Bình xoa xoa khóe mắt nói.

Du Du nắm quả đấm một cái, sau đó lấy túi Hermes của cô, từ bên trong lấy ra một tờ chi phiếu, đưa cho Giang Ái Bình nói: “Chỗ này có 10 vạn, mặt mã là sáu chín, bà cầm lấy xem bệnh cho đứa bé đi!”

Vệ sĩ ở bên cạnh vội vàng nói với Giang Ái Bình đang sững sờ: “Còn không mau cảm ơn tiểu thư?”

Giang Ái Bình lại khoát khoát tay, nói: “Không được không được! Tôi không thể lấy tiền của cô! Cái này không thích hợp!” Nói xong vội vàng quay đầu, giống như chạy trốn. Du Du lại cầm chi phiếu lên đưa cho vệ sĩ, nói: “Giao cho cậu!”

Vệ sĩ đồng ý, cầm chi phiếu lên, bước nhanh đuổi theo Giang Ái Bình, hưng hăng đem chi phiếu nhét vào trong tay bà. Giang Ái Bình xoay người, nước mắt rơi xuống. Sau đó, bà chấp tay trước ngực, nói lớn tiếng: “Tôi sẽ thấp hương bái Phật phù hộ cho Đường tiểu thư!”

Du Du gọi vệ sĩ: “Đi thôi!”

=====

Mặc dù là tổng giám đốc, nhưng Du Du rất ít khi đi công ty làm việc. Mỗi tuần, Điền Phuong sẽ báo cáo công việc cùng thị trường chứng khoán của công ty cho cô, hoặc là chỉ bàn bạc với cô khi điều động nhân sự.

Điền Phuong học đệ ở đại học ở nước Mỹ của Bạch Ngôn Sơ, là người mới anh đưa từ Mỹ về. Gia cảnh của hắn ưu việt, xuất thân thế gia, có vị hôn thê đang làm tài chính, có thể nói bối cảnh đơn thuần. Cho nên, Du Du giao cho hắn quản lý công ty, cũng yên tâm.

Sáng hôm nay, Du Du uống xong cà phê lại đi xem vườn hoa, lại phát hiện có nhiều nụ hoa bắt đầu nở ra.

Trong lòng vui mừng, liền cầm điện thoại di động lên vỗ .

Chuông điện thoại di động lại vang lên, cô cầm lên nhìn là Từ Thi Thi gọi, “A lô ? Tối nay tớ không có việc gì, đi xem cậu và con gái nuôi một chút?”

Du Du cười nói: “Vô cùng hoan nghênh, nhớ mang đồ ăn ngon tới!”

Đế điện thoại di động xuống, lại có một tin nhắn: “ Du Du, tớ đã trở về Hương thành. Buổi tối có rảnh không?”

Đi cùng Từ Thi Thi tới rose-marry, Du Du đã hai năm không gặp Kha Triết Nam. Bên cạnh hắn có một cô gái xinh đẹp. Tóc dài đen nhánh, làm nổi bật gương mặt trắng nõn xinh đẹp của cô ấy, làm cho cô ấy càng thêm dịu dàng mê người.

Kha Triết Nam là giới thiệu: “Đây là phụ tá của tớ cũng là bạn gái của tớ, Giang Xuyên Hội Lý Từ tiểu thư!”

Thì ra là vị này chính là hồng nhan tri kỷ của hắn ở Tokyo. Hôm nay gặp mặt, Du Du mới cảm thấy Tiểu Nam không có nhìn lầm người.

Ba người gặp mặt, rất xúc động Kha Triết Nam nhìn Du Du, than nhẹ: “Chuyện của Bạch Ngôn Sơ tớ đã nghe nói. Cậu cũng đừng quá bi thương, dù sao cuộc sống cũng trôi qua.”

Du Du cười cười: “Tớ biết.” Lại cảm khái nói, “Chúc mừng cậu! Ôm được mỹ nhân về.”

Hắn rốt cuộc đã tìm được bạn đời của hắn, một có thể cùng hắn theo đuổi ước mơ. Đây cũng là tâm nguyện của cô.

Từ Thi Thi bung ly rượu lên , cười nói: “! Vì hạnh phúc của Tiểu Nam chúng ta cạn ly!” n

Du Du cũng bung ly rượu lên, “ Cạn ly!”

Kha Triết Nam còn nói: “Cũng vì cuộc sống mới của Du Du cạn ly!”

Du Du mỉm cười gật đầu, nói: “Vì cuộc sống mới của tớ cạn ly!”

Kha Triết Nam cùng Giang Xuyên Hội Lý Từ bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, cũng gio ly lên.

Bốn người chạm cốc, không khí vui mừng .

=====

Sau khi gặp gỡ, Du Du cùng Từ Thi Thi trở về, Kha Triết Nam đưa Giang Xuyên Hội Lý Từ về.

Nhưng khi Du Du về đến nhà không tới mười lăm phút, liền nhận được đến điện thoại của Kha Triết Nam: “ Du Du, cậu ở nhà không?”

“Có! Sao vậy?”

Hắn nói: “Mười phút nữa tớ sẽ đến nhà cậu, chờ tớ một chút.”

Không đợi cô nói, hắn liền cúp máy. Du Du đế điện thoại xuống, ngồi trên ghế sa lon.

Cô mơ hồ cảm thấy, hình như Kha Triết Nam có chuyện muốn nói với cô. Mới vừa rồi ngay trước mặt Giang Xuyên Hội Lý Từ cùng Từ Thi Thi, không để nói ra.

Cô đi vào phòng của Đồng Đồng, thấy Đồng Đồng đang cùng chị Tiên làm bài tập thủ công. Kể từ khi đi học, Đồng Đồng càng thêm trở nên hoạt bát càng thêm hiểu chuyện. Vừa về tới nhà thì sẽ nói với cô hôm nay giáo viên dạy cái gì?

Nhìn Đồng Đồng ngày càng khỏe mạnh và vui vẻ, trong khoảnh khắc tất cả ưu sầu của cô đều biến mất hết.

Chỉ tiếc, anh không thấy được. Ngày đầu tiên Đồng Đồng đi học, cô một mình dắt tay Đồng Đồng vào vườn trẻ .

Đồng Đồng chỉ vào cái nhà trên giấy hỏi: “Mẹ! Con có lợi hại không?”

Du Du cúi đầu nhìn qua, cười nói: “Thật là lợi hại! Đồng Đồng thật giỏi!” Liền ôm lấy Đồng Đồng hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con.

Chị Tiên để cây kéo xuống cười nói: “Sau khi Đồng Đồng đi học trở nên hiểu chuyện hơn! Ngày hôm qua giáo viên còn khen Đồng Đồng, nói Đồng Đồng học rất nhanh!”

Đồng Đồng nghiêng đầu, chớp chớp hai mắt cười nói: “ Giáo viên còn nói con đi biểu diễn hợp ca !”

“Oa! Thật à?” Du Du kinh ngạc nói. Dáng vẻ tự hào của Đồng Đồng thật hài hước.

Chị Tiên cười sờ sờ đầu của Đồng Đồng nói: “ Giáo viên nói chúng ta ghi danh!”

Du Du nhìn con gái ánh mắt của cùng sống mũi của Đồng Đồng quá giống Bạch Ngôn Sơ, trong lòng lại một hồi chua xót.

Lúc này, chuông cửa vang lên. Chị Tiên nói: “Tôi đi mở cửa!”

Du Du lại nói: “Chị ở đây chơi với Đồng Đồng, để tôi đi!” Nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 83

Editor: Nam Cung Nguyệt

Trên tang lễ, Du Du mặc váy đen, vẻ mặt bi thương đối diện với truyền thông, chậm rãi nói ra: “Cám ơn các vị đã quan tâm! Hung thủ đã tự thú, chồng của tôi đã được nghỉ ngơi, tin tưởng anh ấy ở trên trời có linh thiêng sẽ nhận được an ủi.”

“Xin hỏi, quan hệ của Bạch tiên sinh cùng Giang Tâm Di là gì?” Một ký giả hỏi.

Nghe được vấn đề này, Du Du lạnh nhạt nói: “Bọn họ không có bất cứ quan hệ gì.

Một người ký giả khác hỏi trực tiếp hơn: “Xin hỏi có phải Bạch tiên sinh là hung thủ giết chết Giang Tâm Di không?”

Điền Phuong ở một bên nói với vị phóng viên kia: “Đây là tang lễ của Bạch Ngôn Sơ tiên sinh, xin đừng hỏi quá nhiều vấn đề có tính kích động, cảm ơn!”

Du Du cúi đầu, dưới sự hộ tống của vệ sĩ đi vào phòng nghỉ ngơi.

Sau tang lễ của Bạch Ngôn Sơ, truyền thông lại đưa tin: tất cả cổ phần của Bạch Ngôn Sơ đều chuyển sang cho vợ là Đường Du Du. Mà Đường Du Du cũng đã trở thành cổ đông có nhiều cổ phần nhất trong tập đoàn Hoa An, cũng lấy được sự đồng ý của hội đồng quản trị, trở thành tổng giám đốc. Mà công việc của công ty, toàn bộ do Tân Tổng giám đốc Điền Phuong phụ trách.

Mà vụ án của Giang Tâm Di, cảnh sát bởi vì vẫn không tìm được hung thủ. Cuối cùng, bởi vì chưa đủ chứng cứ mà tạm thời dừng truy xét.

=====

Một tháng trôi qua rất nhanh. Hoàng hôn hôm ấy, Du Du ở một mình trong hoa viên tưới nước cho hoa hồng, lại phát hiện có vài chỗ bị héo, liền kêu: “Chị Tiên, cho tôi cây kéo.”

Chỉ chốc lát sau, chị Tiên cầm một cây kéo lớn đi ra, đưa cho cô. Cô nhận lấy, rất lưu loát cắt hai cành.

Chị Tiên đứng ở một bên không hề rời đi, mà hỏi: “Tiểu thư, tháng Chín này Đồng Đồng cũng nên đi nhà trẻ chứ?”

Du Du ngần ra, sau đó gật đầu một cái: “Ừ, đúng rồi! Tôi chút nữa đã quên chuyện này rồi.

Đồng Đồng đã sắp ba tuổi rồi, lẽ ra nên nhập đi nhà trẻ rồi. Nhưng, bởi vì gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, nên Du Du chút nữa đã quên chuyện này.

Thật ra thì đã sớm chọn trường học, là Bạch Ngôn Sơ cùng cô chọn.

Cô đứng ngơ ngác, suy nghĩ bay đến nơi xa.

Anh có an toàn không? Rốt cuộc anh đang ở đâu?

Mary vẫn luôn liên lạc với cô, cũng sẽ nói tin tức của Bạch Ngôn Sơ cho cô. Nhưng đều không chịu nói cho Du Du về chỗ ẩn thân của Bạch Ngôn Sơ.

Anh đi như khói bụi, không để lại bất cứ dấu vết gì liền biến mất. Đến bây giờ, cô vẫn chưa thể tiếp nhận sự thật này.

“Tiểu thư, cô cũng đừng đau buồn như vậy, cuộc sống luôn trôi qua! Cô trẻ tuổi, lại rất xinh đẹp, còn có tiền, muốn tìm một người đàn ông tốt để kết hôn không khó! Lại nói, cô còn có Đồng Đồng, vì Đồng Đồng, cô cũng phải phấn chấn lên.” Chị Tiên vô cùng thành khẩn nói.

Du Du thu hồi ánh mắt, cười nhạt nói: “Chị Tiên, chị nói rất đúng. Tôi nên phấn chấn lên, vì con gái của tôi.”

Cô quyết định ngày mai sẽ làm thủ tục nhập học cho Đồng Đồng. Dù có thế nào thì bây giờ điều cô nên quan tâm nhất là Đồng Đồng.

Sáng thứ hai, Du Du ghi danh cho Đồng Đồng. Trước đó cô đã nộp lên trên trang của trường web, chỉ cần ký tên nữa là được.

Cô giáo phụ trách việc báo danh dịu dàng cười nói: “Chào em Bạch Đồng Đồng! Hôm nay cha của con không tới sao?”

Du Du hơi nhỏ sừng sốt, sau đó cười cười: “Vâng, anh ấy rất bận rộn.”

Cô giáo cất tài liệu xong, liền lấy ra quy định của trường đưa cho cô, nói: “Cảm ơn cô! Đến lúc đó chúng tôi sẽ thông báo cho Đồng Đồng tới nhập học! Tốt nhất là cả cha mẹ cùng đi, để động viên cho các em!”

Du Du cười nhận lấy, nói “Cảm ơn.”

Cô chuẩn bị đi về phía xe của mình, bỗng thấy bên kia khúc quanh có một người phụ nữ trung niên vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng cô hơi hoang mang, liền quay đầu nhìn phía bên kia khúc quanh, vừa lúc thấy người phụ nữ trung niên kia hoảng hốt rút đầu về.

Lúc này, vệ sĩ của cô đi tới, hỏi: “Tiểu thư, sao vậy? Cô nhìn thấy ai sao?”

Du Du hít một hơi nói: “Không có việc gì.” Liền xoay người đi ra cửa.

Nhưng chưa đi hai bước, liền thấy sau xe có một bóng người. Cô nhìn lại, liền thấy người phụ nữ kia. Người phụ nữ kia vừa nhìn thấy cô, vẻ mặt hết sức hoang mang, sắc mặt cũng trắng đi, túi vải trong tay thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Vệ sĩ của Du Du nổi lên lòng nghi ngờ, vội vàng quát người phụ nữ kia: “Làm cái gì vậy?”

Người phụ nữ kia sắc mặt tái xanh, há miệng run rẩy nói: “Tôi...tôi . . . . .”

Du Du đến gần, hỏi “Tại sao bà nhìn thấy tôi lại khản trương như vậy? Còn nhìn tôi chăm chăm?”

Người phụ nữ kia vội vàng cúi thấp đầu nói xin lỗi: “Đường tiểu thư! Tôi là Giang Ái Bình đi của Giang Tâm Di! Tôi. . . . . Tôi không cố ý! Thật xin lỗi.”

Thì ra là đi của Giang Tâm Di.

Vệ sĩ nghe ba chữ “Giang Tâm Di”, vội vàng bảo vệ cho chủ nhân, hỏi: “Tại sao bà lại ở chỗ này?”

Giang Ái Bình thở dài nói: “Tôi tới xem một chút trường tiểu học xung quanh đây có nhận NyNy nhà tôi hay không. Năm nay NyNy đã hơn năm tuổi rồi, tôi muốn ghi danh cho NyNy đi học.”

Du Du cả kinh, hỏi: “Không phải các người đang ở Singapore sao? Sao lại trở về?”

“Chúng tôi vẫn không quen ở bên kia! Thật ra thì cuộc sống ở bên kia của chúng tôi không được tốt, Tâm Di chưa bao giờ qua bên kia xem chúng tôi, cũng không cho chúng tôi phí sinh hoạt! NyNy lại bị bệnh, trong lòng tôi càng lo lắng! Nhưng, Tâm Di vẫn không gửi tiền cho chúng tôi, tôi lớn tuổi cũng không tiện tìm việc làm, chúng tôi sống rất khổ! Không có tiền cho NyNy chữa bệnh, từ nửa năm trước! Nhưng bác sĩ nói bệnh của NyNy không thể chữa nhanh được, phải kiên trì trị liệu còn cần rất nhiều tiền! Cuối cùng, Tâm Di cũng đã xảy ra chuyện. . . . . Tôi cũng vậy không có biện pháp! Chỉ là NyNy rất đáng thương! Nó vô tội!”

Giang Ái Bình nói xong lòng chua xót mà khóc lên, còn không ngừng lau nước mắt. Du Du cúi đầu nhìn giày của mình, không lên tiếng.

“Đường tiểu thư, Tâm Di cũng đã bị đến báo ứng! Mặc kệ Tâm Di chết thế nào, tôi đều cảm thấy đứa bé kia đã đi tới đấy! Đó là mạng của nó, tôi không oán trời không oán đất! Tâm Di đã mang tới phiền não cho cô, làm cho cô cùng Bạch tiên sinh không vui, là tôi dạy nó chưa tốt! Là do tôi!” Giang Ái Bình tiếp tục khóc, gần như quỳ xuống.

Du Du quay đầu lại, nói: “Bà đừng khóc!” Lại hỏi, “Đứa bé hiện tại như thế nào?”

“Rất gầy! Bác sĩ nói là bệnh tim bẩm sinh!” Giang Ái Bình xoa xoa khóe mắt nói.

Du Du nắm quả đấm một cái, sau đó lấy túi Hermes của cô, từ bên trong lấy ra một tờ chi phiếu, đưa cho Giang Ái Bình nói: “Chỗ này có 10 vạn, mặt mã là sáu chín, bà cầm lấy xem bệnh cho đứa bé đi!”

Vệ sĩ ở bên cạnh vội vàng nói với Giang Ái Bình đang sửng sốt: “Còn không mau cảm ơn tiểu thư?”

Giang Ái Bình lại khoát khoát tay, nói: “Không được không được! Tôi không thể lấy tiền của cô! Cái này không thích hợp!” Nói xong vội vàng quay đầu, giống như chạy trốn chết. Du Du lại cầm chi phiếu lên đưa cho vệ sĩ, nói: “Giao cho cậu!”

Vệ sĩ đồng ý, cầm chi phiếu lên, bước nhanh đuổi theo Giang Ái Bình, hưng hăng đem chi phiếu nhét vào trong tay bà. Giang Ái Bình xoay người, nước mắt rơi xuống. Sau đó, bà chấp tay trước ngực, nói lớn tiếng: “Tôi sẽ thắp hương bái Phật phù hộ cho Đường tiểu thư!”

Du Du gọi vệ sĩ: “Đi thôi!”

=====

Mặc dù là tổng giám đốc, nhưng Du Du rất ít khi đi công ty làm việc. Mỗi tuần, Điền Phương sẽ báo cáo công việc cùng thị trường chứng khoán của công ty cho cô, hoặc là chỉ bàn bạc với cô khi điều động nhân sự.

Điền Phương học đệ ở đại học ở nước Mỹ của Bạch Ngôn Sơ, là người mới anh đưa từ Mỹ về. Gia cảnh của hắn ưu việt, xuất thân thế gia, có vị hôn thê

đang làm tài chính, có thể nói bối cảnh đơn thuần. Cho nên, Du Du giao cho hần quản lý công ty, cũng yên tâm.

Sáng hôm nay, Du Du uống xong cà phê lại đi xem vườn hoa, lại phát hiện có nhiều nụ hoa bắt đầu nở ra.

Trong lòng vui mừng, liền cầm điện thoại di động lên vỗ .

Chuông điện thoại di động lại vang lên, cô cầm lên nhìn là Từ Thi Thi gọi, “A lô ? Tôi nay tớ không có việc gì, đi xem cậu và con gái nuôi một chút?”

Du Du cười nói: “Vô cùng hoan nghênh, nhớ mang đồ ăn ngon tới!”

Đế điện thoại di động xuống, lại có một tin nhắn: “ Du Du, tớ đã trở về Hương thành. Buổi tối có rảnh không?”

Đi cùng Từ Thi Thi tới rose-marry, Du Du đã hai năm không gặp Kha Triết Nam. Bên cạnh hần có một cô gái xinh đẹp. Tóc dài đen nhánh, làm nổi bật gương mặt trắng nõn xinh đẹp của cô ấy, làm cho cô ấy càng thêm dịu dàng mê người.

Kha Triết Nam là giới thiệu: “Đây là phụ tá của tớ cũng là bạn gái của tớ, Giang Xuyên Hội Lý Từ tiểu thư!”

Thì ra là vị này chính là hồng nhan tri kỷ của hần ở Tokyo. Hôm nay gặp mặt, Du Du mới cảm thấy Tiểu Nam không có nhìn lầm người.

Ba người gặp mặt, rất xúc động Kha Triết Nam nhìn Du Du, than nhẹ: “Chuyện của Bạch Ngôn Sơ tớ đã nghe nói. Cậu cũng đừng quá bi thương, dù sao cuộc sống cũng trôi qua.”

Du Du cười cười: “Tớ biết.” Lại cảm khái nói, “Chúc mừng cậu! Ôm được mỹ nhân về.”

Hần rút cuộc đã tìm được bạn đời của hần, một có thể cùng hần theo đuổi ước mơ. Đây cũng là tâm nguyện của cô.

Từ Thi Thi bung ly rượu lên , cười nói: “! Vì hạnh phúc của Tiểu Nam chúng ta cạn ly!”

Du Du cũng bung ly rượu lên, “ Cạn ly!”

Kha Triết Nam còn nói: “Cũng vì cuộc sống mới của Du Du cạn ly!”

Du Du mỉm cười gật đầu, nói: “Vì cuộc sống mới của tớ cạn ly!”

Kha Triết Nam cùng Giang Xuyên Hội Lý Từ bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, cũng gio ly lên.

Bốn người chạm cốc, không khí vui mừng .

=====

Sau khi gặp gỡ, Du Du cùng Từ Thi Thi trở về, Kha Triết Nam đưa Giang Xuyên Hội Lý Từ về.

Nhưng khi Du Du về đến nhà không tới mười lăm phút, liền nhận được đến điện thoại của Kha Triết Nam: “ Du Du, cậu ở nhà không?”

“Có! Sao vậy?”d

Hần nói: “Mười phút nữa tớ sẽ đến nhà cậu, chờ tớ một chút.”

Không đợi cô nói, hần liền cúp máy. Du Du đế điện thoại xuống, ngồi trên ghế sa lon.

Cô mơ hồ cảm thấy, hình như Kha Triết Nam có chuyện muốn nói với cô. Mới vừa rồi ngay trước mặt Giang Xuyên Hội Lý Từ cùng Từ Thi Thi, không dễ nói ra.

Cô đi vào phòng của Đồng Đồng, thấy Đồng Đồng đang cùng chị Tiên làm bài tập thủ công. Kể từ khi đi học, Đồng Đồng càng thêm trở nên hoạt bát càng thêm hiểu chuyện. Vừa về tới nhà thì sẽ nói với cô hôm nay giáo viên dạy cái gì?

Nhìn Đồng Đồng ngày càng khỏe mạnh và vui vẻ, trong khoảnh khắc tất cả ưu sầu của cô đều biến mất hết.

Chỉ tiếc, anh không thấy được. Ngày đầu tiên Đồng Đồng đi học, cô một mình dắt tay Đồng Đồng vào vườn trẻ .

Đồng Đồng chỉ vào cái nhà trên giấy hỏi: “Mẹ! Con có lợi hại không?”

Du Du cúi đầu nhìn qua, cười nói: “Thật là lợi hại! Đồng Đồng thật giỏi!” Liền ôm lấy Đồng Đồng hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con.

Chị Tiên để cây kéo xuống cười nói: “Sau khi Đồng Đồng đi học trở nên hiểu chuyện hơn! Ngày hôm qua giáo viên còn khen Đồng Đồng, nói Đồng Đồng học rất nhanh!”

Đồng Đồng nghiêng đầu, chớp chớp hai mắt cười nói: “ Giáo viên còn nói con đi biểu diễn hợp ca !”

“Oa! Thật à?” Du Du kinh ngạc nói. Dáng vẻ tự hào của Đồng Đồng thật hài hước.

Chị Tiên cười sò sò đầu của Đồng Đồng nói: “ Giáo viên nói chúng ta ghi danh!”

Du Du nhìn con gái ánh mắt của cùng sống mũi của Đồng Đồng quá giống Bạch Ngôn Sơ, trong lòng lại một hồi chua xót.

Lúc này, chuông cửa vang lên. Chị Tiên nói: “Tôi đi mở cửa!”

Du Du lại nói: “ Chị ở đây chơi với Đồng Đồng, để tôi đi!” Nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chống trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 84

Edit: Cẩm Tú

Sau khi mở cửa, đứng ở bên ngoài quả nhiên là Kha Triết Nam, mang theo nụ cười nhạt nhìn cô.

Cô cũng cười một tiếng, mời anh ta vào nhà. Thời điểm anh ta đi qua bên người cô, nhẹ nhàng nói một câu: “Du Du, hai năm qua cậu thay đổi rồi.”

Cô cũng sò, ngay sau đó cười một tiếng: “Nơi nào thay đổi? Có phải là vóc dáng biến dạng rồi hay không?” Sau đó lại cố ý trợn mắt, “Cậu muốn chê tớ mập phải không?”

Kha Triết Nam không ngờ cô lại còn sẽ có tâm tình nói đùa, không khỏi kinh ngạc nói: “Du Du, nghe được cậu còn có thể đấu võ miệng với tớ, tớ đã yên tâm hơn một chút.”

“Tớ biết cậu lo lắng cho tâm tình của tớ. Nhưng, tớ đã dần dần thích ứng rồi. Dù sao, tớ vẫn còn có Đồng Đồng.” Du Du dẫn hắn đi vào phòng khách nói.

Phi Dung Mỹ Trân đi tới, bụng tớ hai cốc Hồng Trà đang còn nóng. Kha Triết Nam ngồi trên ghế salon, nói: “Ban đầu tớ ở Tokyo vẫn luôn theo dõi tin tức về Bạch Ngôn Sơ, thật sự là sợ hết hồn. Không ngờ Bạch Ngôn Sơ và Giang Tâm Di lại có thể tàn sát lẫn nhau như thế này!”

Du DU cũng ngồi xuống, nhìn khay trà rồi cười nhạt: “Thôi, chuyện đã qua rồi.” Dứt lời, một tay nhấn điều khiển mở TV.

Phía trên, đang phát tin tức buổi chiều. Người đang được phỏng vấn trên màn hình là Tiền Sâm! Trong lòng Du Du chấn động, liền nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

“Xin hỏi ngài Tiền, vụ án của Giang Tâm Di, cảnh sát đã có kết luận cuối cùng như thế nào?”

Tiền Sâm dùng giọng nói hết sức thất vọng nói nói: “Bởi vì đầu mối bị cắt đứt, chứng cứ chưa đủ. Chúng tôi dự định tạm thời, hoặc là tìm kiếm con đường phá án khác!”

“Cả xã hội đều nói Giang Tâm Di này đáng chết, cá nhân ngài cho là thế nào?”

Tiền Sâm cười nói: “Thân là cảnh sát, tôi chỉ biết tìm kiếm chân tướng! Bất kỳ án mạng nào, cũng phải có người chịu sự trừng phạt của pháp luật! Cảm ơn!”

Kha Triết Nam vẫn đưa mắt nhìn gò má của Du Du, chú ý biểu tình của cô.

Mặc dù hung thủ bị bắt không thừa nhận là bị Bạch Ngôn Sơ điều khiển, nhưng truyền thông vẫn suy đoán hung thủ chính là Bạch Ngôn Sơ. Đối mặt với hầu hết dư luận, chuyện Bạch Ngôn Sơ giết Giang Tâm Di là nên bị trừng phạt. Nhưng, ở một phía khác của dư luận, có nhiều người cho rằng Giang Tâm Di làm tiểu tam, chết là xứng đáng, Bạch Ngôn Sơ đã làm chuyện nên làm.

Kha Triết Nam cầm điều khiển TV lên chuyển kênh: “Tại sao còn thảo luận đề tài này?”

Du Du nâng cốc trà lên nói: “Dù sao tớ cũng chỉ mong muốn có ngày được bình yên!”

Mỗi người đều có góc tối trong lòng. Cho tới nay người phụ nữ cô hận nhất, sợ hãi nhất đã chết rồi, cho nên dù có thế nào cũng đều là một chuyện tốt.

Kha Triết Nam lại cau mày, nhỏ giọng hỏi: “Du Du, tớ rất muốn hỏi, thi thể nam không đầu đó thật sự là Bạch Ngôn Sơ? Cậu đã đi xác nhận chưa?”

Đáy lòng Du Du run lên, nói: “Tớ xác nhận thật sự là anh ấy.”

Lời dằn dò của Mary vang vọng bên tai. Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không được nói chân tướng cho bất luận người nào biết. Bạch Ngôn Sơ đã chết, đây chính là sự thật.

Kha Triết Nam không nói chuyện nữa, mà nâng cốc trà lên khẽ thổi hơi nóng bao quanh cốc trà.

Du Du cười hỏi: “Phải thêm đường sao?”

Kha Triết Nam lại trầm giọng nói: “Du Du, cá nhân tớ cho là, có một số việc không đơn giản như vậy.”

Mặc dù trong lòng cực kỳ chấn động, nhưng Du Du vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt: “Những chuyện này tớ không muốn nghĩ nhiều nữa, trước mắt tớ chỉ muốn bình an vượt qua những ngày này, nuôi dưỡng Đồng Đồng cho thật tốt.”

Kha Triết Nam bắt đầu mỉm cười: “Vậy cũng tốt! Đúng rồi, Đồng Đồng ở đâu rồi? Tớ muốn gặp con bé.”

Du Du chỉ chỉ tay: “Con bé ở bên kia làm thủ công với chị Tiên.”

Kha Triết Nam cười nói: “Tớ tới chào con bé một tiếng.”

Bởi vì lúc Đồng Đồng lúc sinh ra anh ta không ở Hương thành, cho nên cho tới giờ anh ta mới được diện kiến con bé.

Du Du gạt đầu một cái, liền dẫn anh ta đi tới phòng trẻ em. Đồng Đồng đang nghiêm túc vẽ cái gì đó, đôi tay nhỏ bé dính đầy màu xanh dương.

“Đồng Đồng, có chú Kha tới thăm con này!” Du Du gõ cửa nói.

Đồng Đồng có chút không bình tĩnh ngẩng lên đầu, mở cái miệng nhỏ ra: “Chú Kha nào ạ?”

Kha Triết Nam nhìn đứa bé đang chăm chú suy nghĩ, cười cười: “Oa! Thật là một đứa bé thông minh!” Sau đó lại cúi người xuống chào hỏi với cô bé, “Tiểu mỹ nữ, chú tên là Kha Triết Nam, là bạn bè tốt của mẹ cháu!”

Lúc này Đồng Đồng mới không tình nguyện đặt màu vẽ xuống, có chút kiêu ngạo mà hỏi: “Chú là bạn của mẹ cháu? Sao cháu lại chưa từng thấy qua chú?”

Con bé pha trò chọc cho ba người lớn đều thấy buồn cười.

Kha Triết Nam đưa tay đến véo khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, nói: “Chú đã gặp cháu rồi! Lúc cháu chưa sinh ra chú đã gặp qua cháu rồi.”

Đồng Đồng có chút nóng nảy, chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Gạt người!”

Du Du sờ đầu con bé nói: “Thật đấy! Chú không có gạt con đâu, mau gọi chú đi.”

“Chào chú ạ!” Đồng Đồng nhìn Kha Triết Nam, kêu lên giòn tan, mặc dù nghe rất không tình nguyện.

Đột nhiên Kha Triết Nam như làm ảo thuật móc ra từ túi áo một chiếc hộp nhỏ, bên ngoài được bọc bằng vải nhung màu hồng, cười nói: “Tiểu mỹ nữ, đây là lễ ra mắt!”

Hai mắt Đồng Đồng tỏa sáng, vui mừng nói: “Đây là cái gì ạ?”

“Đây là ma pháp bị cấm của tiểu công chúa!” Kha Triết Nam hé nửa mí mắt nói.

Du Du nén cười nhìn Kha Triết Nam làm vẻ mặt quái dị, sau đó lại liếc qua vẻ mặt kinh ngạc của con gái.

Đồng Đồng không chờ được nữa liền mở hộp ra, thấy bên trong có một chiếc nhẫn nhỏ tỏa sáng lấp lánh. Phía trên còn khắc hình đầu con gấu trông thật dễ thương.

“Thật là xinh đẹp! Thật là xinh đẹp!” Con bé hoan hô lên, còn giơ lên cho mẹ nhìn.

Du Du cười than: “Con bé này, cũng biết làm điệu rồi!”

Kha Triết Nam lại khẽ trừng mắt nhìn cô nói: “Có mẹ là mỹ nữ thì con gái sao lại không biết làm điệu cho được?” Sau đó lại ngồi chồm hổm xuống vươn tay với con bé nói, “Công chúa Đồng Đồng, đồng ý làm bạn với chú không nào?”

Đồng Đồng có chút ngượng ngập đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, bỏ vào bàn tay anh ta, nói: “Được!”

“Ha!” Kha Triết Nam reo hò lên như một đứa con nít, ôm lấy con bé xoay một vòng.

Đáy lòng Du Du than thở: Người này, thực biết dỗ dành trẻ con!

Đang lúc này, chuông cửa lại vang lên. Chị Tiên vội vàng nói: “Ai tới vậy? Tôi đi mở cửa.” Đã đi ra ngoài mở cửa.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền tới giọng nói của một người phụ nữ: “Có khách sao?”

Kha Triết Nam bẻ Đồng Đồng xuống, hỏi Du Du: “Du Du, ai vậy?”

Du Du vội vàng cười nói: “A, một người bạn thôi mà, tớ đi xem một chút!” Sau đó nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Đứng ở bên ngoài là Mary với khuôn mặt tinh xảo, trang phục xinh đẹp. Du Du nhìn bên trong một chút, nhỏ giọng nói: “Chị Mary.”

“Có khách à? Ai vậy.” Mary tràn đầy cảnh giác hỏi.

Du Du nói: “Là bạn bè tốt nhất của tôi. Có thể tin được.”

Mary lạnh lùng nói: “Nhưng, có lúc cũng không thể tin được.”

Du Du nhỏ giọng hỏi: “Chị Mary, có tin tức gì không?”

Cho đến tận lúc này, cô vẫn là không biết chính xác Bạch Ngôn Sơ đang ở nơi nào. Châu lục nào? Quốc gia nào? Cô đều không biết. Chỉ biết là anh đang ở nơi rất an toàn, có mở một quán bar.

Mary cau mày nhẹ giọng nói: “Ba ngày qua có chút lạ lùng, tôi bị mất liên lạc với Ngôn Sơ! Bọn tôi luôn liên lạc bằng mail, nhưng ba ngày qua cậu ấy không có mail cho tôi, tôi gửi mail tới cũng không có người hồi âm.”

Du Du nghe vậy, thân thể liền run lên, lui về phía sau vài bước, phảng phất như bị người nào hung hăng đẩy một cái vậy.

“Đừng hoảng hốt! Có lẽ là do dọn nhà. Lúc trước cậu ấy có nói cậu ấy định mở một quán mới, cho nên liền đổi nơi ở, đoán chừng cũng là nơi an toàn!”

Du Du cắn môi, gật đầu một cái. Trừ gật đầu, cô cũng không biết còn có thể làm những gì.

“Cô nên chăm sóc mình và đứa bé cho tốt đi. Vài ngày trước tôi có đưa hình của hai người cho cậu ấy xem, đoán chừng cậu ấy kích động muốn chết rồi. Dù sao, cô phải giữ bí mật, không được nói gì cả. Mặc dù đã gió êm sóng lặng, nhưng không có nghĩa là cảnh sát hoàn toàn bỏ qua. Cho nên, chúng ta vẫn phải kiên nhẫn!” Mary dặn dò từng câu từng chữ.

Du Du gắng sức mà gật đầu: “Được.” Sau đó lại ngẩng đầu lên, thâm sâu hỏi, “Anh ấy thật sự vẫn ổn sao?”

Giọng nói vẫn còn đang phát run.

Mary cười khò: “Theo lời mà cậu ấy nói với tôi thì là tốt.”

Du Du bị thương nhắm mắt lại, trong lòng quay cuồng một hồi.

Chỉ mới qua một tháng mà thôi, mà cô lại cảm thấy giống như đã hơn một năm.

Mary vỗ vỗ vai của cô, “Du Du, tất cả vừa mới bắt đầu, kiên cường lên!” Lại nhìn về phía trong nhà, “Tôi đi đây!”

Giọng nói của Kha Triết Nam vang lên sau lưng Du Du: “Du Du! Có khách à?”

Du Du vội vàng quay đầu lại, nở nụ cười nói: “A, đây là chị Mary! Là người bạn mà trước đây tớ quen!”

Mary cũng hào phóng ưu nhã chào hỏi Kha Triết Nam: “Hi! Chào cậu!”

Kha Triết Nam rất lịch sự mỉm cười: “Tên tôi là Kha Triết Nam! Chào tiểu thư Mary!” Sau đó có chút ngạc nhiên hỏi, “Sao tôi lại cảm thấy tiểu thư Mary có phần nhìn quen mắt vậy? Chị là người Nam Á sao?”

Mary cười rất quyến rũ: “Tôi là con lai Trung Việt!”

Trong lòng Du Du chợt như đánh trống. Cô thật sự vẫn có chút bận tâm, Tiểu Nam sẽ nhìn ra được đầu mối.

Kha Triết Nam cười nói: “A, thật sao? Khó trách có người nói con lai đặc biệt đẹp, giống như tiểu thư Mary đây!”

Mary nói lời cáo từ: “Tôi đi trước, sau này có rảnh lại tán gẫu tiếp!” Liền xoay người ưu nhã rời đi, mùi nước hoa Channel no 5 tán lạc trong không khí.

Kha Triết Nam lại vẫn chưa thỏa mãn cười than: “Vóc người đẹp thật đấy! Kiểu lễ phục mới nhất của tớ chắc chắn sẽ rất hợp với chị ấy!”

Du Du tức giận nhẹ nhàng lấy tay chọc chọc lưng của hắn, “Lại lọt vào mắt xanh rồi hả? Không phải chứ? Vậy còn cô nàng Nhật Bản thì sao?”

“Tớ chỉ là nhảy cảm nghề nghiệp mà thôi!” Anh ta xoay người cười nói.

Du Du lại hỏi: “Cậu và Hội Lý Tử tiểu thư khi nào thì về nhà ra mắt bố mẹ?”

Anh ta lại cau mày nhún vai, “Tạm thời không có ý định! Để quan sát tình hình rồi nói sau đi!”

“Không nên làm chậm trễ nhân duyên của người ta!” DU Du ra vẻ nghiêm túc nói.

“Sao vậy? Kết hôn sinh con xong lại thay đổi, thích thuyết giáo người khác sao!” Kha Triết Nam cũng ra vẻ không phục.

Du Du vừa bực mình vừa buồn cười: “Cho dù nói thì cậu cũng không thông!” Còn nói, “Phòng làm việc mới của cậu khi nào thì khai trương? Tớ tới ủng hộ!”

Lần này trở về anh ta mở một văn phòng mới, gọi là “DD”, là viết tắt của cụm từ tiếng Anh “Drawing the dream”. Là văn phòng đầu tiên ở Hương thành của anh ta và Hội Lý.

“Tốt! Mong còn không được! Sự xuất hiện của cậu đảm bảo sẽ làm buổi khai trương của tớ càng thêm vẻ vang! Tớ còn muốn mời cậu làm người đại diện phát ngôn nữa kìa!”

Du Du lại lo lắng nhìn hông của mình một chút, “Còn được không?”

Chỉ là nhìn qua cũng không tệ lắm, tối thiểu là vẫn được chăm sóc, vòng eo nhỏ nhắn thon thả nhẹ nhàng linh hoạt.

Kha Triết Nam lại thật lòng khen ngợi: “Không sao không sao! Đây là một bộ dạng thù mị khác!”

Du Du thấy hân nhin thẳng vào mình, mặt không nhận được mà đỏ lên, cười nói: “Thật sao?”

“Tin tớ đi! Tới mai tới diễndanlqđ thử mặc, không thích hợp thì tớ sẽ đổi! Cậu cũng nên ra ngoài đi dạo để điều chỉnh lại tâm tình đi!”

=====

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Kha Triết Nam ngoại trừ việc bận rộn với văn phòng mới, cũng sẽ dành ra chút thời gian đến thăm Du Du cùng Đồng Đồng. Anh ta vô cùng chu đáo, rất nhanh đã dành được sự yêu thích của con bé. Đồng Đồng thích đi chơi với anh ta, cũng thích món quà nhỏ mà anh ta tặng, thích nghe anh ta kể cho mình nghe một chút chuyện xưa ly kỳ ma quái.

Chị Tiên thờ dãi với Du Du nói: “Chỉ tiếc cậu Kha đã có bạn gái rồi, nếu không là cậu ấy thích hợp với cô nhất!”

Du Du chỉ cười nhạt.

Nhưng chị Tiên không biết rằng: Trong cuộc đời, có người đã khắc sâu vào tâm của mình, mặc dù cuối cùng là một vết diễndanlqđ sẹo, nhưng thủy chung không phai mờ được. Dấu ấn đó đã in xuống thật sâu và rất đau, còn có thể rỉ ra một chút vị ngọt sâu thẳm.

Cô cũng tham dự nghi thức khai trương văn phòng của Kha Triết Nam. Trong nghi lễ, cô mặc bộ đầm màu thiên tử (tím lợt), thanh lệ thoát tục đứng ở trước ống kính, cao quý thanh lịch, mưu sát không ít các phóng viên.

Trong nghi lễ, một người đàn ông mặc âu phục trắng đeo mắt kiếng đ gọng vàng, ôn tồn nho nhã thỉnh thoảng ngắm nhìn cô, còn vừa nhìn vừa cười nhạt.

Cô dĩ nhiên thấy được, chỉ là không có để ý. Bởi vì, cô hoàn toàn không biết người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 85

Editor: Nam Cung Nguyệt

Ở nơi không có người, Từ Thi Thi nói khẽ với cô: “Hình như cậu bị người khác theo dõi.”

Du Du sửng sốt: “Ai vậy? Có phải là người đàn ông mặc bộ vest trắng?”

“Cậu biết hắn là ai sao? Hắn là anh họ của Trình Lệ Châu chị dâu trước của Tiểu Nam, mới từ nước Mỹ trở về giúp Trình gia xử lý công ty! Trình Tử Thông!” Từ Thi Thi ở nói thầm với cô.

Du Du không có hứng thú: “Chuyện đó thì liên quan gì tới tớ?”

“Ài, cậu là quả phụ trẻ tuổi xinh đẹp, đàn ông thích cậu làm sao sẽ ít đây? Tầm phần là hấn đã chọn trúng cậu rồi!

“Coi như hấn có tư tưởng này, tớ cũng sẽ làm cho hấn nửa đường bỏ cuộc.” Du Du cười lạnh.

Từ Thi Thi dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc hông của cô, cười, “Bạch Ngôn Sơ đã không qua đời, đây là sự thật. Chẳng lẽ cậu vì hấn mà ở như vậy cả đời sao?”

Đĩ nhiên cô biết Từ Thi Thi chân thành khuyên cô, nhưng Du Du chỉ cười nhạt nói: “Tớ chỉ muốn chăm sóc Đồng Đồng cho tốt là được. Những chuyện khác, bao gồm đàn ông, tớ không có tâm tư đối phó.”

Từ Thi Thi cau mày, thở dài, không nói chuyện.

“Cậu cùng Tiền Sâm gần đây tiến triển như thế nào?” Du Du cười hỏi.

Hai má Từ Thi Thi ửng đỏ, cười nói: “Tạm được. Hấn đã mang tớ đến nhà hấn.” Sau đó lập tức vươn tay chỉ vào Du Du, “Làm ơn! Đừng có nghĩ những việc không đứng đắn!”

Du Du tròn mắt: “Không đứng đắn cái gì? Tớ không nghĩ hai người trong sạch đâu!

Từ Thi Thi giả vờ giận: “Đồ quỷ sứ! Không thèm nghe cậu nói nữa!”

Trong nhà giam mờ tối, Du Du cùng Đường Hạc Lễ ngồi đối mặt nhau.

Đường Hạc Lễ gầy gò, nhưng ánh mắt trong trẻo mà bình tĩnh, tinh thần coi như không tệ. Bất tri bất giác, ông cũng đã ở trong này hai năm.

Trong hai năm qua, vẫn có bác sĩ chữa trị cho ông, cho nên ông có thể nói chuyện tốt hơn rất nhiều.

Dưới ánh đèn, Du Du nhỏ giọng hỏi cha: “Cha, cha có tin tưởng vào vận mệnh không?

Đường Hạc Lễ đáp: “Ta tin. Những năm này, ta là càng ngày càng tin.” Sau đó ông nhìn con gái nói, “Du Du, có phải con có điều gì muốn nói hay không?”

Có người cha nào không thể hiểu con gái ruột thịt của mình? Con gái có bí mật, không thể nói với người ngoài. Nhưng là, bí mật này đã hành hạ nó có chút không chịu nổi.

“Con không sao.” Du Du cười cười.

“Vậy thì tốt, không nói thì không nói. Nhưng là, không nên hành hạ mình.”

Du Du nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Cha, con vẫn rất muốn hỏi cha. Cha cứ như vậy mà yên tâm đem công ty giao cho Ngôn Sơ sao?”

Trên mặt Đường Hạc Lễ không hề có vẻ giật mình, hình như đối với này vấn đề không chút ngoài ý muốn: “A Sơ là một người vô cùng thông minh, nó rất rõ ràng lúc đầu ta cho nó vào Hoa An là vì cái gì? Cho nên, ta cũng không trông cậy vào nó trung thành 100% với ta. Nếu nó hết lòng trung thành với ta, ta ngược lại còn xem thường nó. Thật ra thì, A Sơ cực kỳ giống ta năm đó, ta thường thấy trên người hấn có bóng dáng của ta. Có kiên quyết, có dã tâm, thời khắc mấu chốt sẽ hung ác! Cho nên nói, nếu nó muốn nảy sinh ác độc, ta chưa chắc là đối thủ của nó. Nó có đã tâm với Hoa An, cũng là chuyện trong dự liệu của ta. Nhưng, việc quyết định nó có lãnh khốc vô tình hay không cũng không phải là Hoa An, mà là vật khác. Nói cách khác, nhược điểm của A Sơ không phải Hoa An.”

Ông nói tới chỗ này, nhẹ nhàng thở một hơi.

Du Du ngừng thở, chờ cha nói tiếp.

“Ta cũng là sau này mới biết, nhược điểm của nó thật ra là con. Chính con, mới là điểm mấu chốt của nó!”

Nghe xong lời của cha, trong mắt Du Du là đau thương, ngón tay khê cong, vẫn còn phát run.

Đường Hạc Lễ đưa tay cầm tay của con gái, ôn hòa nói: “Du Du, thật ra thì có một số việc ta đã đoán được. Con yên tâm, không phải sợ! Ta rất may mắn, rốt cuộc đã thấy được một người đàn ông nguyện ý vì con bỏ ra tất cả. Du Du, đau khổ trước kia con nên quên đi.”

Có một số việc, hai cha con không cần nói rõ. Dù sao thời gian có hạn, có mấy lời chỉ có chôn ở trong lòng, đến lúc nên dừng.

Nhưng là hai cha con cô đều hiểu.

“Cám ơn cha! Con sẽ chờ.” Du Du cũng nắm chặt tay phụ thân.

Nam Phi Cape Town.

Bóng đêm tràn ngập ven biển, ngọn gió ẩm áp lướt nhẹ qua ánh đèn sáng chói ở đường phố. Trong quán bar , người da trắng và người da đen thỉnh thoảng lui tới.

Một cái đèn nê ông hai màu Hồng Lam lóng lánh bên ngoài quầy rượu, một người tư thế yếu điệu, có cô gái tóc vàng thướt tha đi tới. Cô gái đi tới cửa thì bên kia cái ô có một người thanh niên da đen nhìn chăm chăm vào váy ngắn màu đỏ của cô ấy.

Cô gái ngao mạn liếc hân, sau đó nhếch môi cười. Đôi môi xinh đẹp đỏ mọng giống như ngọn lửa, càng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Đội người đàn ông có chút không cam tâm xoay người tránh ra, cô liền đẩy cửa đi vào. Bên trong ánh đèn mờ ảo, nhưng lại cực kỳ náo nhiệt, nhiều người trẻ tuổi ôm nhau, người đàn ông trung niên mập mạp da trắng buồn bực uống một mình, còn có mấy người trẻ tuổi mở ra sòng bạc, nhiệt tình chơi bài tú-lô-kho.

Nhưng cô nàng tóc vàng không để ý những thứ này, mà đi thẳng vào bên trong hành lang quán rượu, đẩy ra một cái cửa gỗ màu đỏ.

Bên trong rất tối, một người đàn ông châu Á lười biếng ngồi ở trên ghế salon màu đen hút thuốc lá. Áo sơ mi vàng nhạt, quần dài màu đen. Toàn thân, lộ ra một tia nhàn hạ.

Cô gái vận vẹo thân thể đi lên cười hỏi: “Bạch, hôm nay trời qua như thế nào?”

Người đàn ông châu Á chậm tro thuốc lá, cười nói: “Bình thường.” Sau đó lại cười nói, “Phi Na, hôm nay cô thật đẹp.”

Bây giờ gọi là Bạch Như Phong, vốn tên của anh là Bạch Ngôn Sơ. Chỉ là, cái thân phận đó, đã chết.

Phi Na cúi đầu, sau đó từ trong ví của mình trong móc ra một cái súng lục màu đen đưa cho anh nói: “Đây là nước Đức chế tạo, dùng rất tốt! Đồ tốt!”

Bạch Ngôn Sơ nhận lấy, sau đó đặt ở bên tai dùng ngón tay gõ một cái, nhếch môi cười: “Quả nhiên rất tốt!”

Phi Na bước lên trước, kiêu mị nhìn anh, cười hỏi: “Bạch, anh sắp phải về nhà sao?”

Bạch Ngôn Sơ cầm cây súng lục bỏ vào túi quần của mình, sau đó dùng ngón tay đâm một chút vào lồng ngực, cười yếu ớt: “Nhà ở chỗ này!”

Ánh mắt Phi Na phiền muộn , liền cúi đầu nói: “Ba ngày sau, người của ‘ chồn đen ’ sẽ tới đây họp. Anh phải cẩn thận, bọn họ đối với người ngoại quốc rất không tốt! Nếu biết anh từ Trung Quốc tới, thì càng nhắm vào anh!”

Bạch Ngôn Sơ cảm kích nói: “Cảm ơn cô, Phi Na.”

Phi Na lại lần nữa đến gần, khom lưng đưa tay ôm lấy anh, hôn anh. Tốc độ của Phi Na rất nhanh làm cho anh không kịp phản ứng.

Đôi môi đỏ mọng trên mặt anh, tay cũng vòng thật chặt trên gáy của anh, bộ ngực đầy đặn mềm mại càng thêm dán sát vào lồng ngực của anh.

Lúc cả người Phi Na ngồi ở trên đùi anh thì Bạch Ngôn Sơ nhiên dùng sức đẩy Phi Na ra, sau đó đứng lên.

“Thật xin lỗi. . . . .” Anh nhìn Phi Na đang sững sờ, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Phi Na đỏ mặt vuốt tóc rối bời, cười một tiếng, sau đó nhún nhún vai: “Tôi hiểu!”

Bạch Ngôn Sơ điều chỉnh hô hấp, nói: “Cô sống ở chỗ này, thật sự an toàn sao?”

Phi Na cúi đầu, cười khổ: “Nhưng tôi sẽ không trở lại chóc của ba tôi. Tôi hận ông ta, hận ông ta làm vỡ nát tất cả, bao gồm tình yêu của tôi!”

Bề ngoài Cape Town xinh đẹp, tất cả Thế Lực Hắc Ám lặng lẽ tụ họp, không khí tội ác như ẩn như hiện. Những thứ này đại đa số nhân sĩ Hắc bang cũng phản đối chính phủ, từ chuyện buôn lậu súng ống đạn dược , buôn lậu thuốc phiện, thậm chí ám sát quan viên, tóm lại chuyện gì cũng làm.

Mà Phi Na là con gái của lão đại Hắc bang. Hắc bang này gọi là” Hạt Từ Vương“, biệt hiệu của cha cô kêu là “Hạt Từ Vương”, trên cánh tay mỗi thành viên bang phái bọn họ đều có một con bò cạp màu đỏ. Mà lúc trước “Chồn đen” cùng”Hồng Hạt Từ” là địch.

Bạch Ngôn Sơ đến Nam Phi liền biết Phi Na rời nhà ra đi, ban đầu không biết Phi Na là con gái lão đại hắc bang. Sau đó Phi Na mới nói cho anh biết, gia tộc của mình là Hắc bang thế gia, cha là Hạt Từ Vương. Phi Na rời nhà ra đi, là bởi vì cha của Phi Na chia rẽ cô và bạn trai, buộc bạn trai ở trước mặt cô cô nhảy lầu tự sát. Nguyên nhân là, tên tiểu tử kia không muốn gia nhập xã hội đen.

Bạch Ngôn Sơ vỗ vai Phi Na, dịu dàng nói: “Phi Na, kiên cường lên.”

Anh đã cô gái này kết hữu nghị. Bởi vì có Phi Na đứng ra bảo đảm cho anh thoát khỏi nhiều điều. Sau khi thông suốt, buôn bán mặc dù không phải là rất

hưng thịnh, nhưng sinh hoạt hàng ngày cũng dư dả rồi.

Phi Na thăm mền anh, anh cũng biết. Nhưng, anh lần lượt cự tuyệt, Phi Na cũng không hề rời anh. Phi Na đến ở cùng anh, chăm sóc anh. Anh đuổi cũng không đi, cũng chỉ phải cùng Phi Na “Ở chung”. Chỉ là, trước sau duy trì khoảng cách.

Mỗi lần nhìn ánh mắt cổ chấp của Phi Na, anh đều không tự chủ được nhớ tới Du Du.

Khi đó, cô gái xinh đẹp đó nhìn thẳng mặt anh, nói lớn tiếng: “Bạch Ngôn Sơ, tôi thích anh! Làm bạn trai của tôi đi!”

Mỗi lần anh nhớ lại, cũng sẽ quên mình cười yếu ớt. Để cho anh quên được mình đang ở đất khách quê người.

Ra ngoài nửa năm, anh nhớ cô nhớ đến đáy lòng cũng đau nhói. Mỗi lần tỉnh dậy, anh đều hận không được thể nhảy vào giấc mộng vừa rồi, hưng hăng ôm bóng dáng tuyệt vời đó không tha.

Du Du, người nhất định phải sống thật tốt. Anh sẽ trở về, chờ anh. Mỗi đêm anh đều nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ nói như vậy.

Phi Na nhìn anh thất thần, liền hỏi: “Bạch, anh đang nghĩ cái gì? Nhớ tới cô ấy sao?”

Bạch Ngôn Sơ cười cười: “Phi Na, không bằng chúng ta đi ra ngoài tránh mấy ngày chứ? Đợi đến ‘chồn đen’ đi rồi trở về!”

“Anh nguyên ý đi theo tôi? Thật tốt!” Phi Na nghe lời này vô cùng hưng phấn.

Nhưng thời điểm này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng đập thủy tinh, ngay sau đó là tiếng mọi người kêu lên. Cuối cùng là tiếng súng.

Bạch Ngôn Sơ biến sắc, nhìn về Phi Na mặt trắng xanh.

Sao người của “Chồn đen” lại đến nơi này? Chuyện gì đã xảy ra?

“Bạch! Có lẽ bọn họ đến rồi!” Phi Na lo lắng nói, cũng lấy súng lục từ trong ví ra để phòng.

“Chồn đen” hành động nơi nào, nơi đó sẽ phải gặp họa.

Bạch Ngôn Sơ cũng lấy súng lục ra, ngừng thờ nhìn chằm chằm cửa phòng.

Nửa năm qua vì sinh tồn, rất nhanh anh đã học xong bắn súng. Dĩ nhiên, tất cả đều là Phi Na dạy anh.

Không khí chợt đóng băng. Mùi nguy hiểm tới gần.

“Phanh. . . . .” Mấy tiếng súng vang lên, cửa phòng có mấy cái lỗ. Có người nổ súng.

Bạch Ngôn Sơ cùng Phi Na không suy nghĩ nhiều, lập tức giơ súng bắn, bắn về phía cửa. Mà cả quây rượu đã loạn thành một đoàn, tiếng người hét chói tai, đánh đập dã man kẻ xông vào, không ngừng có tiếng súng. . . . .

Hai người che chở lẫn nhau, đột xuất vòng vây, rút cuộc đã đến bên ngoài. Bạch Ngôn Sơ không có cơ hội nhìn quây rượu một chút, dẫn Phi Na một đường chạy như điên. Mà tiếng súng bén nhọn vẫn như cũ sát qua gió đêm, rất chói tai.

Người của “Chồn đen” hình như không có ý định bỏ qua cho bọn họ, một đường truy đuổi, ép bọn họ tới một cái hẻm nhỏ.

Trong hẻm nhỏ yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân dồn dập của hai người. Phi Na không ngừng quay đầu lại bắn, dùng thân thể của mình che cho Bạch Ngôn Sơ.

Có lẽ, những người kia nhận ra Phi Na là con gái “Hạt Từ Vương”, tính đẩy cô vào chỗ chết.

Một người da đen đầu trọc đuổi theo, giơ súng lên không chút lưu tình bóp cò. . . . .

“Cẩn thận! Bạch!” Phi Na hét chói tai, bước một bước dài tiến lên ôm lấy Bạch Ngôn Sơ. Viên đạn xuyên qua gió, trúng gáy cô, hưng hăng xuyên qua, lại từ phía trước cổ họng bắn ra. . . . .

Máu, màu đỏ đến chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 86

Bạch Ngôn Sơ ngưng ngẩn, một tay nắm lấy tay cô gái đang ở trong lòng mình. Cô cười cười, máu trào ra từ khóe miệng, sau đó nhắm mắt, vô lực khụy xuống.

Lại một hồi tiếng súng vang lên ở đầu ngõ, tên da đen đầu trọc bắn súng đột nhiên hết lên rồi ngã xuống đất, không nhúc nhích. Hiển nhiên, bộ ngựa bắt ve, chồm sẽ rình sau.

“Phi Na!” Bạch Ngôn Sơ hét lên, bắt chấp tất cả ôm lấy Phi Na ngã trên mặt đất. Áo sơ mi màu vàng nhạt của anh đã dính máu của Phi Na.

Cô vì cứu anh, chấn đạn thay anh. Anh ôm lấy cô, thân thể cô dần trở nên co quắp.

Tiếng bước chân dần dần tràn vào trong ngõ nhỏ, mấy bóng người màu đen đi tới. Bạch Ngôn Sơ cúi người xuống, ôm lấy thân thể đang run rẩy của Phi Na. Khóe miệng cô co rúm, phát ra âm thanh rên rỉ khe khẽ. Bạch Ngôn Sơ cúi đầu xuống, đưa lỗ tai đến gần bờ môi dính đầy máu tươi của cô để lắng nghe.

Sau lại mấy người kia cũng không có tiến lên, mà là ngưng nhìn một màn này. Một người đàn ông tóc đỏ cầm đầu, trên cánh tay trắng kiện xăm hình con bọ cạp màu nâu đỏ.

“Phi Na.” Bạch Ngôn Sơ trầm giọng nói.

“Bạch! Em yêu anh. . . .” Phi Na cố hết sức nói xong câu này, khóe miệng cuối cùng cũng dần dần khép lại. Con ngươi cũng trở nên bình định, vẻ rực rỡ biến mất trong nháy mắt.

Tay vô lực rũ xuống, súng lục cũng rớt xuống mặt đất.

Bạch Ngôn Sơ nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy cô. Thân thể của cô vẫn ấm áp hương thơm như cũ. Đáng tiếc, anh đã mất đi người đồng minh đáng tin cậy.

Cô vì cứu anh mà chết. Điều này làm anh trọn đời khó quên.

Người của “Hồng Hạt Tử” đều gờ súng lên, từng bước một chậm rãi tiến tới gần anh. Thế nhưng Bạch Ngôn Sơ không hề cầm lấy súng lục để phòng bị gì, mà chỉ vô cảm nhìn bọn họ, trong mắt cũng không có bất kỳ gợn sóng nào.

Anh không sợ hãi chút nào lại làm mấy người kia cảm thấy nghi ngờ, ngoài động tác gờ súng lên cũng không hề làm gì tiếp.

Cuối cùng Bạch Ngôn Sơ ngẩng đầu lên, đặt thi thể của Phi Na xuống rồi nói: “Giết chết tôi rồi cô ấy cũng không sống lại được. Tốt nhất là mấy người về nói lại với cha cô ấy, nói ông ấy có một cô con gái tốt!”

Người đàn ông cầm đầu cúi đầu, sau đó phát phát tay với mấy người phía sau, bảo bọn họ bỏ vũ khí xuống.

Sau đó, hắn cười lạnh với Bạch Ngôn Sơ: “Anh! Theo chúng tôi trở về chứ?”

=====

Sau cơn mưa giữa trưa trời có chút nóng bức. Du Du ngồi trên ghế sa lon uống Hồng Trà, liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động.

Còn nửa tiếng nữa, là có thể tới nhà trẻ đón con gái được rồi.

Mới vừa đặt cái cốc màu trắng xuống, chị Tiên đi tới, có chút chán nản nói: “Tiểu thư, vị Trình thiếu gia đó lại tới. Đang đứng ở cửa!”

Du Du cau mày, trái tim dâng lên nỗi phiền muộn.

Đã một tháng rồi, Trình Từ Thông vẫn không có ý tứ buông tha. Lúc thì mời đi du thuyền, lúc thì muốn mời ăn bữa tối dưới ánh nến, hôm nay không biết lại có tiết mục gì đây.

Cô không chán ghét Trình Từ Thông. Thật ra anh ta là người đàn ông lịch sự tao nhã, được giáo dục tốt, phong độ phi phàm, nói năng đúng mực. Rất nhiều phụ nữ sẽ thích người đàn ông tri thức lễ độ này.

Nhưng, cô thật sự không có hứng thú với anh ta.

Trình Từ Thông đã đi vào rồi. Có lẽ là khăn trang, trên khuôn mặt thanh tú có chút xanh xao. Anh ta đi lên phía trước, cung kính cười nói: “Đường tiểu thư, hôm nay cô có khỏe không?”

Du Du cố gắng nặn ra một nụ cười: “Cảm ơn, tôi ổn.” Sau đó lại nói thêm một câu, “Trình thiếu gia, về sau anh không cần phải vất vả như vậy.”

Đã rất rõ ràng rồi chứ? Chỉ mong anh ta hiểu.

Nhưng, câu trả lời của anh ta lại làm cho cô cảm thấy chán nản: “Tôi biết Đường tiểu thư muốn cự tuyệt tôi, nhưng tôi không muốn buông tha. Tôi thiếu, tôi sẽ cố gắng dành được cơ hội mà em dành cho tôi!”

Du Du bất đắc dĩ cười khổ: “Tính khí tôi rất kém, không thích hợp với anh!”

“Tôi sẽ khoan dung với người phụ nữ tôi yêu.” Trình Tử Thông dịu dàng cười nói.

Chị Tiên không biết từ lúc nào thì xuất hiện bên cạnh anh ta, thờ dãi nói: “Trình thiếu, không phải là tôi hắt nước lạnh vào cậu! Cậu rất tốt, nhưng so với cậu chủ, thì vẫn còn kém hơn một chút!”

Nói xong, chị tự biết mình lỡ lời, liền xin lỗi với Du Du: “Tiểu thư, tôi không có ý đó!”

Du Du lại cười nói: “Không sao! Chị đi xuống đi!” Sau đó lại ngoa ngoắt nhìn về phía Trình Tử Thông, “Trình Tử Thông, anh nghe thấy rồi đấy. Anh không cần phải lãng phí thời gian với tôi nữa, còn có rất nhiều người phụ nữ đang mong anh theo đuổi đấy, anh không nhất thiết phải để ý đến mẹ góa con côi chúng tôi! Cho dù tôi có tiếp nhận anh, nhưng chưa chắc con gái tôi đã thể! Trong lòng con bé chắc hẳn chỉ có chắc cha nó, điều này không thể thay thế được!”

Có mấy lời nói ra dĩ nhiên làm người khác rất đau đớn, nhưng cô vẫn phải nói. Thay vì cho anh ta ảo tưởng, chẳng bằng việc trực tiếp dập tắt tư tưởng tiến thủ của anh ta.

Trình Tử Thông than thở, rũ tay xuống cười nói: “Có lẽ, tôi không nên khư khư cố chấp!” Sau đó xoay người đi về phía cửa chính.

Đang lúc này, điện thoại di động của Du Du vang lên, là Kha Triết Nam gọi tới.

“A lô? Du Du, tớ đã ở cửa nhà trẻ rồi! Đợi lát nữa tớ sẽ đưa Đồng Đồng về, cậu yên tâm!”

Du Du cười than: “Sao cậu lại chạy đi đón nó rồi?”

Có vẻ cậu ấy quá xứng với chức cha nuôi rồi?

Bên kia Kha Triết Nam lại nói: “Ừ, dù sao tớ cũng không bận gì. Cậu cứ thoải mái mà tưới hoa uống trà đi.”

Du Du có chút áy náy nói: “Tiểu Nam, gần đây cậu luôn bận bịu chăm sóc tớ với Đồng Đồng, bỏ quên Hội Lý Tử cũng không hay!”

Kha Triết Nam lại ha ha cười không ngừng: “Ài, nếu cô ấy đến chuyện này cũng ăn dấm, thì cũng không cần làm bạn gái của Kha Triết Nam tớ nữa rồi!”

Du Du tức giận nói: “Tớ đang nhắc nhở cậu phải quan tâm nhiều tới người ta hơn đấy!”

“Được rồi được rồi! Ai, tớ thấy bọn trẻ đi ra rồi, không thèm nghe cậu nói nữa.”

Du Du không thể làm gì khác hơn là cúp điện thoại. Nhưng ngay sau đó lại có điện thoại gọi tới. Cô nhìn thấy hiển thị cuộc gọi đến, trong lòng khẽ run.

Là giáo viên của Đồng Đồng, cô giáo Trầm

“Chào cô, cô giáo Trầm!”

“Đây là phụ huynh của em Bạch Đồng phải không ạ? Xin lỗi vì đã quấy rầy! Cô có thể tới nhà trẻ một chuyến được không? Đồng Đồng mới vừa xảy ra tranh cãi với một bạn khác, nói bạn đó nói xấu cha em ấy, khóc rất thảm thương! Chúng tôi khuyên mãi nhưng em ấy cũng không ngừng khóc. Cô có thể tới đây không ạ?”

Du Du vội vàng đứng lên nói: “Cô giáo, tôi đến ngay! Cảm ơn cô!”

Vì vậy, cô vội vã lên xe, lái xe đến nhà trẻ. Sau khi đi đến phòng làm việc của giáo viên, liền gặp được Kha Triết Nam đang ôm khóc Đồng Đồng khe khẽ khuyên lơn, mà cô giáo Trầm đứng một bên cũng đang nói chuyện với một cô bé khác. Du Du đoán, điều này cũng cho phép chính là cùng Đồng Đồng xảy ra tranh chấp người bạn nhỏ gia trưởng.

Trầm lão sư liếc nhìn Du Du vừa mới tới, nói: “Đây là mẹ của em Bạch Đồng phải không? Đây là mẹ của em học sinh kia, Tô Oánh Oánh, tôi cũng vừa mới biết được sự việc, đoán chừng là do sự vô tình của trẻ con.”

Mà Đồng Đồng đang ở trong ngực Kha Triết Nam khi nhìn thấy mẫu thân đi vào, chỉ uất ức khóc kể lể: “Mẹ. . . . . Tô Oánh Oánh nói cha là người xấu, là kẻ giết người! Mẹ. . . . . Cha không phải là người xấu! Không phải người xấu!”

Trong lòng Du Du như bị dao đâm, gấp gáp nói: “Đồng Đồng ngoan! Đừng khóc nữa!”

Mà người phụ nữ kia vừa thấy nhìn thấy Du Du, mặt lập tức đỏ lên, có vẻ lúng túng khác thường, nói: “Tối hôm qua tôi vô tình nói chuyện phiếm với chồng, bị con bé nghe được mà thôi. Không ngờ nó lại nhớ chuyện đấy, nói ra trước mặt bạn Bạch Đồng. Ài, thật ra thì cũng là chuyện nhỏ thôi!”

Một bên Kha Triết Nam lại cười lạnh: “Vị phu nhân này, có mấy lời không thể để cho trẻ con tùy tiện nói ra đâu!”

Ngay sau đó cô giáo Trầm cũng nói nghiêm túc: “Mẹ của Tô Oánh Oánh à, tâm hồn và danh dự của mỗi đứa bé đều cần người lớn chúng ta bảo vệ! Mặc dù Tô Oánh Oánh chỉ là vô tình thôi, nhưng đã tạo thành vết thương cho Bạch Đồng. Tôi hi vọng cô sẽ nói chuyện với con mình, không nên dồn đại lung tung về bạn học!”

Sắc mặt của người phụ nữ càng thêm khó coi, liền cúi đầu nói: “Thật xin lỗi! Tôi sẽ dạy dỗ lại con bé.”

Du Du lại vô tâm không để ý tới cô ta, mà chỉ đi qua ôm lấy con gái, khuyên nhủ: “Bảo bối, không phải sợ! Đừng tức giận!”

Đồng Đồng áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong ngực cô, không ngừng nói: “Cha không phải người xấu, không phải người xấu. . . . .”

Kha Triết Nam than thở, một tay khoác lên trên vai Du Du, nhỏ giọng nói: “Mặc dù tớ chán ghét tên Bạch Ngôn Sơ kia, nhưng lại không thể không bội phục anh ta nuôi được con gái sùng bái mình như vậy!”

Du Du hơi đỏ mặt, dùng hai tay ôm chặt Đồng Đồng nói: “Kiên cường chút đi! Tiểu công chúa là tuyệt nhất rồi!”

Lúc này Đồng Đồng mới ngừng khóc. Kha Triết Nam khom lưng ghé khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, cười nói: “Tiểu công chúa, sau cơn mưa trời lại sáng rồi, chúng ta đi ăn kem nhé?”

Đồng Đồng nháy nháy mắt, cười nói: “Được! Tuyệt quá!”

“Ài, cả ngày cậu chỉ biết đưa con bé đi chơi đi ăn thôi! Sẽ làm hư nó đấy!” Du Du lại cau mày nói.

Kha Triết Nam lại hùng hồn nói: “Này, tớ chỉ muốn tuổi thơ của con bé tràn đầy mùi thơm của thức ăn thôi mà?”

Đồng Đồng cũng không bình tĩnh đứng lên: “Cha nuôi, mẹ, chúng ta đi nhanh đi! Con muốn ăn kem chocolate!”

Thấy con gái đáng yêu ngây thơ như thế, Du Du chợt cảm thấy trong lòng ấm áp khoan khoái. Nếu như nói Bạch Ngôn Sơ mang tới nhiều nỗi đau cho cô hơn là ngọt ngào, thì đứa con gái này chính là phúc lợi lớn nhất mà anh mang đến cho cô.

Vì tiểu thiên sứ, oán hận của cô dành cho Bạch Ngôn Sơ lúc trước đã dần dần tiêu tán.

=====

Sau khi đến quán kem ăn hết một cốc kem chocolate, khuôn mặt nhỏ nhắn tối tăm của Đồng Đồng mới vui vẻ trở lại, hoàn toàn quên mất chuyện không vui vừa nãy.

Du Du thở dài nói: “Kem có mê lực lớn như vậy đấy!”

Kha Triết Nam lại “Phì” một tiếng, bắt ngờ mỉm cười.

Đồng Đồng lại nghiêm trang nói: “Về sau nếu không vui, con sẽ đi ăn kem.”

Du Du cũng cười đứng lên: “Cái con bé này, sao càng ngày lại càng trở nên kì lạ hơn rồi!”

Đồng Đồng lại nghiêm túc ngắm nhìn cô, nặng nề mà hỏi: “Mẹ, không phải là mẹ đã nói, chỉ cần con kiên cường hơn, cha sẽ về nhà sao? Sao cha lại bận rộn như vậy, vẫn chưa trở lại? Cha không quan tâm tới chúng ta nữa sao?”

Kha Triết Nam vội vàng nhìn Du Du một cái, lại thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô. Hiển nhiên, cô không có chuẩn bị tâm tư nghênh đón vấn đề này của con bé.

Điện thoại di động của Du Du lại vang lên, vừa nhìn, là Lâm Như Nguyệt gọi tới.

“A lô? Di Nguyệt à? Di về rồi à?” Cô hỏi.

Ba năm này, Lâm Như Nguyệt thường xuyên đi Anh quốc. Đối với chuyện này Du Du cũng không ngăn cản, dù sao cha cũng đã đi tù, Lâm Như Nguyệt tịch tịch khó nhịn, cần tìm kiếm điều vui vẻ mới cũng là bình thường. Nhưng, cũng may Lâm Như Nguyệt vẫn yêu thích Đồng Đồng, sẽ dành thời gian bay về thăm đứa bé, cũng thường đưa con bé đi chơi. Đối với bà ngoại trẻ tuổi này mặc dù Đồng Đồng không phải là rất thân thiết, nhưng cũng không phải rất ghét.

“Vâng, con sẽ đưaa con bé về.” Du Du nói xong liền cúp điện thoại, nói với Đồng Đồng, “Bảo bối, bà ngoại muốn gặp con một chút!”

Đồng Đồng có chút thất vọng gật đầu một cái: “Vâng ạ.”

Kha Triết Nam vội vàng vuốt đầu con bé: “Ngoan lắm!”

Trên đường về, Du Du đột nhiên nhắc tới một chuyện: “Tiểu Nam, thời gian trước tớ gặp được di của Giang Tâm Di. Bà ấy nói Nini có bệnh tim bẩm sinh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ.”

Chỉ là cô không có nói mình đã đưa cho dì của Giang Tâm Di một khoản tiền.

Kha Triết Nam trầm ngâm mấy giây, mỉm cười nói: “Thật ra thì tớ vẫn để ý tới chuyện của nó, cũng biết chuyện con bé bị bệnh, tớ cũng đã cho dì của Giang Tâm Di một khoản tiền, nhưng bà ấy không dám nhận. Ban đầu cha tớ kiên quyết sẽ không nhận đưa bé này, cho nên tớ chỉ có thể làm như vậy thôi.”

Sau đó hẳn lại buồn bã thêm một câu, “Nhưng dù sao đứa bé kia cũng là cháu gái của tớ, là con gái của anh trai tớ.”

Du Du gật đầu một cái, lại không nói chuyện.

Kha Triết Nam tiếp tục chuyên tâm lái xe, không nói chuyện nữa.

=====

Xuân rồi tới đông, ba năm trôi qua rất nhanh.

Trong ba năm này, Kha Triết Nam đã lập gia đình với Giang Xuyên Hội Lý tử, sau khi cưới tiếp tục kinh doanh hai văn phòng của hắn, thường xuyên chạy đi chạy lại giữa Hương thành và Tokyo. Mà bên kia, quan hệ giữa Từ Thi Thi và Tiền Sâm cũng cởi mở hơn, mặc dù đã từng kết hôn, nhưng tình cảm ổn định, vô cùng hài hòa.

Thời tiết tháng ba, mưa phùn rả rích, không khí ẩm ướt. Du Du lái xe, đeo tai nghe nghe Điền Phương báo cáo.

“Hai ngày nay thị trường chứng khoán rất ổn định, không có biến động lớn. . . . . Nếu cô muốn xem bảng báo cáo tháng trước, tôi sẽ lập tức cho người chuẩn bị. . . . .”

Du Du cười cười: “Tôi tin tưởng anh! Chuyện để anh làm, tôi rất yên tâm.”

Điền phương ôn hòa hỏi: “Đại hội cổ đông cuối tuần này cô sẽ tham dự sao?”

Du Du đáp: “Tôi sẽ đi!”

Ba năm nay, Điền Phương vẫn luôn báo cáo tình hình cơ bản của công ty và thị trường chứng khoán. Mặc dù Du Du không trực tiếp quản lý công ty, nhưng vẫn sẽ nghiêm túc nghe hắn báo cáo và phân tích, nói lên đề nghị của mình. Cô cũng tham dự đại hội cổ đông, tham dự thảo luận phương án.

Hoa An sau khi qua tay cha mình và Bạch NGôn Sơ, lại rơi vào trong tay cô gái yếu ớt này. Đây có lẽ là Thượng Đế đùa giỡn với cô phải không?

Trong cơn mưa phùn, cô lái xe lên núi. Đang ở chỗ khúc quanh, cô liếc thấy trong kính chiếu hậu có một chiếc xe màu đen phía sau, theo đuôi xe của cô ổn định đi theo.

Mới đầu cô không cũng không để ý lắm, nhưng khi cô phát hiện này tốc độ của chiếc xe này vẫn không nhanh không chậm, tốc độ cũng điều chỉnh theo cô thì cô vừa cảm thấy kinh ngạc vừa lo lắng.

Chẳng lẽ là đang theo dõi mình? Trong lòng cô run lên.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 87

Editor: Nam Cung Nguyệt

Chiếc xe kia là một chiếc Rolls-Royce màu đen. Đã đi theo xe của cô ba con đường, vẫn còn tiếp tục theo cô lên núi. Mai Viên ở sườn núi phía Nam, Du Du tiếp tục tăng tốc độ, cố gắng thoát khỏi chiếc xe đang bám đuôi.

Ở khúc quanh cuối cùng thì cô tăng tốc độ, thành công thoát khỏi chiếc xe Rolls-Royce kia, dần dần tiến vào cổng Mai Viên.

Sau khi về đến nhà, liền thấy chị Tiên cười nói: “Tiểu thư, cô đã về? Cô có muốn ăn hải sâm hấp không?” u

Du Du cười lắc đầu, lại hỏi, “Đồng Đồng đâu?”

Chị Tiên chỉ vào phòng của Đồng Đồng cười nói: “Vừa về nhà đã ở chỗ đó làm thủ công ! Nửa năm sau có thể học tiểu học rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh!”

Đúng, nửa năm sau đã được sáu tuổi rồi, có thể học tiểu học rồi. Thời gian như con thoi, trôi qua rất nhanh.

Bạch Ngôn Sơ cũng đã “Chết” ba năm.

Nói thật, ba năm này, có lẽ là bởi vì đem tất cả nỗi nhớ ở lên con gái, Du Du cũng không phải là rất nhớ anh.

Nhưng cô lại không dám tưởng tượng: Nếu như cả đời cô cũng không chờ anh trở lại được, thì sẽ như thế nào?

Có lẽ, qua hai kiếp, cô vẫn là không cách nào cùng anh hạnh phúc. Kiếp Trước là cô bỏ mình ngoài ý muốn, mà kiếp này thì anh biến mất không rõ tung tích.

Anh và cô, chưa bao giờ chính thức có nhau.

Anh và cô yêu hận rồi rồi, có lẽ hoàn toàn đã chấm dứt, còn dư lại chính là những ngày yên tĩnh của cô. Thật ra thì thỉnh thoảng cô tưởng tượng, anh đang một chỗ xa lạ, gặp được một người phụ nữ khác, đối với anh còn tốt hơn cô, kết hôn sinh con, rất hạnh phúc.

Có lẽ cô nên chuẩn bị nếu anh không trở lại?

Đồng Đồng từ trong phòng chạy ra, trong tay giơ bức tranh màu sắc sặc sỡ, kêu lên: “Mẹ. . . . . Mẹ về rồi? Mẹ xem, con vẽ một bức tranh! Tên là 《cha làm hòa tiền》.” diendanlequydon

Trong lòng Du Du chấn động, cười hỏi: “Tại sao con lại vẽ cái này?”

Đồng Đồng lại tràn đầy mong đợi nói: “Cha ngồi lên hóa tiền sẽ chạy nhanh hơn, sẽ sớm trở về đoàn tụ cùng chúng ta ! Mẹ, không phải mẹ nói cha ở chỗ rất xa sao? Cha cũng nên trở lại rồi? Sao cha lại chưa trở về đoàn tụ cùng chúng ta ?”

Đáy lòng Du Du co quắp, miễn cưỡng cười nói: “Có lẽ chúng ta còn phải đợi một chút !” Thật ra thì cô rất muốn hỏi Đồng Đồng, “Đồng Đồng, nếu cha vĩnh viễn không trở về, con nghĩ như thế nào?”

Suy nghĩ một chút rất là tàn nhẫn, cô định chịu đựng không có hỏi.

“Con xin lỗi, mẹ! Con sẽ không nói cha như vậy nữa.” Đồng Đồng đột nhiên cười, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rực đầy sức sống.

Đồng Đồng đã sắp sáu tuổi, đã tương đối hiểu chuyện. Huống chi, Đồng Đồng so với các bạn bình thường hiểu chuyện hơn, cũng độc lập hơn. Có lúc, thậm chí Đồng Đồng còn quan tâm cảm xúc của mẹ .

Du Du đột nhiên cầm tay Đồng Đồng, ngồi xuống nhìn Đồng Đồng, “Đồng Đồng, ! Nhìn mẹ!”

Đồng Đồng sửng sốt: “Mẹ.”

“Con nói cho mẹ biết, con hy vọng gặp cha ở tình huống nào?”

Đồng Đồng suy nghĩ, nói: “Con hi vọng lúc con đang ngủ cha trở về, ôm con, hôn con.”

Nước mắt của Du Du đột nhiên chảy xuống. Đồng Đồng trông thấy, vội vàng đưa tay lên lau, hỏi: “Mẹ, con lại nói sai sao? Mẹ đừng tức giận a!”

Thật là đứa bé hiểu chuyện! Trong lòng Du Du càng thêm đau đớn, nhưng cũng rất vui mừng.

Nước mắt chảy xuống, nhưng ngoài miệng lại cười.

“Mẹ!” Đồng Đồng ôm cổ mẹ, khuyên nhủ, “Đừng khóc nữa mẹ! Ngoan!”

Du Du vừa cười vừa khóc: “Đồng Đồng thật biết nghe lời ! Mẹ không tức giận, mẹ là đang vui!”

=====

Buổi tối, Từ Thi Thi cùng Tiền Sâm đi thăm Du Du.

Lúc uống trà, Du Du cười hỏi: “Khi nào thì làm đám cưới?” Lại vỗ đầu gối bạn thân, “Chẳng lẽ tính toán có con mới cưới?”

Từ Thi Thi đỏ mặt, đấm cô: “Đánh cậu!”

Về mặt Tiền Sâm cũng có chút không được tự nhiên, cười cười: “ Trong khoảng thời gian tôi rất bận, hết bận sẽ cầu hôn Thi Thi!”

Du Du cười hỏi: “Thật?” Sau đó lại nhìn Từ Thi Thi sắc mặt mặt hồng hào, “Oa, xem ra đã có kế hoạch rồi?”

Từ Thi Thi lại nói, “Cậu thì sao? Cậu tính ở cùng Đồng Đồng suốt đời?”

Tiền Sâm cũng cười hỏi, “Không có ý định tìm một người đàn ông sao?”

Trong lòng Du Du hơi suy sụp, ngoài miệng cũng cười rất cứng ngắc: “Tôi không có tình lực đi tìm hiểu đàn ông.”

Từ Thi Thi thở dài nói: “Nhưng là lâu dài cũng không phải là biện pháp.”

Tiền Sâm đột nhiên hỏi, “Lâu rồi tôi chưa gặp qua Đồng Đồng rồi, tôi đi tìm Đồng Đồng nói chuyện một chút được không?”

Du Du chỉ phòng của Đồng Đồng, “Nó đang vẽ tranh.”

Nhưng trong nội tâm lại có chút khản trương.

Cô không quên ba năm trước đây, sau khi Giang Tâm Di chết, Tiền Sâm không ngừng đến nhà cô thăm dò tình hình.

“Hà? Thật sao? Tôi đi xem Đồng Đồng một chút.” Tiền Sâm đứng lên.

“Đừng dọa Đồng Đồng! Anh thu hồi bộ dạng cảnh sát nghiêm túc đi!” Từ Thi Thi dặn dò hần.

Tiền Sâm cười nói: “Tuân lệnh!” Liền đi vào phòng của Đồng Đồng.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, Từ Thi Thi cười: “Cậu thấy anh ấy cùng tớ thật sự thích hợp sao?”

Du Du khẽ cười nói: “Thật ra thì, đàn ông đều không sai biệt lắm.”

“Du Du, thật ra thì có một chuyện tớ vẫn rất muốn hỏi cậu. Ba năm nay, vẫn ở trong lòng tớ.” Từ Thi Thi đột nhiên nghiêm trọng.

Nghe được giọng của bạn thân đột nhiên trở nên nghiêm trọng, Du Du cảm thấy có chút quái dị: “Sao vậy?”

“Tớ cũng không biết nói thế nào! Dù sao, tớ cảm thấy, vụ án của Bạch Ngôn Sơ có chút quái dị.”

Du Du đứng lên, nói: “Tớ lấy thêm trà cho cậu.”

Từ Thi Thi lại nói: “Cậu yên tâm! Tớ không có nói cho A Sâm!”

Du Du cười nói: “Cám ơn cậu.”

Từ Thi Thi lại nhỏ giọng hỏi: “Du Du, Bạch Ngôn Sơ giết Giang Tâm Di phải không?”

“Thi Thi, nếu là như vậy thì thế nào?” Du Du nhìn thẳng bạn tốt của mình hỏi, “Coi như anh ấy giúp tớ với cùng Đồng Đồng an toàn, giết nữ nhân kia thì thế nào? Có phải nói anh ấy tội ác tày trời đáng lẽ nên bị cảnh sát truy nã bị ném vào ngục giam sống hết một đời hay không?”

Từ Thi Thi cười khò: “Tớ không có nói như vậy. Thôi, tớ sẽ không đề cập tới chuyện này nữa, cậu cũng đừng tức giận!”

Du Du hưng hăng vỗ khay trà, cười lạnh nói: “Cậu muốn chứng tỏ cái gì? Muốn nói tớ gât người? Lừa gạt mọi người? Bao che việc chồng mình giết người, thậm chí tớ cũng là đồng lõa?”

Từ Thi Thi ngẩng ngẩng cả người. Hai người có hai mươi mấy năm làm chị em, Du Du còn chưa bao giờ đối với cô như vậy.

Sinh nhật hai người còn kém nhau hai mươi ngày, Du Du lớn hơn cô. Nhớ lúc cô chín tuổi, hai người đi ra ngoài chơi đến khi trời tối, có con chó đuôi theo hai người tới cuối ngõ nhỏ. Khi đó, Du Du ôm từ cô, đứng trước cô, bắp chân của Du Du bị con chó cắn. Kết quả, Du Du phải nằm viện ba ngày mới khỏi.

Từ Thi Thi nhớ tới chuyện cũ, nước mắt chảy xuống.

Du Du cũng nhìn ra vẻ mặt Thi Thi thay đổi, mới biết vừa rồi mình đã nặng lời, liền thở dài nói, “Thật xin lỗi, vừa rồi tớ không nên tức giận như vậy.”

Từ Thi Thi xoa mắt một chút, vỗ vai cô nói: “Cậu còn đề cho Tiền Sâm đi gặp Đồng Đồng, không sợ anh ấy hỏi ra cái gì à?”

Du Du ngạc nhiên, cứng ngắc cười nói: “Đồng Đồng không biết cái gì.”

Từ Thi Thi dịu dàng nói: “Cậu yên tâm, tớ đi gọi anh ấy ra đây. Nhưng, cậu không cần một mình chống đỡ.” Liền xoay người đi về phía phòng Đồng Đồng.

Trong lòng Du Du cảm xúc dâng trào, ngũ vị tạp trần.

Ba năm qua, cô vẫn chống đỡ rất vất vả, rất mệt mỏi, nhiều lần đều muốn sụp đổ. Nhưng là, Mary đều sẽ khuyên cô: “Nếu có duyên, Ngôn Sơ sẽ trở lại. Có lẽ Ngôn Sơ là thân bất do kỷ.”

Bạch Ngôn Sơ sẽ trở về sao?

Cô còn có thể thân nhiên tiếp nhận anh sau ba năm sao? Anh cũng sẽ tiếp nhận cô sao?

Đợi Tiền Sâm, Từ Thi Thi đi rồi, Du Du gọi Đồng Đồng vào, hỏi: “Chú Tiền Sâm hỏi con cái gì?”

Đồng Đồng mở to hai mắt nói: “Chú hỏi con về cái gì? Con liền nói con về《cha làm hòa tiền》.”

“Còn gì nữa không?”

“Chú còn hỏi con, mẹ có nói cho con biết cha ở đâu không?”

Trong lòng Du Du chấn động, hỏi: “Con trả lời như thế nào?”

Đồng Đồng cười nói: “Con nói cha ở trên bầu trời làm Hòa Tiền! Mẹ nói với con như vậy!”

Nguy hiểm thật! Xem ra Đồng Đồng thông minh hiểu chuyện vượt qua tưởng tượng của cô. Du Du thở phào nhẹ nhõm, ôm Đồng Đồng.

Đồng Đồng lại nói: “Mẹ, con muốn đem tiểu công chúa của con trở về!”

“Tiểu công chúa” là Barbie mà Đồng Đồng thích nhất, là Bạch Ngôn Sơ mua cho Đồng Đồng.

“Ừ, ở đâu vậy?”

“Ở trên xích đu. Để con đi lấy!” Đồng Đồng nói.

Du Du lo lắng, nói: “Trời tối rồi, để mẹ đi lấy giúp con!”

Đồng Đồng lại nói: “Mẹ, con muốn đi cùng mẹ!”

Du Du cùng Đồng Đồng đi đến trong vườn tìm Barbie, đi tới trước xích đu, quả thật thấy Barbie ở đó.

“Ồ chỗ này!” Đồng Đồng kêu to, đưa tay cầm Barbie lên, yêu thương ôm vào trong ngực.

Đang lúc này, Du Du đột nhiên cảm thấy trong bụi cây có tiếng “Soàn soạt “. Làm cho cô rung mình, lỗ chân lông co rụt lại.

Hình như là một con vật đang đi lại, hoặc là một loại động vật rất to lớn rất nhanh nhẹn.

Trong lòng hoảng sợ, Du Du vội vàng kéo Đồng Đồng chạy vào bên trong, cũng không nói chuyện. Đồng Đồng cơ hồ bị cô nhấc lên, vội vàng lớn tiếng hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại kéo con chạy nhanh như vậy?”

Du Du thở nhẹ, nói: “Trời tối rồi, mẹ nghĩ con nên đi ngủ rồi!”

Ánh mắt lại nhìn chăm chăm lá cây vẫn còn đang dao động. Bỗng trực giác của cô, ở trong đó chắc chắn có người. Hoặc là, có người đã từng núp ở nơi đó.

Bọn trộm sao? Nhưng nơi này là một khu biệt thự sang trọng, từ trước đến nay an toàn, rất ít người lạ lui tới.

Cô liên hệ chuyện vừa rồi cùng chuyện chiếc kia Rolls-Royce bám đuôi.

Sao chuyện lạ càng ngày càng nhiều?

Cô không có cách nào nghĩ tiếp, bởi vì càng nghĩ trong lòng càng hoảng sợ.

Vội vàng đưa Đồng Đồng đi tắm thay quần áo. Sau đó, dụ dỗ Đồng Đồng đi ngủ.

Đêm nay, cô vẫn hoài nghi, cảm thấy có người bên ngoài cửa sổ nhìn chăm chú vào từng cử động của mình.

Sáng sớm hôm sau, cô thấy được Đồng Đồng tay cầm một cái lắc tay màu vàng ở trước bàn ăn, chơi nửa ngày cũng không ăn điểm tâm. Cô thấy kỳ quái, không nhịn được hỏi: “Con đang chơi cái gì vậy? Lắc tay ở đâu vậy?”

Đồng Đồng trả lời làm cho nàng ngạc nhiên: “Tối hôm qua con lấy ở trên cổ của ‘tiểu công chúa’ xuống.” Vừa nói vừa giơ cái lắc tay lên hỏi mẹ, “Mẹ, có đẹp không?”

Du Du lấy lắc tay màu vàng trong tay Đồng Đồng nhìn chăm chú, lại càng hoảng sợ, lui một bước.

Lắc tay này vừa nhỏ vừa tinh vi, còn có một hình trái tim treo lủng lẳng. Rất đẹp, chất liệu là bạch kim, giá tiền cũng không nhỏ. Mà kỳ quái chính là vòng

tay này thật sự nhìn rất quen mắt.

Nhìn một chút, trong đầu cô đột nhiên thoáng qua một tia sáng.

Tuần trước cô ở một quyển Fashion Magazine thấy cái lắc tay này, là lắc tay tiffany mùa xuân.

Cồi đời này, không có mấy người biết cô thích nhãn hiệu này!

Nhưng lắc tay này sao lại ở trên cổ của Barbie “Tiểu công chúa”? Bóng đèn đêm qua núp ở rừng cây, cùng cái lắc tay này có liên hệ gì?

Du Du chán nản ngồi xuống.

Đồng Đồng hỏi: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Cô hoàn hồn, cầm sợi giây chuyền lên nói, “Bảo bảo, cái lắc tay này có lẽ là người khác vứt đi, con không cần chơi. Mẹ sẽ cắt cái lắc tay này, đến lúc đó trả lại cho người khác.

“

Đồng Đồng rất nghe lời, gật đầu một cái: “Không phải đồ của mình không thể nhận.”

Du Du cười nói: “Đúng rồi, con ăn điểm tâm đi!”

=====

Chiều hôm đó, Du Du đang tưới hoa ở vườn hoa đột nhiên nhận được điện thoại của Điền Phương: “Phu nhân, có chuyện tôi cảm thấy phải báo cho phu nhân!”

“Chuyện gì?” Du Du thấy giọng điệu của hân tương đối gấp gáp, liền hỏi.

“Có người nói nhà của mẹ học trường lúc trước bị đốt, đã bắt đầu xây lại! Công trình tiến triển rất nhanh!”

Du Du cảm thấy kinh ngạc, hỏi: “Chuyện này là thật? Cậu đã nhìn thấy rồi?”

“Tôi còn chưa kịp nhìn, liền vội vàng nói cho phu nhân biết. Tôi lập tức đi qua nhìn một chút!”

“Tôi cũng đi! Cậu tới đón tôi được không?”

Gần hai mươi phút sau, Du Du đến nhà của Chu Tuyết Phi. Sau khi xuống xe cô nhìn thấy, quả thật như Điền Phương nói. Căn nhà đã được xây lại, đã làm móng tốt, bắt đầu xây tường bên ngoài.

Điền Phương vội vàng đi tới trước mặt một công nhân, cười hỏi: “Xin hỏi, nhà này là bắt đầu xây lúc nào vậy?”

Công nhân trả lời: “Hơn một tháng trước!”

“Vậy cậu có biết người bỏ vốn là ai không?”

Tác giả có lời muốn nói:

Luôn là có đặt, không có nhấn lại. Đoán chừng là ta viết đồng căn bã, ta ngồi chồm hổm góc tường đi. . .

Mọi người đoán một chút là cái gì tiết tấu chứ? Án các người trái tim nhỏ a! Hắc hắc. . .

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 88

Edit: Cẩm Tú

Người công nhân lạnh lùng nói: “Cấp trên của chúng tôi không nói tới vấn đề này!” Sau đó sột ruột xoay người đi làm việc.

Nơi này bụi bặm hơi nhiều, cho nên Điền Phương vội vàng mời Du Du lên xe, cười khò: “Không có tin tức.”

Du Du nhìn về phía công trường, mở miệng nói: “Trở về thôi!”

Đáy lòng lại cảm thấy cực kỳ rối loạn.

“Phu nhân, có phải có một số việc không bình thường phải không?” Điền Phương không nhận được nhỏ giọng hỏi.

“Điền, thật ra thì có chuyện tôi vẫn rất muốn hỏi anh. Hi vọng anh có thể trả lời thành thật.” Giọng nói Du Du rất thấp, lại mang theo tính chất ra lệnh.

Điền Phương sững sờ: “Cô hỏi đi.”

“Rốt cuộc là Ngôn Sơ bàn giao lại công việc và chuyển toàn bộ cổ phần sang cho tôi bằng cách nào?”

Du Du rất muốn biết rõ chi tiết tình hình lúc đó.

Điền Phương cau mày, bắt đầu nhớ lại: “Không lâu vào buổi chiều trước khi ngài ấy xảy ra chuyện, ngài ấy đặc biệt gọi tôi tới phòng làm việc của ngài ấy.”

Hắn nói, buổi chiều đó sau khi gọi hắn tới phòng làm việc, liền giao phó cho hắn, nếu anh có chuyện gì đó ngoài ý muốn phải rời khỏi đây, thì hãy chuyển toàn bộ số cổ phần của anh sang cho Du Du. Nhớ lại, anh còn đặc biệt nhấn mạnh: thật ra thì chuyện này lão gia tử cũng rất ủng hộ. Anh còn nói, nếu không có mình ở phía sau, nhất định Điền Phương phải bất chấp tất cả để duy trì địa vị cho Du Du ở trong ban hội đồng quản trị và cả trong công ty, không thể bị lay chuyển được.

“Phu nhân, lúc ấy học trưởng Bạch rất nghiêm túc, đương nhiên tôi cũng trình trọng cam kết, đồng ý. Mặc dù tôi cũng rất muốn biết tại sao đột nhiên ngài ấy lại như vậy, nhưng tôi không hỏi nhiều. Dù sao, trước đây tôi cũng khá hiểu về ngài ấy, biết ngài ấy không thích giải thích quá nhiều.”

Du Du gật đầu một cái, trong lòng lại bắt đầu gợn sóng. Nói như vậy, Bạch Ngôn Sơ đúng là đã chuẩn bị xong tất cả, vì mình phải đi xa nên có giữ lại đường lui.

“Trở về thôi!” Cô nén xuống vẻ bi thương trong đáy mắt, nói.

Điền Phương lại hỏi, “Chuyện ngôi nhà này, cô tính như thế nào?”

Du Du nói: “Giúp tôi bí mật dò la tin tức, tốt nhất là hãy tìm ra được người bỏ vốn xây nơi này là người phương nào?”

Cô không yên tâm được. Cảm giác có một số việc đang dần dần tiến đến gần mình, mà mình lại không thể đoán trước được mọi chuyện sẽ thay đổi như thế nào.

Loại cảm giác này thật sự quá bất an.

=====

Hôm nay là ngày tổ chức đại hội cổ đông của Hoa An. Vừa mới sáng sớm tinh mơ Điền Phương đã chở Du Du tới công ty.

Cô mặc bộ đầm Versace màu đen, tóc búi lên, bông tai kim cương lóe lên ánh sáng chói mắt. Du Du ăn mặc vừa thanh nhã mà lại trang trọng, lập tức dành được cái nhìn chăm chú của toàn bộ công ty.

Năm đó bị các vị cổ đông coi là một cô tiểu thư ngang ngược kiêu ngạo bốc đồng, nay đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành đoan trang.

Khi Du Du cùng các cổ đông ngồi vào chỗ của mình thì chỉ thấy nữ thư ký của Điền Phương từ cửa hội trường đi tới, vẻ mặt có chút sùng sốt.

Mọi người vừa thấy được nét mặt như vậy của cô ấy, cũng có chút hoang mang. Điền Phương lên tiếng hỏi: “Jane, sao vậy?”

Nữ thư ký điều chỉnh lại hô hấp, sau đó nói: “Phía dưới có người đưa vật này, nói nhất định phải giao cho Đường tiểu thư!”

Dứt lời, cô ấy lấy ra một hộp trang sức có vẻ lớn hơn hộp diêm một chút. Màu xanh xám, mặt ngoài được phủ nhung.

“Bảo vệ phía dưới đã kiểm tra qua chưa? Có phải vật nguy hiểm không?” Điền Phương lên tiếng hỏi.

“Đã kiểm tra qua máy quét, không phải vật nguy hiểm.”

“Đội đã nào...! Tôi xem trước một chút!” Điền Phương nhận lấy hộp trang sức trong tay thư ký.

Tất cả mọi người đều an tĩnh lại, nhìn chăm chăm vật kia, đều đang suy đoán rốt cuộc bên trong là cái gì?

Điền Phương cau mày, vẻ mặt khần trương mở ra. Chỉ thấy bên trong là một chiếc nhẫn kim cương, kim cương to đến độ gần như hơn cả quả trứng cút, ánh sáng gần như chiếu sáng mặt của hắn.

Nữ thư ký lộ vẻ kinh ngạc, kêu lên: “Là trứng bò câu!”

Lần đầu tiên cô tận mắt thấy được viên kim cương lớn như thế đấy!

Về mặt của Điền phương vô cùng phức tạp, không biết là thất vọng hay là hưng phấn: “Là nhẫn kim cương! Chuyện gì xảy ra vậy?”

Du Du lại ngơ ngác ngồi yên, đáy lòng gợn sóng.

Thật ra thì cô ý thức được điều gì đó, nhưng lại không dám xác định rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Loại cảm giác này thật mệt mỏi, chẳng bằng hoàn toàn không biết gì hoặc là hoàn toàn biết rõ. Loại cảm giác bị kẹp ở giữa này, thật sự làm cho cô sốt ruột.

Nữ thư ký tỉnh mắt, phát hiện dưới mặt nhẫn có kẹp một tờ giấy nhỏ, liền kêu lên: “Tờ giấy!”

Điền Phương vội vàng rút tờ giấy nhỏ ra, mở ra, sau đó lớn tiếng đọc nội dung bên trong: “Chúc Hoa An tiền đồ vô lượng! Tập đoàn Như Phong kính chúc.”

“Tập đoàn Như Phong?” Mọi người như lọt vào trong mê cung, bầu không khí trầm mặc bao phủ khắp căn phòng.

Hồ hấp của Du Du trở nên gấp gáp, hai tay nắm chặt lại thành quả đấm.

Máy cổ đồng bắt đầu bàn luận: “Phải hỏi bảo vệ phía dưới, rốt cuộc là ai đưa tới?”

“Đúng! Còn nữa, phải biết rõ người tặng đồ này có thiện ý hay ác ý?”

“Tôi chưa từng nghe nói tới tập đoàn Như Phong này! Là công ty mới sao?”

Vị cổ đồng có chút hài hước nói: “Thật ra thì, sao tôi cảm giác đây giống như cầu hôn vậy?”

Cũng khó trách ông ấy nói như vậy, chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy, nếu là để cầu hôn, thật sự là quá mạnh mẽ rồi.

Ánh mắt của mọi người gần như đều đồng loạt nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp ngồi ở chủ vị. Sắc mặt Du Du phấp phỏng, kinh ngạc im bật.

Chẳng lẽ có người dùng phương thức này để theo đuổi nữ tổng giám đốc cao quý xinh đẹp của Hoa An sao?

“Xin lỗi! Tôi...tôi muốn đi ra ngoài một chút!” Cô đột nhiên đứng dậy, vọt ra bên ngoài, tốc độ nhanh ngoài dự đoán của mọi người.

Cô chạy như điên đến trước thang máy, ấn nút xuống tầng một, chạy thẳng tới trước mặt nhân viên bảo vệ đứng trước cửa.

Chủ nhiệm bảo vệ nhìn thấy cô tức giận thở hổn hển, vội vàng hỏi: “Tổng giám đốc, ngài, ngài không sao chứ?”

“Rốt cuộc là ai đưa vật kia tới?” Cô hỏi.

Chủ nhiệm bảo vệ thành thật trả lời: “Là một người đàn ông đi xe gắn máy đưa tới, đội mũ bảo hiểm, không có lộ mặt ra! Anh ta nhấn mạnh, vật này nhất định phải cầm lên trên kia mới được mở ra, sau khi đưa đồ xong liền vội vã rời đi. Chúng tôi đã cho máy quét qua, vật kia không phải vật phẩm nguy hiểm.”

Hồ hấp của Du Du gấp gáp vô cùng, tiếp tục hỏi: “Người kia cao bao nhiêu? Mặc đồ như thế nào? Nói đi!”

“Vóc dáng rất cao! Mặc áo khoác màu đen.”

Du Du lui về sau một bước, cảm thấy hơi sức cả người như bị hút hết. Chủ nhiệm bảo vệ tiến lên đỡ lấy cô, ân cần nói: “Tiểu thư, ngài có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Du Du hít thở sâu một hơi, nói: “Tôi không sao.” Liền quay đầu xoay người, đi vào thang máy, trở lại trên lầu đi họp.

Gần như cả ngày cô đều ở trong công ty. Trong lúc đó, cô nghỉ ngơi ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc. Trên vách tường, có treo bức tranh chân dung khổ lớn của cha cô.

Lúc này cô mới đột nhiên nhớ tới một chuyện, đó chính là hai tháng sau cha được mãn hạn ra tù rồi.

Thư ký đưa trà nhân sâm tới cho cô, cô không uống, mà chỉ nhắm mắt tĩnh dưỡng. Sau khi nhắm mắt ngủ một hồi, cô mới tỉnh lại.

Cô vừa mở mắt còn chưa tới một giây thì chuông điện thoại vang lên. Hiện thị tên người gọi là chị Tiên.

Cô cầm lên nghe: “Chị Tiên, sao vậy?” Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lúc này là thời gian Đồng Đồng tan học.

“Tiểu thư. . . . . Đồng Đồng, con bé, không thấy con bé đâu cả!” Đầu kia chị Tiên nức nở nói, cảm xúc hiển nhiên rất kích động.

Trong nháy mắt bàn tay cầm điện thoại của Du Du trở nên mềm nhũn, vô lực, thiếu chút nữa thì vứt cả điện thoại đi động.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô run giọng hỏi.

“Sau khi tan học tôi đưa con bé trở về, nhưng con bé nhất đòi ăn bánh kem ở tiệm bánh ngọt Tiểu Tuyết đối diện nhà trẻ, còn nói mấy ngày nay có Tiểu Hùng mua cho rồi. Tôi liền đưa con bé đi mua, nói con bé ngồi ở trên ghế chờ tôi. Nhưng khi tôi mua bánh về rồi, liền phát hiện con bé đã không còn ngồi ở trên ghế nữa!”

Làm sao lại kỳ quái thế kia? Từ nhỏ Đồng Đồng cũng rất nghe lời, cũng rất thông minh, chắc là sẽ không đi với người xa lạ. Trừ phi là, con bé thấy được người mình quen.

Lời nói của chị Tiên đã không còn mạch lạc: “Tiểu thư. . . . . Chúng ta, chúng ta nên làm gì đây? Có phải con bé đã bị người xấu bắt đi rồi không?”

Du Du hít thở sâu một hơi để cho mình bình tĩnh một chút, nói: “Đừng nóng vội, trước tiên tôi gọi điện cho Thi Thi đã, nhờ cô ấy tìm giúp một tay. Trước tiên chị hãy nhớ lại xem, lúc đó chị có thấy được người nào khả nghi không?”

“Không có! Tôi không phát hiện ra ai cả!”

Du Du nói: “Trước tiên chúng ta phải tìm người cái đã! Đến lúc đó xem xét tình huống rồi nói sau.” Sau đó cúp điện thoại đi động, nhanh chân đi ra khỏi phòng làm việc, nói với Điền Phương đứng bên kia, “Điền phương, không thấy con gái của tôi đâu cả! Tôi muốn đi tìm con bé!”

Điền phương ngạc nhiên: “Đồng Đồng mất tích? Sao lại như vậy?”

Du Du còn không kịp nói nhiều với hân, sai bước đi vào thang máy. Điền Phương theo sát cô.

=====

Nửa giờ sau, Từ Thi Thi chạy tới Hồng Viên. Du Du chán nản mệt mỏi ngồi trên ghế sa lon, ngẩn người cau mày. Còn chị Tiên đứng một bên cũng không hơn, cứ lăm bằm.

Du Du không có trách cứ chị ấy, bởi vì chuyện vô cùng đột ngột, ai cũng không ngờ tới.

Còn Mai Tuyết liền mang theo vệ sĩ đi tìm những nơi có khả năng tìm ra con bé, tạm thời còn chưa có tin tức.

Từ Thi Thi hỏi chị Tiên, “Chị Tiên, lúc đó chị thật sự không phát hiện ra có ai khả nghi theo dõi hai người sao?”

Về mặt của chị Tiên trở nên ngầy ngốc nói: “Tôi không nghĩ ra! Tôi thật đáng chết, tóm lại là tôi thật đáng chết!”

Chị đã xấu hổ day dứt đến không chịu nổi rồi.

Du DU lại nói: “Chuyện này không thể trách chị được. Quá đột ngột, không ai ngờ tới được.”

Nếu như là ác ý bắt cóc, người xung quanh sẽ phải phát giác, đứa bé cũng sẽ hết to .

“Đứng rồi! Tôi nhớ được lúc ấy bên cạnh có người nói, thấy con bé tự đứng lên đi ra ngoài, giống như đang đuổi theo người nào đó!” Chị Tiên đột nhiên nói lớn tiếng.

Du Du cùng Từ Thi Thi cũng nhìn chị chăm chăm. Du Du còn đứng lên, vội vàng hỏi: “Là tự con bé đi ra?”

Chị Tiên gật đầu.

Từ Thi Thi cau mày, bắt đầu làm một phân tích đơn giản: “Như thế xem ra, con bé nhìn thấy người nào đó, sau đó tự con bé đi theo. Sau đó, người đó liền mang theo con bé đi, đến nay vẫn không có trở về.”

Du Du lại trở nên uể oải: “Rốt cuộc là ai?” Càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng loạn.

Chuyện lạ liên tiếp xảy ra, làm cho cô cực kỳ mệt mỏi.

“Đừng lo lắng! Tớ dự cảm, tạm thời con bé sẽ không gặp nguy hiểm. Bởi vì, tớ cho là sẽ không có người bắt cóc con bé, người nọ mang con bé đi, là có mục đích khác, hoặc là không phải chủ ý của người đó!” Từ Thi Thi lại tiếp tục phân tích.

Chị Tiên vội vàng hỏi: “Thật sao?”

Du Du đã không có hơi sức nói chuyện, liền nhắm hai mắt lăm bằm lầu bầu: “Trời cao vì cái gì phải hành hạ tôi như thế này? Lần này ngay cả đứa con của tôi cũng không bỏ qua?”

Từ Thi Thi vỗ vỗ lưng của cô, dịu dàng khuyên lơn: “Cậu đừng quá lo lắng! Cậu suy nghĩ một chút, người muốn làm hại cậu nhất là Giang Tâm Di. Hiện tại cô ta chết rồi, không còn ai muốn hại cậu nữa. Cho nên, tớ cho rằng hẳn là không có ai muốn làm hại con bé.”

“Tôi không biết! Tổ cảm thấy rất loạn.” Du Du cố nén nước mắt, bả đầu dựa vào tay vịn của ghế sofa.

Từ Thi Thi đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, liền nháy mắt với chị Tiên: “Tôi muốn ăn chè, chị Tiên làm cho tôi chút canh hạt sen được không?”

Tiên tỷ “Vâng” một tiếng, rồi đi vào phòng bếp.

Từ Thi Thi vỗ nhẹ vào lưng Du Du, nhỏ giọng nói: “Du Du, không có ai ở đây nữa, cậu nói thật đi. Có một số việc cậu vẫn gạt tở phải không?”

Du Du khó chịu ngốt ngát hỏi: “Cậu muốn hỏi gì à?”

Từ Thi Thi lại gần bên tai cô, nhỏ giọng hỏi, “Du Du, Bạch Ngôn Sơ thật sự đã chết rồi sao?”

Du Du chợt ngẩng đầu lên, sắc mặt biến hóa, nói: “Thi Thi, tại sao cậu lại hỏi cái này?”

“Nếu như cậu còn coi tở là người bạn tở, cần gì phải gạt tở? Những năm gần đây cậu khổ cực như vậy, mệt mỏi như vậy, không phải là bởi vì đáy lòng cậu vẫn đề ép một bí mật sao?”

Nước mắt Du Du xông ra: “Đúng, anh ấy chưa chết. Anh ấy chỉ là giả chết.”

Những năm này, cô vẫn mạnh mẽ chịu đựng. Nhưng, hôm nay ý chí của cô đã sắp mục nát, sụp đổ.

“Thật ra thì tở đã đoán được.” Từ Thi Thi thở dài.

Du Du ôm cô, sụt sùi khóc: “Thi Thi, tở nên làm thế nào?”

Từ Thi Thi vỗ lưng của cô, cười cười, “Không sao cả. Du Du, trước mắt cậu không cần phải làm gì cả. Chờ đợi chính là việc duy nhất cậu cần phải làm.”

Du Du lại hỏi: “Thi Thi, cậu sẽ nói chân tướng cho bạn trai cậu biết sao?”

Thật ra thì Tiên Sâm vẫn nhớ mãi không quên vụ án của Bạch Ngôn Sơ và Giang Tâm Di. Một khi phát giác chuyện die,n; da.nlze.qu;rydo/mn thì thể bị chặt đầu không phải là Bạch Ngôn Sơ, vậy chẳng phải là sẽ muốn lật lại bản án để điều tra lần nữa sao?

Từ Thi Thi cười thần nhiên: “Cậu yên tâm! Cõi đời này, có quá nhiều chuyện luật pháp không thể giải quyết!”

Nước mắt của Du Du chảy xuống lần nữa. Có một người bạn chân thành như vậy, cô quả thật chết cũng không tiếc.

Đột nhiên, điện thoại nhà vang lên. Làm cho hai cô giật mình. Từ Thi Thi vội vàng nói: “Tôi nhận cho!” Liền die,n; cầm điện thoại lên hỏi: “Xin chào, ai vậy?”

Bên kia một giọng đàn ông lạnh lùng vang lên, hỏi: “Đây có phải là Hồng viên không?”

Từ Thi Thi vội vàng đáp: “Đúng rồi! Anh là ai vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 89

Người đàn ông lạnh lùng nói: “Một tiếng sau Bạch Đồng Đồng sẽ bình an trở về ! Các người không cần đi tìm !” Dứt lời, liền cúp máy.

Từ Thi Thi nhúu đôi mi thanh tú lại, buồn bực để điện thoại xuống.

Du Du có chút e sợ hỏi: “Ai vậy? Người đó nói gì vậy?”

“Người đó nói là một tiếng sau Đồng Đồng sẽ bình an trở về!” Từ Thi Thi nói cho cô biết.

Du Du kinh ngạc hỏi: “Hắn không nói hắn là ai sao?”

Từ Thi Thi lại cười nói: “Không cần thiết biết! Chờ Đồng Đồng về nhà, mọi chuyện sẽ rõ!”

Du Du vẫn lo lắng như cũ: “Chúng ta có thể tin người này được không? Người này có nói dối chúng ta hay không ? Người này có cố ý nói dối chúng ta để trì hoãn thời gian hay không?”

Từ Thi Thi rất tự tin nói: “Cậu đừng lo lắng! Nếu là bọn cướp, thì sẽ cần tiền, nhất định sẽ mở miệng nói muốn có tiền. Nhưng người này không nói bất kỳ điều kiện gì, chỉ nói sẽ đưa Đồng Đồng về nhà. Chúng ta đợi một chút đi!”

Du Du nhìn hiển thị cuộc gọi, phát hiện là số điện thoại công cộng. Một mối vô lực ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Thi Thi, cậu đoán là ai?”

“Đáp án của tớ không quan trọng, quan trọng là cậu hy vọng là ai?” Từ Thi Thi cười hỏi.

Trong lòng Du Du hỗn loạn, cảm thấy trái tim như có đôi cánh sắp bay ra, cả người cũng rạo rực.

Cô không dám nghĩ, chẳng lẽ, anh thật sự đã trở lại? Anh mang Đồng Đồng đi? Thậm chí, mấy chuyện cô quái mấy ngày nay, đều do anh làm?

Nước mắt không tự chủ được lại chảy xuống. Cô không biết là vì đau đớn, hay vì vui mừng? Hay là chỉ là vì không cách nào bình tĩnh, không biết làm sao?

=====

Một giờ sau, rốt cuộc có tiếng Đồng Đồng gọi: “Mẹ! Mẹ!”

Từ Thi Thi với Du Du kịp phản ứng, vui mừng nói: “Người đó không lừa cậu! Nhìn đi Đồng Đồng đã trở về!”

Du Du như vừa mới tỉnh dậy, đứng lên, lao đảo chạy đến trước cửa nhà. Đồng Đồng cười tươi, nhào vào trong lòng cô: “Mẹ!”

Du Du ôm Đồng Đồng, hận không thể ôm chặt Đồng Đồng, khóc nói: “Con đã đi đâu vậy? Con đã dọa mẹ đấy!”

Nhưng Đồng Đồng lại làm người khác bất ngờ, bình tĩnh nói: “Con ở trên một con thuyền.”

Trên thuyền? Du Du hỏi: “Thuyền gì vậy?”

Lúc này cô mới phát hiện trên tay Đồng Đồng có một công chúa Baby xinh xắn. Tóc dài màu vàng kim, váy công chúa màu hồng.

Trong lòng cô rạo rực, hô hấp cũng dần dần đập.

Cả đời này, người đưa Baby cho Đồng Đồng chỉ có một người.

Là anh sao?

Nhưng Đồng Đồng lại nói: “Một chiếc thuyền nhỏ, có một chú đưa con đi!”

“Chú nào vậy?” Du Du vội vàng hỏi.

Đồng Đồng thành thật trả lời: “Con không biết chú ấy, nhưng chú ấy rất tốt.”

Du Du vừa gấp vừa giận: “Con có biết tùy tiện đi cùng người khác, rất nguy hiểm hay không? Mặc dù con đã không có chuyện gì bình an trở lại, nhưng tối nay nhất định mẹ phải phạt con!”

Cô rất tức giận. Dù thế nào, Đồng Đồng tùy tiện đi cùng người lạ chính là không đúng.

Đồng Đồng không có lập tức nhận sai, mà là nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói: “Con đã thấy cha rồi ! Con đã thấy cha!”

Từ từ chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, cô phải vịn lên sofa mới có thể đứng vững.

Là anh sao? Anh đã trở về? Anh trở về rồi!

Nước mắt của cô chảy xuống. Anh cứ nhiên lặng lẽ trở về, còn lặng lẽ núp trong bóng tối, canh chừng cô.

Từ Thi Thi đã đi ra, vội vàng hỏi: “Đồng Đồng, con nói con đã thấy ai?”

Đồng Đồng lại khóc, hết sức tủi thân: “Con đã thấy cha rồi ! Nhưng rất nhanh con lại không thấy nữa. . . . .”

Từ Thi Thi vội vàng an ủi vai của Đồng Đồng hỏi: “Đồng Đồng, con nhìn thấy cha ở đâu?”

“Con nhìn thấy cha ở tiệm bánh ngọt! Con vừa quay đầu lại liền nhìn thấy cha, con lập tức đi ra ngoài tìm cha, nhưng cha liền đi. Con lập tức chạy theo cha, còn gọi cha nữa, nhưng cha không để ý tới con, rất nhanh không thấy nữa! Sau đó có một chú đưa con lên xe, dẫn con lên thuyền!”

Từ Thi Thi hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó hẳn làm cái gì?”

Đồng Đồng nói: “Chú để con ngồi xuống, sau đó cho con ăn kẹo quả, rồi đưa cho con công chúa Baby.”

Từ Thi Thi lại hỏi: “Sau đó thì sao? Con có thấy ai nữa không?”

Đồng Đồng ngẩng đầu nhìn mẹ, nói: “Con không thấy.”

Từ Thi Thi lại hỏi: “Không phải là con nói con đã thấy cha rồi sao? Cha con không xuất hiện?”

Đồng Đồng lại khóc: “Cha không có xuất hiện! Không thấy cha! Không thấy cha!”

Sau đó, Đồng Đồng kéo tay của mẹ, kêu gào đứng lên: “Mẹ, mẹ dẫn con đi tìm cha! Đi tìm cha! Đi tìm cha!”

Nhưng Du Du không có cách nào bình tĩnh lại, liền hung hăng kéo tay của Đồng Đồng, lạnh lùng quát: “Ai cho con nói lung tung! Con nói nữa mẹ sẽ tức giận đó! Ai nói con thấy cha con, con nhìn lắm rồi!”

Nếu Đồng Đồng nói chuyện này ra ngoài. Chẳng phải là nói cho mọi người: Bạch Ngôn Sơ vẫn còn sống? Đã trở về?

Kinh động đến cảnh sát thì càng là phiền toái.

Đồng Đồng bị Du Du kéo vào trong phòng, cánh tay đã đỏ lên, liền khóc. Từ Thi Thi đau lòng, liền đi qua khuyên nhủ: “Du Du, bình tĩnh lại!”

Chị Tiên cũng chạy ra, nhìn thấy Đồng Đồng cực kỳ vui mừng: “Đồng Đồng đã trở lại? Thật tốt quá!” Để tôi nhìn một chút.

Du Du cản chị Tiên lại, quát lên: “Chị đừng tới đây! Tôi muốn dạy dỗ Đồng Đồng!”

Chị Tiên nhìn thấy vẻ mặt cô uy nghiêm, sắc mặt đỏ lên, lại bị dọa sợ phải lui về phòng bếp.

Mà Đồng Đồng lại hết sức quật cường nhìn Du Du, không nói một lời, chỉ yên lặng rơi lệ.

Đứa nhỏ này, thật đúng là làm cho cô đau lòng.

Rất lâu trước đây về mặt của Bạch Ngôn Sơ cũng như thế này, ánh mắt lạnh lùng, ngoài miệng không nói một lời. Hai cha con, đúng là rất giống nhau.

Trong lòng Du Du rất đau đớn, rất khó chịu. Cô có chút mất bình tĩnh, liền cầm gối lên, hung hăng đánh trên lưng Đồng Đồng, quát: “Có nói nói lung tung nữa hay không? Có nói nói lung tung nữa hay không? Có nói đã thấy cha nữa hay không? Không phải mẹ đã nói cha đã đi rất xa không trở về nữa hay sao? Con còn nói lung tung. . . . .”

Nước mắt của Du Du cũng chảy xuống. Đồng Đồng không ngừng nghẹn ngào, nhưng không có khóc to.

Từ Thi Thi vội vàng ôm lấy Đồng Đồng, ngăn Du Du lại, lớn tiếng kêu lên: “Đủ rồi! Cậu dừng lại cho tót!”

Du Du vô lực để gối xuống, xoay người chạy lên cầu thang. Cô không muốn nhìn thấy con gái như vậy, cũng không cách nào tha thứ chuyện mình đánh con.

Từ Thi Thi ôm Đồng Đồng, luôn miệng an ủi: “Đừng khóc! Khi này là do mẹ bức mình mới đánh con đấy! Con đừng khóc.”

Đồng Đồng vẫn tiếp tục khóc: “Con đã thấy cha thật mà!”

=====

Hơn mười giờ đêm, Đồng Đồng đã ngủ. Du Du nhìn con gái đang ngủ, trong lòng lại đau đớn.

Nàng khom lưng, dịu dàng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng một cái. Cô rất áy náy, cứ nhiên lại cầm gối đánh Đồng Đồng.

Cô không có ý định hỏi Đồng Đồng nữa. Bởi vì, cô đã có đáp án.

Mặc kệ người kia có phải là Bạch Ngôn Sơ hay không, cô sẽ không cố ý tìm hiểu nữa. Nếu anh đã trở về nhưng không muốn đoàn tụ cùng cô, như vậy cô có truy tìm cũng phí công.

Anh, có lẽ đã sớm thay đổi. Không còn là anh trước đây, đã không phải là người nguyện ý vì bảo vệ cô mà bị người khác hiểu lầm rồi.

Bởi vì, Bạch Ngôn Sơ đã chết.

Mà cô, cũng chưa chuẩn bị tâm lý đoàn tụ cùng anh.

Từ Thi Thi nói không sai. Chỉ cần chờ đợi.

Sáng hôm sau, cô thấy Đồng Đồng mặt áy náy nhìn cô, tay cũng chủ động cầm tay của cô.

Cô biết Đồng Đồng có lời muốn nói, Cô liền cúi người xuống. Đồng Đồng vênh miệng mấy lần, rốt cuộc nói: “Mẹ thật xin lỗi, con sai rồi.”

Du Du nhìn Đồng Đồng, dịu dàng hỏi: “Nói cho mẹ nghe một chút, ngày hôm qua con đã nhìn thấy cha rồi sao?”

Đồng Đồng nghiêm túc nói: “Con đã nhìn thấy cha rồi! Nhưng sau đó lại đã không thấy nữa.”

Du Du ôm Đồng Đồng, nước mắt rơi lên người Đồng Đồng.

Cô nói xin lỗi Đồng Đồng: “Thật xin lỗi, Đồng Đồng! Tôi hôm qua không phải là mẹ cố ý, con tha thứ cho mẹ nhé!”

“Mẹ, về sau con sẽ không bao giờ nói con đã thấy cha nữa! Bởi vì tôi hôm qua mẹ nuôi nói, không thể để người khác biết!” Đồng Đồng rất hiểu chuyện nói.

Du Du ôm Đồng Đồng, khóc khẽ. Đồng Đồng không sai, đúng là anh đã lặng lẽ trở lại. Nhưng bởi vì hoàn cảnh bắt buộc, anh không thể đến gần cô, không thể xuất đầu lộ diện.

=====

Vào đêm Hải Cảng yên tĩnh. Cách đó không xa, từng chiếc du thuyền lướt qua mặt nước.

Trên một chiếc du thuyền màu trắng, Kha Triết Nam ngồi trên lan can, ngửa đầu nhìn một người đàn ông cao to mặc áo khoác màu đen.

Gò má đẹp như tranh vẽ, dưới ánh sáng càng có vẻ thần bí. Hắn chậm rãi xoay người, một tay đặt trên lan can. Vậy mà đầu ngón tay của cái tay kia không thấy đâu.

Kha Triết Nam hỏi hắn, “Tại sao đột nhiên lại trở về vào lúc này?”

Người đàn ông lạnh lùng đáp lại: “Đã đến lúc phải trở về.”

“Anh không sợ mọi chuyện sẽ bị đưa ra ánh sáng sao?” Kha Triết Nam không hiểu hỏi.

Người đàn ông cười lạnh: “Tôi đã không còn sợ cái gì nữa.” Sau đó, hắn lại nhìn Kha Triết Nam, “Kha nhị thiếu, tôi đã đối xử với cậu như vậy, vậy mà cậu vẫn giúp tôi, tôi thật sự rất cảm ơn cậu.”

Kha Triết Nam cười, “Nói thật, tôi cũng không biết tại sao lúc đầu tôi lại giúp anh.”

Hắn nhớ lại, hai năm trước, hắn mang theo Giang Xuyên Hội Lý Tử đi Los Angeles chuẩn bị hàng loạt triển lãm. Bọn họ đến nơi vào buổi tối thứ hai, sau khi trở lại quán rượu hắn liền nhận được một cuộc điện thoại thần bí.

Sau khi nghe âm thanh kia, hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bởi vì người đó là Bạch Ngôn Sơ.

Hắn không thể tin được Bạch Ngôn Sơ còn sống. Ban đầu Bạch Ngôn Sơ nói rõ ý đồ của mình, sau đó bí mật hẹn gặp hắn.

“Xin cậu hãy giúp tôi.” Anh nói câu đầu tiên với Kha Triết Nam là những lời này.

Kha Triết Nam cười lạnh: “Tại sao tôi phải giúp anh?”

Bạch Ngôn Sơ vô cùng cao ngạo lại có thể cầu xin mình? Hắn thật sự không quen.

“Cậu là người duy nhất có thể giúp tôi! Ý định của tôi là sẽ trở về Hương thành, nhưng tôi không thể hai tay trống trơn trở về. Tôi biết rõ Kha gia các cậu có quan hệ với bên này, chỉ cần cậu giúp tôi, ta sẽ có thể xây công ty ở đây! Tiền bạc thì tôi có, nhưng mà tôi lại cần có quan hệ rộng rãi. Cái này có lẽ chỉ có cậu mới có thể giúp tôi trong thời gian ngắn nhất!”

Kha Triết Nam lạnh nhạt nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh đã quên, tôi đã từng là tình địch của anh sao!”

“Kha nhị thiếu, tôi đã ném qua mùi vị đau khổ ở bên Nam Phi rồi! Tôi đã chết một lần, không có gì đáng sợ nữa. Chỉ cần cậu giúp tôi...tôi sẽ tùy cậu quyết định.” Bạch Ngôn Sơ rất bình thản, không hề sợ hãi.

Kha Triết Nam đột nhiên đứng thẳng, quát lạnh: “Bạch Ngôn Sơ, anh đã đối xử với Du Du như thế nào? Anh rất lạnh lùng với cô ấy! Anh có đối xử tốt với cô ấy không?”

“Tôi đã nợ cô ấy rất nhiều, cả đời tôi không thể bồi thường hết cho cô ấy! Nhưng là, tôi sẽ bảo vệ cô ấy chu toàn khi tôi còn sống! Tôi sẽ không để cho cô ấy rời đi, cho nên tôi muốn trở về bên cô ấy! Kha nhị thiếu, cậu cũng thích cô ấy, chẳng lẽ cậu không hi vọng cô ấy hạnh phúc sao? Cô ấy đang đợi tôi...tôi phải trở về!”

Kha Triết Nam cười khẩy, “Anh cứ như vậy trở về? Bản thân mình còn khó giữ được, làm sao có thể bảo vệ cô ấy chu toàn? Đem lại hạnh phúc cho cô ấy? Bạch Ngôn Sơ, không phải từ trước đến giờ anh rất thông minh sao? Sao lại trở nên ngây thơ như vậy rồi?”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu, nói: “Chỉ cần có tôi đứng vững ở đây, tôi liền có thể trở về, cho cô ấy một cuộc sống yên bình. Tôi sẽ không để cho cô ấy chịu khổ, sẽ làm cho cô ấy mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ.” Lúc này, trong ánh mắt của anh như có ngọn lửa, “Tôi đã tìm được đường sống trong chỗ chết ở Nam Phi, muốn tìm một lý do sống tiếp! Tôi đã bị buộc rời khỏi Hoa An, tôi liền muốn thành lập một Hoa An khác! Vì người tôi yêu, cũng vì tôn nghiêm của tôi!”

Câu nói sau cùng kia của anh rất có lực.

“Bạch Ngôn Sơ, muốn tôi đồng ý giúp anh cũng được! Nhưng, tôi không phải là người tùy tiện giúp người khác! Huống chi người đó lại là anh!” Kha Triết Nam lạnh lùng cười.

Bạch Ngôn Sơ thân nhiên nói: “Cậu có thể đưa ra điều kiện! Chỉ cần tôi làm được đến, tôi đều đồng ý!”

Kha Triết Nam lập tức nín cổ áo của anh mãnh liệt đẩy vào trong tường, quát: “Bạch Ngôn Sơ! Cho tới nay tôi đều rất muốn đánh anh! Hôm nay là anh tự đưa tới cửa, tôi hi vọng anh sẽ không đánh trả! Nếu như tôi đánh anh mười cái mà anh không đánh trả cũng không ngã xuống, tôi liền đồng ý với anh!”

Bạch Ngôn Sơ bị hấn đẩy đến góc tường, cười khê: “Tôi không đánh trả! Cũng sẽ không ngã xuống!”

“Không hồi hận?” Kha Triết Nam cười lạnh.

Bạch Ngôn Sơ cười lắc đầu.

Kha Triết Nam hung hăng đánh một quyền, quát: “Một cái!”

Lại đánh tiếp, “Hai cái!”

Bạch Ngôn Sơ vẫn như cũ, vẫn bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra.

“Ba cái. . . . .” Kha Triết Nam đổi bên.

. . . . .

Sau khi bị đánh cái thứ chín, Bạch Ngôn Sơ thở gấp, gò má sưng lên, khóe miệng cũng tràn ra máu tươi. Anh vịn tường, không để cho mình ngã xuống.

Kha Triết Nam có chút kinh ngạc, hỏi “Còn chịu đựng được?” Thật ra thì hấn cảm thấy cũng hơi đau tay rồi. Bởi vì hấn dùng rất nhiều sức, toàn thân cơ hồ đều không có sức.

Nhưng Bạch Ngôn Sơ, lại chưa ngã xuống.

Bạch Ngôn Sơ khẽ nhắm mắt, cười nói: “Tôi sẽ không ngã xuống, cậu yên tâm! Tôi đã bị đánh hơn thế này nữa!”

Một cú cuối cùng nặng nề đánh ở bộ ngực của anh. Anh nhắm mắt lại, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ.

Kha Triết Nam thấy anh muốn ngã xuống, liền kéo anh đến trên ghế sa lon, nói: “Tôi đồng ý với anh! Ba ngày sau, tới nơi này tìm tôi!”

Anh lấy mu bàn tay lau khóe miệng, nhỏ giọng nói: “Cám ơn cậu! Tôi sẽ không quên việc cậu đã giúp tôi đâu!”

“Anh thật sự sẽ đối tốt với cô ấy?” Kha Triết Nam đánh giọng hỏi.

Bạch Ngôn Sơ không chút do dự gật đầu.

Kha Triết Nam suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Còn nữa, anh của tôi chết đi, anh thật sự không làm sao?”

Hắn rất muốn biết.

Bạch Ngôn Sơ nhàn nhạt nói: “Anh cậu là kẻ định của tôi trên phương diện làm ăn. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ muốn động thủ với anh cậu! Người giết anh cậu, chính là Trần Hồ! Mặc dù cảnh sát tra không tra ra được, nhưng một người bạn ở hắc bang của tôi đã nói cho tôi mọi chuyện. Trần Hồ chỉ đang lợi dụng anh cậu mà thôi, chắc chắn sẽ có một ngày, anh cậu sẽ bị hấn kéo đi làm đá kê chân! Cho nên, chuyện anh cậu chết chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!”

Kha Triết Nam cắn môi, liền than mấy tiếng.

Bạch Ngôn Sơ kéo thân thể mệt mỏi rời đi. Sau đó, Kha Triết Nam liền giới thiệu anh cho người quen của mình ở Mỹ. Sau khi gặp nhau, ba ngày sau Bạch Ngôn Sơ liền đi tới Wall Street.

Vì vậy, một người tên là “Nhu Phong” rất nhanh đã thành lập công ty.

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 90

Kha Triết Nam nhìn ngọn hải đăng ngoài biển, hỏi, “Nhưng lần này anh trở về, có thể che giấu được thân phận diện11!dan\q'sđ nguy hiểm hay không?”

Bạch Ngôn Sơ khẽ lương cười một tiếng, tiếng cười như mắc kẹt nơi cổ họng anh: “Bây giờ tôi đã không còn là Bạch Ngôn Sơ nữa rồi. Tôi tên là Bạch Như Phong!” Vừa dứt lời, ngón tay anh chỉ về phía tòa nhà lớn giữa sương mù. Phía trên cao của tòa cao ốc có gắn một màn hình quảng cáo lớn, bốn chữ màu xanh dương to sáng chói mắt: tập đoàn Như Phong.

Kha Triết Nam lại cười lạnh: “Bạch Ngôn Sơ, anh cho rằng anh sửa lại tên, mà có thể rút đi tất cả trí nhớ của anh sao? Anh cho rằng anh có thể buông xuống được hết mà bước qua ư?”

Bạch Ngôn Sơ rơi vào trầm tư, hồi lâu không nói.

Kha Triết Nam lại hỏi: “Lần trở về này anh định giải thích với cô ấy thế nào? Còn nữa, anh xác định rằng anh dám lớn mật bước ra ngoài ánh sáng?”

Bạch Ngôn Sơ lộ diện, không biết sẽ chấn động cỡ nào. Một người chết lại có thể sống lại, không hù chết người mới là lạ. Còn nữa, cảnh sát tuyệt đối sẽ chạy theo như vịt, bắt anh lại.

Nhiều năm đã qua, vụ án của Giang Tâm Di vẫn còn là án treo. Tuy nói ban đầu đã bắt được một người, nhưng cuối cùng không có chứng cứ xác thực nên đành thả người. Cho nên hung thủ vẫn cứ nhón ngoài vòng pháp luật, không có một chút đầu mối gì. Mà cảnh sát trưởng cũng đã đổi người mới, cũng không có hứng thú quá lớn đối với vụ án này, nên cũng không có hạ lệnh tiếp tục điều tra.

“Tôi muốn đưa cô ấy và con đi! Tôi không muốn đợi thêm nữa!” Bạch Ngôn Sơ ngẩng nhìn màn hình quảng cáo gắn phía trên cao, ánh mắt sắc bén.

“Nhưng anh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Anh cho rằng cô ấy đã hoàn toàn tha thứ và đồng ý đi theo anh chưa?”

“Bây giờ là ngày 18 tháng 3, chậm nhất là vào ngày mùng sáu tháng năm tôi phải đưa cô ấy đi! Không thể chậm trễ, không thể!” Bạch Ngôn Sơ thấp giọng nói.

Kha Triết Nam nghi ngờ không hiểu: “Tại sao phải là ngày mùng sáu tháng năm?”

Ánh mắt của Bạch Ngôn Sơ thoáng qua vẻ buồn bã, nhếch môi cười nhạt: “Bởi vì không thể ngăn cản được.”

Anh nhớ rõ, lúc ấy Âu Dương cư sĩ từng dẫn dò qua anh: ngày mùng sáu tháng năm của năm năm sau vô cùng quan trọng, đó là một ngày quyết định vận mệnh. Ngày mùng sáu tháng năm năm nay, chính là ngày mà cư sĩ nói.

Nhất định trước ngày hôm đó anh phải mang theo cô rời khỏi nơi này, để cho cô luôn luôn ở bên cạnh anh.

Gió càng ngày càng mạnh, sương mù trên mặt biển dần dần đã bị thổi tan. Màn hình quảng cáo gắn ở trên nóc tòa cao ốc, ánh sáng càng ngày càng lóe lên mạnh mẽ.

Kha Triết Nam lại hỏi: “Đúng rồi, vẫn rất muốn hỏi anh, ngón tay của anh sao lại bị cắt đi thế?”

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng nhắm mắt. Trong bóng tối, cảm giác đau như cắt hình như lại lan tràn trên cánh tay phải.

“Một người da trắng là trùm buôn thuốc phiện làm, bởi vì ông ta ngộ nhận là tôi cưỡng bạo con gái của ông ấy, nên chém đầu ngón tay của tôi đi. Cũng may, mạng còn chưa bị ông ta nhặt đi.”

Ban đầu sau khi Phi Na chết, anh đi theo người của “Hong Hạc Từ” đi về tổng bộ của bọn họ, gặp được một người gọi là trùm ma túy “Hạc Từ Vương”, cha của Phi Na Adam Lỗ Mạn. Adam Lỗ Mạn là một lão già tính tình quái gở, vừa thấy được Bạch Ngôn Sơ đã nhốt anh vào hầm ba ngày ba đêm.

Trong ba ngày ba đêm này, là thời gian khổ sở và bị khuất nhục nhất trong đời Bạch Ngôn Sơ. Ở nơi đó, anh liên tục bị đánh dữ dội và bị dí kim gấp than vào người, đau đến mức hôn mê còn bị nước lạnh dội tỉnh. Ba ngày sau đó, anh bị kéo ra ngoài để gặp “Hạc Từ Vương”.

Lão già bắt đầu chất vấn anh có quan hệ gì với con gái ông ta? Bạch Ngôn Sơ nói là quan hệ bạn bè. Nhưng lão già sống chết không tin, cứ khẳng khẳng là anh đã XX với con gái mình, còn đồ hết cái chết của con gái lên người anh.

Vì vậy, đầu ngón tay phải của anh bị chặt đứt. Anh còn nhớ rõ, ngón tay còn dầm dề máu của anh bị bỏ vào trong một ly rượu, còn ly rượu thì bị lão già kia cầm lên uống.

Sau đó, anh bị buộc phải đi theo lão già bạo lực này suốt ba tháng. Nhưng cuối cùng anh liên hợp với một ông già cũng là thuộc hạ của lão kia, cùng nhau tiết lộ tin tức lão già kia tàng trữ súng ống cùng với địa điểm tàng trữ, dẫn đến việc ông ta sa lưới. Về sau người kia và anh cùng nhau chia khoản

tiền lớn, cả hai người rời khỏi Nam Phi. COn Bạch Ngôn Sơ đã đến nước Mĩ.

Kha Triết Nam lại hỏi: “Anh như vậy, có dọa Du Du không?”

Con người của Bạch Ngôn Sơ âm trầm, khỏe miệng nở nụ cười khổ sở. Đúng, nếu người phụ nữ kia biết được những kinh nghiệm đau khổ của mình mấy năm nay, cô sẽ có phản ứng gì?

Đón gió, trong miệng anh lẩm bẩm: “Ngày mùng sáu tháng năm.”

=====

Ánh mặt trời lờ mờ chiếu vào trong phòng làm việc của tổng giám đốc Hoa An. Bên trong phòng khói trà bốc lên nghi ngút, Điền Phương chỉ tay vào xấp tài liệu trên mặt bàn, cau mày nói: “Những tài liệu này là tin tức tôi đã âm thầm điều tra về tập đoàn Như Phong. Đáng tiếc, vẫn không cách nào tra ra được ông chủ thật sự của tập đoàn đó là ai? Chỉ tra ra được tập đoàn này thành lập ở nước Mỹ, cổ phiếu đầu tiên của tập đoàn cũng được công bố tại Mỹ, quy mô cũng không nhỏ, dưới tổng bộ có ba công ty con. Tổng bộ ở Washington, Mĩ, còn công ty con ở Châu Á thì nằm ở Hương Thành!”

Dứt lời, hắn có chút chán nản liếc nhìn Du Du. Cô mở xấp tài liệu ra, nhìn thật kỹ. Phía trên viết là giám đốc điều hành Andre. Một người đàn ông châu Á, mặt vuông, diện mạo anh lãng, tầm bốn mươi tuổi.

Hiển nhiên, đây không phải là ông chủ thực sự của tập đoàn Như Phong, cũng không người chính mình muốn tìm.

Điền Phương chú ý thấy thần sắc cô thay đổi, nói, “Phu nhân, chúng ta có cần nghĩ cách để dẫn nhân vật thần bí này xuất hiện không?”

Du Du có chút trầm tư, cười nói: “Tôi sẽ nghĩ cách! Cảm ơn anh đã vất vả lấy được những tài liệu này!”

“Không cần phải khách khí! Là điều tôi phải làm. Chẳng qua có một chuyện tôi không rõ, hi vọng phu nhân chỉ giáo!” Điền Phương cười cười xấu hổ.

Du Du cười nói: “Mời nói!”

“Tại sao cô lại có hứng thú với ông chủ của tập đoàn Như Phong vậy?” Điền Phương hỏi.

Một người phụ nữ xưa nay không hề hỏi qua sự vụ nơi thương trường, thế nhưng lại đột nhiên có hứng thú với một tập đoàn chưa từng hợp tác, chưa từng có lợi ích hay nảy sinh xung đột gì với mình, thật sự làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc khó hiểu.

Du Du nâng cốc trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thu nụ cười lại, nói: “Rất xin lỗi, tôi chỉ có thể nói đây là chuyện riêng của tôi.”

Điền Phương đành phải thôi: “Vâng! Nếu như cần gì, nhất định tôi sẽ dốc hết toàn lực!”

=====

Sau khi uống liền 3 chén Whisky thêm đá, Du Du rời khỏi Somrone. Cảm thấy bước chân trở nên mơ hồ, đầu lại trường đau. Nhưng, cái cảm giác nửa say nửa tỉnh này, lại làm cho cả người cô đắm chìm trong hưng phấn và kích thích.

Cảm giác như lửa khê đốt giống như dòng nước ấm trôi đi toàn thân, đầu càng ngày càng nặng, hô hấp cũng càng ngày càng trở nên gấp gáp. Cô khom người bước chân, tay chống vào cây cột đèn ở ven đường, khê thở dốc.

Một người đàn ông từ từ tới gần, đi tới trước mặt, cúi đầu nhìn cô cười nói: “Ồ? Mỹ nữ, còn sớm mà! Có muốn theo anh high không? Anh mời em!”

Dứt lời, hắn ta định đưa tay nâng cằm của cô lên, nhẹ nhàng bóp, thán phục: “Dáng dấp thật sự rất đẹp đấy!”

Mặc dù ý thức của Du Du thiếu tỉnh táo, nhưng còn chưa đến mức hoàn toàn say bí tỉ. Thấy mặt của tên vừa mới động tay động chân với cô, liền hung hăng đẩy tay của hắn ta ra, gầm nhẹ: “Chỉ bằng chút sắc của anh, mà cũng muốn chơi với tôi sao? Cút! Nếu không anh sẽ hối hận!”

Người đàn ông có chút sững sốt, chỉ là hứng thú lại càng nhiều hơn, nụ cười càng thêm đậm đặc: “Ồ? Còn mạnh miệng? Có cá tính đấy! Anh thích tính này của em rồi đấy!”

Một tay kéo hông của cô qua, cúi đầu hướng về phía đôi môi mềm mại của cô. . . . .

Du Du nhắm mắt lại, hạ quyết tâm, đưa tay phải ra véo vào cổ hắn ta. Người đàn ông cảm nhận được cơn đau, liền buông cô ra, mắng: “Mẹ kiếp! Dám trêu ông đây! Muốn chết hả!”

Đang lúc hắn ta vung tay lên định đánh cô, một bóng đen đột nhiên vọt ra từ sau lưng Du Du, kéo cô ra phía sau mình. Sau đó, anh lại đá một cước về phía tên kia, trúng ngay ngực hắn. Người đàn ông hét lên một tiếng, ngã xuống đất.

Lúc này Du Du mới nhìn thấy người đàn ông kéo mình lại, người mặc áo khoác màu đen ngắn, đeo kính đen. Bàn tay nắm lấy cô rất mạnh mẽ, hơn nữa cảm giác mạnh mẽ này lại làm cho cô cảm thấy quen thuộc.

Đáy lòng nhảy dựng lên, giống như có vô số địa lôi khai hỏa. Cô sững sờ đứng lại, thời gian giống như đã trôi qua hàng vạn năm.

Còn người đàn ông chỉ nói một câu “Đi mau”, liền kéo cô vào trong một chiếc Rolls-Royce màu đen.

Đợi sau khi ngồi vào chỗ, Du Du mới phát giác cả người mình đã phát run. Người đàn ông bên cạnh gỡ kính mắt màu đen xuống, quay đầu nhìn cô.

Khi cô bình tĩnh nhìn gương mặt đó thì đại não vốn mơ hồ lại trở nên trống rỗng, một dòng điện mạnh xẹt qua. Cô nhắm mắt lại, cả người ngã xuống, tụt vào trong ngực người đàn ông.

=====

Sau cơn hôn mê dài, Du Du mới tỉnh lại. Sau khi mở mắt, mới phát hiện ra mình đang nằm trên chiếc giường mềm mại bằng tơ tằm, trên gối đầu còn thoảng thoảng mùi thơm của hoa oải hương.

Mà trên người mình, cũng không phải là bộ quần áo mà mình mặc lúc đi khỏi nhà, mà là một chiếc váy ngủ bằng tơ tằm.

Cô có chút bối rối ngồi bật dậy, ý thức trở về một màn tối qua. Tên đàn ông bí ối đó vô lễ với cô, cô lại được một người đàn ông thần bí ra tay cứu giúp. Còn cô, sau khi lên chiếc xe Rolls-Royce thì thấy được mặt của người kia. . . . .

Thế nhưng cô lại thấy khuôn mặt của anh.

Bạch Ngôn Sơ. Sau ba năm, cô đã thấy được anh.

Là mộng sao? Hiện tại cũng chỉ là trong mộng sao? Tất cả mọi chuyện lúc đó đều không phải thật sao?

Cô xuống giường, quan sát căn phòng ngủ rộng rãi mang phong cách châu Âu. Hít thở vào, là hương nước hoa quen thuộc làm cho cô phát run.

Cửa đột nhiên bị mở ra, cả người cô run lên, vội vàng quay đầu lại.

Một cái chớp mắt này, cô lại lâm vào khốn cảnh như là mơ mà không phải mơ.

Gương mặt của Bạch Ngôn Sơ vẫn anh tuấn lạnh lùng như cũ, toàn thân tản ra khí lạnh mê người. Giống như bầu trời sao của vùng Địa Cực, vừa thần bí vừa lạnh lùng khiến người ta mờ mắt.

Cô há miệng, muốn nói gì đó, cuối cùng lại im lặng. Nước mắt lại rơi xuống.

Con người Bạch Ngôn Sơ cũng trở nên nóng bỏng, nhiệt độ đó lập tức dờn đến trên người cô. Anh tiến lên một bước, dang tay ra vững vàng ôm chặt lấy cô, cô gần như bị anh đẩy ngã ra phía sau, cả người thiếu chút nữa là ngã xuống.

Hô hấp của anh trở nên dồn dập, run giọng hạ lệnh: “Được rồi! Cái gì cũng đừng hỏi, để cho anh ôm một cái!”

Trong giọng điệu rõ ràng là bá đạo, nhưng cũng ẩn chứa dịu dàng vô hạn.

Du Du bị anh ôm vào trong ngực, toàn thân không ngừng run rẩy, giống như một cây cỏ trong gió. Anh ôm cô giống như ôm lấy tính mạng của mình vậy, hình như e ngại một giây kế tiếp cô sẽ biến mất vào trong không khí.

Cô lắng nghe thấy nhịp tim đập của anh, mới ý thức được anh không phải là ảo ảnh. Hơi thở của anh phả vào mặt cô nóng nóng, cô mới cảm thấy được đây là một cơ thể chân thật.

Khoảnh khắc này, thời gian như kéo dài vĩnh viễn, thế giới như ngừng chuyển động.

Cuối cùng cũng là anh phá vỡ yên lặng, cúi đầu hôn cô. Ba năm điên cuồng nhớ nhung đến phát điên, anh tham lam mà cuồng liệt, như muốn chiếm đoạt tất cả hơi thở của cô. Môi của cô bị anh mút đi!!endanlq{đ gặm có chút đau, hô hấp cũng dồn dập. Nói thật, lúc này, cô mới ý thức rõ được mình không nằm mơ.

Anh không thỏa mãn với nụ hôn, tay cũng bắt đầu mò về phía trước ngực của cô, cò nút áo somi màu sáng của cô. Động tác của anh có chút dồn dập và thô bạo, làm cho cô gần như không kịp phản ứng.

Ánh mắt của cô chợt rơi vào trên tay phải của anh, kêu lên: “Ngón tay của anh?”

Đầu ngón tay của anh đã bị cụt hết. Cô sợ hết hồn, toàn thân phát run.

Thế nhưng anh lại không để ý chút nào, mỉm cười: “Ừ, không sao đâu! Điều đã qua rồi!” Dứt lời, anh cúi đầu, dùng môi che lại đôi môi mềm mại của cô.

Nụ hôn cuồng nhiệt mà triền miên, cuốn đi ý thức tỉnh táo của cô. Môi của anh chuyển hướng, chuyển qua vành tai của cô, gáy, cho đến đi!!endanlq{đ xương quai xanh trắng như tuyết. . . . . Đến chỗ nào, cô cảm thấy nóng bỏng tê dại ở chỗ đó.

Anh đã trở lại? Anh thật sự đã trở lại? Trừ anh ra, còn có ai sẽ cho cô nụ hôn như vậy? Nhiệt tình bá đạo như vậy, chỉ có anh mới có thể cho cô.

Chương 92: Chương 91

Bạch Ngôn Sơ hôn lên cổ cô, áo sơ mi của cô cũng rơi xuống chân. Anh đặt bàn tay lên trước ngực cô. Điểm mẫn cảm tê dại giống như có dòng điện xẹt qua, cô không có cách nào ức chế, cả người run rẩy liên không nhịn được đưa tay vòng lên cổ của anh, đập lại trên choker của anh.

Ba năm, bọn họ ước đã ba năm không có đụng vào thân thể của nhau. Nhiều ngôn ngữ hơn nữa, nhiều động tác hơn nữa, cũng không đủ để bày tỏ và thể hiện sự khát vọng của họ. Bọn họ có lẽ cần chiếm lấy nhau, như vậy mới có thể làm bọn họ hoàn toàn cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Du Du cũng cởi áo của anh. Nhưng khi cô cởi áo sơ mi của anh thì thấy trước ngực hắn có một vết sẹo dài.

Cô dừng sờ tại chỗ, một hồi lâu mới khẽ nói: “Đây là gì vậy?”

Bạch Ngôn Sơ cười một tiếng, trong mắt có chút đau thương: “Không có việc gì, tất cả đều đã qua!”

Cô lại không kìm chế được rồi, ôm cổ của anh rồi khóc: “Anh khi nào cũng như vậy! Anh khi nào cũng như vậy! Cái gì cũng không nói cho em biết!”

Anh ôm cô, bàn tay mơn trớn lưng của cô, nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy em, dù có khổ cũng thấy ngọt ngào.” Dứt lời, anh tiếp tục hôn cô. Trên choker vùng mẫn cảm của cô.

Cô ngậm nga, cánh tay cũng ôm anh thật chặt. Anh tiếp tục hôn môi cô.

Hai người không thể chờ đến khi lên giường, liền trực tiếp nằm trên thảm trải sàn. Anh đè ở trên người cô, đưa tay mở hai chân cô ra, để cho vật nóng bỏng của mình đi vào nơi ướt át của cô. . . . .

Anh hưng ác mà càn rỡ, dục vọng cùng khao khát ba năm nay, bùng nổ như nước vỡ đê, không thể ngăn chặn. Anh găm nhẹ ở bên tai cô: “Du Du, anh nhớ em!”

Anh đột nhiên đâm xuyên qua. Cô khẽ kêu một tiếng, tóc dài tán loạn ngoài thảm.

Cô run rẩy khít khao bọc anh lại. Anh mừng rỡ khẽ gọi: “Du Du, có phải em cũng nhớ anh không?”

Anh kịch liệt chạy nước rút, Du Du cũng gào thét hai lần.

Đã ba năm. Ba năm nay, thân thể của cô không được yêu thương. Cho nên, khi anh đi vào, cô không che giấu khao khát của mình đối với thân thể của anh, khít khao bọc anh lại thật chặt.

Cô muốn anh, cô không cần che giấu.

Nghe được tiếng kêu của cô, anh cũng găm nhẹ. Anh tiến vào lần nữa, như muốn khám vào trong cơ thể của cô.

Sau cuộc kích tình, hai người yên lặng ôm nhau ở trên thảm trải sàn. Mặc dù cả người mềm nhũn, mồ hôi chảy cả người, nhưng bọn họ lại cảm thấy rất vui.

Sau ba năm, đây là lần đầu tiên bọn họ mãnh liệt như vậy, khó có thể dùng lời diễn tả. Cay đắng ngọt bùi, giao hòa với nhau.

Bạch Ngôn Sơ hỏi Du Du: “Vừa rồi em có đau không?”

Du Du khép mắt lại, làm nũng nói: “Không sao, chỉ là vừa rồi anh dùng sức nhiều quá.” Nói tới chỗ này, cô đưa mắt đến trước ngực anh.

Thế nhưng anh lại cười một tiếng, “Thật ra thì. . . . .

Anh vẫn chưa dùng hết sức!” Nói xong, anh nắm tay cô để ở giữa hai chân của anh.

Tay của cô chạm vào chỗ đó. Trên mặt nóng lên, kêu lên: “Ai nha, anh. . . . .”

Anh cười cười, đưa tay chạm vào chóp mũi của cô một cái: “Sao lại có thể trách anh? Đều tại em! Mới vừa rồi kẹp anh chặt như vậy!”

Mặc dù cô cảm thấy ngượng, nhưng mà trong nội tâm rất vui mừng, nói: “Tốt lắm! Sao lại trách em?” Nhưng lại có chút lo lắng hỏi, “Ba năm nay, anh vẫn luôn ở một mình sao?”

Ý của cô là anh thật sự không có người khác sao?

“Có một người phụ nữ vì cứu anh mà chết! Chỉ là, anh với cô ấy không có gì cả. Cô ấy là ân nhân của anh!”

Sau đó anh nói một chút về chuyện của Phi Na.

Nước mắt của cô trào ra, lắp bắp nói: “Em cứ nghĩ là anh sẽ không trở về nữa.”

Anh vuốt tóc cô, cười nói, “Anh nhất định phải trở về! Bởi vì, nếu như anh sẽ không trở về, thì cả đời này anh sẽ không tha thứ cho mình!”

Du Du lại thở dài: “Tại sao anh không nói cho em mọi chuyện? Tại sao anh làm cái gì, em cũng không biết!”

“Thật xin lỗi, có một số việc, anh sẽ kể cho em sau! Nhưng anh trở về là muốn hoàn thành một chuyện!”

Anh nói xong câu đó, liền ôm lấy cô. Lần này, anh ôm cả người cô lên. Cô bị anh ôm ở giữa không trung, liền nói: “Anh lại muốn làm cái gì?”

Anh cười cười, “Nha đầu ngốc, chúng ta còn chưa có làm xong chính sự!”

Tiếp đó, anh đặt cô lên trên giường, mở hai chân của cô ra. Sau đó anh nằm lên người cô.

Anh thở nhẹ, tay cũng đặt ở trên cơ thể của cô: “Bảo bối, anh muốn biết, ba năm qua em có nhớ anh không?”

Dứt lời, anh cúi đầu ngậm quả anh đào trước ngực cô bởi vì động tình mà đã dựng đứng lên.

Triền miên, kịch liệt, ... Cô lần nữa đắm chìm trong sung sướng.

Mặc dù bọn họ đã tiêu hao rất nhiều thể lực nhưng vẫn không biết mệt, hoàn toàn không phát hiện trên giường vô cùng xốc xếch.

Sau đó, bọn họ lại tiếp tục ở trên thảm. Từng tiếng gầm nhẹ cùng tiếng ngâm nga mất hồn, làm cho không khí trong phòng ngủ nóng lên.

Khi thể lực của hai người cạn kiệt thì mới từ trong thân thể nhau đi ra. Anh mỉm cười nói: “Hình như trời đã tối rồi.”

Du Du ngồi dậy, ngo ra ngoài cửa sổ, quả thật bên ngoài đã bật đèn rồi.

Bọn họ lại có thể dây dưa từ ban ngày đến khi màn đêm buông xuống, cô thật sự không nghĩ là mình có thể điên cuồng như thế!

Mặt cô nóng lên, liền tròn mắt với anh: “Được rồi! Anh cũng nên nói một chút tại sao anh lại trở về.” Nói xong, cô đứng dậy nhặt quần áo của mình lên nhanh chóng mặc vào.

Bạch Ngôn Sơ cũng bắt đầu mặc quần áo. Đợi sau khi mặc xong, anh liền nói: “Du Du, lần này anh trở về, chính là muốn đưa em đi!”

Rời đi? Trong lòng Du Du đột nhiên run lên, nói: “Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Chúng ta không thể ở lại chỗ này! Du Du, anh, em, còn có Đồng Đồng, đều phải rời đi! Cánh nhanh càng tốt!”

Du Du cúi đầu không nói.

Tại sao lần nào cũng như vậy? Ba năm nay anh vẫn không có tin tức, cô nhiều lần đã nghĩ sẽ không được gặp lại anh nữa. Ai ngờ, anh đột nhiên trở về, nói muốn cô cùng Đồng Đồng rời đi.

Một lời giải thích cũng không nói với cô, rốt cuộc anh đang muốn làm gì? Tại sao từ trước tới giờ anh đều không giải thích với cô những việc mà anh làm?

Cô cười nói: “Bạch Ngôn Sơ, không, Bạch Như Phong! Chuyện gì anh cũng không nói cho em biết, sao em có thể yên tâm đi theo anh?”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Du Du, chẳng lẽ cho đến bây giờ em vẫn nghi ngờ anh không thật lòng với em sao?”

Rốt cuộc thì khi nào cô mới có thể hoàn toàn tin tưởng anh? Mọi việc đều giao cho anh, để cho anh bảo vệ cô chu toàn, bảo vệ nàng mãi mãi?

“Không! Anh sai rồi, em không nghi ngờ anh. Mà là em không thể hiểu được tại sao anh không giải thích với em! Bạch nói sơ, em cũng là con người, em cũng có suy nghĩ. Anh có thể nói với em trước khi làm chuyện gì hay không? Anh đã biến mất ba năm đột nhiên trở về nói em đi theo anh, sao em có thể lập tức đồng ý với anh?”

Bạch Ngôn Sơ nghe cô nói xong, mày kiếm nhíu chặt, trầm giọng nói: “Anh không có thời gian để kể hết mọi chuyện với em! Du Du, anh sẽ nói hết tất cả với em! Nhưng chúng ta phải rời đi lúc này! Tin anh, anh có thể làm được!”

Cô cười khò: “Tốt nhất anh đừng quên, ở nơi này một khi mà anh ra ngoài, cảnh sát sẽ thấy anh!”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Mấy ngày này em hãy giao phó chuyện của công ty, sau đó chúng ta phải đi New Zealand! Anh đã sắp xếp xong, em và Đồng

Đồng sau khi đi qua sẽ không có vấn đề gì!”

Du Du cũng rất chán nản nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh nghĩ mẹ con em là cái gì? Kêu thì tới, kêu đi thì đi sao? Lúc anh trở về cũng không có một câu giải thích! Hay là chúng ta bàn bạc một chút đi!”

Anh muốn mạo hiểm, cô không muốn theo cùng. Cho dù nàng có thể, còn Đồng Đồng thì sao?

Anh lạnh lùng nói: “Du Du, khi nào thì em mới có thể tin tưởng anh một lần? Anh làm việc đó đương nhiên là anh có lý do! Anh yêu em, anh muốn bảo vệ em cả đời!”

Ngày sáu tháng năm giống như một viên đạn ở trong lòng anh.

Du Du nói: “Đây chính là yêu sao? Chuyện gì anh cũng không nói với em, anh luôn nói vì muốn tốt cho em? Nhưng anh đã nghĩ em cũng có suy nghĩ, em cũng có thể biết anh đang muốn làm gì!”

“Được! Du Du, thật xin lỗi! Nhưng có một số việc sợ rằng phải nói một ngày một đêm mới hết!” Anh cười chưa xót cười.

Du Du không có trả lời.

Em chỉ cần giao phó mọi chuyện cho Điền Phương. Sau đó khi em thu thập đồ đạc xong, anh sẽ đưa em và Đồng Đồng đến New Zealand.”

Nghe rất hoàn mỹ. Nhưng đây mới thật sự là cuộc sống mà cô muốn sao?

Sau khi cô rời đi, cha sẽ như thế nào? Cuối tuần này cha sẽ xuất ngục.

Bạch Ngôn Sơ nhìn cô, nói: “Anh biết em đang lo lắng cái gì. Em không bỏ được Hương thành, dù sao nơi này cũng là nơi em sinh ra và lớn lên! Em cũng không bỏ được cha em, ông ấy đã lớn tuổi không có ai chăm sóc! Nhưng sau này khi có cơ hội chúng ta sẽ trở lại! Đợi thời cơ đến anh sẽ đón ông ấy sang ở với chúng ta!”

“Bạch Ngôn Sơ, chúng ta có cần phải làm như vậy không?” Du Du nhìn anh, hỏi.

Thế nhưng anh lại hỏi cô: “Chẳng lẽ em không muốn cùng chúng ta sống cùng nhau?”

Du Du cắn môi, không trả lời.

Bọn họ về sau có thể ở chung một chỗ? Vĩnh viễn không chia cách?

Cô run giọng hỏi: “Anh sẽ làm được sao? Anh thật sự có thể bảo vệ cho em sao?”

“Du Du, chỉ cần em ở với anh... chuyện gì anh cũng làm được!” Anh bình tĩnh nhìn cô.

“Anh sẽ không tiếp tục gạt em?” Cô rung rung hỏi.

Anh nói: “Anh có thể làm được, cho anh thời gian!”

Cô xoay người, nói: “Hi vọng anh thật sự làm được!”

Cô chỉ muốn có cảm giác an toàn, không hơn.

=====

Sau khi về đến nhà, Du Du không gặp Bạch Ngôn Sơ, chỉ liên lạc với anh. Anh là thuyết phục cô giao phó mọi chuyện cho Điền Phương giao phó, tranh thủ thời gian này rời đi.

Đồng Đồng hỏi cô: “Mẹ, cha thật sự đã trở về sao? Tại sao cha không về nhà vậy?”

Cô chỉ có thể nói với Đồng Đồng: “Cha con rất bận!” Sau đó lại dặn dò, “Con đừng nói với bạn của con và các thầy cô là cha con đã trở về! Bất luận là ai cũng đừng nói, con hiểu không?”

Đồng Đồng rất hiểu chuyện gật đầu: “Con sẽ không nói! Mẹ yên tâm!”

Mà hôm nay, là ngày Đường Hạc Lễ ra tù. Lâm Như Nguyệt, Niên thúc cùng với Du Du đi đón ông.

Mặc dù Đường Hạc Lễ có vẻ già đi rất nhiều, nhưng trạng thái tinh thần cũng coi như tốt. Đêm đó, Du Du nói chuyện với ông.

“Con gái ngoan, chúng ta đã rất lâu không nói chuyện với nhau.” Đường Hạc Lễ vô cùng cảm khái.

Du Du dịu dàng nói: “Cha, cha khỏe mạnh là chuyện con vui vẻ nhất! Từ nay về sau, con sẽ chăm sóc cho cha thật tốt!”

Đường Hạc Lễ nhẹ nhàng gật đầu, lại hỏi: “Bây giờ con có thể nói cho ta biết trong lòng con rốt cuộc có chuyện gì?”

Ông nhìn ra được Du Du muốn nói lại thôi, đáng về đây tâm sự. Cô gái hấp tấp được chiều chuộng trong quá khứ, giống như đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Du Du nói, “Cha! Thật xin lỗi! Con có chuyện vẫn gạt cha!”

Đường Hạc Lễ “Ừ” một tiếng, hỏi: “Là về A Sơ sao?”

“Cha, thật ra thì anh ấy không có chết!”

Đường Hạc Lễ liền gật mình, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, thờ dài một tiếng.

“Lúc đó anh ấy giả chết, người chết không phải anh ấy. Sau đó anh ấy đi Nam Phi rồi đi Mĩ. Đây đều là những chuyện sau khi anh ấy trở về mới nói cho con biết! Ba năm này anh ấy không có liên lạc với con!”

“Nó trở về khi nào?” Đường Hạc Lễ hỏi.

“Đã gần một tháng!”

Đường Hạc Lễ cười hỏi: “Du Du, có phải con trách nó lúc đầu không nói lời nào liền bỏ lại con mà đi hay không? Hay là, con nghĩ là nó chạy trốn?”

“Cha. . . .” Du Du ngồi xổm xuống, nằm ở trong ngực cha sụt sùi khóc, “Con nên làm thế nào?”

“Con hãy làm theo cảm giác của con đi! Ta cũng biết, có lúc tin tưởng một người là một loại mạo hiểm! Nhưng cuộc sống phải luôn luôn mạo hiểm!” Đường Hạc Lễ vuốt ve cái ót của cô nói.

“Con có chút sợ anh ấy bây giờ! Con có chút không hiểu rõ anh ấy, bởi vì ba năm qua anh ấy làm cái gì con đều không biết!” Du Du khẽ run, âm thanh rất nhỏ.

Đường Hạc Lễ nói: “Cho nó thời gian đi, có thể là nó có lý do riêng!”

Lại hỏi, “Nó ở đâu? Ta có thể gặp nó một chút được không?”

=====

Sáng sớm hôm sau, Du Du đến Hoa An rất sớm lấy giấy ủy nhiệm tự tay viết đưa cho hân. Trên đó viết: Điền Phương sẽ trở thành Phó Tổng giám đốc và thành viên ban quản trị, sẽ điều hành công ty.

Điền Phương ngạc nhiên hỏi: “Tại sao Tổng giám đốc lại làm như vậy?”

Du Du ưu nhã cười nói: “Ba năm qua, cậu đã đem toàn bộ tâm tư đều đặt ở Hoa An, tôi rất cảm ơn cậu! Đây cũng là điều cậu nên được hưởng! Tôi sắp đi nước ngoài với con gái của tôi, sợ rằng sẽ không trở lại.”

“Tổng giám đốc muốn định cư ở nước ngoài?” Điền Phương cảm giác có chút ngoài ý muốn. Quả thật, trước kia cô chưa từng nói với hân.

“Cho nên, mọi chuyện của Hoa An, liền giao cho cậu!” Du Du nói.

“Tổng giám đốc?” Điền Phương cảm thấy có chút khiếp sợ.

Du Du vẫn cười nói như cũ: “Tôi đã triệu tập những đồng nghiệp khác đến lúc ba giờ chiều! Đến lúc đó tôi sẽ chính thức tuyên bố chuyện này!”

Điền Phương không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Tất cả đều do Tổng giám đốc quyết định!”

Du Du còn nói: “Chuyện tôi định cư ở nước ngoài, cậu không được nói ra. Đến lúc đó tôi sẽ nói Hội Đồng Quản Trị giữ bí mật!”

Điền Phương trả lời: “Tôi đã hiểu!”

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 92

Editor: Cẩm Tú

Ba ngày sau, Du Du đang thu dọn đồ đạc trong phòng ngủ. Nhìn một vòng, cảm giác có quá nhiều đồ phải di chuyển, nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, lại cảm thấy không cần thiết phải mang nhiều đồ lắm.

Mình thật sự phải rời khỏi nơi này sao? Rời khỏi Hồng viên, rời khỏi Hương thành? Lần từ biệt này, có lẽ là vĩnh biệt.

Cha đã gặp mặt Bạch Ngôn Sơ, nhưng ông không nói chi tiết hai người đã nói những gì, trở lại chỉ nói một câu, “Con nên nhanh chóng rời đi với nó đi thôi!”

Mất hồn nhìn xung quanh phòng ngủ, Du Du ngơ ngác ngồi xuống. Sống lại thêm một lần, đến nay cô vẫn không có cách nào mà đoán trước được, đời này sẽ còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?

Ngày mùng sáu tháng năm. Ngày này đột nhiên hiện ra trong lòng cô.

Cô vẫn mãi không thể nào quên được, giấc mơ kỳ quái mà mình đã từng mơ trong một lần đi thăm cha ở bệnh viện. Trong mộng có một giọng nói đã nói với cô: ngày mùng sáu tháng năm, hãy nhớ lấy.

Ngày đó chính là ngày mà cô chết ở đời trước. Cô âm thầm suy nghĩ, phát giác còn có hai nữa chính là ngày mùng sáu tháng năm rồi.

Đáy lòng liền trở nên kinh hoàng bất an.

Qua quyết thu dọn thêm một vài đồ, cô liền nhận được điện thoại của Bạch Ngôn Sơ gọi tới: “A lô? Em thu dọn đồ sao rồi? Còn có của Đồng Đồng nữa?”

“Chị Tiên đã giúp con bé thu dọn rồi! Còn bên em cũng gần xong rồi.” Cô tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

“Du Du, anh biết rõ trong lòng em vẫn còn do dự. Nhưng, chúng ta thật sự không còn thời gian nữa! Anh đồng ý với em, sau khi thu xếp sang bên đó xong, anh sẽ nói chuyện xảy ra trong ba năm này cho em được không?”

“Ừ.” Du Du đồng ý.

“Du Du, về phía lão gia tử em cũng không cần lo lắng, chị Nguyệt sẽ chăm sóc ông ấy. Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, anh sẽ đón lão gia tử qua với chúng ta.”

Du Du đồng ý: “Em biết rồi.”

Thật ra thì trong lòng cô vẫn còn có chút hỗn loạn. Đến New Zealand, bọn họ sẽ có cuộc sống mới như thế nào? Cô chưa bao giờ tưởng tượng qua.

Bạch Ngôn Sơ còn nói: “Bây giờ anh không nghe em nói nữa, anh cũng phải chuẩn bị một chút! Mười hai giờ tối mai, anh lái xe tới đón hai mẹ con!” Dứt lời anh liền cúp điện thoại.

Sau khi Du Du để điện thoại di động xuống, lại thấy điện thoại di động reo lên. Vừa nhìn, là Từ Thi Thi gọi tới.

Trong lòng khẽ run, liền cầm lên nhận điện: “A lô, Thi Thi?”

Từ Thi Thi cười hỏi: “Gần đây bận việc gì à? Sao không thấy động tĩnh gì vậy?”

“A, không có gì! Chỉ là có chút mệt mỏi!”

“Mười phút sau tớ sẽ đến nhà cậu! Có vui mừng dành cho cậu, ha ha!”

Du Du rất muốn cự tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Được rồi!”

Sau khi để điện thoại di động xuống, cô chìm vào trong thất thểu.

Từ Thi Thi tuyệt đối sẽ không đi một mình, chắc chắn sẽ có Tiền Sâm đi cùng. Như vậy, khi bọn họ nhìn thấy mình đang thu dọn đồ đạc, sẽ có phỏng đoán gì đây?

Vội vàng chạy đến phòng con gái, kéo con gái qua nghiêm túc dặn dò: “Con hãy ở yên trong này không được ồn ào, biết không? Ngán vạn lần không được gây ra tiếng động lớn! Nếu không, kế hoạch du lịch của chúng ta sẽ bị hủy bỏ!”

Đồng Đồng chớp chớp đôi mắt sáng, nói: “Vâng ạ!”

Trừ cha ra, không có bất kỳ người nào biết cô sắp rời khỏi đây. Đối với Lâm Như Nguyệt và những người khác cô sẽ nói: cô định đưa Đồng Đồng tới Mỹ để điều dưỡng thân thể, trong hai năm không có ý định trở lại.

Chẳng lẽ, cô cũng định nói như vậy với Từ Thi Thi?

Gần mười phút sau, chuông cửa reo. Người giúp việc mới trẻ tuổi đi mở cửa, Từ Thi Thi cùng Tiền Sâm đồng thời bước vào.

Du Du tiến tới nghênh đón, cười nói: “Có niềm vui gì dành cho tớ à? Từ mỹ nhân?”

Mặc dù khoe miệng cô tràn đầy nụ cười, nhưng bắn khoăn lo lắng trong mắt vẫn không che lấp được.

Từ Thi Thi cầm lên một tấm thiệp mời màu hồng phấn, “Nhìn đi!” Sau đó lại thẹn thùng mừng rỡ nhìn người đàn ông bên cạnh, “Cuối tuần này tớ sẽ cử hành hôn lễ!”

Tay của Tiền Sâm kéo eo nhỏ của Thi Thi, nhìn Du Du, ôn hoà cười một tiếng, “Tiểu thư Du Du, cô cứ thoải mái giao tình cảm chân thành của Thi Thi trong kiếp này cho tôi đi! Tôi sẽ xem chừng cô ấy gắt gao như tội phạm đấy!”

Từ Thi Thi cười nhu mì, trên gương mặt phỉếm hồng ngọt ngào sáng rỡ. Thấy bạn tốt hạnh phúc như vậy, đáy lòng Du Du cũng cảm thấy ấm áp, liền nắm lấy tay của cô ấy, rung rung nói: “Thi Thi.”

Cô rất muốn mở miệng nói cho bạn tốt: mình không tham gia được hôn lễ long trọng của cậu rồi.

Thời khắc mà cô mong đợi nhất, hoàn toàn không thực hiện được. Cô không có cơ hội nhìn thấy bạn tốt của mình mặc váy cưới và có một gia đình hạnh phúc được rồi. Nghĩ tới đây, cảm xúc bi thương vọt tới, nước mắt lại rơi xuống.

Từ Thi Thi vội vàng giúp cô lau nước mắt, cười nói: “Cậu làm sao vậy? Còn kích động hơn cả tớ!”

“Tớ: . . . . . Tớ vui mừng quá!” Lời nói của Du Du có chút không mạch lạc.

Lúc này, chị Tiền đột nhiên đi tới từ bên trong, đi tới bên cạnh cô, hỏi, “Tiểu thư, tôi muốn hỏi là cái áo lông màu đỏ của Đồng Đồng có cần mang đi không?”

Cả người Du Du cứng lại. Vài giây sau, cô mới cảm thấy hai cặp ánh mắt đối diện kinh ngạc nhìn về phía mình.

Từ Thi Thi kinh ngạc hỏi: “Các cậu định ra nước ngoài du lịch sao?”

Du Du không thể làm gì khác hơn là nói: “A, tớ định đưa Đồng Đồng tới Mi điều dưỡng thân thể! Cơ thể của con bé hơi yếu, nên tớ định đưa con bé tới đó!” Sau đó vừa nhìn về phía chị Tiền, gấp rút nói, “Đều mang đi đi!”

Tiền tỷ “Vâng” một tiếng, đi ra ngoài.

Từ Thi Thi lại hỏi: “Cậu định đi bao lâu?” Lại tiếc nuối hỏi, “Lúc nào thì đi? Còn có thể tham gia tiệc cưới của tớ không?”

Du Du biết mình vô cùng tàn nhẫn, nhưng vẫn nói: “Thật xin lỗi! Sợ rằng tớ không đi được!”

Ánh mắt của Tiền Sâm vẫn nhìn chăm chăm cô, hần tiến lên một bước cười hỏi: “Cô định đi bao lâu?”

Du Du cố gắng cười tự nhiên nhất có thể: “Không biết nữa! Có lẽ là nửa năm, cũng có thể là hai năm.”

Từ Thi Thi gật đầu một cái, vẻ mặt tràn đầy mất mát: “Lâu như vậy!”

Du Du nắm lấy tay của cô ấy, nhỏ giọng nói: “Thi Thi, mong cậu tha thứ cho tớ.”

Từ Thi Thi ngẩng đầu nhìn cô mấy giây, cuối cùng cong môi cười khẽ. Nụ cười này hình như có ẩn chứa thâm ý, nhưng Du Du không thể hiểu được.

Tiền Sâm đột nhiên hỏi: “Ừm, Du Du, cô đã nghe nói đến tập đoàn Như Phong chưa?”

Trái tim Du Du run lên, nói: “Đã nghe nói. Hình như là một tập đoàn ở Mỹ, bộ phận Châu Á nằm ở Hương thành. Còn về những thứ khác thì tôi không rõ.”

Nói nhiều nhất định sẽ luống cuống, nên cô không dám nói nhiều.

“Nghe nói CEO của tập đoàn này là một nhân vật thần bí, vẫn không có lộ ra mặt. Cổ phiếu của bọn họ lần đầu tiên đưa ra thị trường Wall Street đã tăng cao vượt bậc chỉ trong một tuần, cho thấy vị chủ tịch thần bí này cũng không phải là nhân vật đơn giản!” Tiền Sâm lăm bầm lâu bầu.

Du Du cười nói: “Dạo này, nhân vật thần bí có nhiều lắm!”

Từ Thi Thi lại cười hỏi: “A Sâm, sao anh lại đột nhiên nói chuyện này làm gì?” Dứt lời, liền ôm lấy cánh tay của vị hôn phu.

“Anh chỉ tán gẫu thôi.” Tiền Sâm nhìn cô dịu dàng cười nói.

Du Du nhìn hần, chân thành nói: “Ngài Tiền, hi vọng anh sẽ chăm sóc Thi Thi thật tốt, cậu ấy là một cô gái tốt! Đáng để được anh yêu và trân trọng.”

Đây là lời nói xuất phát từ đáy lòng của cô. Có được người bạn tốt Từ Thi Thi này, là một trong những chuyện may mắn nhất kiếp này của cô.

Tiền Sâm hình như vẫn chưa muốn buông tha, cười hỏi: “Đĩ nhiên! Còn nữa, tôi muốn hỏi một chút, lúc nào thì hai người lên đường tới Mỹ?”

Bất quá giọng nói của hắn thật sự nghe giống như là đang nói chuyện phiếm.

Du Du hít một hơi, trong lòng nghĩ ngợi nên trả lời như thế nào mới không rơi vào bẫy của người cảnh sát này.

Từ Thi Thi đột nhiên nhú mày, ấn vào thắt lưng nói: “A Sâm! Em . . . . Bụng của em đau!”

Tiền Sâm vội vàng ân cần đỡ cô, lo lắng hỏi: “Thi Thi, không sao chứ? Khó chịu chỗ nào?”

Sắc mặt của Từ Thi Thi có chút khó coi, tay cũng giữ chặt cánh tay của hắn, yếu ớt nói: “Có lẽ là buổi trưa ăn hải sản nên đau bụng! Em muốn trở về nghỉ ngơi, đi thôi!”

Du Du ngơ ngác đứng thẳng. Giờ khắc này, cô mới nhận ra được nụ cười thần bí của Từ Thi Thi là có ý gì.

Cám ơn cậu, Thi Thi! Trong lòng lặp lại câu nói như vậy.

Toàn bộ lực chú ý của Tiền Sâm đã đặt trên người Từ Thi Thi, nói: “Được! Chúng ta lập tức trở về!” Liền đỡ cô ấy, từng bước một đi ra ngoài.

Đợi đến sau khi bọn họ đều đi hết, toàn thân Du Du mới có thể thả lỏng.

=====

Trên tầng ba mươi của cao ốc Vinh Hoa, Bạch Ngôn Sơ đeo kính đen mặc âu phục màu xám xuất hiện trong hành lang. Anh đi tới trước cửa một căn phòng, nhìn tấm biển trước cửa phòng một chút: Phòng nghiên cứu số mệnh Uyển Âm.

Anh hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa đi vào. Bên trong ghế dài là một cô gái trẻ tuổi mặc váy màu xanh lam, thấy anh đi tới, kinh ngạc nói: “Xin chào, xin hỏi anh có hẹn trước với Âu Dương cư sĩ không ạ?”

Bạch Ngôn Sơ không có thời gian nhìn cô ta, mà chỉ lạnh lùng nói: “Tôi có việc gấp phải gặp cư sĩ!” Liền đi tới chiếc cửa gỗ màu đỏ trầm, khẽ đẩy cửa đi vào.

Nữ trợ lý rất không vui, liền cố gắng đi lên chặn lại, nói lớn tiếng: “Tiên sinh, cư sĩ đang có khách! Anh như vậy rất không lễ phép!”

Bạch Ngôn Sơ không thèm để ý, đi vào. Hai người bên trong giật nảy mình, đồng thời quay đầu lại nhìn về phía cửa.

Một người phụ nữ trung niên mặc sườn xám màu tím đậm đứng lên, nghiêm túc hỏi trợ lý của mình: “Văn Tĩnh, chuyện gì vậy? Không nói khách chờ một chút sao?”

Dứt lời, bà lại nhìn người đàn ông đeo kính đen một chút. Đột nhiên, hình như bà cảm thấy cái gì đó, nhỏ giọng nói: “Cậu?”

Còn quý bà ngồi đối diện bà cũng đứng lên, có chút không vui mừng: “Cư sĩ! Vừa rồi cô mới nói được một nửa, hòn non bộ ở hoa viên nhà tôi có cần phải thêm tuổi nhân tạo không? Có nói cho rõ ràng chứ!”

Âu Dương Uyển Âm lại ra dấu tay, cười nói: “La phu nhân, xin lỗi! Chuyện của bà tôi phải suy nghĩ thật cẩn thận mới có thể trả lời cho bà! Ngày mai tôi sẽ tới nhà bà, sẽ nói rõ cho bà? Ok?”

La phu nhân không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu, lấy ví dụ chuẩn bị rồi đi, nói: “Được rồi, vậy ngày mai cô nhất định phải tới đấy! Nếu còn kéo dài chuyện này, tôi và con dâu sẽ cãi nhau! Cô ta nhất định phải có thêm tuổi nhân tạo, nói Dương Quý Từ chính là như vậy! Tôi nhờ vào, tôi thích vườn hoa kiểu Trung Quốc, không được sao? Hừ!”

Âu Dương Uyển Âm gật đầu: “Phu nhân đừng tức giận! Ngày mai nhất định tôi sẽ đến!” Lại phân phó cho trợ lý, “Tiễn La phu nhân đi.”

Thư ký không thể làm gì khác hơn là chịu đựng con tức giận, dẫn La phu nhân rời đi. Mà Âu Dương Uyển Âm liền dò xét quan sát Bạch Ngôn Sơ, hỏi: “Tiên sinh, xin tháo kính mắt xuống được không?”

Bạch Ngôn Sơ lấy tay tháo kính xuống, cười cười: “Ba năm không gặp, Âu Dương cư sĩ.”

Sắc mặt Âu Dương Uyển Âm chợt biến, tay run run, hô: “Là cậu? Cậu không phải là. . . . . Đã. . . . .” Lời không nói ra, mà là nuốt trở vào.

Sau khi ngồi xuống, bà uống một ngụm trà, để cho cảm xúc của mình bình tĩnh lại.

Ban đầu, mọi người trong thành phố đều biết tin tổng giám đốc của Hoa An là Bạch Ngôn Sơ chết. Nhưng bây giờ Bạch Ngôn Sơ lại sống sờ sờ đứng trước mặt bà, cho nên bà cảm thấy khiếp sợ cũng là bình thường.

“Cư sĩ, thật xin lỗi! Cho dù bây giờ bà báo cảnh sát tôi cũng muốn tới gặp bà, hỏi bà mấy câu! Mong bà nhất định phải giúp tôi!” Bạch Ngôn Sơ tiến lên một bước, nhỏ giọng vội vàng nói.

Âu Dương Uyển Âm hít một hơi, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, cười: “Làm sao nậu lại nhận định là tôi sẽ báo cảnh sát? Tôi chỉ giúp cậu coi bói xem tướng, tôi không có hứng thú với chuyện phá án của cảnh sát!”

Bạch Ngôn Sơ không thêm để ý bà nói gì, mà chỉ cười nhạt: “Tôi là người tìm được đường sống trong chỗ chết, cho dù thật sự bị bắt bỏ tù, cũng muốn tìm bà để hỏi cho rõ! Hơn nữa, cho dù tôi sắp chết, tôi cũng muốn hỏi rõ một chuyện!”

Âu Dương Uyển Âm nghe thấy giọng nói kiên quyết chắc chắn của anh, đã nói: “Ngồi xuống trước đã! Tôi nhớ ban đầu cậu tới hỏi tôi là về con ác mộng, còn đề cho tôi tính bát tự của vợ cậu. Như vậy, ba năm trôi qua, cậu sống như thế nào?” Nói xong, bà nhìn người đàn ông trước mặt, trầm ngâm vài giây, sau đó cau mày, “Ba năm qua cậu đã trải qua hết tất cả kiếp nạn! Hơn nữa cậu còn định rời khỏi nơi này, đúng không?”

Sau đó vừa chỉ chỉ trên trán anh, nhẹ giọng nói: “Vẫn còn có vết mây đen ở giữa mi tâm cậu! Cậu vẫn không bỏ được, có phải đây là mục đích cậu tìm tôi hôm nay không?”

Bạch Ngôn Sơ cũng đi thẳng vào vấn đề: “Trước đây bà nói vào ngày mùng sáu tháng năm năm năm sau, còn hai tháng nữa là tới ngày đó! Tôi chỉ muốn hỏi bà, rốt cuộc có phương pháp hóa giải hoàn toàn hay không? Tôi không muốn uống công chờ đợi, tôi không muốn mất phu nhân của tôi!”

Âu Dương Uyển Âm cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy là Đường Du Du? Thiên kim của phú hào Hương thành Đường Hạc Lễ?”

Bạch Ngôn Sơ gạt đầu một cái, nhịp tim lại đập kịch liệt, hô hấp cũng trở nên gấp gáp.

“Xin giúp tôi, cư sĩ! Tôi cầu xin bà! Cho dù bây giờ tôi có chết, tôi cũng phải biết được làm thế nào để giúp được vợ của tôi! Thậm chí, dù là lấy mạng đổi mạng!”

Về mặt của Âu Dương Uyển Âm trở nên phức tạp dị thường, ngón tay cũng gõ gõ ở trên mặt bàn. Vài giây sau, bà mới nói: “Bạch tiên sinh, tôi có thể nói cho cậu những điều mà tôi biết! Nhưng cậu cần phải giữ bí mật, không thể nói cho bất luận kẻ nào, bao gồm cả vợ cậu! Nhưng, rốt cuộc có thể tránh khỏi ngày mùng sáu tháng năm năm nay hay không, còn phải xem số mệnh! Tôi cũng không dám bảo đảm cho cậu phương pháp phá giải tốt nhất!”

Bạch Ngôn Sơ nhắm mắt lại, nói: “Mời nói!”

“Trước tiên cậu hãy đồng ý với tôi, ngàn vạn lần phải giữ vững tinh táo!” Âu Dương Uyển Âm dùng thao tác thôi miên, trầm giọng nói.

Ước chừng năm phút sau, trong phòng làm việc yên tĩnh truyền ra tiếng kêu gào đã cố gắng kìm nén, khàn khàn tuyệt vọng khóc của người đàn ông. . . .

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 93: Đại Kết Cục

Editor: Nam Cung Nguyệt

Thật ra thì anh nên hỏi: Đêm đó có chuyện gì xảy ra với cô?

Anh đương nhiên sẽ không quên lúc ở trong phòng làm việc của Âu Dương Uyển Âm biết tất cả mọi chuyện. Anh quỳ xuống trên nệm, hung hăng đâm vào vách tường, khàn giọng gào thét.

Có một số việc, mặc dù nói ra vô cùng tàn nhẫn, nhưng là thay vì để ở trong lòng, thì nói ra sẽ tốt hơn.

Sắc mặt Du Du tái xanh, bàn tay cũng run run. Cô cười cười: “Ngôn Sơ, sao anh lại hỏi chuyện này?”

Sao anh lại hỏi chuyện này? Trong quá khứ anh vẫn luôn không đề cập đến!

“Du Du, thật ra thì sau khi chúng ta ly hôn, anh vẫn luôn gặp ác mộng! Anh mơ thấy em ngã chết trên cầu thang, chết ở trước mặt anh. Anh rất muốn biết, rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì?”

Trong lòng Du Du chấn động mạnh mẽ. Thì ra không phải anh không có bất kỳ cảm giác gì. Cái chết đời trước của cô, thế nhưng lại xuất hiện trong mơ của anh. . . . .

Cô nói: “Đúng là em có chuyện gạt anh! Nhưng anh muốn em nói ra sao?” Nước mắt đột nhiên chảy xuống, âm thanh cũng khàn khàn: “Anh muốn em nói ra sao?”

Cô kích động chạy ra bên ngoài. Bạch Ngôn Sơ vội vàng đuổi theo cô.

Nếu như mọi chuyện Âu Dương Uyển nói đều là thật, như vậy cô vẫn đang giấu kín một bí mật. Chưa bao giờ nói với ai.

Nhưng ngày mai là ngày sáu tháng năm rồi, chẳng lẽ cô không sợ sao?

Du Du chạy rất nhanh vào phòng ngủ, khóa cửa lại.

Bạch Ngôn Sơ dùng sức đập cửa, kêu lên: “Du Du, em mở cửa ra, chúng ta cùng nhau nói chuyện ! Anh biết, anh không hỏi em, nhưng anh không muốn nhìn thấy cả hai chúng ta đều bị giết vò như vậy!”

Du Du không trả lời anh, đứng trước cửa khẽ khóc.

Anh muốn cô nói ra chuyện kia sao?

“Em mở cửa cho anh được không?” Bạch Ngôn Sơ vẫn tiếp tục đập cửa.

Cuối cùng Du Du cũng mở cửa.

Cô nhỏ giọng nói một câu: “Anh vào đi!”

=====

Sáng sớm ngày hôm sau, phía ngoài phòng có một tầng sương mù ướt át. Trong rừng truyền đến mấy tiếng chim hót.

Du Du ngồi ở trên bệ cửa sổ, nói với người đàn ông đang ngồi hút thuốc lá: “Mới sáng sớm mà anh đã hút thuốc! Thật là xông chết !”

Tối hôm qua hai vợ chồng ôm nhau ngủ, nhưng cái gì cũng không làm. Chỉ ôm nhau ngủ mà thôi, thật ra thì hai người cũng không ngủ.

Bạch Ngôn Sơ gạt tro thuốc lá một cái, không nói tiếng nào.

Cô buồn bã nói: “Bạch Ngôn Sơ, anh như vậy là không công bằng với em? Tối hôm qua em đã nói tất cả mọi chuyện cho anh biết, nhưng anh thì sao? Anh không chịu nói chuyện của anh cho em biết? Hôm qua anh đi New Zealand gặp ai vậy?”

Bạch Ngôn Sơ nhìn cô cười cười: “Tin anh! Chỉ cần qua hôm nay thì mọi chuyện đều ổn!”

Du Du sụt sùi khóc: “Đó chỉ là nói, em sẽ không qua được ngày hôm nay đúng không ?”

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên đứng dậy, gầm nhẹ: “Anh không cho phép em nói như vậy!”

Du Du vẫn khóc khẽ: “Thật ra thì lúc đầu em rất anh hận đến không có cách nào hình dung!”

Anh ngạc nhiên, trong mắt đầy bi thương, nước mắt chảy xuống.

“Ngôn Sơ, lúc đó em hận anh không phải vì nghi ngờ anh! Mà là hận tại sao anh đối với bất cứ ai cũng dịu dàng hơn đối với em? Mặc dù em theo đuổi anh, nhưng cũng không có ai ép anh lấy em, anh chê em phiền sao?” Cô nói một hơi.

Bạch Ngôn Sơ nhẹ nhàng xoa nước mắt, cúi đầu ôm vai của cô, nói: “Thật ra thì anh không có chê em phiền! Chỉ là anh không biết làm sao đối mặt với em! Anh đã từng đã thề không cho phép mình yêu cô gái này, nhưng tất cả nằm ngoài dự đoán của anh! Anh bỗng dưng thích em. . . . Anh liền bắt đầu kháng cự cảm giác này, cho nên mới có ý lạnh lùng với em! Anh đang phải đấu tranh, cho nên mới đối xử với em như vậy! Nhưng kể từ khi em che cho anh không bị điện thoại di động rơi trúng người, anh mới ý thức được, anh đã yêu em từ lâu rồi. . . . Nhưng chuyện kia, anh thật sự không ngờ. . . .”

Nếu như anh biết chỉ vì anh tức giận rồi đi làm cho cô say rượu gặp chuyện không may, anh nhất định sẽ không rời đi. Nhưng dù sao tất cả đã xảy ra.

Anh gần như quỵ gối trước mặt cô. Đầu của anh ở trên đầu gối của cô, bà vai không ngừng run rẩy.

Mấy năm qua, đây lần đầu tiên cô thấy anh khóc như vậy.

Nước mắt của cô lần nữa chảy xuống. Hai vợ chồng cứ khóc như vậy.

Tất cả đều đã rõ ràng.

Nhưng là, hôm nay là ngày sáu tháng năm. Bọn họ có thể đảo ngược tình thế hay không?

“Em đi uống nước!” Du Du lau nước mắt, đứng lên.

Bạch Ngôn Sơ kịp phản ứng, nói: “Để anh làm cho!”

Du Du cười: “Không có việc gì! Anh đừng khẩn trương!”

Chẳng biết tại sao, nghe anh nói xong, mọi sợ hãi, lo lắng, lo âu, trước đây đều tan biến một nửa.

Như vậy, cho dù chết đi, cô cũng không có bao nhiêu tiếc nuối.

Cô vốn nên chết, nhưng trời cao cho cô sống thêm nhiều năm như vậy, cô còn mong cái gì nữa?

Đi tới phòng bếp uống nước, cảm giác cả người dễ chịu hơn. Nhưng lúc cô ra phòng khách thì thấy cửa mở.

Cô nhớ tối hôm qua rõ ràng là cô đã khóa cửa rồi.

Cô vội vàng đi lên phòng của Đồng Đồng. Sau khi cô đi vào, thì không thấy Đồng Đồng ở đâu.

Trong đầu đột nhiên oanh một cái. Đồng Đồng đi nơi đâu rồi? Mới sáng sớm mà Đồng Đồng đã đi đâu? Cô không còn kịp suy nghĩ nữa, cô chạy xuống, kêu: “Đồng Đồng. . . . . Đồng Đồng. . . . .”

Bạch Ngôn Sơ từ phòng ngủ chạy ra, hỏi: “Sao vậy? Đồng Đồng đâu?”

Du Du nước nở nói: “Không thấy Đồng Đồng ở đâu!”

Bạch Ngôn Sơ giật mình, nói: “Em đừng lo lắng! Có lẽ Đồng Đồng đang trốn ở đâu đó! Chúng ta chia nhau tìm!”

Hai vợ chồng bắt đầu tìm kiếm, tìm hết từng phòng, từng góc, bao gồm cả gác xép, nhưng không thấy Đồng Đồng đâu.

Du Du ngồi trên cầu thang, chảy nước mắt.

Chẳng lẽ không phải cô, mà là con gái của cô sao?

Cô không cần. Cô muốn gặp Đồng Đồng.

Bạch Ngôn Sơ lo lắng ôm cô, vội vàng hỏi “Du Du, em không sao chứ?”

“Ngôn Sơ, em không muốn mất Đồng Đồng! Anh nhanh đi tìm Đồng Đồng đi! Nhanh lên. . . . . Nhanh lên!” Du Du kêu gào, đưa tay cầm cổ áo của anh.

Tim Bạch Ngôn Sơ như bị dao cắt, nói: “Anh sẽ đi tìm Đồng Đồng! Nhưng, trước tiên em hãy bình tĩnh lại!”

Cô như thế này, sao anh có thể để cô ở một mình?

“Đừng để ý tới em, anh đi tìm Đồng Đồng đi! Nhanh lên!” Toàn thân Du Du phát run, âm thanh khàn khàn.

Bạch Ngôn Sơ đứng lên, đi ra cửa.

Du Du đau khổ khóc. Nếu ông trời nhất định muốn cướp đi một người, cô nhất định phải làm cho người kia là mình, mà không phải là con gái của mình.

Mấy phút sau, cô hít sâu, đứng lên, đỡ rào chắn, đi lên trên tầng. Cô vừa đi vừa lẩm bẩm nói: “Ngôn Sơ, anh nhất định phải tìm được Đồng Đồng! Kiếp này anh nhất định phải sống tốt. . . . .”

Trong rừng, Bạch Ngôn Sơ bước qua bụi cỏ, kêu: “Đồng Đồng! Đồng Đồng! Con đang ở đâu?”

Đồng Đồng lặng lẽ đi ra ngoài. Như vậy, có khả năng nhất là Đồng Đồng đã tới khu rừng này.

Sao Đồng Đồng lại trở nên bướng bỉnh như vậy?

Đột nhiên, một đoạn kí ức ngắn hiện ra ở trong đầu anh.

Ngày hôm trước, Đồng Đồng phát hiện ra một sóc con, rất muốn nuôi. Nhưng Du Du ngăn lại, nói muốn để sóc con trở về trong rừng tìm cha mẹ.

Anh còn nhớ rõ vẻ mặt miễn cưỡng của Đồng Đồng.

Có thể là Đồng Đồng đi vào trong rừng nhìn sóc đi? Anh nhìn thấy một con sóc con màu nâu đang kiếm ăn. Trong lòng anh chấn động, vội vàng đi lên trước. Sóc con bị dọa, nhanh nhẹn nhảy vào trong bụi cỏ.

Đột nhiên có âm thanh của một người đàn ông ở sau lưng anh: “Tiên sinh! Tiên sinh!”

Bạch Ngôn Sơ quay đầu lại, thấy một người thợ đốn củi dắt một cô bé đi tới.

Đó không phải là Đồng Đồng sao?

“Cha!” Đồng Đồng đưa tay ra chạy về phía anh.

Bạch Ngôn Sơ vội vàng ôm Đồng Đồng, có chút nghi ngại hỏi: “Con đã đi đâu vậy?”

Đồng Đồng nói: “Con đi tìm sóc con ! Con biết nhà nó ở đâu. Nhưng con không dám nói cho mẹ, bởi vì mẹ sẽ mắng con! Cha, cha sẽ giữ bí mật giúp con sao?”

Anh ôm Đồng Đồng nói: “Cha sẽ giữ bí mật giúp con!” Sau đó đứng lên cảm ơn người thợ đốn củi.

Đồng Đồng dắt tay anh, cùng anh về nhà. Trên đường đi Đồng Đồng hỏi anh: “Cha, cha thật sự sẽ giữ bí mật cho con ư?”

Bạch Ngôn Sơ mỉm cười: “Sao con lại sợ mẹ mắng như vậy?”

“Lúc mẹ mắng con trông mẹ rất đáng sợ!” Đồng Đồng nói, đáng vẻ vô cùng dễ thương.

Anh đưa Đồng Đồng về nhà, vừa vào cửa liền kêu: “Du Du, anh tìm thấy Đồng Đồng rồi!”

Nhưng không có ai trả lời. Anh lập tức chạy lên trên nhà.

Bạch Ngôn Sơ cẩn thận bước vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ không có ai, cả người anh bắt đầu phát run, liền đi đến phòng tắm. Vừa bước vào liền thấy:

Du Du tóc tai bù xù nằm ở trên sàn phòng tắm. Máu từ trên tay cô chảy xuống sàn nhà màu trắng giống như những đóa hoa.

Bạch Ngôn Sơ cảm thấy choáng váng, cơ hồ muốn ngã xuống. Nhưng anh cố gắng chống đỡ, bế Du Du ra ngoài.

Đồng Đồng thấy cô như vậy kêu lên: “Mẹ! Mẹ!”

Bạch Ngôn Sơ nói với Đồng Đồng: “Đồng Đồng ngoan! Cha mang mẹ đi bệnh viện, lập tức sẽ trở về! Con ở nhà canh cửa, được không?”

Sao cô phải làm như vậy?

Anh điên cuồng gào thét trong lòng: Đường Du Du! Sao em ngốc như vậy? Em nhất định muốn bỏ lại anh cùng Đồng Đồng sao? Coi như ông trời muốn em chết, anh cũng sẽ không để cho em chết!

Sau khi đưa cô lên xe, anh một đường chạy như điên.

Trước mắt anh xuất hiện một hình ảnh.

Một cô gái xinh đẹp đi tới trước mặt anh, không chút kiêng kỵ nói: “Bạch Ngôn Sơ, tôi thích anh! Làm bạn trai của tôi đi!”

Anh chán ghét muốn rời khỏi, nhưng cô lại cản đường của anh, cau mày nói: “Tôi có chỗ nào không tốt?”

Anh chạy xe như điên, người đi đường bị dọa sợ đến nghẹn họng nhìn trân trối.

Cuối cùng đã đến bệnh viện.

=====

Một ngày mới đến.

Du Du vừa mở mắt liền thấy trên đầu giường có mấy đóa hoa tươi.

Sao cô lại ở đây?

Rõ ràng cô đã cắt cổ tay của mình, sao cô lại ở đây?

Là mơ sao? Hay là cô lại trùng sinh một lần nữa?

Trong lúc mơ màng, cô hỏi y tá tóc vàng xinh đẹp đang ghi chép ở bên giường: “Xin hỏi đây là đâu vậy?”

Y tá trả lời: “Giáo Hội y viện Dorian!”

Trong lòng Du Du chấn động: Đây là bệnh viện sao? Vì vậy cô lại hỏi, “Hoa là ai đưa tới vậy?”

“Một vị tiên sinh cùng một cô bé! Hoa là cô bé đưa đến! Nói là cô bé hái!” Y tá nhún nhún vai nói. Sau đó sờ trán Du Du, nói: “Tình hình đã ổn định, có thể xuất viện!”

Du Du vội vàng hỏi: “Xin hỏi hôm nay là ngày mấy tháng mấy?”

Y tá trả lời: “Ngày mùng 7 tháng 5! Mười hai giờ trưa!” Sau đó lại cau mày hỏi, “Tại sao cô lại muốn tự sát? Không thích ứng được hoàn cảnh ở New Zealand sao? Hay không tìm được công việc? Hay là không lấy được quyền tạm trú?”

Du Du không trả lời, bởi vì cô đang khóc.

Y tá lại tiếp tục nói, “Sau khi chồng cô đưa cô vào đây cũng ngắt đi! Hình như là do lo lắng quá! Còn con gái của cô rất đáng yêu, cô đang rất hạnh phúc, tại sao lại muốn tự sát?”

Sau khi y tá đi ra, ngoài cửa đột nhiên có tiếng trẻ con: “Mẹ! Mẹ! Mẹ đã tỉnh?”

Du Du nhìn sang thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Đồng Đồng.

Tất cả là thật sao, không phải là mơ. Đó là Đồng Đồng sao.

Đồng Đồng chạy tới ôm cổ cô, kêu lên: “Mẹ! Mẹ không cần phải sợ! Đồng Đồng sẽ bảo vệ mẹ!”

Du Du nói: “Đồng Đồng, mẹ xin lỗi! Mẹ xin lỗi!”

Còn sống là tốt rồi. Cô sẽ không bao giờ làm chuyện điên rồ nữa. Cô phải sống, phải sống vui vẻ.

Sau đó là một loạt tiếng bước chân tới gần. Cô nghiêng đầu nhìn.

Gương mặt tuấn tú quen thuộc, anh lại gần cô, dịu dàng hỏi: “Đã đói bụng chưa?”

Cô ngây ngốc gật đầu.

Bạch Ngôn Sơ cầm tay cô lên hôn một cái, cười nói: “Lần sau đừng ngốc như vậy!”

Du Du vẫn là khó có thể tin được hỏi: “Anh nói cho em biết, thật sự không có chuyện gì sao?”

Bạch Ngôn Sơ, cười: “Chuyện đã qua! Anh nhất định không để cho chuyện gì xảy ra nữa!”

Có lúc, số mệnh có thể nghịch chuyển.

Cuối cùng, anh cúi đầu ở bên tai cô nói: “Anh không cho phép em xảy ra chuyện gì!”

Ở một thành phố khác, Âu Dương Uyển lặng lẽ đứng trước cửa sổ, nhìn bầu trời phía Nam.

Trầm ngâm mấy giây, Âu Dương Uyển như trút được gánh nặng nở nụ cười.

=====

Một tháng sau, bên bờ biển có một đồng lửa, mà trước đồng lửa là Bạch Ngôn Sơ cùng Du Du.

Đồng Đồng đã đi ngủ. Cho nên, hai người bọn họ nhân cơ hội này nói chuyện với nhau.

Bạch Ngôn Sơ hỏi cô: “Từ Thi Thi gần đây như thế nào?”

Du Du nhìn bầu trời nói: “Rất tốt! Chuẩn bị sinh con rồi!”

“Không đi tham gia hôn lễ của Thi Thi được, trong lòng vẫn không bỏ được sao?” Anh nắm tay cô, cười hỏi.

Anh nhìn ra, trong lòng cô rất tiếc nuối cùng áy náy.

Du Du lại nói một chuyện làm cho anh cảm thấy giật mình: “Tiền Sâm đã từ chức! Nghe nói, Từ gia không thích Thi Thi gả cho cảnh sát! Cho nên, Tiền Sâm vì Thi Thi mà từ chức!”

Bạch Ngôn Sơ gật đầu một cái, nhẹ nhàng thờ dãi: “Đâu đã vào đấy!”

Trầm mặc vài giây, anh nói: “Này, em đưa tay ra đi!”

Du Du không kịp phản ứng hỏi: “Tại sao?”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Nhanh lên một chút !”

Du Du trợn mắt, đưa tay ra. Anh mỉm cười, nhẹ nhàng cầm tay cô, sau đó đeo một vật lên ngón áp út của cô.

Du Du sững sờ, cúi đầu nhìn. Một chiếc nhẫn kim cương ở trên ngón tay cô. Hơn nữa chiếc nhẫn này, là quà mà người đàn ông thần bí tặng cô.

Sao anh lại có chiếc nhẫn này? Cô nổi giận: “Anh lấy cái này ở đâu?”

Bạch Ngôn Sơ nói: “Phối hợp một chút! Sau khi đeo nhẫn nên hôn anh một cái, mà không phải tức giận!”

Cô vẫn còn là canh cánh trong lòng: “Sao anh lại có cái này?”

Lần đó rõ ràng cô đã cất đi, sao anh lại lấy được?

Bạch Ngôn Sơ lại cười khê: “Tại em vẫn không đeo nó? “ Dứt lời, anh giơ tay cô lên, thở dài nói, “Đúng là rất to!”

Du Du cố nén cười nhìn anh, trong lòng rất ấm áp.

“Nó nặng quá!” Du Du cau mày nói.

Thế nhưng anh lại nói: “Thỉnh thoảng đeo lên để điều chỉnh tâm tình a!” Sau đó nâng tay cô lên, hỏi: “Du Du, em có nguyện ý đi với anh suốt đời không?”

Trong lòng cô chấn động, mặt cô đỏ lên. Cô cười nói: “Thật ra đối với em mà nói, em đã đi với anh hai đời rồi !”

Anh chợt hiểu ra, khóe môi vênh lên.

Cô đột nhiên nhớ ra cái gì, liền nhỏ giọng nói: “Ngôn Sơ, anh có trách em không nói sự thật cho anh biết không, thật ra là. . . . .”

Anh hình như biết cô muốn nói gì, liền nói: “Đừng nói nữa!” Sau đó anh nhìn nàng, hỏi, “Vậy em có trách anh đêm đó không để ý đến cảm xúc của em mà tức giận rồi đi không?”

Nếu anh không rời đi, thì cũng sẽ không có chuyện cô say rượu ngã chết.

Cô cười nói: “Đừng nói nữa! Tất cả đều đã qua!”

“Thật ra thì em vẫn còn lo lắng, có phải sẽ có một ngày em đột nhiên rời đi, bỏ lại anh với Đồng Đồng hay không?” Cô tựa đầu trên vai anh, buồn bã thở dài.

Bạch Ngôn Sơ ôm cô dịu dàng nói: “Sẽ không! Anh sẽ không cho phép ngày đó xảy ra!”

Du Du nhắm mắt run giọng nói: “Ngôn Sơ, thật ra thì em rất hạnh phúc!”

Bạch Ngôn Sơ cúi đầu, hôn cô, nói: “Chúng ta đều hạnh phúc!”

Bạch Ngôn Sơ đột nhiên hỏi: “ Đồng Đồng đã ngủ rồi chứ?”

Cho dù trời sập xuống, Đồng Đồng cũng ngủ rất say.

Du Du liền trợn mắt: “Anh lại muốn làm gì?”

Bạch Ngôn Sơ cười nói: “Thời gian vẫn còn sớm! Chúng ta làm chuyện tốt đi!”

Sau đó anh mặc kệ phản ứng của cô, liền ôm cô bước vào trong lều.

“Như vậy sẽ làm Đồng Đồng tỉnh dậy. . . . .”

Sau đó có tiếng đàn ông nói: “Anh tự có chừng mực. . . . .”

Ngọn lửa chiếu lên trên lều, hai bóng dáng giống như ngọn lửa không bao giờ tắt. . . . .

Bọn họ không có phát hiện, phía chân trời, có tia sáng rực rỡ đi qua. . . . .

=====

Nửa năm sau, ở Washington.

Tập đoàn Như Phong mới phát hành Software”Truyện Kỳ” , Bạch Ngôn Sơ mặc bộ âu phục màu bạc ngồi ở trên vị trí chủ tịch, nhìn các phóng viên truyền thông. Màn hình điện tử sau lưng anh là video quảng cáo hạng mục lần này.

Một phóng viên đến từ nước Đức cười hỏi anh: “Bạch tổng giám đốc, xin hỏi ngài thế nào ‘ Truyện Kỳ ’?”

Bạch Ngôn Sơ nhìn hẳn, cười một tiếng: “Thật ra thì tất cả Truyện Kỳ trên thế giới, đều là sự dũng cảm và tình yêu!”

Phóng viên hài lòng gật đầu một cái, ngồi xuống. Trên hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, thật lâu không có dừng lại.

Trong một biệt thự ở New Zealand, Du Du đang tập trung tinh thần coi trực tiếp trên ti vi truyền. Đúng lúc cô nghe được những lời này.

Nhẹ nhàng sờ tay lên trên bụng.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, cảm giác thật ấm áp. Cô rất rõ, đây không phải là nằm mơ.

—— hết ——

Bạn đang đọc truyện *Chồng trước có độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.